

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AV SERİSİ - 1

AV

- [M. RISE](#)
- [M. RISE](#)
 - [OKUL](#)
 - [AV](#)
 - [ODYSSEIA](#)
 - [AVCI](#)

- EV
- ŞARAP FIÇISI
- DİŞİ SULLIVAN
- ŞÜPHE
- RENK KARIŞIMI
- FISILTI
- KAVGA
- ÇEKİM
- KAPIŞMA
- DİRENİŞ.
- DEWIN
- KAYIP
- LUPUS

M. RISE

AV

Yazarı: M. Rise

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli Editör: Ayşenur
Nazlı İllüstrasyon: Emine Hatun Çelikbaş Kapak Tasarım: Selim
Büyükgüner

Basım yılı: 2018

ISBN: 978-605-5358-88-3

Yayınevi Sertifika No: 20610

© Mürvet Kıbrıslıgil, 2017

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd.
Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.
Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL Tel.: +90 212
612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94 www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4 Zeytinburnu -
İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

AV SERİSİ - 1

AV

M. RISE

EPHESUS'

Tüm Av'cılara...

BÖLÜM 1

ÖLÜM

2 yd önce...

Hilda Jefferson Boston'da sıcak bir gündü. Ya da bu boğucu havanın nedeni Boston değil, bizzat içinde bulunduğu durumun dehşetiydi. Hilda, nefes almakta zorlanarak boğulur gibi bir ses çıkardı. Soğuk terler alnında küçük su boncukları oluşturmuştu.

"Kızın nerede, Hilda?"

Bu iki kelime odada yankılanırken Hilda nefesini tuttu. Sessiz olmalıydı. Kızını korumak istiyorsa canı ne kadar yanarsa yansın sessizliğini korumalıydı.

Yerde cansız yatan kocası Aaron'm bedenine baktığında hıçkırığını bastırması çok zor olmuştu. Ona ulaşmak, simsiyah saçlarının arasında son kez ellerini gezdirmek istedi ama kolunu kavrayan eller çok güçlüydü.

"Bu sana son soruşum; kızın nerede?"

Hilda, bakışlarını tüm benliğiyle tanıdığı, fakat tanımamayı dilediği yüze çevirdi. Arkasından kollarım sıkı sıkı tutan elleri umursamadan öne doğru bir adım attı ve o yüze uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı... tükürdü.

Hilda'nın karşısındaki yüz, gözlerini kapatıp zarif bir el hareketiyle tükürüğü silerken sinirden çenesi kasılmıştı. "Her zaman bu kadar aptaldm,

Hilda." Tekrar gözlerini açtığında, nefret bir rüzgâr gibi ikisi arasında esip geçti.

Hilda dalga geçercesine dudaklarını kıvırdı. "Sen de her zaman bu kadar kördün. Bizi bulman sence de çok uzun sürmedi mi?"

Karşısındaki yüz, artık sabrının son demlerini yaşadığını belli edercesine kendisine doğru bir adım attı. "Sevgili Aaron'ın artık yok," dedi yerde yatan adamı göstererek. "Eğer sen de sonsuza dek yok olmak istemiyorsan, küçük farenin nerede olduğunu söyle. Söylersen seni bırakacağım."

"Asla!" diyerek ona bir şey söylemeyeceğini belli edercesine bağırdı, Hilda. Bu düşmanı hiddetlendirmişti.

"Hiç kimse ona ulaşmamı engelleyemez! Sen ve aptal kocanın fedakârlığı bile."

Hilda artık tükenmişti ama bunu belli etmedi. Son cümlesini söylediğinin bilincinde olarak düşmana zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Ulaşsan bile istediğini alamayacaksın, o artık kendi iradesine sahip."

"Kızınla işim bittiğinde o zayıf iradesinden eser kalmayacak."

Son sözünü söyledikten sonra gözlerini Hilda'yı tutan ellerin sahibine çevirdi ve başıyla bir işaret verip evin bahçe kapısından dışarı çıktı.

Hilda, onun arkasından bakarken ilk defa ne zaman bu kadar karanlığa gömüldüğünü düşündü. Artık sona geldiğini biliyordu. Her iki tarafta da aydınlık ve karanlığın olduğu bu savaşta, Aaron ile birlikte kızlarını koruyabildikleri kadar korumuşlardı. Ensesinde hissettiği acıyla yere düşerken, kızının kimseye güvenemeyeceği bu dünyada aydınlıkta kalması için sessiz bir dua gönderdi.

Dilerim, doğru insanlarla karşılaşsın bebeğim.

Annabelle Jefferson

"Otobüse çabuk binin sizi aylaklar, tüm gün burada bekleyemeyiz!"

Okulumuzun edebiyat  ğretmeni Bayan Gwen, gözünden kayan, hayatımda gördüğüm en devasa gözlükleri gözüne tekrar yerleştirirken bağıırıyordu.

"Anna biraz çabuk ol, koyun her an bizi burada bırakmaya karar verebilir!"

Marcus'un otobüsün önünde bana bağıırdığını duyunca adımlarımı hızlandırdım. Her zamanki gibi edebiyat  ğretmenimizle dalga geçtiği için gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kıvırcık saçları arkadan bir yumak halinde koyun poposuna benzediği için ona koyun ismini takmıştı.

Sonunda otobüse bindiğimizde, koltuğumuza ilerlerken beni d rtt . "Minik pandam, somurtma artık. İşte dönüyoruz."

Sırıtır gibi dişlerimi gösterdim. "Somurtmuyorum."

İsim takma konusunda başarılı olan Marcus, uyuşuk yaşam tarzımdan ve sabahlara kadar dizi izlediğim için gözümün altında oluşan koyu halkalardan dolayı bana panda diyordu.

Somurtmamın nedenine gelirsek, annem ve babam beni okulun tüm yaz sürecek olan ders çalışma kampına yollamışlardı. Bu aptal kampa gönderip beni hiç aramamaları sinir sistemimi altüst ederken, Marcus'un kamp boyunca beni eğlendirebilmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Böyle bir en iyi arkadaşa sahip olduğum için çok şanslıydım.

On bir yaşımdayken başıma gelen kötü bir olaydan sonra yaşadığımız yeri terk edip Boston'a taşınmıştık. Yeni taşındığımız yerde, annem beni üzerimdeki durgunluğu atabilmem için komşumuz Marcus'un doğum günü partisine g t rm ştı. Çok utanga tım ve hiçbir  ocuk benimle oynamıyordu. Marcus bana pastasından uzattığında nasıl mutlu olduğumu hala çok iyi hatırlıyorum. O gün bugündür ayrılmadık ve hep beni kollayan kardeş rolünü üstlendi.

Yaşadığım kötü olaya gelince; ka ırılmıştım. Hafızam bana bir iyilik yapıp yaşadığım o kötü anları unutmuştu. Doktor o sırada şoka girdiğim için böyle bir şey olabileceğini, bunun kendimi koruma yöntemim olduğunu söylemişti. Gerçekten çok iyi bir yöntemdi, çünkü hatırlamadığı şeyler insana acı vermiyordu.

Neden kaçıırıldığıma gelirse, hala bilmiyordum. On bir yaşındaki çocuktan kim ne isterdi ki? Tek bildiğim, hasta ruhlu birinin sapık düşüncelerini hayata geçirmek için kaçırmadığıydı. Çünkü cinsel istismara uğradığıma dair hiçbir kanıt yoktu, bu da beni bir hayli rahatlatıyordu.

Başka neden ararsak, ailemden para koparmak için de olamazdı çünkü benden önce kaçıırılması olası tonlarca zengin aile kızı vardı. Ben o listenin sonunda bile olamazdım.

Açıkçası neler olduğunu öğrenmek de istemiyordum. Bilmek isteseydim unutmama gerek kalmazdı.

Marcus yol boyunca ağzı açık uyumuştı ve sonunda dayanamayarak telefonumu çıkarıp fotoğrafım çekmiştim. Birbirimizin komik fotoğraflarını çekmeyeceğimiz konusunda anlaşma yapmış olsak da bu görüntüyü kaçıramazdım. Fotoğrafım çektiğimi hissetmiş gibi ağır çekimde gözünü açtığımda, telefon elimden düştü ve şaşkın ördek bakışlarımı görünce hemen uykulu gözleri kısıldı.

"Bunu yapacağımı biliyordum!"

Cama yapışırken üzerime atılıp göbeğimdeki gıdıklandığım noktaya ulaşmaya çalışan Marcus'u kahkahalar eşliğinde durdurmaya çalışıyordum. Sonunda okula vardığımızda ikimiz de kahkahalarımızı bastırmıştık.

Aşağıda iki tane polis memurunun beklediğim görünce, kalbimde bir sıkışma hissettim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum fakat içimdeki sıkıntı, şu an doruk noktasma ulaşmıştı.

Herkesten önce inerek polislerle konuşmaya başlayan Bayan Gwen, otobüsten indiğinde dönüp bana baktı. Acıyan gözlerle bana bakarken yavaş bir el hareketiyle beni yamna çağırdığında ise bedenim iyice gerilmişti.

Yanma gittiğimde gözünden kayan gözlüklerini düzelterip, ellerimi ellerinin arasma aldı. Bayan Gwen böyle şefkat gösteriyorsa beni neyin beklediğini bilmek istemiyordum.

"Dinle, Jefferson. Ben... biraz önce bir haber aldım," dediğinde vücudumu yavaş yavaş bir sıcaklık kaplarken, "Ne haberi?" diye sordum. Sesim çok cılız çıkmıştı.

"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu sabaha karşı evinizde bir yangın çıkmış ve ailen..

"Aileme ne olmuş?" Soruyu sorarken dudaklarım bir kukla gibi hareket etmişti. Vücudumu hissetmiyordum.

"Kaybın için üzgünüm."

Sessizlik...

Dünyadaki tüm sesler bir kara deliğin içine hapsolmuş, ben de o deliğe çekiliyor gibiydim. En son duyduğum kelime karşısında, düşünce sistemim tamamen yok olmuştu.

"Ne dediğinizi anlamadım," dedim kısık sesle. Anlamak istemiyordum.

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, edebiyat öğretmenim ne söylediğimi anlamak için başını bana doğru eğdi. "Yangında ailen..."

"Susun!"

Kesik kesik aldığım nefesler dışımda soğuk terler yüzümden aşağı doğru akmaya başlamıştı ve nabzım deli gibi atıyordu. Üzerime çöken karanlık, kalbimi sıkıp un ufak ederken dengemi kaybederek yere düştüm.

"Anna!" diye bağırarak Marcus yanıma gelmiş, beni kollarımdan tutuyordu.

"Bu doğru değil. Hayır, hayır, hayır..

Aynı kelimeyi, almaya çalıştığım nefeslerin ortasında hızla söylüyordum. "Marcus, bu doğru olamaz. Onlara söyle, bir hata olmalı," derken o kadar kısık sesle konuşuyordum ki Marc yakınımda olmasa beni duyamazdı. "Onlar... beni bırakmaz."

Arkadaşımdan Bayan Gwen'le bakıştıktan sonra yüz ifadesi acıyla sarsıldı.

Hata yoktu.

Onlar gitmişlerdi.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp kesin bir sesle. Gözyaşlarını yanaklarımda yol çizmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, Jefferson."

Bayan Gwen'in sesini duyunca biriken duygular gerçeği kabul etti ve kontrolümü tamamen kaybettim. Her şey tam da o anda oldu.

"Hayır!"

Neredeyse boğazımı parçalayacak çığlığımın içimdeki duygu dalgası, öyle bir dışarı çıktı ki içimden bir parçanın koptuğunu hissettim. Tüm gözler bana döndü fakat bu umurumda bile değildi.

Yer sarsılmaya başladığında herkesten şaşkın bir iç çekiş duyuldu ve oldukları yerde durup ne olduğunu anlamaya çalıştılar.

"Hayır, lütfen, doğru değil. Doğru olamaz, hayır!" diye haykırdığımda yerin sarsıntısı şiddetlendi. O sırada Marcus kollarım bana dolamıştı. Parmaklarımı onun koluna geçirirken sonu gelmeyecekmiş gibi derin hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Birden büyük bir gümürtüyle otobüsün camları patlayıp küçük parçalar halinde dışarıya doğru savrulunca, insanlar çığlık çığlığa otobüsün etrafından kaçışmaya başladılar.

Panik herkesi esir alırken, ben şu an bunun nasıl mümkün olduğunu ya da neden olduğunu düşünecek durumda değildim. Kalbimdeki acı dışımda dünyamdaki her şey yok olmuştu.

Marcus kaçmıyor, aksine kollarıyla beni tutarken ayni zamanda dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu. Tüm gücüm tükenmiş şekilde gözümdeki yaşlarla etrafıma bakındım.

Emin olduğum tek Şey; bundan sonra bütün dünyamın karanlığa boğulduğuydu.

BÖLÜM 2

HIDDENFIELD

Giiniimilz...

Kasabaya vardığımız ilk anda, arabanm camını aıtım ve havayı kokladım. Bnyemdeki deđiŐiklik Şok ediciydi, sanki bambaşka bir dünyaya gelmiş gibi ydim.

"Sence de güzel, değil mi?"

Abigail'in bu sorusuna, "Fena değil," diyerek omuz silktim cnk ne kadar güzel olsa da buraya gelmek benim için ceza gibi ydi.

Ailemi kaybedeli iki sene olmuştu ve Boston'da annemin ck yakın arkadaşı olan Abigail ile yaşamaya başlamıştım. Psikolojik danıŐmanlık yapıyordu, işi gereği genellikle geç gelip mutlaka Őarabını içtikten sonra uyurdu. Bana kalırsa önce kendi Şarap bağımlılığım tedavi ettirmeliydi ya neyse.

Yine de ck tatlı kadımdı ve onu seviyordum. Benimle yaŐamayı neden kabul ettiğini bilmiyordum, fakat sarhoşken onu odasma taŐıdıđım sırada anneme olan borcunu asla ödeyemeyeceğini mırıldandığına emindim. O anlatmadığı sürece bunu sorgulamaya da niyetim yoktu, zira o olmasaydı tek başıma bana ne olurdu düşünmek bile istemiyordum.

Abby bana maddi durumumuzla ilgili uzun bir konuşma yapmıştı. Bu konuşmaya göre, kiradan kurtulup yeni bir işe başlayınca geçim sıkıntımız azalacağı için eyaletteki Hiddenfi-eld kasabasına, yani ailemden kalan eve yerleŐmeyi önermiŐti.

Tabii bu bende Şok etkisi yarattı cnk o eve yerleŐmeyi asla düşünmemiştim.

Fakat Şimdi buradaydık işte.

Kasaba hakkında hićbir bilgim yoktu, aslında bu kasaba hakkında çoęu kiŐinin bir bilgisi yoktu. Sadece annemin babamla bu kasabada tanıştıklarını biliyordum. Annem, bana hamileyken burayı terk ettiklerini söylemiŐti.

Bu dünyada bana en yakın insan olan Marcus'u bırakmam da taşınmaya ćok hevesli olmamamın en büyük sebebiydi. Ailem öldükten sonra zor günleri atlatmamda Marcus en büyük destek imdi. Aylarca kimseye tek kelime etmediğim zamanlarda bile hep benimle konuŐmaya devam etti.

Ailemin  l m haberini aldığım gün yaŐanan olayı ćok fazla konuŐmadık, fakat bu aramızda büyük bir soru iŐareti olarak kaldı. Aslında ortada konuŐulacak bir Őey yoktu, ć nk  olası depremin tam da ben bağırdığım sırada ortaya çıkması elbette benim suçum olamazdı.

Ya da olabilir miydi?

Bir keresinde Marcus o sırada göz rengimin deęiŐtięini sandığı gibi bir saçmalık gevelemiŐti. Adı üstünde saçmalık! Akıl var, mantık var. Aslında benim gibi bir hayalperestten ćok mantık beklenemezdi ya neyse. Sonuçta ben, Peter Pan gelebilsin diye odasının penceresini açık bırakarak uyuyan bir  ocuktum.

Her neyse.

Okyanus ve kıztıl ormanların i  içe olduğu bu yerde, evler birbirine ćok yakın değildi. K  k  bir patıkaya dönüp biraz ilerledikten sonra, iki katlı, büyük ve eski bir görünüme sahip evde durduk. Arka ve  n tarafı ormana bakıyor, önünden geçen yol sahile uzanıyordu.  evresinde ev yoktu, bu da durumu daha da ürkütücü hale getiriyordu. Korku filmi izlemeyi bırakmalıydım.

Arabadan inip, ikimiz de bir süre eve baktık. Sonunda Abby önce davranıp evin kapısını açarak içeri girdiğinde, ben de bir süre suratsız bir Şekilde peşinden ilerledim.

Giriş kapısının sağ tarafı mutfak, sol tarafı ise oturma odası olacak şekilde ayarlanmıştı. İlerleyince yukarı kata, ahşap bir

merdiven çıkıyordu. Her yerin örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu görünce kaşlarımı kaldırıp Abby'ye baktım.

"Biraz temizlikle çok güzel olacaktır," diyerek geçiştirdi. Burun kıvrırıp evi biraz daha incelemeye başladım.

Üst kata çıkıp dört odaya göz gezdirdikten sonra kendi odamı seçmiştim. Eşyalarımı hemen buraya yerleştirip biraz temizlik yaptım. Odada gömme bir dolap vardı ve kendime ait bir banyomun olması moralimi az da olsa yerine getirmişti. Boston'daki evde, Abigail'in saatler süren banyosunu beklemek işkence gibiydi.

Sonunda temizliğim bittiğinde aşağı indim. Abby, kolilerden mutfak eşyalarını çıkarıp yerleştiriyordu. Ahşap merdivenlerdeki ayak sesimi duyunca bana doğru dönüp mavi gözleriyle yüzümü süzdü. Çatık kaşlarla dolaşmam canım sıkıyor olmalıydı.

"Hadi evde işler bitene kadar biraz keşif yap. Eminim buraya bayılacaksın."

"Hiç sanmıyorum," diyerek omuz silktim. "Vahşi doğada yaşamaya başlamışız gibi hissediyorum."

"Burası bir sahil kasabası ve genç nüfusun çok olduğunu duydum. Buraya biraz şans tam, karmelim. Eminim, eğlenceli arkadaşlar bulacaksın."

Benim zaten en eğlencelisinden bir arkadaşım vardı... Marcus. Ve onun olmadığı bir yere şans tanımak falan istemiyordum. Yine de daha fazla bu konuşmayı uzatmamak için iç çektim. "Her şeyi yapabileceğine emin misin?"

"İnan sen olmadan her şeyi daha kolay halledebilirim, küçük hmmm. Bana ayak bağı olma."

Abby bana sevecen bir şekilde gülerken, ben de omuz silktim. Açıkçası taşınma işi canımı sıkıdığı için evi temizlemek zaten hiç içimden

gelmiyordu. Beklediğim an bu olduğu için, "Dikkatli ol!" diye seslenmesini duymazlıktan gelip koşar adımlarla dışarı çıktım.

Ne olabilirdi ki sanki?

Evden çıktıktan sonra sahile doğru giden yoldan tarafa yönelirken adımlarım temkinliydi. Her ne kadar buradan hoşlanmamaya

kendimi şartlasam da havanın güzelliğinden etkilenmeden de edemiyordum. Eylül ayında olduğumuz için soğuk değildi, aksine ılık bir rüzgâr vücudumu okşuyordu.

Ayaklarımı toprak yolda sürüyerek etrafıma bakınmaya devam ettim. On beş dakikalık yürüyüşten sonra yol, ara bir sokağa dönüştü. İki tarafta evler sıra sıra dizilmişti ve bahçeler çitle çevrilmişti, evlerin aralarındaki boşluklar çok azdı. Sahile gittiğini düşündüğüm yoldan ilerlemeye devam edip bahçeleri inceleyerek oyalanmaya devam ettim. Abby'nin bahsettiği genç nüfusa, hatta tek bir insana bile rastlamamıştım. Tam bu kasabada acaba kimse yaşamıyor mu, diye düşüneceğim sırada, bir ses duyunca adımlarım aniden kesildi.

Ne sesi olduğunu anlamak için iyice kulak kabarttım. Birisi mırıltılı bir şekilde konuşuyordu ve sesi iki evin arasında kalan boşluktan geliyordu. Hemen çitin sonuna doğru gidip başımı hafifçe o yöne doğru eğdim.

Kıvırcık sarı saçları olan uzun boylu, zayıf bir çocuk duvara dayanmıştı. Yarımda kendisinin iki katı olan siyah saçlı biri bekliyordu.

Duvara dayanan çelimsiz oğlan, yamndakine bakmıyordu bile. Dikkati tamamen elleri ceplerinde, rahat bir tavırla karşılarındaki çite yaslanmış birine kilitlenmişti ve yalvarırcasma ona bir şeyler anlatıyordu.

Bu sefer çite yaslanmış olanı incelemeye aldım. Yüzünü göremiyordum fakat uzun boyluydu ve o da oldukça yapılıydı. Hepsi benden birkaç yaş büyük gibiydiler. Merakım gitgide artarken ne konuştuklarını duymak için kulak kabarttım. Sarışm kıvırcık saçlı olan, başını öne eğip yine mırıldanmaya başladı. "Benim onlarla bir alakam yok."

"O sefil hayatım önemsiyor olsaydın, hala yalan söylüyor olmazdın."

Karşılarındaki çite yaslanmış rahat tavırlı oğlanın söylediğini duyunca, gözlerim kocaman olurken elimle ağzımı kapattım. Gerçek anlamda hayatıyla tehdit ediyor olamazdı herhalde, değil mi?

Abigail'in bahsettiği gençler bunlarsa eğer... hemen topuklarımı popoma vura vura koşup Abby'den bu kasabayı terk etmeyi talep etmeliydim. Tabii Abby bu talebi ne kadar kabul ederdi bilemiyorum. O yüzden ilk işim kasabanın şerif departmanını aramak olacaktı. Bunlar sözde sokak çeteleri değil, gerçek katillerse eğer, sarı ve kıvrıcık saçlı bir çocuğun ölü olarak bulunduğunu duymak küçük aklımı kaybetmeme neden olurdu.

Hiçbiri beni görmeden sessizce yürümeye başlamıştım ki... "Dur bakalım."

Neden ama ya, neden?

Kas yığını ve kıvrıcığın karşısındaki uzun boylu olan, sanki çok büyük bir ses çıkarmışım gibi bana döndüğünde diğer ikisi de kafasını bana doğru çevirdi. O an bacaklarım kaçmakla orada kalmak arasında bir seçim yaptı.

Sonuç: Orada kalmayı seçtiler, bravo onlara.

Kıvrıcık saçlı çocuğu sıkı sıkı tutan kas yığını bir atmaca gibi beni süzdü. "Duymuş olabilir."

Söylediği şeye, başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ama bu onu pek tatmin etmedi. Bana doğru bir adım attığında karşılarında duran uzun boylu, onu durdurdu.

"Ben hallederim."

Aman ne rahatladım!

Kas yığını söz dinleyerek olduğu yerde kalırken, uzun boylu olan beni halletmek için tüm sakinliğiyle bana doğru yürümeye başladı. Ve ben de seçeneklerimi değerlendirmeye başladım tabii ki.

Gözlerimle fiziğini süzdüm. Koşsam iki adımda beni yakalayacak uzun bacaklara sahipti. Ve yakalarsa, boynumu tek bir hareketle kırarak kol kaslarına...

Bir diğer seçenek salağa yatıp hiçbir şey duymamış gibi davranmaktı. Evet, anında İkinciye seçmiştim.

En masum surat ifademi takınarak bana doğru yürümesini izlerken saniyelerin saliselere dönüştüğü o kısacık anda...

Siktir. Bu da neyin-

İç sesimin bile dili boğazma kaçmıştı!

Yan taraftaki evin bahçesinden devasa büyüklükte iki siyah köpek art arda atlayarak tam ortamızda durduğunda tiz bir çığlık atıp, heykelleri aratmayacak bir şekilde donmuştum. Aslında kurt demek daha doğru olurdu. Ya da canavar. Her neyse.

Korkutucu bakışları ve hırıltıları karşısında hayatım film şeridi gibi önümden geçti. Biraz önce ne olduğunu anlamadığım zorba tiplerin olduğu bir olaya tamk olmuştum ve şimdi kana susamış iki kurtla karşı karşıyaydım. Buradaki ilk günüm için ne harika bir gün...

Ellerimi onları sakinleştirmek ister gibi havaya kaldırdım.

"Cici köpekler, sakin olun. Sakin... Çok sakin."

Canavar görünümlü kurtlarla konuşmaya çalıştığıma göre kafayı yemiş olmam muhtemeldi. Kurtlardan biri daha çok hırlayınca tekrar heykel gibi dondum. Kahretsin! Sanırım cici köpek iltifatım pek işe yaramamıştı.

Kas yığını, sarışın çocuğu sürükleyerek diğer taraftan götürmüştü bile. Bana doğru yürüyen uzun boyluyla göz göze geldiğimde, sakince ağzımdan tek bir kelime çıktı.

"Koş."

Ve dünya durdu...

O an zihnimde öyle bir bomba patladı ki sersemlememe neden olmuştu. Kıpırdayamıyordum ve önümdeki kurtları bile bir anlığına unutup oğlana baktım. Göz göze geldiğimizde bana biraz önce verdiği komutu yerine getirmemi beklercesine bir bakış attı.

Başımı iki yana sallayıp girdiğim transtan çıktım ve bana verilen komutu yerine getirerek koşmaya başladım. Resmen yer çekimine meydan okuyordum, ayaklarım neredeyse yere değ-miyormuş gibiydi. Kalbim, boğazımda atmaya başlamıştı.

Hızla koşmaya devam ettiğimde yolun sonu bir iskeleye varıyordu. Panik halinde ne yaptığımı bilmeyerek kumsaldan kaçmam gerekirken, süper zekâmın bana verdiği yetkiyle sonu okyanusa açılan iskelenin en ucuna kadar koştum. Sonsuz okyanus, batmakta olan güneşin ışığıyla aydınlanıyordu.

Arkamı dönüp biraz önceki çocuğun, arkasmda kurtla bana doğru geldiğini görünce, neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Fakat daha buna fırsat kalmadan oğlan son hızla yaklaştı ve sarılarak ikimizi birden suya bıraktı.

Lanet olsun, çok soğuk!

Soğuk suyun vücudumda yarattığı şok etkisiyle çırpmarak yüzeye çıkmam bana bir ömür gibi gelmişti. Gözlerimi ovuşturduktan sonra iskeleye baktım fakat korkunç hayvan iskelede yoktu. Nereye gittiğini düşünürken sudan çıkmış olan bay zorbayla göz göze geldim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorarken ağzımdan okyanus suları fışkırmıştı. Ellerimle ıslak saçımı arkaya yatırırken bağırmaya devam ettim. "Belki yüzme bilmiyordum!"

Bu ani çıkışımla beraber gözlerini bana sabitledi. Bir an bağırdığım için pişman olsam da geri adım atmadım ve dik dik birbirimize bakmaya başladık.

"Kurtlarla oynamayı tercih ettiğini bilseydim, hiç araya girmezdim."
İfadesiz gözleri yüzümde dolaşmaya devam ederken başını yana yatırdı.
"Ayrıca gördüğüm kadarıyla yüzebiliyorsun."

Tamam, biraz kaba davranmıştım, kabul ediyorum fakat o da pek dost canlısı görünmüyordu. Ve biraz önce bir çocuğa zorbalık yaptığım ve çocuğun yalvarmasına bakarsak gerçekten tehlikeli bir tip olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordum.

Yine de benim yüzümden yaralanabileceğin! düşünüp kendimi biraz suçlu hissettim. Neyse ki parçalanmamış olması sevindiriciydi.

"Bu kasabada böyle vahşi canavarlar mı dolanıyor?"

"Hiddenfield'a hoş geldin."

Bana hiç bakmıyordu, "Cehenneme hoş geldin," demiş hissi vermesinden mi, yoksa suyun soğukluğundan mı bilmiyorum ama bedenim titremişti. Yeni olduğumu nasıl anladın gibi saçma bir soru sormayacaktım çünkü eminim burada herkes birbirinin yüzüne aşınaydı ve sorduğum sorudan da buraya yabancı olduğum çok açıktı.

Ne kadar güzel bir hoş geldin partisi, diye içimden söylenirken, "Peki geri gelirler mi?" diye sordum. Yoksa sudan çıkmaya pek niyetim yoktu.

"Geri dönmezler."

'Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?' bakışı attım fakat beni hiç takmadı. Hâlbuki ben bakışlarla çok güzel konuşurdum.

"Buz dağına dönmek istemiyorsan, sudan çıkabilirsin."

Son sözünden sonra bir anda iskeleden tutundu ve usta bir hareketle kendini yukarı çekti. Şaşkınlıkla bu atletik hareketini değerlendirdiğim sırada bana doğru dönerek elini uzattı. Hemen açık kalan ağzımı kapattım ve elini tutmayacağımı belli eden bir ifadeyle ona baktım. Gözlerim yukarı çıkabileceğim bir merdiven aradı fakat yoktu. Ne güzel!

"Seni balıklara yem olmaktan da kurtarmak zorunda değilim."

İskelede bana tepeden baktığı için şu an devasa görünüyordu ama batan güneşin ışığında yüzünü, olduğum pozisyonundan çok iyi seçemiyordum. Arkasını dönüp yürümeye başladığında bir anda panik olmuştum. Pekâlâ, beni burada bırakacak kadar vicdansız olamazdı, değil mi?

Kesinlikle öyleydi.

Ben geri dönmesini beklerken o iskeleyi yarılamıştı bile. Hemen bağırdım. "Dur, bekle!"

Olduğu yerde durdu ve bana doğru döndü. Bir süre bekledikten sonra ağır ağır tekrar iskelenin ucuna geldi. Yana kıvrılan dudaklarını zar zor seçebilmişim, yine de görmezden gelerek elimi uzattım.

Tamam, güçlü olduğu üzerine yapışan tişörtünün sergilediği vücut hatlarından anlaşılıyordu fakat beni bir tüy kadar hafifmişim gibi hızla çekmesi tahminimin biraz dışına çıkmıştı.

Hızla çektiği için dengemi sağlayamayarak sırtüstü iskeleye yapıştım ve koluna sanki can simidiymiş gibi tutunduğum için o da benimle beraber düşmek zorunda kaldı. Elleriyle iskeleden destek alarak geri çekildiğinde artık yüz yüzeydik. Batan güneşin aydınlattığı havada, ıslak vücutlarımızın bir bütün olduğu,

oldukça yakışıklı bir oğlanla karşı karşıya kalmak, bu kasabadaki ilk günüm için planlarım arasmda kesinlikle yoktu.

Gözlerimiz birbirleriyle buluştuğunda sanki nabzım durmuştu. Yaşadığım sayısız şoktan dolayı yüzüne bu kadar dikkatli bakmamıştım. Biçimli bir burnu vardı. Gözleri benim koyu ve derin kahverengilerimin aksine, kahveyle yeşilin mükemmel uyumunu yansıtan ela rengiydi. Kumral saçları ıslaklığın etkisiyle daha da koyulaşarak, o mükemmel buğday tenine keskin bir hava katmış ve sanki bilerek eliyle şekil vermiş gibi önüne düşüyordu.

Dudaklarını yavaşça oynattığında, arka fonda Marc Anthony şarkısı çalan romantik film sahnesinden ayrılıp, bir süreliğine terk ettiğim gerçek dünyaya geri döndüm.

"Meraklı ve sakar.."

Ses tonu tüm hücrelerimin titremesine sebep olmuştu. Yüzünden düşüp benim yüzüme çarpan damlalar hipnoz etkisi yaratıyor gibiydi. Ki bu gayet doğal, bu durumda kim hipnoz olmazdı ki?

Ben de onun hakkındaki izlenimimi dile getirdim. "Göründüğü kadar güçlü değil." Bu söylediğime hafifçe tek kaşım kaldırdı. "Benim gibi bir kızın çekmesiyle bile düştüğüne göre, bu kasları boşuna yapmışsın," diyerek açıkladım. "Ayrıca, meraklı değilim. Sadece oradan geçiyordum."

İlk söylediğim onu gülümsetti ve yemin ederim bu gülümseme kesinlikle sevimli falan değildi. Şeytan onu görse, böyle gülümseyebilmek için ders almak isterdi.

"Ve bizi dinlemeye karar verdin."

"Sizi dinlemiyordum," dedim inandırıcı olmasını umarak. Tamam, dinlemiştim fakat bir şey duyduğum söylenemezdi. Çocuğu hayatıyla tehdit etmesi dışında...

Sessizce yüzümü incelemeye devam ettiğinde huzursuzca kıpırdandım. "Üzerimden kalkmayı düşünüyor musun?"

Kalkmadı.

Lanet olası, gözlerime bakmaya devam etti ve biraz daha böyle kalırsak beni bu iskeleden kazımaları gerekecekti. Kıpırdayamaz hale geliyordum. Son kalan gücümle tekrar hareket

ettim ve birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra hafif muzip bir surat ifadesiyle bana yapışık bedenini geriye doğru çekerek ayağa kalktı. Ben de titreyen bacaklarımla yerden zorla kalktım ve üzerimdeki askılı bluzun ucunu kıvrarak suyunu sıktım.

"Teşekkür ederim. Yani kurtlar konusunda yardım ettiğin için."

Yüzüne bakmamaya özen göstermiştim fakat hiçbir şey söylemeyince gözlerimi ondan tarafa çevirdim. Tedirgin edici bir yoğunlukla bana

bakıyordu. Gitme zamanımın geldiği mesajım veren bu bakıştan sonra arkamı dönüp gidiyordum ki sesini duyunca adımlarım kesildi.

"Bugün gördüklerini unutman senin için iyi olur."

Bir dakika. Şu an tehdit mi edildim?

Ona doğru dönüp, tek gözümü kısarak "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdiğinde, gözlerim çocuğun üzerinde dondu. Bu seksi hareketi karşısında salyalarını akıtacak çok kız tanıyordum. Benim de onlardan biri olmam çok acıydı tabii.

"Sadece ufak bir uyarıydı."

Yüzünü inceleyerek ifadesinden bir şeyler seçmek istedim fakat bir sonuca varamadım. Şu an düz bir duvar gibiydi.

"Sizin sokak kavganız beni hiç ilgilendirmiyor. Zaten her şeyi unutmayı sen söylemesen de ben düşünüyordum."

Kesinlikle düşünmüyordum.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arkamı dönüp yürümeye başladım, ama dönmeden önce gülümsediğini görebilmişim. Muhtemelen de durduğu yerden hala aym ifadeyle bana bakıyordu. Düz duvar kalması, böyle gülümsemesinden iyiydi.

Ve... içimden bir ses üzerime bilerek düştüğünü söylüyordu.

Bu çocuk hakkımdaki ilk izlenimim; ondan uzak durmaktı. Nokta.

BÖLÜM 3

PARTİ

ymanlık bir alanda ayakta durmuş, etrafıma bakmıyordum. Koyu

kahverengi saçlarımın dalgalı tutamları rüzgârla dans ederken üzerimde buz mavisi, uzun bir elbise vardı. Güneş ışınları yaprakların arasından yere ulaşıyor, görüntüsü insanı adeta cennette hissettiriyordu.

"Annabelle!"

Ağaçların hışırtısına karışan ismimi duyunca sesin geldiği yönü bulmaya çalıştım.

"Annabelle!"

Bir kadın ismimi fısıldıyor ve beni çağırıyordu.

Sesin geldiği yeri anlamaya çalıştığım sırada, rüzgâr şiddetini iyice artırıp ağaçları sallamaya başladı. Güneş ışınları kendilerini geri çekip her yeri karanlığa bıraktığında, dehşetle koşmaya başladım.

Karanlıkta yönümü bilmeden koşarken bir anda bir şeye çarptım. Başımı kaldırdığımda bir kapı görüş açıma girdi. Hiç düşünmeden kapıyı açtım ve içeri girdim.

Görüntü değişmişti.

Bir anda kendimi ellerim, ayaklarım ve ağzım bağlı şekilde bulmuştum. Dehşet dolu gözlerimi etrafımda gezindirirken, bileğimdeki renkli iplerle örülmüş bilekliğim gözüme takıldı. Küçük ayaklarımda çocukken en sevdiğim pembe ayakkabılar vardı ve kot pantolonum dâhil her yerim çamur içindeydi. Gözyaşlarımdan etkisiyle bulanık gördüğüm oda, boş ve ürkütücüydü.

Odanın kapısı aralandığında, içeri vuran ışıkla gözlerimi kırptım. Yere vuran ışıktaki oluşan gölge, gözlerimin iri iri açılmasına sebep oldu. Gittikçe büyüyen gölge bir hayvana aitti.

Bir kurda...

Gözlerimdeki yaşlar dur durak bilmiyordu.

Kurt, sarı ve parlak gözleriyle karşımda bir süre beni inceledikten sonra odayı terk etti. Çok kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve ben içimden kalbimin en derinlerine kadar hissedeceğim şekilde bağırdım; uyan!

Aniden gözlerimi açtığımda büyük bir gümbürtüyle açılan pencere, zaten kâbus yüzünden ritmini bozan kalbimi neredeyse durduruyordu. Rüzgârın benimle dalga geçtiği bu lanet olası anda bir iki dakika kendime gelmeye çalıştım.

Dünkü canavarlar beni nasıl etkilediyse artık, bilinçaltını hemen bu kâbusla cevap vermişti. Kaçırıldığım ana dair olduğunu düşündüğüm bu rüyayı kurt kısmına kadar çok görmüştüm. Dünkü olaydan sonra bilinçaltını rüyayı şekillendirmişse, demek ki başımdan beri doğru değildi.

Babamın aldığı, annemin de içine not yazdığı kapaklı kolyeye dokundum.

"Gücünün farkına var, yapabileceklerini tahmin bile edemezsin."

içindeki kâğıtta yazan bu not, kalbimin daha çok güçlenmesine ve ona her dokunduğumda sanki annem yanımdaymış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gözlerimi kapattığımda, beni kurtlardan kurtaran ama aynı zamanda hiç güvenli bir tip olmayan çocuğun iskelede üzerime düştüğü an aklıma geldi ve arımda kalbim tekledi. Kendi kendimi sakinleştirdikten sonra gözlerimi açtım. Elbette bu onu ilk ve son düşüncüm olacaktı.

Ben tüm bu anlamsız düşünceler arasında kaybolurken Abigail aniden odama daldı. "Yüzünü yıka ve aşağı in, karamelim. Misafirlerimiz var."

Yatakta ışık hızıyla doğrularak ona şok olmuş gözlerle baktım. "Misafir mi? Daha buraya geleli bir gün oldu."

"Bize en yakın evde oturan anneyle kızı, hoş geldin demek istemişler. Kızı senin yaşmda, in ve ona merhaba de." Suratımı buruşturup, başımı yastığın altına soktum fakat odadan çıkmadan tekrar seslendi. "Beş dakika içinde aşağıda ol."

Dünün yorgunluğuyla kalkmak istemesem de oflayarak yataktan yavaşça kalktım. Eve sıırıslıklam olmuş, zombi gibi yürüyerek ve her an yeni bir canavar çıkacak mı korkusuyla zar zor gelmişim. Şu an uyumak tercihlerim arasındaydı.

Abigail'e başıma gelenleri anlatmayı ne kadar istesem de geri dönmek için bahane uydurduğumu sanacağından endişeleniyordum. Zaten nasıl geri dönebilirdik ki? Burada işini ayarlamıştı, evimiz tamamdı ve artık Boston'da yaşayacağımız bir ev bile yoktu.

Saçlarımı tepeden topuz yapıp, yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya indim ve oturma odasına yöneldim. Abby beni görünce hemen tanıştırma görevini üstlendi. "Annabelle, bu Bayan Shannon Jenkins ve bu da kızı Alexis."

Bana gülümseyen kadma karşılık verdikten sonra, kızı bir anda öne doğru atlayarak hevesli bir şekilde elini uzattı. "Memnun oldum, Annabelle."

"Ben de memnun oldum ve bana Annie diyebilirsiniz."

Alexis, zayıftı ve benim boylarımdaydı. Uzun, çikolata kahvesi saçları ve uzun kirpiklerinin çerçevelediği koyu renk gözleri vardı. Sevimli suratıyla gerçekten çok hoş görünüyordu.

"Annem buraya benim yaşlarımda birinin taşındığını söylediğinde, hoş geldin demek istedim. Aym yaşta olmamız ve bize yakın oturmanız gerçekten büyük şans," dedi Alexis. Onu onaylayan bir şekilde gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

Abigail ve Bayan Shannon bir süre sohbet ettiler, Alexis de bana yaşıt olmamızın güzelliklerinden bahsediyordu. "Bugünlük bu kadarı yeter. Sizin de daha yapacak işleriniz vardır, sonra tekrar görüşmeyi çok isterim," dedi Bayan Shannon ve ayağa kalktı. Alexis bir anda koluma yapışınca irkildim ama o bunu fark etmemiş gibiydi, heyecanla konuşmaya başladı.

"Bu akşam benimle takılmak ister misin?"

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktığımda, sevimli bir şekilde gülümsedi. "Okulun ilk haftaları burada partiler çok özeldir," diyerek bana

yaklaştı ve kısık sesle fısıldadı. "Seni arkadaşlarımla tanıştışırım."

Evet, on sekizinde bir genç kız olarak partilere bayılmam gerekiyordu. Ama ailem öldüğünden beri partilere ve sosyal akti-vitelere pek katılmamıştım. Üstelik daha buraya alışmama fırsat olmadan, bir kalabalığa katılmaya hazır olduğumu da sanmıyordum. Tabii benim aklımdan bu tür düşünceler geçerken Abigail bombayı patlattı.

"Bence harika olur." Bana mavi gözlerini dikip, tek kaşım kaldırarak baktığında ağzım açık kalmıştı.

Bir süre Abby'nin o güzel yüzünü oyma isteğimle savaştım. Otuzlu yaşlarının sonunda olmasma rağmen, yirmilerinin sonunda görüldüğü için ondan genç kalmanın sırrım öğrenmeyi yüzüncü kez aklıma not ettikten sonra yarım ağız mırıldandım. "Tamam."

"Harika! Gelmeden önce seni ararım," dedi Alexis. Numaramı neşeyle kaydettikten sonra çoktan evden çıkıp arabasına ilerleyen annesinin peşinden koşturdu. Bu kız her zaman böyle mutlu muydu?

Hayretle dönüp Abby'ye ne yapmaya çalıştığım sorgular gibi baktım. "Parti mi?"

Omuz silkip, "Çok sıkıcısın," dediğinde alınmadım desem yalan olurdu.

"Daha buraya yeni geldik, Abby! Tanımadığım bir sürü insanın arasmda ne yapacağım ben?"

"Bu kadar düşünmeyi bırak, karamelim. Hem okula başlamadan arkadaş edinmen çok daha iyi olur." Sonra ellerini birbirlerine vurdu. "Hadi bakalım, kahvaltıdan sonra daha temizlik yapacağız!"

Omuzlarımı düşürüp teslim oldum. Kahvaltıdan sonra her yeri iyice temizleyip boş kolileri kiler niyetine kullanılan küçük odaya taşıdım. Odadaki rafların en üstünde duran küçük kutu dikkatimi çekmişti. Birkaç başarısız denemeden sonra boyumun yetişemeyeceğini anladığımdan ona bakmayı sonraya bırakmaya karar verdim.

Temizliğin ardından hazırlanmaya başladım. Siyah bir kot ve lacivert askılı bir bluz giymiştim, nasıl bir ortama düşeceğime dair bir fikrim yoktu, o yüzden en ideal kombin buydu.

Korna sesini duyunca dışarı çıktım. Alexis, küçük ve şirin bir kırmızı Cooper'm içinde beni bekliyordu. Yanında oturduğumda suratında kocaman bir gülümsemeyle beni karşılayıp, yol boyunca bana okulundan ve arkadaşlarından bahsetti.

Açıkçası bu kızın sıcakkanlılığını sevmiştim. Yıllarca en yakın arkadaşım Marcus olduğu için kızlar tarafından sevilme-miştim. Dalgalı kumral saçları ve mavi gözleriyle tüm kızların ilgisini çekebiliyordu. Elbette onu kıskanan kızlar bana savaş açmıştı fakat onları yadırgamıyordum. Hiçbir kız hoşlandığı çocuğa kene gibi yapışık, o en yakın kız arkadaş modelini sevmezdi.

Ormanlık bir yolda ilerlerken arabalarım park edip yürüyerek devam eden insanlara rastladığımızda, Alexis de arabasını park etti. "Parti burada mı?" dedim ormanlık alana bakarak.

"Evet." Alexis normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Buralarda her yer ormanlık alan, bu manzaraya alışsan iyi olur."

Dans eden kalabalığa yaklaşırken "Şurası ne?" dedim ilerideki harabeyi göstererek.

"Ardena Tapmağı," dedi Alexis.

Kaşlarımı havaya kaldırıp düşünmeye başladım. "Mitolojik bir tanrıça falan mı?"

Dudaklarım bükerek düşünüyor gibi yaptı. "Sayılır. Burada eskiden onun ilahi gücüne dualar edilirmiş."

Buramn gençleri hakkında ilk izlenimim dünkü olaydan sonra zaten iyi değildi; bir tapınağın önünde ateş yakarak dans etmeleri de durumu iyice tuhaflıyordu.

Kalabalığın arasında ilerleyip kendimize uygun bir yer bulduktan sonra durduk. Ortalamamn üstünde bir boya ve koyu kahve saçlara sahip bir kız yanımıza geldiğinde Alexis bizi tanıştırdı. "Annabelle, bu Samantha Wise. Sam, sana Annabelle'den bahsetmiştim."

Kız bana doğru dönüp gülümseyerek, "Kasabaya hoş geldin," dediğinde, ben de aym gülümsemeyle ona karşılık verdim. Hoş buldum diyemedim çünkü buraya isteyerek gelmemiştim.

Buraya gelirken tek düşündüğüm odamdan çıkmadan dizi-film-kitap üçlüsü arasında kaybolmak, asosyalliğin zirvesine tırmanmaktı. Fakat daha ikinci günden kendimi bir partinin ortasında bulmuştum. Marcus benim şu halimi görse gülmekten ölürdü herhalde. Ben kendi duygu karmaşamın arasında boğulurken o sırada bir oğlan yanımızda belirdi.

"Demek telefonda bahsettiğin yeni fısıltı bu." Bana çapkın bir gülümsemeyle bakan oğlan kahverengi saçlara, bal rengi gözlere ve çıkık elmacık kemiklerine sahipti. Çenesi yüz hatlarına sert bir hava katsa da, sırtması o havayı bozuyordu.

Alexis, eliyle onu geçiştirirken bana doğru dönmüştü. "Brandon Rodgers. Sen ona aldırma. Hep böyle patavatsızdır," dediğinde Alexis'in bu sözüne alınmamış olacak ki patavatsız Brandon gülerek omuz silktilti.

Bir süre sohbet ettikten sonra teker teker dans etmeye gittiler. Beni de çağırdılar fakat henüz tanımadığım insanların arasında dans edecek kıvama gelmemiştim. Bunaldığım için insan sesleri azalmaya başlayana kadar yavaşça yürümeye başladım. Aslında ilk günüm ne kadar tedirgin edici görünse de bugün her şey oldukça normaldi.

Evet, zorba tiplere veya kurtlara yem olma tehlikesi geçirmediğim sürece belki de bu kasabaya alışabilirdim.

Etraf iyice ıssızlaşmaya başladığı zaman olduğum yerde durdum ve kollarımı göğsümde bağlayıp gözlerimi kapattım. Havası da güzeldi, evet evet buraya kesinlikle alışabilirdim. Kendimi ormanın baş döndüren kokusuna bırakırken duyduğum erkek sesiyle resmen yerimden hopladım.

"Sence de burada yalnız gezmen tehlikeli değil mi?"

Sesin geldiği yönü bulmaya çalışırken, ağacın en alt dalında bir kıpırtı görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Buraya alışmakla ilgili çok mu erken konuşmuştum?

^{/z}"Be-Ben..." İnanın kekeleyeceğimi bilsem ağzımı hiç açmazdım.

Ağaçtan yere atlayıp, yavaş adımlarla ay ışığına doğru yürümeye başladığında arkamdaki ağaca iyice sinmiştım. İç sesim oradan kaçmamı söylüyordu fakat ayaklarım buna uymuyordu. Zaten ayaklarım beni ne zaman dinliyordu ki?

Sonunda yüzü ay ışığına denk gelecek şekilde durdu. Hayli uzun boyluydu ve ince ama biçimli bir vücuda sahipti. Üzerindeki beyaz tişört kaslı kollarım açığa çıkartmıştı. Dağımk sarı saçları, gece mavisi gözleri ve dolgun dudaklarıyla insana 'Vay bel' dedirtecek cinsten biriydi.

Ben kasabanın yakışıklı erkek kapasitesini değerlendirirken, çocuk hiçbir şey demeden bana bakıyordu. Hafif ışık bile gözlerinin parlaklığım gizleyememişti ve o gözler merak içerisinde beni inceliyordu. Sonunda aramızda sadece bir kişilik mesafe kalınca durdu. Gözlerim omuz hizasına denk geldiğinden, yüzüne bakabilmek için başımı ağaca iyice yasladım. Kısa bir süre daha birbirimize bakmakla yetindik.

"Arkadaşlarım beni arıyorlardır ve eminim birazdan burada olurlar," diyerek sessizliği bozduğumda hafifçe gülümsedi.

"Sana zarar verecek değilim."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum birden.

"Aynı şeyi ben de sana sormalıyım."

Tek kaşım sorgulayıcı bir biçimde havaya kalkmıştı. "Ağacın tepesinde ne işin vardı?"

Başımı yana doğru eğdi ve içimi kıpırdatacak kadar yoğun bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Düşünüyordum. Düşünmek için güzel bir yer. Peki, sen burada ne geziyorsun, yabancı?"

Bir an alnımda, "Selam, ben buraya yeni geldim ama sen bunu zaten biliyorsun," tabelası asılı gibi hissettim.

"Düşünmek için güzel bir yer arıyordum."

Bu sözüme karşı dişlerini göstererek görsel bir şölene imza attı. Bu samimi gülümseyişinin karşısında, benim de dudaklarımın hafiften yana kıvrıldığını hissedebiliyordum. Evet, biraz önce ağaçtan atlamış tanımadığım bir oğlana tebessüm etmişim. Nedense insana güven veren bir havası vardı.

"Annie!" Alexis'in kendine has telaffuzuyla söylediği adımı duyunca çocuk bakışlarını benden kaçırmadan dolgun dudaklarını kıvırdı.

"Sanırım artık gitmeliyim."

Bir şey dememe fırsat kalmadan karanlıkta ilerleyip, gözden kaybolduğunda tek yaptığım arkasından öylece bakakalmak oldu.

Alexis ve Brandon, beni bulduktan sonra tekrar kalabalığa döndüğümüzde etraftaki insanları inceliyor, zaman geçiriyordum. Alexis sayısız defa başıma bir şey geldiğini sandığını söyleyerek endişesini dile getirdikten sonra, sonunda başka konulardan konuşmaya geçmişti.

"Sen de son sınıf oldun, değil mi Annie? Pazartesi okula başlayacak mısın?"

Olumlu anlamda başımı sallayınca okuldaki hocalardan bahsedip, taklitlerini yapmaya başladı. O sırada gözleri bir yere takıldığında suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

"İşte geldi."

Kimin geldiğini görebilmek için başımı çevirdim.

Partiye yeni katılan kalabalık bir grupla beraber ortam daha da canlandı ve kırmızı plastik bardakların hepsi bir çılgılık eşliğinde havaya kalktı. Alexis'in gözleri ise özellikle bir noktaydı.

Gözlerimi iyice iliştiirdiğimde, iskeledeki bay zorbayı görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Biraz Brandon'm arkasına gizlenerek o yöne bakmaya devam ettim. Tıpkı kendisini yansıtan rengi seçmiş, baştan aşağı siyah giyinmişti.

Sağ tarafında o gün de yanında olan ve bir şeyler duyduğumu düşünüp tüm kemiklerimi kıracaktı gibi bakan kas yığını vardı. Daha önce hiç görmediğim iki kişiyle birlikte, son gelene baktım ve donakaldım. Ormandaki sarışın!

"Bunlar buranın popüler sokak çetesi falan mı?"

Brandon, Alexis'in odaklandığı yöne kafasını çevirdikten sonra sıırttı. "Sokak çetesi mi?" Yere yatıp kahkahalarla gülecek gibiydi.

Dün onlardan iki tanesini, çelimsiz bir oğlanı hayatıyla tehdit ederken gördüm de, demek yerine sessiz kaldım.

"Onlar avcı."

Hı?

"Ne avcıları?" derken kaşlarımı kaldırarak Brandon'a baktım.

Alexis onu dürtünce suratına kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Kadın avcıları. Şuna baksana."

Patavatsız Brandon ayrıca espriliydi de. Yine de söylediğinde doğruluk payı var gibiydi, çünkü tüm kızlar o yöne leziz bir yemek görmüş gibi bakıyordu. Alexis de onlar gibi hayranlık dolu bir ifadeyle o tarafa bakarken, Brandon kaldığı yerden devam etti.

"Partiye grup halinde geldiklerine bakma, kendi aralarında o kadar yakın değiller. Onlara ittifak yapmış iki grup da diyebiliriz."

Bu sözünün üzerine bakışlarım tekrar onları bulduğunda, ormandaki sarışın ve diğer ikisi başka bir yere, bay zorba ve kas yığını başka bir yere doğru ilerliyordu.

"Bana onları tanıtır mısm? Yeni olmak canımı sıkıyor, bilgi sahibi olmak istiyorum."

Brandon, eliyle çenesini kaşıdı. "Pekâlâ, şu spor salonunda fazla vakit geçirmiş, siyah saçlı olan Dean Walker," dedikten sonra yavaşça bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Alexis, Dean'den hoşlanıyor."

Şimdi o bakışların kime olduğu bulunmuştu. Bu kadar sevimli bir kızın, belalı kas yığından hoşlanması dudağımı büzmeme neden oldu. Dean, mavi gözlü ve siyah saçlıydı. Ona kas yığını diyordum ama aslında ince uzun bir yapısı vardı. Sadece omuzları oldukça genişti ve kol kasları diğerlerine göre daha belirgindi. Sivri çenesiyle çıkık elmacık kemikleri ona daha sert bir hava katıyordu.

"Peki ya siyah tişörtlü olanın adı ne?" diye sorduğumda, Brandon gözlerini kıstı.

"Jay Sullivan."

Jay Sullivan... Demek bay zorbanın ismi, Jay.

Ormandaki sarışının adım sorma fırsatı bulamadan, kızın biri Brandon'ı dans etmek için elinden tutup çekiştirmeye başladı. "Üzgünüm, esmer kız. Benim de bir kadm avcısı olduğumu söylemeyi unuttum." Bana göz kırparak yanımdan ayrıldığında, ona gülerek karşılık verdim.

Ormandaki sarışım artık göremiyordum. Alexis, Dean'e yakın bir yerde kendini göstermek istercesine dans etmeye başladı ama Dean hiç oralı değil gibiydi.

Adımın Jay olduğunu öğrendiğim bay zorbanın bir oğlanla konuşurken gözü birden bana takıldığında, hemen başka tarafa doğru ilerledim. Görüş açısında olmamak en mantıklısı olacaktı.

Gecenin sonuna doğru herkes dağılmaya başladığı zaman gözlerim Alexis'i aramaya başladı. O sırada biri omzumun arkasından kulağıma eğilip konuşunca sıçradım.

"İşte buradasın."

Erkeksi ses tonu kulağımda çınlarken irkilip hızla arkama döndüğümde Jay'le karşı karşıya geldim. Gözlerim önce kocaman oldu, sonra kendimi toparlayarak sırtımı dikleştirdim.

"İnsanlara hep sinsice yaklaşıp onları korkutur musun?"

Dudakları iç ürpertici bir şekilde kıvrıldı. "En büyük zevklerimden biridir." Başım hafifçe yana eğip gözlerime bakınca, ister istemez sırtım daha da dikleşti.

Lütfen. Gözlerime. Bakma.

"Demek adın, Belle."

Genelde herkes Anna veya Annie'yi kullanırdı. Babam ise Belle derdi ve şimdi adımın böyle söylenmesi içimdeki bazı acı verici duyguları uyandırmıştı. Aynı zamanda da güzel duygular. .. Babamın bana böyle hitap etmesinden çok hoşlamırdım, çünkü bunun bir nedeni vardı.

Bir anda kendimi bir anının içinde buldum.

"Baba, sence ben de Belle kadar güzel miyim?"

Babam izlediğimiz Güzel ve Çirkin animasyonunu durdurup bana baktı. "Sen ondan çok daha güzelsin ve kesinlikle sarı elbise sana daha çok yakıştı."

Tıpkı Belle'in elbisesine benzeyen, babamın bana aldığı yeni elbiseye bakarak sırtıttım. Annem o sırada odaya gelmiş ve babamı, artık uyumam gerektiğini söyleyerek kovalamıştı. Babam alnıma bir öpücük bırakıp odadan çıkacağı sırada bu sefer anneme bir soru sordum.

"Anne, sence ben de bir canavarı kendime âşık edebilir miyim?"

Girdiğim anıdan resmen titreyerek çıktım. Acı yine bir hançer misali kalbimi delik deşik ediyordu. Jay bendeki bu değişimi fark etmiş olacak ki keskin elalarım gözlerime dikmişti. Zar zor olduğum ana geri dönüp düz bir bakışla karşılık verdim.

"İsmim Annabelle." Düzeltmeyi yaptıktan sonra kollarımı göğsümde çaprazlayıp gözlerimi kısıtım. "Hakkımda bilgi mi topladın?" Sanki ben onun hakkında toplamamıştım.

"Hakkımdaki bilgiler çabuk yayılıyor."

"Sana gördüklerimi unutacağımı söylemişim ki zaten bir şey gördüğüm de yok. O yüzden..." Beni dikkat dağıtıcı bakışlarla süzdüğü için doğru kelimeleri seçmek için çabaladım. "... birbirimizden uzak dursak iyi olacak."

Evet, bunlar doğru kelimelerdi. O öylece bana bakarken, ben de yarımından ayrılp parti alanım dolaşmaya başladım. Gözlerim Alexis'i arıyordu, onu bulup beni buradan götürmesini istemek zorundaydım çünkü başka türlü gidemezdim. Hemen telefonu çıkarıp Alexis'i birkaç kere aradım; açmadı. Sayısız denemelerimden sonra gelen mesajı okumaya başladım.

Kimden: Alexis

Annie, çooooooooook üzgünüm. Sana haber veremedim çünkü her şey bir anda oldu. Ne oldu tahmin edemezsin! Şu an Dean ile beraberim. Seni eve Brandon bırakacak, söz verdi. Lütfen onu bul, görüşürüz!

Yazan mesajı okurken ağzım bir karış açık kalmıştı. Geldiğim ilk partide de satılmışım. Harika.

Hala aym yerde dikilen Jay'e kaçamak bir bakış atmca gülen gözlerle beni süzdüğünü gördüm. Ona ters bir bakışla karşılık

vererek Brandon'ı aramaya başladım, fakat onu bulmam uzun sürmemişti. Brandon, sarhoşluğun en derin gevezelik evresinde, gruptaki insanlara bir

şeyler anlatıyordu. Onun da eve kendi başına dönemeyeceği çok açıktı. Çökmüş bir şekilde onu izlerken kulağıma fısıldayan ses tekrar irkilmeme neden oldu.

"Sanırım gidemiyorsun." Başımı arkaya çevirdiğimde Jay, Brandon'a bakarken kendi için tasarlanmış olduğunu düşünmeye başladığım gülüşünü yüzüne yerleştirdi ve bana döndü.

Sinirle soludum. "Şunu yapmaktan vazgeç."

"Neden?"

"Çünkü hoşlanmıyorum."

"Peki, tam olarak nelerden hoşlanırsın?" derken bana doğru bir adım attı.

Bir adım geriye giderken kendimi ifadesiz bir şekilde yüzüne bakmaya zorladım. "Senden hiç hoşlanmadığım kesin."

Beni tedirgin ettiğini gizlemek için ona ters davranmayı seçiyordum ama bu pek işe yaramıyor gibiydi. Muzip bir şekilde bakıp başını biraz daha yana eğdi. "Oldukça umutsuz bakıyordun. Yoksa seni o sarhoştan başka götürecek kimse yok mu?"

"Seni ilgilendirmez."

Yine alınmamış olacak ki aym ifadeyle gözlerime baktı. "Seni eve ben bırakabilirim."

Pekâlâ, ondan hoşlanmadığımı ve eve dönüp dönmememin onu ilgilendirmediğini ilan ettikten sonra söylemesini beklediğim şey bu değildi. Gayet iyi niyetiyle sormuş gibiydi ama bir kez hayatımı kurtardığını düşünmezsek, onda hala güven vermeyen bir şeyler vardı.

"Neden tanımadığım biriyle eve döneyim ki?" diye sordum şüpheyi onu incelerken.

Tek kaşı havaya kalktı. "Onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sorarken başıyla Brandon'ı göstermişti.

Evet, hadi cevap ver, Annabelle.

Her köşeye sıkıştığımda yaptığım gibi lafı değiştirdim. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Bay zorba bir süre beni inceledi. "Pekâlâ," dedi ellerini havaya kaldırıp geri geri giderek. "Sen bilirsin." Sonra arkasını dönerek ilerlemeye başladığında etrafıma bakındım, parti hala devam ediyordu.

Jay, her saniye daha da uzaklaşıyordu. İskelede yaptığı gibi yine öylece gidiyordu ve ben kabul etmek istemesem de zor durumda olduğumdan yine ona sığınmak zorundaydım. Arkasından bağırdım. "Bekle!"

Omzunun üzerinden bana baktı. Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyormuş gibi dudağı hafifçe yana kıvrıldı. "Çok sık karar değiştiriyorsun."

"Başka çarem mi var?"

Zafer dolu gülümsemesi genişlerken arkasını döndü. Hala biraz tereddüt etsem de sonunda harekete geçerek onun arkasından yürümeye başladım. Bana zarar verecek olsa dün verirdi, diyerek kendi kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Parti alanından çıktıktan sonra durdu ve ona kötü bakışlar atan yarım ay şeklindeki gözlerim, hızla dolunay şeklini aldı. Jay'in yanımda durduğu şey bir araba değil; iki tekerlekli, siyah ve ürkütücü bir canavardı!

Ah, hayır.

"Motor mu?" diye sordum siyah canavara bakarken.

Yaşadığım dehşet yüzüme yansımış olacak ki ela gözleri yüzümün her bir ayrıntısı tararken alay eder gibi gözlerini kıstı. "Korkuyor musun?"

Evet!

"Hayır," dedikten sonra bozuntuya vermeden kaskı başıma geçirdim.

Motorlardan korkuyordum çünkü eski okulumdan Vicky adlı sevimli bir kız, motorcu sevgilisiyle beraber bir kaza geçirmiş ve altı ay komada kalmıştı. Neyse ki sonunda iyileşmişti ama yine de bu olay beni etkilemiş olmalı ki motorlardan hiç haz etmiyordum.

Yine de şu an başka çarem yoktu ve korktuğumu belli ederek ona benimle alay etme şansı tanımak istemişyordum. Arkasına

bindiğimde, o da kaskı başına geçirdi ve bana doğru dönüp, "Tutunman gerekiyor," dedi. Yavaşça elimi beline götürüp tutundum.

"Belki daha sıkı tutunmak istersin."

Lanet olsun sana.

Gidene kadar gözlerimi açamadım. Yaptığım tek şey, hızlı bir adres tarifiydi. Gerçi adresimizi tam anlamıyla bilmiyordum, ilk karşılaştığımız yere yakın olduğunu söyleyerek evin çevresini anlatmıştım. Jay hiç tereddüt etmeden motoru kullanmaya devam etti. Aynı zamanda korktuğumu biliyor gibi virajlı orman yolunda gidebileceği en hızlı şekilde gidiyordu.

Ona öyle sarılmıştım ki durduğumuzda hala sarılmaya devam ettiğimi görünce ellerimi çözüp ani bir hızla motordan indim.

"Pekâlâ... Getirdiğin için teşekkür ederim."

Kaskı ona uzatıp, saçlarımı düzelttim. Verandaya doğru yöneldiğimde motorun tekrar çalıştığım duymuyordum. Artık gitmesini söylemek için arkama döndüğümde, onun tam dibimde durduğunu görünce sıçradım.

"Bilerek mi yapıyorsun?" diyerek elimi kalbime koydum.

"Sana zarar vermeyeceğimi anlamış olman lazım."

"Dün gördüğüm zorbalığından sonra hiç emin değilim."

"Gördüklerinin ne anlama geldiğini bilmeden yargılamaman gerekir." Sesi sakın olsa da gözlerinde garip bir parıltı dolaşıyordu.

“Benim gördüğüm çelimsiz bir çocuğa patronluk taslamandı.”

Sesimin kayıtsız çıkmasına özen göstermiştim.

Jay bana doğru bir adım daha attığında, geriye çekilmeden yüzüne bakabilmek için başımı yukarı doğru kaldırdım. Ondan korkmadığımı -ki kesinlikle korkuyordum- anlaması için gözlerimi kaçırmadım.

Beklemediğim bir hamleyle kulağıma doğru eğildiğinde, bütün bedenim kaskatı kesildi. Sanki etrafımızda birileri varmış da, bizi duymamaları gerekiyormuş gibi fısıldadı.

"Bu kasabaya neden geldin?"

Yakınlığının verdiği tedirginlikle daha fazla dayanamayıp hemen kendimi geri çektim. "Bunu bilmen gerekmiyor," dedim kaşlarımı kaldırarak. Bana bakmaya devam ederken, kalbimin neden göğüs kafesimden firar etmeye çalıştığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tabii anında içimden kendi kendimi patakladım.

Kendini koru, Annabelle!

Biraz gerilediğinde ancak nefes alabilmiştim. Bana çok uzunmuş gibi gelen saniyeler sonra hafifçe güldü. "İyi geceler, Belle. Uyumadan önce kapı ve pencereleri kapatmayı unutma." Etrafına bakındı. "Burası oldukça ıssız görünüyor."

Ben donmuş ve muhtemelen kocaman olmuş gözlerle ona bakarken gözleri tekrar beni bulunca güldü. Ardından ağır adımlarla ilerleyip motoruna bindi. Bana son bir bakış attıktan sonra çıkardığım kaskı başına geçirerek motoru çalıştırıp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Yine mi tehdit etti bu beni? Yoksa masumane bir uyarı mıydı?

Kafamda buna benzer binbir çeşit soru gezinirken olduğum yerde uzun kaldığımı farkına vardım.

İçeri girince ilk iş kapıyı kilitledim ve sessizce merdivenleri tırmanıp Abby'nin odasına baktım. Yine şarap içip sızmış olsa da onu evde görmek içimi rahatlatmıştı. Odama geçip penceremi de kontrol ettikten sonra üzerimdekilerden sıyrıldım ve kendimi yatağa bıraktım.

Jay yüzünden korkmuş olsam da, yorgunluktan kendimi en büyük aşkımın kollama bırakmam zor olmadı.

Tabii ki uykudan bahsediyorum! Peter Pan, hala odama gelmedi.

BÖLÜM 4

OKUL

bby, sabah işe giderken beni de okula bırakmıştı. Hemen xXarabadan indim çünkü ilk gün tavsiyeleri vermesi şu an ihtiyacım olan son şeydi.

Hiddenfield Lisesi.

İşte yeni okulum. Eski ve oldukça görkemli görünen uzunlamasına bir binaydı. Boston büyük bir şehir bile olsa, bu küçük kasabadaki okul oradakinden daha güzel görünüyordu. Yer yer ağaçların olduğu bahçesinde ilerlemeye başladım. Sarı okul otobüslerinden inenler, ultra lüks arabalarını park edenler, bahçedeki banklarda birbirleriyle sohbet edenler... Gerçekten Abby'nin dediği gibi genç nüfus oldukça fazlaydı, ben buraya gelirken kasabada değil genç nüfus, bu kadar insanın yaşadığım bile düşünmüyordum.

Binaya girerek olabildiğince uzunlamasına olan koridorda yürümeye başladım. Yıllar önce Boston'a ilk taşındığımızdaki gibi tedirgin ve yalnız hissediyordum, kesinlikle Marcus'a ihtiyacım vardı. Ayaklarımı beyaz zeminde sürüyerek suratsız bir şekilde hızlı hızlı ilerlerken önüme çıkan birine neredeyse çarpıyordum. Kendimi son anda durdursam da, burnumun ucu gövdesine dokunuyordu. Gerçekten sert bir gövdeye...

Başımı yukarı kaldırdığımda gördüğüm yüz karşısında afallamıştım. Ormandaki sarışın tam karşımdaydı ve bedenlerimiz koridorun ortasında bitişik duruyordu!

"Yine karşılaştık, yabana."

Küçük dilimi yutmuş gibi bakmasam her şey yolundaydı. "Ben şeyi arıyorum, şeyi..." Tabii konuşmayı becerebilsem de fena olmazdı.

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırınca kendi kendime yüzüncü kez lanetler yağdırdım. "Müdürün odasını arıyorum."

Eliyle koridorun sonunu gösterdi. "Son kapı."

Bir süre sanki neyden bahsettiğimizi unutmuş gibi gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ah, peki. Tamam. Yani teşekkür ederim."

Hemen terk et orayı, Annabelle!

İç sesimin haklı olduğunu bildiğim için ormandaki sarışının bir şey söylemesine izin vermeden ilerlemeye devam ettim. Müdürün kapışma ilerlerken sanki peşimdeki alacaklılardan kaç-yormuş gibi bir haldeydim. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde ancak nefesimi verilmişim.

Sonraki dakikalar, müdürün gereksiz uzunluktaki konuşmasını dinlemekle geçti. Sonunda bitince odasından çıktım ve listeye bir göz attım. İlk dersimin matematik olduğunu görünce, birkaç okuldan kaçma girişiminden sonra pes ederek sınıfıma doğru ilerdim. Kaderden ve matematikten kurtuluş yoktu.

Kapıyı tıklatıp açtığımda, genç bir kadın bana doğru yaklaştı. Müdürün verdiği kâğıdı uzattım, kadın hemen gülümseyerek beni sınıfa doğru çekti ve kendimi tanıtmamı istedi. Çekingen bir şekilde sınıfa bakmadan kendimi tanıttım.

"Ben Annabelle Jefferson. Buraya Boston'dan geldim."

"Pekâlâ, Annabelle. Kendine boş bir yer bul ve otur, lütfen." Kadının komutuyla beraber gözlerimi sınıfa doğru çevirdim.

En arkada boş bir yer vardı. Boş yerin yanındaki sandalyede oturup bana gülümseyen kızın yüzüne dikkatle baktığımda, onun geçen gece tanıştığım Samantha olduğunu anladım. Gözüm boş sıranın yanındaki köşeye takıldı. Herkes pür dikkat bana bakarken, ormandaki sarışın sandalyesine yayılmış önündeki deftere bir şeyler karalıyordu.

Onu görünce yüzümün kızarmasını yok saymaya çalışarak Samantha'nın yanına doğru ilerleyip oturdum. Yan gözle tekrar

ormandaki sarışının oturduğu yere doğru baktım. Hala önündeki deftere bir şeyler karalamakla meşguldü.

Beni fark etmemiş olabilir miydi? Yoksa fark ettiği halde umurunda değil miydi?

İkinci soru canımı biraz sıkırsa da varlığım yok sayıp hiç yapmayacağım şeyi yaptım ve matematik dersini dinlemeye başladım.

Teneffüs zili çaldığında ormandaki sarışın sımftan hızla çıktı. Arkasından bakarken Samantha'nım, "Hadi bahçeye çıkalım," demesiyle dikkatimi ondan çektim. Elbette matematiği sonuna kadar dinlemem çok zor olduğu için derste Samantha ile konuşup kaynaşmışım.

Sam'in -ona Sam dememi istemişti- rehberliğinde önce içecek bir şeyler aldık, sonra okul bahçesinde ilerleyip bir masaya oturduk. O sırada arkama uygulanan güçle sarsıldım.

"Annie seni görmek ne hoş," derken Alexis boynuma sarılıyordu. Ona suratımı buruşturunca hemen suçunu anlamış gibi dudaklarım büzdü. "Özür dilerim, seni partide bırakmayı asla istemezdim ama her şey bir anda oldu."

"Her şeyin nasıl bir anda olduğunu anlatmaya geçsen iyi olur, güzellik." Sam de en az benim kadar Alexis'e bu konuda kızgın görünüyordu.

Alexis dudağım ısırdı. "Hadi ama Sam, sen bu durumun benim için ne demek olduğunu biliyorsun!"

Sam gözlerini devirdi. "Onu affet, Annie. Bir ünlü gibi onun posterlerini çıkarttırıp odasına astığından şüphelendiğim dönemler bile olmuştu."

Pekâlâ, bu yaptığı şeyi biraz hafifletiyordu. Zaten birilerine kızgın kalmak, pek benim yapımda yoktu. O yüzden omuz silktim. "Sorun değil, olan oldu. Hadi olayı anlat."

Alexis olayı anlatmaya koyulduğunda biz de sessizce onu dinledik.

"Dean'in önünde onun dikkatini çekebilmek için dans ediyordum, her zamanki gibi benimle ilgilenmedi fakat... bir süre sonra yanıma gelip konuşmaya başladı ve asıl bombayı söylüyorum," diyerek kaşlarım oynattı.

"Beni daha önce nasıl fark

edemediğini söyledi, inanabiliyor musunuz?" Ciyaklayarak ellerini birleştirdi ve gökyüzüne hayran hayran bakmaya başladı.

Sam'in onu dürtmesiyle eski pozisyonuna dönüp devam etti. "Sonra bana, burası çok kalabalık, gidelim, dedi. Arabasma bindiğimizde yalnız kalabileceğimiz bir yere gideriz sandım ama beni eve bıraktı." Alexis'in yüz ifadesi düşerken bizim de şoktan ağızlarımız açılmıştı. "Ona arabamm parti alanmda kaldığım söylediğimde, ben hallederim, dedi ve bu sabah arabam kapının önündeydi."

"Belki de sonradan bir işi çıkmıştır."

Sam'in kaşları çatılmıştı, sanırım mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Alexis omuz silkip, "Bu da bir başlangıç, daha önce hiç beni fark etmemişti," diyerek karşılık verdi.

Alexis için sorun yoktu ama ben bu dengesiz Dean yüzünden, eve Jay ve sevimli motoruyla dönmek zorunda kalmıştım.

Bir dakika! Jay ve Dean?

Aman tanrım, Jay bunu planlamış olamazdı değil mi?

Belki de ben kuruntu yapıyordum ama eğer düşündüğüm gibi olup Alexis'in kalbi Dean yüzünden kırılırsa, Jay'i cehenneme yollama görevini bizzat üstlenirdim. Tabii, o şeytani gülümsemesi ve bakışlarıyla şeytanın vücut bulmuş hali gibi görüldüğü için cehennemde pek yabancılık çekeceği de yoktu ya neyse.

"Sen eve nasıl döndün? Brandon ile sabah konuştuğumda seni bırakmadığını söyledi." Alexis'in sorusuyla dikkatimi onlara verdim.

"Brandon sarhoştı. O yüzden beni adının Jay olduğunu öğrendiğim oğlan bıraktı."

Alexis'in gözleri neredeyse yerinden çıkıyordu. "Ne dedin sen? Jay mi?" diye sorduğunda neredeyse bağırmişti. "Jay Sullivan mı?"

Onaylar gibi başımı aşağı yukarı salladım.

"Siz tanıyor muydunuz?" Alexis'in şaşkınlığı hala geçmemişti.

"Pek sayılmaz. İlk geldiğim gün karşılaşmıştık."

Sam şüpheli bir ifadeyle dudaklarını bükmüştü. "O öyle bir kere karşılaştığı birini evine bırakacak türde biri değildir."

"Nasıl türde biri?"

O sırada Sam'in bakışları çoktan başka bir yere sabitlenmişti. Odaklandığı yere bakınca kapıdan çıkan Jay'i gördüm. Donuk suratıyla, biz de dâhil kimseye bakmadan bir grup erkekle masamızın yarandan geçti.

İki saattir içmeyi ihmal ettiğim kutu kolamı açtığımda çıkan puşt sesiyle benim "Havası kime bunun?" diye mırıldanmam birbirine karışmıştı.

"İşte bu tür biri," dedi Samantha.

"O da mı bu okulda? Bizden büyük gibi duruyor." Benden muhtemelen iki-üç yaş büyüktü.

Alexis, "Imm, onların okulla pek alakaları olduğu söylenemez. İki senedir okulu bırakmışlardı, bu sene tekrar başlamışlar," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yasa dışı işler mi yapıyorlardı acaba? Brandon'm dediğine göre ormandaki sarışınla ittifak yapmış iki gruplardı. O da mı yasa dışı işlerin içindeydi? Sorular, sorular...

"Neden ara verdiler ki?" diye sorduğumda ikisi de çok kısa bir an bakiştılar.

"Bilemiyorum," dedi Alexis. "Bu sene bazı derslerde benim sınıfımda, ama bir kere bile onunla konuşmadım. Siz tam olarak nasıl karşılaştınız?"

"Buraya geldiğim ilk gün, keşif için gezerken beni kurtlar kovaladı. O da oradaydı ve beni kurtardı," dedim. "Burada insanlar vahşi kurt falan mı besliyor?"

Alexis kıkırdadı, fakat sonra, "Seni kovaladılar mı?" diye asıl noktayı yakalamış gibi gözleri büyüdü.

"Kasabada ormanlık alan çok, bu tür hayvanlar olabilir," dedi Sam. "Ama merak etme, kasabamın içine çok yaklaşmazlar. O gün bir istisna olmalı."

Kızların birbirlerine birkaç kaçamak bakış daha attıklarına emin olsam da, bir şey söylememe fırsat kalmadan Alexis konuyu değiştirdi. "Her neyse, bu akşam Ay Işığı'na gidelim diyorum, ne dersiniz?"

"Ay Işığı?"

Hey kızlar, biraz açık olun ben burada yeniyim, bakışları atınca Alexis hemen devreye girdi. Evet, bakışlarımla bazen destan yazabiliyordum.

"Avcıların takıldığı yer." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini açıp, bana döndü. "Yani, Brandon'ın deyimiyle avcılar. Yani, kadın avcıları..."

Sam, gözleriyle resmen Alexis'e sus artık geri zekâlı diyordu. Alexis bunu fark etmiş olacak ki hemen toparladı. "Dean orada takılıyor, belki bu akşam yine benimle konuşur. Lütfen gidelim."

Her ne kadar bunca yıl en iyi arkadaşım bir erkek olsa da, kızlarla nasıl arkadaşlık yapılır biliyordum. Altın kural 1: Hoşlandığı çocuğu tavlama için onun takıldığı mekâna gitmek istiyorsa, iyi bir arkadaş ol ve ona eşlik et.

Alexis izbe bir mekânın önüne arabasını park ettiğinde başımı pencereden eğip mavi ışıklı tabelaya baktım.

Ay Işığı.

Arabadan indikten sonra Alexis, Sam ve beni kollarımızdan tutup adeta koşar adımlarla mekâna soktu. Daha kapıyı açtığımız ilk anda müzik sesi kulağımı delmişti.

Dans eden ya da daha başka şeyler yapan insanların arasından geçerken dikkatimi çeken bir şey vardı; çoğunluk siyah giyinmişti. Bir tarikatın içine mi düştük diye düşünmeye başlamıştım. Sam neon renkli desenlerinin bulunduğu bluzuyla, Alexis kırmızı askılı elbisesiyle ve ben de dökümlü

eteği olan askılı, kısa beyaz elbisemle buradaki insanlara göre oldukça renkli kalıyorduk.

Sam'e, "Buraya ilk kez mi geliyorsun?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Alexis buraya gelmek için her zaman Brandon'ı sürükler."

Kendimize barm yanında uygun tabureler bulduktan sonra oturduk. Sakalları da en az saçları kadar uzun bir adam, bize

doğru yaklaşıp daha ne isteğimizi sormadan  tane birayı açarak önümüze koydu.

Sam'in gözleri hayretle açılmıştı. "Ben bu şeyi içmem. Bana bir tane Cosmopolitan lütfen."

Adam, sanki selam dünyalı ben dostum diyen bir uzaylı görmüş gibiydi. "Sanırım yanlış geldiniz, bebek sütleri satmıyoruz." Ardından bizi umursamayarak bardaki diğer müşterilere döndü.

Samantha hala hayret dolu gözlerle adama bakarken, Alexis, "Burada seçenekler biraz sınırlı," diyerek onu sakinleştirdi.

"Bizi bu içki kıtlığı yaşayan korkunç yere getirmek senin suundu zaten." Sam, resmen Alexis'e saldıracak gibi duruyordu.

Onlar birbiriyle kapışırken, ben başka lemlere dalmıştım. Önümde duran biraya uzun uzun baktım. Ailemi kaybettikten sonraki ilk evre, yataktan hiç ıkınamak ve konuşmamaktı. İkinci evre ise uyku hapları içerek acımı hafifletmeye çalışmaktı. Yolumu kaybedip bu alışkanlıkları ilerletmeden, Marcus beni engellemişti neyse ki.

Tüm bu acının bende oluşturduğu yan etki ise artık ağlaya-mıyordum. Ailem ldğmden beri gözyaşlarını da onlar gibi beni terk etmişti. Sadece gözlerimde birikiyor ve akmamak için direniyorlardı.

Alexis hala gözleriyle Dean'i arayıp, Sam söylenmeye devam ederken ben ikinci biramı bitirmiştim. Bira içince tuvaletimin gelmesi elbette kaçınılmaz bir durumdu.

"Kızlar benim lavaboya gitmem gerekiyor. Hemen dönerim," deyip lavabonun orada olduğunu düşündüğüm koridora doğru ilerledim. Tuvalet tabelasını göremeyince, ilk önüme gelen kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme çarptı. Kapı mekânın arka tarafındaki park alanına açılıyordu. Tam kapıyı kapatıyordum ki bir ses duyunca durdum.

"O aptal kafanı gövdenden sökmeden önce konuşman için sana iki saniye veriyorum."

Bedenim de ruhum gibi donmuştu. Başımı yavaşça çevirip kocaman gözlerle konuşan kişiye baktım. Aslında resmen tüm hücrelerimi titreten, erkeksi ses tonunu arımda tanımıştım. Fakat

böyle korkunç bir cümleyi kullanamın o olduğuna inanmak istemiyordum. Tabii ben ne kadar istemesem de gerçekler yalın bir yüzle bana göz kırptıyordu.

Jay, bir oğlanı boynundan tutmuştu. Nefes almaya debelenen çocuk bir şeyler söylemek için ağzını açmaya çalıştı. Dikkatle baktığımda onun ilk gün de Dean ile beraber sıkıştırdığı sarışın, kıvrıkcık saçlı çocuk olduğunu gördüm.

"Seni takip etmiyordum." Çocuk nefes almaya çalışırken sesi kısık çıkmıştı.

"Eğer o aptal avcı grubuna bilgi sızdırmaya çalıştığımı öğrenirsem, kafanı başka bir yerine monte etmeyi bırak, tüm vücudunu parçalara ayırıyorum." Jay sakın ama tehlikeli bir tınıyla konuşmuştu. Ben olduğum yerde, bu avcı saçmalığının Brandon'm esprisinden fazlası olduğunu düşünürken, o oğlamın boğazını sıkmaya devam ediyordu.

Gidip yardım çağırmayı düşündüm, fakat ben gelene kadar Jay çocuğun nefesini kesecek gibi duruyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım, açık otoparkta sadece biz vardık.

Pekâlâ.

"Bırak onu."

O an ortamda bir ölüm sessizliğı oluştu. Jay başım yavaşça bana çevirdiğinde, ayaklarım resmen olduğum yere yapışmıştı. Hiçbir şey söylemeden bana bakması sırtımı gergin bir şekilde dikleştirmeme sebep oldu.

Göz göze geldiğimizde uzun bir sessizlik yaşandı. Çenesinin seğırdiğini görebiliyordum.

"Meraklı, sakar ve aptal... Bu listeye daha ne gibi kelimeler eklenecek merak ediyorum."

"Sen de zorba pisliğın tekisin. Bırak onu dedim."

Jay, hayret eder gibi tek kaşını kaldırdı. Açıkçası ben de söylediğim şeye hayret etmiştim. İçtiğim birada bir şey mi vardı acaba? Mesela bir tutam cesaret?

"Zorba? Pislik?"

"Tekrar etmemi mi istiyorsun? Zorba. Pisliğın. Tekisin." Dilimin uyarı yoktu ki susturayım. Çocuğın biri elinde nefes almak için can çekişirken, ben ona kafa tutuyordum.

Yine kulakları sağır eden bir sessizlikten sonra, gözünü benden bir saniye bile kaçırmadan çocuğın boynunu daha çok sıkmaya başladı. Dehşetimi sesime yansıtmamaya çalışarak soğukkanlı bir şekilde, "Bırak onu!" diye ikaz ettim. Fakat bu onu hiç etkilemedi ve kol kasları gerilirken çocuğın boynunu neredeyse koparırcasma sıkmaya devam etti.

"Bırak!" Sesim tüm otoparkta yankılandığında, Jay sonunda elini biraz gevşetmiş olacak ki çocuk kesik bir nefes aldı.

"Peki, bunu neden yapayım, bayan her işe burnunu sokan?" Korkunç bakışları üzerimde dolaşmca vücudum sopa yutmuş gibi dikleşti.

"Çünkü... Bırakmam söylüyorum."

Bravo, Annabelle! Daha düz mantık bir cevap olamazdı.

Bakışlarını benden kaçırmadan oğlanın boynunu bıraktığında, oğlan koşar adımlarla omzuma çarpıp arkamda kalan kapıdan içeri girdi. "İki kere kurtulmam sağladığım için bir şey değil," diye mırıldandım arkasmdan. Şimdi onun yerinde ben olabilirdim ama o bir teşekkürü bana çok görmüştü.

Jay, bakışlarım hala kaçırmadan bana doğru yaklaşırken beş dakika öncesine dönmek istedim. Bu sefer o lanet kapıyı asla açmazdım. Kesin şimdi benim boğazımı sıkacak ve nefesimi keserek dünyaya veda etmeme neden olacaktı. Belki de biraz önce çocuğa dediği kafayı gövdeden sökme işlemini benim üzerimde gerçekleştirirdi?

Tüm ihtişamıyla bana doğru yürürken, ister istemez geriye doğru bir iki adım attım. Tam önümde durduğunda ise artık kaçacak bir yerim yoktu. Uzun boyundan dolayı bana tepeden bakan gözleriyle bir süre yüzümü inceledikten sonra, iyice yaklaşp kulağıma eğildi.

"İşime ikinci kez karışyorsun, Belle." Soma yüzünü yüzüme sabitledi ve pür dikkat gözlerime bakarken, onaylamaz bir şekilde başımı iki yana salladı. "Büyük hata."

"Beni yine tehdit mi ediyorsun?" Sesim ifadesizdi.

"O güzel poponu beladan uzak tutman için seni uyarıyorum sadece."

Güzel poponu mu?

Güzel?

Dalga geçmek için mi güzel demişti, yoksa güzel olduğu için mi?

Tanrım ne diyorum ben! Resmen beni yine tehdit etmişti.

Hiçbir şey söylemeyip dik dik gözlerine baktığım sırada, eliyle önüme düşen bir saç tutamıma dokundu. O an irkilmemek için kendimi zor tutmuştum. "Sana yeni bir uyarı daha..." Kaşlarımı kaldırıp uyarışım beklerken, "Hemen bu mekanı terk et," diyerek kulağıma fısıldadı.

Sonrasında bir şey söylememe fırsat bırakmadan arkamdaki kapıdan içeri girdi.

Şu an vücudumun taş kesilmesinin nedeni, ondan korkmam mıydı? Yoksa mükemmelliği karşısında etkilenmem mi?

"Senden korkmuyorum! Ayrıca adımı istediğin gibi kullanamazsın zorba pislik!" diye arkasmdan bağırdım. Her ne kadar korkmadığımı iddia etsem de beni oldukça tedirgin ediyordu. Gerilmekten tuvaletim falan da kalmamıştı.

O sırada omzumda hissettiğim baskının yeri göğü inletecek bir çığlık atmama neden olması ise ne kadar diken üstünde olduğumun kanıtıydı.

"Sakin ol, yabancı."

Ormandaki sarışın, omzumdaki elini çekerken koyu mavilerini üzerimde ilgiliyle dolaştırıyordu. Onu görünce ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Ben... şey... dalmıştım da, ondan biraz irkildim."

"Arkandan sessizce yaklaşmak benim hatam. Kendimi nasıl affettirebilirim?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye bir anlam verememiştim ama gülümsüyordum işte. "Sorun değil..

Boşluğu dolduramadığımı fark edince o da gülümsedi. "Eden Kingswell."

Bu söylediğine karşılık, "Annabelle Jefferson," diyerek kendimi tanıttım.

"Biliyorum. Sıfma ilk geldiğinde söylemiştin."

Sıfma girdiğimde defterine bir şey karalarken benimle hiç ilgilenmediğini hatırlayıp, aslında beni dinlediğini öğrenince gururum hafif okşandı.

"Sen de mi burada takılıyorsun?" diye sorduğunda sessizliği bozmuş oldu.

"Bir arkadaşımın ricasıyla geldim."

Eden'in dolgun dudakları bir şey düşünüyör gibi büküldü. "Şu buraya gelirken gördüğüm, ön tarafta Dean'in motorunun arkasına binen arkadaşmdan mı bahsediyorsun? Sanırım artık burada değil."

Sanki suratıma bir bardak suyu boşaltmış gibi olmuşum. Alexis'in gittiği gerçeğı, Edenin kimlerle takıldığını bildiği gerçeğini bastırmıştı. "Üzgünüm, diğer arkadaşıma bakmam gerekiyor."

Endişeli bir ifadeyle konuşmuş olacağım ki, "Ben de seninle gelebilirim," diyerek teklifte bulundu.

Pekâlâ, bunu demesini beklemiyordum. Yine de şaşkınlığımı gizledim ve başımı olumlu anlamda salladıktan sonra içeri girdik.

Gözlerim Sam'i arıyordu. Dans eden insanların arasmdan geçerken Eden kollarım bana siper edip dans edenlerin çarpmasını engelliyordu. Aslında onun geçtiğini görenler zaten yolu bize açıyordu ya neyse. Bu ilginç noktayı es geçip, onun bana siper olmuş tatlı hareketini değerlendirirken, barın üzerine çıkmış bir Samantha gördüm. Düzeltiyorum, barın üzerine çıkmış sarhoş bir Samantha gördüm.

"Senin o lanet olası içkilerin benim bebek sütümün yanından geçemez, seni kıl yumağı!" diye bazı kelimeleri yuvarlayamazken barmene bağıırıyordu.

Hemen panik halinde bara koşup, Sam'i oradan indirmeye çalıştım fakat bu hiç kolay değildi. Zorla Sam'i bardan indirdiğimde, kolunu bıraktığım gibi yere düştü.

Ne yapacağımı bilemeyerek sudan çıkmış balık gibi çırpınırken, Eden hemen benim çırpınışılarıma müdahale ederek Sam'i kucağına aldı. Sam hafifçe gözlerini aralayıp "Aaa Eden! Sen

de mi buradaydın dostum?" dediğinde onunla yakınlık derecesi sarhoşluktan mı kaynaklanıyordu, yoksa gerçekte de dost olacak kadar yakınlar mıydı merak etmişim.

Sam, "Tam bir Superman. Kaçırma onu," diyerek bana kaş göz yapıyordu. Yüzüm şekilden şekle girerken, Sam'i dışarı taşıyan Eden'in peşinden ördek

gibi ilerledim. Resmen utançtan yerin dibine girebilirdim.

Dışarı çıktığımızda Eden, Sam'i siyah bir Jeep olan arabasının arkasına yerleştirdi. Onu bu halde evine yollayamayaca-ğım için bizde kalmasına karar verdikten sonra Eden'a kendi evimi tarif ettim. Neyse ki Abigail ses duyamayacak kadar derin uyuyor olurdu.

Araba durduğunda Eden'a döndüm. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," dediğimde elini sarı saçlarının arasından geçirip, muzip bir şekilde gülümsedi.

"Superman'in olmak hoşuma gitti."

Tabii ki bu söylediğiyle beraber yüzüm şekilden şekle girdi. Hatta kulaklarıma kadar bordoya büründüğüme eminim. Bravo sana, Sam!

Utana sıkıla gülümsemekten başka bir şey diyememiştim. Sam'i odama taşıma işini de üstlendiğinde ona olan minnet duygum daha da kabardı. Sam'in homurdanmaları arasında birbirimize gülümsedikten sonra ona arabasma kadar eşlik ettim. "O zaman, yarın okulda görüşürüz," dedi Eden.

"Görüşürüz," dedikten sonra arabasma binip gittiğinde bir süre arkasından baktım. Bazılarının ondan centilmenlik dersi alması gerekiyordu. Mesela, bay zorba gibi! Bugün olanlar aklıma gelince korkuyla ürperdim. "Büyük hata," deyişini homurdanarak taklit ederken odama çıktım. Odaya girdiğimde, beni düşüncelerden sıyıran Sam'in sorusu oldu.

"Kusmak istiyorum, saçımı tutar mısın?"

Ah, hayır!

BÖLÜM 5

SİYAH İNCİ

Z/T2 eni öldürün! Bu sefil hayatıma son verin!"

Bahçede dersin başlamasını beklerken Samantha dün sarhoşken yaptıklarım öğrendiği için yakmıyor, ben de Alexis! sorguluyordum.

"Ben giderken sarhoş görünmüyordu, böyle olacağım tahmin edemedim," dedi Alexis yavru köpek bakışları atarak. Yine de bu yumuşamam için bir neden değildi. "Dean! görünce aklım başımdan gidiyor. Motoruyla gezdirme fikrine hayır diyemezdin, motorlara bayılırım!"

Gözlerimi devirmemek için sarf ettiğim güç inanılmazdı. "Eğer bir daha böyle bir şey olursa seninle hiçbir yere gidemem, Alexis. Eden olmasa nasıl dönecektik?"

Mahcup bir şekilde dudağım kıvrıldı. "Özür dilerim. Gerçekten Dean söz konusu olunca..."

"Tamam, konuyu kapatalım," dedim aynı şeyleri tekrar duymamak için. "Bir daha böyle bir durumda haber vermen yeter."

Sam bir süre daha dün konusunda yakınmaya devam ederken, Alexis bir anda muzip bir şekilde güldü. "Demek sizi Eden bıraktı. Aslında kimseye iyilik yapmayan bu çocuklar, nasıl bir anda sana karşı iyilik meleği olabiliyorlar? Bana da bunun sırrım versene Annie."

"Oldukça düşünceli ve kibar birine benziyor," dedim gerçek fikrimi belirterek.

Alexis, Eden muhabbetine devam edemedi, Brandon yanımda belirip kollarım Sam'in boynuna doladı. "Selam fıstıklar. Haberleri duydunuz mu?"

"Ne haberi?" derken Alexis kaşları neredeyse saçlarına değecek kadar kalkmıştı. Brandon göz ucuyla kolunun altındaki Sam'e baktı. "Ay Işığında bir tane kız, Koca Jo'ya, 'Senin içkilerin benim bebek sütümün yanından geçemez, kıl yumağı!' diye kafa tutmuş. Herkes o kızı konuşuyor."

Sam'in yüzü tamamen kırmızı olmuş, hatta kırmızılık neredeyse gözlerinin içine kadar ulaşacaktı. Hemen Brandon'm, kendi boynundaki kolunu ittirerek ayağa kalktı. Brandon kahkahasını bastırıp, Sam'i tekrar kolundan

tuttu. "Bebeğim şaka yapıyorum. Bizimkilerden biri görmüş sadece, herkesin seni konuştuğu yok."

"O yakışıklı suratım dağıtıp seni bir yaratığa çevirmemi istemiyorsan, gülmesen iyi edersin," dedi Sam yan bir bakış atarak. Brandon ağzına fermuar çeker gibi yaptıktan sonra gülümsemeyi zorla da olsa kesti.

Ders zamanı geldiğinde Sam'i kolundan tutarak sınıfa zorla götürmeye çalışıyordum. Eden'la karşılaşmamak için her şeyi yapmayı göze almış gibiydi. Sanırım sözde samimiyeti sarhoşluktan kaynaklı bir şeydi.

Sınıfa girdiğimizde yine önündeki deftere bir şeyler karalayan Eden'la karşılaşmıştım. Bizi görünce suratında muzip bir gülümseme oluştu, ben de ona karşılık verdim.

Samantha hemen, "Dün hakkında konuşmak istemiyorum ve gülmeyin!" diyerek bizi azarlayınca, ikimiz de gülümsememizi bastırmak zorunda kalmıştık. Eden'm ne karaladığını deli gibi merak ediyordum. Biz girdikten hemen sonra ders başladığı için yanma gidememiştim, oturduğum yerden de bunu görmem mümkün olmuyordu.

Ders bitiminde, herkes sınıftan çıkarken, -Sam, hala onunla dalga geçeceğimizi düşünüp kaçmıştı- onun yanma gitmem elbette kaçınılmazdı. Beni görünce karaladığı kâğıdı kitabının arama koydu.

"Ne karaladığını çok merak ediyorum, ilk geldiğimde de gözlerini önündeki kâğıttan ayırmıyordun."

"Ayırdığım olmuştu, sen bunu göremedin sadece." Yüzüne yerleşen imalı gülüş beni utandırsa da bozuntuya vermedim.

"Ne çizdiğini görmek istiyorum," diyerek yanma oturduğumda, defterinin üzerine elini koydu ve sırtarak başım iki yana salladı. Onu ikna etmek için tekrar bir şey söyleyeceğim sırada sınıf kapısı gürültülü bir şekilde açıldı.

"Bakın burada kimler varmış?"

Duyduğum sesle gözlerimi sıkı sıkı yumup bunun gerçek olmamasını dilemek istedim. Bakışlarımı o yöne doğru çevirdiğimde sınıf kapısına yaslanmış, ifadesiz bakışlarıyla bizi süzen Jay tüm heybetiyle orada dikiliyordu. Onunla göz göze gelince vücudum alarma geçmiş gibi karıncalanmaya başladı.

Ela gözleri Eden'ı es geçip yoğun bir şekilde bana bakarken sakın kalmaya çalıştım. Lütfen. Bana. Bakma.

"Umarım çok önemli bir şeyi bölmüyorumdur."

"Bir sorun mu var, Sullivan?" Eden'm bu sorusuyla bakışlarını hiç acele etmeden benden çekti.

"Yapmamız gereken işler var," dedikten sonra gözlerini tekrar yavaşça bana çevirdi. "Şimdi."

Sonrasında ağır bir şekilde yaslandığı yerden doğruldu ve arkasını dönerek sınıftan çıktı. Eden bana bakınca kuru bir gülümseme dudaklarımı kaplamıştı. "Sorun değil, gidebilirsin."

"Üzgünüm," dedikten sonra defterini de eline alarak ayağa kalktı. "Belki bir dahaki sefere ne karaladığımı gösteririm."

"O zamanı bekliyorum," dedim gülümseyerek

Eden sırtıtarak sınıftan çıktı. Ben de sıkıntıyla iç çekip biraz önce Jay yüzünden gerilen bedenimi rahatlatmaya çalıştım.

Eden, Jay çağırdıktan sonra gitmiş, diğer derslere de gelmemişti. Alexis'ten öğrendiğim kadarıyla, Jay de derslere girmemişti. Ne işleri olduğunu düşünmekten delirmemek için zihnimi kurcalayacak başka şeyler bulmaya karar verdim.

Tabii ki en etkili yöntem kitap okumaktı. Ailemi kaybettikten sonra akıl sağlığımı korumayı Marcus dışında, biraz da kitap okumaya borçluydum.

Sam ve Alexis'! kütüphaneye gelmeye ikna edemeyince tek başıma gelip, kitapların arasında kaybolmuştum. Öyle dalmışım ki kütüphanenin kapanma saatine kadar kaldığımın farkında bile değüdim. Dışarı çıktığımda havanın kararmış olduğunu görmem, ufak bir küfür savurmama neden oldu.

Neyse ki kütüphaneye yakın bir durak vardı ve otobüs saatlerinin geçmemiş olması içimi rahatlatmıştı. Otobüs tam evimin önünden geçmese de, yakın bir yerden geçiyordu ve bu bile şu an için yeterliydi.

Kimsenin olmaması adımlarımı hızlandırmam için geçerli bir sebepti. Ellerimi önümde birleştirip koşar adımlarla otoparkı geçerek durağa doğru yürümeye başladım. O sırada park edilmiş bir arabanın arkasından gelen tiz bir çığlık donmama sebep oldu.

Ne olduğunu anlayamayarak, arabanın arkasında kalan bölüme doğru ilerledim. Bir kız bacaklarını uzatarak yerde otururken, saçları önüne düşmüş derin derin nefes alıyordu. Burada bir normal günüm geçmeyecek miydi benim?

"İyi misin?" dediğimde başını kaldırıp bana baktı. Benim yaşlarımda sarışm bir kızdı. Su yeşili gözleri karanlıkta bile parlıyor, bembeyaz teni sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu. Dudakları hayli dolgundu ve siyah atletinin altındaki göğüsleri. .. Neyse bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

"Sence, oradan iyi gibi mi duruyorum?"

Kabalığına bir iki saniye tepki veremedem gözlerimi kırıştırdım. O an bakışlarım iki eliyle tuttuğu bacağına yönelince ufak bir çığlık dudaklarımdan firar etti. Bacağına bir bıçak saplanmışta!

Hemen yanma koşup iki ayağımın üzerine çöktüm. "Bu nasıl oldu? Hemen ambulansı arıyorum," dediğimde telefonuma giden elimi tuttu. "Hayır, arama."

"Ne?"

"Aptal gibi bakacağına, şu bıçağı çıkarsan artık diyorum," dediğinde daha çok aptal gibi bakmıştım.

"Bırakalım bunu bilen biri yapsın." Tekrar ambulansı aramaya yeltendiğimde telefonu elimden alarak yan tarafına sakladı. Derdi neydi bu kızın?

"Sana arama diye daha kaç kere söylemem gerek, çıkar artık şu bıçağı," derken acıyla inlemişti. Panik halinde nefes almaya çalışırken ellerim bıçağa bir gidiyor, bir geliyordu.

O sırada gözüme bir şey takıldı. Kızın siyah pantolonunun kemer yerinde bir bıçak kılıfı asılıydı ve içindeki bıçağın kabzası görünüyordu. Hangi kız kemerinde bıçak taşırdı ki? Ben afallamış gözlerle onu süzerken öldürücü bir homurtu çıkardı.

"Bu kadar düşünecek ne var?"

"Tabii ya, haklısın. Ben de her gün birinin bacağından bıçak çıkarıyorum zaten."

Derin derin nefesler alıp vererek paniğimi yok etmeye çalıştım. Bir süre sonra ellerimle bıçağı tuttum ve gözlerimi kapatarak hızla çektim. Kız acı bir çığlık attığında ben de panikle çığlık atmıştım. Başım geriye doğru eğerek bir süre bekledi.

"Neyse ki, bir işe yaradın," dedi ve tekrar başım önüne eğip gömleğinin kolunu yırtarak bacağına bağladı.

"Genelde biri sana iyilik yaptığında teşekkür edersin."

Bana aldırmadan bacağıyla ilgilenmeye devam ediyordu. O benimle ilgilenmezken, gözlerim çıkardığım bıçağa kaydı. Kesinlikle sıradan bir bıçak değil, eski zamanlardan kalma hançerler gibiydi. Üzerinde bir işaret vardı. Nasıl bir şekil olduğunu çözebilmek için iyice gözlerimi işarete yaklaştırdığım sırada kız bir anda konuşunca irkildim.

"Beni eve bırakır mısın? Arabam şu tarafta duruyor."

Söylediği Şeyi idrak ettiğimde gözlerimi kırpıştırdım, ehliyetim vardı ama bir arabam olmadığından çok pratik yapmamıştım. Sürüşümün çok profesyonel olduğuna emin değildim. Arabasını gösterdiği tarafa baktığımda dilim neredeyse boğazıma kaçacaktı.

Siyah bir Aston Martin, sokak lambasının altında usulca bekliyordu. Ben hayranlıkla arabaya bakarken, kız öksürüğü andıran bir ses çıkardı. "Ben, onu kullanabileceğimi sanmıyorum," dedim çünkü arabasını bir yere çarpma riskini alamazdım.

"Şu an yaralıyım ve eve gitmem gerekiyor, bilmem farkında mısınız?"

Ben hala aptal aptal bir ona bir arabaya bakmaya devam edince başım eğerek nefes verdi. "Emin ol ben de sana Siyah İnci'yi bırakmaya pek meraklı değilim. Jack Sparrow için gemisi neyse, benim için de arabam o!"

Kahkaha atmamak için zor durmuştım. "Siyah İnci mi?"

Bana ters bir bakış attı. İç sesim, bu ukala ve rüya arabasını da bırakıp kaç, dese de, vicdamm aynı Şeyi demiyordu. Eğilip kolunu omzuma attım ve belinden tutarak onu kaldırdım. Ardından zar zor arabasma ilerleyip onu yolcu koltuğuna oturttum. Ben de sürücü koltuğuna geçtikten sonra derin bir nefes alıp Şu dünyada sürebileceğim muhtemelen en pahalı arabayı sürmeye başladım.

"Adın ne?" diye sorduğunda pür dikkat yola bakıyordum. "Annabelle, senin?" dediğimde, "Laura," diyerek karşılık verdi. Sonraki konuşmamız, evinin yol tarifi hakkındaydı.

Kasabanın hiç bilmediğim taraflarına gelmiştik. Yol iki tarafa ayrıldığında, "Sol tarafa," diyerek beni yönlendirdi. Bir süre ilerledikten sonra, yolun sağda kalan kısmı denize bakan bir yamaca dönüştü. Ay ışığı denizin üzerinde dalgalanırken, yolu sadece Laura'nın Siyah İnci'sinin farları aydınlatıyordu.

Denize bakan yamaçlı yolun sonuna geldiğimizde, "Sağdaki kapının önünde dur," dedi ve bana söyleneni yaptım. Kapının ardına baktığımda bu

sefer pek şaşırmadım, Aston Martin'e binen birinin evini başka türlü de beklemezdim zaten.

Filmlerde gördüğümüz perili köşklere bir farkı yoktu. Bahçesi çok büyüktü ve fıskiyeyle bir havuz bahçeyi süslüyordu. Kapı kendiliğinden açılınca arabayı bahçeye sürüp park ettim. Arabadan inip Laura'nın kollarını tekrar boynuma doladıktan sonra onu evin verandasına doğru yürütmeye başladım. Bilinci

yan açık halde kollarımda verandaya çıkarken kapı açıldı ve kısa boylu, tımbul bir kadın telaşla yanıma geldi. Laura'yı kollarımdan alıp soru soran gözlerle bana baktı.

"Onu kütüphanenin otoparkında buldum. Bacağma bir bıçak saplanmıştı fakat hastaneye gitmek yerine eve gelmek için diretti," dediğimde kadının yuvarlak gözleri endişeyle seğirdi. Evin çalışanı olduğu belli olan kadın, aralarda beyaz tellerin bol olduğu kahverengi saçlarını topuz yapmıştı.

"Pekâlâ, siz şuradaki koltuklarda oturun lütfen."

"Ben gitsem iyi..." Daha lafımı bitiremeden kadın Laura'yı alıp aceleyle üst kata doğru çıkardı.

Odaya şöyle bir göz attım. Büyük kahverengi kadife koltuğun karşısında devasa büyüklükte bir televizyon vardı. Odanın sağ tarafında bir şömine ve onun önünde de koltukların renginde iki büyük yastık duruyordu.

Yavaş adımlarla odada dolarken arada bir merdivenden yukarı bakıyor, kır saçlı kadının gelip Laura'nın durumu hakkında beni bilgilendirmesini bekliyordum. Televizyonun üzerindeki rafta duran fotoğraflar dikkatimi çekince onları incelemeye başladım.

Laura at üstünde, Laura havalı bir şekilde arabaya binerken... Hepsi Laura'ya ait fotoğraflara bakarken diğer fotoğrafa geçiyordum ki, birisi beni dürtünce ufak bir çığlık attım.

Arkamı döndüğümde karşılaştığım yüz... Yok artık!

Jay Sullivan, kısılmış ela gözleriyle bir dev gibi karşımda dikiliyordu.

Önce şaşkınlıkla donup kaldım, sonrasında sesim sanki megafondan çıkıyormuş gibi gürdü. "Sapık mısın sen? Beni takip mi ediyorsun? Nasıl girdin içeri?"

Kollarımı birleştirip yüzünde bilmiş bir ifadeyle bakmaya devam etti. "Tabii söyleyecek bir şeyin yok değil mi?" diye sorduğumda hala hiçbir şey söylemeden bakmaya devam edince, huzursuzca kıpırdandım.

"Bay Sullivan, demek geldiniz. Kardeşiniz odasında ve durumu iyi, efendim."

Efendim? Ona, efendim dedi. Laura onun kardeşiymiş. Jay ve Laura...

Kır saçlı, tombul kadının dediğini duyunca, suratıma görünmez bir tokat yemiştım. Jay, kadının söylediklerini başım eğerek onayladıktan sonra bana döndü. Alayla kaşlarım havaya kaldırıp gözlerini kıstı. "Evet, en son ne diyordun?"

Tüm samimiyetsizliğimle ağzımı iki karış açıp güldüm. Evet, bunu gerçekten yaptım.

"Güzel ev."

Söylediğim bu anlamsız cümleyle daha da utanıp dudaklarımı ısırdım. Jay hala alay dolu gözlerle bana bakıyordu. "Yaralı olan bir insanı aldım, evine getirdim. Nereden bilebilirdim senin kardeşin olduğunu!" diyerek kendimi savunmaya geçmemle bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Gerçekten seni takip etmediğimi kim söyledi?"

Hı?

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında nasıl görüldüğümü bilmiyordum, ama Jay'in başım iki yana sallayıp sırtması kesinlikle komik görüldüğümü işaret ediyordu.

"Keşke yüzünün halini görebilseydin." Ben daha ona sıralayacak lanet kelimeleri bulamadan yanımdan geçip üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

O lanetleri içimden saydırmaya başlarken aynı zamanda televizyonun üzerindeki fotoğraflara kaldığım yerden bakmaya devam ettim. O sırada gördüğüm fotoğraf, Jay ve Laura'ya aitti.

Ve Jay gülüyordu.

Yani gerçekten masum ve içten bir şekilde gülüyordu, biraz önceki alaycı gülüşü gibi değildi. Beyaz dişleri ve kısılan gözleriyle o kadar mükemmel görünüyordu ki... Onun bu halinden etkilenmeden gözlerimi kaçırdım. Eğer bay zorba bir saniye daha geç gelseydi, belki de bu fotoğrafı görüp kendimi rezil etmeyecektim. "Harika zamanlama, seni pislik!" diye arkasından söylendikten sonra kendimi koltuğa bıraktım.

Şimdi gelelim buradan nasıl gideceğime...

En mantıklısı Jay'e beni bırakmasını söylemek olacaktı. Ya da koşarak gitmem daha mı mantıklı olurdu acaba? Koltuğa

yayılarak ne yapacağımı düşünürken, merdivenlerden gelen ayak sesleri kendimi doğrultmama neden oldu. Jay beni es geçip, dış kapıya doğru yöneldiğinde koltuktan sıçradım. "Hey!"

Ona seslenmeme rağmen, kapıyı çarpıp çıktı. Beni duymadı mı acaba, diye düşünürken kapıdan çıkmış, arabayı çalıştırmadan ona yetişmeye çalışıyordum. Elbette beni duyup, duymazlıktan gelmişti. Arabasının mat siyah bir Bugatti olduğunu görünce bir an duraksadım.

"Ah, o kesinlikle Laura'yla kardeş," diye mırıldandığım sırada Jay arabayı çalıştırdı. Bu da benim bir maraton koşucusu gibi arabaya koşturmakla yetmişti. Yolcu kapışım açarak yanımdaki koltuğa yerleştim. "Nereye gidiyorsun?"

Bana dönüp bir bakış attı ve bakışında bariz bir biçimde bundan sana ne iması vardı.

"Kardeşini buraya kadar getirdim ve şimdi geri dönmem gerek. Ve geri dönmemin tek yolu, senin beni bırakman oluyor."

Boş boş suratıma baktı. "Bunu neden yapayım?"

Çünkü insan olan bunu yapar, seni kaba hayvan! Elbette sinirli iç sesimin söylediği şeyi, sesli söylemeye cesaretim yoktu. "Çünkü kardeşini kurtarmak için buraya geldim," dediğimde samimiyetsiz bir gülücük yüzümü kaplamıştı.

"Bunu zaten söylemiştin, Belle. Fakat yapmam gereken önemli işler var, şimdi in arabadan."

"Tamam, işlerini hallettikten sonra bırakabilirsin," dediğimde arabadan inmeyeceğime ikna olmuş olacak ki iç çekip, arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

Bir süre sessiz kalsam da sonunda sordum. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermek yerine arabayı daha da hızlandırdı. Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini düşünürken, ağzımın içini kemiriyordum. Göz ucuyla onu süzmeye başladım. Karanlıkta siyah görünen saçları yukarı doğru şekil almıştı. Oldukça kısılandığım düz burnu ve biçimli dudakları yan profilden daha da hayran olunası görünüyordu.

"Beni incelemen bittiyse önüne dön."

Kahretsin. Çocuğu yiyecek gibi süzersen böyle yakalanırsın işte Annabelle!

"Seni süzmüyordum! Tekrar nereye gittiğimizi sormak için ruh halini ölçmeye çalışıyordum sadece."

Bu söylediğime inanmamış olacak ki, dudaklarında bir gülümseme oluştu. Somurtarak önümde akıp giden yolu izlemeye başladım. Yaklaşık on veya on beş dakika sonra Jay, arabayı park ettiğinde etrafıma bakındım. Burası Ay Işığı adlı mekândı.

"Sakın arabadan inme, ben gelene kadar burada dur ve kapıyı kitle."

Kesin bir sesle konuşunca onaylar gibi başımı salladım. Sert bakışıyla bir şeylerden emin olmak ister gibi beni süzdü. "Buradan ayrılmayacağım," dedim ellerimi teslim olur gibi kaldırırken.

Jay mekâna girip gözden kaybolunca kapıyı kilitleyip beklemeye başladım. Bana sonsuz gibi gelen beklemede içeride ne yaptığını düşünüp durmuştum. Bir şeyler öğrenebileceğim en güzel zaman dilimi olabilirdi, bu yüzden bir süre sonra içimi kemiren merakı yenik düşüp bir ajan misali sessizce arabadan indim. Jay'e yakalanmadan, ne işi olduğuna baktıktan sonra hemen arabaya geri dönecektim.

Belki de başımı belaya sokacak olan bir karar verip mekâna girdim. Yine müzik sesi kulağımı delince suratımı buruştururken, Jay'i görme umuduyla etrafıma bakmıyordum. İri yarı biri önümü kesince, birkaç saniye durup yüzüne baktım. Yirmilerinin sonlarında genç bir adamdı. "Tek başma buralarda gez-memelisin, küçük cadı," dediğinde kaşlarımı çattım. Bana hitap şekli bir tuhaftı doğrusu. Onu es geçerek Jay'e bakınmaya devam ettim.

Aradığım kişi, bir tane çocuğu sürükleyerek mekânın arka tarafına açılan kapıdan dışarı çıkardı. Hemen adımlarımı hızlandırdım, neyse ki o kapının nereye açıldığını biliyordum. Ajan havasından çıkmadan ilerledim ve sessizce kapıyı açtım.

Jay, sürüklediği çocuğu yerden yere fırlatıyordu. Gerçek anlamda!

"Demek Dorchalar karşınıza çıktığında kardeşimi orada tek bırakıp kaçtın? Bunu yaparken seni yaşatacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?"

"Hazırlıksızdık, sadece ayakçılar var sandık. Dorchalarm çıkacağını bilmiyorduk, Sullivan. Kaçmak zorunda kaldım." Çocuğun sesi ifadesiz çıkmıştı. Siyah saçlı, ince ve uzun boylu bir çocuktü.

"Laura, sana güvendiği için sesimi çıkarmıyordum ama şimdi canını almamam için bir sebep yok."

Ben tüm bunları dehşet dolu gözlerle izlerken, Jay'in sesi çok sakin çıkıyordu. Onu durdurmak gibi saçma sapan bir hamle yapmaya

kalkmadan, birisi gelip Jay ve çocuğun arasına girdi. Araya girenin Eden olduğunu görünce ağzım yerçekimine yeni düşerken sessizce olduğum yerde kalmaya devam ettim.

"Bırak onu, Sullivan. O benim sorumluluğumda, bunu ben hallederim."

Jay, Eden'a güler gibi bir ses çıkardı. "Sanırım adamına korkaklığın bizler için geçerli olmadığını öğretememişsin."

Adamına derken? Bunlar kesinlikle çeteydi işte!

Eden, Jay'e ifadesiz bakışlar atarken tekrar, "Ben hallederim," dedi.

Yerden doğrulan çocuğa baktığımda onun tapmaktaki partide Eden'ın yanında olan oğlanlardan biri olduğunu şimdi fark etmiştim. Jay gözlerini oğlana çevirip düz bir bakış attı. "Kardeşimin yanma yaklaşırsan seni elimden kimse alamaz, Oliver."

Sonra kapıya dönmüştü ki onun geldiğini görünce geri geri gitmeye çalışan beni gördü. Ups.

Jay'in öfkeli ela gözleri dehşete düşmeme neden olacaktı. "Sana arabadan inme demedim mi?" diye kükreyince ne yapacağımı şaşırmıştım. Sakin ve tehlikeli ses tonu, yerini erkeksi ve korkutucu ses tonuna bırakmıştı. Hatta bir ara bana hırlamış gibi bile gelmişti. Ciddi anlamda bir hırlama!

"Ben... şey... çok uzun süre kalınca seni merak..Jay beni dinlemeden kolumdan tutup çekistirmeye başladığında refleks olarak kolumu ondan çektim. Kolumu çektiğimde bana dönüp,

asla anlam veremeyeceğim bir şekilde baktı. Sanki ondan korktuğumu anlayıp yumuşamış gibiydi ya da ben öyle olmasını umuyordum. Belki de daha çok sinirlenmişti, bilemiyordum. Şu anki öfkesi elle tutulur cinstendi.

"Onu ben bırakırım."

Eden'ın bu sözüyle beraber ikimiz de ona dönmüştük. Çok uzun süren bir sessizlikten sonra Jay, "Buraya benimle geldi ve benimle gidiyor," diyerek tekrar kolumdan tuttu.

"Eden ile gitsem iyi olur."

Söylediğim şey üzerine ortamda ölümcül bir sessizlik oluştu. Sanki esen hafif rüzgârın sesi bile kesilmişti.

Kolumu elinden kurtarıp Eden'a doğru yürümeye başladığımda, Jay'e hiç bakmamıştım fakat kısa bir an sonra kapıyı çarparak bara geri girdiğini duydum. Eden beni rahatlatmak ister gibi hafifçe gülümsedi.

"Endişelenecek bir şey yok, Jefferson. O her zaman böyle asabidir. Gidelim," dediğinde onaylar gibi başımı salladım ve arkasından ilerleyerek arabasma bindim.

Yol boyunca, Jay'in kolumu ondan çektiğim zamanki bakışım düşünmeden edememişim. Evin önüne geldiğimizde arabadan inmek yerine, Eden'ı soru yağmuruna tutmaya karar verdim. Aklımı kurcalayan ve anlamak istediğim şeyler vardı.

Jay'in bahsettiği Dorchalar da neyin nesiydi? Ya da Eden'm adamları? Ya da Jay bizler için derken kimlerden bahsediyordu? Bu sorularıma cevap bulmak istiyordum.

"Dorchalar kim?" En merak ettiğim sorudan başlamıştım. Eden bana döndüğünde mavi gözleri hiçbir anlam taşımadan bana bakıyordu. "Bir topluluk," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Ne topluluğu?"

"Kötü işler yapan bir topluluk. Şimdilik bu kadarım bilmen yeterli," dediğinde tatmin olmayan bir yüz ifadesiyle ona bakıyordum. Dolgun dudakları, ciddi halinden tekrar sevimli kıvrık haline büründü. "Seni korkuttuğumuz için üzgünüm."

"Beni korkutan oydu," dedim Jay'i kastederek.

"Sinirlenmekte haklıydı, kardeşine çok değer veriyor."

Onu koruyunca kaşlarım havaya kalktı. "Siz arkadaş mısınız?"

"Müttefik diyelim." İşte şimdi ne tür işler çevirdiklerini daha çok merak etmiştim.

Sonrasında telefon rehberime buraya geldiğimden beri Alexis ve Sam'den sonra eklenen üçüncü isim Eden olmuştu. Sorularımı cevaplamayacağım anladığım için konuşmayı fazla uzatmadan arabadan indim.

Elbette, sorularımı burada unutacak değildim. Benden gizlenen şeyler vardı, herkesin bildiği ama benim bilmediğim şeyler. Öğrenmenin başka yollarını bulmaya çalışacaktım, pes etmeye niyetim yoktu.

BÖLÜM 6

AV

Jay ve Eden'i en son üç gün önce görmüştüm. İkisi de bu süre boyunca okula gelmemiştii ve ben de Ay Işığı'nda olanları düşünmemek için aklımı sürekli meşgul tutmaya çalışmış, birkaç kitap bitirip, bazen de dizi izleyip durmuştum.

Samantha, hafta sonu için beni büyükbabasının işlettiğı şarap evine çağırmişti ve kasabada bir şarap evi olduğunu öğrendiğimde bu müjdeyi ilk Abigail'e vermiştim fakat o benden önce orayı keşfetmiş bile. Her şeye çok geç kalıyorsun, Annabelle, diyerek beni azarladı iç sesim. Eh, haklıydı da.

Alexis ile birlikte şarap evinin önünde dururken tabelaya baktım.

Cadı Kazanı.

Muhtemelen bu isim Samantha'nın fikriydi. İki katlı ahşap bir yapıydı. Üst katta Sam, kız kardeşi ve büyükbabasının yaşadığım öğrenmiştim. Harika bir yerdeydi, tam okyanusa yakın bir yere yapılmıştı. Penceresinden baktığımızda mavi manzarayla büyülenebilirdiniz. Bizim eve yakın olması beni sevindirmişti çünkü bu güzel yerde daha fazla takılmak istiyordum.

İçerisi öğlen saatlerinde olduğumuz için çok kalabalık değildi. Yaşlı, tonton ve çok tatlı bir adam bizi karşıladığında, Alexis adamın üzerine atladı. "Büyükbaba Arnold! Seni ne zamandır göremiyordum."

Adam gülerek Alexis'in sırtını sıvazlarken bana baktı. Kaşları hafifçe yukarı kalkınca biraz tedirgin olmuşum çünkü beni çok dikkatli inceliyordu.

"Merhaba, ben Annabelle Jefferson." Hafifçe gülümsemiştim. Yaşlı adam, benim kim olduğumu çok iyi biliyormuş gibi gülümseyerek eliyle içeri doğru girmemi işaret etti. "Hoş geldin, Sam senden bahsetmişti," dediğinde gevşediğimi hissettim.

Sonraki dakikalarda Büyükbaba Arnold'la kısaca sohbet ettik. O kadar sevimli bir adamdı ki, keşke benim de bu kadar tatlı bir büyükbabam olsaydı diye iç geçirdim. Ben büyükbabamı tanıyamamıştım bile. Aslında

hiçbir akrabamı tanıyamamıştım ya neyse. Anne ve babam tüm tanıdıklarından soyutlanıp, içinde sadece üçümüzün olduğu bir hayat kurmuşlardı. Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım.

Büyükbaba Arnold, yukarı çıktıktan sonra Sam merdivenlerden inerek yanımıza geldi. Tam ekip tamamlandı diyecektim ki; Brandon yanımda ufak tefek, sarı saçlı bir kızla içeri girdiğinde tek çağrılarım biz olmadığımızı anladım.

"Selam güzeller, n'aber? Oo, demek yeni fıstık da buradaymış," dediğinde ona gülerek gözlerimi devirdim. Konuşma tarzı pek patavatsız görünse de, Brandon aslında çok tatlıydı.

O sırada iri yeşil gözleri üzerimde ilgiyle dolanan kıza döndüm. "Merhaba, ben Annabelle," deyip kıza elimi uzattığımda şüpheli bakışlarla elimi tuttu. Elime dokunduğu anda yüz ifadesi daha da tuhaf bir hal almıştı. Ona, peki senin ismin ne bakışı atmca, "Ben de Eily," diyerek karşılık verdi. Gözlerini kısarak beni süzdükten sonra iç çekti. "Tanrım, ne garip bir enerjin var."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Etrafı tuhaf bir sessizlik sarmca bunu bozan Sam oldu. "Hadi çocuklar buraya ayakta durmaya mı geldiniz!" diyerek ellerini çırpıtığı sırada yukarıdan inen bir kız tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

"İşte benim favori kızım." Brandon kızın yanımda gidip elini boynuna attı.

"Kardeşim Nadia," dedi Sam sevecen bir gülümsemeyle.

Kız, "Selam, sen ablamın yeni arkadaşı olmalısın," diyerek hemen yamma gelmişti. Bu sıcakkanlı hareketlerine ben de

gülümseyerek karşılık verdim. Yüz hatları sertti, yeşil gözleri vardı ve beyaz teniyle çok güzeldi.

Onları çok sevmiştim, burayı ve bu insanları bu kadar seveceğim aklıma gelmezdi. Keşke Marcus da burada olsa diye iç geçirmeden edemedim. Son üç gündür yaptığımız gibi yine görüntülü arama yapsak iyi olacaktı, zira onu özlemeden edemiyordum. Muhtemelen o da bu insanlarla çok iyi

anlaşırdı, hatta en çok Brandon'la anlaşıacağını düşünüyordum. İki çapkın ve patavatsız bir olduğunda neler olacağım tahmin etmek zordu.

Çok güzel yiyeceklerin olduğu bir masa hazırladığında, hepimiz masaya oturduk ve yiyip içerek sohbet etmeye başladık. Eily, başlarda bana tuhaf baksa da sonradan ısınmıştı ve çok cana yakın olmuştu. Uzun süre edilen sohbetten sonra hava hafif karardığında, hepimiz evlerimize gitmek için ayrıldık. Alexis beni bırakmayı teklif etmişti fakat ev yakın olduğu için yürümek istiyordum, hava almaya ihtiyacım vardı.

Sahil yolunun bizim eve doğru olan tarafından hiç acelem yokmuş gibi yürümeye başladım. Bir süre sonra arkamdan gelen ayak seslerini duyunca hemen o yöne döndüm fakat kimse yoktu. Adımlarımı hızlandırıp çitlerle donatılmış evleri geçtiğimde, sağ tarafı ormanlık olan patikada yürümeye devam ettim.

Tekrar ayak sesi duyduğumda arkama baktım ve hayli iri yarı bir adamın arkamdan geldiğini gördüm. İster istemez adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam edince ayak sesleri de benimle birlikte hızlandı. Beni takip ediyor olamazdı değil mi?

Adamın adım sesleri gittikçe yaklaşırken hala beni takip etmediği konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Fakat bu koşar adım yürümeme engel olamıyordu. Yolun biraz ilerisinde iki adamın daha beklediğini görünce işler çığırından tamamen çıkmıştı. Arkamdakine baktığımda yanma iki kişinin daha geldiğini gördüm.

Kesinlikle beni takip ediyorlardı!

İki taraf da adımlarım bana doğru hızlandırdıklarında, bir an kalakaldım. Beynim çalışma yetisini kaybetse de bacaklarım

durumu daha erken kavramıştı ve sağdaki ormanlık alana doğru girerek ağaçların arasından hızla koşmaya başladım.

Bunlar da kim? Benden ne istiyorlar? Bu soruların cevaplarım düşünecek fırsatım bile yoktu.

Arkamdan koştuklarım görünce kalbim neredeyse yerinden

çıkacaktı. Ayakkabılarının altmda ezilen yaprak seslerini duyabileceğim kadar yakınlardı. Daha hızlı koşmaya başladım ama bir tanesi çok hızlı davranıp beni tuttu ve geriye doğru savurdu.

Avuçlarımm üzerinde düşerken biraz da toprağın üzerinde sürüklenmişim. Öyle sert düşmüştüm ki, gri pantolonumun diz kapağı kısmı resmen aşınmıştı. Önüme düşen saçlarımı kaldırdım ve bana doğru yürüyen genç adama baktım. Geriye doğru sürünürken yerdeki taşlar avuçlarımı parçalıyordu.

Genç adam, yüzünde cani bir ifadeyle bana doğru gelmeye başladı. "Sana yalnız gezmemeni söylemişim, küçük cadı."

Gözlerimle onu taradım. Ay Işığı'nda Jay'i ararken bana böyle seslenen adamın yüzünü aklıma getirdiğimde, karşımdaki yüzle örtüşüyordu. Kahretsin, derdi neydi bunun?

Gözlerim diğerlerine kaydığında nasıl bir durumun içine düştüğümü anlayamaya çalışıyordum. Hepsi siyah giyinmişlerdi. Oldukça iriydiler ve kemer kısımlarında birden fazla bıçak kılıfları vardı.

"İşini bitirmeden önce belki de biraz eğlenmeliyiz, ha?" dedi diğer genç adam. O bana doğru yürüyenden daha büyük görünüyordu.

İşini bitirmek? Biraz eğlenmek?

Söylediği cümlenin anlamı midemin kasılmasına sebep olurken, gözlerim iri iri açıldı. Cidden şu an, ormanın ortasında bu adamlar tarafından öldürülmeden önce tecavüze uğramayacaktım değil mi?

"Güzel fikir. Esmerlerden her zaman hoşlanmışımdır," dedi beni yere fırlatan, cani bir gülümsemeyle. Bu kasma isteğimi körüklemişti.

Bana doğru yürümeye başladığında, dehşete düşerek geriye sürünmeye devam ettim ve o an zaman durdu.

Birisi bana doğru gelen adamın boğazını kesmişti. Adamın biraz önce canice parlayan gözleri artık boş bakarken yere yığıldığında, nefes almayı bırakmıştım. Sanki saniyeler o sırada yavaşlamış ve her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

Birisi. Resmen. Önümde. Adamın. Boğazını. Kesmişti.

Ağaçların arasından sızan ay ışığı doğru düzgün görmemi engelliyordu. O kişinin yüzünü seçemiyordum. Kendine doğru gelen adamlardan birinin kolunu kıvrıp diğerinin kafasına bir tekme attı. Kolunu kıvrıdığının da boynuna bir bıçak saplarken yerden kalkan ona hamle yapmaya yelteniyordu. O sırada hızla dönerek o adamın da boğazına bir tane bıçak sapladı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki gözlerimle takip etmekte zorlanıyordum. Kesik kesik nefes aldığım için görüşüm bulanıklaşıyor gibiydi.

Ve o sırada öyle bir şey gördüm ki tüm bedenim buz dolu bir suya atılmış gibi donmuştu. Gözlerim neredeyse yerinden çıkacak kadar büyürken zaten yarım yamalak aldığım nefesimi iyice tuttum.

Adamlardan biri üzerindeki gömleği yırtıp, yüzü değişik bir şekil aldığı anda resmen hırıldayarak yere doğru eğildi. Siyah tüyler bedeninden fışkırırken, ağzı ileri doğru genişledi ve dişleri bir bıçak gibi keskinleşti. En sonunda ortaya dört bacaklı, tüylü bir hayvan çıkmıştı.

Bir kurt.

Aman. Tanrım.

Sürünerek ağaca yaslanmış, dehşet dolu gözlerle olanları izliyordum. Kurt biraz önce ikisinin boğazını kesen kişiye hamle yaptığı anda, karşısındaki geriye doğru çekilerek hamleden kurtuldu.

O sırada hala insan bedenindeki adam bana doğru gelmeye başladığında, dilim resmen boğazıma kaçtı. Ağaçtan destek alarak kendimi yukarı doğru kaldırdım ve sırtımı ağaca iyice yasladım.

Birden titremeye başladığım hissettim. Sanki toprak, altımda çatırdıyordu. Başım iyice dönmeye başlamıştı ve nefes alışım kontrolden çıktı.

Bana doğru gelen adam, önce yere bakıp sonra bana döndü. Gözlerime baktığında anlık bir şok geçirmiş gibi gözleri büyüdü. Ardından yüz ifadesi anında sertleşip, dişlerini yırtıcı bir hayvan gibi gösterdikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı. Korkuyla ağaca iyice sindim ve yerin titremesi daha da şiddetli bir hal aldı.

Sona yaklaştığımı düşündüğüm o anda, adam bana bir hamle yapmaya kalktı fakat daha hamlesini tamamlayamadan kafasına saplanan bir bıçakla tam önümde yere yığıldı.

Yaşadığım şokla gözlerim tahmin bile edemeyeceğim derecede açılırken ağaca iyice yapıştım. İçimde biriken nefesi verdiğimde, sanki görünmez bir dalga çıkıp çatırdayan toprağı susturmuştu. Şok olmuş gözlerle yerde yatan kurdun yanındaki bıçağı fırlatan kişiye baktım. Aklımı kaybetmek üzereydim ve bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sessizlik bir çığ gibi büyümüşü. Bakışlarım, adamların hepsini öldüren kişiye kaydığında, nutkum daha çok tutuldu.

Aslı ela rengi olan gözler, karanlıkta koyulaşmıştı ve içine düştüğümde beni hapsedip daha derine çekiyordu. Onu görünce titreyen bedenim artık kontrol edilemez bir hal almıştı.

"Jay."

Sesim titrekti. Sadece benim duyabileceğim bir tonda, bir fısıltı gibi dökülmüşü dudaklarımdan. O da tıpkı biraz önceki adamlar gibi giyinmişü, kemer kısmında bıçak kılıfları vardı.

Bu olanlara akıl erdiremiyordum. Ayaklarım tutmuyordu ve sırtımı ağaca yaslamasam çoktan yere yapışmışıım. Bana doğru bir hamle yaptığında ağaçtan kurtulup geriye doğru sendeledim.

"Yaklaşma."

Olduğu yerde durup bana bakmaya devam etti. Bir süre sonra tekrar adım attığında, titreyen bacaklarım artık daha fazla dayanamadı ve yere kapaklandım. Zihnim, biraz önce gördüklerimle gerçekliğin arasında bir yere sıkışırken gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

"Burada neler oluyor?" Bağır mıştım fakat sesim çok güçsüz çıkmıştı. Jay, yanıma gelip elimden tuttu ve titreyen bedenimi kaldırarak ellerini belime yerleştirdi. Ondan kurtulmak adına, kalan son gücümle çırpınmaya başladım. "Bırak beni! Neydi tüm olanlar? Sen onları öldürdün. O adam bir... bir kurda dönüştü..."

Çırpınışlarım, onun iri bedeninin arasmda kaybolurken nefes almaya çalışıyordum. Beynime oksijen gitmiyordu ve zihnim sisli bir ortamda yönünü bulmaya çalışıyor gibiydi. Jay, bir elini çeneme yerleştirdi ve gözlerimizi buluşturdu. Ve o anda gözlerimin önüne inen karanlığın beni hapsedmesine izin verdim ve kendimi serbest bıraktım.

BÖLÜM 7

GERÇEKLER

Gözlerimi yavaşça araladığımda bir odanın tavanına bakıyordum, fakat bu kesinlikle benim odam değildi. Kıpırdatmakta zorlandığım bedenimi çok zor hareket ettirip yatakta doğrulttuğumda yatağın karşısındaki pufa oturmuş sarışın kızla göz göze geldim.

"Bir ara hiç uyanmayacaksın sandım." Bu sarışın, Laura Sullivandan başkası değildi.

Bol yastıklı ve pembe örtülü yataktan hızla kalktım. "Neler oldu? Nasıl geldim buraya?"

Laura, sakın bir şekilde tırnaklarına bakarak, "Seni Jay getirdi, biraz sakın olmayı denesen diyorum," dediğinde hayretle onu izledim. Ben burada aklımı kaybediyordum, kızın hala dünya umurunda değ il!

"Beni öldürmeye niyetlenen ve hatta üzerimde iğrenç şeyler denemek isteyen adamlar vardı, Laura! Anlıyor musun?" diye bağırdım. "Ayrıca o kaçık heriflerden biri resmen önümde bir kurda dönüştü!" dedikten kısa bir duraksayıp "Ve o lanet kardeşin bir katil!" diye haykırdım.

Son cümlemlerle hanımefendinin dikkatini çekmiş olacağım ki bakışlarım tırnaklarından çekip bana yöneltti. "Katil demek doğru olmaz. Her şeyi öğreneceksin, önce bir sakinleş ve şu yatağa otur," dediğinde titreyen ellerimi saçlarımda gezdirip bir süre ona baktıktan sonra yatağa oturdum.

"Sana bunu anlatma görevi maalesef bana düştü. Jay, bir şeyleri anlatma konusunda iyi değildir." Başım iki yana sallayarak bıkkın bir nefes verdi. "Nefesimi boşuna tüketmeyi sevmem, o yüzden beni zorlamasan iyi olur. Umarım tek seferde anlarsın," deyip kaşlarım kaldırarak bana şüpheli bir bakış attı.

"Anlat," dedim sinirden titreyen sesimle.

"Pekâlâ, Annabeth. Sana şimdi direkt söylesem bayılırsın ve yine senin ayılmam bekleyecek zamanım yok."

"Annabelle." İsmimi düzelttiğimde dümdüz suratıma balonca bıkkın bir sesle, "Beth değil, B-E-L-L-E," diye kodladım. Laura'nın karşılığı ise gözlerini devirmek oldu.

"Her neyse, şu sorudan başlayalım. Hiç sende bir gariplik olduğunu hissettin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani anlam veremediğin garip şeyleri, senin yaptığını düşündüğün oldu mu?" diye sorduğunda, ailemin ölüm haberini aldığım gün yerin titremesi ve patlayan otobüs camlarımda düşündüm. Ve bugün aynı şekilde yerin titremesini... Ama bunlara benim sebep olmam imkânsızdı.

Ben cevap vermeyince, "Onlar avcılardı," dedi.

"Ah, yine mi şu avcı meselesi," diyerek elimle yüzümü sıvazladım. "Bunlar tam olarak ne avcısı? Sakın sen de kadın avcıları deme bana."

Laura söylediğim şeye pek anlam verebilmiş değildi. Çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuya açıklık getirdi. "Günümüzde, avladıkları şeye cadı diyoruz."

Yüz ifadem eminim ki donmuştu, çünkü beyin fonksiyonlarım da donmuş gibiydi.

"Ah daha fazla uzatamayacağım, kısacası sen bir cadısın." NE?

Söylediği şeyi hazmedince ağzımdan çıkan yüksek sesli bir kahkaha, Laura'nın acaba delirdi mi der gibi bakmasına sebep olmuştu. Hatta o kadar uzun süre kahkaha attım ki sonunda ayağa kalktı ve yatakta yanıma oturarak manikürlü tırnaklarıyla omzumu sarstı. "Kendine gel."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum kahkahamı bastırmaya çalışarak.

"Bir şey saçmalıyor gibi mi görünüyorum?" diye sorduğunda hala tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. "Jay ve ben de avcıyız. Yani ben daha çaylak bir avcıyım, henüz kimseyi öldürmedim. Jay öyle değil. Görünüşte katil olabilir fakat öldürdüklerinin insan olmadığını ele alırsak teknik olarak katil değil."

Hızla yataktan kalktım. Ya ben tımarhaneye yatırılmalıydım ya da Laura yatırılmalıydı!

"Endişelenme aptal, avladığımız siz değilsiniz. Dorchalar." Evet, ben de bunun için endişeleniyordum zaten Laura, teşekkürler. "Lanet Dorchalar da neyin nesi?" dediğimde sesim yüksek çıkmıştı.

"Onlar kendilerini kötülüğe teslim etmiş cadı topluluğu. Bir kere Dione'a yeminlerini ettiklerinde geri dönüşü yoktur. Biz onları avladığımız için gün yüzüne çıkamıyorlar."

"Dione mu?"

Sorduğum soruyu Laura eliyle geçiştirdi. "Bu çok uzun hikâye, şimdi oraya girersek çıkamayız."

Bir süre söylediklerini hazmetmeye çalıştım. "Peki, o adamlar benden ne istiyorlardı?" diye sordum kurumuş ağızımdan çıkan kısık bir sesle.

"Bunu ben de bilmiyorum," dediğinde bakışlarıyla beni süzerek neyin yanlış olduğunu bulmaya çalışıyor gibiydi. En önemli sorunun cevabını bilmiyor olması, gerçekten harikaydı.

Ama onun bilip bilmediğinden emin değildim, yani Jay'in. Adamın kafasma bıçağı fırlattıktan sonra göz göze gelişimiz aklıma gelince, kalbim ritmini değiştirip daha hızlı atmaya başladı. Ve o sıra aklıma gelen şeyle tamamen sarsılmış, kendimi bir anda yatağı otururken bulmuştum.

O adamın kurda dönüştüğü an gözümün önünde canlanmıştı. Ve o adam bir avcıysa...

Gözlerim, hala bende neyin yanlış olduğunu bulmaya çalışarak beni süzen Laura'ya kaydı. Dudaklarım büzüp, kaşları havaya kalktığında, "Siz de, o şeye... o şeye... dönüşebiliyor musunuz?" diye sordum. Kaşları geri indi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki ve emin ol, benim kurt halim de çok güzel. O beyaz, kıvrak ve harika kuyruğumu görmen lazım," derken gururla başım dikleştirdiğinde bu ukala ve egoistin Jay'in kardeşi olduğunu ilk gördüğümde anlamış olmam lazımdı.

"Dur sana göstereyim," deyip ayağı kalktı. Daha ne olduğunu anlayamadan üzerindeki göğüslerini sıkıştıran gömleğın düğmelerini çözmeye başladı ve bana baktığında gözleri içine bir iblis girmiş gibi sarı sarı parladı.

"Hayır!" diye bağıınca durdu. Ellerimi de öne doğru uzatmış dehşet içinde ona bakıyordum. Laura, gözleri normale dönerken bana kuyruğunu gösteremediğı için mutsuz görünüyordu. "Görmesem daha iyi olur. Yani eminim ki kuyruğun çok güzeldir fakat şu an önümde bir kurda dönüşmeni kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Bunun üzerine omuz silkti. "Neyse zaten kurda dönüşerek çok fazla güç harcamamam lazım, sadece muhteşem kuyruğumu görmekten eksik kalma dedim."

Uzun bir süre söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Kurtadam-lar_f cadılar... Fantastik dünya, gerçektir yani. Pekâlâ.

Laura'nın gayet iyi hareket ettiğini görünce, "Bacağın iyileşti mi?" diye sordum.

"Elbette iyileşti, eğer zehirli bıçakla bıçaklanmasaydım zaten hemen iyileşirdi ama bizim de bir zayıf noktamız var. İyi ki bacağıma saplandı, yoksa sen gelene kadar ölürdüm ve ölmek için çok güzelim."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Her neyse, Annabeth. Benim işim bu kadar. Buradan bir yere ayrılma," diyerek saçlarım savurup odadan çıktığında, ağzım bir karış açık arkasından bakakalmıştım.

Laura odadan çıkalı kaç saat oldu bilmiyordum fakat öğrendiğim şeyleri düşündükçe kendimi kontrol edemiyor, odada yürüyüp duruyordum. Telefonumu aramıştım fakat yoktu, o lanet adamlar bana saldırdığında düşürmüş olmalıydım. Abigail'i aramam lazımdı, buradan kurtulmalıydım.

Kurda dönüşebilen kötü cadı avcıları... Aklıma geldikçe kalbim sıkışıyordu. Kendimi histerik bir titreme krizinin ortasında bulmamak için, "Sakin ol Annabelle, derin nefes al," diyerek sakinleştirmeye çalıştım.

Laura gittiğinden beri odaya tek gelen, adının Carol olduğunu öğrendiğim kıvrık saçlı kadındı. Bana biraz daha beklemem gerektiğini söyleyip gitmişti. Daha fazla bekleyecek sabrım kalmamıştı, Jay ile karşılaşmadan bu lanet yerden gitmeliydim. Hatta direkt bu lanet kasabadan gitmeliydim!

Abigail'e bu olanları anlatsam muhtemelen beni de çalıştığı rehabilitasyon merkezine götürür, tedavi etmeye çalışırdı. Ona uyduracağım şeyleri sonra düşünmeye karar verip, odanın kapısını yavaşça açtım.

Başımı dışarı uzattığımda hiçbir yerde ışık yanmadığını gördüm. Odadan yansıyan ışıkla merdivenlerden indim. Aşağısı çok karanlık olduğu için ışığı açacak bir düğme bulma umuduyla duvarları ve etrafımı yoklayarak yürüyordum.

Işığı açtığımda, dibimde duran yüzü görünce ağzımdan devasa bir çığlık çıktı.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Bir yere mi gidiyordun, Belle?"

Karşımda Jay'i görünce arkamdaki duvara iyice sinmiştim. Şu anki sahne, bir korku-gerilim filminde kurbanım, katilden kaçarken anında onun kucağıma düştüğü sahneyi andırıyordu. Ve bizim kurgumuzda katil, tam olarak tüm ihtişamıyla ela gözlerini bana diken Jay Sullivan'dı. Kurbandsa ne yazık ki ben...

Ya da ne yaparsa yapsın aslandan kurtulamayacağı belli olan, fakat buna rağmen kaçmaya devam eden ceylan olabilirdim. Ve yırtıcı avcı, avımı yakaladığında ne olacağım tahmin etmek pek zor değildi. Bizim kurgumuzda yırtıcı avcı Jay Sullivan'dı, masum av bendim. Ne kadar değiştirirsem değiştireyim asla aynı kulvarlarda olmuyorduk ve kurgularımda benim olduğum konum oldukça dehşet vericiydi.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istiyordum fakat sesim çıkmak istemiyor gibiydi. Jay, bana doğru bir adım daha atıp beni

duvarla arasına sıkıştırdığında kalbim neredeyse duracaktı. Kollarım iki yanımdan duvara dayayarak nefesini yüzüme verirken, "Sana odada kalmam söylediklerini sanıyorum," dediğinde tekrar ağzımı açtım fakat yine bir şey söyleyemedim. Sanırım dilimi yutmuştum.

Jay, bir süre bana baktıktan sonra bu durumdayken konuşmayacağımı anlamış olacak ki kollarım çekip, geriye doğru gitti ve arkasındaki koltuğa yaslandı. Kollarım göğsünde bağladıktan sonra bana ilgiyle bakmaya başladı.

Paralı asker görüntüsünden kurtulmuştu. Üzerini değiştirmiş, lacivert bir tişört giymişti. Altında da koyu renk bir kot vardı. Bu görüntüsü daha iç rahatlatıcıydı doğrusu. Yani biraz.

"Dilini mi yuttun?"

Ne kadar yerinde bir tespit, seni acımasız katil... Pardon, Avcı.

"Dışarıda ne olduğunu bilmeden daha fazla orada bekleyemezdim," dediğinde dilimi yutmadığıma sevinmişim.

"Dışarısının senin için güvenli olup olmadığı öğrenmeye çalışıyordum," derken ifadesiz bakışları üzerimdeydi. Kendime saniyelik bir süre tamdım ve yutkundum. "Sonuç ne peki?"

"Güvenli görünüyor fakat yine de bugün burada kalıyorsun." Elimi diğer koluma koyarak kendimi sardım. "Bana saldırdıkları sırada sen... sen orada ne arıyordun? Beni gerçekten takip ettiğini düşünmeye başlıyorum, çünkü ormamn ortasında bir anda ortaya çıkmamn başka açıklaması yok."

Başım hafifçe yana eğerek gözlerime baktı. "Sadece onların ufak bir kızı sıkıştıracağlarım duydum. Tabii bunun, bayan her işe burnunu sokan olduğunu görmek beni şaşırtmadı."

"Benden ne istiyorlarmış?" Her şeyi öğrenmişim fakat hala hiçbirini sindirememiştim. Tüm bunlar bana kocaman bir şakadan ibaret gibi geliyordu. Eğer o kaçık herif önümde bir kurda dönüşmese, bunların hiçbirine inanmazdım.

Jay'in sorduğum soruyla beraber bakışları hiç değişmedi. Gözlerinde nedeni bildiğine dair bir anlam aradım fakat tamamen ifadesiz bakıyordu. "Bunu onlara sormak isterdim ama

artık pek mümkün olduğunu sanmıyorum." Dudakları yana doğru kıvrıldı.

Onları öldürdüğü sahneler aklıma gelince, ürperip duvara iyice sindim. Nedense içimde Jay'in bildiğine dair bir his vardı. Belki de yanıliyordum, bilmiyorum.

"İlk gün karşılaştığımızda, o peşimizdeki kurtlarda mı avcıydı?" Bu soruyla beraber, bir süre beni inceledikten sonra başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Neden peşimden geldiler?"

"Bazı şeyleri duyduğunu düşünüp, seni tehlike olarak görmüşlerdi."

"Peki, onlar senin arkadaşın mı?"

"Arkadaşım olsalar, neden kendimi senin o küçük bedenini kurtarmak için suya atayım?"

Bozulduğumu belli etmeden kıpırdandım. "Neyi duymamam gerekiyordu ki? O sıkıştırdığın çocuğu mu koruyorlardı? Kimdi onlar?"

"Gerçekten şu an duymaman gereken bir şeyi duymak mı istiyorsun?"

"Sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum!" Resmen bağırmıştım. Tamamen yalnız kaldığım azılı bir katile, sesimi yükseltmiş olduğumu fark edince kendimi toparladım. Neyse ki buna pek takılmamış olacak ki yüzü yırtıcı bir hal almadı ve boğazımı parçalamadı. Sakince olduğu yerden beni süzmeye devam etti.

"Yanlış kişiyle konuşuyorsun. Karşına geçip uzun uzun bir şeyler anlatacak birine mi benziyorum sence?" derken bu ukala herif, aklımı kaçırmak üzere olduğumun kesinlikle farkında değildi.

"Burada kalamam. Abigail benden haber alamaymca deli-recektir."

Jay oldukça rahat bir tavırla, "Şu sürekli arayan kadım mı diyorsun? O iş tamam," dedi ve cebinden bir telefon çıkarıp bana gösterdi.

Elindeki telefonun bana ait olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Neden telefonum sende?"

Olduğu pozisyondan kurtulup koltuklardan birine oturdu. Umarım, içindeki saçma sapan fotoğraflarımı görmemişti. Uykudan yeni kalktığımda çekildiğim veya Marcus'a atmak için suratımı şişirdiğim pozları. Telefonu her açtığımda girmeye üşendiğim için şifre koymamıştım, ama nereden bilebilirdim ki bizzat Jay Sullivan'ın ele geçireceğini!

"Eden ararsa benim açmamdan mı endişeleniyorsun?"

Bu beklemediğim soruyla beraber kısa bir an afallasam da, kendime gelip titrek adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. O aptal fotoğrafları görüp görmediğini bilmiyordum ama reh-berimdekileri görmüş olduğu kesindi.

"Özele hiç saygın yok mu senin?" Ona doğru bir hamle yaparak titreyen ellerimle, elinden telefonu kapmaya çalıştım fakat benden hızlı davranıp telefonu çekti. Tekrar bir hamle yapmaya kalktığım da, elimden tutup bedenimi, kendi ve koltuğun kolu arasında sıkıştırmıştı.

Kollarıyla beni koltuğa hapsedince yutkundum. Şu anda ondan korktuğum için mi yoksa bedeni benim bedenimi hapsettiği için mi bilmiyorum, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Hatta resmen kafesindeki tekerleğinde tur atan bir hamster gibi koşuyordu.

Bana bir asır gibi gelen bir süre hiçbir şey demeden yüzüme baktı. Kahverengi çerçevenin içinde yeşil çizgilerin olduğu gözlerinde kaybolurken, boğazımda atan nabzımı dinledim. Yukarı doğru şekil almış kumral saçları, oldukça kışkandığım düz burnu ve kıvamında bir dolgunluğu olan dudaklarıyla çok yakışıklı görünüyordu.

Çok yakışıklı mı? Cidden mi Annabelle? Onun için kullanabileceğin kelime dağarcığın bu kadar mı? Çocuk resmen Olympos'tan fırlamış Apollon gibi!

Kapa çeneni arsız iç ses!

Başını hafifçe yana doğru yatırdı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Benden korkuyor musun?"

Şu anki atmosferde ondan korkmaktan çok, etkileniyordum. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Kaslı göğsü inip kalkarken

benim göğüslerime çarpıyordu ve bu oldukça tahrik edici bir durumdu. Arsız düşüncelerime lanet ederek, kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkundum. Sonrasında nefessiz kalınca içimde biriktirdiğim nefesimi yavaşça yüzüne verdim. Kısa bir an gözleri dudaklarıma kayd.

Ŗu an neler oluyor, Tanrı aşkına, diye yakman iç sesimi tokatlayarak susturdum.

Jay'in dudaklarıma bakışı, vücuduma kırmızı alarmlar yayarken bedenim kasıldı. Dudaklarımda kısa bir süre oyalandıktan sonra koyulaşmış elaları tekrar gözlerime tırmandı. Düz bir yüz ifadesiyle son kez gözlerime baktı.

"Laura birazdan gelir."

Hala anın etkisinde olduğum için gözlerimi kırpıştırdım.

"Bugün buradan ayrılma, yarm seni evine o bırakır," dedikten sonra yerinden kalktı. Bir anda kendimi büyük bir boşluğun ortasında gibi hissedince afallamıştım. Ben hala biraz önceki atmosferin etkisindeyken, telefonumu masaya bıraktıktan sonra dış kapıyı çarpıp çıktı.

Biraz önce yaşananlar gerçek miydi?

Kolumu çimdikleyince sessiz bir çığlık attım.

Ah, kesinlikle gerçektir.

BÖLÜM 8

MOSS

aura, Siyah İnci'siyle beni eve bıraktığında ona minnet dolu

1—/bir gülücük yollayıp eve girdim. Geçen gece Jay gittikten sonra bir süre kendime gelememiştim. Aramızdaki o garip atmosfer aklımdan çıkmıyordu. Bir de üstüne öğrendiğim o mantık dışı şeyler üzerime gelince, sanırım aklımı neredeyse kaybediyordum.

Koltukta dizlerimi büküp bir ileri bir geri sallanırken Laura gelmişti. Benim o halimi görünce taş olduğunu düşündüğüm, ama aslında gayet yumuşak çıkan kalbiyle bana destek olmuştu. Gerçi yine bana hakaretler yağdırıp, birkaç imalı laf etmedi değil. Ayrıca ismimi doğru söyletene kadar baya uğraşmıştım. Neyse ki sonunda bana Annabeth demeyi kesmişti.

Kısacası Laura'nın desteği ve sıcak duşun etkisiyle kendime gelmiş, biraz da olsa uyuyabilmiştim. Eve girdiğimde bugün çalışmaması gereken Abby evde yoktu. Nerede acaba diye düşünürken bir not buldum.

 zg n m karamelim, bugün geç geleceğim. Geçen gece arkadaşında kaldığını biliyorum ve bu arkadaşının kim olduğunu daha sonra konuşacağız. Öptüm.

Abby'nin notunu okuduktan sonra kendimi koltuğa attım. Benim bir cadı olduğumu duysa ne yapardı acaba? Sonra aklıma gelen bir düşünceyle gözlerim kısıldı ve boş boş duvara bakmaya başladım.

Abby, zaten biliyor olabilir miydi?

Bu soru tüm kan hücrelerimin çekilmesine neden oldu, her düşünceyle yeni bir soru aklıma geliyordu. Bütün bu soru yığının

arasında patlamak üzereyken alan kapının sesiyle afalladım. Kim gelmiş olabilir ki, diye düşünürken yerimden doğrulup kapıyı açtığında, karşında gördüğüm yüzle daha da afallamışım.

"Eden? dedim kaşlarımı kaldırarak. Ellerini sarı saçlarının arasından geçirip, ne diyeceğini bilemiyor gibi kıpırdandı.

"Ben, seni merak ettim, dediğinde d n olanları öğrendiğini anlamışım. "İyi olup olmadığını görmek istedim."

Kıpırtısız bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm. "Sen nereden duydun?"

"Laura'nın dün gece birkaç kişiye sorguladığını duydum, sonra ondan olanları öğrendim."

Koyu mavi gözlerini bana sabitlemiş, iyi olup olmadığımı ölçmeye çalışıyor gibiydi. "Gelmek ister misin?" diye sorduğunda kapıyı iyice aralamışım. Kısa bir an girip girmemekte tereddüt ediyormuş gibi bekledi, sonra yavaş adımlarla içeri girdi. Bana  yle yoğun bakıyordu ki bakışlarımı ondan kaçırıp, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sorarken buzdolabının kapağını amışım.

Eden, bir şey demeyince arkamı döndüm ve tam arkamda bakışlarım hala üzerime dikmiş olduğunu gördüm. Bir süre ona baktıktan sonra, "Sen de onlardan mısın?" dediğinde neyi kastettiğimi biliyor gibiydi. Başımı belli belirsiz sallayınca cevabımı almıştım.

"Çok korktuğunu biliyorum," dediğinde sesinde samimi bir hava vardı. Bana doğru bir adım attı. "Benden korkmanı istemiyorum."

Hiçbir şey demeden Eden'a bakarken, bütün olup bitenlerin yükü üzerime çökmeye başladı. Titreyen elimle saçlarımı geriye çektim. "Dün neredeyse öleceğimi düşündüm ve tüm bunlar gerçekten çok mantık dışı."

Eden beni rahatlatmak ister gibi elini uzatıp yüzüme dokundu. "Mantık dışı olan her şey bu kadar kötü değil."

Elini geri çektiğinde dokunuşunun verdiği güven ve sıcaklığı kaybetsem de artık daha rahat hissediyordum. Jay'in aksine, Eden beni korkutmuyordu.

"İzin verirsen seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Dolgun dudakları yana kıvrılmış, yüzüne görmeyi sevdiğim o gülüşünü yerleştirmişti.

"Kiminle?" diye sorduğumda tekrar muzip bir bakış attı. "Tüm bu mantık dışı olan şeyler arasmda, seni tek korkutmayacak şey o."

Bir süre düşünceli gözlerle yüzüne baktım. "Pekâlâ, tanıştır o halde," dediğinde sevinmişti. "Üzerimi değiştirip geliyorum, sen rahatına bak."

Onaylar gibi başımı salladığında onu aşağıda bırakıp odama çıktım. Saldırıya uğradığımda kıyafetlerim berbat olduğu için Laura'dan aldığım yakası hayli açık, siyah bluzu üzerimden çıkardım. Bu kızın yakası hiç kapanmaz mıydı? Altıma siyah bir pantolon geçirip, beyaz bluzumu giydim. Uzun saçlarımın dalgalarını düzelttikten sonra son kez aynaya baktım ve aşağıda beni bekleyen Eden'in yanına indim.

"Pekâlâ, artık gidebiliriz."

Dışarı çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı. Yolda giderken yammızdan kayıp geçen ağaçları seyrediyordum. Eden, arada bir dönüp bana bakıyor,

sonra tekrar yola dönüyordu. Onun bakışlarını görmezlikten gelip yolun geri kalanında gözlerimi kapattım.

Bir süre sonra araba yavaşladığında gözlerimi araladım. Etrafıma baktığımda nerede olduğumuzu anlayınca Eden'a doğru döndüm. Burası parti yapılan alan, yani Ardena Tapmağı'nın olduğu yerdı.

"Neden buraya geldik?" diye sorarken kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Güven bana."

Elbette ona karşı güven hissediyordum fakat son gördüklerim tedirgin olmam için geçerli bir sebepti. Eden'm masum

görüntüsünün ardında acımasız bir psikopat çıkabilirdi. Filmlerde de katil hep beklenilmedik kişiler çıkıyordu zaten.

Tamam tamam, biliyorum. Bunlar çok film izlemenin zararları!

Eden arabadan inip benim tarafıma doğru yürüdü. Kapımı açtığında hala şüpheyle ona baktığımı görünce elini uzatıp parmaklarımı tuttu. "Sana asla zarar vermem, Jefferson."

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve o elimi bırakmadan yürümeye başladığında ben de temkinli adımlarla onu takip ettim. Elimı gevşekçe tutsa da, şu an kendimi garip hissediyordum.

Marcus dışında hiçbir erkekle yakın olmamıştım. Onunla olan yakınlığım ise dostluğumuzdan kaynaklı bir şeydi. Şu an ise sarışın, uzun boylu ve yakışıklı bir erkek bana güven vermek için elini elime geçirmiş beni yönlendirerek yanımda yürüyordu. Güzel bir histi doğrusu.

İyice ormanm içine girdiğimizde, burasının Eden'la ilk karşılaştığımız yer olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Sonra durup bana doğru döndü.

"Seninle ilk karşılaştığımız anı hatırlıyor musun? Aslında burada bir arkadaşım la konuşuyordum, sen geldiğinde korkup kaçmıştı," dediğinde şaşkınlıkla ağızım aralandı. "Şimdi onunla tanışmam istiyorum."

Kocaman gözlerle etrafı taradım, kimse yoktu ve hava oldukça kararmıştı. Eden, elimden tutarak beni büyük bir ağacın gövdesine doğru götürdü. Ağacın oldukça geniş, en aşağıdaki büyük dalma çıkıp bana elini uzattı.

Orada ne yapacağız bakışları atarken elimi uzattığımda, Eden beni kolaylıkla yukarı çekti. Dal, en az ağacın gövdesi kadar büyüktü ve rahatlıkla oturulabiliyordu.

İkimiz de dala oturduğumuzda Eden etrafa bakındı. "Hadi ama Moss, daha ne kadar bizi bekleteceksin?"

Şaşkın şaşkın Eden'a baktım. Etraftan hiçbir ses gelmeyince Eden iç çekti. "Merak etme, onu çok seveceksin," diyerek bana gece mavi gözleriyle anlamlı bir bakış attı.

Eğer o sırada bir kıpırtı duymasam, Edenin bu bakışma utanacak zamanım olurdu. Kıpırtının arkamdan geldiğini duyduğumda korkudan kaskatı kesildim. Eden bana güven dolu gülümseyince yavaşça başımı zar zor arkaya çevirdim.

Aman Tanrım.

Tam arkama doğru düşecekken, Edenin beni belimden tutmasıyla tekrar dengemi sağlamıştım. Yeşilimsi bir ışık etrafmda parlarken, genç ve oldukça güzel bir kız yanımda oturmuş bana bakıyordu. Yüzünde ve kollarında altın rengi, parıldayan dövmeleri vardı. Saçları turuncuydu fakat bazı kısımları etrafında parlayan yeşil ışığın etkisiyle daha açık bir renk görünüyordu. Gözbebeklerinin siyahının çevresini çimen yeşili bir çizgi çevreliyordu ve o gözler ilgiyle beni izliyordu.

Saydam gibi görünen parlak ellerini, benim şok olmuş yüzüme doğru getirip dokunduğunda titredim. Ben titreyince korkuyla ellerini geri çekti. Hala merakla beni incelerken, ben şoktan kıpırdamıyordum. İyi ki ağaçtan falan düşmemiştim, hiç hoş bir görüntü olmazdı. Bu dünyada böyle bir şeyin varlığından bile haberim yokken, şu an şok geçirmesem tuhaf olurdu zaten.

Transa girmiş gibi onu izlerken bir elimi havaya kaldırıp ona doğru zarif bir hareketle uzattığımda, o da aynı şekilde tek elini kaldırıp benim elime doğru uzattı. Ellerimiz birbirine değince garip bir hava akımı aramızdan geçmiş gibi hissettim. Kız da hissetmiş olacak ki kıkırdadı.

"Sana onu seveceğini söylemiştim," diyen Eden'm sesiyle kendime geldim.

"Bugüne kadar benimle kimseyi tanıştırmamıştın." Kazın sesini duyunca ise gözlerim yuvalarından çıkacaktı, ince ses tonunun çok tatlı bir havası vardı. Kız bana dönüp gülümsedi. "Ben Moss."

"Annabelle," diyerek karşılık verdim, hala kocaman gözlerle ona bakarak. Ondan hoşlanmıştım. Çok gerçeküstüydü ve... Hadi ama! Ben aslında gerçeküstü şeylere bayılırdım. Sonuçta ben, ilk aşkı Peter Pan olan bir kızdım.

"Eden dışında kimseyle konuşmam, sen ilk oluyorsun. O yüzden senden korktuğum için özür dilerim."

"Sorun değil, benden korkma lütfen," diyerek ona kocaman bir gülümseme gönderdim. Şu an, yeşil ışıkla parlayan saydam bir kızdan korkmam gerekirken onu, benden korkmaması için cesaretlendiriyordum. Daha neler göreceğim, Tanrım?

"Sen tam olarak ne oluyor..." diye sorumu tamamlamadan sustum. Biraz kaba mı olmuştu acaba?

"Ben bir orman nemfiyim," dediğinde anlamayarak kaşlarımı kaldırdım.

Nemf?

"Gününüzde bize bir isimle daha sesleniyorlar, fakat biz o ismi kullanmayız," dedikten sonra omuz silkerek, "Peri," dediğinde ağzım yerçekiminden nasibini yine almıştı. Bir süre söylediği şeyi sindirmeye çalıştım, periler de gerçekti öyle mi?

Her zaman Tinker Bell gibi bir arkadaşım olsun istemiştım, fakat bu sadece bir hayaldi. Moss ise fazlasıyla gerçekti. "Peter Pan de gerçek mi?"

Dudaklarımın arasmdan kaçan bu cümleyi Moss anlamayarak kaşlarım kaldırdı. Ederiin kahkahasını duyunca ona kötü bir bakış attım. "Ne? Perilerin gerçek olduğunu yeni öğrenmiş bir kızla alay edemezsin," derken hararetle fısıldamıştım.

"Alay etmiyorum," dedi Eden gülümsemeye devam ederek. "Sadece çok tatlı olduğunu düşünüyordum."

Yanaklarım kızarınca Moss'a geri döndüm. Belki de bildiğim tüm fantastik canlılar gerçektir? Bu düşünceyle beraber içimde bir heyecan dalgası kıpırdandı. Bu dünyayı keşfetmek istiyordum. Fakat her zaman olduğu gibi karanlık bir taraf da vardı ve bu beni korkutuyordu. Dünyada nemflerin de olduğunu öğrenmenin şokundan sonra, Moss ile konuşup çok güzel vakit geçirmiştım. Moss'tan ayrılmayı hiç istemesem de artık gitme vakti geldiğinde, Eden'la arabasına doğru yürüyorduk.

"Bugün için teşekkür ederim. Bana mantık dışı tüm şeylerin korkunç olmadığını gösterdiğin için," diyerek ona minnet

dolu bir gülümsemeyle bakıyordum. "Peki, bütün nemfler onun gibi mi?"

"Hayır, Moss orman nemflerinin bir çeşidi, yani bir Dryad. Çok başka nemf çeşitleri de var."

"Sen onunla nasıl tanıştın?" dediğimde gülüşü yüzünden silindi. Sıkıntıyla iç çekmeden önce, gözlerinde bir acı görmüştüm. Sanırım, Moss ile tanıştıkları sırada çok iyi şeyler yaşamamıştı.

"Bizim dönüşüm geçirdiğimizi biliyorsun," dediğinde kaşlarım havaya kaldırmıştı.

Bir kurda dönüştüğünüzü biliyorum, evet, demek yerine başımı salladım. "Yılda bir kere çok sıkıntılı bir dönüşüm zamanımız oluyor. O sırada avladığımız Dorchalar tarafından saldırıya uğradığım zaman, beni Moss kurtardı."

Henüz bu dönüşüm olayının avcılarda nasıl olduğunu bilmiyordum. Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki... Başka bir şey sormadım çünkü her

şeyi ağırdan alarak öğrenmek istiyordum, yoksa aklımı kaybetmem muhtemeldi. Bu işin sonunda Abby'nin, beni akıl hastanesine kapatması korkusuyla irkilmiştim.

Eden'm Jeep'ine bindik ve yolculuk boyunca ikimiz de sessizdik. Eve geldiğimizde inmeden önce ona yine teşekkür ettim ve vedalaştıktan sonra eve girdim. Abigail koltukta oturmuş bir şeylere bakıyordu. Benim girdiğimi duyunca baktığı şeyleri bir kutuya koyarak kapağı kapattı. İlk geldiğim gün kilerde gördüğüm kutu olduğu fark edince, "O ne?" diye sordum.

Abby beni gördüğünde ayağa kalktı. "Onları boş ver şimdi, neredeydin küçük hamm? Ortadan kaybolup duruyorsun, kimlerle takıldığını merak etmeye başladım."

"Okuldan arkadaşımıydım, adı Laura," diyerek konuyu geçiştirdim. Abby'nin tüm bunlardan haberi olup olmadığını bilmek istiyordum. "Sana sormak istediğim bir şey var. Bu kasabaya neden geldik Abby?"

Bu soruma şaşırdığı belliydi. "Neden geldiğimizi biliyorsun karamelim, daha iyi şartlarda yaşamak için."

"Benim bilmem gereken başka şeyler yok mu?" diyerek onu sorgulamaya devam ettim. Bana sıkıntılı gözlerle bakıyordu.

"Bir şey mi oldu, Annabelle? Neden böyle şeyler soruyorsun?" Sanırım Abb/nin hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu konuyu daha fazla değerek kendimi ele vermeden geçiştirdim. "Hiç, hiçbir şey olmadı. Sadece burası oldukça farklı, alışmakta zorlanıyorum."

Abby yanıma gelip bana sarıldığında bir an afallasam da kollarımı beline doladım. "Alışacaksın, karamelim. İnan bana burası bizim için doğru yer."

BÖLÜM 9

ODYSSSEIA

Sabah okula gittiğimde Alexis ve Sam, beni bahçedeki masalardan birinde bekliyorlardı. Onları arayıp okula erken gelmelerini ve konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylemiştim. İkisinin de her şeyi bildiğini biliyordum. Kadm avcıları saçmalığı Brandon'dan çıkmıştı ve muhtemelen o da dâhil, hepsi bu işin içindeydi.

İkisi de ben yanlarına gitmeden önce hararetle bir şeyler konuşuyorlardı, benim geldiğimi görünce sustular. Karşlarına oturduğumda çatık kaşlarımla onlara bakmaya başladım. "Evet, kızlar. Bana anlatmak istediğiniz şeyler var mı?" diye sorduğumda ikisi de birbirine bakıp tekrar bana döndüler.

Alexis, ince sesiyle mırıldandı. "Ne gibi şeyler?"

"Mesela kadm avcılarıyla ilgili konuşabiliriz," dediğimde Alexis bir şey söylemek için ağzım açtı, fakat akıma bir şey gel-miyormuş gibi geri sustu.

"Neler oluyor?" diye sordu Sam.

Evet, günün anlam ve önemini belirleyen soru buydu.

"Asıl benim size sormam lazım? Neler oluyor?" İkisi de hala donuk gözlerle bana bakarken, "Artık doğruları anlatmanızın vakti geldi çünkü her şeyi öğrendim," dedim.

Söylediğim şey masada resmen bir bomba etkisi yarattı. Önce Alexis ayaklandı, ardından Sam, sonra tekrar yerlerine oturdular. İkisi bir süre bana kocaman gözlerle baktıktan sonra Sam, her şeyi anlatma işinin ona kaldığım anlayınca sıkıntıyla iç çekti.

"Pekâlâ, sana nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Ne dememizi bekliyordun?" dedikten sonra ellerini iki yana açtı. "'Hey bizler cadıyız ve sen de bir cadısın. Bir de avcılar var ve cadı avlıyorlar! Tüm bunlar ne kadar akıl almaz ve harika değil mi?' falan mı demeliydik?"

Donuk gözlerle ona bakınca derin bir nefes verdi. "Elbette

bunu söyleyecektik fakat nasıl söyleyeceğimize karar veremedik.

Gözlerim ikisi arasmda gidip geldikten sonra şok olduğumu belli edercesine sesim çatladı. "Siz de mi cadısınız?"

İkisi de bu sorum karşısında, bana kaşlarını kaldırarak karşılık verdiler. Balık gibi ağzı açık kalmıştım. "Sen o kısmı öğrenmemiş miydin?" diye sordu Sam. Bunun üzerine Alexis eliyle Sam'in başına vurdu.

Öğrendiğim bu yeni bilgi karşısında dehşete düşsem de, Sam ve büyükbabasının şarap evinin adının Cadı Kazanı olduğunu düşündüğümde bu beklenen bir şeydi. Yine de böyle bir şeyi sesli duyunca aklımı kaybetmeye bir adım daha yakınlaştım tabii ki.

"Pekâlâ, tamam." Elimi saçımdan geçirdim ve titremesine engel olabilmek için yumruk yaparak masanın üzerine koydum." Bana niye söylemediğinizi anlıyorum. Söyleseydiniz de sizinle dalga geçer, inanmazdım. Şu an normal karşıladığıma bakmayın, inanmam için çok daha gerçek bir şey görmem gerekti."

"Nasıl öğrendin tüm bunları?" Sam dehşet dolu, soran gözlerle bana bakıyordu.

"Bir grup adam sizin şarap evinizden dönerken bana saldırdı ve bir tanesi kurda dönüştü."

Alexis, eliyle ağzım kapattı. "Avcılar," diye boğuk sesiyle mırıldandı. "Ama onların bizlerle bir işleri yok."

"Ne olduklarım öğrendim ama bana neden saldırdıklarım bilmiyorum. Avladıkları cadılarla karıştırmış olmasınlar?"

İkisi de başım olumsuz anlamda salladı. "Bir Dorcha'yı gördüklerinde anlayacak kadar sıkı eğitim alıyorlar. Zaten Dorcha-lar bize benzemiyor."

"Neye benziyorlar?"

"Bence bunu şu an öğrenmek istemezsin," dedi Samantha.

Pekâlâ, bunu şimdilik öğrenmesem de olurdu. Bütün bunlar bana zaten fazlaydı, bir de karanlık diye adlandırılan bir grup büyülü kaçığın tiplerini öğrenmek istemiyordum.

"Yine de merak ettiğim bir şey var. Sana tüm bunları kim anlattı?" Sam'in sorusundan sonra Alexis, "Ve nasıl kurtuldun?" diye ekledi heyecanla.

"Jay kurtardı." Sesimi ben bile zor duymuştum. "Ve her şeyi kardeşine anlattırdı."

İkisinin de sanki cadı olduklarını yeni öğrenen kendileriymiş gibi ağızları açık kalmıştı. Sonra onlara olanları başından anlattım.

"Bu konu hakkında derinlemesine bir araştırma yapmalıyız ve bu işi Brandon'a yıkmak lazım," dedi Sam, konuşmam bitince.

"Brandon tam olarak..."

Sam ne soracağımı anlamış gibi hemen, "O da bir Avcı," diyerek cevap verdi. Sanırım bugüne kadar burada insan olduğunu sanan ve hiçbir şeyden haberi olmayan bir tek ben vardım. Bundan sonra duyduğum şeylere şaşırmamam gerektiğine karar vermiştim. Bu olanlar bana normal bile gelmeye başlamıştı.

Evet, evet. Çok normal şeylerdi bunlar!

"Demek seni Jay kurtardı," diyen Alexis hala işin o kısmında kalmıştı. Kaşlarım bir kaldırıp bir indirince ona ölümcül bir bakış attım. Hemen, "Tamam tamam, kızma," diyerek gülmeye başladı. "Sadece o buz dağından böyle şeyler beklemezdim."

Ben de beklemezdim. Jay'i çok uzun zamandır tanımıyordum fakat karakterini az çok çözmüştüm. Laura'nın evinde yaşadığımız o garip an aklıma gelince bir an kalbim tekledi. Pekâlâ, bunu düşünüyor olmam bile çok sakıncalıydı.

Jay ve ben. Daha neler!

Adamları nasıl öldürdüğü aklıma gelince, "Çok güçlü görünüyordu," diye mırıldandığımda hemen dudaklarımı bastırdım. Alexis, beni duymuş olacak ki bilmiş bir edayla, "Elbette

güçlü, o bir başavcı," dedi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda bir açıklama bekliyordum.

"Bak, onlar kurt. Ve kurtların doğaları gereği sürüleri, liderleri olur. Hepsinin kendi silahları, işaretleri oluyor. Jay ve Eden başavcılar, kendi eğittikleri adamları bile var," diyerek beni bilgilendirdi. Jay, Eden'a adamlarına öğretememişsin derken bundan bahsediyordu demek ki.

"Ben de onları yasa dışı işler yapan çete liderleri sanıyordum," diyerek hasta gibi sırttım. Ruh sağlığım pek iyiye gitmiyordu.

"Jay konusu beni tedirgin ediyor, bir şeylerin peşinde olabilir. Senden bir karşılık bekleyebilir, Annie. Bence ondan olabildiğince uzak dur," dedi Sam.

"Bence sorun yok," diyerek fikrini belirtti Alexis.

Bunun üzerine Sam gözlerini devirdi. "Tabii, Dean'ın hayran kulübüne üye olduğun için senin bu düşünceni es geçiyorum."

Alexis, ona hiç alınmadan kıkırdarken, benimse yaptığım sessizliğimi korumak oldu. Jay sürekli karşıma çıkıp beni sabote ederken, sinirlerimi bozduğu zamanlarda bile beni tahrik ederken ve eminim ki bir demirin bile karşısında eriyebileceği bakışlarıyla beni süzerken bunu nasıl yapacaktım? Ondan uzak durmayı elbette ben de istiyordum fakat sürekli kendimi onun yanında buluyordum.

"Pekâlâ, bu konuları etrafımız kalabalık değilken konuşsak daha iyi." Alexis etrafına bir bakış attıktan sonra tekrar bize döndü. "Eee seçmeli derslerden hangisini seçtiniz? Ben klasik edebiyatı seçtim."

"Ben de," diyerek mırıldandım. Konu değişse de kafamda dönüp duran fantastik dünya değişmiyordu.

"Ben, çizim dersini seçtim. Edebiyattan nefret ederim ve o derste mutlaka ödev tarzı şeyler verirler, hiç bana göre değil," dedi Sam.

"Resim çizebiliyor musun?"

Bu soruma, "Tabii ki de hayır, edebiyattan iyidir," diyerek omuz silktiğinde gülümsememi bastıramamıştım.

"Ah Annabelle, gerçekten bu eziklerle takılıyor olamazsın?" Duyduğum ses başımı hızla arkama çevirmeme neden oldu. Laura'yı gözlüğünün altından Alexis ve Sam'e iğneleyici bakışlar atarken gördüğümde, olacakları az çok tahmin etmeye başlamıştım. Laura'nın yarımda siyah saçları, oldukça beyaz teni ve koyu renk gözleriyle çok güzel bir kız duruyordu. Kız da aynı Laura gibi küçümseyici bakışlarını üzerimize dikmişti.

Alexis öne atlayarak, "Peki, biz eziksek sen ne oluyorsun bayan çok gelişmiş?" diye sorduğunda, bunu Laura'nın gömleğinin yakasının sıkıştırdığı göğüslerine bakarak söylemişti. Up s.

"Senin gibi önümün boş durmasmdan iyidir." Laura gözlüklerinin altından Alexis'e öldürücü bakışlar atarken ben araya girdim.

"Kızlar, sakin olun." Neredeyse onun üzerine atlayacak gibi duran Sam ve Alexis'i arkama alarak Laura'ya döndüm. "Sen de mi bu okuldaydın?"

"Evet, sizin bir alt devrenizim." Arkamdaki kızlara ters bir bakış attıktan sonra gözlüğünü düzeltti. "Neyse daha sonra görüşürüz." Laura saçlarını savurarak yanımızdan geçip gittiğinde yarımdeki kız da onu takip etti. Alexis ve Sam dişlerini sıkmış bana bakıyordu.

"Konuşma tarzı öyle, aynı abisi gibi aksi." Tam kimin kardeşi olduğunu söylüyordum ki, "Onu tanıyoruz ve karakteri arkadaş olmaya pek uygun değil," dedi Alexis.

Daha fazla bu konuda konuşmak istemiyordum, zira Laura'nın hayatımdaki konumu henüz pek belli değildi. Alexis ve ben kendi sınıfımıza doğru ilerlerken, Sam'in şarap evinde tanıştığımız Eily de bize katıldı. Eily, Alexis'le bir şeyler konuşmak istediğini söyleyip onun yanındaki

sandalyeye oturduğunda, ben de onların hizasındaki duvar köşesinde olan diğer sandalyeye oturdum.

Adının Kandiss olduğunu öğrendiğim edebiyat öğretmeni, kendini tanıtan kısa bir konuşmadan sonra dersin işleyişi hakkında birkaç bilgi verdi. O sırada sınıfın kapısı kaba bir şekilde

açıldığı için herkes başını o yöne çevirdi. İçeri girenin kim olduğunu görünce neredeyse sandalyeden düşüyordum.

Jay, ağır adımlarla sınıfa girmişti.

"Evet?" dedi Bayan Kandiss, sınıfa giren Jay'e şöyle bir baktıktan sonra.

"Ben de bu sınıftayım," dediğinde Bayan Kandiss onaylarmış gibi ona sınıfa geçmesini eliyle işaret etti. Neyse ki tek boş yer benim yanımda değildi.

Bir dakika! Buraya mı geliyor? Olamaz! Hayır, hayır!

Jay'i, boş yerleri es geçerek ağır hareketlerle benim yanıma doğru gelirken görünce duvara iyice sinmiştim. Bana ukala bir bakış attıktan sonra yanımdaki sandalyeye yayıldı. Onunla il-gilenmiyormuş gibi dimdik oturarak, hiç bozuntuya vermeden Bayan Kandiss'in konuşmasını dinlemeye başladım. Daha doğrusu dinlemeye çalışıyordum! Olympos'tan fırlamış Apollon yanımda otururken bu pek kolay değildi.

Jay sandalyesine biraz daha yayıldığı için kolu koluma değince, sanki elektrik çarpmış gibi kolumu çektim. Bu tavrıma gülümsediğini görebilecek kadar ona baktıktan sonra tekrar Bayan Kandiss'e döndüm. Eski Yunan edebiyatının klasik örneklerinden bahsediyordu.

"Batı edebiyatı geleneğini devam ettiren yazarların kullanacağı kahramanları yaratan, iki destanı ele alacağız. İlyada ve Odysseia," diyerek dersi anlatmaya devam eden Bayan Kadniss'i dinlemek için büyük mücadele veriyordum. Göz ucuyla yanımda oturan Yunan tanrısına baktım. Kollarından birini sıraya koyarak yayılmış, o da Bayan Kandiss'i dinliyormuş gibi görünüyordu.

"Odysseia'nın beş ayrı destanını ele almanızı istiyorum. İşlenişi ve bütünselliği hakkında bir yazı hazırlayın."

Sınıfın pencere köşesinde, en arkaya yayılmış ve bu oturuşuyla resmen ben bir serseriyim, dersler bana göre değil diye bağırarak bir çocuk yayvan bir şekilde homurdandı. "Beş tanesi çok fazla, neyiz biz robot mu?"

Bayan Kandiss çocuğa iğneleyici bir bakış atsa da, kendini toparladı. "O zaman bir arkadaşınızla destanları aranızda paylaşın, bir tez halinde bana getirin. Sonrasında yorum nitelikli ortak bir yazı yazın."

Bayan Kadniss'i duyunca hemen Alexis'e baktım. Tam, "Seninle eş olalım," diye dudaklarımı oynatıyordum ki, "Ya da sizin arkadaş seçiminizle uğraşamayacağım. Herkes yanındakiyle eşleşsin," diyen Bayan Kadniss beni susturdu.

Tanrım, artık beni yanına alabilirsin. Gerçekten.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış öylece kalakalmıştım. Edebiyat öğretmenine ve onu bu yola teşvik eden yayvan ağızlı serseriye lanetler savururken, Jay'e bir bakış attım.

Bana doğru döndü ve abartılı bir şekilde dudaklarımı oynatarak, "Bak sen şu işe," dedi.

"Neden buraya oturdun?!" Resmen tıslamıştım.

"Önlerde oturmayı sevmem," dediğinde dudakları eğleniyor gibi yana kıvrılmıştı.

"Bu işi seninle yapmıyorum!"

Jay'in gözleri şeytani bir şekilde parıltıya ve sırıltıya daha da genişledi. "Ne o yoksa benden korkuyor musun?"

Hemen kendimi savunurcasına, "Senden korkmuyorum," diye tısladım. Yalan.

"Benden etkileniyor musun?"

Söylediği Şeyle beraber gözlerim iri iri açıldı. "Elbette etkilenmiyorum."
Çifte yalan.

Yüzünü biraz daha bana yaklaştırdı. "O zaman ben ortada bir sorun
göremiyorum."

Ama ben görüyorum, Jay. Hem de büyük bir sorun görüyorum.

"Her neyse. Bu işlerden pek anlayacağım sanmıyorum, senin yerine de ben
yaparım," diyerek karşılık verdim. Ben bu işlerden iyi anlardım ve
severdim. Zamanının çoğunu kütüphanede geçirmeyi seven bir insandım
sonuçta.

Artık daha ciddi görünüyordu. "Bu işi beraber yapıyoruz, Belle."

"Pekâlâ, nasıl olsa bir işe yaramayacağını anlayınca bu işten kendin
çekileceksin." Gözlerimi kısmış, ona meydan okuyan bir ifadeyle
bakıyordum. Yüzünü bana yaklaştırdı ve "Meydan okumam sevdim," dedi
fısıltıyı andıran sesiyle. Sakin ol, Annabelle! Çok sakin.

Ders bitiminde Jay sandalyeden ağır ağır kalkıp sınıfı terk ettiğinde, duvara
yaslanmış bir noktaya odaklanarak başımı vuruyordum. Alexis hemen
yanıma koştı. "Aman tanrım, Annie. Resmen Jay ile eşleştin!" Ona
bakarken hala başımı duvara vurmaya devam ediyordum. "Merak etme,
onun böyle şeylerle işi olmaz. Muhtemelen tüm işi sana yıkacaktır. Tek
başma yaparsın."

"Bu işi beraber yapacağımızı söyledi," dedim. Alexis bana şaşırmış gözlerle
bakarken, hala başımı duvara vurduğumu gören Eily, "Hey, sakin ol,"
diyerek beni avutmaya çalışıyordu.

"Şu an çok sinirliyim!"

Eily bana kaşlarını kaldırıp, "Şu an çok değişik bir enerji yayıyorsun,
heyecan gibi," dedi.

"Ne?"

"O da bir cadı ve enerjilerimizden ne hissettiğimizi anlayabiliyor," diye fısıldayarak bu yeni bilgiyi benimle paylaştı Alexis. Bu söylediğiyle beraber bön bön onlara bakarken, kendime görünmez bir tokat attım. Şaşırmak yok demiştim, öyle değil mi?

Tam ağzım açıp sorular sıralayacağım sırada Alexis anlamış gibi elini salladı. "Burada olmaz, bu konuları okul dışında konuşuruz."

Yanaklarıma hava doldurup seslice nefesimi verdim. "Hadi sınıftan çıkalım, yoksa nefessiz kalacağım," dedikten soma kendimizi bahçeye attık. Çimlere yayılıp muhabbet ederken Brandon ve Sam yammıza geldi.

"Pekâlâ, avcılarının neden sana saldırdıklarını öğrenmek için bugün Ay Işığına gidiyoruz. Brandon, avcılarının ağzını arayacak. Biz de o sırada, orada normal takılarak başka avcılarının sana olan tepkisini ölçeceğiz. Eğer biri bir şey yapmaya kalkarsa seni koruyacağız," dedi. Bense "Sizce bu mantıklı bir plan mı?" diye sorarken dudaklarımı dişliyordum.

"Belki de bir grup avcı kendi sapık düşüncelerinden sana saldırmış olabilir. Başkaları da var mı diye öğrenmemiz gerekiyor." Sam'in söylediği şey üzerine herkes kafasını sallayarak bana bakıyordu. "Merak etme, seni koruyacağız."

İstemesem de onaylar gibi başımı eğdim. Nedense içimde kötü bir his vardı.

BÖLÜM 10

AY IŞIĞI

lexis, Sam ve Eily kıyafetlerini alıp bize gelmişlerdi. Birbi-

ZJLrimizin saçlarını yapıyor, kıyafetlerimiz hakkında eleştirilerimizi bir ok gibi birbirimize fırlatıyorduk. Eily'nin, bir gün Jay'in enerjisinden ne hissettiğini öğrenmesini sağlamayı aklıma not ettikten sonra kıyafetlerimi giymeye başladım.

"Biz de Eily gibi enerjileri algılayabilir miyiz?" diye hepsine bir soru yönelttim.

Eily kıvrıkcık san saçlarım yatıştırmaya çalışırken bana döndü. "Hayır, bu özellik sadece bende var. Bu benim Spiritus'um."

"Neyin?" Anlamayan gözlerle ona baktım.

Sam, tıpkı bir öğretmen gibi konuşmaya başladı. "Yani ruhsal yeteneği... Spirituslar herkeste görülmez. İlk cadılar, bir ayinle ruh ile beden ilişkisinin belirli bir dereceye kadar gevşediği, dış dünya ile bağların kesildiği özel bir hale girerek kendi ruhsal yeteneklerini bulmuşlar. Aynı Spirituslar, o cadıların soyundan gelenlerde bazen görülebiliyor."

Sam sanki çok karışık bir matematik problemini anlatmış gibi ona baktım. "Ah, anlıyorum." yani sanırım... Artık evde olduğumuz için rahat rahat sorularımı sordum. "Bana biraz cadılardan bahsedin. Mesela Dorchalar ve biz neden farklıyız?"

Bu soruyla beraber Sam bana döndü. "Kısaca anlatmak gerekirse, ilk cadılar Ardena ve Dione bizler için tanrıça sayılırlar. Bizler Ardena'nın yolundan gidiyoruz, Dorchalar ise Dione'a hizmet ediyorlar."

Ah, Ardena Tapınağı demek ki ilk cadılardan birinin tapınağıydı.

"Ardena ne kadar aydınlıksa, Dione o kadar karanlıktır. Dorchalar karanlık güçler kullanıyorlar Annie, bizler asla karanlık büyülere girişmeyiz."

O sırada eve gelmiş olan Abby odaya dalmca hepimiz sessizliğe gömüldük. "Selam, kızlar. Demek eğlence var!"

"Evet, dışarı çıkacağız," diyerek bilgilendirdim. Ondan izin almamıştım, ama buna pek takılmış görünmüyordu. Burada arkadaşlarım olmasına çok sevindiği, şu an otuz iki diş sırtmasından belliydi.

"Ben de bugün arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum, benim de saçlarımı yapmaya ne dersiniz?" diyerek kızıl buklelerini eliyle dağıttı. Bunun üzerine Alexis hemen atıldı. "Tabii ki Abby."

Alexis saçlarını yaptıktan sonra Abby kendi arkadaşlarıyla buluşmaya gitti, biz de Ay Işığına doğru yola çıktık. Gidene kadar içimdeki gerginliği bir

türlü yok edemeyerek dışarıyı izledim. Mekâmn önüne gelince isteksiz bir şekilde arabadan indim. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız? Çok gerginim," dediğimde Sam ve Eily koluma yapıştı.

"Neler döndüğünü anlamalıyız," dedi Sam.

O sırada park yerinde duran bir motor, dikkatimizi o yöne çevirmemize neden oldu. "Selam, fıstıklar," diyen Brandon'ı görünce onun da görev için hazır olduğunu anlamıştık. Her zamanki gibi bize çapkınca sırıttı. "Hadi bakalım, esmer kız. Bu akşam bizim."

Beni belimden tutarak mekâna sokunca itiraz etmeme fırsat bile kalmamıştı. Kızlar arkamızdan gelirken, Brandon etrafındaki kızlara seksi gülücükler dağıtıp aynı zamanda eliyle beni yönlendiriyordu. Barın oraya gelince, saç ve sakalm birleşiminden oluşan adam, yarzz Koca Jo, yine önümüze biraları koydu. Sam'i tanımış olacak ki, yüzünde öfkeli bir ifadeyle ona bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Sam de aynı öfkeyle adama karşılık verdi.

Brandon birilerinin ağzım aramak için bana göz kırpıp yanımdan ayrıldığında, orada öylece durmuş önümdeki birayı izliyordum. Bir anda belime dokunan bir elle yerimden sıçradığımda, barın diğer köşesindeki kızlar beni izledikleri için telaşlandılar.

Fakat arkamda kimi gördülerse hepsi rahat bir nefes vermiş, tekrar eski pozisyonlarına dönmüşlerdi.

Arkamı döndüğümde Eden'ın soru soran gözleriyle karşılaşınca bir an konuşamadım. Sonunda sessizliğimi bozarak, "Selam/" dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Burada ne arıyorsun, Jefferson?" Bana sıkıntılı gözlerle bakarken ne karşılık versem diye düşünüyordum. Barın diğer köşesinde duran üç arkadaşımı gösterdim. Hepsi de ima dolu gülüşlerle bize bakıyordu. Bravo size kızlar!

"Arkadaşlarımla eğleniyorduk."

"Burada olman hoşuma gitmedi," dedi Eden. İfadesinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı.

"Neden ki?" diye sordum. "Bana saldırmak isteyen başkaları olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hiçbir şey demeden huzursuzca etrafına bir göz attı. "Bilmiyorum."

"Merak etme Eden, yalnız değilim. Muhtemelen o kaçıklar da sırf kendi sapkın düşünceleri için bana saldırmışlardır. Yoksa benimle ne işleri olur?" Son soruyu acaba bir şeyler biliyor mu diye onu sorgulayan bir ses tonuyla söylemiştim, fakat yüzü tamamen ifadesizdi.

"Peki, benim de size eşlik etmemde sakınca var mı?" derken kendine has gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. Kızlar oradan hala kaş göz yapıyorlardı, onları görmezlikten gelerek başmala onayladım. Eden, barmene bir bira vermesi işaret yaptı.

"Sam'in bebek sütü kadar olmasa da Koca Jo'nun biraları da iyiymiş," dedim biramı işaret ederken. Bu sefer Sam'e kısa bir bakış atıp sırtıma başladı, bebek sütü olayı hafızasmda canlanmış olmalıydı.

"Avcıların bünyesi dayanıklıdır. O yüzden içerisinde bizleri sarhoş edebilecek yoğunlukta alkol bulunuyor."

Ah, demek ki o yüzden sadece bira vardı. Sanırım bu bilgi Sam'i epey şoka sokacaktı. Tam bunu ona söylemek için sesleneceğim sırada, bir çocuk yanımıza gelip Eden'm kulağına bir

şey söyledi. Eden sıkıntıyla iç çekerek, çocuğu onaylar gibi başını eğdikten sonra bana döndü.

"Bir durum söz konusu, birazdan dönerim," dediğinde her ne kadar kendimi korumasız hissetsem de, anlayışla başımı salladım. Eden, bana şöyle bir baktı. "Aslında sen de benimle gelebilirsin."

"Sorun değil, ben burada beklerim."

"Seni yanımdan ayırmak istemiyorum, Jefferson. Benimle gel." Bir an tereddüt etsem de sonunda başımla onaylayıp, kızlara doğru dönerek hemen döneceğiz anlamına gelen bir işaret yaptım. Eden önce benim geçmem için bekledi ve eliyle yukarı katın merdivenlerini göstererek beni yönlendirdi. Mekânın üst katına doğru çıktık ve üst katı hiç görmediğim için şöyle bir göz gezdirdim.

Aşağıdaki gibi ortada dans eden insanlar vardı. Tek farkı duvar kenarlarında masalar olmasıydı. Kendilerine ait bölmelerdeki masalardan birine doğru ilerlemeye başladık ve... Kahretsin!

Jay, tüm ifadesizliğiyle oturmuş ona bir şeyler anlatan Dean'i dinliyordu. Jay'in diğer tarafında ise bir kızın oturup ona sıрнаştığım gördüğümde hafifçe gözlerimi kısıtım. Onların oturduğu masaya doğru ilerlerken adımlarımın yavaşladığım gören Eden, elini belime koydu. Elini çekmek istedim fakat her şey için çok geçti, çünkü Jay bakışlarını bize çoktan çevirmişti.

Bizi görünce önce bir Eden'a baktı, sonra tekrar aym ifadesizlikle bakışları bana kaydı. Masanın önünde durduğumuzda herkes sus pus birbirine bakıyordu.

"Onun burada ne işi var?" Jay sessizliği bozduğunda Eden belimi daha çok kavrayarak beni kendine yaklaştırdı.

"O, benimle."

Jay'in ela gözleri bana çevrildiğinde hissettirdiği duyguyu tarif etmem gerekirse eğer, bir bıçağın karnıma yüzlerce defa ba-tırılıp çıkarılmasını örnek verebilirim. Delici bakışları bir bana, bir Eden'a yapışık olan bedenime kayıyordu.

Yanımdaki kız Jay'in bize olan bakışlarım fark etmiş olacak ki, gözlerini üzerimde daha çok ilgiyle gezdirmeye başladı. Siyah

saçları ve beyaz teni vardı. Koyu kaşlarını kaldırmış, yeşil gözleriyle dik bana bakıyordu.

Ben de karşılık olarak ona ters bir bakış atarken Eden tekrar konuştu. "Beni ne için çağırdın, Sullivan?"

"Artık işlerine cadıları da mı karıştırıyorsun?"

Jay'in imalı lafı üzerine Eden hiç istifini bozmadı. "Ondan saklayacak bir şeylerin mi var?"

Jay'in sinirden çenesinin kasıldığını görebilmiştım. Daha fazla nasıl rahatsız hissederdım bilemiyorum, buradan gitmek en mantıklısı olacaktı. "Pekâlâ, ben gidiyorum. Siz rahat konuşun," deyip Eden'a sevecen bir gülümseme gönderdikten sonra beni durdurmasına izin vermeden aşağı kata indim.

Kızların yanma gittiğimde hepsi soru soran gözlerle bana bakıyorlardı. "Jay ve Eden konuşuyorlar," diyerek konuya açıklık getirdim.

"Ne hakkında?" diye sordu Alexis.

"Bilmiyorum, onları yalnız bıraktım."

Sam, "Sakın senin için kavga ediyor olmasınlar," dediğinde suratımı buruşturdum.

"Saçmalama, Sam. Şu avcı olaylarıyla ilgili konuşuyorlar sanırım."

Brandon yanımda belirdiğinde Alexis ve Sam'in sıkıştırmalarından kurtulmuştım. Hepimiz Brandon'm söyleyeceklerini beklerken nefesimizi tutmuştuk. "Pekâlâ, kızlar, kimsenin Annabelle hakkmda bir bilgisi yok. Baya bir araştırdım fakat bir şey çıkmadı. Sanırım bir grup sapık ona saldırmış," dediğinde hepimiz rahat bir nefes verdik.

O sırada Brandon'm gözü bir yere takıldı. "İşte benim kanatsız Victoria Secret meleşim de geliyor." Kimin geldiğini görebilmek için bakışlarımı o yöne çevirdim ve bize doğru gelen Laura ve okulda yanında duran siyah saçlı kızı gördüm. Laura'dan mı bahsediyordu? Yoksa diğer kızıdan mı?

Kızlar yanıma gelindiğinde, Brandon siyah saçlıya bakıp yüzüne çapkın bir gülümseme yerleştirdiğinde, aradığım cevabı

bulmuştum. "Lena," dedi ismine değişik bir vurgu yaparak. "Bugün yine formundasın."

Kız, Brandon'a küçümseyici bir bakış attı. "Sana ismimi kısaltma lüksü verdiğimi sanmıyorum. Ayrıca salyalarım sil, Rodgers. Etrafı kirletiyorsun," dediğinde Brandon çapkın gülümsemesini daha da artırıp kıza iyice yaklaştı. "Böyle laflar edince daha seksi oluyorsun, Elena."

Pe-kâ-lâ, garip bir ilişkileri olduğu kesindi. Ben onlara odaklanmışken, birbirlerine öldürücü bakışlar atan kız grubunu tamamen unutmuştum. "Selam, Laura. Nasılsın?" derken sırtıyordum. Laura benimle hiç ilgilenmedi. "Bunların burada ne işi var?"

"Bu seni ilgilendirmez, hormonlu Barbie," diyerek karşılık onunla alay eder gibi konuştu Alexis.

Laura gözlerini kısarak Alexis'e doğru yaklaştı. "Dikkat et, az gelişmiş cadı. Şu an benim bölgemdesin."

"Hadi ama kızlar, birbirinizi tamsanız çok seversiniz," dediğimde ikisi de dönüp, size kucak dansı yapabilir miyim demişim gibi baktılar. "Tamam, en azmdan birbirinize biraz ılımlı yaklaşmayı deneyin."

Alexis, Laura'yı süzdü. "Önce o benimle iyi geçinsin." Karşılık olarak Laura histerik bir kahkaha attı. "Ben mi? Çok beklersin."

"O zaman hadi artık evlere dağılalım. Yorgun hissediyorum," diyerek bir an önce bu ortamı dağıtmaya çalıştım. Yoksa mekânda çok büyük bir savaş çıkacaktı. Laura, Alexis'e son kez kibirli bir bakış attıktan sonra üst kata çıktı. Brandon da, Laura'yla Elena'nın peşinden giderken bize göz kırpmayı eksik etmemişti.

"Pekâlâ, kızlar sanırım bir sorunumuz var," diyen Sam'e döndüm.

Eily çok içmiş olacak ki elini ağzının önüne siper etmiş, her an kusacak gibiydi. Sam ve Alexis onun kollarından tutarken Sam, "Onu lavaboya götürelim," dediğinde hepimiz lavaboya doğru ilerledik. Onlar önden Eily'yi götürürlerken ben de peş-lerindeydim. O kargaşa da bir el

bileğimden yakaladığında, bağırmaya fırsat bile kalmadan arka otoparka açılan kapıdan dışarı çıkarılmışım.

"Senin burada ne işin var?" Jay, öfkeli elalarını üzerime dikmişti.

Bileğimi ondan kurtararak diğer elimle ovuşturdum. "Ödümü patlattın!"

Gözlerini hafifçe kısarak bana doğru bir adım attığında, bir adım geriledim. "Hayret, en sonki saldırıdan sonra buraya geldiğine göre fazla cesur olduğunu düşünmüştüm. Belki de sadece fazla aptalsın" Sesi titrememe sebep olacak kadar soğuktu.

"Arkadaşlarım yanımdaydı," dedim dişlerimin arasından.

Bana doğru bir adım atarken oldukça ürpertici bakıyordu. "Gördüğün gibi, arkadaşların yokluğunu anlayana kadar sana yapılabilecek türlü şey var."

Söylediğinin doğruluğunu fark ettiğim için huzursuzca kıpırdandım. "Bir grup sapıktan beni kurtardığım için teşekkürler, fakat artık tehlikede olduğumu sanmıyorum."

Jay, ağır adımlarla yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığında kıpırtısız kaldım. "Bir daha buraya gelmeyeceksin, Belle," derken ses tonundaki netliği duyunca kaşlarım havaya kalktı.

"Sen buna karışamazsın."

Ona neden kafa tuttuğumu bilmiyordum fakat emir verirmiş gibi konuşması, içimde ona karşı gelme isteği uyandırıyor. Jay, sakın ama tehlikeli tavrımdan vazgeçmiş, direkt saldırgan bir ifadeyle bana yaklaşıp baş ve işaret parmaklarıyla iki yanağımı sıkıştırdı. Sıkışmanın etkisiyle suratım buruşmuştu ve dudaklarım öne doğru ördek gibi şişti. Biraz daha yaklaşıp dudakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar eğildi.

"Ben sana bir şey diyorsam," derken bakışları yavaşça yüzümde gezindi, "onu dikkate al," diye eklerken ise öne doğru şişmiş dudaklarıma doğru fısıldadı.

Parmakları kaba bir hareketle yanaklarımda duruyor bile olsa, dokunuşuyla elektrik çarpmışa dönmüştüm. Şu anki şiddet içerikli davranışı için ona kızmam gerekiyordu, ama maalesef ki beynim heyecanlanan kalbime söz geçiremiyordu. Sakin ol, Annabelle. Sakin ol!

Nefesi, dudaklarımı delip geçerken kalbimdeki hamster yine kafesindeki tekerleğinde koşuya çıkmaya başlamıştı bile. Bedenim karmacalanmaya başlayana kadar, o şekilde durup gözlerime bakmaya devam etti. Parmakları yavaşça yanaklarımdan çözülürken yüzünü benden uzaklaştırmadı. Bu durum vücut ısıımı yükseltmişti ve istem dışı kurumuş dudağımı ıslattım. Bu hareketi yapmamam gerektiğini belli eden bir şekilde gözlerini kısıtı.

"Benden ne istiyorsun?" diyerek fısıldadığımda dudaklarımdan çıkan nefes onun dudaklarma çarptı. Ela gözleri daha da parlak bir hal almıştı, çenesi hafifçe kasıldı.

Bir anda akıma bir şey gelmiş gibi kendini geriye çektiğinde ateş söndü ve sanki bir buzdağına yakınmışım gibi soğuk havayla ürperdim. İfadesini hiç bozmadan son bir bakış attı, ardından ağır bir şekilde dönüp mekânın kapısından içeri girerek gözden kayboldu. Bense hala şok geçiren bedenim ve zihnimle olduğum yere saplanmış gibi öylece dikiliyordum.

Biraz önce ne olmuştu öyle?

Kızlar beni otoparkta bulduklarında, hala kıpırdamadan öylece boş boş bir noktaya bakıyordum. Sam, başıma bir şey geldi diye çok korktuklarını bana defalarca söylerken onu dinleyeme-miştim. Beni eve bıraktıklarında, onlara veda edip ayağımı sürüyerek verandaya doğru ilerledim.

Aklım hala Jay'deydi. Bana yaklaştığında içimde hissettiğim duygunun tarifini bulmaya çalışıyordum. Üstelik oraya gitmeme neden bu kadar sinirlenmişti ki? Ayrıca yanaklarımı nasıl sıkardı!

Bu tür düşünceler aklımı kemirirken elimi çantama atıp anahtarı çıkardım. Kapıyı açtığım sırada bir el beni boynumdan yakalayıp içeri itirdi.

"Ah!"

Yere düşerken attığım tiz çığlık tüm evi inletmişti. Kendimi yerden kaldırmaya fırsat bulamadan, aynı el saçlarımdan tutup beni tekrar yere yapıştırdı. Boğuk sesler çıkarıp yerde emekleyerek mutfak masasına ilerledim, sandalyelerden birine tutunup kendimi yukarı kaldırdıktan sonra arkamı döndüm.

Jay ve Dean'in sıkıştırdığı sarışın, kıvrıkcık saçlı çocuk şu an tam karşımda duruyordu. Gözlerim ardına kadar açılırken ağzım bir karış aralanmıştı. Ben bu çocuğu iki kere kurtarmamış mıydım? Derdi neydi bunun?

"Ne istiyorsun benden?" diye bağırdığımda hiçbir şey demeden donuk gözleriyle bana doğru gelmeye başladı. Yaşadığım dehşetle elime mutfak tezgâhından ne geçirdiysem ona fırlatmaya başladım, ama çocuk usta hareketlerle bu hamlelerimden kurtuldu.

Yaşadıklarımın kaynaklanan adrenalın damarlarımda dolaşırken hızla merdivenlere yönelip odama çıktım. Tam odamın kapısını kapatmak için hamle yapacağım sırada oğlan yetişip beni tekrar ittirdiğinde parke zemine sırtüstü düştüm. Botları parkeyi gıcırdatırken bana doğru yaklaşımaya başladığında, kıvrıkcık saçları yüzüne dökülmüş ve sanki öldürmeye programlı bir robot gibi ifadesizdi.

Geri geri sürünerek ondan uzaklaşmaya çakışırken, tam artık her şey bitti diyordum ki... Bir ışık patladığında gözümü kapatmadan önce çocuğu odanın diğer köşesine savrulurken görmüştüm. Gözlerimi açtığımda görüşüm bulanık olduğu için birkaç defa gözlerimi kırıştırdım. Çocuk sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp kendini odamın penceresinden aşağı attı.

"Bu topuklularla merdivenlerden çıkmak gerçekten zor oldu," diyerek saçlarını geriye savuran Abigail'i görünce önce olanları algılayamadım.

Abby dizlerinin üzerine çöküp, elleriyle yüzümü tuttu. "Karamelim, iyi misin?" diyerek beni sarstığında gözlerim kocaman olmuş, ağzım bir karış açık kalmıştı. Sanırım felç geçiriyordum. "Bu da neyin..." Sorumu tamamlayamadan sesim kesilmişti.

"Konuşma zamanı geldi, sanırım," diyerek iç geçirdi Abigail.

BÖLÜM 11

BEKLENTİ

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı anlardan birini yaşıyordum.

İki yıldır beraber yaşadığım kadm, karşımdaki sandalyeye oturduğunda donuk bakışlarım onun üzerindeydi. Bir şarap şişesi çıkarıp kadehini doldurduktan sonra bir yudum içti.

"Cadı olduğunu öğrendiğini biliyorum," dedi kadehini tekrar masaya koyarken.

Şaşırma yetimi kaybetmiş gibi ona baktım. Tüm vücudum hala olası bir felcin etkisindeydi. Sonunda dudaklarımı zar zor kıpırdatarak, "Bana neden daha önce söylemedin?" diye sordum. Uyumuş zihnim daha fazla soru sormama müsaade etmemişti.

"Dinle karamelim, böyle şeyleri öğrenenler bazen tüm bunları kaldıramıyor. Her gün onlardan yüzlercesini tedavi ediyorum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Senin öğrenmen için de doğru zamanı bekliyordum fakat işler pek düşündüğüm gibi gitmedi." Biraz önceki beyaz ışık topuyla beni kurtarma operasyonunu ima eder gibiydi.

Cevabından korksam da sonunda asıl sorulması gerekeni dile getirdim. "Nesin sen?"

Mükemmel dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, "Bir nemf," dedi.

Ne?

Aman Tanrım, ne dedi o?

Ağzım açıldı fakat aym hızla geri kapandı. Çenem ister istemez aşağı doğru düşmüştü. Tanrım, bunca zaman bir nemfle mi yaşamıştım? İster istemez iki yıldır beraber yaşadığım kadım

sanki ilk defa görüyormuş gibi süzdüm. Eden başka nemf çeşitleri olduğunu söylerken bundan bahsediyordu demek ki.

"Ne çeşit bir nemfsin?" Bakışlarım, sanki bir uzaylıya bakıyormuş gibiydi ama Abby bunu anlayışla karşılar bir tavırla gülümsedi.

"Yeryüzü nemfiyim. Başka tanıdığın bir nemf daha mı var yoksa?"

Ormanda yaşayan, yeşil ışıklı bir tane vardı, evet. Ama şu an konumuz kesinlikle Moss değildi. "Neden buradayız?" diye sordum. "Bu lanet kasabaya neden geldik, Abby?"

Abby derin bir nefes aldı, gözleri hüznle dolmuştu. "Genelde nemfler hiçbir türün işlerine karışmazlar... Annen bir cadıydı fakat biz yine de arkadaşlık. Beni arayıp, seni Dorc-halar-dan korumamı söylediğinde ne olduğunu anlamadım ve ondan öğrenmeme fırsat kalmadan ölüm haberini aldım."

Dondum kaldım. Annemin cadı olduğunu duyunca şok üstüne şok yaşamaya devam eden vücudum bir anda sarsıldı. Aynı zamanda çok acımasız bir gerçekle de çarpılmıştım. "Beni korumanı mı söyledi? Ve sonra ölüm haberlerini aldın?"

Abby başıyla onayladığında, dehşet içinde inler gibi bir ses çıktı boğazımdan. "Ailemi birileri öldürmüş olabilir mi? Dorc-halar?" Sonra duraksadım ve bana saldıran avcılar aklıma geldi. "Ya da avcılar?"

Tanrım, hayır. Onları benden alan yangına düşmanlık beslemek ayrıydı, canlı kanlı birilerine ayrı. Benim yüzümden ölmüş olabilecekleri düşüncesi kalbimi kurutmuştu.

Abby, onaylamadı ama reddetmedi de. Sadece bilmediğini belli edercesine başım iki yana salladı. "Ben sadece annenin bana söylediğini yapmaya çalışıyordum. Seni korumak için elimden geleni yaptım fakat yine de Dorc-halar izimizi buldular. Bu kasabada çok fazla avcı var, o yüzden seni buraya getirdim."

"Fakat bana saldıranlar avcılar, Abby! Neler olduğunu anlamıyorum artık," derken resmen haykırmıştım. Abby, bir psikolojik danışman olduğunu belli edencesine temkinli bir şekilde bana yaklaştı ve kollarımı sıvazlayarak sakince konuşmaya devam etti.

"Avcıların başında bir adam olduğunu duydum, bu konuyu onunla konuşacağım. Eminim o bu işi çözecektir."

"Kim o?"

"Barthram diye bir adam," dediğinde yanağımı okşamıştı. "Her şey hallolacak. Üzülme artık."

Beni sakinleştirene kadar yanımda bana sarılarak bekledikten sonra karşımdaki sandalyeye tekrar yerleşti. Şarabım yudumlayınca kaşlarımı kaldırarak ona yeni bir soru yönelttim. "Neden bu kadar çok şarap içiyorsun?" Bunca zaman bir nemf olduğunu bilmediğime göre belki de bunun da başka bir cevabı vardır diye düşünmüştüm.

Abby uzun zamandır merak ettiğim sırrını benimle paylaşırken güldü. "Ah o sıradan bir şarap değil karamelim, bu Ambrosia¹. Onu içerek genç kalıyorum."

Hayır, Annabelle. Lütfen bayılma!

■k-kk

Yaşadığım son saldırıdan sonra tüm hafta evden çıkmamıştım, her an biri bir yerlerden çıkacak ve bana saldıracak gibi hissediyordum. Alexis, Sam ve EilyTiin ziyaretlerinden başka kimseyle de görüşmemiştim ve Eden beni aradığında bir şey anlatmayıp, hasta olduğum konusunda onu ikna etmiştim.

Mutfak masasının ortasına biraz önce yaptığım, hala dumanı tüten kahvemi koydum. Kolumu masanın üzerinde uzatarak bardağa aslında dokunmadan onu kavrıyormuş gibi yaptım. Gözlerimi kısıp bardağa odaklandım. "Gel."

Bardak hiç hareket etmedi. Doğal olarak.

"Gel buraya bardak!" diye tısladım. Bardak yine milim oynamadı. Tabii onu bir köpek gibi sürekli gel diye çağırmamın pek işe yaramaması şaşırtıcı değildi. "Pekâlâ, tamam. Cadılık oyunu buraya kadar," diye kendi kendime homurdandım ve telefonumu elime alıp sakın yaşantımdan bana kalan tek insanı görüntülü aramaya koyuldum.

"Minik panda, berbat görünüyorsun," derken Marcus bana kaşlarını kaldırmıştı.

"Teşekkürler Marc, sen de harika görünüyorsun," diyerek gözlerimi devirdim, ardmdan yüz ifadem ılık hızıyla değişirken yavru köpek gibi ekrana baktım. "Seni özledim, Marsilius."

"Savaşçı Marsilius gibisini bulamadın, değil mi?" Gamzelerini ortaya çıkaran büyük bir gülücükten sonra yüzünü ekrana dayadı. "Ama üzgünüm, ben seni hiç özlemiyorum. Ne güzel senin yokluğunu fırsat bilen kızlar yakamdan düşmüyor." Hülyalı gözlerini tavana dikti. Tabii ki de benim gibi olayı dramatize edip, hüznü bir hava yaratmayacaktı.

"Kalpsiz!" diyerek yakındığımda öpücük yolladı. "Orada iyi misin?" diye sordu sonunda ciddileşerek.

"Burada çok iyi arkadaşlarım oldu."

"Güzel arkadaşın var mı?" diyerek kaşlarını oynatmca gülümsedim.

"Hem de bir sürü."

Düşünüyor gibi gözlerini kıstı. "Desene bir gün oraya uğramam gerekecek."

"Asla değişmeyeceksin, değil mi?" Bu sorum karşısında sırtarak olumsuz anlamda başını salladı. Sonrasında orada neler yaptığından bahsetti. Okulun beyzbol takımında olduğu için onun sayesinde kazandıkları maçları anlatırken onunla gurur duydum. Ben burada saldırılar ve aym zamanda kalp ritmi değiştiren kafa karıştırıcı avcılarla uğraşırken o güzel bir kariyer peşindeydi. Ona cadı olduğumu telefonda söyleyemeyeceğim için benimle ilgili olan kısımları geçiştirdim. Fırsat bulunca onun yanma gidip direkt yüz yüze her şeyi anlatacaktım.

En yakın arkadaşımın yarım saat daha eğlenceli bir konuşma gerçekleştirdikten sonra kendimi daha iyi hissetmişim. Televizyonun karşısına kurulup kanalları dolaşmaya başladığım sırada telefonum çaldı. Arayanın yine Marcus olduğunu düşünerek telefonu elime aldığımda tanımadığım bir numaramın aradığını gördüm.

"Efendim?"

"Yapmamız gereken bir işimiz olduğunu biliyorsun değil mi, Belle?"

Duymayı beklediğim son ses buydu sanırım.

O erkeksiliğin tüm tınlarını barındıran, tüm hücrelerimin ve benim aklımı başımdan alan ses, telefonun ucundan bana ulaşınca resmen yerimden hopladım. Ciddiyim, tıpkı bir kuş gibi kanat çırpınıştım. Belki de cadıların uçma yetenekleri vardı, bilmiyordum. Bunda tamamen, hala konuşmadığım için telefonun ucunda bıkkın bir nefes veren Jay'in etkisi de olabilirdi.

Hemen kendimi toparlayarak boğazımı temizledim ve sesimin kayıtsız çıkmasına özen gösterdim. "Sana da merhaba, Jay. Telefon numaramı bulup, beni pazar günü taciz etmene sebep olacak kadar acil ne işimiz olabilir acaba?"

"Seninle ne işim olabilir? Tabii ki Odysseia destanıyla ilgili olan şu zımbırtıdan bahsediyorum."

Pekâlâ, itiraf etmeliyim ki bozulmuştum.

Bir dakika! Ah, hayır hayır, Odysseia mı? Kahretsin, ben onu tamamen unutmuştum! Yarın teslim edilmesi gerekiyordu ve sanırım ilk geçersiz notumu almak üzereydim.

Seninle ne işim olabilir kısmım atlayıp tamamen geçersiz notumun üzerine yoğunlaştım. "Bugün kütüphane kapalı, bana erken hatırlattığın için teşekkürler."

"Benim için kapalı diye bir şey yok, seni bir saate alırım." Kaşlarım havaya kalkmış ne dediğini kestirmeye çalışırken telefon suratıma kapanınca bir

süre telefona bakakaldım.

Jay beni mi aramıştı? Ayrıca... Bir saat sonra beni mi alıyordu? Numaramı nasıl bulduğunu anlayınca gözlerim kısıldı. Sinsi herif, telefonumu eline geçirdiğinde almış olmalıydı. Hemen onu Bay Zorba diye kaydettikten sonra şimşek hızıyla odama çıktım. Aynaya baktığımda, "Ah, hayır!" diye feryat ederken ellerimi gezegen imajı veren topuzumun üzerinde ve solgun yüzümde gezdirdim.

Saçlarımı açtıktan sonra Peter Pan baskılı askılı bluzumu üzerimden sıyırıp, beyaz bir bluz ve siyah bir pantolon giydim. Her zaman makyaj yapmazdım ama baygın bakışlarımı

düzeltilmesini umarak eyeliner çektim. Neyse ki Jay gelmeden insana benzeyebilmişim.

Bir saat sonra dışarı çıkıp, Jay'i gördüğümde karmıma bir tekme yemiş gibi olmuşum. Resmen bir derginin kapağına poz veren mankenler gibi Bugatti'sine yaslanmış bekliyordu. Siyah tişörtü ve kendi bacakları için tasarlanmış gibi görünen kot pantolonuyla o kadar şey görüyordu ki... şey... bu kelimeye bir sürü anlam yüklenebilirdi.

Yakışıklı, çekici, seksi... Adam her kategoriye fazlasıyla uygundu.

Göğsünde çaprazladığı kollarıyla, bir noktaya bakarken beni görünce bakışları ağır ağır üzerimde dolaşmaya başladı. Onun bakışlarıyla beraber özgüvenim buhar olup uçarken, sırtımı dikleştirmek için büyük çaba harcamışım. Nasıl özgüvenim uçmasın, size adam manken gibi diyorum!

"Gidelim," dedi arabanın sürücü koltuğuna binerken. Pekâlâ, tüm bu kusursuz adam görüntüsü buraya kadardı, zira şu an gözüme tıpkı bir odun parçası gibi görünüyordu.

"Sana da merhaba," diye mırıldanarak arabanın kapısını açtım ve yanındaki yerimi aldım. Yola çıktığımızda ikimiz de uzun süre sessiz kaldık. Ona olanları anlatma fikri bir ara aklımda dolansa da hemen vazgeçtim. Bir haftadır okula gitmememe rağmen beni merak etmiş gibi bir hali yoktu.

Bakışlarımı yanımda araba kullanan gerçeküstü varlığa çevirdiğimde, onun da bana baktığını görünce kalbim tekledi. Gözlerindeki yoğun ifade damağımı kuruturken, tuhaf atmosferi bozmak için, "Pekâlâ, kütüphaneyi nasıl açtırmayı düşünüyorsun, Bay Sullivan?" diye sordum.

Bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Oraya girebilmek için açık olması gerekmiyor."

"Gizlice girmeyi düşünmüyorsun umarım?" diye sorduğumda yüzüne yayılan kibirli gülümsemeden aynen bunu düşündüğünü anlamıştım.

Jay, kütüphanenin arka tarafına bakan bir yere arabayı park etti. Arabadan indiğinde ben de hala bu yaptığımızın çok saçma olduğunu söyleyerek onu takip ediyordum. Kütüphanenin arka

tarafındaki demir bir kapının önünde durduk. "Görevli fark ederse başımız derde girebilir, kitap hırsızı olarak anılmak istemiyorum."

Bana susmam için bir bakış attı. Cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtığı anda, anahtarı nereden bulduğunu soracaktım fakat o beni hiç umursamadan içeri girdi ve ben de pes edip arkasından onu takip ettim.

"Pekâlâ, bayan kitap kurdu. Başla bakalım," diyerek bana kitapları gösterdi. Jay'ın gerçekten bu işi bu kadar önemsiyor olması garibime gitmişti.

"Kitabı çalacak mıyız?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Ödünç alacağız."

Oldukça ciddi olduğunu görünce, pes edip sessizce kütüphanede ilerlemeye başladım. Rafları tarıyor, kitapların arasmda Odyseia'yı arıyordum. Jay arkamdan yavaş adımlarla beni takip ederken kitaplara hiç bakmıyordu.

"Solgun görünüyorsun," dediğinde sesi yumuşak çıkmıştı. "Çok güzel günler geçirdiğim söylenemez," diyerek ilgiyle kitaplara bakmaya devam ettim.

"Kitaplar seni mutlu ediyor gibi görünüyor."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Onları seviyorum."

"O zaman iyi ki buraya gelmişiz."

Söylediği şeyle beraber, gözlerimi kitaplardan ayırıp ona çevirdim. Kollarım birleştirmiş, kitap rafma yaslanmıştı. Öyle yoğun bakıyordu ki hemen gözlerimi kaçırdım. Ben mutlu oluyorum diye mi buraya iyi ki gelmişiz demişti?

"Çünkü senin bu sevgin işimize yarayacak gibi görünüyor, not için," dediğinde iç sesimin sorusu bir gemi enkazı gibi suyun dibini boyladı.

"Sen işe yaramaz herif! Bana yardım etmeyi düşünüyor musun?" diye sordum asık suratımla. Dudakları bu yüz ifademe bakarken yana doğru kıvrıldı. "İşe yaramaz olduğumu kendin söyledin."

Bu çocuktan gerçekten nefret ediyorum.

Kitabı aramaya devam ederken hala olduğu yerden beni izliyordu. Onunla ilgilenmemeye çalışsam da pek başarılı olamamıştım. "Ne bakıyorsun?" diye sorduğumda omuz silkti. "Kitabı bulmam bekliyorum."

Sessizce beni izlemesinden rahatsız olduğum için en azından sohbet etmeye karar verdim. "Okula neden iki sene ara verdin?" Ona bakmasam da gülümseme sesini duymuştum.

"Hayatımı mı araştırdın?" diye sorduğunda omuz silktim. "Konuşulan şeyler bunlar." Ona baktığımda raflara sırtım dayamıştı ve kolları hala göğsündeydi.

"Okuldan daha önemli işlerim vardı..." kısa bir duraksamadan sonra, "avlanmak gibi," diye ekledi.

"Peki, avlanmayı bırakıp tekrar okula niye başladın?"

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Okul bir anda ilgimi çekmeye başladı."

"Ne kadar aydınlatıcı bir cevap," diye mırıldandım.

"Şu an kitabı mı arıyorsun, yoksa benim hayatımı mı araştırıyorsun?"

"Haklısın. Dikkatimi dağıtma lütfen," dedim ve rafları taramaya devam ettim. Fakat Jay durduğu yerden hala beni izliyordu ve bu durum oldukça dikkat dağıtıcıydı.

"Geldiğin yerde nasıl bir hayatın vardı?"

Pekâlâ, bugün konuşkan günündeydi sanırım. Sorusu beni şaşırtsa da ona hiç bakmadan, "Demek araştırma sırası sana geçti," dediğimde sesim alay dolu çıkmıştı. Sonrasında yüz ifadem düştü ve kalbimde saklı kalan bir acı gün yüzüne çıkmak için çırpındı.

"Ailem ölene kadar her şey yolundaydı."

Bu cümleyi sanki kendi kendime söylüyor gibi mınıldanmış-tım. Göz ucuyla Jay'e baktığımda, duymuş olacak ki düz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ailem iki sene önce öldü. Ondan sonrası biraz karanlık... Neyse ki yanımda bana destek çıkan bir insan vardı ve zor günleri atlattım."

"Kimdi o?"

"Bu biraz özele giriyor," dedim kaşlarımı çatarken. Ona Marcus"tan bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Kaşları çatılırken, "Özel?" diye sordu.

Ne o, merak mı ettin, sert çocuk?

"Ben senin hayatın hakkında hiçbir şey bilmezken, sen benim için en önemli insanlardan birini soruyorsun. Bu pek adil değil."

"İnan bana, hayatımı bilmek istemezsin."

Dudaklarımı yana doğru bükerken, "Bırak buna ben karar vereyim," dediğimde gözleri dudaklarıma kaydı. Tabii bu anmda vücudumu alarma geçirdi ve sanki içimde kavurucu bir rüzgâr esti.

"Anlatmayacağım."

Sesi donuk çıkarken, gözleri tekrar gözlerimi buldu. Tabii ki de onun kapalı kapılarını kolayca aralayacağını düşünmemiştim.

"Peki, sanırım bu konuşma burada bitti. Şimdi sus da şu kitabı bulayım."

Jay, ilginç bir şekilde sessizliğini korurken ben de kitabı aramaya devam ettim. Odysseia'ı bulunca ona doğru dönüp, "İşte buldum," dedim sırtarak. "İlk üç destanı ben okurum diğer ikisini sen okursun, sonra ortak bir yorumda bulunuruz."

Kaşlarını kaldırarak, "Dördünü sen okursun," dedi.

"Madem bu işe önem vermiyordun neden buraya geldik?"

"Önem veriyorum." Alay eder gibi gözlerimin içine bakınca öfkelenmişim. O sırada bir anda beni kendine doğru çekti ve eliyle ağzımı kapattı. Ne olduğuna anlam veremeyip huysuzca kıpırdanırken bir ses duydum. Kütüphane görevlisi etrafı dolaşıyordu. Küfür etmek istemesem de şu durumda bana siktir demekten başka çare kalmıyordu sanırım.

Bir anda elimden tutup beni eski kitapların olduğu dolaba çektiğinde afallamıştım. Kapıyı aralık bırakıp dışarı bakmaya başladı. Tam kapıyla onun arasında duruyordum ve bedenlerimiz birbirine yapıştı. Onun iri bedeninde kaybolurken, kalp atışlarımın hızlandığını görmezden gelmeye çalıştım.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin. Çok sakin.

Kokusu başımı döndürmeye başlamıştı. Üzerimdeki etkisini bilse mutlaka benimle dalga geçerdi, o yüzden sanki nefes bile almıyormuş gibi kıpırdamadan beklemeye devam ettim. Nefesimi tuttuğum için saniyeler hiç geçmiyormuş gibi gelmişti. Beni kendime getiren şey Jay'in başım yavaşça bana doğru eğmeye başlaması oldu.

Aman Tanrım, yoksa?

Nefesi yüzüme gitgide yaklaştı. Yaklaştı... Ve refleks olarak gözlerim kendiliğinden kapandı. Jay'in varlığı tüm bedenimi sararken, bir anda nefesini kulağımda hissettim.

"Görevli gitti."

Bir iki saniye ne dediğini anlamaya çalışarak öylece durdum. Gözlerim hala kapalıydı. Dudağım kulağımın arkasına sürünce bedenim daha da kasılırken, midemde bir şeyler resmen takla attı. Jay kulağıma boğuk bir sesle mırıldandı.

"Yoksa seni öpmemi mi istiyorsun?"

Söylediği şeyin şokuyla gözlerim aniden açılarak kendi bağımsızlıklarını ilan ettiler. Ölümcül derecede güzel, fakat bir o kadar alay dolu sırıtışı tüm suratım kaplamıştı. "Ben sadece görevlinin ayak seslerine odaklanmaya çalışıyordum," diyerek dolaptan çıktım. Jay hala sırıtıyordu.

"Yüzün öyle demiyor, Belle."

Kahretsin!

"Bu dünyada en son isteyeceğim şey, senin beni öpmen olur!" diye tısladım. "Ayrıca, bana Belle demeyi kes! Adımı istediğin gibi kullanacak kadar yakın olduğumuzu sanmıyorum."

Burada daha fazla kalmak istemiyordum, ondan olabildiğince uzak olmam gerekiyordu. Hızla kütüphanenin arka kapısına doğru ilerleyip dışarı adımımı attığım anda birisi önümü kesmişti.

Şaşkın bir şekilde geriye çekilip ona baktım. "Sen de kim..

Sorumu tamamlayamadan karnımda bir yanma hissettim. Karşımdakinin kapüşonun altında gizlenmiş yüzüne baktığımda, evime giren ve bana saldıran kıvrıkcık saçlı çocukla göz göze geldim. Çocuk arımda geri çekilerek arkasını döndü ve koşup kararmış olan havada gözden kayboldu.

Elimi yanan karnıma götürdüğümde, bir bıçağa dokunmuştum.

Yaşadığım dehşetle başımı eğip karnıma baktım ve beyaz bluzum anında kırmızıya boyanmaya başladı. Kanın metalik tadının boğazımdan geçerek ağzıma doluşmasını hissettim. Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki, hayalle gerçek arasında sıkışıp kalmış gibiydim. Zorlukla arkamı döndüğümde Jay kapıya doğru ilerliyordu ve beni görünce durdu.

Önce yüzüme baktı, sonrasmda gözleri hiç sapmadan karnıma doğru bir yol çizdi. Bıçağı görünce yüzü resmen donmuştu. Ona bakarken biraz önce beni öpeceğini düşündüğüm dudaklarımdan kanla beraber tek bir kelime çıktı.

"Jay"

Sonra etraf bulanıklaştı ve bedenim beni taşımayı bıraktı.

BÖLÜM 12

1

Ambrosia: Yunan mitolojisinde tanrıların içeceği olarak geçen ve sonsuz hayat veren balımsı içecek, (e.n.)

AVCI

Jay Sullivan Onu nasıl koruyamamıştı?

Jay'in aklına bu soru geldikçe bedeni sinirle kasılıyordu ve sinirini atabilmesi öyle kolay olmayacaktı. Sandalyesine sırtını yasladı ve başım geriye doğru atarak derin bir nefes çekti. Belle'in karnında hançerle yere yığıldığını gördüğünde, bunu yapanın peşinden gidememişti. Fakat bunu yapanı eline geçirdiğinde onu cehennemin dibine bizzat kendisi gönderecekti.

İlk defa bu kadar dikkatsiz davranmıştı ve bu şaşılacak bir şeydi. Kütüphanenin anahtarım görevliden aldığı düşünülürse, Bellek o dolaba çekme sebebi tamamen onu tedirgin edip eğlenmekti. Düşündüğü gibi de oldu, Belle'in utanarak dolaptan çıkması Jay'i bir hayli eğlendirmişti ve bu da dikkatinin dağılmasına neden olmuştu.

Siktir, bu kız dikkatini dağıtıyordu!

Onu avcıların şifacısı Raymond'ın yanma getirmiş, uzun süredir Raymond'm odadan çıkmasını bekliyordu. Zeminde tok sesler çıkaran adımları duyunca bakışlarım odakladığı boş duvardan çevirdi.

"Onu yakaladık," dedi yanma gelen Dean. Sert yüz hatları daha gergin bir hal almış, mavi gözleri koyulaşmıştı.

"Onu yakalamak için çok geç kaldın." Jay'in sesi ruhsuzdu ve Dean bu ses tonunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "O beyinsizi, daha kıza evinde ilk saldırdığı an yakalayacaktın."

Dean, yüzü endişeden gerilirken hiçbir şey demedi. İkisi de bunu kimin yaptığını biliyordu. Hatta o beyinsizin, Belle'e evinde saldırdığını da biliyorlardı. Dean'in takıldığı kumral, çırpı bacaklı cadı bir işe yarayıp Dean'e söylemişti bunu.

Tapmaktaki partide Jay'in, Dean'i o kızın yanma göndermesinin sebebi Belle'in yalnız kalmasıydı, fakat işin ilginç yanı Dean o kızla hala

görüşmeye devam ediyordu. Önceden olsa bir cadıyla görüşmesi sorun olabilirdi -çünkü o zamanlar Jay cadılardan hoşlanmazdı. Gerçi hala da hoşlanmıyordu. Neyse konu bu değil!- fakat şu an için bir sorun yoktu çünkü çırpı bacağm, Belle ile yakın olması oldukça işe yarar bir durumdu.

Raymond odadan çıktığında, Jay kaykıldığı sandalyeden ağır bir hareketle kalktı. Hiçbir şey demeden soru sorar gibi tek kaşını kaldırdığında, Raymond eliyle kırışmış sakalını sıvazladı. "Zehri temizlemesi için ona karışımdan içirdim, hücreleri çabuk yenilenecektir. Fakat bünyesi alışık olmadığı için karışımdan dolayı birkaç gün uyuyacak."

Jay, kesin bir sesle, "Bundan kimsenin haberi olmasın, özellikle Barthram'm," dediğinde Raymond onaylar gibi başını eğdi. Yaşma rağmen oldukça sağlıklı ve kır saçlı bir adamdı. Jay'in en ağır yaralarım bile tedavi etmişti ve Jay ona güveniyordu. Şu dünyada güvendiği kişi sayısı bir elin parmağım geçmediği varsayılırsa bu önemli bir ayrıntıydı.

Raymond'a teşekkür etme amacıyla başım eğerek selam verdi, ardından dönüp Dean'e beklemesi için bir bakış atıp odaya girdi. Siyah ayakkabıları kızın yattığı yatağın yanında durdu ve bir süre olduğu yerden ona baktı.

Belle'in yüz hatları her zaman sertti, güldüğünde bile ister istemez bu sertliğini koruyordu. Tatlı bir surattan ziyade oldukça seksi bir suratı vardı, Jay bunu inkâr edecek değildi. Fakat şu an göz kapakları derin kahverengileri örttüğünden daha çok masum görünüyordu.

"Yaptığın hatayı düzeltmek de senin işin!"

Beyninin içinde sürekli dönen bu cümle yine düşüncelerini gölgelediğinde, ağır adımlarla yatağm yanındaki sandalyeye

ilerleyip oturdu. Dirseklerini dizine koyup başını ellerinin arasına alarak hışımla saçım karıştırdı.

Sürekli bu cümle akıma gelmek zorunda mıydı?

Tekrar gözleri bronz tenli dişiye kaydı. Barthram, kızın kasabaya geleceğini söylediğinde Jay her şeyi bir kenara bırakmış, liseye de tekrar bu kız

yüzünden başlamıştı. Tabii karşılaşmaları tahminin biraz dışımda gelişmişti orası ayrı. İskeleden çıkamayacağım bildiği halde, o durumda bile kendisine kafa tutması aklına gelince dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Fakat soma bir anda ne yaptığım fark ederek gülümsemesini sildi ve kendini geri topladı.

O kıvrıkcık saçlı beyinsizi o gün öldürmeliydi, fakat Belle daha karşılaştıkları ilk anda işini yarım bırakmasına sebep olmuştu. Sürekli görmemesi gereken şeyleri görüp duruyor ve Jay'in işlerine karışıyordu.

Aptal kız!

Daha fazla bunları düşünmemeliydi. Şu an yapması gereken başka işler vardı ve bir daha dikkatinin dağılmayacağından emin olmalıydı. Liseli gibi takılmak zaten kendisini patlamaya hazır bir bomba haline getirmişti. Avcı kimliğine bürünürken derin bir nefes aldı ve kendim daha iyi hissetti.

Şifahaneden çıktığında, Dean çoktan motoruna binmiş onu bekliyordu. Jay arabasına binip avının tutulduğu yere doğru yola çıktığında, Dean de motoruyla onu takip etmeye başladı. Jay bu işin ardında kimin olduğunu bildiği için sinirleri daha da gergindi ve kana susadığını hissediyordu. Kaşınan parmaklarını direksiyona sertçe vurmaya başladı.

Avcıyı tuttukları yere geldiklerinde onu konuşmadan gebertmemek için öncelikle derin bir nefes aldı. Sakinleştiğine emin olduktan soma arabadan indi ve ağır adımlarla barakanın kapısından içeri girdi. Sıska avcıyı tutan adamlara dışarı çıkmaları için bir bakış attı. Hepsini çıktığında gözlerini oğlana doğru çevirdi.

"Ben... bunu istemedim." Oğlan, Jay'i her gördüğünde yaptığı gibi inkâra başlamıştı.

Jay için bu sözlerin hiçbir değeri yoktu, zira bu çocuğu gereğinden fazla uyarmıştı. İnsanüstü bir hızla ilerleyip oğlanı boynundan tutarak kaldırdı ve duvara yapıştırdı.

Kendisi gelene kadar adamları zaten çeşitli işkenceleri yapmışlardı, o yüzden sıskanın bacakları titriyordu. Vücudunda zehirli bıçakla açılmış

yaralardan oluk oluk kan akıyordu. Bu görüntü Jay'i tatmin etmemiştir, kafasını koparmadan da pek tatmin olacağı benzemiyordu. "Sanırım bitirmemiz gereken yarım bir işimiz kalmıştı," dediğinde oğlan derin bir nefes çekti.

"Ben sadece bana verilen emri yerine getirdim."

"Seni kaç kere uyardım," dedi Jay. İçindeki öfkesine nazaran sesi oldukça sakindi. "O bıçağın üzerindeki işareten anladığım kadarıyla düşüncelerimde yanılmamışım, Malcolm'm adamısın," derken tek kaşı havaya kalkmış, sıska avcıya bakıyordu.

Malcolm. Bu piç ne zaman Jay'in işlerine karışmayı bırakacaktı?

Zaten Dorchalar ile uğraştıkları yetmiyormuş gibi bir de avcılar arasında bölünmeler başlamıştı. Her ırkta fikir ayrılıkları olurdu, bu normaldi, lâkin Malcolm'm düşmanlığı artık can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Bu beyinsizi, Jay'in dikkatini çekemeyeceğini düşündüğü için görevlendirmiş olmalıydı ama yanıldığı bir şey vardı; Jay'in dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı.

Tabii, bronz tenli bir dişi dikkatini sabote etmediği zamanlarda...

"Malcolm, onun aranan kişi olduğundan şüpheleniyor." Jay bunu bildiğini belli eden bıkkın bir nefes verince, oğlan devam etti. "İskelede onu kurtardığın için kız dikkatini çekti. Ormanda ona saldıranlar aranan kişi olup olmadığını öğreneceklerdi fakat birisi adamları öldürdü ve Malcolm bunu senin yaptığını düşünüyor. Kuşkulandığı için şüpheye yer bırakmadan kızı öldürmemi söyledi."

Jay, o kadar sakin duruyordu ki avcı bundan tedirgin olup, "Bunu yapmasam beni öldürürdü!" diyerek haykırdı.

"Peki, benim öldürmeyeceğimi sana düşündüren nedir?" Jay alay eder gibi konuşmuştu. İfadesi hiç değişmeden yüzünü çocuğa tehditkâr bir biçimde yaklaştırdı. "Yaşamak istiyor musun?"

diye sorduğunda avcının gözleri parladı, bir çıkar yolu olması onu umutlandırmış gibiydi. Başını aşağı yukarı salladığında, Jay gözlerini kısıtı.

"O sefil hayatını kurtarmak istiyorsan, kızın gücünü kullandığım fakat göz renginin değişmediğini söyleyeceksin," dediğinde çocuk yutkundu.

"O... o gerçekten aranan kişi değil mi?"

Jay, boğazım sıkıldığında çocuk nefes almak için debelenmeye başladı. Kısık nefeslerinin arasında, "O bizim sonumuz olabilir!" dediğinde Jay'in çenesini kasıldı.

"Dediğimi yapmazsan, seni zaten bir son bekliyor olacak."

Genç avcı anlamış olacak ki onaylar gibi başım sallarken, "Söyleyeceğim, bunu yapacağım," dedi. Böyle korkakların avcı eğitimi alması kesinlikle yasaklanmalıydı.

"Eğer bu kasabaya bir daha gelirsen..." eliyle çocuğun boynunda bir çizgi çekti ve "seni bulurum ve o gırtlığım boydan boya keserim," dedi Jay. Çocuk bunun sözde bir tehdit olmadığını biliyordu, Jay bunu kesinlikle yapardı.

"Asla gelemeyeceğim ve onlara istediğini söyleyeceğim."

"Akıllı, çocuk. Umarım Malcolm'ın sana inanmasını sağlarsın." Soma sıska beyinsizi şöyle tekrar bir süzdü. "Yine de şu an çok sinirliyim ve seni tek parça yollamak hiç içimden gelmiyor."

Çocuğun gözleri büyüdüğünde, Jay onun elini tuttu ve sakın bakışlarını onun eline doğru götürdü. "Bu elinle mi o bıçağı sapladın?" diye sordu gözlerini tekrar yüzüne çevirirken.

Sıska avcı korkuyla iç çektiğinde, Jay cebinden bir bıçak çıkardı ve hızlı bir hareketle oğlanın elini kesti. Avcı feryat dolu bir bağırış kopardığında, Jay elindeki kam onun tişörtüne siliyordu.

"Eline ne olduğuyla ilgili de bir yalan bulursun artık," diyerek gülümsediğinde çocuk acı içinde bağırıyordu. Ardından Jay eliyle çenesini

kavrayıp son sözlerini söyledi. "Bu ön gösteriydi. Söylediklerimi yapmazsan, devamım büyük bir zevkle sana yaşatırım."

Sonra avcüyı orada bırakıp, ağır adımlarla barakadan çıktı. Arabasına bindiğinde, kapüyı kapatmadan önce Dean'e gözlerini çevirdi.

"Kızı evine bırak. Nemf kadına gerekli açıklamayı yaparsın." Dean hala kıpırtısız bir şekilde orada dikilmeye devam edince ona yan bir bakış attı. "Ne var?"

"Malcolm, bu işin peşini bırakmayacaktır," dedi Dean düz bir ifadeyle. Jay, bunu elbette biliyordu. Fakat kimse planlarım bozamayacaktı.

Hiç kimse...

BÖLÜM 13

YANLIŞ

Annabelle Jefferson

Z/Q anırım kıpırdadı."

^"Parmağını oynattığını gördüm ben de."

"Çekilin başından, Brandon ve Nadia. Nefes alması için ona alan bırakın." Sam'in bu sözlerini duyduğumda yavaşça gözlerimi araladım. Gözlerimi birkaç kere kırptırdığımda bulanık olan görüşüm yavaşça netleşmeye başladı.

"İyi misin, Annie?" diyerek bana bakan Sam iyice dibime girdi. "Acın var mı?"

Gözlerimi kırptırıp diğer yüzlere baktım. Alexis, Eily, Brandon ve Sam'in kardeşi Nadia...

Vücudumu kıpırdattığımda karmmda bir yanma hissedince yüzüm buruştu. "Kıpırdama, henüz iyileşmedin," dedi Alexis.

"Ne oldu?" diye sordum buruşturduğum yzümü düzeltirken. Alexis konuştuğunda gözlerim ona çevrildi. "Dean beni arayıp bıçaklandığım ve seni tedavi ettirdikten sonra evine bıraktığım söyledi."

"Zehirli bıçakla bıçaklandığın için acın birkaç gün kalacak," dedi Brandon odamın penceresini açarken.

"Jay?" Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki hepsi beni duymamış gibiydi çünkü oldukça garip bir şekilde yüzüme bakıyorlardı. "Jay nerede? Ne zamandır bu haldeyim?" diye sordum tekrar kısık sesimle.

Hepsi bir süre daha bana baktıktan sonra Sam, "Bilmiyoruz, onu hiç görmedik," dedi. "İki gündür uyuyorsun," diyerek diğer sorumu cevapladı Alexis. Sanki karnıma bir bıçak daha yemiş gibi hissettim. İçimde oluşan kasvet kalbimi sıkıştırmıştı.

"Bunu sana kim yaptı, Annie?" Alexis'in sorusuyla zihnimde görüntüleri canlandırmaya başladım.

"Bana evimdeyken saldıran oğlandı," dediğimde duymak için bana doğru iyice eğilmişlerdi.

"Bu iş gerçekten çok anlamsızlaşmaya başladı. Senden ne istiyor olabilirler ki bu psikopatlar?" derken Sam öfkeyle soluyordu.

Cevabım bilmediğim bu soru beni çok ürkütüyordu. "Biraz daha uyumak istiyorum," dediğimde hepsi anlayışla gülümsediler.

"Tamam, güzellik. Uyandığım görmeyi bekliyorduk. Yarın sabah tekrar geliriz," dedi Sam ve herkes odadan çıkmak için hareketlendi.

O sırada odaya giren Abigail uyandığımı görünce hemen yamma oturdu. "Karamelim, tüm bunlar nasıl oldu? Ah, beni çok endişelendirdin. İsteddiğin bir şey var mı?" deyince olumsuz anlamda başımı salladım. Her şeyden kaçarak uykuya dalmak en güzeliydi.

"Su."

Uykuyla girdiğim mücadeleye sırasmda bu kelime bir fısıltı gibi dudaklarımdan dökülmüştü. Boğazım o kadar kurumuştı ki yutkununca camm acıdı.

O sırada bir el başımdan tuttu ve dudaklarıma soğuk bardağın temas ettiğini hissettim. Su yavaşça araladığım dudaklarımdan içeri akarken, içimdeki ferahlamamanın tarifi yoktu. El tekrar başımı yastığa bıraktığında gözlerimi açmak için çabaladım. Birkaç kere gözlerimi kırptırdığımda görüşüm netleşmeye başladı. Karanlık odada, pencereden vuran ay ışığı sayesinde yatağımın yamndaki sandalyede otururken bana bakan yüzü görebilmiştım.

"Jay?" dedim doğrulmaya çalışırken.

"Şşş, sakın ol," diyerek omuzlarımdan tutup yaslanmam için yardım etti. Sırtımı yatağın başına yaslariken ellerimle yanan karmmı tuttum. Ne kadar canım acısa da gözlerimi bile kırpmadan Jay'e baktım. O da karanlıkta koyulaşmış ela gözleriyle benim bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Oydu," dedim hala gözlerimi kırpmazken. "Senin elinden kurtardığım oğlandı." Yüz ifadesi hiç değişmeden bakmaya devam edince bildiğini anlamıştım. "Bunu neden yaptı? Nedenini biliyorsun. Bildiğine eminim."

Hiçbir şey söylemedi. Yüzünde bir ifade aradım, ne düşündüğünü belli edecek bir şeyler fakat tüm ifadesizliğiyle karşımda duruyor ve düşüncelerinin yüzüne yansımama izin veren o kapıları açmıyordu. "Bunun artık bir önemi yok."

"Evet var! Benden ne istediğini bilirim o zaman belki bir çözüm bulabilirim."

"O hasta ruhlu bir beyinsizdi ve hak ettiği cezayı aldı, artık sana yaklaşamaz," derken sesi kendinden çok emin çıkmıştı. Bir anda aklıma gelen düşünceyle irkildim.

"Onu öldürdün mü?" Bunu sorarken muhtemelen yine şaşkın, komik yüz ifademi takınmış olacaktım ki, Jay belli belirsiz gülümserken başım eğmişti. Bana dehşet verici gelen şey, ona komik geliyordu.

"Öldürmedim," dediğinde yüz ifadem normale döndü fakat bu sefer yine sarsıcı bir gerçekle karşılaştım. Ya tekrar beni öldürmeye gelirse? Beynimin içinde bu soru takla atarken, Jay düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Merak etme. Bir daha sana yaklaşamaz," dedi.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Her zamanki cümlesini dile getirdi. "Ben sana bir şey söylüyorsam, onu dikkate al."

Sorularıma hep kendinden emin cevaplar veriyordu ama bana içeriğini anlatmıyordu. Neler olduğunu söylemesi için daha ne kadar süre geçmesi gerekiyordu? Benim aklımı kaybetmemi ya da ölmemi mi bekliyordu?

Ne kadar soru yağmuruna da tutsam, cevap vermeyeceğini bilecek kadar onu tanımıştım. O ne kadarını bilmemi isterse o kadarına cevap verirdi ve bir şeyleri bilmemi istemediği kesindi. Bu da bana asıl tehlikenin Jay olduğunu düşündürüyordu.

Ondan kesinlikle uzak durmalıyım. Yanıma geldiğinde kaç-malı, benimle konuştuğunda susmalıyım. Kesinlikle mantıklı olan buydu. Fakat sürekli bir şekilde karşıma çıkıyordu ve ben de kendimi onun yanında olmak isterken buluyordum.

O, başlı başma benim için yanlıştı. Fakat ben o yanlışı düzeltmek, benim için doğruya çevirmek istiyordum.

Ben tüm bunları düşünürken gözlerini bana sabitlemiş karşımda oturuyordu. Sanki aklımdan geçenleri okumaya çahşıyor gibiydi. Başımı hafifçe çevirip komodindeki saate baktım. "Beni kaç gündür ziyaret etmediğin akhna gecenin bir yarısı geldi sanırım," derken sesimi sabit tutmayı başarmıştım.

Jay sandalyeye iyice yayıldı ve dudakları çok hafif yana doğru kıvrıldı. "Dün gece uyurken, yüz ifaden oldukça kötüydü, Belle. Sanırım kâbus görüyordun."

Dün gece de yanımda olduğunu öğrenince şaşkın bir şekilde ona baktım. "Odama nasıl girmeyi başardım? Abby seni bu saatte odama mı aldı?"

Dudakları daha çok kıvrılırken, "Bu kolay soruyu es geçiyorum," dediğinde açık pencere gözüne takıldı. Ben yeni uyandığım sırada pencereyi açan... Sinsi Brandon! Demek Jay ile işbirliği içindeydi.

"Pencereme nasıl çıktın ki sen?" Gözlerim kocaman olmuştu.

"Biz avcılar düz duvara da tırmanabiliyoruz," dediğinde anlamsız gözlerle ona baktım. Başını geriye yatırarak elleriyle burun kemerini sıktı. "Kurda dönüşmem garip değil de pencerene tırmanmam mı garip?"

"Gerçekten düz duvara tırmanabiliyor musunuz?" Ben işin o kısmında kalmıştım.

Jay başını iki yana sallayıp belli belirsiz gülümsedi. "Pencerenin önünde ağaç var bilmem farkında mısın? Gören de bıçaklandığını değil, başına darbe aldığını sanır."

"Ha-ha-ha!" Gözlerimi devirdim. "Arada mesafe var. O ağaçtan pencereme ulaşman da çok normal sayılmaz," diyerek homurdandığımda gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı.

Her zaman Peter Pan'in penceresinden girmesini hayal eden bir genç kızın odasına, mükemmelliğin tanımına uygun bir oğlanın girmesi elbette büyük şanstı. Benim Jay Pan'im. Bu düşünceyle beraber kendi kendime gülünce, Jay'in tuhaf bakışlarına maruz kaldım.

O sırada tekrar karmımda bir yanma hissettim ve yüzüm buruştu. "Keşke biz de sizin kadar çabuk iyileşebilseydik. Laura bana çabuk iyileşmiş gibi gelmişti de," dediğimde gözleri tekrar ifadesiz bir hal aldı.

"Bu bıçakta güçlü bir zehir vardı." Sandalyeden yavaşça kalkıp yamma oturdu ve elini yanağımda gezdirdi. "Fakat sen daha güçlüsün."

Kesinlikle rüya görüyordum.

"İçtiğin karışımlar sayesinde normalden hızlı iyileşiyorsun. Şimdi uyu, dinlenmen gerekiyor," dedi yumuşak sesiyle. Gözlerimi kırpıştırarak ona

bakmaya devam ettim. Bugün kaba hareketlerini ve soğuk davranışlarını yanında getirmemiş gibiydi. Elbette bu fırsattan yararlanmaya karar verdim.

"Ben uyuyana kadar burada durur musun?" diye sorduğumda yüzüne oldukça tamdık olan o kibirli gülümsemeyi yerleştirdi. "Yanma yatmamı mı istiyorsun?"

Hoş geldin, Jay. Ben de nerede kaldığım merak etmiştim.

"Daha neler!" diyerek gözlerimi devirdim. Bunu istemediğimden değil tabii, sadece düşüncesi bile beni heyecandan öldürebilirdi. "Ben sadece... Sandalyede oturup, uyumamı beklemenden bahsediyordum."

Tişörtünden açıkta kalan kaslı kollarıyla beni ileri doğru yumuşak, fakat hızlı hareketlerle itti. Ardından yanıma uzanarak kollarım belime doladı. Aman Tanrım. Yaptığı şeyin şokuyla kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı ve söylediğim şeyin pişmanlığıyla dilimi ısırdım.

"Burası sandalyeden daha rahatmış," derken çenesi başımın üzerindeydi.

"Öyle mi, bay ahtapot?" dedim bana sarılı kollarım ima eden ses tonumla. Yüzüm, nefes alıp verişiyile inip kalkan sert göğ-sün-deydi. Şu anı gerçekten yaşıyor muyduk?

Yanağımı göğsüne sürterek gerçekliğini test etmek isterken Jay kıpırdandı. Tanrım kesinlikle gerçektir! "Çıplak göğsümde uyumamın hayallerini kuruyorsan, tişörtü çıkarabilirim. Zaten kıyafetlerimle uyumaktan hoşlanmam."

"Siz kurtlar düşünce falan da mı okuyorsunuz?" dediğimde başımın üzerindeki çenesi, kısık kahkahasıyla titredi.

"Yani gerçekten bunu mu düşünüyordun?"

Ölmek istiyorum. Bana hangi karışımı içirdilerse kesinlikle bende kafa yapmıştı. "Eğer öyle bir yeteneğiniz varsa, sen bunda berbatım diyecektim."

"Sen de lafı kıvrırma konusunda berbatım."

"Hayır, ben bu konuda oldukça yetenekli olduğumu düşünüyorum." Bu lafım üzerine Jay yine kahkaha atı. Kahretsin, pislik beni tuzağa düşürüp duruyordu. "Beni utandırmaktan vazgeç."

Sürekli benimle böyle dalga geçiyordu ve en sonki utandırmasından sonra karnımda bir bıçakla yere yığılmıştım. Aklıma gelen düşünceyle vücudum gerildi. Karnımdaki sızı, aklımda defalarca bıçaklandığım anı tekrar bana yaşatırken vücudumda bir titreme hissettim. Jay bunu hissetmiş olacak ki kollarıyla bedenlerimizi iyice birleştirdi.

Pekâlâ, şu an onun kotlarındayken başka bir şey düşünüp bu anın tadını çıkarmamam aptallık olurdu. Çakürmadan kokusunu içime çektim. Bu fırsatı değerlendirmeliydim öyle değil mi?

Kokusu, sıcak bir günde eserek tenimize dokunup içimizi ferahlatan yaz esintisi gibiydi. Sanki bu esinti geçip gitse, tekrar yazın sıcak nemli havasın hapsolacak gibi hissetmiştim.

"Beni koklamayı bırak ve uyu, Belle."

Bir anda sıkı sıkı kapalı gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Seni koklamıyordum," dedim sanki dünyanın en saçma lafını etmiş gibi. "Burnum ükâlı, nefes almaya çalışıyordum."

Jay güler gibi bir ses çıkardı, fakat bu konuyla ilgili bir şey söylemedi. Şu an resmen kollarım bana dolamış yanımda uzanıyordu. Eğer böyle bir şey olacağını bana bir söyleyen olsaydı, eminim ona devasa kahkahalarla gülerdim. Jay'ın kokusu ve varlığıyla kendimi uykuya teslim ederken yüzümde bir gülümseme oluştuğuna emindim.

BÖLÜM 14

YANILGI

zun zamandır uykumu böyle güzel aldığımı hatırlamıyor-

'LJ dum. Uyandığımda kollarımın arasında Jay değil de yastığının olması biraz moralimi bozmadı değil tabii. Yine de bu kendimi çok iyi hissetmeme

engel olamazdı.

Acımın neredeyse geçtiğini fark edip yataktan kalkarak banyoya girdim. Bir ara duşta şarkı bile söylemişim. Eğer komşularımız olsaydı gürültü kirliliğinden bizi polise şikâyet edebilirdi, fakat bugün hiçbir şey keyfimi kaçırmaya yetemezdi. Karnımdaki acı bile.

Sonraki bir saat, odama gelen ve bana tüm olanları anlattıran, ardından okula gitmemem için benimle tartışan Abby'yle geçmişti. Bu bile moralimi bozmadı... Kendimi zorla okula bıraktırdığımda, arabadan hızla indim. Abby bir süre bana arabanın içinden baksa da sonunda pes edip gittiğinde, ben de bahçedeki arkadaşlarımın yanına gidiyordum.

Eden Kingswell, bir anda yolumu kestiğinde durmak zorunda kalmıştım. "Eden?"

"Seni ne kadar merak ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" dediğinde yüz ifadesi çok donuk görünüyordu. Telefonumdaki aramalarım bu sabah görmüştüm fakat ona tekrar dönecek kadar zamanım yoktu. Hazırlanmam gerekiyordu, ne de olsa ölü gibiydim ve kendimi insana benzetebilmek için hayli zaman gerekmişti.

"Üzgünüm, seni arayamadım. Okula gelebilmek için hazır-lanmakla meşguldüm," dediğinde sıkıntıyla iç geçirdi.

"Neden geldin? Biraz daha dinlenseydin."

"Yeter bu kadar dinlendiğim. Evde çok sıkılıyorum," diyerek ona gülümsedim. "Merak etme, Eden. Ben iyiyim."

Eden beni şaşırtan bir şekilde elini yanağıma götürüp okşadı. "Bir daha beni bu kadar endişelendirme," dediğinde bu beklemediğim hareket karşısında afallamıştım. Eden elini indirdiğinde merdivenlerin başında dikilen heykeli gördüm.

Jay, düz bir ifadeyle bize bakıyordu.

Kısık gözleriyle bir süre bize baktıktan sonra başını çevirdi ve binanın içine doğru ilerleyip gözden kayboldu. O sırada gözlerimi tekrar Eden'a çevirip, zoraki bir şekilde gülümsemekten başka bir şey yapamamıştım.

Eden'a arkadaşlarımın yanma gideceğimi söyleyip yanından ayrıldığımda, hızla binaya girip Jay'e bakınmaya başladım. Dean dolabından bir şeyler alırken, Bay Seksiliğin Vücut Bulmuş Hali de yanındaki dolaba yaslanmış bir şeyler düşünüyordu. Derin bir nefes alıp yanma gittiğimde gözleri beni buldu ve ifadesi hiç değişmeden bakmaya başladı.

"Selam," dedim sakın bir tavırla. Dean dolabını kapatıp hızla yanımızdan uzaklaşırken, Jay hiçbir şey demeden beni izlemeye devam etti. Bakışları o kadar ruhsuzdu ki bir an yanma geldiğime pişman olmuştum. Biraz önce beni Eden'la gördüğü için mi böyleydi yani?

"Bak, Eden ile biraz önce olanlar için böyleysen..." dediğimde devamını getiremedim çünkü Jay yaslandığı dolaptan doğrulup bana bir adım attı.

"Bunun beni ilgilendirdiğini mi sanıyorsun?" diye sorduğunda, sabah içimde dolaşan neşeli duygular bir bir ölmüş, yerine karanlık ve kasvetli duygular dans etmeye başlamıştı. Bir adım daha attı ve yüzünü bana doğru eğdi. "Aramızda bir şey olduğu yanılgısına kapılmış görünüyorsun, Belle."

Kelimenin tam anlamıyla donmuştum. Şu an karnıma bir bıçak saplanmasını tercih ederdim. Hiçbir şey söylemediğimi görünce, dikenlerini batırmaya devam etti. "Alt tarafı beraber uyuduk. İlk kez biriyle uyumuyorsun ya?"

Yüzümde kas oynamadı.

On bir yaşındaki bir çocuğun kaçırıldıktan sonra içine kapanması oldukça normal bir durumdu. Benim kabuğumu kırmaya çalışan Marcus dışında kimseye güvenmiyordum. Sonrasında Marcus sayesinde daha dışa dönük davranmaya başlamıştım, hatta partilere bile gidiyordum. Tam gençliğimin gerektirdiği gibi davranmaya başladığım sırada ailem ölmüştü. Tüm bunlardan sonrası psikolojimi düzeltmekle geçmişti ve hal böyle olunca erkekler benim için geri planda kalmıştı.

Elbette benimle sevgili olmak isteyenler ve birkaç ilişkiye başlama deneyimim olmuştu fakat hiçbirisiyle uyuyacak kadar kendimi teslim etmemiştim. Çünkü hiçbirine güvenememiş-tim, yanlarımda hep diken üstündeydim. Kaçırılan bir kızın güven sorunu olması hiçbir erkeğin de ilgisini çekmemiş, üstelememişlerdi.

Kısacası, evet. Ben o çılgın bakire dedikleri kızlardandım.

Yine de bunu ona belli edecek değildim. Duygudan yoksun bakışlarımı gözlerinden ayırmadan, dudaklarıma yapma bir gülümseme yerleştirdim. "Haklısın, büyütülecek bir şey yok çünkü dediğin gibi ilk kez biriyle uyumuyorum."

Yüzünde bir mimik dahi oynamadan bana bakıyordu, ama o gözlerinde anlık bir parlama gördüğüme emindim. Gece olan kibar davranışlarının yerini bugün berbat sözleri ve bakışları almıştı. Belki de sırf suçlu hissettiği için bütün gece öyle davranmıştı.

Ona son kez dik bir bakış attıktan sonra arkamı dönüp sınıfa doğru yürümeye başladım. O sırada kamımda hissettiğim acıyla yüzüm buruşmuştu, kahretsin tam sırasıydı! Bay zorba görmeden hızlı hızlı yürüyerek hemen kendimi sınıfa attım. Bana acımasını falan istemiyordum.

Sırama oturup acımın geçmesini beklediğim sırada, "Jefferson neyin var?" diyen Eden'in sesini duyunca başımı kaldırdım.

"Sanırım okula gelmemeliydim," dediğimde kolumdan tutarak beni kaldırdı.

"Ağrın mı var? İstersen seni eve götürebilirim."

Bu teklife balıklama atlamıştım çünkü okulda bir dakika daha durmak istemiyordum. Eden ile beraber sınıftan çıktığımızda neyse ki Jay koridorda yoktu. Binadan ayrılıp Eden'ın Je-ep'ine binene kadar ikimiz de sessizdik.

"Anlık bir acıydı sanırım, şu an iyiyim," diyerek sessizliği bozdum.

"Sana bunu neden yaptıklarını bilmiyorum ama öğrenmek için elimden geleni yapacağım," dedi çenesi kasılırken. Hiçbir şey demedim, şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. O sırada Eden ortaya başka bir fikir attı. "Evde sıkıldığını söylemiştin. İstersen başka bir şey yapabiliriz."

Ona doğru dönüp bir süre düşündüm. Ne zaman moralim bozuk olsa Marcus bana dondurma ısmarlardı. "Dondurma yemeye gidelim mi?" diye sorduğumda, Eden'm dudakları yana doğru kıvrıldı. Arabayı hızlandırdığında cevabının olumlu olduğunu anlamıştım.

Sahile bakan bir yerde, Eden arabadan inip, benim de inmeme yardım ettikten sonra dondurma arabasına doğru yürüdük. Ben frambuazlıdan yana seçim yaparken, Eden kakaolu dondurmayı tercih etmişti. Sonra okyanusa karşı bir banka oturduk ve sonsuz maviliği izlemeye başladık. "Şimdi daha iyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Böyle şeyler yaşayacağımı bana bir söyleyen olsaydı eğer, kendimi tüm bunlara hazırlardım. Fakat ailem bana bunlardan hiç bahsetmedi. Belki de kaldıramayacağımı düşündüklerinden-dir." Eden'a hiç bakmadan dondurmamdan yemeye devam ettim. Konuşmak istiyordum ve o da beni dinleyeceğini gösterir gibi sessizliğini koruyordu.

"Üzgünüm, başını şişirmek istemezdim," dedim suratımı buruştururken. Yoğun bakışları daha derin bir hal alıp bana iyice yaklaştı. "Seni sonsuza kadar dinleyebilirim," dediğinde dondurmam ağzımda kalmıştı.

Eden bu halimi görünce önce gülümsedi, sonra küçük bir kahkaha attı. "Utanınca çok tatlı oluyorsun." Dondurmasından

bir parmak alıp burnuma sürdü. "Hey!" diyerek burnumdaki dondurmayı sildim.

İkimiz de gülerken Eden bir anda ciddi yüz ifadesine büründü ve yoğun bakışlarıyla yüzümü taramaya başladı. Esintiyle yüzüme yapışan saç tutamımı nazik bir hareketle kulağımın ar-kasmaa koyduğunda, gözlerimi kırıştırdım. Sonra yüzünü yüzüme yaklaştırmaya başladı. Tanrım!

Vücuduma felç inmiş gibi hareketsiz kaldım. Nefesi dudaklarıma çarpınca, esen rüzgârdan daha çok Eden'm nefesinden dolayı ürpermişim. Dudaklarımızın arasındaki mesafe gitgide kapamırken muhtemel şeyin gerçekleşmesini engellemek için dondurmamı hızla ağzıma götürdüm. Durup bir iki saniye öylece baktıktan sonra başım eğerek gülümsedi.

"Belki başka zaman..."

Suratınım renk değiştirdiğine emindim. Erkekler konusunda ne yapacağını bilemeyen biri olarak bocalıyordum. Eden, bana karşı çok iyiydi. Jay ise bir iyi, bir pisliğin teki gibi davranıyordu ve şu an ona karşı aşırı öfkeliydim. Fakat öfkemin beni etkilemesine izin verip, Eden'a bu şekilde bir karşılık vermeyi düşünmem hiç sağlıklı olmazdı. Biraz kafamı toplamalıyım.

"Gidelim mi?" dediğimde olumlu anlamda bir işaret yaptıktan sonra arabasına doğru yürümeye başladık. İkimiz de sessizce arabaya bindik ve yol boyunca da sadece dersler hakkında konuştuk. Ondan rahatsız olmamı istemediği belliydi, bu yüzden de arkadaş olarak aramızdaki iletişimi korumaya da devam ediyordu.

Evimin önüne geldiğimizde, Eden'la vedalaşmak için ona döndüm fakat arka koltuktaki ders kitabımın arasında yarısı dışarı fırlamış bir kâğıt gözüme takıldı. Eden'm derste karaladığı şeylerden biri olabilir diye kaşlarım havaya kalkmıştı. Kitaba baktığımı görünce bana bakıp, "Sakın!" dedi, fakat ondan önce davranıp kâğıdı kaptım. Sonunda başarılı olduğum için deli gibi gülüyordum fakat kâğıttakini görünce gülümsemem yerini ciddiyete bıraktı.

Bendim. Kâğıtta çizili olan yüz benim yüzümdü. Hafif çekik gözler, uzun kirpikler, dalgalı saçlar...

"Bu çok güzel..." Hayran hayran kâğıda bakıyordum.

"Modelim güzeldi," derken ellerini saçlarının arasından geçirip, çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Çok güzel çiziyorsun, bu harika," dedim hala inanamayarak.

"Seni ilk kez ormanda gördüğüm zaman çizmek için daha güzel bir şey bulamayacağımı anlamıştım," dediğinde Eden'a hiç bakmadım. Şu an utançtan ölmek en son tercihimdi.

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordum en sonunda ona dönüp yavru köpek bakışları atarken.

Biraz düşünüyor gibi yaptı. "Pekâlâ, en değerli eserimi sana vermeyi kabul edebilirim sanırım."

Ona dişlerimi göstererek samimi bir şekilde sırttıktan sonra "Görüşürüz," dedim ve arabadan indim. Eve girdiğimde hala kâğıda bakıp sırtıyordum. Sonra aklıma Jay geldiğinde yüz ifadem ılık hızıyla değişti.

Jay, lanet olası aşağılık herif! Cehenneme kadar yolun var!

BÖLÜM 15

BELA MIKNATISI

AmıabeUe Jefferson

erslere girmeyip eve geldiğimi haber vermek için Abby'yi

L7 aradığımda, o da psikolojik danışmanların toplanacağı bir konferans için bir günlüğüne kasaba dışına çıkacağım söyledi. Aslında gitmemeyi teklif etti, fakat ona iyi olduğumu ve gidebileceğini söylediğim için kızları bizim eve çağırman konusunda sıkı bir talimat verdi. Kızlar şu an okuldaydılar, o yüzden en iyisi biraz zaman geçirdikten sonra aramaktı.

Yapacak bir işim olmadığından film izlemeye karar vermiştim fakat tam o sırada kapı çalmıştı ve gelenin Laura olduğunu görünce kısmi bir şok yaşamıştım. Beni merak ettiği için geldiğini söylediğinde ise bu şokum ikiye katlanmıştı.

Dişi Sullivan, beni erkek olandan daha çok önemsiyordu sanırım.

Laura'nın ısrarları üzerine izleyeceğim aşk filmini elemiş, koyu renkteki bütün perdeleri kapatıp, ışığın içeri girmesini engelledikten sonra bir korku filmi izlemiştik. Bazı sahnelerde heyecan yaptığım için tırnaklarımı koluna geçirince bana öldürücü bir bakış atıp "Mükemmel kolumu mahvettin," demesi elbette şaşılacak bir şey değildi. Egonun altında can vereceksin, Laura Sullivan.

Sonrasında bir anda koyu bir sohbete başladık. Bana en son flört ettiği - Jay'in Ay Işığı'nın otoparkında yerden yere fırlattığı-çocuğu anlatıyordu.

"Beni bulduğun gün, Oliver resmen beni orada tek bıraktı. Dorchalardan birinin bacağıma bıçağı sapladığım gördüğü halde," derken resmen tiksindir gibi konuşmuştu.

"Dorchalar, neye benziyorlar?" Artık öğrenmek istiyordum.

Laura onları düşünerek su yeşili gözlerini kıstı. "Genelde cüppe veya pelerin giyerler ve siyah bir başlıkları oluyor, dışarıdan bakıldığında tıpkı Yüzüklerin Efendisi'ndeki Kara Süvariler gibiler. O başlığın altındaki yüzleri, ne kadar karanlığa battıklarına göre değişir," dedi Laura kaşlarını çatarak. "Tam olarak nasıl olduklarına emin değilim."

Resmen tüylerim ürpermişti, kesinlikle onları görmemeyi tercih ederdim. Annemin Abigail'e beni onlardan korumasını söylemesine anlam verememiştim fakat Dorchaların başlı başma bir tehlike olduğu düşünülürse herkes için aynı tehlike geçerliydi.

"Aslında Dorchalar her zaman ortaya çıkmaz, avlanacaklarını biliyorlar. Onların işlerini yapmak için kendi ayakçıları var. Kel kafalı, ne olduğu belli olmayan sürüngen kılıklı adamlar. Bilim kurgu ya da korku filmlerinden fırlamış gibiler."

"Onlarla kurt formunda çatışmıyorsunuz sanırım?" diye bir soru yönelttiğimde başını iki yana salladı.

"Vücudumuz iyileşebildiği için onların büyülerine karşı dayanıklı. Zihnimize de giremiyorlar ve bıçaklarımız onları yok etmek için daha uygun. Gerekmedikçe kurt formuna bürünmeyiz, hem dönüşüm geçirmek

oldukça yorucu hem de insanlarla dolu bir kasabada yaşadığımız için kendimizi insan formuna alıştırdık."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Ciddi ciddi oturmuş, kurda dönüşebilen biriyle konuşuyordum. Sanırım buna alışmam hiç kolay olmayacaktı.

"Ben hala eğitim alan bir avcıyım. Senin beni bulduğun gün, Oliver ve ben o kel kafalıların izini sürdük. Onlarla karşılaşacağımızı sanıyordum, fakat Dorchalardan iki tanesiyle karşılaştık." Suratında o anları hatırladığı belli olan dehşet verici bir ifade belirdi.

"Onlarla daha önce sadece bir kere, o da babam yanındayken karşılaştığım düşünülürse, o gün bıçağı dizime yediğim için şanslıydım," dedi derin bir nefes verip. "Sen gelmeden önce hızla karanlığa karıştılar."

Laura'nın anlattıkları beni izlediğimiz korku filminden daha çok korkutmuştu. Konuyu değiştirmenin akıl sağlığım için iyi olacağına karar verip, "Jay, sana hiçbir şeyler anlatıyor mu?" diye sordum. Bu anı konu değişikliğim karşısında, Laura'nın kaşları havalandı. Omuz silkerek, "Yani yakın bir kardeş ilişkiniz var mı?" diye sorumu değiştirdim.

"Jay, kimseye bir şey anlatmaz. Her şeyi içinde yaşar," dedi, biten mısırların arasmda patlamamış olup, sert olanları yemeye çalışırken. "Aslında anneme karşı böyle değildi, onunla hep konuşurdu. Fakat o öldükten sonra iyice kendini kapattı ve dünyasına bir daha kimseyi almadı." Kolasından bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Babam, annem öldükten sonra daha da çekilmez bir adam oldu ve Jay'e resmen işkence dolu günler yaşattı. İnan bana, babam bazen çok korkutucu olabiliyor."

"Sakıncası yoksa sormak istiyorum, annen nasıl öldü?"

Laura, oldukça sakin bir şekilde omuz silkti. "Ben on yaşında falandım, Dorchalar tarafından avcılara büyük bir saldırı oldu ve annem öldü. Aslında o saldırıda ailesini kaybeden çok avcı var."

Donuk gözlerle Laura'ya bakarken, "Peki, baban şimdi nerede?" diye sordum. Laura'nın onunla yaşamadığı çok açıktı.

"Bilmiyorum, oldukça meşgul. Belki kasaba dışındadır, belki burada. Bize sadece ulaşmak istediği zaman ulaşır."

Nasıl bir babaydı bu? Jay'e olan öfkem azalmaya başlarken yerini hafif bir şefkate bırakmıştı. Yine de tüm bunlar bana bir pislik gibi davranmasını gerektirmiyordu! Hemen öfkemi alıp, eline bir kürek verdim ve şefkatimi bir çukur açarak içine gömdüm.

"Bugün tek kalıyorum, bizde kalmak ister misin?" diye sordum Laura'ya dudaklarımı büzerek.

"Tamam, fakat akşamı evde oturarak geçireceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Hadi takılalım."

Ellerimi iki yana salladım. "Saçmalama Laura, bu saatten sonra nereye gideceğiz? Hem hala ağrım var," derken elim bıçaklandığım yere gitmişti.

Laura bu konuda önlemini aldığını belli edercesine bilmiş bir bakış attı. "Sana acını bir süre dindirmesi için bir karışım getirdim." Çantasından küçük bir tüpün içindeki sıvıyı çıkardı. "Bugün yeni heyecanlar peşindeydim, o yüzden normal insanların takıldığı yere gideceğiz. Olimpos tanrıları gibi çocuklar varmış. Kasabanın güzelliklerinden faydalanmanın zamanı geldi."

Gitmemek için tüm itirazlarıma rağmen dişi Sullivan'ı ikna edememiştim. Üzerime bir elbise giydikten sonra saçlarımı açık bıraktım, gözlerimi daha da belirginleştiren koyu renk makyajımı ise Laura yaptı.

"Pekâlâ, onlar sadece insan. Sakın saçma sapan fantastik dünyanı onlara anlatmaya kalkma," diyerek beni tembihlerken aynı zamanda Siyah İnci'yi park ediyordu. Hala buralara kadar nasıl geldiğimi düşünüyordum, fakat buna rağmen kendimi arabadan inmiş, Laura'yı takip ederken bulmuştum. Birkaç bar aralarında biraz mesafe bulunacak şekilde sokağa dizilmişti. Biz sokağın en sonunda kalana doğru yürümeye başladık.

"Buraya reşit olmayanları alıyorlar mı?" dediğimde omuz silkti.

"Eğer normal bir kasabada yaşamadığını sana uzun uzun anlatmam gerekiyorsa, bunu sonraya saklayalım."

"Buraya alışmamış olmak benim suçum değil."

Lau, bana son bir bakış atıp saçını savurdu ve içeri girdi, ben de peşi sıra onu takip ettim. İçerisi Ay Işığı'na göre daha nezih bir yerdi. Kaliteli içkiler barın raflarına dizilmişti. Yuvarlak masalar vardı, arka fondaki müzik kafayı çok şişirmiyordu.

Laura, kokteyl siparişi verdikten sonra bana döndü. "İşte avlarımız şurada duruyor," dedi çaktırmadan bir masayı göstererek. Başımı çevirdiğimde iki tane çocuğunda aym şekilde bizi kestiğini gördüm. Birisi sarışındı, diğeri ise kumral. "Beni ka-rıştırmasan," derken sıkıntıyla iç geçirmiştim.

Jay, şu an kardeşiyle erkek avında olduğumu duysa ne yapardı acaba? Muhtemelen, umursamazdı fakat bir tarafım belki bir nebze de olsa umursar diyordu. Tamam, o bir tarafım fazla konuşuyor dul

"Onlar sadece insan. Canlarımızı çok sıkarlarsa gözlerini korkuturum," dedi Laura, hala onu kesen çocuğa seksi bakışlar atarken.

Bir süre sonra çocuklardan sarışın olan yanımıza gelmiş ve onlarla takılmamızı teklif etmişti. Laura kabul edince, ben de mecburen ona uyduum. Hiç konuşmuyordum ve ne konuştuklarını dinlemiyordum. İsimlerini öğrenme zahmetine bile girmemiştim. Laura çocuklardan hoşlanmamış olacak ki sadece benim görebileceğim bir şekilde gözlerini devirdi. Hatta bir ara telefonuyla konuştuğunu bile görmüştüm, fakat yine dinlemedim.

Laura, "Pekâlâ, beyler. Biz artık gidelim/" dediğinde ikisinin de itiraz etmesine izin vermeden bana yaklaştı ve kolumdan tutarak çıkışa doğru götürmeye başladı. "İnsan erkeklerin, ne kadar sıkıcı olduğunu anlamış olduk."

Dışarı çıktığımız sırada, bir el Laura'nın kolunu tutunca ikimiz de ona döndük. Sarışın çocuk, Laura'ya çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu. Diğeri de arkadaşmmkini aratmayacak bir ifadeyle bize yaklaşıyordu.

"Nereye ama bebek? Bence daha eğlence bitmedi, gitmeyin." "O ellerini çekmezsen sana yediririm," dedi Laura, fakat yılışık pek oralı değildi.

"Bence dörtlü olarak çok güzel zaman geçirebiliriz." Oğlanın söylediği şeyi duyunca benim gözlerim kocaman olurken Laura sabır dilenir gibi nefes verdi.

O sırada sarışın çocuk bir anda elini Laura'dan çekti. Yani daha doğrusu çekmek zorunda kaldı çünkü biri resmen onu havaya kaldırıp fırlatmıştı!

Arkadaşı hemen koşar adımlarla arkadaşım satarken, sarışın da kendine gelir gelmez yalpalayarak kaçtı. Ne olduğunu anla-yamayarak çocuğu fırlatan kişiye baktım. Uzun boylu, esmer ve oldukça kalıplı biri bize bakıyordu. Yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Şöyle bir bakınca onun barda içkilerimizi veren barmen olduğunu anlamıştım.

"Kendi işimizi kendimiz halledebilirdik," dediğinde Laura küçümseyen gözlerle çocuğa baktı. Bu kıza teşekkür etmesini öğretmem gerekiyordu.

"Evet, belli oluyor," derken çocuk ifadesiz gözlerle Laura'yı süzdü. Laura'nın sinirlendiğini görebiliyordum.

"Pekâlâ, eminim ki seni bile alt edebileceğimi söylesem buna ne derdin?" dedi Laura, meydan okur gibi. İnsan olduğu için onu kolayca alt edebileceğini biliyordum fakat karşısındaki de hiç güçsüz görünmüyordu.

"Dinle sarışın, şu an gerçekten seninle oynayacak ruh halinde değilim. Sadece yolumdaki engelleri kaldırmak için o ucubeyi fırlattım."

Laura gözlerini devirdi. "Siz insanlar gerçekten çok can sıkılasınız."

Barmen hafifçe güldü. "Haklısın bence de çok can sıkıcılar," dedikten sonra dudaklarını oynatarak insanlar diyerek vurgu yaptı.

Laura kaşlarını çatı, sonra birden bakışları değişti ve ilgiyle onu süzmeye başladı. "Sen de..." Sorusunu tamamlamamıştı fakat barmen Laura'ya bir adım atıp başım eğdi ve ona çok yaklaşarak, "Ben de..." dedi ukala bir

gölümsemeyle. Ben hiçbir şey anlamadan aralarında geçen bakışmayı izlerken barmen tekrar doğrulup sokakta ilerlemeye başladı.

Laura put gibi durduğu için, barmen gözden kaybolunca dürterek, "Hey, iyi misin?" diye sordum. Kocaman gözlerle bana baktı.

"Tanrım, çok ateşli değil miydi?"

Önce şaşırsam da sonra sıırtmaya başladım. "Başlarda ilgileniyor gibi değildin, ne oldu?"

"Ben sadece onun insan olduğunu sanıp, bana ukalalık taslamasına sinir olmuşum. Fakat o bir ava ve ultra yakışıklı," dedi hala çocuğu düşünüyor gibi gözlerini gökyüzüne dikip. "Acaba neden insanların takıldığı barda barmenlik yapıyor ki? Neyse

bunu da öğreniriz, sen burada bekle. Ben Siyah İnci'yi getireyim," dediğinde onaylar gibi başımı eğdim.

Laura gittiği an sokağın başında, sarışının arkadaşı olan kumral çocuğu gördüm. Hay ben böyle şansın!

"Sen ve o sürtük arkadaşın bizden kurtulabileceğinizi mi sandınız?" diyerek yanıma yaklaştığında onu tersledim. "Arkana bakmadan kaçarken, aynen öyle olduğunu düşünmüştüm."

Çocuk sinirle üzerime yürümeye başladığında bağırdım. "Sen ne yaptığın..." Sorumu tamamlayamadım çünkü bugün ikinci kez birinin yere fırlatıldığını görmüştüm. Yılışık yere çakılırken yine bizi kurtaran barmen mi geldi acaba diye fırlatan kişiye baktığımda...

"Nasıl bir belasın sen?" Erkeksi kükremeye yerimden hoplarken, gözlerimi kırptırdım. Öfkeyle soluyan Jay'i gördüğümde, dilim ağzımın içinde neredeyse dolanıyordu.

O sırada Siyah İnci önümüzde durdu ve Laura aceleyle inip yanımıza geldi. "Hey, bu beyinsiz hala burada ne geziyor?" Yerde yatan çocuğu sorarken Jay ile göz göze gelince o da sus pus oldu.

"Sen git, Belle benimle," dedi Jay sinirden kasılan çenesiyle. Laura anında arabasına binip beni satmıştı bile. Onun bu satışı karşısında şok olurken, Jay ela gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Yarım akıllı kardeşimi aradığımda, bela mıknatısıyla burada olduğunu söyleyince bir bakayım dedim. Tabii gördüklerim beni şaşırtmadı."

Ah, Laura'nın telefonda konuştuğu kişi demek Jay'di! "Kardeşinin başma bela açacağımdan mı korktun?" diye sorarken alayla gözlerimi kıstım.

"Demek sürtük sahipliymiş."

Bu cümle hala yerde yatan o yılmış çocuktan gelmişti. Benim gözlerimin büyümesine fırsat kalmayan bir hızla Jay, oğlanı yerden kaldırdı ve duvara çarptı. Şiddetli çarpmamın etkisiyle yılmışın bütün kemiklerinin kırıldığına emindim. Jay çocuğu boynundan tutup ayaklarım yerden kesecek şekilde yukarı kaldırdı.

"O ağzından çıkan kelimeyi, bir daha hayatım boyunca kullanamayacağına emin olmamı ister misin?"

Ses tonu tüm tehlikeleri kafeslerken çocuğa neler yapabileceğini tahmin bile etmek istemiyordum. Gözümün önüne gelen kanlı görüntüleri hemen defetmek ister gibi silkelendim. Koşar adımlarla Jay'in yanına giderek, büyük bir cesaret gösterip koluna yapıştım.

"Gidelim."

Jay, çocuğa öyle bir bakıyordu ki bu bakış karşısında kim olsa kalpten giderdi. Yani ben olsam giderdim orası kesin.

"Boş konuşan bir gereksiz, Jay. Gidelim," dedim tekrar onu çekiştirirken. Jay dişlerini sıktı ve ela gözleri sanki sarı bir ışıkla parıldadı. Önümde bir kurda dönüşmesi fikri beni paniğe sokmuştu, hemen kolunu sıktım.

"Lütfen."

Jay, adeta hırıldayarak boynunu bıraktığı an çocuk yeri boyladı. Bana hiç bakmadan yürümeye başladığında bir iki saniye nutkum tutulmuş şekilde arkasmdan baktım, fakat sonunda onu takip ederek arabasma bindim. Şu an, seninle gelmiyorum diyerek onu sinirlendirmenin yeri değildi.

Yol boyunca hiç konuşmadı. Ben de sessizce dışarıyı izliyordum. Aslında izliyor gibi yapıyordum çünkü evimin yolunda olmadığımızı anlamam çok uzun sürmüştü. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda cevap vermedi. "Nereye gidiyoruz, Jay?" diye sorumu yineledim.

Düz bir sesle, "Evime," dediğinde ağzım iki karış açılırken ona bakakalmıştım.

BÖLÜM 16

EV

Evime. Bu kelimeyi duyduğumda düşündüğüm ilk şey, evini merak ettiğimdi. İkincisi ise neden onun evine gidiyor ol-duğumuzdu.

İkinci düşüncemi aslında ilk düşünmem gerektiğine karar verip "Neden?" diye bağırdım. Bana dönüp yüzündeki sinirli ifade kaybolurken, yerine gelen tehlikeli gülümsemeyle bakınca yutkundum.

"Seninle bazı planlarım var."

"Ne saçmalıyorsun sen? Evine falan gelmeyeceğim," diye bağırmaya devam ettiğimde yüzümün şekli nasıl bir haldeydi bilmiyordum.

"Bağırmayı kes," diye hırladı. Yani bildiğin hırladı!

"Bugün yalnız olacağını biliyorum, o yüzden evde kalamazsın," dediğinde ses tonu normaldi. Laura onunla konuşurken evde tek kalacağım bilgisini de vermişti demek ki. O sırada araba durdu ve Jay büyük bir hışımla aşağı indi. Benim kapımı açtığına inmeyeceğimi belli edercesine ona bakıyordum.

"Zorla mı indirmemi istersin?" diye sordu ifadesiz bakışlarıyla. Pekâlâ, onun beni oyuncak bebek gibi sürüklemesine hiç gerek olmadığı için ters ters bakarak arabadan indim. "Beni Laura'nın evine götür," dediğimde beni hiç umursamadan yürümeye başladı.

Evin bulunduğu sokak çok ıssızdı. Tıpkı Laura'nın kaldığı şato gibi bir evde oturmasını bekliyordum fakat burası bir apartmandı. Üstelik boş bir apartman!

Jay binaya girince ben de arkasmdan onu takip ettim. Üst kata çıkmak yerine bodrum katma doğru indiğinde, temkinli adımlarla onu takip etmeye devam ettim. Dışı duvarın renginde boyanarak kamufle olmuş bir kapağı açtı ve içerisinde bulunan tuşlara bir şifre girdi. Ağzım bir karışık açık o kapağın nereden çıktığını çözmeye çalışıyordum.

Kapıyı açarak içeri girmem için bana bir işaret yaptı. Ona önce öylece baksam da tekrar içeriyi gösteren bir işaret yaptığıında, temkinli adımlarımı devam ettirerek içeri girdim.

Pekâlâ, görmeyi beklediğim manzara kesinlikle bu değildi! İçerisi oldukça lüks koltuklarla donatılmış, beyaz ışığın aydınlattığı salon ve beyaz dolapların çevrelediği mutfak birleşiminden oluşuyordu. İçeride kesinlikle kasvetli bir hava yoktu. Fazla eşyayla sıkılmamış, ferah bir evdi. Duvarı devasa büyüklükte bir televizyon duruyordu. Salonla mutfak haricinde bir odaya daha açılan kapı vardı.

Jay, bir düğmeye bastı ve havalandırma çalışmaya başladı. Ardından cebindeki telefonu ve arabanın anahtarım tezgâhm üzerine koyup üzerime doğru gelmeye başladığında, ellerimi onu durdurmak ister gibi kaldırdım. "Hey! Ne yapıyorsun?"

Düz bir ifadeyle üzerime gelmeye devam edince koltuğa oturup, hala havada kalan ellerimle onu durdurmaya çalıştım. Eğilerek kolunun birini koltuğa dayadıktan sonra yüzünü bana yaklaştırdı ve gözlerini kıstı. "O mekâna giderken akimdan ne geçiyordu?"

Sorusuna şaşırsam da istifimi bozmadan, "Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Dilin çok uzun, Belle. Koparmamı ister misin?"

Ölü balık gibi ona bakınca, başım olumsuz anlamda iki yana sallayıp sabır dilenir gibi bir nefes verdi. Sonra tekrar doğrulup, "Duş alacağım, burada uslu uslu otur," dedikten sonra odaya açılan kapıdan içeri girdi, bense boş boş arkasından bakakaldım. Tanrı aşkına! Ne işim vardı benim burada?

Şu an benim de ihtiyacım olan şey güzel bir duştu. Ama tabii ki Jay ile birlikte değil. Yani tek başıma bir duş... Her neyse.

Telefonumun melodisi tüm odayı doldurunca, zaten diken üstünde olduğum için ufak çaplı bir kalp krizi geçirdim. Abby'yle yaklaşık beş dakikalık bir konuşma gerçekleştirip, onu kızlarla film gecesi yaptığımız konusunda ikna

ettikten sonra zorla telefonu kapattım. Tehlikeli bir avcının evinde olduğumu duysa muhtemelen ufak çaplı bir kalp krizi de o geçirirdi.

O sırada odadan çıkan bir Jay gördüm. Düzeltiyorum, odadan çıkan üstü çıplak, kusursuzluğun vücut bulmuş hali olan bir Jay gördüm. Bu kadar mükemmel biri yaradılışa aykırı!

Saçlarından damlayan sular geniş omuzlarına, oradan da göğüs kaslarına doğru bir yol çiziyordu. Buzdolabından bir şey almak için arkasını döndüğü sırada, dövmeleleri dikkatimi çekti. Değişik şekillerden oluşan üç tane çok büyük sayılmayan dövmesi vardı. Birisi sağ ve diğeri sol kürek kemiğinin hizasında, bel boşluğunda olana bakacağım sırada... arkasına döndüğünde gözlerimi anında kaçırmıştım.

"Sen de duş'a girmek ister misin?" diye sordu düz bir ses tonuyla. Hala ona bakmamaya özen gösteriyordum.

"Neden buradayım? Gitmek istiyorum," dediğimde yarısı su dolu bardağım sert bir şekilde tezgâha koydu. "Banyo odanın içinde, orada temiz havlu var."

Yavaşça yerimden doğruldum ve göz göze sözsüz kısa bir düello yaşadık. Sonunda beni kesinlikle bırakmayacağından emin olunca, boş kürek çekmekten vazgeçip odaya doğru ilerledim.

Odanın içine girdiğimde gördüğüm manzara da gayet hoştu. Beyaz duvarlar, devasa büyüklükte bir yatak, boydan boya uzanan beyaz bir dolap... Banyoya açılan kapıdan girdim. Banyo da en az ev kadar lüks görünüyordu.

O manyağm istese kapıyı tuzla buz edeceğini bilmeme rağmen, hemen kapıyı kilitledim. Zorba da olsa sapık olduğunu düşünmüyordum neyse ki. Üzerimdeki elbiseden sıyrılıp, kısa süre kendimi sıcak suyla rahatlattıktan sonra havluyu bedenime sarmadan önce karnımda yine yanma hissetmeye başlamıştım, sanırım Laura'nın verdiği karışımın etkisi geçiyordu.

Hemen ağırlım artmadan üzerimi giyinmek için harekete geçtim. Jay'ın havluyla beraber bıraktığı... Bir dakika! Bunlar bir kıza ait geceliğe

benzeyen pembe askılı bir bluz ve ultra kısa bir şorttu.

İçimde biriken öfke şu an bir şekil alsa muhtemelen bir ejderhaya dönüşüp Jay'i yakardı. Boğazıma oturan yumruyu yok sayarak gözlerimi sinirle tavana diktim ve sakinleşmeyi bekledim. Lanet olası, resmen evinde kalan kızlardan birinin geceliğini bana vermişti ve sinir sistemimde bir tutam kıskançlık, bir tutam nefret, bir tutam tiksinti fokurduyordu.

Her ne kadar bunu giymek istemesem de sigara ve içki karışımı kokan elbisemi geri giyemezdim. Saçlarımın ıslaklığını havluyla azalttıktan sonra geceliği giydim. Vücudumun çoğunu açıkta bırakan bu geceliği giyen başka bir kızın Jay'le yaptıklarım düşününce... Hemen geri çıkarmak için hamle yapacaktım fakat Jay banyonun kapısını tıklattı.

"Umarım çıkmayı düşünüyorsunuzdur."

Hızla kapıyı açtım. Ben öfkeyle solurken, o beni görünce dudakları gördüğü şeyden memnun olmuş gibi yana kıvrıldı. "Laura'yla bedenleriniz pek örtüşmemiş galiba. Şort sana daha kısa olmuş."

Laura mı? Duyduğum isimle rahatlamış gibi bir nefes verince Jay kaşları havaya kalkmış, bana bakıyordu. "Bir şey mi diyecektin?"

Anlamamasını umarak huysuzca onu ittirdim ve oturma odasına doğru ilerledim. "Hayır," dedim kayıtsızca. Anlamamış olacak ki pek üstelemedi, yoksa bu fırsatı kaçırmaz beni utandırmak için her şeyi yapardı. Bugün okulda bana davranışı aklıma gelince olabildiğince ona bakmaktan kaçınıyordum. Üzerine siyah bir tişört giymişti ve beni sapkın düşünceler beslemekten kurtarmıştı neyse ki.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu buzdolabına bakarken. Pekâlâ, yine ilgili zamanlarıydı sanırım.

"İstemez," dedim ters ters. Ona tepkili olduğumu bilmesi lazımdı, hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdım. "Sen bilirsin,"

derken dolaptan bir kutu çıkardı ve kaşığını da alarak benim üçlü koltuğumun karşısındaki ikili koltuğa oturdu.

Bir dakika, dondurma mı o?

Yuvarlak gözlerle ona baktığımı görünce, kaşığı dondurmaya sapladı ve gözümün içine baka baka dondurmayı ağzma götürdü. Dondurma aşkımı kontrol altına almaya çalışarak, açtığı televizyona bakmaya başladım. Kanalları değiştirip en sonunda bir film bulduğunda durdu. Büyük bir gayret göstererek filmi izlemeye başladım.

Şaka gibi, şu an Jay Sullivan'la karşılıklı oturmuş televizyon seyrediyordum. Daha neler göreceğim, Tanrım?

Filmde başlarda her şey normaldi fakat sevimli çiftimiz bir anda tutkulu genç aşıklara dönüştüklerinde sanki odanın havası bir anda ağırlaşmıştı. İkisi birbirlerini tutkulu bir şekilde öpmeye başladığında, göz ucuyla Jay'e baktım. "Oturduk bunu mu izliyoruz yani?" diye sorduğumda dondurma kaşığını ağzma götürmeden durdu.

"Haklısın, çocuğun amatör davranışlarım ben de beğenmedim."

Pardon?

Benim olayım çocuğun amatör davranışları değildi. Zaten olamazdı çünkü bu gibi durumlarda nasıl profesyonel davranılır bilemiyordum. Fakat Jay oldukça iyi biliyor olmalıydı. Tehlikeli düşüncelerde yüzdüğümü fark edip hemen kendime görünmez bir yumruk attım.

Ona kaçamak bir bakış attığımda ister istemez gözlerim üzerinde kilitlendi. Şu an gözüme azılı bir katil ya da yırtıcı bir avcıdan çok, film izlerken dondurma kaşıklayan genç bir adam olarak görününce içimde farklı bir şeyler kıpırdandı. Bu hali de oldukça çekiciydi. Onu süzmeye devam ettiğimde dikkatimi dağıtan bir diğer şey dondurmaydı. Şu an o dondurmayı kaşıklamak istiyordum!

"Fikrini mi değiştiriyorsun?" diye sordu tek kaşım kaldırarak.

Pekâlâ, buraya kadar! Hemen kalkıp, kaşığı aldığım gördüğüm çekmeceyi açtım ve bir kaşık kaparak onun yanına oturdum.

Dondurmaya daldırıp onu hiç umursamadan yemeye başladım. Gerçekten insanların yaptığı en güzel icatlardan biriydi sanırım.

Jay yemeyi bırakarak dondurma kabım bana uzattı ve ben de onun fikrini değiştirmesine izin vermeden alıp kaşıklamaya devam ettim. "Demek kitap kurdu olduğun kadar, dondurma canavarısın da," dedi alay dolu bir sesle. Omuz silkip, yemeye devam ettim.

"Eden'm bunu benden önce keşfetmesi can sıkıcı." Söylediği şeyle beraber dondurma kaşığı ağzımda kaldı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi ona çevirdiğimde ifadesizce yüzüme baktığım gördüm. "Burası küçük bir kasaba, Belle. Sarışm başavcınm, sevgilisiyle dondurma yerken görülmesi oldukça ilgi çekici bir haber."

Böyle dengesiz davrandığı için kusursuz yüzüne yumruğu çakmamak için kendimi zor tuttum. İyi ki de tutuyordum, karnımdaki ağrıyla beraber kırık bileğimin de acısını çekemezdim. "Bugün bana düşüncelerini açık bir şekilde belli eden biri olarak, şu sözlerin kafa karıştırıcı."

Dudakları yana doğru kıvrılırken, bir şey düşünüyor gibi başım eğerek gülümsedi. Pekâlâ, bunun ne demek olduğunu anlamamıştım. "Ne gülüyorsun?"

Başını tekrar kaldırıp bu sefer açık açık gülmeye devam etti. "Şu an yüzün dondurmaya bulanmışken, seni ciddiye alamıyorum," dedi alay dolu bakışlarıyla. Bir dakika. NE?

Elim tam yüzüme doğru giderken, bir anda elimi tuttu. "Elinle silmeyeceksin değil mi, Belle? Bu hiç hoş olmaz."

Gözlerimi kırıştırdım. Bana doğru yaklaşmaya başladığı anda kalbimdeki hamster, kafesindeki tekerleği bir kenara atıp direkt kafesi parçalamaya başladı.

"Hay aksi, peçete yakınlarda değil," derken daha ne olduğunu anlayamadan çenemi öptü. O an saniyeler milyon parçaya bölündü ve biz o parçalardan birinde kapalı kaldık. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi dudakları gereğinden fazla uzun orada kalmıştı. Hafifçe kendini geri çekerek nefesini yüzüme verdi. Ben sıcak nefesiyle hipnoz olurken, "Şurada da kalmış," diye

fısıldayarak dudağıma çok yakın bir mesafedeki yeri öptüğünde, bu sefer tüm vücudum kaskatı kesildi. Dudağımın kenarına ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra geriye yaslanıp bana baktı.

"Şimdi daha temiz görünüyorsun, artık ciddiye alabilirim," dediğinde çok geçiren gözlerle ona bakakaldım. Kesinlikle bu çocuğun amacı beni kalp krizinden öldürmekti veya çıldırdığımı görmek istiyordu. Şu anm beni bu kadar etkilemesi ise durumumun hiç iyiye gitmediğinin göstergesiydi.

"Ondan uzak dur!" diye feryat etti sağ omzumun üzerinde oturan mantıklı Anna. Sol omzumdaki arsız Belle ise bana göz kırpyordu.

"Uyumak istiyorum," dedim ani bir hızla yerimden kalkarak. "Önce yüzümü temizleyeyim." Dondurma kabım bırakıp koşar adımlarla banyoya girdim. Aynada bir süre amaçsızca kendimi izledikten sonra suyla ağzımın kenarlarını yıkadım. Öptüğü yerler alev alev yandığı için soğuk su biraz da olsa ferahlatmıştı. Resmen dudakları yüzüme değmişti ve bu düşünce beni bir tereyağı gibi eritmeye yetiyordu.

O sırada karnımdaki ağrı şiddetlenince elimi oraya götürüp yere doğru büküldüm. Ağzımdan çok sesiz acı dolu bir inilti çıktı. Jay banyo kapısını tıklattı. "Belle?"

O sessiz iniltimi duymuş olamazdı değil mi? Cevap vermek için ağzımı açınca yine acı dolu bir ses çıkardım. Jay, hemen kilitlemediğim kapıyı açtı.

"Doğru ya kurtadamlar sesleri duymada iyidir," diye mırıldandığımda kaşlarım kaldırarak, "Bize kurtadam denmesinden hoşlanmayız," dedi kesin bir sesle. Gözlerimi devirmeme fırsat kalmadan iki büküm olan bedenimi kucağıma aldı ve banyodan çıkararak büyük yatağa yatırdı.

"Bekle," dedikten sonra odadan çıktığında acıdan kasılırken, yatağın ortasında yatıyordum. Çok kısa bir süre sonra elinde La-ura'nınkine benzeyen bir tüp getirip, içindeki sıvıyı bana içirdi. "Acın azalmaya başlayacaktır," derken başımı yastığa koyup beni daha düzgün bir pozisyonda yatırdı.

O sırada acıyla tekrar kasıldım, dişlerimi sıkarak suratımı buruşturdum. Jay sıkıntıyla iç geçirip yamma uzamırken ellerini belime yerleştirip karnımdaki ağrıyan noktaya dikkat ederek beni kendine doğru çekti. Kokusu burnuma doluşunca sanki acımın dinmesini içtiğim sıvı değil de Jay'in kokusu sağlayacakmış gibiydi.

"Aramızda bir şey olmadığım söylemiştin," dediğimde, "Evet, yok," dedi kesin bir sesle. "Sadece evimde kalan misafirime iyi davranıyorum."

"Dokunma bana. Yanıma bile yaklaşma lafının neyini anlamadın?" diye tıslayarak ondan uzaklaşmak adına çırpımmaya başladım. Ağrıyan karmmla hareket etmem çok zor olduğu için daha yataktan çıkamadan beni tuttu ve sırtım sert göğsüne çarptı. Nefesini enseme hissedince, tüm kanım çekilmiş gibiydi.

"Birincisi, senden istersem uzak dururum. Sen uzak durmamı istedin diye değil," dediğinde ılık nefesi kulağımı yalayıp geçmiş ve beni başka alemlere götürmüştü. "İkincisi, rahat bir yatağı bırakıp koltukta uyuyacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Şanslısın ki bu haldeyken senin de o koltukta kıvranmana izin vermeyeceğim. O yüzden uyu."

"Dengesiz herif!"

"Öyleyim," diyerek kulağıma fısıldadı.

Şu an ne düşündüğünü anlayamıyordum, duygularım o kadar güzel gizliyordu ki... Geldiğim yerde kızlar çorap değiştirir gibi sevgili değiştiriyorlardı ve bıraksak erkekler hakkında kitap yazacak kıvama gelmişlerdi. Onların ne düşündüklerini bile anlayabiliyorlardı. Bense hem kimseye güvenecek kadar kendimi teslim edememiştim, hem de hiç kimse karşımda bir yapbozun parçaları gibi durup, sanki o parçaları birleştirse ortaya çıkacak manzaradan hoşnut ve mutlu olacağım izlenimi vermemişti.

Bir yanım Jay'in bunları başarabileceğini söylerken, daha mantıklı olduğunu düşündüğüm diğer yanım parçaları birleştirdiğimde göreceğim manzaradan hoşnut olmayacağını söylüyordu.

"Rahatla, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. İlk kez benimle uyumuyorsun ya?"

Bugün okuldaki, "İlk kez biriyle uyumuyorsun ya?" sorusunu, "İlk kez benimle uyumuyorsun ya?" olarak değiştirmesi hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Binleriyle uyumaya alışkınım, ama seninle değil," diyerek onu gıcık ettiğim sırada gövdeme sarılı kolu sıkılaştı ve bıçaklandığım yer acıyla zonkladı. "Ah!"

"Beni sinirlendirmek yararına olmaz, Belle. Yerinde olsam, buna çok dikkat ederdim." Beni kendine iyice çektiğinde çırpınmayı bırak, parmağımı oynatacak halim kalmamıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya teslim etmek için hazırlandım.

"Güzel kokuyorsun."

Ne? Ne? Ne?! Jay, bana güzel bir şey mi söyledi?

Sesi çok uykulu çıkmıştı. Hatta uyku arasmda konuşmuş bile olabilirdi. "Bana iltifat mı ettin sen? Yoksa ölecek miyim?" diye sordum şaşırdığımı belli edercesine. Aynı zamanda uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Uykulu sesiyle mırıldandı.

"İltifatım sana değil, Belle. Şampuamma. Bugün güzel koktuğunu bir kere daha anladım."

Ağzım yavaşça aralandı. Bu çocuk gerçekten inanılmazdı! "Pisliğin tekisin," diye homurdandım.

"Biliyorum," derken alayla gülümsediğini hissetmişim. "Ama biraz daha bana hakaret etmeye devam edersen, dilini kaybedebilirsin." Yüzünü saçlarımın araşıma daha çok gömdü. Söylediği şeyin korkunç soğukluğuyla

yaptığı hareketlerin sıcaklığı birbirine karışmıştı ve bu hissi bana daha çok yaşatacak gibiydi. Yorgunluğuma daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım ve bana yabancı olan bu erkeğin kollarında, oldukça tanıdık bir güven duygusuyla uykuya daldım.

BÖLÜM 17

KISKANÇLIK

yandığımda Jay'i görmeyi zaten beklemiyordum, ama

Laura'nın neredeyse dibime girmiş su yeşili gözleriyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum. "Laura!" diye tiz bir ses çıkarıp, hızla doğruldum ve karışmış saçlarımı düzelterek ona baktım.

Laura, beni süzerken gözlerini kıstı. "Yoksa siz..?" Sorusunu tamamlamamıştı ama ben ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım.

"Saçmalama," diye bağırırken yerimden hoplamıştım resmen. Hala şüpheyle bana bakmaya devam edince, "Sadece uyuduk!" diye savunmaya geçtim. Laura'nın kısılmış gözleri aniden yuvarlak olmuştu.

"Uyudunuz mu? Jay sizinle mi uyudu?"

Dağınık saçlarımı düzeltirken kaşlarımı çattım. "Koltukta uyuyamayacağımı söyledi. Benim de ağırlarım vardı, o yüzden burada uyuduk."

Laura bir şeyler düşünüyor gibi yine gözlerini kıstı. "Çok ilginç. Sizin aranızda ne var?"

"Aramızda hiçbir şey yokmuş," diyerek omuz silktim. Onun da dediği gibi alt tarafı beraber uyumuştuk. İkinci kez. Tabii, kim bilir başka hangi kızlarla beraber uyuyordu. Hatta daha başka neler yapıyordu... Tamam, bunu düşünmemeliyim!

"Burası onun özel alanı, seni buraya getirmesine şaşırdım," dedi büzüşmüş dudaklarının arasından. "Ayrıca Jay biriyle uyumaz, bu konuda oldukça titiz. Yöntemi şu; işi gör ve bırak."

İşini görüp bırakma kısmı, bende ne kadar tiksinti oluştursa da beni özel alanına getirmesi ve benimle beraber uyuması, mutlulukla dans eden duygular yayıyordu. Ve oldukça şaşkm duygular. Hatta o şaşkm duygular, sarhoş olmuş gibi düşünce duvarıma çarpıp duruyorlardı ve mantıklı düşünmemi engelliyorlardı.

"Onun sana bir şey anlatmadığım sanıyordum. Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sorduğumda bilmiş bir tavırla gözlerini devirdi. "Gözlem ve iz sürme yeteneğim bir numara. O korkunç yaratığı kimse benden iyi tanıyamaz."

Sonunda konuyu değiştirmeye karar verdim. "Senin burada ne işin var?"

"Jay arayıp, sana temiz kıyafetler getirmemi söyledi. Okula da beraber gideceğiz."

"O nerede?" diye sorduğumda bilmediğini belli ederek alt dudağım sarkıttı. Lafı fazla uzatmadan, Laura'nın getirdiği krem rengi bluzu ve dökümlü siyah eteği giyip, saçlarımı serbest bıraktım. Laura yol boyunca barmen çocuktan bahsetti. Onu tekrar görebilmek için o mekâna gideceğini söylediğinde beni buna karıştırmamasını söylemişim. Kesinlikle oraya bir daha gitmeye niyetim yoktu.

Okul binasma girdiğimizde Laura'yla ayrıldık. Somaki saatler sıkıcı derslere girip çıkmakla geçti. Eden bugün okulda değildi, gözlerim Jay Sullivan'ı arıyordu ama ders aralarında onu görememişim. Sonunda öğle arası geldiğinde Alexis, Sam ve Eily üçlüsüyle bahçedeki masalardan birine oturmuştuk.

Alexis ve Sam, hocaları eleştiren bir konuşma içerisindeyken, Eily telefonuyla konuşuyordu. Bu aralar Eily'nin bir sevgilisi olduğundan şüphelenmeye başlamışım. Bize bir şey anlat-masa da, sürekli sırttan bir suratla dolaşması ve telefonundan gözünü ayırmaması başka bir şeye işaret olamazdı.

"Kızlar, ben içecek bir şeyler alacağım," diyerek onları bilgilendirdim ve masadan kalktım. Şu an, muhtemelen bıçak yaram için içtiğim karışımlardan midem yanıyordu. Ve ufak bir sızı resmen bıçaklandığımı

bana hatırlatırcasma orada varlığını sürdürüyordu. Yine de karışım olmasa daha büyük bir acıyla

sürünüyor olacağım için bu ufak sızıya söylenme hakkım yoktu. Çantamdan telefonumu çıkarmaya çalışarak binaya girerken birine çarpınca sendeledim.

Gözlerimi, çarptığım kişiye çevirince Jay'in yüzü odağıma girdi. Afallamış bir halde ona baktıktan sonra, bir anda onun yanında duran kişiye gözlerim çevrildi. Ay Işığı'nda yanında oturan yeşil gözlü ve siyah saçlı kızla birlikteydi. İkisi de durmuş bana bakıyorlardı. Ve ben de moron gibi onlara bakıyordum!

"Ah, sen Eden'm kız arkadaşı değil misin?"

O kadar afallamıştım ki kızın söylediği şeye bir an tepki veremedim. "Sadece arkadaşım," diyerek son kelimenin üzerine hafif bir vurgu yaptığımda, kız tek kaşım kaldırdı.

"Ay Işığı'nda yanımıza onunla gelmen ve geçen gün de sizi dondurma yerken görmem bana farklı düşündürdü, benim hatam. Bu arada tamışmadık, ben Andrea."

Ne? Bizi dondurma yerken mi görmüştü? Yaşadığım farkm-dalıkla beraber gözlerim kısa bir an Jay'i buldu, ela gözleri pür dikkat üzerimdeydi. Beni Eden'la dondurma yerken görüp bunu Jay'e söyleyen kişi belli olmuştu!

Sesimin sinirden titremeyeceğine emin olduktan sonra, "Annabelle," diyerek karşılık verdim. Jay, konuşmadan sadece öylece duruyordu.

"Dikkatli yürümeni tavsiye ederim, Annabelle. Birine çarptığında her zaman kibar insanlarla karşılaşamayabilirsin." Andrea'nın söylediği şeyi duyunca, yüz ifadem sinirle kasılır-ken sakın kalmaya çalıştım. O sırada Jay yanımdan geçip gittiğinde bedenim buz kesti.

Andrea bana son bir bakış attıktan sonra onun arkasından gittiğinde, öfkeyle karışık şok olmuş gözlerle arkalarından baktım. Ağzımdan çıkan histerik bir kahkaha, sonunda kafayı yediğimin göstergesiydi.

Adımlarımı hızlandırarak bahçedeki kızların yanına doğru yürümeye başladım. Şu an muhtemelen kırmızı kumaş parçası gören bir boğa gibi sinirli görünüyordum. Derdi neydi? Neden sürekli karşıma çıkarak aklımı karıştırıyor, sonrasında bana

bir hiçmişim gibi davramıyordu? Onunla ilgili bir şeyler yanlıştı, fakat ne olduğunu çözemiyordum.

"Lanet herif!" Kendi kendime düşünürken hiddetle ağzımdan çıkan bu kelime karşısında, kızlar hararetli tartışmalarım bırakarak bana döndüler. Ne zaman onların yanına gelip oturduğumu bile bilmiyordum.

"Ne oldu, Annie?" Bu soru Alexis'ten gelmişti. Hepsinin gözleri kocaman olmuştu çünkü şu an çok sinirliydim ve duygularımı saklayamıyordum. "Ben... şey..Ellerimi enseme götürüp, enseme parmaklarımla ovaladım. "Bir şey yok. Biri bana çarpıp bir özür bile dilemeden gitti de."

Tek kaşım kaldırarak bana bakan Sam, sorunun kiminle ilgili olduğunu anlamış gibiydi. Aslında onun gözünden pek bir şey kaçmadığımı biliyordum fakat ona bir şey anlatmamıştım. Jay'den uzak durmamı, en başında açık bir şekilde dile getirmişti ne de olsa.

Omzuma dolanan elleri hissettiğimde, başımı yama oturan bedene çevirdim. Tabii ki bu fazla samimiyeti bir tek Brandon gösterebilirdi. Davranışları bana her zaman Marcus'u hatırlatıyordu ve Brandon'm etrafımızda olmasını seviyordum.

"Siz kızların sorunu ne?" diye sorarken yüzünde çok büyük bir problemi çözmeye çalışıyor gibi bir ifade vardı. Başım, kollarının altındaki bana doğru çevirdi ve "Ben sizi anlamıyorum," dedi.

Gülümsememi bastırmam çok zor olmuştu. Hayret dolu gözlerini hepimizin üzerinde gezdirerek bir cevap bekliyordu fakat Alexis, Sam ve Eily de aym benim gibi gülümsemelerini bastırmaya çalışmakla meşguldüler. Anlaşılan Brandon'ı böyle şaşkın görmek, herkesin hoşuna gitmişti.

"Sorun ne, Brandon?" diye sordum sonunda sesimin ciddi çıkmasına özen gösterirken.

"Lena," dedi iç çekerek. "Bana bir türlü yüz vermediğini hepiniz biliyorsunuz. Fakat biraz önce Keisha'mn beni boş sımfa çektiğini görmüş olacak ki, daha sınıfa girdiğimiz anda büyük bir gürültüyle kapıyı açtı. Bana ağzına geleni saydıktan sonra

sınıfı terk etti," dedi aklı karışmış gibi. "Madem bana yüz vermiyordu, bunu neden bu kadar umursadı ki?"

"Çünkü seni umursuyor, aptal. Sadece seni peşinden koşturmak hoşuna gidiyor olmalı," dedi Sam.

"Başka bir kızla görünce de kıskanmış olacak ki kendine hâkim olamamış," diye ekledi, Eily.

Brandon tek gözü kısıp suratını buruşturarak, "Beni umursadığını görmek için illa kıskandırmam mı gerekiyordu?" diye sordu. Fakat sonra yüzüne şeytani bir sırıtış yayılmıştı. "Bilseydim bunu baştan yapardım."

Eğer seni kıskanıyorsa umursuyor demektir... Bu cümle kafamda dolaşmaya başladı ve bu da aklıma bir soruyu getirdi.

Jay, beni kıskanır mıydı?

Bu soru kendi kendime alay eder gibi gülmeme sebep olmuştu. Jay'e bugün yaptığım ödetmek istiyordum fakat onu kıskandırarak bunu başarmam mümkün değildi. Yapabileceğim tek şey, bir daha onun etkisine kapılmamak olacaktı. Ona yakışmayacaktım, elimden geldiğince uzak duracaktım.

Kesinlikle onu düşünmeyecektim.

BÖLÜM 18

ÖFKE

ün okuldan sonra eve gitmiş, zamanımı yatıp uyuyarak

geçirmiştim. Bugün ise beden eğitimi dersi için soyunma odasında üzerimizi değiştiriyorduk. Daha doğrusu ben üzerimi değiştirirken, Alexis ve Sam yine birbirlerine giriyordu. şu an çıkardıkları sesler bana kuşları anımsatıyordu.

Bugün derste tüm son sınıflar birleştiği için Alexis de ya-nımızdaydı. Buna ek olarak, Andrea da bu derste bizimle olacaktı. Ve Jay de. Ah, o ismi anmak bile sinirlerimi bozuyordu!

"Hadi kızlar! Koç Kendrick, düdüğünü çalmaya başladı." Eily'nin bize seslenmesiyle Alexis ve Sam didişmeyi bıraktı ve dışarı çıktık. Bugün beyzbol maçı yapılacaktı ve gerçek bir maç olmamasına rağmen bu oyundan gram anlamadığım için bu durumdan pek hoşnut değildim. Klasik edebiyat dersinden, bıçaklanma olayı yüzünden zaten geçersiz not almıştım, bu dersten de geçersiz not almak istemiyordum. Bayan Kandiss'e gidip mazeretimi sunarsam belki bana bir şans daha verir diye umut etmekten başka çarem yoktu.

Dışarı çıktığımızda hava içimi karartmıştı. Genelde güneşli olan hava bugün karardık ve kasvetliydi. Kızlarla beraber ısınma hareketleri yapan öğrencilerin arasına doğru ilerledik. Andrea fırsatı değerlendirip, seksi olduğunu düşündüğü ısınma hareketleri yapıyordu ve bunu tabii ki Jay'in yanında yapıyordu.

Jay ise hiç oralı değildi, sadece ifadesiz gözlerle karşısında konuşan Dean'i dinliyordu. Dean'in gözleri Alexis'e kaydığında, Jay de dikkatini bize yöneltti. Buna karşılık Andrea ısınma

hareketini yarım bırakarak, kollarını göğsünde bağladı ve meydan okuyan bakışlarım bana dikti.

Gözlerim bir an Jay'in ela gözleriyle buluşunca, amnda bakışlarımı başka yöne çevirdim. Onu görmezden gelme kararımı daha da güçlendirerek, kendi kendime ona bakmamak için komut veriyordum.

"İlk olarak, başlangıcı yapacak hücum takımı ve savunma takımını belirliyorum," dedi Koç Kendrick. Koç, otuzlu yaşlarında fit bir adamdı. Amigo takımındaki kızların ondan hayranlıkla bahsetmesinin sebebini

şimdi daha iyi anlıyordum. "Bayan Jenkins, sesinizin kapama düğmesine basm da artık takımları saymaya başlayayım!"

Koç Kendrick, Alexis'e bağıırken herkes kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Alexis ise mahcup bir şekilde gülümseyerek dudaklarma fermuar çekiyor gibi yaptı. Sonra kulağıma doğru, "Eğer Koç bu kadar ateşli bir adam olmasaydı, içimden ona sövüyor olurdum," diyerek yarım ağız fısıldadığında, dirseğimi gövdesine geçirdim. Karşılık olarak, "Avcıların iyi duyduğunu biliyorsun değil mi?" diye fısıldadığımda, Alexis telaşla Dean'e baktı. Dean ise söylediğini duymuş olacak ki Alexis'i dört parçaya ayıracak gibi bakıyordu. Hımm, kas yığını da kıskanabiliyor-muş demek ki.

Dokuz kişilik takımlarda, benimle beraber Alexis, Eily, Eden ve hatta Dean aynı takımda; Sam, Andrea, Brandon ve Jay karşı takımdaydı.

"Herkes maç başlamadan önce biraz pratik yapsın," diyen Koç Kendrick, bizi serbest bırakarak tribündeki koltuklardan birine oturdu ve öğrencilerden birinin getirdiğı kahvesini yudumlamaya başladı. Diğer takım bizden biraz uzakta bir yere toplanmıştı. Alexis hemen soluğı Dean'in yanında alırken, ben de yanıma gelen Eden'a yardım dilenen gözlerle bakıyordum.

"Ben o topu asla karşılayamam," dedim dudaklarımı büzerek.

"Alıştırma yapalım. O kadar zor değil." Yine güven verici bir gülümseme takınmıştı, fakat bu sefer o gülümseme bile beni rahatlatamamıştı.

Gözlerimi Eden'dan ayırıp, sopayı elime aldım ve atıcı tümse-

ğinde durarak bana topu fırlatan adını bilmediğim bir kıza karşı-

lık vermeye çalıştım. Sonuç; elbette başarısızdı! Birkaç denemede daha başarısız olunca Eden bana iyice yaklaşıp dibimde durdu.

"Kendini rahat bırak, Jefferson. Sopayı bu açıyla tut," diyerek sopayı tuttuğum elimi istediğı açığa getirdi. "Topun havada süzölüşünü hisset ve

sana doğru geldiği her açığı dikkatle takip et. Dikkatini vermiyorsun, Jefferson."

Geriye çekilerek bana dikkatimi toplamam için bir iki saniye ayırdıktan sonra kıza topu atması için bir işaret yaptı. O kadar odaklanmışım ki top bana doğru gelirken sanki ağır çekimle geliyor gibiydi. Ve tüm hızımı kullanarak topa vurdum.

Topa vurunca, "Bastır, Red Sox¹!" diyerek şakıyan Sam ve Eily'yi duyunca yüzümde kocaman bir sırıtiş belirmişti.

"Gördün mü, o kadar da zor değil," diyen Eden'a dönecekken, neredeyse dibimize girerek bana öldürücü bakışlar yollayan Jay'i gördüm. Ona, ne var dercesine bir bakış attığımda, sağ gözünde bir seğirme gördüğüme yemin edebilirdim. Bu tavrını umursamadan alıştırma yapmaya geri döndüm, Jay'i görmezden gelme kuralım hala geçerliydi.

Maç başlamadan önce su içmek için kalabalıktan uzaklaşmaya başladığımda, sanki bana doğru gelen topu çok iyi hissetmişim. Bir anda arkamı dönüp elimi yüz hizamda kaldırarak beyzbol topunu tam kafama çarpmadan önce havada durdurdum.

Oha!

Gözlerim yaşadığı şokla boyut değiştirirken topu hemen elimle yakaladım. Bana topu fırlatan yüze bakınca büyük bir öfke dalgası içimde dolaşmaya başladı. Andrea, sahte bir üzüntüyle, "Ah, özür dilerim. Topu sana atmak istememişim," dedi.

Pekâlâ, zaten bu kıza karşı içimde büyük bir öfke biriktirmiştim, şu an kusmanın tam yeri ydi. Ona doğru iyice yaklaşıp, gözlerimi kıstım. "Nedense bana istemişsin gibi geldi."

Andrea sahte tavırlarına devam edip elini kalbine koyarak güler gibi bir ses çıkardı. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Bilmem, bunu bana sen söylemelisin." Buz gibi bakışlarım, yeşil gözlerine sabitlenmişti.

"Sanırım kendini fazla önemsiyorsun." Siyah kaşlarından birini kaldırdı ve kollarım göğsünde bağlamış, alıştırma yapanları izleyen Jay'i gösterdi. "Fakat o seni önemsemiyor. O yüzden benim de seninle bir derdim olamaz."

Bakışları tekrar bana döndüğünde yeşil gözlerindeki alaycı parıltıları gördüm ve anında tepem attı. "Onun beni önemseyip önemsememesi umurumda değil. Ve sen, eğer birine düşmanlık besleyeceksen bu ben olmasam iyi olur." Neden bu kadar tehditkâr ve kendine güvenen bir konuşma yaptığımı bilmiyordum fakat öfkem somut bir şekilde bir yılan gibi etrafımızda dolanırken, bunu düşünecek durumda da değildim.

Tek parmağıyla omzumu ittirdi. "Senden korkmam mı gerekiyor, küçük cadı?"

Ve ipler o an koptu. Dokunuşunun verdiği öfkeyle, içimde öyle bir duygu dalgası birikti ki yüzümü yere eğerek gözlerimi kapattım ve nefesimi verince sanki görünmez bir güç içimden fırlamış gibi hissettim.

Gözlerimi açtığımda, Andrea yere kapaklanmış bir haldeydi. Bu görüntüsü bana bir hayli zevk verirken aynı zamanda da beni şaşırtmıştı. Andrea yarı şok yarı öfkeden deliye dönmüş gözlerle, dağılan saçlarını düzelterek bana baktı. "Sen, ne yaptığın sanıyorsun?!"

"Imm, gözle görülür hiçbir şey." Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Zaten olsa da ona cevap vermezdim.

Etrafımıza doluşan birkaç insan Andrea'yı kaldırmak yerine, kavga çıkmasını bekleyen gözlerle bana bakıyorlardı. Düştüğü an yerden kalkabilecek reflekslere sahipken, şu an hala yerde oturuyordu. Resmen insanlara mağduru oynayarak rol kesiyordu!

O sırada gördüğüm şey, şaşkınlıktan ağzımın hafifçe aralanmasına neden oldu. Jay'in, Andrea'yı kolundan tutarak yerden kaldırmasını izlerken sinirden dişlerimi öyle bir sıktım ki

kırılmadıkları için şanslıydım. Tüm ifadesizliğimle ikisine de bir bakış attıktan sonra daha fazla orada durmadan soyunma odasına doğru yürümeye

başladım. Soyunma odasının kapısına geldiğimde bir el beni sertçe tutup kendine doğru çevirdi.

"Artık güçlerini mi kullanmaya başladın?"

Jay'in yüzünü gördüğümde şaşırmıştım fakat ona bunu belli etmedim. İfade­siz bakışlarımla, "Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Herkesin önünde güçlerini sakın bir daha kullanma," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu. Ve sesi oldukça kesin çıkmıştı. Bu muydu yani bütün derdi?

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez," dedim kolumu elinden kurtarmak için çekiştirirken. Fakat nasıl bir gücü varsa, o istemeden kurtarmam imkânsızdı. Acaba ona da mı güç kullan-saydım? Gerçi o gücü de nasıl kullandığım hakkında bir fikrim yoktu ya neyse. Samrım fazla odaklanmış olmalıydım.

Keşke işler Harry Potter'daki gibi asayla yapılsaydı, samrım daha kolay olurdu. Biraz da görsel karizma katardı, ha?

"Sana bunu belki de bininci defa söylüyorum. Ben bir şey söylüyorsam, onu dikkate al." Jay'in sert sesi içimi gıdıklarken, nasıl bir mazoşist olduğumu düşündüm. Bu çocuğun benimle sert konuşmasını seviyor falan mıydım ben?

Gerçi ben her zaman sert erkekleri sevmiştim. Şeker Kız Candy'nin iyi çocuk Anthony'si değil de, devreye sonradan giren ve bir rüzgâr gibi esen Terry'si her zaman favorim olmuştu. Jay ile benzerliği şu an dikkatimi çekiyordu. Ukala, sert ve oldukça çekici... Ayrıca yakışıklı. Seksi şikkını da işaretlemek istiyorum.

Dikkat dağıtıcı özelliklerini es geçerek ona dik dik baktım. Neyse ki öfkem hala yerindeydi. O sırada Jay'in dudakları gizli bir sırrı keşfetmiş gibi kıvrıldı. "Yoksa beni kışkırttığın için mi onu yere düşürdün?"

Elini gevşettiği için kolumu kurtarıp, başımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. Öyle yoğun baktım ki, alayla gülümseyen dudakları yavaş yavaş

düz bir çizgi halini aldı. Burnum burnunun ucuna gelene kadar parmak ucumda yükselince

aramızdaki yoğun elektrik, çatırdama noktasma geldi. Jay'in kaskatı kesildiğini hissetmiştim, böyle bir hareketi benden beklemiyor olmalıydı.

"Seni kıskanmak için bir sebebim yok, Sullivan." Yüzüne doğru kısık sesle söylediğim bu cümleden sonra aramızda sözsüz kısa bir düello daha geçti. Ela gözleri gitgide koyulaşırken nefesimi yüzüne verdim ve bu onun daha da kasılmasına sebep oldu.

Suratıma alaycı bir gülümseme yerleştirip kendimi geri çektiğimde yüzü bir anda buz kesti. Soyunma odasına girerek kapısını hızla kapattım. Her zaman o beni şaşkma uğratıp, çekip gidecek değildi ya!

Soyunma odasındaki oturaklardan birine oturup, dirseklerimi dizime dayayarak başımı avuçlarıma gömdüm. Ne kadar süre öyle kaldım bilmiyordum fakat bir süre sonra Sam, Alexis ve Eily yanıma gelmişlerdi. "Koç seni sordu fakat ben bir şeylerin ters gittiğini anladığım için ona hastalandığımı söyledim, Annie," dediğinde Alexis meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Eily. Büyük gözleri, ilgiyle enerjimi algılamaya çalışıyor olmalıydı. Ve şu anki enerjim, muhtemelen oldukça karışık duygular yayıyordu. "İki kere güç kullandım," dedikten sonra onlara tüm olanları tek tek anlattım.

"Andrea sürtüğünü ateşe vermemi ister misin?" diyerek bir soru yöneltti Alexis. "Savunma için öğrendiğim bir büyü, yapması zor oluyor fakat Andrea'yı yakmaya değer. Yine de bildiğin gibi çabuk iyileşebiliyorlar, yani bu geçici bir yöntem olur."

Andrea'yı yakmak çok hoşuma gitse de başımı olumsuz anlamda salladım. "Gerek yok. Bir daha ona bulaşmayacağım," dedikten sonra dolabımdan kıyafetlerimi çıkararak giyinmeye başladım. Kızlar da üzerlerini değiştiriyorlardı. "Bugün bizim şarap evine gelmeye ne dersin? Biraz kafa dağıtırız," dedi Sam, seninle konuşmamız gerekiyor bakışları atarken.

Haklıydı. Düşüncelerimi dağıtmalıydım ve bunu evde başaramazdım. En son onların şarap evinden, kendi evime yürüme maceramda çok iyi şeyler yaşamadığım için bu sefer Abby'yi

beni alması için arasam iyi olacaktı. "Anlaştık," dedim Sam'i onaylayarak.

"Ya siz kızlar?" diye sorarken Sam, Eily ve Alexis'e dönmüştü.

"Ah, ben biraz önce Dean ile randevulaştım," dedi kaşlarını oynatarak Alexis. "Bu aralar bana karşı çok ilgili ve bu fırsatı kendi lehime çevirmeliyim. Onu kendime âşık edeceğim."

Alexis'in azminden istiyordum. Sam soru soran gözlerini Eily'ye çevirdiğinde, Eily ölü balık gibi bize bakmaya başladı. "Ya sen ne yapacaksın, bayan enerji ölçer?" diye sordu Sam.

"Ben... şey... biriyle görüşüyorum."

Hepimiz bunun farkındayız bakışları atınca Eily gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ, onu tanımıyorsunuz. Adı Grayson. İşler ciddileşince, onu sizinle kesinlikle tanıştıracam." Mahcup bir şekilde dudağım ısırıldı. Bizim alınmamızdan korkuyordu samrım, fakat hepimiz anlayış dolu bir gülümsemeyle karşılık verdik.

"Pekâlâ, enerji ölçer. Sabırsızlıkla bekliyoruz," dedi Sam. Sonrasında toparlanıp soyunma odasından ayrıldık.

Okul çıkışı Sam ile şarap evine gittiğimizde birkaç müşteri vardı. Sam'in kardeşi Nadia okulundan gelmiş, müşterilerle ilgileniyordu. Bir şeyler yiyip Büyükbaba Arnold'm da katıldığı bir sohbeti bitirdikten sonra şarap içmeye başladık. Ona Jay ile ilgili olanları artık içimde tutamayarak anlatmışım. Sam de onun bu garip davranışlarına anlam verememişti.

Kaç kadeh şarap içtim bilmiyordum fakat etrafım bulanıklaşmaya başlamıştı. "O şeytandan nefret ediyorum," dediğimde Sam kimden bahsettiğimi çok iyi bildiği için sırıtıyordu. "Bence etmiyorsun."

"Elbette ediyorum. Nefret çok güçlü bir duygudur," derken gözlerimi tavana diktim ve dudaklarımı ördek gibi şişirdim. "Sürekli onu düşünmemin nedeni bu güçlü duygudan kaynaklanıyor."

Sam, "Evet, haklısın, yine de bu konu biraz tartışmaya açık," dediğinde şarap kadehini havaya kaldırıp hayali bir şerefe yaptı. Daha fazla dayanamayarak, alnımı masaya yasladım. Telefonumun çaldığım duyduğumda bilincim açık olsa da, ona bakacak

gücüm yoktu. Sam'in telefonumu açarak biriyle konuştuğunu biraz da olsa duyabiliyordum.

• "Cadı Kazam Şarap Evi..." Sessizlik. "Ayakta duracak durumda değil." Yine sessizlik.

Ve ne kadar dirensem de konuşmanın devamını dinleyeme-den içim geçti ve derin bir karanlığa balıklama daldım.

BÖLÜM 19

[1](#)

Boston Red Sox: Sekiz World Series şampiyonluğu olan profesyonel bir beyzbol takımı. (e.n)

ŞARAP FIÇISI

Şarap baloncuklarından oluşan rüyamdan kısa bir an ayrılıp, derin bir nefes çektim. Ah, ne kadar güzel bir koku! Tıpkı rahatlatıcı yaz esintisi gibi...

Bir dakika? Bu koku... Oldukça tamdık. Cezbedici, mükemmel. ..

İnsana arsız düşünceler fısıldayan bir koku.

Ne arsız düşünceleri! Bu koku daha çok huzur verici...

Hayır, kesinlikle bir insanı puding kıvamına getirecek; öpülesi, tapılası, sinsisi bir koku.

Kapa çeneni, sarhoş iç ses!

Kendi iç sesimle büyük bir savaştan çıkıp gözlerimi araladığımda, başım birinin göğsüne yaslanmıştı. Kollarım omuzlarına dolanmış, ayaklarım yere değmiyordu. Göbeği açık bluzun açıkta bıraktığı çıplak belime bir kol dolanmıştı. Sersemlemiş halde başımı yukarı kaldırdığımda beni taşıyan yüzle karşı karşıya geldim.

Ve bu yüz, Jay Sul livandan başkasına ait değildi.

"Sen! Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorarken kelimelerin bazılarım doğru söylediğimden emin değildim.

Jay oldukça bariz olan bir gerçeği kayıtsızca dile getirdi. "Seni taşıyorum."

Ellerimi boynundan çözüp yere inmeye çalıştım. İndiğimde bir adım uzaklaşayım derken sanki yer ayağımın altından kaydı ve sendeledim. Neyse ki popomun üzerine yapışmadan Jay beni tuttu ve tekrar kucağına aldı.

"Sanırım bu yeterli bir cevap olmuştur, şarap fıçısı."

Kaşlarımı çatarak suratımı buruşturdum. "Peki, beni neden sen taşıyorsun?"

"Ne o, sarı kafayı mı bekliyordun?" diye sordu bana hiç bakmadan.

San kafa? "Ona öyle seslenme. Bir ismi var, Edeeen," derken ismini ağzımı yayarak uzattım. Jay, aniden suratıma öldürücü bir bakış attı; bariz bir şekilde susmam gerektiğini vurguluyordu. Peki, o zaman.

"Bu kadar içerken akimdan ne geçiyordu?" diye homurdandı erkeksi sesiyle. Cevap vermedim. Sen geçiyordun diyecek halim yoktu herhalde. Neyse ki ne yapacağı belli olmayan sarhoş halim bunu dile getirmemişti. En son böyle olduğumda, işler benim için pek iç açıcı gitmemişti doğrusu.

Marcus'un artık hayata dönmem için beni götürdüğü en sonki yılbaşı partisinde o kadar sıkılmışım ki, yapabileceğim en iyi şey içmekti samrım. Ortadaki masada durup içinde ne olduğunu bilmediğim alkollü bardaklardan içmiş, sonunda sarhoşluğun en devasa boyutunu yaşamışım.

Dehşet sesli, tıpkı bir aslanın kükremesini andıran öğürmelerimin arasında, arada bir kusmayı bırakarak, "Tanrı bana bunu içirenleri affetmeyecek! Eğer huzuru bulmak istiyorsanız, içki içmeyin!" diye vaaz veren bir peder havasında tüm gece bağırıştım. Artık bulantıdan canım nasıl yanıyorsa, beni kurtarması için ilahi bir güç bekliyor olmalıydım.

Hatta o berbat gecede, tüm sene yılışık bir şekilde etrafımda dolaşan ve bakışlarıyla amacının beni yatağa atmak olduğunu resmen haykıran okulun popüler çocuğu Taylor'ı, havuz başında beni öpmeye kalktığı için ittirmiştim. Taylor havuza düşmüştü ve bu baya olay olmuştu. Aslında ellerimle ittirdiğimi hatırlamıyordum, fakat düşmenin etkisinin başka bir şey olacağını da düşünmemiştim doğrusu. Sarhoş olduğum için üzerinde durmayacağım bir konuydu bu. Tabii şimdi düşününce, yine şu cadılık olaylarından birini uygulamışım samrım.

Hayatımın normal sandığım hiçbir am normal değil gibiydi. Neyse ki Marcus o partideydi ve beni başıma, sonradan travmasını atlatamayacağım bir şey gelmeden sağ salim evime götürmüştü. O zamandan beri asla sarhoş olacak kadar çok içmemiştim.

"Senin nasıl haberin oldu?" diye sordum, yürürken sallanan bedenine başımı iyice gömerken.

"Seni aradığımda arkadaşın söyledi," dediğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu ve bu hissi ne kadar sevdiğimi fark ettim. Sarhoş olduğumdan sanırım, duygularımı daha da yoğun hissediyordum. "Beni neden aradın?"

"Kendince beni orada öyle bırakıp giderek konuşmamızın bittiğini mi düşünmüştün?"

Alayla dudaklarımı yana bükerek, "Aynen öyle düşünmüştüm," dedim.

Tüm kibrini gösteren yan bir bakış attı. "Ben bitirmeden konuşma sona eremez."

"Lütfen egonu da beraberinde götür ve beni rahat bırak, Sullivan."

"Bırakmayacağım."

Hırsıyla kucığından indim ve bu ani hareketime şaşırmış gibi olduğu yerde durdu. Yerimde dik durabilmek için büyük bir çaba harcayarak, gözlerine bakabilmek için başımı yukarı kaldırdım. Lanet olası, çok uzun boyluydu.

Parmağımı neredeyse burnuna değecek kadar yüzüne yaklaştırdım. "Sana çarptığımda beni bırakıp, Andrea ile gittin. Bugün de onu yere düşürdüğümde onun tarafım tuttun," dedim sinirle solurken. Sonra ellerimi iki yana açarak, alaycı bir kahkaha attım. "Fakat sonra bir bakıyorum yine benim yanımda-sın ve yine senin kollarındayım."

"Belle, gel şuraya. Ayakta duramıyorsun," dedi Jay bir elini bana uzatırken. Sesi oldukça sert çıkmıştı, çocuğunu hizaya sokmaya çalışan bir baba gibiydi şu an. Hemen geriye yalpalayarak bir adım attım. Şu an üç tane Jay bana bakıyordu. Ah, dünya bu

muhteşem yaratıktan üç tanesini asla kaldıramazdı! Ya da ben kaldıramazdım, bilemiyorum.

"Senin günümü kurtarmana ihtiyacım yok, Batman."

Ona Superman diyemezdim çünkü Superman daha çok Eden'a yakışabilecek bir karakterdi. Jay, daha çok günü kurtaran kötü çocuk

havasındaydı. Rüya tesi siyah arabası, sert duruşu ve bom... îşte karşımda, Batman!

Ona aldırmadan arkamı dönüp bir adım attım ve kaçınılmaz sonumu hızlandırarak yere yapıştım. Yanağım toprak yola yapışmış bir halde yatarken, ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdığımda Jay'in siyah ayakkabıları görüş açıma girdi. Başımı yukarı kaldırarak yüzüne baktım.

Başımı gördüğü şeyden hoşnut olmayan bir ebeveyn edasıyla iki yana salladı. "Bazen gerçekten nasıl bir bela olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, beni elimden tutup kaldırdı. "Yere düşenleri kaldırma konusunda oldukça iyisin, ha?" diye homurdandığımda bıkkın bir nefes verdi. Bir elini yanağıma götürerek okşamaya başladığında, resmen alev topuna dönüşecektim. "Çek ellerini!"

"Yüzün toz içinde, rahat dur." Yüzümdeki tozlan yumuşak dokunuşlarla temizledikten sonra usta bir hareketle kollarım bacaklarımdan altımdan geçirdi ve elini belime koyarak beni havalandırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdığımda, sabrının sonunda olduğunu belli edencesine ela gözlerini yüzüme dikti ve sert bir bakış attı.

"Sus artık!"

Elbette susmayı ben de isterdim, fakat sarhoş Annabelle'e bunu anlatmak biraz zordu. "Senden nefret ediyorum."

Başım bir anda yüzüme çevirince burunlanımız birbirine çarptı. Hıçkırdım! Ama bu sefer heyecandan sanırım.

"Etmiyorsun."

Bunların neyi vardı böyle? Hepsi aynı şeyi söylüyordu. Ondan nefret ediyordum işte.

Bir süre sessizliğimi koruduktan sonra, "Batmobil'in nerede, Batman? Neden yürüyorsun?" diye sordum.

Gözlerini devirme isteğini bastırıyormuş gibi yan bir bakış attı. "Çünkü biraz hava alırsan, daha çok kendine gelirsin."

"Ah, böyle düşünceli olma. Gözlerimi yaşartıyorsun," dedim ağzımın içinde homurdanarak. Başımı göğsüne gömdüğümde, gülmüş olacak ki hafifçe göğsü gerildi. Bir süre şaşırtıcı derece sessiz kaldım, fakat sonunda dudaklarımdan benim bile anlayamadığım hızla bir cümle döküldü. "Kusacağım sanırım."

Jay beni anında kucağından attığında yalpalayarak ayakta durmaya çalıştım. Lanet olası, beni resmen yere atmıştı!

"Üzerime kusmak yok," diyerek kesin bir sesle konuştuğunda, gözlerimi devirdim. Muhtemelen çok komik görünmüş olmalıydım ama elbette bunu da düşünecek değildim. "Bir sarhoşu üzerine kustu diye öldürecek değilsin ya!"

Kollarım göğsünde bağladı ve tek kaşım kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Elbette emin değildim, yapar mı yapardı sonuçta. "Tamam, yanlış alarm, kusmayacağım," dediğimde masum ve şaşkın gözlerimi yüzüne dikerek dudaklarımı büzdüm. Şu an muhtemelen sincaba benziyordum.

Jay emin olmak için beni biraz süzdükten sonra tekrar kucağına aldı. Bir süre daha yürüdüktan sonra eve geldiğimizde, ona sessiz olması için sayısız tembihte bulundum. Abigail'in uyamp beni Jay'in kucağında sarhoş bir halde görmesi hiç ama hiç hoş olmazdı.

Jay, boynumda çaprazlama asılı duran çantamdan anahtarı aldıktan sonra kapıyı açtı. Merdivenleri usta bir sessizlikle tırmandıktan sonra odama girerek ayağıyla kapıyı yine oldukça sessiz bir şekilde kapattı.

Yatağımı es geçip direkt banyoya girdi ve beni yere indirdi. Musluğu açtığında ne yaptığını anlamayarak ona bakıyordum.

Bir eliyle belimden tutarken bir eline su doldurdu ve pat diye suratıma suyu çarptı. Biraz kibar olsa şaşardım zaten. "Öküz!" Ağzımdan kaçan bu kelime karşısında bir anda göz göze geldik. Benim gözlerim kocaman olurken, onun gözleri kısılmıştı. Siktir! Kesin dilimi koparacaktı!

Ağzımı sımsıkı büzüştürerek kapattım ve kendimce dilime ulaşımını engelledim. "Bana hakaret etmen konusunda ne konuşmuştuk, Belle?" diyerek nefesini yüzüme verdiğinde gözlerimi kırıştırdım.

"Ne dedim ki ben? Bir şey mi dedim?" diye sordum masum masum suratına bakarak. Sarhoşluğumun ardına sığınmam, benim ve dilim için en iyisi olacaktı. Kapının arkasındaki havluyu alarak yüzümü kuruladı. Gözlerimi yüzünden ayırmıyordum, o da özenle yüzümü kuruladıktan sonra gözleri benimkileri buldu. Bir anda banyodaki atmosferin değiştiğini hissettim. Ve eminim ki bu sefer tek değişen benim atmosferim değildi.

Onun da usulca yutkunduğunu görmüştüm. Bazı damlalar boynumdan gömleğimin içine doğru bir yol çizmişti ve Jay'in gözleri boynuma kaydı. Nazik hareketlerle havluyu açıkta kalan gerdanıma da bastırduğunda ortam daha da gerildi. Daha ben bile ne olduğunu anlayamadan elim istemsizce yüzüne gitti ve Jay'in hareket eden eli bir anda durdu.

Gözleri ağır bir hareketle benimkileri bulduğunda kalbimin duracağım hissettim. Birbirimize bakarken ikimiz de hareket etmiyorduk. O anda kendimi sonuma hazırlayarak şu dünyada yapmam gereken en son şeyi yaptım.

Hayır, onu öpmedim! Sadece, birazcık... üzerine kustum.

Aniden gelen ^bulantıyla yaptığım şeye ben bile şaşırmışken Jay'in donması oldukça normaldi. Bakışlarını tişörtüne götürüp ardından yüzüme çevirdiğinde dudaklarımı büzdüm. Ups.

"Jay. Bence. Şiddet. Çok. Kötü. Bir şey."

Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. O kendini sakinleştirmeye çalışırken ben de suyla ağzımı temizledim. Sonra üzerindeki

tişörtü sıyırıp banyodaki çöpe atınca, donma sırası bana geçmişti. Tüm kaslı Olympos Tanrıları adına!

Ben daha gördüğüm manzaraya alışamamışken, beni tekrar kucağına alıp odaya girdi ve yatağımın üzerine oturur pozisyonda bıraktı. "Şu üzerindekiplerden kurtul," diyerek, yere düştüğümde kirlenmiş olan kıyafetlerime baktı. Boş boş suratına baktım çünkü şu an tek düşündüğüm kaslarıydı, ne diyordu anlamamıştım bile.

Bıkkın bir nefes vererek ayağa kalkıp dolabıma doğru ilerledi. Bense üç tane Jay arasmdan, doğru olanını bulmaya çalışıyordum. Bir de dövmelerini incelemeye çalışıyordum ama karışık şekiller gözümün önünde dolaşıyordu. Dolabımı açtı ve özensiz hareketlerle karıştırmaya başladı.

"Gerçekten bu şeyi giyiyor musun?" diye sorduğunda neden bahsettiğini anlamak için elinde tuttuğu şeye baktım. Bu şey tam olarak; Peter Pan'in yeşil şapkası ve kıyafetiyle, ellerini göğsünde bağladığı ve ağzmda çarpık gülümsemesinin bulunduğu askılı bluzumdu. Elbette bunu görmesini istemezdim. Dolabım şu an resmen karıştırılıyordu. Hem de Jay tarafından!

"Karıştırma yeter artık!" diye Abby'yi uyandırmayacak düzeyde sessizce bağırdım. Fakat Jay'in tüm ilgisi elinde tuttuğu pembe iç çamaşırımdaydı. Ah, sorun kesinlikle çamaşırın rengi de değildi. Sorun çamaşırın popo kısmında yazan Öp Beni yazısıydı!

Nasıl olsa kimse görmeyecek diye kendi kendime eğlence yaratıyordum fakat o eğlence, beni yerin bin kat dibine sokmuştu. Umursamaz sarhoş halim bile bunu iliklerine kadar hissediyordu. Hemen yalpalayarak koştum ve Öp Beni baskılı utanç kaynağımı elinden kaptım. "Sen otur, ben hallederim. Giyinebilecek durumdayım!" diye kısık sesle bağırdım tekrar. Aslında beş dakika öncesine kadar giyinebilecek durumda değildim, fakat rezilliğimin boyutu, zihnimdeki hücrelerimin suratlarına su dökerek onları uyandırıyordu.

Jay, oldukça eğlenen suratıyla, hatta baya bir alay içeren suratıyla, hatta ve hatta oldukça samimi sırttan mükemmel ötesi suratıyla yatağıma doğru geçip oturdu. Onu ilk defa böyle samimi sırtırken görüyordum.

Beyaz dişleriyle, gözleri tapılası bir şekilde kısıılırken ilahi bir gülümseme...

Tüm vücudum Jay'in gülüşüyle çarpılmış bir şekilde sarsıldı ve onun rastgele dağıttığı dolabımdan firar etmiş kıyafetlerden birine ayağım takıldı. Sendeleyerek, dolabımın kapağından tutundum. "Umarım tek başına becerebilirsin," dedi yatağıma uzanıp, kollarını göğsünde birleştirirken. Aynı zamanda sırtıma devam ediyordu.

"İstersen ben giydirebilirim, Bayan Öp Beni"

Başını yastığa iyice bastırarak içinde tuttuğu kısık sesli kahkahasını attığında yüzüm bordoya ulaştı. İçimde oluşan keleklerin kafalarma vurmakla uğraşırken biraz fazla zaman harcamıştım. "O sadece eğlence amaçlı aldığım bir şey!" derken dolabımdan temiz iç çamaşırlarımı aldım. Bu seferkiler daha kızsı iç çamaşırlarıydı.

Hala bulanık ve sisli görüşüme aldırmadan banyoya girdim ve üzerimdekilerden, birkaç düşme tehlikesi geçirerek zar zor sıyrıldım. İç çamaşırlarımı da giydikten sonra şortumu... "Kahretsin!" diye mırıldanmamın sebebi şortumu ve bluzumu almamamdı. Şarapla ve yatağımda üstü çıplak uzanan mükemmel varlıkla kafayı bulduğum için bu pek de şaşılacak bir şey değildi doğrusu. Şimdi Jay'den istesem yine dolabımı karıştıracaktı ve daha kim bilir ne türlü rezilliklerimi görecekti. Buna daha fazla katlanamazdım. Banyo kapışım tam açmadan başımı odaya doğru uzattım.

"Jay, ışığı kapat."

Yatakta doğrulup tek kaşım kaldırdığında kaşlarımı çattım. "Dediğimi yap. Giyeceğim şeyleri almamışım ve sen bir daha dolabıma yaklaşmayacaksın!" Sesim çok kesin çıkmıştı. Bu mükemmel ötesi yaratığım iyice alay konusu olamazdım.

Yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi ve yavaşça yataktan doğrularak ışığı kapattı. Sonra yatağımanın gıcırdama sesinden, tekrar biraz önceki pozisyonunu aldığını anladım. Banyodan temkinli adımlarla çıkarak, dolabıma doğru ilerledim. İçerisi, perde çekili olduğu için zifiri karanlıktı.

Ve Jay yatağında olduğu için aramızdaki mesafeden beni net görmesinin de olasılığı yoktu.

Zaten aydınlıkta hareketlerimi kontrol edemiyordum, karanlıkta bu daha da zordu. Dolabımın üst kısımlarına uzanarak bir süre el yordamıyla bluz ve şort aradım. Elime geçen bluzu giydim ve şortu da giymeye çalıştım.

"Sana avcılar hakkında yeni bir bilgi vermemi ister misin?"

Jay'in sorusuna, "Hı-hım," diye onaylar bir ses çıkardım. Bana ilk defa kendileri hakkında bilgi verecek olması beni biraz heyecanlandırmıştı.

"Karanlıkta da gayet net görebiliyoruz."

Söylediği şeyin şokuyla gözlerim yuvalarından çıkarken, son anda şorttan geçirdiğim bacağım yere sağlam basamadı ve odamın parke zeminine tanıştım. "Ah!"

Almmı yatağın kenarına vurduğum için ağzımdan kısık bir inilti çıktı. "Seni sapık herif! Başta niye söylemiyorsun?" diye sinirle solurken elimle almmı tutuyordum. Bu lanet doğaüstü olaylara alışmak çok zordu.

Jay, yataktan kalkmış ve o heybetli vücudunu yanıma getirmişti bile. Çünkü yamma gelmeden önce perdeyi araladığı için ay ışığında onu daha net görebiliyordum. Bir anda bir kolunu dizlerimin altına koyup diğeriyle belimi kavradı. Beni havalandırdığında kolumu boynuna doladım. Bu anı bugün kaçınıcı yaşayışımızdı acaba?

"Biz karanlığı avlıyoruz, bunu düşünememiş olman senin suçun," dedi bay ukala. "Ayrıca o manzarayı kaçırmam için bir sebep yoktu."

Söz ettiği manzaranın vücudum olduğu gerçeği, suratımın pancara dönmesine sebep olurken, "Sapıklığının bahanesi bile

yok," diye homurdandım ağzımın içinde. Yine yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. Karanlıkta dişleri daha çok parlıyordu.

Lütfen. Öyle. Gülme.

"Dolabın üst kısmında biraz daha oyalanmanı beklemedim değil," dedikten sonra kulağıma doğru, "güzel kalçalar," dedi hala sırıtırken.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, suratım daha da şekil değiştirdi. "Yeter!" diyerek tısladığımda, oldukça eğleniyor görünüyordu. Beni nazıkçe yatağa yatırdığında kollarımı boynundan çözmedim. "Benim işim bu kadar," dedi biraz önceki eğlenen ses tonuna zıt, düz bir sesle. "Bu şekilde mi gideceksin? Üşürsün," dediğimde, dünyanın en saçma lafım etmişim gibi baktı.

"Avcılar soğuk havalara dayanıklıdır, Belle."

"Gitmeni istemiyorum." Eğer ayık olsaydım, kesinlikle bunu yapamazdım. Fakat şu an sarhoşluğumdan faydalanmamda bir sakınca yoktu.

Hiçbir şey demeden bir süre yüzümü inceledikten sonra yanıma uzandı. Kollarım hala boynuna dolanmış haldeydi ve o da ellerini belime sardı. "Kapalı bir kutu gibisin," diyerek sızlandım yüz yüze kaldığımızda. Gözlerimiz bir saniye bile ayrılmadı. "Keşke uzun zamandır hayatında olsaydım. Böylece hakkında birçok şey biliyor olurdum."

Karanlık gözlerinde hiçbir duygu seçilmezken, kollarım benden yavaşça çekti. Uykulu sesimle, "Gitme," diye fısıldadım. Ayıldığımda bunları hatırlayınca belki de utançtan kendimi bir yerlerden atardım fakat şu an içimden geldiği gibi davramyordum. Elimde değildi, şarap bana bu gücü vermiş gibiydi.

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Sanki kalkıp gitmekle yanımda uzanmak arasında büyük bir savaş veriyor gibiydi. Kısa bir tereddütten sonra ellerini tekrar belime yerleştirdi. "Sarhoş halini sevdim. Hiç utanması yok."

Bir süre sessizce karanlık kuyuyu andıran gözlerine baktıktan sonra dudaklarımı yavaşça oynattım. "Benden ne istiyorsun, Sullivan?" diye sorduğumda sessiz kalmca ellerimi yanağına koydum ve yüzümü ona biraz daha yaklaştırdım. "Cevap ver."

Ŗu an çok tehlikeli bir pozisyondaydık ve Jay'in kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum. "Ayıldığında piŖman olacağın Ŗeyler olsun istemiyorsan soru sormayı bırak ve uyu," dedi tok bir sesle.

"Bir erkek olarak Ŗu an benden faydalanman gerekmiyor muydu?" dediğimde dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ayıkken faydalanmayı tercih ederim." Sonra eliyle baŖımı aŖađı ittirdi ve boynuna doğru bastırdı. Kokusu burnuma doluşunca, sarhoŖ zihnim pes etti ve gözlerimi kapattım. UçuŖan Ŗarap baloncuklarının üzerinde hoplarken farkında olmadan tehlikeli avcımın kollarında derin bir uykuya daldım.

BÖLÜM 20

AŖK

Jay'i, sarhoŖ halimle rezil olduktan ve beraber uyuduktan sonra iki gün boyunca görmemiŖtim. Eden da bugün derslere gelmemiŖti. Bir anda ortadan kaybolmaları berbat bir Ŗeydi ve bu avcı olaylarından nefret etmeye baŖlamıŖtım. Okul yönetimi onların devamsızlığım sorun etmiyor olmalıydı, bu da avcılardan haberdar olduklarını gösteriyordu.

Teneffüs zili çaldığında, Bayan Kandiss'in yamna gitmek için hareketlendim. Ona mazeretimi sunacak ve ödevi bir kere daha yapma Ŗansı isteyecektim. Bayan Kandiss'in odasma geldiğimde, kapıŖım iki kere tıklattım. "Girin."

İçeriden gelen tiz bayan sesini duyunca kapıyı açtım ve içeri girerek arkamdan kapattım. "Merhaba, Bayan Kandiss. Ben, Annabelle Jefferson. On birinci sınıf, klasik edebiyat sınıfımızdayım."

Bayan Kandiss, otuzlu yaŖlarının baŖında olmalıydı fakat daha genç görünüyordu. Oldukça güzel olan biçimli suratıyla, beni süzdükten sonra baŖını salladı. "Ah, Annabelle Jefferson, bu ismi biliyorum. Ödevin bir harikaydı."

Söylediği Ŗeyle kaŖlarım çatıldı. Ödevim?

"Destanın işlenişini ve bütünselliğini çok güzel anlatmışsın. Partnerin hasta olduğun için ödevi yalmz teslim etti," derken beni süzdü. "Okula gelebilecek duruma gelmene sevindim."

Jay benim yerime tezimi mi yazmıştı yani? Bayan Kandiss hala beni ilgiyle süzüyordu. "Ah, evet. Kendim teslim edemediğim için özür dilemek istedim," diyerek zoraki bir gülümseme takındım.

"Sevgili misiniz? Gerçekten çok tatlı çocuk," dediğinde gözlerim iri iri açıldı.

"Hayır," diyebilirdim sadece. Adımlarım geri geri odanın kapısına yönelirken, "Ben artık gideyim," dediğimde onaylar gibi gülümsedi. Odasından çıktığımda derin bir nefes verdim. Ya bugün ruh halim iyi değildi ve her şey bana garip geliyordu ya da bu kadın normal değildi.

Jay'in tezin benim olan kısımlarım da yaptığı aklıma gelince, onu bulup teşekkür etme umuduyla etrafıma bakınarak yürümeye başladım. Kıyıda köşede öpüşen çiftler, birbirleriyle sohbet edenler, gotikler, sporcular, amigo kızlar, okulun dâhileri(ya da diğer bir deyişle inekleri) ve... Jay Sullivan.

Resmen tüm kategorileri altüst eden biriydi. Uzun bacaklarım saran siyah bir kot, üzerine geniş omuzlarım belli eden lacivert bir tişört giymişti. Düzgün fiziği ve dağınık kumral saçlarıyla moda dergilerinden fırlamış mankenler gibiydi.

Ona doğru adımlarımı hızlandırdım ve arkasına gelerek parmağımla omzuna dokundum. Ağır bir hareketle başını geriye çevirerek, bana baktı. Kitabım dolabıma koyup kapağını kapatırken gözleri benden ayrılmamıştı.

"Bir şey mi oldu?"

Bakışları bir yabancıya bakıyor gibiydi. Bu çocuk çift karakterli olabilir miydi acaba? Ya da belki de bir ikizi vardı ve ikizlerden biri bana iyi davramrken, diğeri benden nefret ediyordu? Oldukça mantıklı teorilerdi bunlar.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, kıpırdandım. "Teşekkür etmek istedim."

Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Bayan Kandiss, ödevi teslim ettiğini söyledi. Benim kısımlarımı da yapmışsın," dediğimde yine çok kısa bir an göz ucuyla etrafa baktı ve sonunda gözlerini bana sabitledi.

Kaşları havaya kalkınca, alnında bir iki çizgi belirmişti. "Bunu senin için yaptığımı düşünmedin değil mi, Belle? Kendim için yaptım. Senin yüzünden ödevin tamamından olamazdım."

Bozulduğumu belli etmemek adına yüzümü ifadesiz tuttum. "Tamam, söylemek istediğim başka bir şey daha var. Geçen gün sarhoşken yaptıklarım için..."

"Eğlence arıyordum," diyerek sözümü kesti Jay. Sonra piç gibi sırtarak eklediği cümleyle tüm vücudum kaskatı kesildi. "Sen de beni gayet güzel eğlendirdin."

Yine çatallı dilini çıkarmış ve beni yaralamaya başlamıştı. Ona doğru bir adım yaklaştım. Sırtışı yüzünden silinmiş, göğsünde bağladığı kollarının kasları gerilmişti fakat bunu umursamadım.

"Tüm bunları neden yapıyorsun bilmiyorum ama bundan sonra bana asla yaklaşma. Çok ciddiyim, Sullivan. Dengesiz hareketlerinle uğraşacak ve eğlenecek başka birini bulsan iyi edersin."

Gözlerinde hiçbir duygu seçilmezken bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca suratıma baktı. Ardından "Olur," dediğinde kalbimi eliyle sıkıp, toza çevirdiğini hissettim. Bu sefer benden uzak durmayı kabul etmişti.

Yaslandığı yerden doğrularak ağır adımlarla koridorda ilerledi ve merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. Bense arkasından bakarken, hiçliğin ortasında duruyor gibiydim. Sanki etrafımdaki insanlar birer birer kayboluyordu ve sesler kulaklarımdan siliniyordu.

"Dünyadan Annabelle'e... Hey!"

Bir noktaya sabit bakarken, gözümün önünde sallanan eli görünce daldığım düşüncelerden çıktım. "Düşündüğün şey her ne ise biraz ara vermelisin, akıl hastaları gibi görünüyorsun," diyen Laura endişeyle beni süzüyordu.

"Pek uykumu aldığım söylenemez, yorgunum."

"Sana anlatacaklarım var," derken saçım arkaya attı. Beni resmen bahçeye sürükleyerek dışarıdaki banklardan birine oturtturdu. "Yakışıklı barmenimin adım öğrendim," dedi göğsünü gererek. Bu hareketi göğüslerinin daha devasa bir boyuta ulaşmasını sağlamıştı. "Kaleb."

"Nasıl öğrendin? Konuşuyor musunuz?"

"Bu seferki kolay lokma değil, adını çalıştığı bardan öğrendim. İçki içme bahanesiyle iki gündür oraya gidiyorum ve belki ilgisini çeker diye salak insan erkeklerle flört ediyorum ama henüz ilgisini çekmedi."

Alexis ve Laura bu ortak yönlerini kullanarak iyi arkadaş olabilirlerdi aslında. İkisi de azimliydi. Ben o kadar azimli değildim. "Fakat o çocuk kesinlikle bu hafta sonu, benimle birlikte okulun güz dönemi partisine gelecek," dediğinde kendinden emin bir şekilde omuz silkti.

"Okul partisi?" Söylediği şeyden aklıma takılan kısım bu-rasıydı.

"Evet, her sene yapılan bir partidir bu. Ve yalnız gitmeyi akimdan bile geçirme." Yalnız gitmenin korkunçluğu yüzüne yansımıştı.

Bir dakika? Ben kiminle gidecektim? Zaten duygusal bir karmaşada olduğum için bu parti işini daha sonra düşünmeye karar verdim. Belki gitmezdim bile. Şu anki ruh halimle parti kelimesi uzaktan bile bakışmıyorlardı.

"Jay'in ikizi falan var mı?"

Laura bu soruyla resmen şok geçirmişti. Sonrasında öyle bir kahkaha attı ki sanki tüm okulda sesi yankılandı. "O nereden çıktı?"

"Bilmem, dengesiz hareketlerine bir anlam vermeye çalışıyorum," diyerek omuz silktim. Laura hala gülmeye devam ediyordu. "Tek kardeşi benim,

buna emin olabilirsin. Ayrıca Jay'den iki tane asla düşünemiyorum."

Neyse ki bunu tek düşünemeyen ben değildim. "Sana bir şey soracağım," dediğimde merak dolu gözlerini bana dikti. Onun hakkındaki bilgileri en yakın kaynaktan öğrenmek en doğru-suydu. "Jay'in hiç sevgilisi oldu mu?"

Laura biraz şaşırda da hemen yüz ifadesini normale döndürdü. "Onun sevgili olmakla işi olmaz," dediğinde dudaklarını yana doğru büktü. "Takıldığı kızlar oluyordu fakat daha önce de dediğim gibi; işini görüp bırakan bir tip."

Söylediği şeyle suratımı buruşturdum. Bu işini görüp bırakma olayı bende kuma isteği yaratıyordu. "Fakat..." dedi Laura kaşlarım çatarken, "çok uzun zaman önce, anneme bir kızdan bahsettiğini hatırlıyorum." Söylediği şeyle gözlerim iri iri açılırken, merakla ne söyleyeceğini bekledim.

"Tam olarak neyden bahsettiğini hatırlamıyorum tabii, oldukça uzun zaman oldu. Fakat ilk aşkı gibi bir şeydi sanırım. Zaten bir daha da bir kızdan bahsettiğini duymadım."

Jay'in ilk aşkı... Bu kelimelerin ağırlığı üzerime öyle bir çökmüştü ki, ne duymayı beklediğimi bilmiyordum. Belki de işini görüp bırakma kısmı daha hafifleticiydi. Aşk duygusaldı, özeldi. Fakat diğerleri duygudan yoksun, bedenlerin zevkiyle alakalı bir şeydi.

"Jay ile aranızda bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum." Laura'nın bu sorusuyla düşünce balonum patladı ve irkilerek ona döndüm.

"Aramızda bir şey döndüğü yok," dedim gözlerimi devirirken. "Benimle dalga geçip duruyor sadece." Laura inanmamış olacak ki tek kaşını kaldırmış, yaa sen onu bir de benim külahıma anlat der gibi bakıyordu.

Tam ona yeni bir açıklama yapmaya yeltenecektim ki, okul kapısından çıkan Jay'i gördüm. Bakışlarım onun üzerinde donarken, yarımındaki sarışın kıızı fark etmem gereğinden fazla uzun sürmüştü. İkisi beraber yürüyorlardı. Kız bir şey söylemiş olacak ki, Jay kıza çapkınca gülümsedi. Bir an kalbimde bir baskı hissettim. Sanki fiziksel bir şiddete maruz kalıyor gibiydi. Jay. Bir. Kıza. Gülümsedi.

Kıskançlık denen illet bu muydu yani? Vücudun işkence görmezken, içinde hissettiğin duygusal işkence miydi?

Laura donuk bakışlarımı takip ederek, odaklandığım yere bakmış olacak ki, "Pekâlâ, sakın ol," dedi.

"Neden sakın olacaktım ki?" Umursamaz bir şekilde omuz silktim.

Laura bu tutumumu pek inandırıcı bulmamış olacak ki açıklama yapmaya çalıştı. "Ona yapışan çok kız oluyor, bu kız da onlardan biridir. Etrafmdan hiç eksik olmuyorlar."

Jay, kız ile birlikte gözden kaybolmuştu bile. Bir anda kendimi onun etrafmdan hiç eksik olmayan kızlardan hiçbir farkım yokmuş gibi hissetmiştim. İçimden geçen bu düşünceler beni delip geçerken, sırtımı dikleştirdim. Asla o kızlardan olmaya niyetim yoktu.

"Kardeşinle aramda hiçbir şey yok. Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," dedim Laura'ya. "İlgilendiğim başka biri var." Pekâlâ, bunu neden söyledim bilmiyorum. Belki de bu yalana kendim inanmak istediğim için söylemişim. Fakat artık hiçbir şey umurumda değildi.

"Kim?" diye sorduğunda Laura'ya zoraki bir gülümseme yolladım.

"Eden."

Bravo bana! Battıkça batıyorum.

Laura'nın şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Bak, eğer iki erkek arasında kalacaksan, bunlar Eden ve Jay olmamalı," dedi sesini kısarak. "Zaten ip üzerinde yürüyorlar, o ipi koparırsan birbirini parçalayan iki kurdu izlemek zorunda kalırız."

"Jay benimle ilgilenmiyor, neden kavgaya tutuşsun ki? Ben de onunla ilgilenmiyorum. Konu kapandı."

Laura pek inanmasa da üstelemedi. "Her neyse, ben şu benim yakışıklı barmen için hazırlanacağım. Sonra görüşürüz," dedi ve ayağa kalkarak arabasına doğru ilerledi. O gittikten sonra bir süre olduğum yerde, Laura'nın

tabiriyle akıl hastaları gibi bir noktaya odaklanarak düşünmeye başladım. Sonunda neredeyse bana ait değilmiş gibi hissettiğim bedenimi zorla kaldırarak sınıfa doğru ilerledim. Bir gün daha fazla ne kadar berbat geçebilirdi acaba?

Sınıfa geçip, en arka köşedeki sandalyeye yayıldıktan sonra sırtımı duvara yasladım. Alexis ve Eily sınıfa girdiklerinde nerede olduğumla ilgili birkaç soru sorduktan sonra susmuşlardı. O sırada sınıf kapısından giren Jay gözüme takıldığında

bedenim kasıldı. Sırtım soğuk duvara doğru iyice yaslanırken, omuzlarım gerilmişti.

Ah, bu ders klasik edebiyattı ve aynı sınıftaydık! Bunu nasıl unutmuştum?

Ve biraz önce yanında olan sarışın kız da görüş açıma girdiğinde bedenim sanki mümkünmüş gibi daha da kaskatı kesildi. Kız cilveli cilveli bir şeyler anlatırken, Jay onu dinliyordu. Beraber benim oturduğum köşenin aksine, sınıfın diğer köşesindeki sıraya oturdular.

Bir gün daha ne kadar berbat geçer ha? İşte sana cevabı, dedi iç sesim.

Çıldırılmış gibi bağırarak, bütün sandalyeleri üzerlerine atmak istedim. Jay'ın o mükemmel kafasım, yanında duran pencereye defalarca çarpmak istedim. Mümkün olmasa da hayal kurmak serbestti sonuçta, değil mi?

Alexis bir bana, bir Jay ve sarışının olduğu tarafa bakarken, "Siz..." diye söze başlayacak oldu fakat büyük bir hışımla sözünü kestim. "Biz diye bir şey yok."

Göz ucuyla onları süzmeye başladım. Jay, tüm ihtişamıyla sandalyeye yayılmıştı, sarışın da konuşurken bedenini resmen ona sürüyordu. Bayan Kandiss sınıfa girdiğinde, cilveli sarışın ne anlatıyorsa artık, anlatmayı kesmişti.

Ders başladıktan birkaç dakika sonra Bayan Kandiss, göz ucuyla önce bana baktı, sonra sınıfın diğer köşesindeki Jay'e. Bugün sevgili olup olmadığımızı sormuştu değil mi? Sanırım şimdi cevabını açık bir şekilde

almıştı. Odysseia konusu bittiği için bu seferki derste İlyada'yı işliyorduk. Dersin ortalarına doğru beni, Jay'i öldürme planlarından ayıran yine onun erkeksi sesi olmuştu.

"Bence aşk, şeytanın hiç uğraşmadan kendi sonlarını yazmaları için insanların önüne attığı oyuncaktan başka bir şey değil."

Bayan Kandiss'in kaşları havaya kalkarken, eliyle devam etmesi için bir işaret yaptı. "Neden böyle düşünüyorsun, Bay Sullivan?" Jay, sandalyesine biraz daha yayılırken, kolunu sıraya uzattı. Yanındaki kız neredeyse ağzına düşecek gibi onu

izliyordu. Sinirden kabaran saçlarımı büyük bir hışımla düzeltirken ne söyleyeceğini bekledim.

"Dikkat dağıtmak için mükemmel bir yöntem. Şeytan da bunun farkında. Paris ve Helen'i ele alırsak, o aptal Truva prensi sırf âşık olduğunu düşündüğü için kızı kocasından kaçırarak bir savaş çıkmasına neden oldu. Ki bence aşk sandığı şey, Helen'i her gece altına alma isteğini bastıramadığı için oluşan bir duygu yanılması."

Sınıftaki herkes sus pus olurken, ben de pür dikkat ona bakıyordum. "Bir duyguyla hareket ederek koca şehrin yok olmasına neden oldu ve kendi sonunu yazdı." Bayan Kandiss'in yüz ifadesi bozulurken, Jay sakinlikle tamamladı. "Bence böyle bir duygunun destanlara konu olması çok saçma. Daha çok epik şeyler işlenmeli, mesela Aşil. O güce âşıktı. Her ne kadar Paris'in attığı okla ölmüş olsa da adım, gücüyle tarihe yazdırdı. Fakat kimse büyük bir savaşçıyı öldürdüğü için Paris'in adım altın harflerle yazmadı, o sadece aşk uğruna bir savaş çıkaran aptal Truva prensi olarak kaldı."

Jay'i ilk defa bu kadar uzun cümleler kurarken görmenin ve söylediği şeylerin şokuyla ağzım aralandı. Bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor gibiydi. Bayan Kandiss boğazım temizlerken, sırtım dikleştirdi. "Pekâlâ, bu oldukça ilginç bir bakış açısı, Bay Sullivan."

"Aşkın ilk soluğu, mantığın son soluğudur."

Evet, bu ses benden çıkmıştı. Bayan Kandiss ilgiyle bana bakarken, tıpkı Jay'e yaptığı gibi bana da devam etmem için eliyle işaret yaptı. Aşk konusunda bir halt bilmiyor olmama rağmen, şu an o pisliğin düşüncelerini çürütme isteğiyle doluydum.

Senin yüzünden bir edebiyat yapmadığım kalmıştı, pislik herif.

"Paris, Helen'i sevmediği bir adamın yanında kalarak mutsuz bir hayat geçirmesi yerine, kendisiyle mutlu bir hayat yaşaması için kaçırdı. Ve savaşlar, o iki genç âşık olsa da olmasa da zaten vardı. O savaşları çıkaran aşk değil, güç arayışındaki egoist krallar."

Göz ucuyla Jay'e baktığımda, ellerini ceplerine sokup sandalyesini biraz geriye iterek, benim olduğum yere odaklanmış

olduğunu gördüm. Donuk bakışlarını üzerime dikmişti. "Öldükten sonra adının altın harflerle yazılmasının da bir şey ifade ettiğini düşünmüyorum. Güzel duygular yaşayamadan, güç uğruna bir hayat geçirip ölmek bence oldukça acınası."

Jay'e tekrar kaçamak bir bakış attım. Onaylamaz gibi başım belli belirsiz iki yana salladı. "Sanırım Jefferson, bu duyguları oldukça iyi tatmış," dediğinde sesi oldukça alaycıydı. Suratım sinirden morarırken, dudağımı kanatırcasma dişledim. İçimdeki yırtıcı Annabelle, şu an Jay'in suratım parçalamak istiyordu.

Böyle bir konuşmayı yapabileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi fakat kelimeler kendiliğinden ağzımdan bir bir dökülmüştü işte. Belki de ona düşüncelerinin yanlış olduğunu ispatlama duygum söylemişti tüm bunları bilmiyorum. Aşk onun için dikkat dağıtan şeytanın işiydi ve bu oldukça canımı sıkıyordu.

Laura'mn bugün söylediği şey aklıma gelince canım daha da sıkıldı. Belki de daha önce âşık olduğu için şimdi bu duyguya bu kadar düşmandı?

Bayan Kandiss ikimizin yorumuna da fazlasıyla etkilenirken bir şey söylemişti fakat onu dinlememiştım, çünkü donuk elalarla benim öfkeli kahverengilerim bakışmakla meşguldü. Ders bittiğinde varlığını tamamen

unuttuğum sarışın, bakışmamızı keserek araya girdiğinde sıkıntıyla bir nefes verdim.

Jay, ağır ağır ayağa kalktı ve gözlerini benden ayırmadı.

O kızla gitme, Jay.

Gözlerimle resmen ona bunu söylerken, o tam tersini yaptı. Elini kızın beline koydu ve sınıftan çıktılar.

BÖLÜM 21

GÖZYAŞI

Jay, sınıftan o kızla çıktığından beri olduğum yerde kalakalmışım. Dudağımı resmen ısırmaktan parçalarken sınıfa girdiğini bile görmediğim Sam koluma dokundu. Samrım sınıftan koşar adım çıkan Alexis ve Eily ona olanları anlatmıştı çünkü bakışlarında tedirgin bir hal vardı. "Pekâlâ, şu an seninle konuşmaya korkuyorlar ve kurban ben oldum. Derste tam olarak neler oldu, anlatmak ister misin?"

"Benimle oyun oynuyor. Fakat buna izin vermeyeceğim."

Ellerimi öyle bir sıkıyordum ki, neredeyse tırnaklarım etimi parçalayacaktı. O sırada titremeye başlayan sıra umurunda değildi çünkü sinir dalgası her bir yanıımı ele geçiriyordu.

"Annie!" Sam'in uyarı dolu sesini duyabiliyordum fakat bir tepki veremiyordum. Sıra daha fazla titremeye başlarken, bunun sonunun ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Patlayan sımf camları, okulu titreten bir deprem... Fakat yapmak istediğim de tam olarak buydu. Her yeri ateşe vermek ve yıkmak istiyordum.

Sanki içimde uyanmayı bekleyen bir canavar vardı ve bana fısıldıyordu. Her şeyi yak. Yık. Mahvet.

Sam, olası depremi tahmin etmiş olacak ki, hemen elimi tuttu. "Annie, lütfen sakinleş. Lütfen. Nefes al!"

Gözlerimi Sam'e çevirdiğimde yüz ifadesi şokla sarsıldı. Sanki bir heykel gibi donmuştu. "Gözlerin..." dediğinde ne dediğini anlayamayarak yumruğumu gevşettiğimde, vücudumdaki kaslar da çözülmüştü. Titreyen sıra durunca Sam hala donuk suratıyla bana bakıyordu. "Ne olmuş gözlerime?"

Sam'in düşündüğü her ne ise anında yüz ifadesini değiştirdi ve zoraki bir gülümseme takındı. "Sinirle ortaya çıkan güç kontrolün üzerinde çalışmamız lazım sanırım." Elimi sıkıca kavradı ve sessizce fısıldadı. "İnsanların, eşyaları oradan oraya oynattığını görmesini istemeyiz değil mi? Bu deprem olayı da beni korkutuyor, sanırım güçlerin bastırıldığı için çıkışı biraz şiddetli oluyor, o yüzden kendine hâkim olmalısın."

Donuk suratımla ona bakarken, belli belirsiz başımı salladım. "İstemedен oluyor, ama daha dikkatli olacağım."

O sırada bakışlarım, büyük gözleriyle tekrar sınıfa girmiş olan Eily'ye takıldı. "Onun enerjisini görebildin mi? Ne hissediyordu?" diye sordum. Jay'in enerjisini takip etme konusunda sıkı talimat vermiştim. Bu sorumla beraber mahcupça omuzlarını düşürdü ve dudaklarını yana doğru büzdü. "Imm, hiçbir şey algılayamadım. Duygularını çok iyi kamufle ediyor."

Yüzünü ifadesiz tutmayı geçtim, enerjisini bile algılatmayacak kadar duygusuz olmayı nasıl beceriyordu bu herif?

"Her neyse, çıkalım artık şu okuldan," dediğimde hepimiz koridora çıktık. O sırada Alexis'i, koridorda Dean ile konuşurken gördük. O belalı kas yığınını adam etmiş gibi görünüyordu. Bense Jay'i adam etmeyi bırak, resmen maşası gibi kullanılmışım.

"Nereye kızlar?" diye sordu Alexis. Dean'in ifadesiz bakışlarının üzerimde olduğunu görünce gerildim.

"Ben eve gideceğim," diye geçiştirdi Eily. Muhtemelen sevgilisiyle buluşacaktı fakat hala bu konuda pek rahat değildi. Belki de ilişkilerinden çok emin olmadığı için gözümüze sokmak istemiyordu. Onu yadırgayamazdık.

"Ben şarap evine gideceğim," dedi Sam. Hareketleri hala bir tuhaftı doğrusu. Özellikle yüzüme bakmaktan kaçmıyor gibiydi.

"Eden ile buluşacağım."

Ağzımdan çıkan cümleye ben bile şaşırıırken, hepsinin kafası bana dönmüştü. Cidden? Cidden daha ne kadar batabilirdim acaba? Dean'in bunu Jay'e söylemesini uman aciz tarafıma bir tekme salladım. Kızların hepsinin bu açık sözlülüğüm

karşısında gözleri büyürken, Dean hala ifadesizce beni süzüyordu. Evet, kas yığını. Git ve bunu bay zorbaya söyle.

"Gidelim mi?" diye sordu Dean bakışlarını benden çekip aynı donuklukla Alexis'e bakarken. Bu da arkadaşı gibi odundu sanırım. Alexis, "Biz de biraz takılacağız. Sonra görüşürüz," diyerek bize göz kırptıktan sonra yanımızdan ayrıldılar. Okuldan çıktıktan sonra kızlarla ayrıldık ve hemen Eden'm, Jay ve Dean'le karşılaşma olasılığını göze alarak onu aramaya koyuldum. Telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Annabelle?" Sesi şaşkın çıkmıştı. Onu ilk kez ben aradığım için bu normaldi tabii. İçimde oluşan suçluluk duygusuna yenik düştüm ve bir an sesimi çıkaramadım. "Şu an müsait değilsen..."

"Hayır, müsaidim. Ne söyleyecektin?"

"Görüşmek ister misin?"

Bir süre ses vermeyince dudaklarımı dişlemeye başladım. "Bir saate seni evinden alırım, görüşürüz Jefferson," dedi güldüğünü hissettiğim sesiyle. Mahcup bir şekilde, "Görüşürüz," diye mırıldandıktan sonra telefonu kapattım.

Pekâlâ, şu an onu kullanıyormuşum gibi gelmesi utançla büzüşmeme sebep olmuştu. Fakat Eden ile takılmayı sevdiğim yadsınamaz bir gerçektir. Beni hep mutlu ediyordu ve ondan hoşlanıyordum. Evet, kesinlikle ondan hoşlamıyordum. Hatta ilk gördüğümde ondan etkilenmişim bile, değil mi?

Eve gidip hazırlandım ve Eden, tam söylediği gibi bir saat sonra kapımdaydı. On dakikadır yoldaydık fakat hiç konuşma-mıştık. "Nelerdeydin?" diye sordum bu sessiz ortamı bozmak için. Bana yan bir bakış attı ve gülümsedi. "Çizim yapıyordum," dediğinde ona sanki dört bacaklıymış gibi baktım. Ben daha çok yokluğunda avcı işleriyle ilgilendiğini samp, birkaç kanlı sahne canlandırmıştım.

"Çizimlerinin hepsini görmek istiyorum," dedim muzipçe sırtarak. Sesimin flört ediyor gibi çıktığını fark edince hemen boğazımı temizledim. Ne yapıyordum ben, Tanrı aşkına?

"Pekâlâ, istediğin gibi olsun," dedi gaza daha çok yüklenirken. Yaklaşık on dakika sonra baraka gibi bir yerde durmuştuk.

Küçük bir barakaydı; sürgülü ve kahverengi büyük bir kapısı vardı. Aslında bir garaj gibi görünüyordu.

"Burada ne arıyoruz?"

"Çizimlerimi görmek istemedin mi?" dediğinde garaj görünümlü barakanın büyük kapışım yana doğru çekerek açmıştı. "Gir," dediğinde ona şüpheli bakışlar attım. Eden da hiçbir tehlike sezmiyordum fakat kimsenin içini bilemeyiz sonuçta değil mi? Hem zaten şu rüya olayı beni iyice paranoyak yapmıştı. Eden düşüncelerimi anlamış gibi başım yere eğerek gülümsedi.

"Sana bir şey yapmayacağım Jefferson, burası benim çizim yaptığım yer," dedi tekrar yüzüme bakıp gülümserken. Hemen omuz silkerek içeri girdim. "Kötü bir şey düşünmemiştim zaten."

İçerisi oldukça karanlıktı. Eden'ın bir düğmeye basmasıyla tavanda asılı olan üç ampulden beyaz ışık yayıldı. Bir sürü üzeri örtülü tuvaller vardı. Üzerinde boyaların olduğu uzun bir masa ve köşede de küçük bir buzdolabı duruyordu. Siyah, üç kişilik koltuk odamn diğer köşesindeydi.

"Demek kendine ait bir dünya var," dedim etrafı incelerken.

"Ben on üç yaşmdayken Dorchalar çok ani bir saldırı gerçekleştirdi. Ailemi o gün kaybettim. Yani normalde de yalnız yaşıyorum. Fakat yine de çizim

için özel bir alan istedim ve ortaya böyle bir yer ıktı."

Eden'm ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam beni biraz mahcup etti. Laura'nın annesinin bir saldırı sonucu öldürüldüğünü ve o saldırıda birçok avcımın da öldüğünü söylediğini anımsadım. Sanırım Eden da ailesini aynı saldırıda kaybetmişti.

O benim sorunlarımı dinlerken, ben onun hakkında ne bir şey öğrenmek için abalamıştım ne de yaraları var mı diye umursamıştım. "Ben aileni bilmiyordum. Üzgünüm. Senin için zor olmalı."

"Artık alıştım. Yalnız başıma da gayet iyi idare edebiliyorum," dedi. Sessizliğimi korumaya karar verip, tuvallerden birinin üzerindeki örtüyü çektim. Gördüğüm manzara karşısında büyülenmişim. Moss, turuncu saçları beline uzanırken ağaçta

oturuyordu. Onu tekrar görmeye gitmeyi aklıma not ettikten sonra diğerk tablolara da bakmaya başladım.

Tablonun birinde ay gökyüzünde kızıl bir ışıkla parlıyordu ve yere yığılmış bir adam vardı. Adam elleriyle gömleğini parçalarken, yüzünde oldukça acı çeken bir ifade vardı. Sanırım dönüşüm geçiren bir avcı resmiydi. Neden bu kadar acı çekiyor gibi görüldüğünü ise anlamamıştım. Benim önümde kurda dönüşen kaçığın yüzü daha çok yırtıcı bir hayvan gibiydi.

"Dönüşüm geçirirken çok acı çekiyor musunuz?" dedim, tablodaki resmi kaşlarım çatık incelemeye devam ediyordum. Eden bir şey demeyince bakışlarımı ona çevirdim. O da bir eli dudaklarına dolanırken, sıkıntıyla fotoğrafa bakıyordu. Oldukça düşünceli görünüyordu.

"Hayır, acı ekmiyoruz. Sadece çok fazla güç harcıyoruz, bu yüzden genellikle dönüşüm geçirmekten kaçınırız."

"O neden acı çekiyormuş gibi görünüyor?" diye sordum.

"Sana sıkıntılı dönüşüm geçirdiğimiz bir zaman olduğunu söylemiştim, buna Tetrad diyoruz."

Edenin bu söylediğini yeni hatırlamıştım, Moss ile nasıl tanıştığımı sorduğumda söylemişti bunu. Fakat hala içeriği açmıyor, üstü kapalı konuşuyordu. Avcılar kendi türleri konusunda fazla ağzı sıkı oluyorlardı. Gerçi hangi tür, zayıf taraflarının açığa çıkmasını isterdi ki? Bu insanlarda da diğer tüm canlılarda da böyleydi.

Her neyse bunu da bizim kızlardan öğrenirdim artık. Daha fazla üstelemeden diğer tabloya geçtim, bunda bir kadın vardı. Eden'mki gibi sarı saçları ve mavi gözleri olan bir kadın. "Annem." Sesi o kadar buruk çıkmıştı ki içimde bir acı hissettim. Kendi annem aklıma gelince acım daha da büyüdü. Şu an yanımda olmasını ve bana fikirler vermesini o kadar isterdim ki...

"Çok güzel bir kadınmış," dedim dolu gözlerimi ondan gizlemeye çalışırken. Bir anda Ederi'nin elini belimde hissettim. Beni kendine çevirdi. "Yine mi gözlerin doldu Jefferson? Sanırım seni mutlu edeyim derken üzdüm."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır, beni üzmedin. Sadece içimdeki bazı duygular yeniden uyandı. Ailemi özlüyorum," dedim kısık sesimle. Eden uzun uzun suratıma baktığında şu an beni tam olarak neyin beklediğini anlamıştım.

Yüzü bana doğru yaklaşırken Hiddenfield'a geldikten sonra geçirdiğim günler bir bir gözümün önünden geçmeye başladı. Jay ile iskelede göz göze geldiğimiz ilk an, beni motoruyla eve bırakması, ormanda kaçık avcılardan kurtarması, bıçaklandığımda bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm şaşkın yüz ifadesi, benimle beraber uyuduğu geceler...

Tanrım! Gözümün önünden geçen sahneler buraya geldikten sonra geçirdiğim günler değil, buraya geldikten sonra Jay ile geçirdiğim günlerdi. Ve şu an yanımda o yoktu. Yanımda, bana kollarını dolayan Eden'di ve yüzü gittikçe banalaşıyordu. Buna hemen bir son vermem gerektiğine karar verip, başımı yana doğru çevirdim. Bunu öyle hızlı yapmıştım ki Eden'm dudakları yanağıma değdi. Önce duraklasa da sonra dudaklarım yanağıma bastırıldığında içimde bir şeyler kıpırdandı.

Öptükten sonra dudaklarım usulca yanaklarımdan çekip, başım benim başıma yasladı. Gözlerim yere doğru eğikti, ona bakamıyordum.

"Benden kaçmanın nedeni ne Jefferson?" diyerek fısıldadı. "Neden sana ulaşmama izin vermiyorsun?"

Çok güzel bir soru diye mırıldandım içimden. Neden bana ulaşmasma izin vermiyordum? Daha doğrusu neden izin vere-miyordum?

Ben aklımdaki sorularla savaşıırken, Eden bir anda benden uzaklaştı. Aslında uzaklaşmadı, uzaklaştırıldı çünkü bir el onu geriye doğru savurmuştu. Daha ne olduğunu anlayamadan Eden'm suratmda bir yumruk patladığında ellerimi ağzıma götürüp, tiz bir çığlık attım. Gözlerim yaşadığım şokla yuvalarını neredeyse terk edecekken, Eden yumruktan hiç etkilenmemiş gibi düz bir ifadeyle kendisine vurana bakıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Sullivan?" diye sorarken bir kurdun hırıltısını andıran bir ses çıkarmıştı. Ona vuran kişinin Jay olması, beni daha da dehşete düşürmüştü ve şok etmişti.

"Bir merhaba demek istedim."

Jay'in sesi o kadar ifadesiz çıkmıştı ki, sanki biraz önce şimşek gibi patlayan yumruğu o atmamış gibiydi. Bu çocuğun bir ruh gibi her adımında karşıma çıkması gerçekten çok korkutucuydu.

Eden'ın bir adım Jay'e yaklaşıp, gözlerinin parladığını görünce kalbim yerinden çıkacaktı. Umarım Laura'nın bahsettiği o ipi koparmamıştım. Eden bir adım daha atarak Jay'e iyice yaklaştı. Aynı anda Jay de ona doğru bir adım atınca, onun da gözlerinin parladığını gördüm. Şu an karşımda ikisi de kurda dönüşse ve birbirlerini parçalasa sanırım buradan akıl sağlığım yerinde çıkamazdım. Buna engel olmak ister gibi Eden'm önüne atıldım ve ikisinin arasına girdim.

"Senin derdin ne hayvan herif?!" Pekâlâ, bir kurda hayvan demem de ayrı bir ironiydi.

Jay bana öyle bir baktı ki o anda ufalıp yok olmak, hatta buhar olup uçmak istedim. Yine de dik durmayı başarmıştım. Benim söylediğimi es geçerek, "Demek küçük cadıyı inine getirdin, ha Kingswell?" dedi Eden'a yan bir bakış atıp. Sonra gözleri tekrar beni buldu. "Seni ilgilendiren bir durum yok." Başını bana doğru biraz eğerek, "O hayvan herifin pençeleri ortaya çıkmadan, aradan çekil," dedi.

Öyle soğuk bir ses tonuyla konuşmuştu ki resmen suratıma soğuk hava üflemiş gibi donmuştum. Eden bir anda elini koluma yerleştirdi ve beni arkasına aldı. O sırada Jay'ın ela gözlerinde patlayan şimşegi görebilmişim. "Sorun ne Sullivan?" dedi Eden. Çok sakindi. Bu ikisi, istedikleri zaman böyle sakın görünmeyi nasıl başarabiliyorlardı?

Jay donuk bakışlarını Eden'a sabitledi. "Barthram denen piç herifin seni yanma çağırdığım duydum." Gözlerini kısarak, kollarım göğsünde bağladı. "Seni yanma çağırıyor ama beni çağırmıyor, öyle mi? Bir olup arkamdan ne işler çeviriyorsunuz?"

Tabii ki de söylediklerinden bir halt anlamamıştım. Barthram ismi bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Ah doğru! Barthram tüm avcılarının başı olan adamdı. Bu ismi evde saldırıya uğradığım gün Abby'den duymuştum.

Eden bıkkın bir nefes verip, başım iki yana salladı. "Bir iş çevirdiğimiz yok, seni hasta herif. Benden adamlarımla ilgili talimat aldı. Seni neden çağırmadığım bilmiyorum. Sana hesap vermek zorunda olmadığım gibi, arkandan da iş çevirmiyorum."

Jay, Eden konuşurken onu dinlemiyordu bile. Gözü, Eden'ın arkasına bir kedi gibi saklanıp boş gözlerle ona bakan bendeydi.

"Sakin sana tekrar yumruğumu patlatmamı gerektirecek bir şey yapma." Bunu direkt bana bakarak söylemesi, tüm hücrelerimi uyarırken zorla yutkunmama sebep olmuştu.

Eden hışımla tekrar Jay'e doğru bir adım atacağı sırada kolunu yakaladım. Dönüp bana baktığında gözlerimdeki korkuyu görmüş olacak ki, dişlerini sıkarak derin bir nefes verdi. "Bu konuyu daha sonra tartışırız. Annabelle'i korkutuyorsun," dedi Jay'e dönerek.

Jay öldürücü bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdiğinde, bir ölüm meleğini değil, direkt şeytanı anımsatıyordu. "Bak sen! Küçük cadımızı korkutuyorum demek?" Sonra bana yan bir bakış attı. "Benden korkuyor musun, Annabelle?"

Adımı bu şekilde kullanması kötü hissettirmişti. Belle demesine çok alışmıştım. Fakat şu an bunun için hayıflanacak zaman değildi, zira sorduğu soruyla beraber ikisinin de gözleri üzerime dikildi. "Sana karşı iyi kötü tek bir duygu zerresini içimde tutmuyorum. O yüzden rahat olabilirsiniz."

İntikam zamanı diye bağırdı iç sesim. Jay'in o açık ela tonları gitgide koyulaşırken, sağ gözünde bir seğirme, çenesinde de kasılma gördüm. Bu görüntüsüne memnun olmuşum doğrusu. İşte böyle Sullivan, sinirlen biraz.

İkisi de bir şey demeyince, "İşin yok mu senin?" diye sordum duygudan yoksun bir sesle. Jay'in beklediği soru buymuş gibi dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Doğru ya. Beni bekleyen sarışını tamamen unutmuşum." Ve resmen karnıma bir tekme atmış gibi hissettim. Lanet olası, resmen bilerek yapıyordu!

Sarhoşken ona hatırlamadığım bir şey mi söylemişim ya da benden nefret etmesini gerektirecek bir şey mi yapmışım? Suçu kendimde aramaya başlamama sebep olacak derecede uzak geliyordu bana.

Bir süre ikimiz de dik dik birbirimize baktıktan sonra, yüz ifadesini hiç bozmadan gözlerini çevirdi ve Eden'a da son bir bakış attı. Ardından tüm ihtişamıyla barakadan çıkıp gitti.

Eden bana dönünce, ellerimi nereye koyacağımı şaşırmış gibi birleştirmiştim. "Eve gitmek istiyorum," dediğimde Eden yüzümden bir anlam çıkarmak için çabalıyor gibi görünüyordu. "Bir sorun yok. Sadece keyfim kaçtı, daha sonra devam ederiz."

Eden, sıkıntıyla bir nefes verip beni onayladı ve evime gidene kadar da hiçbir şey söylemedi. Evin önüne geldiğimizde arabadan inmeden önce ona

döndüm. "Jay'e neden karşılık vermedin?" diye sorduğumda dudakları düz bir çizgi halini aldı. Sinirini hala atamadığım fark ettim.

"Eğer ona karşılık verseydim asla durmazdık. Ve sen oradayken bunun olmasını istemedim."

"Barakam bile bildiğine göre düşündüğümünden daha yakın olmalısınız?" diye sordum.

"Eğitim veren iki avcı olduğumuz için birbirimizden hoş-lanmasak da yakın olmak zorunda kalıyoruz," derken suratını buruşturmuştu. "Yine de daha önce hiç böyle bir olay yaşamadık. Her zaman kontrollü davranırdı."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Her neyse. Bir daha böyle bir şey yaşanmaz umarım. Ben artık gideyim," dedikten sonra arabadan ineceğim sırada bileğimi tutunca, bakışlarımı tekrar ona yönelttim.

"Bir parti olduğunu duydum. Aslında gitmeyi düşünmüyordum fakat belki sen benimle gelersen, gitmeyi düşünebilirim."

Ah, Laura'nın bahsettiği Güz Dönemi Partisi'nden bahsediyor olmalıydı. Ve şu an resmen bana, beraber gitmeyi teklif ediyordu.

"Tamam," dedim hafifçe gülümseyerek. Onu reddetmem için hiçbir sebep yoktu. Ardından arabadan inip eve girdim ve odama girdiğimde üzerimdekilerden sıyrılıp kendimi banyoya attım.

Şu an kendimi parçalamasına ağlamak istiyordum, artık bu kasabada yaşadıklarım bana çok ağır gelmeye başlamıştı. Daha geleli bir ay kadar olmuştu fakat bana bir yıl gibi geliyordu. En son ailemin ölüm haberini aldığımdan beri ağlayamamıştım. Ve kötü duygularım dışarı rahatça çıkamadığı için, daha da içten içe kuruyordum.

Duşumu aldıktan sonra, kasvetim içimi yaktığı için odamın penceresini açtım ve temiz havayı içime çektikten sonra ışığımı kapatarak yatağıma girdim. Bir top halini alıp, sessizce fısıldadım.

"Lütfen anne. Bana kaderimdeki doğru insanla bir araya gelebilmem için yardım et."

Annem her zaman, bir yerlerde beni bekleyen bir adam olduğunu söylerdi. Benim için tüm yanlışları doğru gösterecek, beni her şeyimle sevecek bir adam... Ve o adam beni bulduğunda asla bırakmayacaktı. Babamın da kendi için doğru insan olduğundan bahsederdi ve ben de onlarınki gibi büyük bir aşk yaşayacağımın hayallerini kurar, geleceğimdiki adamı tahmin etmeye çalışırdım. Şu an ise beni umursamayan biri için üzülürken buluyordum kendimi. Bu muydu benim geleceğim? Üzülüp üzülmemem umurunda olmayan bu düşüncesiz oğlan mı?

Saldırıları zaten psikolojimi bozmuştu, daha fazlasını kaldı-ramıyordum. Gözümden parçalanarak akmamıştı belki fakat bir tane gözyaşı diğerlerine isyan etmiş olacak ki yavaşça yanağımdan süzüldü. Beni yalnız bırakmayan o yaşı silmedim.

Uykuya kucak açarak o derin karardığa gömüleceğim anda, sanki annem gelmiş ve tüy kadar hafif dokunuşuyla parmağım yanağımda gezdirip gözyaşımı silmişti. O kadar gerçekçiydi ki, gerçekte onun yokluğunu görmemek adına gözümü açmadan kendimi uykuya teslim ettim.

Bırakayım kendi kurduğum gerçekliğimde, birisi gerçekten o göz-yaşımı silmiş olsun.

BÖLÜM 22

DIŞI SULLIVAN

Laura Sullivan

11 Z^zür dilerim, bebeğim. En kısa zamanda karnım doyura-cağım," diye mırıldandı Laura, Siyah İnci'sine.

Bazen başarıya ulaşmak için bir şeyleri feda etmek gerekirdi, bunu babasından öğrenmişti. Tabii o lanet adamın yaptığı hiçbir şeyi onaylamıyor olsa da, babası olduğu gerçeği değişmiyordu. Yine de Laura, bu yadsınamaz gerçeği değiştirebilmeyi çok isterdi. Sadece annesi, Jay ve kendinin olduğu bir hayat isterdi fakat ne yazık ki annesi onları bu dünyada o lanet herifle yalnız bırakmıştı. Laura ister istemez içinde oluşan bu acıya hemen perde çekerek onu yok etti.

Bunu da Jay öğretmişti.

"Sevgi insanı güçsüz kılar Laura, kimseyi kendinden fazla sevme-melisin. Beni bile."

Jay aynen böyle söylemişti, annesi öldükten sonra Laura'nın geçirdiği o zor günlerde. Laura bunu çok başaramasa da Jay bunu gayet iyi başarıyordu. Genç kız bazen ona imreniyor, bazense içinde buruk bir üzüntü oluşuyordu.

Jay, annelerine saf bir sevgiyle bağlıydı. Aslında o, önceleri sevgiyi tadabilen biriydi. Laura bugün Annabelle'e bahsettiği şeyde ciddiydi, Jay gerçekten önceleri bir kızıdan bahsetmişti. Genç kız, abisini, annesiyle konuşurken kapı ardından dinlemişti.

Keşke tekrar bu duyguyu tadabilse, diye iç geçirdi. Kendini bile sevmemesini söylese bile, abisini her şeyden çok seviyordu.

Babasının onu sürüklediği karanlık delikten çıkmasını istiyordu fakat karanlık Jay'i sandığından fazla esir almış gibiydi.

Belki de Annabelle'e bir ilgisi vardır diye düşündü, Laura. Belki de Annabelle, onu bu delikten çıkarabilirdi. Bu çok kısık yanan bir ışık olsa da

Laura bu ışığa tutunacaktı, zira abisinin gittiği yol tıpkı babasınınmki gibi olmaya başlamıştı. Güç delisi babası gibi... Jay'in böyle bir adam olduğunu görmek istemiyordu.

Silkinip tüm düşüncelerini bir tarafa bıraktı, çünkü şu an ayartması gereken yakışıklı bir barmen vardı. Muhtemelen kendine umursamaz davrandığı için bu leziz yakışıklıyı istiyordu.

Ah, kimi kandırıyordu ki? Laura her zaman sevgi budalası olmuştu. Jay'in söylediği o, "Sadece kendini sev!" sözü Laura'da pek işe yaramıyordu işte. Kendini sevginin kollarına atmak istiyordu. Sadece bunu reddettiği için insanlara soğuk ve egoist tarafım gösteriyordu o kadar.

Barm kapısından içeri adımım attı ve gözleri anında yakışıklı barmenini buldu. Üzerindeki eteği düzelterek, kendine saniyelik bir süre tanıdı ve nefes aldı. Sonrasında barm oraya giderek, tüm zarafetiyle taburelerden birine oturdu. Yakışıklı barmen, elindeki bezle bardakları ovalarken Laura'ya yan bir bakış attı.

"Ne istiyorsun?"

Boğuk sesi, Laura'da çok değişik hisler uyandırıyor. Yine de bu kaba sorusu onu sinirlendirmişti doğrusu. "Ne mi istiyorum?" diye sordu tek kaşım kaldırarak. Bu tatlı şeyden ne kadar etkilense de ona pabuç bırakacak değildi.

"İçecek ne istiyorsun? Buraya bir şeyler içmek için gelmediy-sen, yanlış yerdesin sarışın."

"Sert bir şeyler olsun," diyerek omuz silkti Laura. Aslında, buraya senin için geldim diye haykıran iç sesini susturmaya çalışıyordu. Yakışıklı barmen hemen harekete geçti ve kokteyli Laura'nın önünde koydu, ardından tekrar işinin başına döndü. Pekâlâ, Laura'nın bugün eli boş dönmeye hiç niyeti yoktu.

Masalara bir göz gezdirdi ve tam tahmin ettiği gibi kendini kesen, sapık bakışlı bir geri zekâlı gözüne takıldı. Çocuğa yanma gelmesi için bir işaret yaptı ve çocuk yarım saniye içinde yanma

damladı. "Selam, fıstık," dediğinde Laura, onun suratını dağıtmak istese de kendini tuttu ve cilveli bir şekilde selam verdi.

Biraz süre geçtikten sonra göz ucuyla barmenine baktığında hala bardaklarla uğraştığım görünce sıkıntıyla bir nefes verdi. Laura onun ilgilenip tek bir bakış atmasını beklese de, barmen asla ondan tarafa bakmıyordu. Pekâlâ, bu salak erkeklerle ilgisini çekemeyeceğini anladığı için daha fazla uğraşmasma gerek yoktu. İki saattir kendisine boş boş bir şeyler anlatan çocuğa döndü.

"Senin aptal araba yarışlarıyla ilgilenmiyorum, boşboğaz. Şimdi yok ol."

Çocuğun yılışık surat ifadesi solarken, Laurâ'ya birkaç küfür etti ve uzaklaştı. Laura, göz ucuyla barmenine bakmayı ihmal etmemişti tabii. Barmeni bir bardağa içki doldururken, belli belirsiz gülümsüyordu. Ah, yoksa yılışıkla konuşmalarını mı dinlemişti?

Az da olsa ilgisini çekebildiği için sevinirken, bir sapık gibi onu röntgenlemeyi kesip, başka bir yöne bakmaya başladı. Ve... "Lanet olsun!" diyerek tükürürcesine mırıldandı, Laura. Onu Dorchalarm kucağına bırakıp kaçan Oliver tam barın kapısından girmişti ve şu an kendine doğru yaklaşıyordu.

Laura hemen taburesinde geriye doğru döndü. Buradan nasıl sıvışacağım düşünürken bir elin omzuna dokunmasıyla gözlerini kapattı ve tekrar bir küfür mırıldandı.

"Vay! Burada kimler varmış." Oliver'm lanetli sesini duyduğunda, en düz yüz ifadesiyle ona döndü.

"Kendime bir daha buraya gelmemeyi hatırlatayım. Lanet suratını görene kadar oldukça eğleniyordum oysaki." Oliver, Laura'nın bu cümlesiyle bozguna uğrarken, genç kız aceleyle kalkarak mekândan çıktı. Siyah înci'sine doğru yürürken akima gelen şeyle yine bir küfür savurdu. Arabasının benzinini boşaltmıştı. Hem de bilerek!

Oliver pes etmemiş olacak ki, Laura'mn arkasından gelmiş ve kolunu yakalamıştı. "Neden böyle yapıyorsun, Laura? Bize bir şans daha ver."

Laura sıkıntıyla bir nefes verdi. "Beni bırakıp kaçan bir korkakla gerçekten bir işim olacağını mı düşünüyorsun? Jay'in yine beynini dağıtmasını istemiyorsan, benden uzak dur."

Genç adam gür bir kahkaha patlattı. Parlak mavi gözlerini kısarak, Laura'ya alaycı bir bakış attı. Laura bir zamanlar şu an şeytani bir ışıkla parlayan bu gözlerden etkilendiğine inanamı-yordu. "Abisinin arkasına saklanan bir kız olmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Laura bir anda öfkesine yenik düştü ve onu hazırlıksız yakalayıp suratına yumruğu yapıştırdı. Oliver'ın suratı çok hafif yana doğru dönerken, şok olmuş gözlerini yeniden Laura'ya çevirdi ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Seni sürtük!" diyerek büyük bir hışımla genç kıza doğru yaklaşırken, birisi onu tutup kendisine çevirdi.

"Kaleb? Dostum şu an biraz meşgul..."

Oliver suratına bu sefer daha sert ve can yakıcı bir yumruk yediğinde sözü yarıda kesildi. Laura gözleri kocaman olmuş olanları izliyordu. İşin daha şok edici yanı Oliver, Laura'nın yakışıklı barmenine adıyla seslenmişti.

"Defol buradan, yoksa o yüzünü parçalamaktan hiç çekinmem."

"Senin bu sürtükle ne alakan var?" diye hırladı Oliver. Kaleb ani bir hareketle Oliver'ı yakasından tuttu ve resmen havada savurarak duvara çarptı.

"Gidiyor musun, yoksa devam mı edeyim?"

Oliver, öldürücü bakışlar atarak duvardan tutundu ve ayağa kalktı. Arabasma binip giderken, Laura olanları kestirmeye çalıştı. Bu ikisi nereden tanışıyordu?

"Sen de evine git."

Yakışıklı barmenin sesi Laura'yı kendine getirdi. Hemen olumlu anlamda başım salladıktan sonra hızla arabasma bindi ve Siyah İnci'yi iki kere çalıştırmayı denedi ama tabii benzini doldurmadığı için araba çalışmadı.

Laura'nın istediği de buydu zaten. Hemen arabadan indi ve "Gidemiyorum, benzinim bitmiş,"

dedi masum bir sesle. Eh, planı küçük bir aksaklığa rağmen işlemeye başlamıştı.

Kaleb kahverengi gözlerini ona dikerek Laura'nın yüzüne uzun uzun baktı. "Benzinin bitene kadar aklın neredeydi, uyarı ışığım da mı görmedin? Aptal sarışın hurafesi gerçek sanırım."

Laura'nın suratı sertleşirken, uzun tırnaklı parmağım ona doğru uzattı. "Sakın bana aptal deme, seni ukala!"

Kaleb alay dolu bir kahkaha atarken başını iki yana salladı. "Her neyse, aptal sarışın." diyerek aptalın üzerine basarak konuştu. "Ne yaparsan yap."

Sokağın sonuna doğru yürümeye başladığında, "Beni evime bırakmayı teklif etmen gerekmiyor muydu?" diye bağırdı Laura.

"Seni iki kere kavga etmekten kurtardım ve şimdi de evine mi bırakmam gerekiyor? İyilik meleği gibi mi duruyorum?"

Genç kız her zaman abisinin o berbat karakterini eleştirirken, tıpkı ona benzeyen bu öküzden hoşlanmak zorunda mıydı? Hayatın hiç şakası yoktu.

"Pekâlâ, bu halde eve gidemem. Evim oldukça uzakta ve taksiye de param yok. Biraz yardımsever olmaktan zarar gelmez!"

Kaleb, Laura'ya dönerek onu süzerken tek kaşını kaldırdı. "Bir Aston Martin'e biniyorsun ve taksiye paran mı yok?" Laura, bu oldukça mantıklı tespit karşısında bozuntuya vermeden, "Nakit taşımıyorum," dedi.

Kaleb, bıkkın bir nefes verip başını iki yana salladı. "Birini ara, gelip seni alsm. Onu da mı ben söyleyeyim?"

"Benim pek arkadaşım yok. Abimi de ararsam burada olduğum için muhtemelen beni zehirler ve sonumu izlemekten büyük zevk alır." Eh, bu yalan değildi sonuçta. Jay bunu gerçekten yapabilirdi.

"Gel benimle." Kaleb arkasını dönüp giderken, Laura sanki biraz tereddüt ediyormuş gibi rol yaptı ve ardından hemen onun peşine düştü. Ne de olsa bunu bekliyordu değil mi?

Kaleb biraz ilerideki motora bindiğinde, kaskı Laura'ya uzattı. Laura muzip bir şekilde gülümsedi ve her ne kadar kaza geçirseler ölmeyeceğini bilse de saçlarının rüzgârda dağılmasını

istemiyordu, o yüzden kaskı başına geçirdi. Yol boyunca, kolları yakışıklı barmenindeydi ve aslında gerek olmamasına rağmen çocuğa daha da sokuldu. Kaslı gövdesinin gerildiğini hissedebiliyordu ve bu Laura'yı oldukça eğlendiriyordu.

Evine geldiklerinde Kaleb bahçeye girmeden, büyük demir kapının önünde durdu. "Kendi şatosunda yaşayan aptal sarışın bir prenses," dedi dişlerini göstererek sırtırken. Bu hali Laura'da hemen dudağına yapışma isteği doğursa da, elbette yapmadı.

"Aptal kısmını duymamış gibi yapıyorum," dedi düz bir ses tonuyla. Sonra çocuğa tek kaşım kaldırarak merak ettiği soruyu sordu. "Neden insanların uğrak yeri olan bir barda barmenlik yapıyorsun?"

"Hiddenfield'a yeni geldim. Ve bazılarımızın kira ödemesi gerekiyor," dedi Laura'nın köşküne imalı bir bakış atıp, dudaklarını yana doğru kıvrırken.

"Oliver'la arkadaş mısınız?"

Kaleb kollarını, bacağına yerleştirdiği kaskın üzerine koydu ve motorun dibinde duran Laura'ya yaklaştı. "Arkadaş değiliz," dediğinde, Laura rahat bir nefes verdi. O sırada, "Kuzeniz," diye ekledi Kaleb.

Ne dedi o?

Yok artık! Kaleb ve Oliver kuzen miydi yani?

Yüceler yücesi Tanrım, benimle dalga mı geçiyorsun acaba, diye düşünerek gökyüzüne baktı Laura. Ardından tekrar barmene döndü. "Neden kuzenine karşı beni korudun?" diye sorduğunda, Kaleb omuz silkti.

"Kuzenim diye yaptıklarım onaylamam mı gerekiyordu? Zaten sırf bedava içki koparabilmek adına benimle kuzencilik oynuyordu. Bu sayede ondan kurtulmuş oldum."

Laura hemen kendini topladı ve omuz silkti. "Hiç alakanız yok," dedi, Kaleb'ı hiç de hoş olmayacak bir şekilde süzerken. Esmerdi. Siyah saçlara, seksi bir vücuda ve mükemmel dişlere sahipti.

"Öyle mi? Ne gibi farklarımız var mesela?" Sesi çok mu seksi çıkmıştı ne? Bu çocuk şu an Laura'yla flört mü ediyordu yoksa?

"Farklarınızı anlatmaya kalkarsam epey zamanımızı alır, o yüzden hiç başlamayayım."

"O zaman daha sonra anlatırsın," dediğinde Laura gözlerini kırıştırdı. "Görüşürüz, sarışın," diyerek ekledi Kaleb ve Laura'ya imalı bir gülüş attıktan sonra motorunu çalıştırdı. Ardından gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Görüşürüz? Ah, bu sonradan bir daha görüşecekleri anlamına mı geliyordu yani?

Laura'nın sırtıtmaktan göz çevresi kırmıştı neredeyse. Fakat umurunda mıydı?

Umurunda değil sandıysanız yanılıyorsunuz. Kesinlikle umu-rundaydı! Çirkinleşirse, yakışıklı barmen bile onu kendine getiremezdi. Yine de neşesini bozmadığı için gülmeye devam ederek bahçesine girdiğinde, gözüne çarpan siyah Bugatti olduğu yere çakılmasına neden oldu.

İşte buna koca bir siktir denirdi!

Jay geldiğini duymuş olacak ki evin kapısını açıp verandaya çıktı ve kollarım göğsünde birleştirirken Laura'ya ters bir bakış attı. Oliver olayından sonra Laura'ya karşı daha bir korumacı olmuştu.

"Motor sesi mi duydum ben?"

Laura, kocaman gözlerle ona bakarken ne yalan söyleyeceğini düşünüyordu. "Ha?"

"Araban nerede, Laura?"

Kahretsin. "Yolda benzinim bitti."

"Benzinin bitene kadar akim neredeydi? Aptal mısın?"

Laura gözlerini devirmeden edemedi çünkü bu cümleyi bugün ikinci kez duyuyordu. İyi ki bir benzini boşaltmıştı canım! "Dikkat etmemişim. Yolda Elena'nın kardeşi Jimmy'yi aradım, o da beni motoruyla bıraktı."

Jay'in tek sorun etmeyeceği erkek o olurdu herhalde. Jimmy, Jay'den eğitim alan bir çaylak ve her konuda kendisini rol model edinmiş ergenin teki de olsa, abisi o çocuğu seviyordu. Salak çocuk, Jay gibi konuşmaya çalışırken ince sesini nasıl da boğuklaştırıyordu! Laura hatırlayınca gülmek için kendini zor tuttu. Neyse, bu durumda Jimmy'yi bu yalanma ortak olması için sıkıştırması gerekti o kadar.

"Peki, nereden geliyorsun, ufaklık?"

Laura, içinden Jay'in homurdanmasını taklit ederken, suratına yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Annabelle ile film falan izledik," dedi doğaçlama bir yalan söyleyerek. Eh bu aralar esmer cadıyla arası oldukça iyiydi ne de olsa.

"Yalan söyleme Laura, o şu an uyuyor. Sen ne işler çeviriyorsun?" diye yine sert bir ses tonuyla konuştu Jay. Laura gözlerini kırpıştırırken, neden Elena ile buluştuklarını söylemediği için kendine lanetler savurdu.

"Onun uyuduğunu nereden biliyorsun? Enteresan."

Jay, Laura'nın bu cümlesiyle bozguna uğrarken, hemen umursamaz bir maske takındı. "Herkes, senin gibi bu saatte dışarıda sürtmüyor. Kapa çeneni ve geç şu eve," dedi ve Laura'yı beklemeden içeri girdi. Tekrar, "Enteresan," diye mırıldanırken sırtarak içeri girdi Laura.

Eve girdiğinde, Jay çoktan koltuğa yayılmıştı bile. "Nereden geliyorsun diye sordum sana," diyerek düz bir sesle konuştuğunda, Laura gözlerini devirdi. "Elana'yla Ay Işığı'na gittik. Kızarsın diye söylemedim."

"Ben yokken oraya gitmemeni daha kaç kere söyleyeceğim?" diye sorduğunda Laura teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Senin orada olacağım düşünmüştüm. Ama başka işlerin varmış sanırım," diyerek sırtıttığında Jay'in öldürücü bakışlarının altında küçüldü. Bazen bu çocuğun çok korkutucu olabildiğini unutuyordu.

"Bana bir bira ver," dediğinde genç kız dolabı açtı ve kendisine meyve suyu, abisine de birayı alarak koltuğa oturdu. Jay, önündeki sehpaye uzun bacaklarını uzattı ve kumandayı alarak

televizyonu açtı. "Ayakçılar bu aralar fazla ortalıkta dolaşıyor. Dikkatli ol. Bıçağı bir daha bacağına yiyecek kadar şanslı olmayabilirsin."

Laura suratını buruşturdu. "Neden bu kadar çok ortaya çıkmaya başladılar?"

Jay bira şişesini dudağına götürürken, sessizce mırıldandı. "Aradıkları bir şey olmalı. Ya da biri..."

"Ne?" diye sordu Laura. Jay, yok bir şey der gibi omuz silkti ve televizyon izlemeye devam etti. Jay Sullivan yırtıcı bir avcı olmasına rağmen, aynı zamanda film izlemeyi seven normal bir genç adamdı. Ve bu normal yönlerini bilen tek kişi Laura olmalıydı.

"O kel kafalı yaratıklardan korkmuyorum. Beni korkutan Dorchalar," diyerek homurdandı Laura.

Jay, iki parmağıyla Laura'nın bluzunun üzerinden göbeğindeki eti sıkıştırdı. Laura'nın çok küçükken hafif göbeği vardı ve Jay bu hareketi çocukluğundan beri Laura'ya hep yapar, onu bağırtırdı. Laura bağıırıp, aynı zamanda gülerken, "Şunu yapmandan nefret ediyorum! Hem artık göbeğim yok!" diyerek sitem etti. Jay sırtıarak arkasına yaslandı ve bir eliyle Laura'nın sarı saçlarını dağıttı.

"Sen bir avcısın. Dorchalardan korkma gibi bir hakkın yok."

Sonra tekrar televizyon izlemeye döndüğünde, Laura gözlerini devirerek meyve suyunu yudumladı. "Avcı olmayı ben seçmedim. Tıpkı o adamın kızı olmayı seçmediğim gibi."

Laura, babasının konusu açıldığı için Jay'ın televizyona bakan yüz hatlarının gerildiğini görebilmişti. "Sana bir şey sormak istiyorum?" dedi Laura. Jay cevap vermeyince, devam etti. "Annemin öldüğü saldırıyla senin ne alakan var?"

Jay bir anda Laura'ya dönünce, genç kız koltukta geriye doğru sındı. "Bunu nereden çıkardın?" diye sorduğunda biraz önce eğlenmiş abisinin sesi karanlık bir maske takmış, adeta insanın içini ürperten bir tınıya ulaşmıştı.

"Babamla seni konuşurken duymuştum. 'Annenin ölümü senin suçun, yaptığın hatayı düzeltmek de senin işin!' demişti sana. Ne hata yaptın, Jay? O zamanlar sadece on üç yaşındaydım, ne yapmış olabilirsin ki?"

Jay, bir anda Laura'nın kolunu mengene gibi kavradı ve gözlerine sert bir bakış attı. "Annemin ölümü benim suçum değildi. Ve bir daha sakın bu saçma konuyu açma, Laura. Sakın."

Gözlerinde milyonlarca duygunun izini gördü Laura. Öfke, acı, yıkım, çaresizlik... Hangi kötü duygunun galip geleceği belli olmayan bir savaş vardı abisinin gözlerinde.

"Tamam," diyerek mırıldandığında, Jay kendini geriye çekerek sırtını tekrar koltuğa yasladı ve televizyona bakmaya başladı. "Peki ya artık neden Tetrad günleri saldırı yapmıyorlar? O zaman güçsüz olduğumuzu biliyorlar," dediğinde Laura konuyu değiştirmeyi umuyordu. "Sırf o kızıl ay yüzünden, kırmızıdan nefret eder oldum. Dolabımda kırmızıya dair bir iz yok."

"Artık çok güçlü cadılarla işbirliğindeyiz, Nemflerin bir kısmı da bizimle. Cesaret edemezler."

Laura, bir anda, "Cadılardan hoşlanmadığımı sanıyordum?" dedi.

Jay, birayı kafasına dikerken mırıldandı. "Hala hoşlanmıyorum."

Genç kız su yeşili gözlerini kısıtı ve "Hımm," diyerek mırıldandı. O sırada Jay televizyonda, kanalları dolaşıyordu. "Annabelle'den de mi hoşlanmıyorsun?" diye sorduğunda, Jay gözünü ekrandan hiç ayırmadan birasını yudumladı. Sorusuyla ilgilenmemiş, cevap dahi vermemişti. Laura onu çok iyi tanıyordu, Jay istemezse asla duygularım belli etmezdi. Ama abisinin bir diğer yönü de, öfkелendiğinde kendini tutamamasıydı. Laura sinsice dudaklarım yana kıvrıdı.

"Hoşlanmıyor olman daha iyi zaten, Eden'la aranızın bozulması kötü olurdu. Çünkü sanırım Annabelle onunla ilgileniyor."

Jay'in dudaklarına doğru giden bira şişesi havada asılı kaldı. Şişeyi kavrayan parmak boğumları beyazlaşırken, gözünü televizyon ayırmadı. Sonrasında tekrar kendini toparlayarak aym sakinlikle birasını yudumlamaya devam etti. "Çenenin yayım koparmamı istemiyorsan, kafamı ütülemekten vazgeç."

Şişeyi önündeki sehpaye gelişigüzel bırakırken, odada tok bir ses yankılandı. Laura'ya dönüp ölümcül bir gülümsemeyi dudaklarma yerleştirdi ve başım yana eğdi. "Yarın eğitime geleceksin, küçük kardeşim. Bu aralar fazla boşladın, kemiklerinin kırılması gerekiyor."

Soma yüz ifadesi anmda sert bir görünüme kavuşurken hışımla ayağa kalktı ve parke zeminde tok sesler çıkararak evi terk etti.

"Off!" diyerek feryat etti Laura. "Keşke onu sinirlendirme-seydim. Yarm kırılmadık kemiğim kalmayacak!"

BÖLÜM 23

GÜZ PARTİSİ

Annabelle Jefferdon

ZZTJ en bunu hayatta giymem." Samantha'nm elindeki elbi-

JLzseye bakarken, suratımı buruşturdum. Hayli göğüs dekoltesi olan kırmızı bir elbiseyi burnumun ucunda sallandırıyordu.

"Sen erkek çocuğu olarak doğacaktır da son anda mı kıza dönüş yaptın?" diye homurdanırken başka kıyafetlere bakmaya başlamıştı. Ona abartılı bir şekilde gözlerimi devirdikten sonra ben de elbiseleri incelemeye koyuldum.

Benim için oldukça uzun geçen günlerin sonunda cumartesi kapıya dayanmıştı. Aslında cumartesi değil, güz partisi kapıya dayanmıştı. "Sanki İngiliz kraliyet ailesinin balosuna katılıyoruz," diye homurdandığımda, Sam gözlerini kıyafetlerden ayırmadan konuşmaya başladı. "Bu Hiddenfield lisesinin geleneksel partilerindendir. Emin ol kraliyet balosu yanımda sönük kalır."

"Yok artık!" diye inledim. Tüm hafta tıpkı bir ruh gibi dolaşmıştım ve şimdi de kendimi farksız hissetmiyordum açıkçası. Eden ile okulda konuşuyorduk, hatta bir keresinde beni eve bırakmayı teklif etmiş, o sırada eve erken gelmiş olan Abby ile de tanışmıştı. Abby'ye aramızda bir şey olmadığını yüzlerce defa söylesem de, pek inanmamıştı. Zaten ondan bir hayli hoşlanmıştı. Neden hoşlanmasını ki? Yakışıklı, kibar, centilmen ve esprili...

Kaba, umursamaz, alaycı ve ukala değildi sonuçta. Ah, bu özellikleri barındıran Jay'i ise sadece okulda iki kere görmüştüm. Birincisinde, beni hiç fark etmeden yanımdan geçmişti.

İkincisinde ise, sarışın sürtüğü Laura'nın tabiriyle işini görüp bırakmış olacak ki, bu sefer kızıl bir sürtükle arabasına binip gitmeden önce bana son bir bakış atmıştı. Artık onu umursamamam gerektiğinin bilincine varmıştım. Bunu da gayet iyi başarıyordum doğrusu.

Şu an düşünmem gereken, akşama ne giyeceğimdi. Sam'in bana uzattığı elbiselerden birini deneyerek kabinden çıktığımda, bunu beğenmiş olacak ki gözleri parladı. "İşte ben buna muhteşem derim. Pekâlâ, elbiseni bulduk."

Elbisenin astarı pudra pembesiydi ve üzerindeki tül vizon rengiydi. İkisi birleşince ortaya tarif edemeyeceğim bir renk çıkıyordu. Göğüs kısmı straplezdi ve göğüslerimi dik tutarak oldukça güzel bir görüntü oluşturunuyordu. Bel kısmına kadar üzerinde ara ara cam parçalara benzeyen metaller yapıştırılmıştı ve çok şatafatlı olmasa da güzel bir

görüntüydü. Ve korsesi bel kısmımı sardığı için kıvrımımı belirginleştirmişti, sonrası dö-kümlü bir şekilde yere kadar uzanıyordu.

"Sen hangisini alıyorsun?" diye sordum.

"İşte bunu," diyerek elindeki bordo elbiseyi gösterdi. Kalça kısmının aşağısına kadar tüm vücudunu saran, sonrası bollaşan bir elbiseydi. Kıyafetleri aldıktan sonra hazırlanmak için benim evime gittiğimizde, bize yardım etmek için Sam'in kardeşi Nadia da bize geldi. Her şey tıkırında ilerliyordu ve umarım tüm gece güzel geçer diye sessiz bir dua gönderdim. Bugün eğlenmek istiyordum.

Uzun kahverengi saçlarımı maşayla dalgalandırıp, daha gür bir görüntü oluşturdum ve Nadia gözlerime kahve tonlarında koyu bir makyaj yaparak gözlerimi belirginleştirdi, dudakla-rımaysa sadece parlatici kullanmıştık. Bu yeşil gözlü kedicik, makyaj yapma konusunda oldukça yetenekliydi.

Topuklularımızı da ayağımıza geçirdikten sonra Sam ile on santim daha uzadık. Nadia yanımızda oldukça küçük kalmıştı. "Harika görünüyorsunuz," diyerek ellerini çırpmaya başladı. "İki sene sonra ben de sizin gibi kadınsı görüneceğim ve işte o

zaman Brandon bana hayır diyemeyecek!" dedikten sonra eliyle ağzım kapattı. Birden pot kırdığı için kıpkırmızı kesilmişti.

Suratımı saniyelik bir şaşkınlık kaplasa da, hemen toparlandım. Brandon, - platonik âşık olunmaması gerekenler listesinde üst sıralarda yer alıyordu. Bir numarayı söylememe gerek var mı? Zira adını anmak istemiyorum da.

"Sen şu an bile mükemmelsin," diyerek Nadia'ya göz kırptığımda kirpiklerinin arkasından bakarak gülümsedi.

Kapı çaldığında, anında evde bir gümbürtü kopmuştu. Sam ve ben heyecandan oradan oraya dolanırken, Nadia gözlerini devirerek kapıyı açmaya gitti. "Sence hangisi geldi? Eden mı, Vincent mı?" diye sordu Sam. Brandon onu Elena için sattığından partiye çizim dersinden sınıf arkadaşı Vincent ile gidecekti.

İkimiz de merdivenin başına geçtik ve aşağıda duranın hangisi olduğunu görmeye çalıştık. "Ah, ikisi de aym anda gelmiş," dedi Sam, Nadia ile konuşan Vincent ve onun yarımında etrafı inceliyor gibi görünen Eden'a bakarak.

Merdivenden inmeye başladığında, beni de kalçamdan dürttü. "Hadi."

O inerken ben hala heyecanlıydım. Merdivenlerden inmeye başladığımda, Eden'm etrafı inceleyen gözleri beni buldu. Anında bakışı değişirken yüzünde önce anlık bir şok belirdi, ardından dolgun dudakları kıvrıldı. Sarı saçları geriye doğru taranmış ve şekil almıştı. Siyah takımının içine beyaz bir gömlek giymişti ve gri tonlarında bir kravat takmıştı. Oldukça yakışıklı görünüyordu.

Ona tebessüm ederken son basamağı da indim ve önünde durdum. "Selam."

Eden dolgun dudaklarını kıvrarak kulağıma fısıldadı. "Sanırım partideki en şanslı adam benim," dediğinde sadece gü-lümsemekle yetindim. Ne kadar utangaç olduğum düşünülürse, bu iltifattan dolayı rengimin ton ton koyulaştığım tahmin edebiliyordum.

Hepimiz evden okula doğru yola koyulduk. Arabayı okulun park alanına park ettikten sonra Eden kapımı açtı. "Buyurun leydim," dedi, girebilmem için kolunu bana doğru uzatırken.

Muzipçe gülümsedim ve koluna girdim. Ve o anda bana bakan bir çift ela göz neredeyse yere çakılmama neden olacaktı.

Jay Sullivan, bizim biraz ilerimizdeki siyah arabasının önünde durmuş bize bakıyordu. Bana bir ömür gibi gelen o kısacık anda gözleri ayaklarımdan başlayıp yüzüme doğru bir yol çizdi ve ben yoğun bakışları altında neredeyse eriyecektim.

Kendine oldukça yakışan siyah bir ceket, lacivert bir gömlek ve ceketıyla aynı tonlarda bir pantolon giymişti. Kumral saçlarının önü hafifçe yukarı doğru bir şekil almıştı. O kadar yakışıldı görünüyordu ki, bir an nefes almayı unuttuğumu anlayıp nefes aldım.

Sözlükteki mükemmel kelimesinin karşısına, Jay Sullivan yazılabilirdi. Bunu kimsenin yadırgayacağım sanmıyordum.

O sırada arabanın yolcu kısmından inen, siyah saçlı ve vücudunun neredeyse çoğu kısmını açıkta bırakan krem rengi elbiseli kız, hala beni gözleriyle tarayan Jay'in koluna girdi. Yani Andrea!

Partiye Andrea ile gelmesine bile sinirlenemeyecek kadar kırgındım ona. Andrea, Jay'in bakışlarını takip ederek beni buldu ve yüzünde nefretini gizlemeyen bir ifade oluştu. Eden da benim bakışlarımı takip ederek Jay'i bulmuştu ve vücudunun gerildiğini hissetmiştim. Her şey ağır çekimle işliyor gibiydi. Gözlerimi onlardan çektim ve Eden'm koluna daha sıkı yapıştım. Onu harekete geçirerek, binaya doğru ilerlemeye başladım.

Sam ve kavalyesi de bize katıldığında hepimiz binaya girip partinin yapıldığı büyük salona geçtik. Etrafta açık büfe, uzun masalar vardı ve punç dolu bardaklar tepsilere dizilmişti. Çiftler dans etmeye başlamıştı bile. Masamn birinin etrafında toplandık ve o sırada Alexis ile Dean yanımızda belirdi.

Üzerine siyah, üst kısmı taşlı ve tüm vücudunu saran bir elbise giymişti. Saçları atkuyruğuydu. Dean ise yine her zamanki sert yüz hatları, mavi gözleriyle oldukça donuk duruyordu ve bu çocuğun beni ne kadar korkuttuğunu düşündüm. Alexis'le yalmzken nasıldı acaba? Her zaman böyle korkutucu ise Alexis onunla nasıl baş ediyordu?

"Annie harika görünüyorsun!" dediğinde ben de karşılık olarak ona iltifatlar yağdırdım, ardından ikisi de bizden çok uzakta olmayan bir masaya gittiler. O masadaki bir diğer çift de Jay ve Andrea'ydı. Hemen bakışlarımı onlardan çevirdim ve dans edenleri süzmeye başladım. Kalabalığın ortasında göz ucuyla Eily'yi gördüm. Uzun boylu ve siyah saçlı bir çocukla dans ediyordu. Bize hiç bahsetmediği sevgili adayıyla gelmiş olmalıydı.

O sırada Brandon'ı, kendi tabiriyle Victoria Secret meleğiyle dans ederken görünce hafifçe gülümsemeden edemedim. Sonunda onu tavlaması gerçekten hepimizi rahatlatmıştı. Son zamanlarda Elena'nın nasıl seksi kalçaları olduğunu ve dudaklarının ne kadar güzel olduğunu söylemekten

neredeyse hepimizi sağır edecekti. Tavlayınca rahatlamıştı en azından. Nadia'nın, Brandon aşkı umarım geçicidir diye umut ediyordum.

Bir süre sonra yorulup, bizim masamıza geldiler. Elena soğuk duruşunu hiç bozmadan masada oturuyordu ve neyse ki Alexis bu masada değil diye şükrettim. Tabii Sam faktörü işleri pek kolaylaştırmasa da o Alexis'e göre daha ılımlıydı.

Gözlerimle etrafı süzmeye devam ederken, kapıdan giren çifti görünce ağzım aralandı. Laura ve barmen çocuk! Adı neydi, Kaleb mı? Laura, seksi vücudunu ortaya çıkaran siyah uzun bir elbise giymişti ve Kaleb da spor fakat oldukça şık bir takım giymişti.

Sanırım Laura'yla neler olduğu konusunda uzun bir konuşma gerçekleştirmeliydim. Göz ucuyla Jay'e baktığımda, bakışlarının kapıdan girmiş olan Kaleb ve Laura'ya kaymış olduğunu gördüm. Gözlerini kıstı ve Kaleb'ı öldürücü bakışlar altında süzdü. Ah, sanırım onu yeni öğreniyordu, çünkü yüzünde bir yırtıcının yüz ifadesi vardı şu an.

Ve o kesinlikle istediği zaman pençeleri olan sivri dişli bir yırtıcıydı. Düşüncesi artık beni korkutmuyor, meraklandırıyordu. Jay'i kurt haliyle görmeyi kaldırabilir miydim? Neyse bunu düşünmenin şu an pek yeri değildi.

Laura, bizi görünce Kaleb'ı yönlendirdi ve bizim masamıza geldiler. Eh, şu durumda Jay'in masasma gitmemesi onun için en doğrusu olacaktı. "Bana anlatacağm şeyler var," diyerek dudak

oylattım ve o da muzipçe kaşlarım kaldırdı. Zaten on beş dakika sonra hemen soluğu lavaboda almıştık.

"Pekâlâ, seni dinliyorum," dedim soran muzip gözlerle. Laura aynada rujunu tazeledi ve dudaklarını ördek gibi şişirip son kez rujunu kontrol etti. "Pekâlâ, baştan başlarsam buradan gece boyunca çıkamayız. Ana hatlar şunlar," dedi aynadan gözlerini çevirip bana dönerek.

"Korkak Oliver ve Kaleb kuzenmiş. Kaleb beni Oliver'ın elinden kurtardı. Orası uzun hikâye... Sonrasında birkaç kere daha onun çalıştığı bara gittim

ve ufak hilelerle onu iyice kendime çektim. Birkaç umursamaz laf, birkaç alay ve sonrası; benim dişiliğim ve ikna kabiliyetim! Tabii takım elbise giydirmek biraz zor oldu ama o taş gibi vücudunun o gömleğin altında sergilediği görüntüye değdi."

Pekâlâ, moral bozmayı sevmezdim ama şu an asıl soruyu sormadan da edemeyecektim. "Peki, sizi görünce pençelerini bileyen Jay'i ne yapmayı düşünüyorsun? Ona barmenden bahsetmedin sanırım?"

Laura hemen kaşlarını çattı. "Elbette bahsetmedim. Kalabalık ortamda bizi parçalamayacağı için burada öğrenmesi daha iyi olur diye düşündüm. İlk aşamayı atlatırsam sonradan Jay'i yumuşatması daha kolay olur." Sonra akıma bir şey gelmiş gibi tek kaşım kaldırdı.

"Zaten bir ara neredeyse yakalanıyordum. Kaleb'm yanından döndüğümde, benim evimdeydi. Seninle film izlediğimizi söylediğimde, senin uyuduğunu ve yalan söylemememi söyledi. Ona ne yaptığınla ilgili bilgi vermesen iyi edersin," dedi azarlar gibi. Kaşlarımı çattım. Ben ona öyle bir bilgi vermemiştim ki.

"Ne zaman oldu bu?" diye sorduğumda, Jay'in Eden'a yumruk attığı günü söylemişti. Ben o gün ne yapıyordum ki? Eve gelmiş ve uyumuştum.

Bir dakika! Yoksa o gözyaşımı silen... O Jay miydi yani?

Ağzım şaşkınlıkla açılırken, sorularım arasında sıkıştığım için neredeyse beynim yanacaktı. O sırada Laura'nın dürtüklemesiyle

kendime geldim. "Hadi gidelim," dediğinde zorla başımı salladım ve salona geri döndük.

Kapıdan girdiğimizde gözlerim sanki ne yapacağım biliyormuş gibi, Jay'in gözleriyle buluştu. Öyle yoğun bakıyordu ki, az kalsın topuklu ayakkabılarımın kurbanı olup boylu boyunca yere yığılacaktım. Hemen sırtımı dikleştirdim ve Eden'm yarımındaki yerimi aldım. Masadakilerle konuşarak zaman geçirdikten sonra ilerleyen saatlerde Eden elini uzattı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Jefferson?" dediğinde onaylar gibi gülümsedim ve elini tuttum. İkimiz de dans edenlerin arasma karıştığımızda, Eden elini belime doladı ve ben de kollarımı onun boynuna doladım. Göz ucuyla Jay ve Andrea'ya baktığımda Jay'in gözlerinin bizde olduğunu, Andrea'mn da onun kolunu çekiştirerek dansa kaldırmaya çalıştığını gördüm. Bu kız ne kadar yüzsüz bir şeydi?

Jay, Andrea'mn sesinden sıkılmış olacak ki, bıkkın bir yüz ifadesiyle ona döndü ve bir şey söyledi. Sonra ağır hareketlerle kalktı ve elini ona uzattı. Andrea zafer kazanmış olsa da, pek mutlu görünmüyordu. Samrım Jay ona sesini kesmesi için tek bir dans bahşetmişti.

Ve şu an ben başka birinin kotlarındayken ve onun kollarının arasında da başka bir beden varken, birbirimize bakarak dans ediyorduk. O sırada şarkının sözleri sanki kalbime dokunmuştu.

Zamanın yarısında dünya sona eriyor.

Gerçek olan her şey bitmiş gibi davranıyorum.

Eden elini belime daha sıkı doladı, Andrea ise başını Jay'in göğsüne daha çok gömdü. Fakat ikimizin gözleri birbirlerini bırakmıyordu.

Verecek daha fazla bir şeyim olduğunu asla düşünmedim.

Beni çok uzağa itiyorsun.

Burada sensizim.

Şarkı benim söylemek istediklerimi dillendirirken, gözlerim istemsizce Jay'e kayıyordu ve aynı şekilde onu da bize bakarken yakalıyordum. Andrea, Jay'in boynuna doğru uzandı ve

dudaklarım yavaşça dokundurdu. Kalbim resmen içimde yırtı-nırcasma atmaya başlamıştı.

Bütün kaybettiklerimize içelim.

Ve yaptığımız hatalara da.

Ve Andrea, en sonki hamlesinde kendine tepki vermeyen Jay'den cesaret almış olacak ki, dudaklarını yavaşça onun yüzüne doğru götürmeye başladı. Jay ise direkt bana bakıyordu ve yüz ifadesi o kadar donuktu ki...

Her şey değişecek.

Fakat aşk aynı kalacak.

Saniyeler, saat görevi üstlenirken, her şey ağır çekimle görünmüştü gözüme.

Her şey değişecek.

Fakat aşk aynı kalacak.

Dans etmeyi keserek Eden'a baktım. Jay'in dudaklarına uzanan Andrea'nım, ona ulaştığı am görmemek adına Eden'a zoraki bir şekilde gülümsedim ve hemen lavaboya girmem gerektiğini mırıldanarak topuklularımın izin verdiği kadarıyla hızlı adımlarla salondan çıktım.

Vücudum ve düşüncelerim bana tepki vermiyordu. Ne zaman onu bu kadar tüm benliğimle önemser olmuştum? Bu çok saçmaydı! Bu lanet kasabada yaşadığım her şey çok saçmaydı!

Ayağımdaki topukluların rahatsız ediciliği, sinirlerimi daha da bozarken hava almak için okul binasından çıktım. Bazı arabalarda oynayan çiftler dışımda etrafta kimse yoktu. Nereye gittiğimi önemsemeden yürümeye devam ettim. Okulun futbol sahasına yaklaştığımda biri adımı seslendi.

"Belle!"

Bu oydu!

Arkamdan mı gelmişti yani? Neden?

"Beni rahat bırak," dedim ve arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Jay ani bir hareketle bileğimi yakaladı. Sinirimi, öfkemi, kırgınlığımı ve diğer her şeyi içimden atmayı umduğum için ona döndüm, hiddetle üç kelime bağırdım.

"Senden nefret ediyorum!"

O sırada bahçedeki lambalardan biri patladı. Samrım yine duygusal hâkimiyetimi kaybedip güç kullanmaya başlıyordum. Söylediğim üç kelime, sessiz ortamda yankılanırken gözlerine bir saniye bile bakmadan tekrar arkamı döndüm ve bileğimi elinden kurtardım. Hızla yürümeye devam ettiğim sırada Jay bileğimi bu sefer daha sıkı kavradı ve daha ne olduğunu anlayamadan bedenimi tribünün duvarına yapıştırdı.

"Bırak! Senden nefret ediyorum. Anlıyor musun? Nefret..." Ve dudaklarımda o sıcak ve sert dokunuşu hissettiğimde, tam bizim olduğumuz yeri aydınlatan iki lambadan biri daha büyük bir patlamayla söndü. Kalbim de tıpkı o lamba gibi patlamıştı sanki ve atmaya bırakmıştı.

Yaşadığım şokla onu kendimden itirmeye çalıştığım da, bileklerimi tutarak sertçe iki yanımdan duvara dayadı. O kadar sıkı tutuyordu ki, beni tamamen duvar ve kendi arasmda tutsak etmişti. Etrafımız çok sessiz olduğu için sonunda atmaya karar veren kalbimin sesini neredeyse kulaklarımla duyacak gibiydim. Zaman durmuş gibiydi. Zihnim şu an algılamaya çalışırken, vücudum resmen alev alacaktı.

Jay Sullivan'ın dudakları, büyük bir arzuyla benim dudaklarıma dokunuyordu.

BÖLÜM 24

İTİRAF

aman milyon parçaya bölünmüştü, bense o parçalarından

Z_jbirinde ^kapalı kalmıştım. Kurtulmak için çabalamam gerekirken, aksine dışarı çıkmamak için direniyordum.

Bir haftadır onu hayatımdan ve aklımdan tamamen çıkarmayı en büyük planım ve gayem ilan etmiştim. Fakat o, zihnime ve kalbime girmemesi için güçlükle ördüğüm savunma duvarımı tek bir hareketiyle yine yerle bir etmişti. Kapalı gözlerimle, onun tapılası dudaklarının dudaklarıma

dokunuşunu hissederken, ona karşı kötü düşüncelerim bir hortuma takılmış zihnimde dört bir yana savrulmuştu.

Dudaklarımı yavaşça araladığımda, beklediği cevabı almış olacak ki dudaklarımı resmen esir aldı. Sıkı sıkı tuttuğu bileklerimi bırakıp, ellerini bel boşluğuma yerleştirip beni iyice kendine bastırdı. Ben de boşta kalan kollarımı yavaşça boynuna doladığımda, ne yapıyorsun diye bağırان mantıklı Anna'yı Belle tekmeledi.

Sonunda dudaklarım yavaşça benimkilerden ayırdığında, kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim. Fakat başım geri çekmedi, aksine alnını alnıma dayadı. Sıcak nefesi yüzümü yalayıp geçiyor ve beni daha da sersemletiyordu. Şu anı gerçekten yaşıyor muyduk?

"Etmiyorsun." Fısıltılı sesi, ruhumun derinliklerine ulaşırken ne dediğini anlamaya çalıştım. "Benden," bir öpücük kondurdu, "nefret," bir öpücük daha ve "etmiyorsun," diye fısıldadı.

"Tanrım, tamam! Anladım," dedim nefes nefeseyken. Sonuçta bunu çok güzel bir dille anlatmıştı, değil mi?

Suratına bir gülümseme yayılırken, "Sonunda bunu anlamana sevindim," dedi. Sonra alnını alnımdan çekip gözlerini benimkilerle buluşturdu. Şu an ayağımda topuklu olmasına rağmen o kadar uzundu ki hala boy farkımız vardı, ama yine de daha rahat göz göze gelebiliyorduk. Tüm lambalar patladığı için geriye kalan tek lambamın kısık ışığıyla yüzü aydınlanıyordu. Fakat bu kısık ışık, ela gözlerindeki parlaklığı gizleyememişti. Kahverengiyle yeşilin ahenginde kaybolabilirdim.

Bir anda yanağıma belli belirsiz dudağını bastırdığında, yanağımdaki ıslaklığı hissetmişim. Bir damla gözlerimden firar etmiş, yanağımda bir yol çizmişti. Ve Jay, o yolu çizen gözya-şımı öpmüştü.

"Bir daha gözünden tek bir damlanın dahi aktığımı görmek istemiyorum."

Söylediği şeyle ağzım biraz aralandı. Bence aklımdaki soruyu sormanın tam sırasıydı. "Sen... O sen miydin?" Yutkundum. "O gece... odama geldin mi?"

Parmakları yanaklarımı okşarken, neyden bahsettiğimi çok iyi biliyor gibiydi. "Geldim," diyerek mırıldandı. Ses tonu tüm uzuvlarımı titretecek kısık bir tınıya sahipti.

"Neden?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Yarattığın hasarın büyüklüğünü mü görmek istedin?" diyerek çıkıştım.

"Sadece seni görmek istedim."

Ve sonrasında uzun bir sessizlik oldu. Ortamda yankılanan tek ses, yanmaya çalışırken cızırdayan lambadan geliyordu. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. Şu an tüm duygularımı ve düşüncelerimi darmadağın etmişti.

Bir süre öylece yüzünü izledim. Düz burnu, ne çok kaim ne çok ince düzeydeki dolgun dudakları, ela gözleri ve erkeksi yüz hatlarıyla tıpkı bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Üzerindeki ceket çıkarmış, geniş omuzlarım belirginleştiren lacivert gömleğinin kollarım kıvrırmıştı. Karanlıkta daha koyu görünen kumral saçları, ilk geldiği halinden daha dağınıktı. Ben

onu incelerken, aynı işlemi o da bana uygulamakla meşguldü. Sonunda gözlerimin içine bakarak kaşlarım çatı.

"Ne bu halin?"

Sorduğu soruya karşı gözlerimi kırıştırdım. "Ne varmış halimde?" diye sorduğumda, gözlerini ona yapışık vaziyette duran bedenime doğru çevirdi ve tekrar yüzüme baktı.

"Sana bu kadar güzel olabileceğini kim söyledi?"

Ah, bu beğendiği anlamına geliyordu! İltifat ediş şekli bile ilk başta moralimi bozuyordu. Beğendiysen düzgünce beğendim desene be adam!

Bir anda yanaklarım resmen alev topu gibi olmuştu. Utançla dudağımı ısırdım. Ve bunu yapmam Jay'i kıskırtmış olacak ki elini çeneme yerleştirdi ve dudaklarım yavaşça dudaklarıma sürttü. Ardından daha yavaş, yumuşak dokunuşlarla öpmeye başladı.

Jay'in varlığıyla mest olurken, aklıma gelen düşünceyle bir anda yüzümü geriye doğru çektim. Andrea'nın dudakları ken-dininkilere değdikten sonra beni öptüyse önce Jay'i öldürürdüm, sonra Andrea'yı!

"O kız en son resmen seni öpüyor..Cümlemi tamamlaya-madan, Jay başparmağını dudaklarıma bastırdı. Sonra yumuşak bir hareketle parmağım üzerinde gezindirdi.

"Dudaklarım seninkileri arzuluyorken, başkasına neden izin vereyim?"

Kalbimdeki hamster, kafesine bir tekme sallamış olacak ki kalbim tekledi. Mantıklı Anna'nın dili tutulmuştu, arsız Belle ise sinsice gülümsüyordu.

Şu an hayal falan görüyor olamazdım değil mi? Belki de sonunda şizofren olmuşum ve Jay'in yammda olduğunu sanıyor-ken, aslında kendi kendimi duvara yapıştırmış garip hareketler yapıyordum. Pekâlâ, şizofren olmadıysam da bunu düşündüğüm için paranoyaklığa doğru gidiyordum samrım.

"Fakat o sarı kafamın dudakları sana bir santim daha yak-laşsaydı, büyük bir kurt savaşı görecektin," dedi sert bir ses tonuyla. Bakışları da sesi gibi sertleşmişti. Yine onun öldürücü güzelliğine hayran olurken, gözlerimi kırıştırdım. "Sana bir

daha dokunursa, bu sefer bir yumrukla kurtulamaz. O sarı katasım gövdesinden seve seve sökerim. Ve senin cezan da bunu izlemek olur."

Evet, Jay Sullivan bir anda özüne dönmüştü.

Söylediği şey ne kadar canice de olsa, kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuşum. Beni kışkırttığını mı itiraf ediyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? "Yumruk olayının benimle ilgisi olmadığım sanıyordum,"

dediğimde kaşlarım çatdı. Sanki bir pot kırmış gibiydi ve toparlayacak cümleler arıyordu.

"Elbette seninle ilgili değildi."

Nedense şu an buna inanmıyordum. "O zaman Eden'm bana dokunmasmda bir sorun göremiyorum."

Jay, karanlık bir bakış attığında bunu söylememem gerektiğine karar vermiştim fakat artık çok geçti. Jay öyle bir şey yaptı ki, ne olduğumu şaşırdım. Dudaklarıma kapamp, ağzımı araladı ve... dilimi ısırdı. Yani bildiğin ısırdı!

"Böyle konuştuğun zamanlarda, o dilini koparmak istiyorum."

Nefesim kesildiği için cevap veremedim. Aim alınma dayalı şekilde bir iki dakika nefeslerimiz birbirine karışırken öylece bekledik. Kısa sessizliğimizi bozan Jay oldu.

"Hayatıma bir bela mıknatısı girdiğinden beri her şey onunla ilgili," diyerek mırıldandığında bir parmağıyla yanağımı okşuyordu. Parmakları yanaklarımda dolaşmaya devam ederken, kanım yanaklarımda toplanıyordu sanki. Hala yaşadığımız şu ana inanamazken, söylediği cümleler kelimelere ayrılıyor kafamın içinde her bir yana dağılıyordu.

Sonra bir anda parmağı durdu ve oldukça yoğun bir ifadeyle gözlerimi kendi ela gözlerine hapsetti. "Seni kendimden uzak tutmama neden izin vermiyorsun, Belle?"

Bu cümle karşısında aramızda asırlara konu olacak bir bakışma geçti. Sanki soğuk bir rüzgâr aramızdan geçmiş, içimdeki ateşi söndürmüştü. Varlığı içimi eritirken, aynı zamanda içimin buz tutmasına da sebep oluyordu. "Beni kendinden neden uzak tutmaya çalışıyorsun, Jay?"

Ela gözleri bana uzun uzadıya bakarken yüzünde tek bir kas oynamadı. "Bunu bilmek istemezsin."

Sinir hücrelerim, diğer tüm güzel duyguları yok ederken kendi bağımsızlıklarım ilan etmişlerdi. Çünkü bilmek istiyordum! Lanet olsun bu adam hakkındaki her şeyi, her bir zerresine kadar bilmek istiyordum!

"Bütün o umursamaz sözleri, o kızlarla flört etmelerini, gözüme sokarak beni kendinden uzak tutmaya mı çalışıyordun? Peki, hayatında uzak durmamı gerektirecek ne var?" Ellerimle göğsünü hafifçe ittirdim. "Bana bunu söyle!"

Ses tonum yükselmişti çünkü içimde biriktirdiğim kırgınlığım gün yüzüne çıkıyordu. "Sana öyle davranmamın başka nedenleri de var," dedi sıkıntılı ses tonuyla. Elleri belimi daha sıkı kavramıştı. Sanki her an gitmeye çalışırsam diye beni sıkı sıkı tutuyor gibiydi. "Bana bazı şeyleri açıklamaman gerekiyor artık!" diye yakınırken ellerim lacivert gömleğinin yakasma kaydı.

Aramızda düz bir bakışma geçti.

"Birazdan söyleyeceğim hiçbir şey gerçek düşüncelerim değil." Kulağıma doğru o kadar kısık sesle fısıldamıştı ki söylediklerini doğru anladığıma bile emin değildim.

"Bay Sullivan, burada ne yapıyor... Ah, demek Bayan Jefferson da buradaymış!"

Bayan Kandiss'in sesini duyduğumda irkildim. Jay benden uzaklaştığında başımı sağa çevirdim ve görüş açımın elinde sigarasıyla bize bakan Bayan Kandiss girdi. Sanırım sigarasını içmek için öğrencilerden uzak bir yer tercih etmişti. Bizi takip edecek hali yoktu herhalde, değil mi?

"Umarım bir şeyi bölmüyordum," dediğinde gözlerini üzerimizde gezdirdi. Başımı Jay'e çevirdiğimde anmda yüzüne sinsî bir gülümsemenin yerleştiğini gördüm.

"Tam Jefferson'ı elbisesinin eteğini kaldırması için ikna etmiştim ki, bu büyülmüş am böldünüz."

Söylediği Şeyi algılamaya çalışırken, beyin fonksiyonlarım gibi suratım da donmuştu. Ben afallamış bir halde Jay'e bakarken, o duygularmdan ödün vermeden Bayan Kandiss'e bakıyordu.

"Ah üzgünüm," dedi Bayan Kandiss şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıırken.

Jay sinisi bir gülümsemeyi dudağına yerleştirdi. "Partnerin muhtemelen her yerde seni arıyordur, Jefferson. Ufak kaamağımız anlaşılmadan geri dön," diyerek sinisi bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirdi. Afallayarak ayaklarımı zorla harekete geçirip, binaya doğru yürümeye başladım. Jay ve Bayan Kandiss hala orada duruyorlardı.

Bu da neyin nesiydi böyle? Hiçbiri gerçek düşüncelerim değil diye fısıldadığım duymuştum fakat yine de söyledikleri yutulur cinsten değildi. Ayrıca neden Bayan Kandiss'e tüm bunları söylemişti ki? Alt tarafı okulumuzun klasik edebiyat öğretmeniydi.

şok ve kafa karışıklığıyla binaya girdiğim anda bir el bileklerimi kavradı. "Neredeydin?"

Edenin koyu mavi gözlerinin yüzüme sabitlendiğini görünce ağzımı yavaşça araladım fakat bir Şey söyleyemedim. Ne diyecektim? Lanet olsun, Eden'a ne anlatacaktım?

İyi ki ruj sürmemiş, sadece parlatıcıyla yetinmiştim. Yoksa dağılmış rujumla Eden'ın karşımda utancımdan erirdim. "Ben..." diye söze başlayacak oldum fakat Eden sıkıntıyla bir nefes verdi. Sanki her ne söyleyeceksem onu engellemek ister gibiydi. "Her neyse. İçeri geçelim."

Belli belirsiz başımı salladım ve Eden elimi tutup beni salona soktu. Jay ile beraber olduğumu anlamış olabilir miydi? Neden bir açıklama yapmamı beklememişti?

Ağır adımlarla salona girdiğimizde göz ucuyla Andrea'yı aradım. Sanırım Jay onu öylece bırakınca partiyi terk etmişti. Bu bende büyük bir kahkaha patlatma isteği yaratmıştı fakat şu anki ruh halimle bunu yapamayacağım için bunu sonraya bıraktım.

Masaya gelince herkesin dans etmeyi bırakıp oturduğunu gördüğümde suratım şekil değiştirdi çünkü tüm gözler bende idi. Muhtemelen salondan çıktıktan sonra Jay'in arkamdan geldiğini hepsi görmüştü.

"En eğlenceli yerleri kaçırdın," diyerek sessiz ortamı bozdu Sam. "Sana gelmeden önce şu baş ağrın için ilaç içmeni söylemiştim,

müzik sesine tahammül edememen kaçınılmazdı," dediğinde hemen cümleyi havada kaptım ve "Seni dinlememenin cezasını hep çekiyorum," dedim.

Sam tam bir cankurtarandı. Hiç kimse inanmışa benzemiyordu ama yine de hiçbirinin bu olayı üstelememesi benim için yeterliydi. Eden'm ise yüzünde kas oynamıyor, hatta bana bakmıyordu. O anda içimde büyük bir vicdan azabı hissettim. Eden bana bu kadar iyiyken benim ona dürüst davranmamam adil değildi. Bugün onunla bir konuşma gerçekleştirmem gerektiğinin farkındaydım.

Hareketli bir müzik çalmaya başladığında, "Hadi o seksi poponu kaldır da dans edelim," dedi Brandon, Elena'ya çarpık bir gülümsemeye.

O sırada Brandon'm gözleri çok kısa bir an bir yere kayınca Elena bakışlarını oraya götürdü. Ben de göz ucuyla onların baktıkları yere baktım. Amigo kızların kaptam Keisha Spencer tüm dişiliğini gözler önüne seren bir dans sergiliyordu.

"Gözlerini yerinden çıkardığımda o seksi popoma hasret kalacaksın Brandon!"

Elena sinirle yerinden kalkıp, salondan çıktı. Brandon'm koşmak istediğini biliyordum fakat karizmasım yerle bir etmemek için ağır adımlarla peşinden gitmişti. Bu hali bende gülme isteği yaratsa da o gülücüğü yüzüme yerleştiremeyecek kadar afallamış bir haldeydim.

"Sevgili kardeşim çok güzel olmuşsun."

Jay'in sesini duyunca vücudum anında tepki verip kaskatı kesilmişti. Masamızın yanına ne zaman geldiğini, ne zaman kollarını Laura'mın

oturduğu sandalyenin arkasına yerleştirip başım tehditkâr biçimde onun omzuna koyduğunu bilmiyordum. Laura anında ayağa kalktı.

"Senin kardeşinin çirkin olma ihtimali var mı?" dediğinde bu ego kokan cümlesi bile ağzından cılız çıkmıştı. "Seni Kaleb ile tanıştırayım."

Kaleb o sırada ayağa kalkmış Jay ile burun buruna gelmişti bile. Heyecanla olacakları beklerken, "Seni tekrar görmek ne kadar güzel Jay," dedi Kaleb, çarpık bir gülüşle.

Laura ve ben şaşırırken Jay, Kaleb'a dik dik baktı. "Eğer seni kardeşimin yanında görmeseydim ben de aynı şeyi söyleyebilirdim."

Oha, ikisi tanışıyordu!

Kaleb, Jay'in söylediğine hiç alınmışa benzemiyordu. Gülümsemesi yerli yerinde dururken, "Hayat gerçekten çok garip, ha?" dediğinde Jay'in de karanlık gülümsemesi olduğu gibi duruyordu. Yine de kasıldığını görebilmiştim.

Laura ortaya atıldı. "Siz ikiniz..."

"Beraber eğitim almıştık," dedi Kaleb gülümsemesi kaybolurken.

Jay, "Laura, gidiyoruz," dediğinde hala Kaleb'a bakıyordu. Sanırım avcılık eğitimi aldıkları sırada pek iyi anlaşılamamışlardı. Laura, muhtemelen bir sorun çıkmaması için daha fazla uzatmadan masadan küçük çantasını aldı. Kaleb'a, bu da neyin nesi bakışları atarken, gitmek için hazırlanıyordu.

Bakışlarım Jay'e kaydığında göz göze geldik. O sırada içimde takla atan duygular mideme baskı yapmıştı. Gözleri yanımdaki Eden'a kaydığında, Eden'm da ona baktığını görmüştüm. Sanki aralarında kelimelerin olmadığı sessiz bir konuşma geçmiş gibiydi.

Sonrasında Jay hiçbir şey demeden arkasını döndü ve ağır adımlarla salondan çıktı, Laura da onu takip etmişti. Kaleb da onlardan sonra partiyi terk ettiğinde biz de eve gitmek için ayaklandık.

Yol boyunca gözümü yoldan ayırmamıştım. Eden da hiç konuşmamış, sadece yola odaklanmıştı. Evin önüne geldiğimizde Eden hala konuşmuyordu. Sıkıntıyla ona dönerek, "Eden," dedim. Bana hiç bakmadan, bakışlarını karşısına sabitlemişti. "Eden," dedim bu sefer daha yüksek sesle.

"Konuşmanı istemiyorum."

Söylediği şeyle kaşlarım çatılırken, "Bir şey söylemeni istemiyorum," dedi aynı durgun ses tonuyla. "Sana ulaşmama neden izin vermediğini biliyorum," dediğinde ağzımı açıp tam bir şey söyleyecektim ki hızla bana döndü. "Senden vazgeçmem."

Gözlerim şaşkınlığımı ele verir gibi hafifçe büyümüştü. Bunu beklemiyordum. "Beni iyi dinle Jefferson. Senden uzak durmak yapabileceğim bir şey değil. Sen bu konudaki irademi elimden çoktan aldın."

"Eden," dedim tekrar sıkıntıyla nefes verirken. "Şimdi olduğumuz konumun daha ilerisine gidemeyiz."

"Seni üzecek." Sakin bir şekilde söylediği bu cümleye sesimi çıkaramadım. Daha fazla bu konuyu deşmemek için gitmeye hazırlandığımda, o da sessiz kalarak bunu onayladı.

"Görüşürüz, Kingswell," diye mırıldandım.

"Görüşürüz, Jefferson."

BÖLÜM 25

ŞÜPHE

//T T er şeyi anlatmaya başlasan iyi olur güzellik. Yoksa o su-

JL JLratını, minicik dondurma kabına sıkıştırırım." Sam'in tehdidini duyunca başımı dondurma kabından kaldırıp, kaşığı ağzımdan çekmeden, "Önce Eily'yi sıkıştır," diyerek homurdandım.

Eily oturduğu koltuğa resmen sinerken, Sam'in meraklı gözleri bu sefer ona döndü. "Bayan Enerji Ölçer, Annie'nin sırasını almak ister misin?"

O sırada donutları mideye indiren Alexis'in yanma sinsice yaklaştım ve içerisinde ahududu aroması olanı kaparak tekrar yerime oturdum. Alexis ise homurdanmakla meşguldü. Sıkı bir partide neler oldu muhabbeti için Alexislerde toplanmıştık. Fakat midemiz, muhabbetten önce geliyordu. Samantha'nın merakı ise her şeyden önce geliyordu orası ayrı! En son kurban olarak önüne Eily'yi atınca pençelerini bizden çekmişti neyse ki.

"Sadece dans ettik. Sonrasında bir yakınlaşma olmadı," dedi Eily, sevgili adayından bahsederken. "Beni sürekli arıyor, neler yaptığımı soruyor. Buluşmak istiyor fakat bir yakınlaşma girişiminde bulunmuyor. Bazen sadece arkadaşça takıldığımızı düşünüyorum."

Ağzımızdaki donutları yutmadığımız için Alexis ve ben yanakları şiş sincaplar gibi Eily'ye bakarken, Sam öksürür gibi boğazım temizledi. "Belki de oldukça çekingen bir yapısı vardır." Sam'in bu söylediğine Alexis ve ben hala ağızlarımız doluyken başımızı salladık. Sam ise bizim bu halimize gözlerini devirmekle yetindi. "Pekâlâ, bayan sincap, sen öt bakalım."

"Ne hakkında?" dedim yutkunarak. "Jay'in arkandan gittiğini görmediğimizi mi sanıyorsun?" dedi Alexis. Pekâlâ, artık onlardan bir şey saklamanın anlamı yoktu. Hepsine her konuda güveniyordum ve hayatımın olmazsa olmazları olmuşlardı benim için.

"Beni öptü."

Ani itirafımla beraber, Alexis içtiği kolayı hiç de hoş olma- « yacak şekilde etrafa püskürttü. Sam ve Eily ise gözleri ardına kadar açık bana bakıyordu.

"Seni öptü mü?" diye bağırdı Alexis. Onaylar gibi başımı salladım. Zaten tüm gece düşünmekten uyuyamamıştım, şu an bundan bahsetmek yine olanları aklımda canlandırmama sebep oluyordu. Dünden beri Jay'in beni aramasını beklemiştim fakat hiç sesi çıkmamıştı.

Kızlarla tüm gün muhabbet edip, film izledikten sonra eve gelmiştim. Bana güç kullanmamla ilgili pratik bile yaptırmaya çalıştılar ama hiçbir şey olmadı. Bir mumu yakmamı istemişlerdi fakat elbette başarılı olamamıştım.

Cadı olduğumu sonradan öğrendiğim için bunu normal karşılamışlardı, öğrenmem gereken çok şey vardı. Onların söylediğine göre odaklanmak, en önemli ayrıntıydı. Bazı büyülere girişmek için eski dillerden oluşan sözlerin mevcut olduğunu öğrenmiştim. Pazar günüm bu şekilde sona ermişti ve Jay'den hala haber yoktu.

"O pisliği göreniniz oldu mu?" diye sordum pazartesi günü okula gittiğimde, bahçede oturup muhabbet eden Sam, Eily ve Alexis üçlüsüne. Hepsi kimden bahsettiğimi bildiği için olumsuz anlamda kafalarını salladılar. Sonraki ders aralarında da Jay'i görememişim. Bugün okulda olmadığına kanaat getirdikten sonra zaten uykusuz olan gözlerimle onu aramayı bıraktım. ⁴ Ders klasik edebiyat olunca bütün vücudum gerilmişti. Bayan Kandiss'le o olaydan sonra karşılaşmayı hiç istemiyordum.

Eily ve Alexis beni zorla kolumdan tutup sınıfa soktular ve gidip en arkadaki köşeme yerleştim. Eily de yanımdaki sandalyeye oturmuştu. Bayan Kandiss sınıfa girdiğinde bana bakan

Eily elime yapıştı. "Sakin ol, çok gerginsin. Şu anki enerjin beni korkutuyor," dediğinde, "Sakinim," dedim derin nefes alarak.

Bayan Kandiss derse girdiğinden beri benden tarafa hiç bakmamıştı. Dersi anlatırken bile genelde sınıfın diğer kısımlarına bakarak konuşmuştu. Belki de ben paranoya yapıyordum, normal bir öğretmendi ve biz de onun için normal öğrencilerdik. Bana hiç bakmadığı için ben de rahatlamış, tüm dersi kolumu sıraya dayayarak uyaklar vaziyette dinlemiştim.

Ders bitince çantamı koluma takıp ayaklandığım sırada Bayan Kandiss, "Jefferson, sen kal lütfen," dedi. Tüm vücudum alarma geçerken, bana soru sorar gibi bakan Alexis ve Eily'ye döndüm. İkisine de gitmeleri için bir işaret verdikten sonra ağır adımlarla masasında bir şeylerle uğraşan Bayan Kandiss'in yanına ilerledim.

Herkes sınıftan çıktıktan sonra ayağa kalktı ve kalçasını masaya koyarak karşıma oturdu. "Nasılsın?"

"Nasıl olduğumu sormak için mi kalmamı istediniz?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Bayan Kandiss yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Seninle özel olarak ilgileniyorum çünkü sende bir ışık görüyorum, Annabelle. En sonki İlyada konumuzda fikirlerin oldukça ilgimi çekmişti. Ödevin de oldukça iyiydi. Fakat bir şeyler seni ders konusunda engelliyor olmalı, mesela bugün hiç aktif değildin."

Hiçbir şey söylemediğimi görünce elimi tutup iki elinin arasına aldı. "Jay ile seni öyle gördüğüm için mi derse ilgini kaybettin. Tatlım, ben de öğrenci oldum, böyle şeylerden anlarım."

Gözlerimi kırıştıtırırken, elimi yavaşça iki elinin arasından çektim. "Bugün yorgunum sadece," dedim düz bir ifadeyle.

"Bir sorunun olursa bana anlatmam istiyorum," dedi tekrar gülümserken.

"Teşekkürler, Bayan Kandiss fakat okulumuzun rehber öğretmeni zaten bu iş için var. Sizi rahatsız etmek istemem." Sonra tıpkı onun gibi yapmacık bir şekilde gülümsedikten sonra, "Gitsem iyi olacak," dedim ve arkamı dönüp sınıftan çıktım. Bu kadında kesinlikle yanlış bir şeyler vardı!

Dışarı çıktığımda merakla beni bekleyen kızlara her şeyi anlattıktan sonra hepimiz evlere dağıldık.

Jay'i en son cumartesi partide görmüştüm ve bugün günlerden perşembeydi. Eden ise okula geliyordu ama ikimiz de bir konuşma girişiminde bulunmuyorduk.

Okuldan eve gelip şortumu ve bluzumu giydikten sonra televizyon izlemeye başladım. Abby hala eve gelmemişti. Televizyon izlerken kapı çalınca resmen koltuktan sıçradım. Uğradığım saldırılar düşünülünce bu kadar tedirgin olmam normaldi. Parmak uçlarımda kapıya gittim ve delikten dışarı baktım. Sarı saçları gördüğüm anda hızla kapıyı açtım.

"Laura?"

"Ayak seslerini duydum. Madem koltuktaydım neden iki saatte açıyorsun?"

"Siz avcıların, karardıkta görme ve en ufak şeyi duyma olayı sinirlerimi bozmaya başladı!"

Laura ani çıkışıma tek kaşım kaldırarak karşılık verse de bir şey demedi. Eliyle beni kenara itip içeri girdiğinde tam Laura tarzı bir giriş yapmıştı. "Birileriyle konuşmazsam çatlayacağım," dedi koltuğa yayılarak oturken.

Ben de yanındaki tekli koltuğa oturup bağdaş kurdum. "Ne oldu?"

"Kaleb ve Jay birbirlerinden hoşlanmıyorlar." Bunu zaten anlamıştım demek yerine sessizliğimi korudum. "Jay, Kaleb'ın beni kullandığım söyledi."

"Nedenmiş?" diye sordum. Açıkçası ben Kaleb'ın, Laura'dan gerçekten etkilendiğini düşünüyordum. "Tabii ki de bunu bana anlatmadı. Neden birbirlerinden hoşlanmadıklarını bilmiyorum. Kaleb'm ağzını arayacağım, eğer gerçekten düşmanlarsa ve Kaleb benim onun kardeşi olduğumu bilerek bana yaklaştıysa... Ah tanrım, onu kesin öldürürüm! Gerçi başta ben ona yaklaştım orası ayrı."

"Hey hey, sakinleş! En mantıklısı Kaleb ile konuş çünkü Jay'in ağzından laf almak çok zor," dediğimde başım olumlu

anlamda salladı. "Jay partiden beri ortalıklarda yok, sen ondan haber alıyorsun?"

Bu soruma Laura yine tek kaşım kaldırdı. "Artık aramızda bir şeyler olduğunu itiraf etsen de sen de ben de rahatlasak."

"Soruma cevap ver," diyerek onun söylediğini geçiştirdim. Daha ben bile aramızda ne olduğunu bilmezken Laura'ya ne diyecektim ki?

"Bilmiyorum, haberim yok. Fark ettiğin gibi genelde ne yaptığım haber veren bir tip değildir."

Ellerimi koltuğun kenarına koyup yanaklarımı şişirdim. Laura bana bakıp başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Tüm akşam senin bu suratım çekemeyeceğim." Cebinden bir telefon çıkardı ve hoparlöre aldı. Telefon neredeyse kapanacakken son çalışta açıldı.

"Ne var?"

Jay'in boğuk sesini duyunca kalbim resmen yerinden çıkacaktı. Laura ise Jay'in telefonu açış şekline gözlerini devirdi. "Bir kerede şu telefonu efendim diyerek aç."

"Boş konuşmayı kesip neden aradığını söyle, ufaklık."

Laura düşünür gibi kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. "Ay Işığı'nda mısın? Eğer oradaysan ben de Annabelle'i ve Elana'yı alıp geleyim diyorum. Çok sıkıldım."

Nefesimi tutup Jay'in konuşmasını bekledim. "Orada değilim. şimdi kapat telefonu." Laura yine gözlerini devirerek telefonu kapatmaya yeltenirken Jay konuştu. "Ay Işığı'na gitmeye kalkarsanız saçlarınızı ateşe veririm."

Soma telefon kapandı. Jay'in tehdidinden sonra Laura'nın elleri sarı saçlarına gitti. "Tanrım, eğer abim olmasa yanma yak-laşmazdım bile."

"Bunu söylemesi kolay," diye mırıldandığımda muzip bir şekilde bana baktı. Hemen omuz silktim. "Her neyse, film izleyelim." Film lafını duyunca hemen onayladı ve yine korku filmi izledik. Bu kızla korku filmi izlemeyi seviyordum. Yaptığı yorumlar filmden korkmaktan çok gülmemi sağlıyordu.

Laura gittikten sonra odama çıkıp yatağıma girdim. Filmdeki şeytan bile beni etkilememişti. Derin bir iç çektim ve sanki orada Jay'in yüzü varmış

gibi tavam seyretmeye başladım.

Ben kendi şeytanımı özlemiştim.

kkk

Kapalı gözlerimi araladığımda pencereimin önünde duran silüeti gördüm. Perdem uçuşurken, ay ışığının aydınlattığı kısımda kollarını göğsünde bağlamış, yeşil şapkasıyla Peter Pan karşımda duruyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve tekrar baktım. Rüyada olduğumu anlamam uzun sürmemişti tabii. Ne ara uykuya daldığımı bilmesem de şu an bilinçaltımm bana hediyesi olan rüyamın tadım çıkarmak istiyordum.

Peter Pan yanıma yaklaşp yatağımın kenarına oturdu. Hiç konuşmuyordu, ben de sessizce ona bakıyordum. Ona birkaç şey mırıldandım, sanırım onu beklediğimi falan söylemişim ama sesimi duyamamıştım. Çarpık gülüşünü yüzüne yerleştirdi ve yavaşça yaklaşp dudaklarım dudaklarıma hafifçe dokundurdu. Vücudumdaki hücrelerin titreştiğini hissettim. Rüyamda bunu bu kadar gerçekçi hissetmem bir tuhaftı doğrusu.

Sonra Peter'm parmakları yanağımda gezindi, dokunuşunu hala tüm hücrelerim hissediyordu. "Peter," diye iç geçirdiğimde Peter Pan'in kaşları çatıldı.

"Siktiğimin Peter"ı da kim?"

Sesinin Jay gibi çıkması da bilinçaltımm bir ürünü müydü?

Peter'm görüntüsü bir toz bulutu gibi dağılırken, gözlerim ardına kadar açıldı. Karanlık odada gözlerim bir ara odağını bulmaya çalıştı ve çok geç olmadan buldu. Bir çift çatık kaşın eşlik ettiği, karanlıkta simsiyah görünen fakat aslının ela olduğunu bildiğim gözler bana bakıyordu. Ah, dudaklarımdaki o baskı ona mı aitti yani?

"Ja-Jay?"

Jay ellerini iki yanıma koymuş, yüzünü benim yüzüme hiza-lamıştı. Oturur pozisyondaydı, fakat ben hareketlenmeye başlayınca bir anda bir bacağına

diğer tarafıma atarak üzerime çıktı.

"Sana bir soru sordum."

Bir iki saniye kendime gelmeye çalışıp, gözlerimi kırıştırdım. Zaten şu an şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim, ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. "Seni ilgilendirmez."

Jay'in gözleri kısılrken, suratım iyice benimkinin dibine sokup, "Soruma cevap vermezsen, önüme gelen her Peter'm katasım kopartırım," dedi.

Gözlerim şokla irileşti. "Peter... Pan. Hani şu yeşil şapkalı ve çarpık gülüşlü, büyümeyi reddeden çocuk."

Jay'in beklediği cevap bu olmasa gerek kaşları çatıldı. "O piçin kim olduğunu biliyorum. Bilmediğim kısım neden onu sayıkladığın?"

"Ben... küçükken... ona... hayrandım."

Jay'in kaşları önce havaya kalktı. Bir süre öyle suratıma baktıktan sonra beni tamamen hazırlıksız yakalayarak donmamı sağlayacak o şeyi yaptı. Kısık sesle kahkaha attı! Beynimdeki düşünce sistemi, tamamen kilitlenerek gülüşüne odaklanırken yutkundum.

O güzel kahkaha tonunu nasıl yakaladığını bilmiyordum. Gülerken kısılan gözlerinin ve beyaz dişlerinin sergilediği görüntüsü tapılası derece güzeldi. Sanki ressamın özenle çizdiği bir tablo gibiydi. Kısacası o gülüş gerçek olamayacak kadar mükemmeldi benim için. Başkalarının gözünde de böyle görünür müydü bilemiyordum. Zaten kıskançlıkla bencillik arasındaki o ince çizgide dururken, başkalarının bu manzaraya şahit olmalarını da istemiyordum.

"Neden gülüyorsun?" diye homurdandım kıpırdanarak. Ya da kıpırdanmaya çalışarak zira Jay'in üzerime baskı yapan vücudu yüzünden bu pek mümkün olmuyordu.

"Artık büyüdün, Belle. Sence de yeşil şapkalı bir velet yerine, gerçek bir erkeği sayıklama vaktin gelmedi mi?"

Verdiğim tek tepki ağır çekimle gözlerimi kapatıp açmak oldu. Jay'in yüzüme çarpan nefesi gittikçe yaklaştı ve dudaklarım çeneme dokundurdu. Sonrasında yanağıma doğru tırmanarak yavaş yavaş alevden adımlar bırakarak ilerlemeye başladı.

Peter Pan'e gerek yoktu, Jay'in bir dokunuşuyla zaten kendimi Neverland'de gibi hissediyordum. Hayali bir ülkede uçuyordum sanki.

"Neden geldin?" dedim nefes almaya çalışarak. Aynı zamanda sesimi ifadesiz tutmaya çalışıyordum.

Dudakları kulağımın arkasına, oradan da boynuma doğru ilerlerken, "Seni görmek için," diye mırıldandı. "Üzerimden kalkar mısın? Bir daha penceremi açık bırakmasam iyi olacak," dedim kıpırdanarak. Fakat o iri bedeni yine kıpırdamama izin vermemişti.

"O zaman kapıyı çalarım ve Bayan Işık Topu'yla sen uğraşırsın." Söylediği şeyle beraber kaşlarımı çatarken ellerimle omzundan itirmeye çalıştım fakat milim kıpırdamadı. Abigail'in bir nemf olduğunu da biliyordu. Bu çocuk nasıl her şeyi bilebiliyordu?

"Neden kaç gündür ortalıkta yoksun?"

"İşlerim vardı."

Kısa ve net cevapları sinirime dokunurken, tenime dokunan dudakları vücudumda tarifi imkânsız duygular yaratıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" dedim duygu karmaşamın arasında.

"Çünkü öyle istiyorum."

"Sırf sen istiyorsun diye benim istediklerimi hiçe sayamazsın!" Dudakları boynumdan yüzüme doğru ilerlerken, "Sen istemiyor musun?" diye mırıldandı. Ses tonu resmen içimde fırtınalar estirmişti. Kalbim durmakla hızımı arttırmak arasında bocalarken tenime değen dudaklarımı hissetmemeye çabaladım.

"İstemiyorum."

Ah, kahretsin! Olumsuz anlamda söylediğim bu söz ağzımdan tam tersi olumlu bir inilti olarak çıkmıştı. Jay'in yüzümde dolaşan dudaklarının kıvrıldığı hissetmişim.

Bir anda nasıl bir güç geldi bana bilmiyorum fakat Jay'i omuzlarından ittirdiğim gibi hafifçe geriye doğru sendelemesine sebep oldum, ardından altından sıyrıldım ve ayağa kalktım. Jay,

bana uzaylı görmüş gibi bakıyordu. "Sanırım düşündüğüm kadar güçlü değilsin," diyerek alaya aldım onu.

Kaşları ilgiyle havaya kalkarken, iri bedenini yataktan kaldırdı ve tam karşıma dikildi. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Yarım kollu tişörtünün açıkta bıraktığı kol kasları yutkunmama sebep olacak türdendi. Bu kadar yakışıldı olması hiç adil değildi. Onu incelemekten tavır da takmamıyordum.

Dudakları alaycı bir şekilde yana kıvrıldı. "Dikkatimi dağıtan bronz tenli bir dişi yüzünden, formdan düşmüş olabilirim."

Hayır, Annabelle seni kandırmasma izin verme!

Yalnız çok tatlı değil mi?

Kes sesini, geri zekâlı iç ses!

Mantıklı Anna'yla güçlerimizi birleştirip, Arsız Belle'i susturduktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak düz bir ifadeyle Jay'e baktım. "Bir açıklama yapmadığın sürece bana dokunmayacaksın, Jay. Şimdi söyle, Bayan Kandiss'le aranda ne var?"

Alaycı ifadesi kayboldu ve kaşlarım çattı. "Ne demek aranda ne var?"

"Onunla işi pişiriyor musun?"

Jay'in yüz ifadesi dondu, ardından dünyanın en komik lafım etmişim gibi bir ifadeyle yine kısık sesli bir kahkaha attı. Ardı ardına iki kahkahasını da görmek kalbime hiç iyi gelmemişti. Ne söylediğimi bile unutuyordum.

"İş pişirmek mi?" dedi ve sırıttı. "Gerçekten bu ihtimali düşündün mü?"

"Neden onun yanında öyle davrandın?" Aslında içim hiddetle doluydu fakat sesim oldukça ifadesiz çıkmıştı. Jay sırtımayı keserek, "Bir bildiğim var," dedi.

"Hakkında öyle iğrenç cümleler kurduğun kişi olarak bir açıklamayı hak ediyorum, daha fazla bu hareketlerine katlanamam."

"Sana, söylediklerimin gerçek düşüncelerim olmadığımı söylemiştim." Bir nefes verip bakışlarım yere eğdi, ardından tekrar gözlerini bana çevirdi. "Hayatım sadece aptal lise hayatından

ibaret değil. Ve sen hayatımın karanlık olan tarafından uzak duracaksın."

Bir elini koluma yerleştirip, ani bir hızla beni kendine çekti ve yüzünü yüzüme hizaladı. "O yüzden yaptıklarımı sorgulama. Sana alınma diyorsam alınma." Keskin bakışlarından hiç ödün vermeden gözlerini kıstı ve parmağının tersini yanağımda dolaştırdı. "Ve belki bunu sana bininci defa söylüyorum. Ben bir şey söylüyorsam onu dikkate al, Belle."

"Bayan Kandiss bugün benimle konuşmaya çalıştı."

Yüzünde kas oynamazken, "Ne söyledi?" diye sordu.

"Bizim hakkımızda laf almaya çalıştı ve bir sorunum olursa ona gitmemi söyledi."

Dümdüz bir ifadeyle, "Ondan olabildiğince uzak dur," dediğinde, "O kadın yüzünden mi onun dersinde sarışın kızla fingirdeyip, aşk konusunda benim söylediklerimle dalga geçtin?" diye sordum.

"Yapmak zorundaydım."

"Koridorda söylediklerin? Sarhoş olduğum için benimle eğlendiğini söyledin!"

"Koridorda izleniyorduk."

"Peki ya en son arabana bindirdiğin kızıl?" diye sordum.

"Onu okuldan çıktıktan sonra arabadan indirdim."

İnanamaz gözlerle ona bakakaldım. "Doğru söyle, herkesten gizlediğin ikizin falan mı var?"

Jay önce anlamamış gibi kaşlarını çattı. Ardından, "İkizim yok," dedikten sonra beni bir anda kolumda duran eliyle ittirdi ve yatağa düşmeme sebep oldu. Kocaman gözlerle ona bakarken, kendi de ellerini iki yamma koyarak üzerime doğru eğildi ve biraz önceki pozisyonu almamızı sağladı. "İyi ki yok, bir de o yakışıklı piçle uğraşamazdım. Özellikle zevklerimiz aynı olsaydı, samırım durumlar hiç hoş olmazdı."

Söylediği şeye gülmemek için kendimi zor tutarken gözlerimi devirdim, aynı zamanda bir anda yine bu kadar yakın

olmamızdan etkilendiğimi belli etmemek adına, "Konuyu dağıtma, Sullivan," diye homurdandım.

Sıkıntılı bir nefes verip suratıma düz düz baktı. "Üzerimdeki gözlerin sana kaymasını istemiyorum. Daha fazla paranoyak düşünceler üretme."

"Ben paranoyak düşünceler üretmiyorum!" diye çıktım.

"Gerçekten o kadını altına alabileceğimi düşünmüş olman bunu gösteriyor."

Bu altına alma tabiri hoşuma gitmediği için onu üzerimden itirmeye çalıştım. Anlamış olacak ki sırtüstü yanıma uzanıp beni kollarıyla kavradı ve üzerine çıkarttı. Oturur pozisyonda bacaklarım gövdesinin iki yanında duruyordu, ellerimle de omuzlarından destek almıştım. O da ellerini belinden çekip başının altına koyarak birleştirdi.

"İşin içinde sen olunca, ben senin altındayken de olur tabii."

"Sapık pisliğin tekisin!" diyerek omzuna bir darbe indirdim. Dudakları yana doğru kıvrılırken, omzunda duran elimi çekerek yüzümü kendine yaklaştırdı. Tam dudaklarımız birbirlerine dokunacakken cebinde titreyen telefon tüm atmosferi bozmuştu.

Jay, birkaç küfür homurdanarak telefonu cebinden çıkardı. Telefonu açıp karşı tarafı ifadesizce dinledikten sonra, "Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. "Gitmem gerek."

Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerleyince, "Kapıdan çıkabilirsin. Abigail duymaz," dedim. Bana doğru dönüp yüzüme baktığında, bir şey mi söyleyecek acaba diye bekledim fakat tek yaptığı ifadesiz bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp kapıdan çıkmak oldu. Öküz!

Bu çocuğun dengesiz hareketleri yüzünden bir gün katil olabilirdim. O odadan çıkınca başımı yaslayarak gözlerimi kapattım. İki saniye sonra tekrar birinin varlığını hissedince korkuyla gözlerimi açtım fakat tek gördüğüm Jay'in ay ışığında parlayan gözleri oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarken kalbim boğazımda atıyordu.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bunu almadan gideceğimi mi sandın?"

"Neyi alma..." Sorumu tamamlayamadan Jay'in dolgun dudakları benim dudaklarıma örtündü. Kalbimin ve benim bu heyecanı nasıl kaldırdığını bilmiyordum fakat hala hayattaydık işte. Dudakları yumuşak hareketlerle benimkileri ele geçiyordu. Sakin dokunuşlarla ve tadına vararak beni öptükten sonra dudaklarını geri çekti.

Ağır hareketlerle tekrar doğruldu ve odamın kapısından çıkarak gözden kayboldu. Bense hala tüm bedenime yayılmış olan heyecan ve şok dalgasıyla öylece uzamyordum.

Bir gün kalp krizinden ölürsem bunun tek sorumlusu Jay Sullivan olacaktı!

BÖLÜM 26

KOKU

Yine güne çok güzel başladığım bir gün...

Dün gece Jay gittikten sonra kalbimi sakinleştirmek için baya uğraşmış, sonrasında kendimi uykunun kollarına bırakmışım. Havalara artık soğumaya

başlamıştı ama yine de bir ceketle idare edecek cinstendi. Dar kotumu giyip, saçlarımı açık bıraktıktan sonra beyaz bluzumun üzerine lacivert bir ceket alarak okula gelmiştim.

Bugün ruh halim oldukça iyiydi. Zaten cuma günlerini iple çekiordum, hem hafta sonuna açılan bir kapıydı hem de beden eğitimi dersinde Jay de oluyordu. Bu sefer beyzbol kıyafetlerimizi giymemize gerek kalmamıştı çünkü Koç Kendrick okulun futbol takımıyla ilgilenecekti. Amigo takımı da kendi köşelerinde hareketlerini çalışacak, biz boşta kalanlar ise tribünlerde oturup izleyici olacaktık.

"Koç Kendrick avcıları takıma almış. Tabii onun avcılardan falan haberi yok fakat güçlü oldukları için onları takıma almak için bir hayli uğraşmış."

Alexis resmen, Dedikoducu Kız'ı aratmayacak ses tonuyla konuşmuştu. "Jay de takımda olacak mı?" diye sordum, aslında il-gilenmiyormuş gibi görünmeye çalışırken. Tabii ki soruduğum soruyla görüntüm pek örtüşmüyordu. Bal gibi de Jay ile ilgili her konu ile ilgileniyordum.

"Herhalde olacak. Her ne kadar Dean benim için bir numara olsa da, Jay avcılar arasında en güçlüleri. Tabii insan erkekleri arasındaki sıralamasını söylememe gerek yok herhalde."

"Karşı takımlar için hiç adil değil," diyerek omuz silktim. Alexis gözlerini devirdi.

"O takımlarda avarım olmadığı nereden biliyorsun? Duyduğuma göre ilk maç Crossfire kasabasıyla yapılacak ve o ta-kımdakiler de avcı." Ben tuhaf tuhaf Alexis'e bakarken, o beni hiç umursamadan ilerlemeye başladı. "Hadi, gidip Dean'i izlemek istiyorum. Çabuk olalım."

Gözlerimi devirirken bizden önde ilerleyen Sam ve Eily'ye yetişen Alexis'in peşi sıra gittim. Bir grup erkeğin birbirini ezdiği bir sporu kim ortaya attı bilmiyorum, fakat ruh sağlığı iyi biri olmadığı kesindi. Hepimiz tribünde yerimizi aldık. Gözlerim odağı çok çabuk bulmuştu. Arkası dönüktü fakat koruyucu kıyafetinin arkasında yazan Sullivan ismini görünce heyecanlanmışım bile.

Jay bir elinde kaskım tutarken, diğer eliyle dağınık saçlarını karıştırarak daha da dağıttı. Kalbim nedense onu ilk kez görüyormuşum gibi kıpırdanmaya başlayınca kendi kendime lanet ettim. Bu çocuk her geçen gün beni daha da etkiliyordu.

O sırada gözüme takılan bir diğer kişi de Eden'dı. Yüzünde tek bir kas dahi oynamazken, yanında onunla konuşan bir çocuğu dinliyordu. Sonraki dakikalarda iki takım da on birer kişiye ayrıldığında Eden ve Jay'in ayrı takımlarda olduğunu gördüm. Amerikan futbolundan nefret etsem de bu maç benim için oldukça ilgi çekici olmaya başlamıştı.

Brandon, Eden'm olduğu; Dean ise Jay'in olduğu takımın oyun kurucusu olmuştu. Jay saçlarını son kez dağıttıktan sonra koruyucu kaskını başına geçirdi. Eden da hazır olduktan sonra tüm takım yerlerini aldı. İkisinin de bakışlarındaki yoğun soğukluğu buradan bile görebilmişim.

Top Eden'm takımındaydı. Koç Kendrick'in düdüğünün sesiyle maç başladığında herkes nefeslerini tutmuştu. Merkez oyuncu, topu yerden kaldırıp arkasındaki Brandon'a verdiğinde resmen tüm oyuncular birbirlerine girmeye başladılar. Birbirlerini ezen erkekler göreceğimi bilmeme rağmen bu görüntüden etkilenmemek mümkün değildi. Söz konusu avcılarsa eğer, hiç değildi!

Merkez oyuncu, karşı takımın kendi oyun kurucularına erişmesini engellerken; Brandon, topu Eden'a pas attı. Eden topu kapıldığı gibi önüne çıkarılan resmen etrafa savurarak koşmaya başladı. Fakat biri ona öyle bir hamle yaptı ki, Eden bir anda kendini yerde buldu. Bu hamleyi yapamın Jay olduğu görmek beni şaşırtmadı tabii ki. Eden yere yığılınca anında tüm takım üzerine yığıldı.

Top Jay'in takımına geçtiğinde de manzara değişmedi. Nendeyse yüz kılının üzerindeki merkez oyuncu, topu Dean'e attı. Dean etrafındakileri savurarak ilerlerken topu Jay'e pas atacakken; Eden, Dean'e hamle yaptı ve bu sefer tüm takım Dean'in üzerindeydi. Jay'in öfkeden kudurduğunu tahmin edebiliyordum. İlerleyen dakikalarda da aynı görüntüler tekrarlanırken, tüm iplerin koptuğu sahne gözler önüne serildi.

Jay kendisine hamle yapan Eden'ı devirdi, Eden pes etmeyerek ayağa kalktı ve sayı yapan Jay'i ittirdi. Olay spordan çıkıp gerçek bir kavgaya dönüşürken takım oyuncularını da işin içine girdi ve birbirlerine girdiler.

"Tanrım, Dean bir çocuğu neredeyse yere gömecek!" Alexis ellerini ağzına kapatarak koşar adımlarla tribünden atlayıp sahaya inerken, Sam onu durdurmak için arkasından gitmişti. Bense tribünün en alt basamağına gelip, Jay ve Eden'dan gözlerimi ayırmadım.

Koç Kendrick düdüğünü çalıp takımı sakinleştirmeye çalışırken, Eden ve Jay kasklarını çıkardı. Sanki biraz önce deli gibi koşan kendileri değilmiş gibi hiç terlememişlerdi. Yüzlerinde de yorgun bir ifade değil, öfkenin kol gezdiği bir hava vardı.

Eden, Jay'e bir şey söyledi, Jay'in çenesinin kasıldığını durduğum yerden bile görebiliyordum. Sonra gözleri beni bulduğunda, Eden da başım yana çevirip bana baktı. Ne yapacağımı bilemeyerek put gibi olduğum yerde durdum. Koç herkese dağılmasını söylediğinde, birbirlerine giren iki grup ayrı ayrı soyunma odalarına doğru ilerlediler. Jay ve Eden da gözlerini benden çekip soyunma odasına girdiklerinde rahat bir nefes verdim.

"İnanmıyorum! Resmen birbirlerine girdiler." Alexis söylenerek yanıma gelmişti. Onun arkasından gelen Eily, "Erkekler," diyerek gözlerini devirdi.

O sırada Brandon yanıma geldiğinde herkes büyük bir kahkaha kopardı. Her zaman şekilli olan kahverengi saçları resmen yolunmuş gibiydi. "B-Brandon," dedi Alexis kahkahalarının arasından. "Bu saç sana... çok yakışmış."

Brandon kaşlarını çatıp, ellerini saçlarına götürdü ve geriye doğru yatırarak şekil vermeye çalıştı. "Hangi piç benim mükemmel saçlarıma bunu yaptıysa, o ellerini ona yedireceğim."

"Sen neden kavgaya karışyorsun ki?" diye sordu Sam kahkahalarını bastırıp.

"Herkes birbirine girerken oturup izlese miydim? Erkeklik yasalarına aykırı!" dedi Brandon.

Eily o sırada gözlerini devirerek biraz önce söylediği kelimeyi tekrar etti: "Erkekler." Sam onun bu sözüne karşılık elini uzattı ve bir beşlik çaktılar. Brandon onlara öldürücü bakışlar attıktan sonra bana doğru döndü ve tepeden bir bakış attı. "Bence sen fazla gülme, esmer kız. En son gördüğümde Andrea adlı dişi kurt, Jay'in inine doğru süzülüyordu."

Gülüştüm resmen yüzümde solarken, tepemden aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldum. "Ne?"

"Diyorum ki; Jay şu an soyunma odasında ve Andrea da ben çıkarken soyunma odasına giriyordu."

Daha ben söylediği şeyi idrak edemezken, Keisha'nın tiz sesi tüm ortamda yankılandı. "Brandon! İyi misin?" diye ağzını yayararak konuşurken Brandon'm katasım tuttu ve büyük göğüslerinin üzerine bastırarak kendince ona sarıldı.

Brandon dâhil hepimiz şaşkınlıkla olayı izlerken ortamda başka bir ses yankılandı. Ve bu ses kesinlikle Elena'ya aitti. "Dokunma ona, sürtük!"

Brandon, "Siktir ya!" diye mırıldanırken, Elena'ya benim bir suçum yok bakışı atmayı da ihmal etmiyordu. Daha fazla burada durup bu gösteriyi izlemek isterdim fakat şu an daha başka bir gösteriyi kaçırmamam gerekiyordu.

Jay ve Andrea... soyunma odasmda... yalnız!

Ayaklarım benden izinsiz harekete geçtiğinde hiçbirine bir şey demeden yanlarından ayrıldım. Soyunma odasına giden koridor boyunca yürürken eğer kaldıramayacağım bir manzara görürsem ne yaparım diye düşünüyordum.

Ayaklarım sonunda soyunma odasının önünde durduğunda, aralık olan kapıya baktım. Boş boş bir iki saniye kapıya baktıktan sonra kapıyı tam aralayacaktım ki konuşma sesleri duymaya başladım. Hemen olduğum pozisyonda kaldım ve umarım beni fark etmezler diye bir mucize dilerken, neredeyse nefes bile almadan sessizce dinlemeye başladım.

"O kızla neden ilgileniyorsun? Bir özelliği var değil mi? Ve senin amacın onu kullanmak!" Bir kaç saniye ses gelmedi. Sonra sert bir şekilde dolap kapanma sesi duydum. Ardından, "Bu saçma şeyi sana düşündüren nedir?" diye sordu Jay.

"Onunla fazla ilgisin. Biraz önce Eden'la birbirinize diklenmenizin sebebi oydu değil mi? Sen bu değilsin, Jay. Sen cadılardan nefret ederdin!" Andrea sona doğru sanki çok iğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmuştu.

"Kendi kendine fikir üreteceğine onunla ilgilendiğimi ka-bullensen iyi edersin," dedi Jay duygudan yoksun sesiyle. "Ve ondan uzak duracaksın. Yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Nabzım aşırı derecede hızlanmıştı, sanki kalbim neredeyse boğazımda atıyordu. Gerçekten Andrea'ya karşı beni mi savunmuştu? Yine de heyecanımı gölgeleyen, Andrea'nın 'amacın onu kullanmak' lafıydı.

Hayır hayır! O kıskanç sürtüğün aklımı bulandırmasına izin vermemeliyim.

Kapıya doğru gelen ayak seslerini duyduğumda hemen olabildiğince sessiz adımlarla yan kapıdan diğer soyunma odasına girdim. Kapıyı kapatırsam ses çıkacağı için aralık bırakarak elim kapının kulpunda sessizce bekledim. Andrea resmen rüzgâr gibi geçip gittiğinde derin bir nefes verdim, şu an onunla burun buruna gelmek istemiyordum. Çok sessiz hareket ettiğim için,

kafamın içindeki Anna ve Belle birbirlerine bir beşlik çaktılar. Gerçi zaten beni fark etmeyecek kadar öfkeli olmalıydı şu an.

Ha-ha-ha.

Tam kapıyı açıp JayTe de karşılaşmadan gidecektim ki boynuma çarpan nefesi hissettiğimde, gözlerim ardına kadar açıldı ve iki saattir tuttuğum nefesimi seslice geri verdim. Ağır çekimle arkamı döndüğümde gördüğüm yüz karşısında ise sanırım kalbimdeki hamster bayılmıştı. Attığım hissetmememin tek nedeni bu olabilirdi.

"Kapı dinleyen sessiz, küçük bir fare," dedi Jay imayla beni süzerken.

Bu çocukta nereden çıktı şimdi? Işınlanıyor falan mıydı?

Gözlerimle içeri girdiğim odayı taradığımda, ikinci bir şok dalgası tüm bedenime yayıldı. Aynı soyunma odasının duş kısmına açılan kapıdan girmiştım. Bravo bana! Dikkatsizlik ödülü dağıtılsa muhtemelen havada kapardım.

"Yine gizlice dinleme çalışmaları, ha? Tıpkı ilk günkü gibi," dediğinde, ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek kollarıma sardım.

"Sizi dinleliyordum. Sadece buradan geçiyordum."

İlk günkü gibi inkâr çabalarım boşa çıkmış gibi görünüyordu çünkü Jay hala imayla beni süzüyordu. "Demek erkeklerin soyunma odasının önünden geçiyordun," derken kaşları havaya kalkmıştı.

Buna verecek bir cevabım yoktu elbette. Ben de Laura'nın evinde de Jay'e karşı kullandığım en kolay sıyrılma yöntemimi seçtim ve ağzımı iki karış açarak güldüm. "Güzel soyunma odası."

Dudakları şeytani bir şekilde yana doğru kıvrıldı. "Hiç değişmeyeceksin, değil mi?"

Daha ona bir şey söylememe fırsat kalmadan, beni kendine çekince kollarım bir anda sert göğsüne çarptı. Boğazımda bir yumru oluşup yutkunmamı engellemişti. Şaşkın şaşkın ona bakarken dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Meraklı ve sakar... Aynı zamanda birilerini gizlice dinlemeyi asla beceremiyor."

"Meraklı değilim," diyerek suratımı buruşturdum. İlk karşılaştığımız ana gönderme yapınca istemsizce dudaklarım kıvrıldı. Yine bedenlerimiz bitişikti, yine gözlerimiz birbirlerine kenetlenmişti. Ve yine bana meraklı ve sakar diyordu. Tek fark; artık ilk defa gördüğüm bay zorba değildi. Artık beraber uyuduğum, beni öpen ve kalbimi her seferinde deli gibi çarptıran bay zorbaydı.

"Neden geldin?" dedi Jay, nefesi yüzüme çarparken.

"Seni görmek için," diyerek kıvırdım.

Ukala bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Andrea'mn buraya geldiğini duydun değil mi? Yine mi beni kışkandın?"

"Hayal gücüne hayranım, Sullivan," dediğimde dudakları daha da kıvrıldı. Sonra kısa bir an bir sessizlik oldu. O sırada aklımda dönüp duran soruyu sorma zamanımın geldiğini anladım. "Bir şey sorabilir miyim?" dediğimde tek kaşı havaya kalkarken, başım olumlu anlamda hafifçe eğdi. "Benden sakladığın şeyler, benimle mi ilgili?"

Yüz ifadesi hiç değişmedi, aksine oldukça rahattı. "Seninle ilgili saklayacağım ne olabilir?" İfadesini hiç bozmadan, "Andrea'mn söylediklerine mi takıldın? Biraz mantıklı ol, Belle. Seni ne için kullanabilirim?" diye sordu, sesi düzdü.

Ben cevap vermeyince, dudaklarını kıvrarak, "Daha güç kullanmayı bile beceremeyen bir cadısn," diye ekledi.

Bir gün de beni bozmasa ölürdü sanki!

"Yine beni mi aşağıladın sen?"

"Seni her zaman aşağılıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Evet, yaptığın tam olarak bu... Her zaman düzsün, netsin ve kalbimi kırmaktan çekinmeden kötü sözler söyleyebiliyorsun."

Jay bir anda afallamıştı. Açıkçası iki dakika önce başka bir şeyden konuşurken konu nasıl buralara gelmişti ben bile anlamamıştım. "Sana güzel koktuğunu söylediği mi hatırlıyor musun?"

Söylediği şeyle beraber, hala ona saldırmak için sıralayacağım kelimeler boğazıma dizildi. Nasıl unuturum? Onun evinde kaldığım gün yarı uykulu ses tonuyla bunu söylediğinde heyecandan öleceğimi hissetmiştim.

"O sırada düşündüğüm şeyi uyku sersemliğiyle dile getirmiştım. Ne söylediğimin farkına varınca zorlanmadan lafı çevirdim." Başım yavaşça eğip dudaklarım boynuma dokundurdu ve derin bir nefes çekti. "Kokun bana her şeyi unutturuyor." Bir nefes daha çekti. "Benim için bu dünyada sadece sen kalıyorsun."

Hala bana bunları söyleyenin Jay olduğuna inanamıyor-dum. Neredeyse bir tereyağı gibi Jay'in kucağında erimeden toparlanmaya çalıştım. "Ben... şey... te-teşekkür ederim." Bence sussam daha iyi olurdu fakat çenemin pek ayarı olduğu söylenemezdi. Saf saf teşekkür ettiğim yetmiyormuş gibi bir de resmen kekelemiştim.

Jay başım hafifçe eğdi, samrım gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Göğsünde duran elimle onu dürttüm. Başım kaldırıp, "Ben duşa gireceğim. Kalıp izlemek mi istersin, yoksa gidecek misin?" dedi, hafif muzip bir surat ifadesiyle.

Daha duşa girmemiş miydi? Peki, bu kadar güzel kokması nasıl mümkün olabiliyordu?

Yhz esintisi... Nedense ancak böyle tarif edebiliyordum. Kulağa garip geldiğini biliyorum fakat kokusu adeta yüzümü yalayıp geçen bir esinti gibiydi. Bu adam benim kokumu sevdiğini söylerken, kendisinininkinin nasıl sinsi ve mükemmel olduğunu biliyor muydu acaba?

"Elbette gidiyorum," dedim ona gözlerimi devirerek. Karşılığı kocaman bir sırıtış oldu.

Omzuna oldukça güçsüz bir yumruk geçirdikten sonra ellerinden kurtuldum ve kapıya doğru ilerledim. Sonra aklıma gelen bir düşünceyle ayaklarım kendiliğinden durdu ve ona doğru döndüm. Bunu sormazsam içim rahat etmeyecekti. Evet, kesinlikle kaşınıyordum.

"Eden'la ne konuştunuz?" Bu sorumla beraber dudakları düz bir çizgi halini aldı. O anda yanlış bir soru sorduğumu anlamıştım.

"Onu önemsiyor musun?"

Sorduğu soruyla ağzım aralandı, ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Eden'i önemsiyordum, ama bunu yanlış anlamasından

korkuyordum. Ben cevap vermeyince Jay'in yavaş yavaş çenesi kasıldı. Elini saçından geçirdi ve çenesi daha da gerilirken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Dolaplardan birinin açık kapağına bir anda yumruk geçirince, ağzımdan kaçan ufak çığlıkla olduğum yere çivilendim. Kapak resmen yerinden kopup, iki büklüm yere düşmüştü.

Jay ise sinirle soluyordu, sert yüz hatları iyice gerilmişti. Onun korkutucu haline kesinlikle şahit olmak istemiyordum. Keşke şu lanet çenemi tutabilseydim diye iç geçirsem de artık çok geçti. Sinirle soluması bittikten sonra bana doğru döndü ve hızla üzerime yürümeye başladı. Ayaklarım geri geri giderken korku dolu gözlerle ona bakıyordum. Yoksa şu an o dolap kapağıyla aym kaderi mi yaşayacaktım?

Hızla yaklaşp ellerini kalçalarımaya yerleştirdi ve bir anda beni kucağına aldı. Şaşkın gözlerle ona bakarken bacaklarımı beline dolamak zorunda kalmıştım. Ardından hızla sırtımı soğuk duvara yapıştırdı. Yanımdaki duş başlığından damla damla akan su sessiz atmosferi deliyor gibiydi.

"Ondan uzak dur." Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki ne söylediğiyle değil, sadece ses tonuyla ilgilenmiştim. Şu anki pozisyonumuz kesinlikle konuşmaya uygun değildi çünkü ne dediğini anlayamıyordum.

"Yoksa beni kısıkamyor musun, Sullivan?" Kesik nefeslerimin arasmda sorduğum soruyla bir anda yüzünde oluşan gülümseme görölmeye değerdı.

"Hayal gücü geniş olan bir tek ben değilim demek ki." Pislik! Benim cümlemi bana satıyordu.

"Bana karışma hakkın olduğunu sanmıyorum. Yoksa aramızda bir şey var da ben mi bilmiyorum?"

Bir anda yandaki musluğu çevirdi ve duş başlığından su akmaya başladı. Üzerimize sıçrayan soğuk su damlaları neredeyse alev alacağım

düşündüğüm tenimi biraz ferahlatmıştı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatarken, beni bir anda suyun altına soktu ve ikimiz de ıslanmaya başladık. Tekrar eski yerimize döndüğünde, bu sefer sıırsıklam birbirimize sarılmıştık.

Askılı beyaz bluzum ıslaklıkla üzerime yapışmıştı ve ince ceketimi Jay tek hamlede çıkarıp kenara attı.

"İlk gün, tıpkı şu anki gibi sıırsıklam kollarımın arasmda kaldığında, aramızdaki her şey çoktan başlamıştı, Belle." Dudaklarım yanağıma sürttü. "Kalbini kırdım. Kendi içimde her şeyi inkar ettim. Başka kızlarla takıldım. Fakat hala bu çekimi yok edemediğıme göre, kabullenmekten başka çare yok."

Söylediğı şeyler arasmda, Jay'in varlığıyla sarhoş olan zihnime, başka kızlarla takıldım kısmı süzölerek bana o kızlarla flört ettiğı görüntölari hatırlattı. Hemen ellerimle göğsünden ittirip, kendimi uzaklaştırmaya çalıştım. Jay neyden rahatsız olduğumu anlamış gibi, başım eğerek gülümsemeye başladı. Ne kadar kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da, bir milim kıpırdamamıştı. Ben de hala kucağında, duvara dayanmış bir vaziyetteydim.

"Doğru ya. Beni bekleyen sarışım tamamen unutmuşum," diyerek onun bana Eden'm garajında söylediğı sözü tekrar ettim. Şu an eğer gücüm yetseydi, Jay'i parçalayabilirdim. "Ne gülüyorsun? Ben komik bir şey göremiyorum," diyerek tısladım.

"Merak etme küçük cadı, onlara dokunmadım. Sana söylemiştim, hepsi sadece göstermelikti." Çatılı kaşlarımın arasına bir parmağım koydu ve kaşlarımı düzelitti. Soma elini yanağımdan yavaş dokunuşlarla boynuma götördü. "Onlara neden dokunmadım, biliyor musun?"

Düzensiz nefeslerimin arasından, "Neden?" diye mırıldandım. Yandaki duş başlığından soğuk su damlacıkları hala üzerimize sıırıyordu.

"Çünkü dokunmak istediğim ten, senden başkasımmki değildi." Parmağı boynumdan yanağıma doğru bir yol çizmeye başladı. "Bir gün birisi güzel duygular yaşayamadan, güç uğruna bir hayat geçirip ölmenin oldukça

acınası olduğunu söylemişti. Sanırım haklıydı," diyerek son sözü fısıldadı, sesi kısık ve baştan çıkarıcı bir tondaydı.

Klasik edebiyat dersinde söylediğimi en ince ayrıntısına kadar hatırlaması, ruhumu gıdıklamıştı, deli gibi gülümsemek istiyordum. Fakat yapmadım, aksine düz bir ifadeyle ona bakmaya

devam ettim. Dudaklarıma doğru yaklaşırken, "Güzel duygular hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. Bir anda iri vücuduyla onun yanında küçük kalan bedenimi iyice duvarla arasına hapsedip, alt dudağımı dudaklarının arasına alarak öpmeye başladı.

Bayılma... Sakın bayılma, Annabelle!

Aceleci değildi, yavaş hareket ettiği için sanki zaman ağır çekimde işliyor gibiydi. Yumuşak dokunuşlarla dudaklarımı öptükten sonra çenemi öptü. Oradan boynuma kaydığında gözlerimi kapatarak titrek bir nefes aldım. Tenim hala soğuk suyla ıslak olsa da vücudumu alev alıyordu.

O sırada Jay'in boynumdaki dudakları aniden durdu. Bedeni kasıldı ve başım hızla kaldırıp soyunma odasının kapışma çevirdi.

"Ups!"

Bu sesi tanıyordum. Kahretsin bu sesi kesinlikle tanıyordum!

Başımı neredeyse milim milim oynatarak kapıya çevirdim çünkü şu anki vaziyette yakalanmanın utancım nasıl atlatacağımı düşünmekle meşguldüm. Laura ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırırken, benim bronz tenim bordoya doğru yol alıyordu. Jay'in kasılan vücudu gevşemişti çünkü sanırım gelenin başka biri olduğunu düşünmüştü. O başını eğip sıkıntıyla nefes verirken, ben de anında kucağından indim.

"Umarım önemli bir şey için buradasmdır."

Jay'in ses tonundaki siniri hissedenden Laura havadaki ellerini indirip bir bana baktı, bir Jay'e. Ne kadar gizlemeye çalışsam da utanmıştım, fakat Laura yerine bir başkası olsaydı işler daha da kötü olabilirdi. "Nereden

bilebilirdim ikinizin burada... böyle... ağaca dolanan koala gibi... birbirinize..."

"Laura!" diye bağırdım aniden. Laura resmen belli belirsiz gülümseyen ima dolu suratıyla bana sonunda seni yakaladım bakışı atıyordu. Bir elini geçirir gibi silkeledi.

"Tamam tamam. Sana söylemem gereken bir şey vardı," dedi Jay'e bakarak. "Sonra seni ararken kavga olayımı duydum. Ve bu beni bir hayli şaşırttı çünkü sen böyle şeylere girecek biri değildin. Neyse. Sonra meraktan çatlamak üzereyken her

yerde seni aradım ve Elena'nım takıldığı şu... adı neydi Brayson mı? Hah, işte o seni en son burada gördüğünü söyleyince.. "

"Çenenin yaylarım sökmemi istemiyorsan kısa kes, kardeşim," dedi Jay.

Laura onun bu sözlerine bir hayli alışmış olacak ki hiç umursamadan omuz silkti. "Kısacası sana bir şey söylemeye geldim."

"Artık o şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi Jay, dişlerinin arasından. Laura bana kısa bir bakış attı. Sonra tekrar Jay'e döndü ve dümdüz bir yüz ifadesiyle, "Babam bizi çağırıyor," dedi.

Ve ortamda derin bir sessizlik oluştu. Atmosfer bir anda neden bu kadar boğuklaştı bilmiyorum fakat bu havayı yaratanın Jay olduğu kesindi. Yüzünde kas oynamazken, "Neden sadece beni değil de seni de çağırıyor?" diye sordu.

Laura, "Bizimle yarın akşam yemek yemek istediğini söyledi," dediğinde Jay'in tepkisini ölçmeye çalışıyor gibiydi. "Sence de tuhaf değil mi?"

Jay bir süre sessiz kaldıktan sonra oturaklardan birinin üzerindeki havluyu alıp suratını sildi. Ardından ıslak vücuduna aldırmadan soyunma odasından çıkıp gitti. Tek bir kelime etmeden gittiğini görünce ağzım hafifçe aralı kaldı. Ah, her ne kadar bana karşı gaddar davranışlarından vazgeçse de belli ki öküzlüğü geçici bir şey değildi.

"Aramızda bir şey yok, Laura. O benimle ilgilenmiyor, ben de onunla ilgilenmiyorum, Laura." Laura'nın beni taklit ettiğini görünce gözlerimi devirdim. "Dengesiz abin yüzünden zaten aklım karıştı, sana ne dememi bekliyordun?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Aslında Brayson senin de onun arkasından buraya geldiğini söylemişti. Yani beklediğim manzara tam olarak bu olmasa da..." derken bir parmağıyla Jay'in beni biraz önce dayamış olduğu duvarı gösterdi ve ardından, "sizi basacağımı biliyordum," dedi.

Bu kızın, hafızasında isim tutamama olayı beni güldürürken, sırf bizi basabilmek için buraya kadar geldiğini duymak ise kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. "O çocuğun adı Brandon ve biraz önce gördüğün manzarayı unutsan iyi olur," dedim.

"Zaten sen ve Jay'in birbirinize yapıştığınız görüntüyü aklımın ucuna getirip, Kaleb'la başlamamış cinsel hayatımı zede-leyemem."

İkimiz de önce homurdandık sonrasında kahkaha atarak gülmeye başladık. Bu kızı seviyordum. Abisinin üzerimdeki etkisi ise tartışmaya açık bir konu bile değildi. Tek bildiğim, Sullivan soyadının hayatımdaki yerinin gittikçe güçlendiği idi.

BÖLÜM 27

RENK KARIŞIMI

Telefonumun zil sesi kafamın içinde yankılanırken beyin hücrelerim resmen can verdiler. Başımı yastığım altına sokup, sesi duymamak istedim fakat inatla çalmaya devam ediyordu. Birbirine yapışmış kirpiklerimi ayırmaya çalışırken oldukça zorlanmıştım. O yüzden el yordamıyla bir şeyler devirdikten sonra telefonumu buldum ve kimin aradığına bakmadan açtım.

"Nasıl bir uykudasın bilmiyorum ama ayılar bile senin gibi uyumuyor, Annie!" Alexis, oldukça enerjik sesiyle şakırken, suratımı buruşturdum. "Şimdi kış uykusundan uyanma vakti çünkü Renk Karışımı Festivali'ne gidiyoruz."

Ellerimi karışık saçlarımin arasından geçirirken, "Ne karışımı festivali?" diye sordum.

"Renk Karışımı Festivali! Her yıl bu zamanda yapılır ve kasabalı gençler bunu asla kaçırmaz. Hadi kalk şu yataktan artık!"

Yatağa daha çok gömülürken, "Daha önce neden söylemiyorsunuz böyle şeyleri?" diye homurdanınca Alexis, "Bazen senin burada yeni olduğunu unutuyoruz," dedi.

"Siz gidin. Ben hiçbir karışımla uğraşamam, Alex," diye mızızlandım. Alexis resmen telefona kükremişti. "Sana hemen kalk diyorum!"

Aman Tanrım! Bu gerçekten Alexis miydi? Şu her şeye gülen, şeker kız? Sanırım Dean ile takılmaktan o da korkunç yönlerini ortaya çıkarmaya başlamıştı. Neyse ki ilk günkü endişelerim yersiz çıkmıştı. Dean, AlexisTe gerçekten ilgileniyordu.

"Tamam," diye mırladım tıpkı kedi gibi. "Kalkıyorum."

"Seni Brandon alacak. Ben Eily, Sam ve Nadia'yı alıyorum, festival alanında buluşuruz. Bu arada, bluzun mutlaka beyaz olsun."

Uykulu sesle tamam diyerek telefonu kapattım. Tüm gece Marcus'la görüntülü konuştuğumuz için uyumamıştım. Ona cadı olduğumu söylemeyi çok istesem de, doğal olarak böyle bir şeyi telefonda söyleyemezdim.

Duşa girip çıktıktan sonra ilk iş saçlarımı kuruttum ve dalgalarını doğal bıraktım. Üzerime lacivert bir pantolon, Alexis'in dediği gibi askılı kırık beyaz bir bluz ve siyah bir ceket giydim. Aşağı inip kendime tost yapmaya başladığım sırada evin kapısı çaldı.

Kapıyı açtığımda, güneş gözlükleriyle kapıda dikilen Brandon'ı görünce sııttım. "Hey havalı genç! Tost yemek ister misin?"

Brandon, gözlüğünü gerçekten havalı bir hareketle gözünden indirirken bana çapkınca sııttı. Deri ceketinin içine giydiği beyaz tişörtü ve bacaklarını saran siyah pantolonuyla oldukça yakışıklı görünüyordu. "Demek kalbime ulaşmak için midemdeki yoldan geçmeye karar verdin, esmer kız. Bunu sevdim."

"Tüh! Hemen de amacımı anladın." Sahte bir somurtmayla ona bakarken kenara çekildim ve o da içeri girdi. Beraber oldukça eğlenceli bir sabah kahvaltısı yaptıktan sonra festivale doğru yola çıktık. Kahvaltıda anlattığına göre Elena en son Kesha'nın saçlarını yolmuş, sonrasında da Brandon'a ağzına geleni saydıktan sonra orayı terk etmiş. Ona biraz akışına bırakması tavsiyesi vermekten başka bir yararım dokunmamıştı çünkü ilişki konusunda kesinlikle uzman değildim. En son danışılacak kişi bile olabilirdim.

Festival alanına geldiğimizde bütün gençler kasabanın merkez caddesine doluşmuştu. Genellikle herkesin üzerindeki bir parça beyazdı. Arabadan inip, bizimkileri ararken, "Bu festival de neyin nesi? Niye beyaz giyiliyor?" diye sordum Brandon'a.

"1960'larda, Hiddenfield'a gelen birkaç Alman bu festivali ortaya çıkarmış. Sonrasında gençler arasında bir gelenek haline gelmiş ve şimdi bile devam ediyor."

"Nasıl bir festival bu?" diye sorduğumda, eliyle büyük karton kutuları gösterdi. "Şu kutuların içinde renk tozlarından oluşan katı toplar var. Ama

öyle uçuşan toz değiller, ıslak toprak gibi düşün. Vücuduna çarptığında dağılıyorlar ve üzerinde renk bırakıyorlar. Herkes birbirine üzerinde tüm renkler oluşana kadar bu toplardan fırlatıyor. Festival bitiminde herkes rengârenk oluyor."

Suratımı buruşturduğumda, bu halime bakıp gülümsedi. "Sadece anın tadını çıkar, esmer kız," diyerek sırttı.

"Annie!" Alexis bir kutunun orada beklerken elleriyle bize işaret ediyor ve bağırıyordu. Sam, Eily ve Nadia da oradaydı. Yanlarma gittiğimizde, hepsiyle selâmlaştıktan sonra etrafıma bakındım. "Üzerimize önlük falan ya da başımıza maske, kask falan takmayacak mıyız?" diye sorduğumda hepsi bana uzaylı görmüş gibi baktılar.

"İstersen zırh kuşanalım, bebek," diyerek alaya aldı beni Brandon. Ona karşılığım, omuz silkmek oldu. Ne var yani? İlk defa bu festivale katılıyordum.

"Yüze atmak yasak, sadece kıyafetleri hedef alıyoruz ve lekesi kalmıyor," diyerek beni bilgilendirdi Eily. "Yine de canı isteyenler, bez maskeler takıyor."

Etrafıma bakınarak, festivale katılanları incelemeye başladım. Acaba Laura da burada mıydı? Ya da Jay? Bu soru kendi kendime gülümseme sebep olmuştu. Jay Sullivan ve böyle bir festivalde bulunmak, ha? Kulağa, fantastik bir dünyamn içerisinde bile, oldukça fantastik geliyordu.

Festival başladığında hepimiz resmen azılı düşmanlara dönüşmüştük. Brandon'm ilk işi yeşil renkte bir topu bana fırlatmak oldu. Toz parçaları beyaz bluzumun üzerinde dağılırken, resmen yeşile bulanmıştım. Ben de adeta kendimi savaşta gibi hissederek son hızla ona bir top fırlattım. Sonrasmda Sam kırmızı bir topla beni arkamdan vurdu. Ona, "Hain!" diye tısladıktan sonra karşılık verdim.

Nadia, utana sıkıla Brandon'a sarı bir top atarken, gözlerimle ona destek veriyordum. Brandon ağır bir hareketle Nadia'a

dönünce, Nadia resmen domates gibi kızarmıştı. Bir ara yüzüne kırmızı bir top mu yedi acaba diye düşünmedim değil. Ah, Nadia'nın Brandon aşkı hala devam ediyordu demek ki.

Brandon hızlı bir hareketle Nadia'yı ardı ardına renk topu yağmuruna tuttu. Ben aylak aylak onlara bakarken kafamın arkasmdan yediğim topla kendime geldim. Arkamı döndüğümde Laura'nın şeytani gülümsemesiyle karşılaşmıştım.

"Laura?" dedim gözlerimi büyüterek. "Sen ve böyle bir festivale katılmak?" Üzerinde hiç toz yoktu, sanırım daha yeni gelmişti.

Saçlarını savurarak, "Sen beni ne sanıyorsun, robot mu? Ben de eğlenceliyimdir," dediğinde sırtıma başladım. O sırada Laura tam iki göğsünün arasına kırmızı bir top yediğinde şaşkınlıkla gözleri büyürken, ona renk topunu fırlatanın Alexis olduğu gördüm.

"Buna nasıl cüret edersin?" diye hırladı, Laura. Buna karşılık Alexis omuz silkti. "Majesteleri toz yemek istemiyorsa, bu festivale katılmayacaktı."

Laura, Alexis'e saldıracak gibi dururken bir anda hiç beklemediğim bir şey yaptı ve kartonlardan birinden aldığı mavi topu direkt Alexis'in suratına geçirdi. "Yüze atmak yasaktı, seni çok gelişmiş ego balonu!" diye bağırdı Alexis.

Laura, "Bayan az gelişmiş, yüzüne toz bulaşm istemiyorsa, festivale katılmayacaktı," diyerek onu taklit etti. O sırada herkes tekrar büyük bir savaşın ortasında gibi birbirlerine girmeye başladılar. Eily ve Sam benim boşta kaldığımı görünce bana saldırmaya başladıkları için kaçabildiğim kadar kaçtım. Biraz sakın bir köşeye çekilip, üzerimdeki ceket çıkardım ve belime bağladım. Ardından ellerimi dizlerime koyarak soluklanmaya başladım. Derin nefesler alıp verirken...

"Ah!" Suratıma yediğim toz taneleri ağzımın içine kadar girmişti. İşte bu yüzden kask takmayacak mıyız diye sormuştum, lanet olsun! Ağzımdaki sarı tozları resmen püskürürken, bana bunu kimin yaptığımı görmek için gözlerimi kırıştırdım. Ve bir çift ela göz, eğlenir gibi bana bakıyordu.

Jay Sullivan.

Kalbimi hem durdurabilme hem de hızla attırabilme yeteneğine sahip, şahit olmasam da dört bacaklı bir kurda dönüşebilen olağanüstü yakışıklı Avcı'm.

Şu an sırtını caddedeki apartmanlardan birinin duvarına dayamış, kollarını göğsünde birleştirmiş, bana bakıyordu. Üzerinde beyaz bir tişört -beyaz kesinlikle ona çok yakışmıştı!-ve altında uzun bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Kıyafetinde hiç renk yoktu. Tabii kimsenin ona renk topu fırlatacak cesareti olmadığına emindim.

"Yüze atmak yasaktı!" diye cırladığımda hala oldukça eğleniyor görünüyordu.

"Sence bu umurunda mı?"

Pislik! O sırada yanımda duran kartona kaçamak bir bakış attım. Jay ne yapacağımı anlamış gibi, alaycı gülümsemesini daha da genişleterek, "Yerinde olsam buna asla cesaret etmezdim, Belle," dedi.

Haklıydı. Düşünce balonumu kilitlemeliydim ve bu düşünceyi sonsuza kadar dışarıda tutmalıyım. Ama o düşünce, kilitlemeyi unuttuğum kapıdan girmişti bile. Hay aksi! Tilki gibi gülümsemeye başlayınca, Jay'in çarpık gülümsemesi, yüzünden yavaşça silindi. "Sakın."

Tek kaşı havaya kalkmış, louna asla cesaret etme mesajı veriyordu. Fakat bir kere gözüm dönmüştü, o yüzden içimden geleni yaptım ve yeşil topu elime aldığım gibi tam yüzüne fırlattım.

Top çenesine çarpıp parçalar halinde dağılırken, Jay'in çene kısmı sırf yeşil olmuştu. Sinirle gözlerini kapatıp, gergin kaslarının daha da belirginleştiği kollarım göğsünden yavaşça çözdükten sonra dudaklarım sızrayan tozu üfledi.

Muhtemelen şu an buradan kaçmam gerekiyordu, fakat ben bunu yapmıyor, aksine orada durmuş kahkaha atıyordum. Benim kahkaha seslerimi duyan Jay gözlerini açıp ölümcül bakışlarını bana sabitledi.

Kahkahalarım birden öksürüğe dönüşürken, ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım. Eh, Jay Sullivan'm suratına yeşil toz

bulaştırmak cesaret işiydi doğrusu. Eliyle yüzünü silip ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken, benim gözlerim yusuvarlak olmuş en masum bakışlarımı atıyordum. "Jay, sakın ol. Bu festivalin amacı bu," derken ellerimi öne doğru uzatarak ona dur işareti yaptım.

"Gel buraya."

Yaklaştıkça devleşiyor muydu bu çocuk, yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Jay. Bence. Şiddet. Çok. Kötü. Bir. Şey."

Jay, bir anda hızla bana yaklaşıncı kaçmaya yeltendim, fakat elbette o benden daha hızlıydı. Ben arkamı döndüğüm anda tek kolunu karnıma yerleştirdi ve beni bir eşya parçasıymışım gibi koltuğunun altına alarak havalandırdı. Festival alanından uzaklaşarak, ara sokağa götürmeye başladığında, "Hadi ama Sullivan, bu sadece bir festival!" derken gülmeyle karışık bağıırıyordum.

Jay iki apartmanın arasmda kalan boş alanda beni yere indirdi. Bir anda kendine döndürünce gülümsemem suratımdan anmda silinmiş, gözlerim kocaman olmuştu. Fakat bu ifadem, çenesinde hafifçe kalan yeşil boyayı görünce anmda yine gülümsemeye dönüştü. "Sen de yüzüme sarı top fırlattın!" diyerek savunmaya geçtiğimde, gözlerini kıstı ve yüzümü taradı.

"Hımm, sanırım şurada biraz kalmış."

"Nerede kal..."

Daha ben ne olduğunu anlamadan, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bu çocuk kesin ama kesin beni kalp krizinden öldürmek istiyordu. Vücudum heyecan patlaması yaşarken şoktan neredeyse bayılacaktım. Üzerimdeki etkisi sanırım tahmin ettiğimden daha fazlaydı.

Tek bir dokunuşuyla alev alıyor, bir sözüyle buz tutabiliyordum.

Eli bel boşluğumu sıkı sıkı kavradı. Başımı bana doğru eğmişti, benim belim de geriye doğru kavislenmişti. Bir süre sonra ben de ürkekçe elimi boynuna götürdüm. Heyecan damarlarımda dolaşıyor, vücudum karıncalanıyordu. Ardından bir anda geri çekilerek afallamama sebep oldu. Kullanılmadığı belli olan,

yıkılmaya yüz tutmuş üç katlı bir apartmanın kapısından içeriye ittirdiğinde daha çok afallamıştım.

"Seni nasıl cezalandırmamı istersin?"

Anlaşılan hala o işten yırtamamıştım. Yutkunma sesim boş apartman girişini doldurdu. "Ben... şey... sadece eğlenmek iste-"

Cümlem havada asılı kaldı çünkü Jay elini tekrar belime yerleştirerek, beni kendine çekti ve alt dudağımı kendi dudakları araşma alarak ısırdı.

"Ah!" Ağzımdan acı dolu bir ses çıkınca, yüzüne şeytani bir gülümseme yayılmıştı. Yüzümü geriye doğru çekerken, "Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Seni cezalandırıyorum," dedi pişkince.

Hiçbir şey söyleme gereği duymadan tekrar öpmeye başladığında, bir anda ne yaptığını bilmeyen tarafım üstün geldi ve alt dudağını sert bir şekilde ısırdım. Jay, benim aksime acı dolu inlemedi, bu yaptığım daha çok hoşuna gitmişti. Eh, karşımda-kinin sapık bir pislik olduğunu unutuyordum.

"Demek içinde açığa çıkmayı bekleyen bir vahşi var. Bunu sevdim." Gülümsemesi sinsiydi ve arzu dolu bakışları bir an olsun dudaklarımdan ayrılmıyordu.

"Amacım sana acı vermektir, tahrik etmek değil!"

"Canım çok acıdı, bir daha yapsana," dedi, muzip bir ses tonuyla.

"Sen... Sen..." Ben sinirden konuşamazken, o ukala bir şekilde gülümsemeye başladı.

"Biliyorum çok sekiyim."

Evet. "Onu demeyecektim!"

"Karşı konulamaz derecede yakışıklı?"

Maalesef yine, evet... Gözlerimi devirerek, "Sapıksın diyecektim," dedim.

"Bunun tek sorumlusu sensin."

Nabzım aşırı hızlanırken, yanaklarıma hücum eden kan yüzünden yüzüm resmen yamyordu. "Beni her bulduğun yerde öpemezsin, Sullivan."

"Öyle mi dersin?" diyerek sordu, bakışları hala dudakla-rımdaydı. Etkisine kapılmamaya çalışarak, "Aynen öyle diyorum," dedim.

Dudakları arsız bir şekilde kulağımın arkasına sürtündü. "Pekâlâ..." diyerek fısıldadığında içimin yağları erimeye başlamıştı. "Bunu yapabilir miyim?" Dudakları yanağıma doğru alevden adımlarla tırmandı.

"Onu da yapma," diye mırıldandım, fakat şu an daha fazlası için kıvranmak üzereydim.

Ardından dudakları çeneme doğru indi ve oradan boynuma doğru bir yol çizdi. "Peki, bunu?" diye sorduğunda boynuma dudaklarım bastırmıştı. Eğer biraz daha burada kalırsak işler hiç iyi yöne gitmeyecekti, yavaştan sapıtıyordum çünkü!

"Festivale geri dönelim," diye fısıldadım. Fakat bunu pek umursamamıştı, aksine burnunun ucunu boynumdaki kolyenin zincirinin hareket etmesine neden olacak şekilde boynuma sürterken olumsuzluk içeren bir ses çıkardı.

Tam yine gitmek için direteceğim sırada, Jay aniden durdu. Ben hala kendime gelmeye çalışırken, o kulak kabartmış ses bekliyordu. Bir tıkırtı gelince bu sefer ben de duymuştum ve anında gözlerim ardma kadar açıldı. Yine mi bu halde basılmıştık?

Bana eliyle sus işareti yaptığında, başımı salladım. Bodrum kata inen merdivenlere yönelmişti. Tıkırtı bu sefer şiddetlendi ve Jay her an pençelerini çıkarmaya hazır bekleyerek beş basamaklı merdiveni indi. Zaten

ortasında ufak bir delik olan tahta kapıya hızlı bir tekme savurduğunda, kapı parçalara ayrıldı.

Elimi ağzıma kapattım ve içeride karşılaşacağım manzarayı görmeyi bekledim. Jay, kapıdan girdiğinde önce odayı taradı, sonra sol tarafma baktığında gördüğü manzaraya kaşlarını çatarak uzun uzun baktı. Öylece durduğu yerde bir noktaya baktığı için, korkak adımlarla onun arkasından yaklaştım ve ben de onun baktığı yere baktım.

"Aman Tanrım!" diye tiz bir çığlık atınca, Jay irkilmişti. Sanırım böyle bir tepki beklemiyordu. Normal bir zamanda bu halini

uzunca inceler, sonra saatlerce gülerdim ama şu anki manzara daha çok dikkatimi çekmişti.

Kirden krem rengi tüyleri grileşmiş, küçük golden cinsi bir köpek bize bakıyordu. "Tanrım, Jay! Şu tatlılığa bak!"

Jay benim ince sesli cırlamama suratını buruştururken, bir köpeğe baktı bir bana. Onu umursamadan köpeğe yaklaştım ve okşamaya başladım. "Şuna baksana, ne kadar tatlı! Biz onu bulmasaydık burada tek başına ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum."

"Belki biri besliyordur. Hadi gidiyoruz," dedi. Öncelikle tasmaına baktım ama yoktu. Etrafıma bakındım, odada neredeyse köpeğin boyutunda tozlar vardı. Önünde kap falan olmadığma göre kimsenin onu beslemediği çok açıktı. "Belki sahibinden kaçtı bilmiyorum ama bu pis yere sığındığı çok açık. Ve sahibini bulana kadar onu bırakacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

Jay düz bir ifadeyle bize bakarken tekrar köpeğe döndüm. "Adm ne senin bakalım? Ne kadar tatlı bir oğlansın sen! Yerim seni," diye bağırırken Jay'in dehşet dolu suratıyla karşılaşınca, gözlerimi devirdim. "Mecazi anlamda."

"Bundan şüpheliyim."

Tam ağzımı açıp, bir şeyler söyleyeceğim sırada köpek Jay'e doğru, sevimli görüntüsüyle tezat oluşturarak hırladı. Gözlerim kısılana kadar sııttım. "Senden çok hoşlandı."

Jay, önce gülüşümde takılı kalsa da, ardından gözlerini köpeğe sabitledi ve o da ona resmen hırladı. "O kız benim ufaklık, yerini bilsen iyi edersin."

Şu an bir köpekle tartıştığının farkında mıydı acaba?

Bunu sevimli bir köpeğe de söylese yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Bu sevimli köpekten daha sevimli bir şey varsa o da Jay'di! Tabii onun için sevimli sıfatını aklımdan geçirdiğimi duysa muhtemelen pençelerini göstermekten çekinmezdi.

Köpek uysal bir şekilde elimin altına girdiğinde onu okşadım. Jay, "İki saniye içinde dışarıda ol," dedikten sonra bodrumdan hızla çıktı. Öküz herif! Onun için sevimli mi demiştim ben biraz önce? Hemen düşüncelerimi geri alıyorum.

"Gel bakalım, şeker şey," dedikten sonra köpeği kucağıma aldım. Jay, kapıdan köpekle çıktığını görünce kaşlarım çatı. "Onu eve götürüyorum," dedim umursamazca. "Sen artık gidebilirsin."

"Eve gitmeyecek misin?"

"Evet, gideceğim," dedim kayıtsız bir şekilde. "Beni başkası bırakır, sen git." Köpeğe kötü davrandığı için ona tavır yapıyordum ama umarım o kaim kafası bunu anlardı.

"Burada ben dururken, seni bir başkasının bırakacağını mı söylüyorsun?" diye sordu kaşları havaya kalkarken. Bana hiddetle yaklaştı. Köpek aramızda kaldığında başım eğip ona kısa bir bakış attı, soma gözleri tekrar gözlerime tırmandı.

"Köpeğin arabam kirlletmesini istemezsin diye düşündüm."

O sırada telefonum çalınca, köpeği tek elimle tutmaya çalışarak telefonu almaya çalıştım ama cebim çok dardı ve köpek çok küçük olmadığı için kucağımda sürekli kıpırdanınca onu tutamıyordum. Jay anlamış olacak ki, cebimdeki elimi çekerek, kendi elini cebime soktu ve telefonu çıkarmaya çalıştı.

"Ne biçim cep bu?" diyerek erkeksi sesiyle söylendikten soma bir iki küfür homurdandı. Onun bu haline gülmemek için yanağımı dişlerken, o iyice cebime doğru eğilmişti. Parmaklarından dolayı gıdıklandığım için sağa sola hareket edince bana alttan bir bakış attı. "Rahat dur."

"Gıdıklanıyorum."

Dudakları yana doğru kıvrılırken, tekrar bakışlarını cebime yöneltti. Telefonu çıkardığında ekrana baktı, kaşları sanki mümkünmüş gibi daha da çatılırken direkt telefonu açtı. Bense kulağıma tutmasını falan bekliyordum.

"Belle meşgul. Ne var?" dediğinde ağzım iki karış aralandı. Ya arayan Abigail ise? Ve Belle meşgul de ne demek? Umarım karşı taraf yanlış anlamamıştır.

Telefonumdan bir erkek sesi geliyordu. Jay karşıdakini dinledikten sonra kaşlarım çatarak telefonu kapattıya bana verdi. Kimin aradığma baktığımda, Brandon'm adım gördüm. "Ne olmuş?" dediğimde, "Lanet olası kardeşim gene rahat duramamış,"

M. RISE

257 diye homurdanarak hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Ben de arkasmdan kucağımda köpekle ilerlemeye başladım.

Festival sonlanmıştı, sadece birkaç kişi rengârenk olmuş sokakta amaçsızca dolaşıyordu. İlerlemeye devam ederken, hafifçe yere doğru eğilmiş Laura'yı gördüm. Onun önünde Alexis duruyordu ve gözünü bile kırpmadan Laura'ya bakıyordu. Sam, Eily, Brandon arkasmdan onu durdurmaya çalışıyorlardı ama Alexis tepki vermiyordu.

Sam, beni görünce bağırdı. "Bir anda kavga etmeye başladılar. Biz onu durduramıyoruz."

Laura acı çekiyormuş gibi yüzünü buruştururken, hızla onlara yaklaştım ve köpeği Brandon'm kucağıma bıraktım. Jay, Alexis'i durdurmak için hamle yapıyordu ki önüne geçtim. "Ben hallederim."

Bir bana baktı, bir Alexis'e. Sonra dişlerini sıkarak olduğu yerde durdu. Başımı çevirip Laura'ya baktığımda gözlerim büyüdü. Oha!

Laura'nın vücudunda büyük yanık izleri oluşuyor sonra geri iyileşiyordu. "Durdurun şunu!" diyerek hırladı, Laura.

"Alexis, dur!" Alexis'i sarstım ama beni duymadan, anlamını bilmediğim bir şeyler mırıldanıyor ve Laura'ya bakıyordu. Bir süre daha onu sarstım fakat tepki vermeden devam etti. Laura çığlık atmca, içimde açığa çıkmayı bekleyen gücümün kıpırdanmaya başladığını hissettim. Yer yavaşça titremeye başladı ve etrafımda serin bir rüzgâr yüzümü okşadı.

"Alexis, sana dur dedim!" Öyle bir bağırımtım ki adeta yer çatırdadı.

Alexis sarsılarak kendine gelirken, Laura rahatlamış gibi sert bir şekilde nefesini vermişti. Alexis'in şaşkın gözleri, gözlerimle buluşunca daha da büyüdü ve anında gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

O sırada derin bir nefes verdiğimde, yer titremeyi kesmişti. Alexis gözlerini tekrar açtığında, bana baktı ve kafası karışmış gibi suratı buruşturdu.

"Neler oluyor? Neden böyle bir şey yaptın?!" diye bağırdım.

Laura yerden doğrulmuştu ve sanki biraz önce acı çeken o değilmiş gibi saçlarını savurdu. "Sorun yok, Annabelle."

Sorun yok mu? Bunu Laura mı demişti?

"Ben gidiyorum," dedi Laura. Jay'e, "Sorun yok," diyerek dudaklarım oynattıktan sonra yammızdan ayrıldı. Alexis'in gözleri hala şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ne olduğunu anlatacak mısın?" dedim, kaşlarım havaya kalkmıştı.

Sorumu es geçti ve "Gözlerin, sanki... Ah, sanırım halüsi-nasyon görmeye başladım," diyerek mırıldandı. Yüzü sapsarı olmuştu ve dudakları kurumuştu. Şu an çok hastalıklı görünüyordu.

Sam, Alexis'in kolundan tuttu. "Bence sonra konuşsanız daha iyi olur, Annie. Biraz önce kullanmaması gereken karanlık bir büyü kullandı, gücü

azalmış durumda. Akımın da yerinde olduğunu sanmıyorum."

Alexis donuk gözlerle bana bakarken, ben de Sam'i onaylar gibi başımı salladım. Sonra Sam ve Eily koluna girerek onu uzaklaştırdılar. Onlar gittikten sonra Jay'e doğru dönerek, "Güç kullandığımda, gözlerime bir şey mi oluyor?" diye sordum.

Jay, dümdüz suratıma bakıyordu. Başımı olumsuz anlamda iki yana yavaşça salladı. Ailemin ölüm haberini aldığım zaman yeri titrettiğimde, Marcus göz rengimin değiştiğini sandığını söylemişti. Bunu anımsayınca, "Emin misin? Göz rengim değişmiyor mu?" diye sorumu yineledim.

Ağır adımlarla bana yaklaştı ve gözlerime baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum, bir keresinde bir arkadaşım öyle bir şey gördüğünü söylemişti. Yine de çok emin değildi, o yüzden ben de önemsememiştim."

Yüz ifadesi değişmeden, "Sana bir şey olduğu yok dedim," diyerek konuştu, ses tonu kesindi. Yine de onda saklı bir şeyler vardı, bunu gözlerine baktığımda hissedebiliyordum. Bu işi kesinlikle araştıracaktım.

Ela gözlerindeki yeşil çizgiler küçülmüş, kahverengi tüm harelerini kaplamıştı. Ellerini saçlarından geçirdi ve gün ışığında

daha açık olan kumral saçları biraz dağıldı. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra, gözlerini kıstı. "Sana herkesin içinde güç kullanmamam söylemişim."

"Neden? Madem güçlerim var, neden kullanmayayım? Hem ilk defa kontrol edebildim sayılır, belki daha fazla ilerletir..."

"Sana ne söylüyorsam onu yap!" Bir anda söylediğine öfke dolu gözlerle karşılık verdiğimde ses tonunu alçalttı. "Cadı olduğunu tüm kasabaya ilan etmek mi istiyorsun? Burada insanlar da yaşıyor ve seni fark ederlerse bir laboratuvara kapatmaktan çekinmezler."

"Sana gücümü kontrol edemiyorum dedim!"

O sırada arkamdan gelen, "Ah!" sesi başımı o tarafa çevirmeme neden oldu. Brandon geriye doğru yalpalarken kucağındaki köpek neredeyse başının üzerine çıkmıştı. "Bölmek istemezdim ama bu köpek sanırım beni ayakta becerecek!"

O kadar sinirliydim ki onun bu haline kahkahalarla yere yatmam gerekirken sadece buruk bir tebessümle bakıyordum. "Hayır dişi de değilim ki? Gay olabilir mi bu köpek?" dediğinde bu sefer kahkahama engel olamadım. Yanma doğru ilerleyip, tepesine çıkmaya çalışan köpeği kucağıma aldım. "Üzgünüm o kargaşada senin üzerine atmışım," dediğinde o da saçlarını düzeltti.

"Asıl ben üzgünüm, köpeğin benim yakışıklılığım sayesinde gay oldu."

İstemsizce dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamazken Brandon bize ters ters bakan Jay'i görünce hiç vakit kaybetmeden gitti. O gidince Jay'den tarafa hiç bakmadan arabaya doğru yürüdüm ve kapıları açtığı anda yolcu koltuğuna oturdum. Jay de sürücü koltuğuna oturduktan sonra uzanıp önümdeki torpido gözünden ıslak mendil çıkardı ve yüzünde hiç toz kalmamasına rağmen dikiz aynasma bakarak yüzünü sildi. Sonra bir mendil daha çıkardı ve bana yöneldi.

Mendille yüzümü silmeye kalktığı anda, başımı geriye doğru çekerek diğer tarafa çevirdim. Uzanıp elini çeneme yerleştirdi ve zorla yüzümü ondan tarafa çevirdi. Ona dik dik baktım. O

ise büyük bir özenle yüzümü sildikten sonra arabayı çalıştırdı ve gazı kökledi.

Yol boyunca derin bir sessizlik vardı. Daha ne kadar bu gergin ortama katlanacağımı düşünürken Jay bir anda arabayı durdurdu. Başımı pencereden tarafa çevirdiğimde, bir veterinerin önünde durduğumuzu gördüm. Öküz dedim, zorba dedim ama benim düşünmediğimi düşünmüştü.

"Çok tatlı!" diye ciyakladı, Belle.

Anna ise gözlerini devirdi.

Arabadan indiğinde, bana dışarıdan yan bir bakış attı. Bunun inmeyi düşünmüyor musun bakışı olduğunu anlayınca ben de köpeği alıp arabadan indim. Sonraki dakikalarda, köpeği veterinerine göstermiş, aşılarım yaptırmıştık. Mamasını da aldıktan sonra tekrar arabaya bindik. Tüm bunlar yaşanırken Jay ile tek kelime konuşmamıştık. Aslında biraz garipti, sanki çocuğunu doktora getiren iki ebeveyn gibiydik.

"Yok artık!" diyerek gözlerini devirdi, Anna ve Belle. Anlaşabildikleri nadir anların birindeydik.

Arabaya bindiğimizde, köpeğin başım okşadım. "Bence de çok korkunç biri," dediğimde köpek sanki gerçekten benimle bir sohbetteymiş gibi Jay'e hırlamaya başladı. Yüzüme bir gülümseme yayılırken, "Beni ondan koruyacaksın demek, ah kah-ramammsın, Tim!" dedim.

"Tim?" Jay'in boğuk sesini duyduğumda hala ondan tarafa bakmıyordum.

"Adım Timothy koydum."

"Kahramanın, bu yastık kılıklı köpek mi oldu yani şimdi?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda, dudaklarının hafif alayla yana kıvrıldığı görürdüm. "Onun adı Timothy," diyerek homurdandım. Ardından, "Aslında iyi anlaşmanız gerekiyor, nasıl olsa aynı türdensiniz," dediğimde, alaycı gülümsemesi soldu.

Anna, kabul et kötü bir espriydi, diyerek benimle dalga geçti. Belle ise, şu an kahkahalarla gülüyordu.

Pekâlâ, Jay şu anda gerilim filmlerindeki psikopat adamlara benziyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu tane tane.

"Dedim ki; görüşürüz!"

Aceleyle arabadan inmek için hamle yapıyordum ki kolumu tuttu. Başımı ağır bir hareketle ona çevirdiğimde, elini kolumdan çekti ve kumral saçlarının arasından geçirdi. Bu hareketi saçlarının dağılmasına neden olmuştu, ama kahretsin ki bu çocuğa dağınık saç çok yakışıyordu. Ela

gözleri keskin bir şekilde tüm yüzümü tararken, ben de aym şekilde ona baktım.

Ben kötü bir şeyler yapacak diye beklerken, bir anda elini yavaşça yanağıma uzattı ve parmaklarıyla yüzümü kavradı. "Dengesiz herifin tekiyim," diyerek düz bir ses tonuyla konuştuğunda ifadesizce ona bakıyordum. "Sinirliyim, bencilim ve kibirliyim. Ben başından beri böyleyim ve değişmeyeceğim."

Sinirle solumaya başladığımda, arabadan inmek için hareketlendim fakat boşta kalan elini koluma yerleştirdi ve beni yine durdurdu. "Ama hayatıma bronz tenli bir cadı girdiğinden beri, bazı şeylerin değiştiği doğru," dediğinde kıpırdanmayı kestim ve gözlerimi ağır ağır kırpıp açarken, "Ne gibi?" diye sordum. Timothy, kucağımda bizi izliyordu.

"Bir kızı deli gibi arzuluyor olmam, eski Jay'e göre bir şey değil," dediğinde kalbim yine gümbürdemeye başladı. "Ve ben o kızı, şu an bizi dikizleyen şu yastık kılıklı köpekle bile pay-laşamam."

Göz ucuyla Tim'e baktı ve "Bunu iyi izle," dedikten sonra dudaklarıma kısa ve derin bir öpücük bıraktı. Öpücüğünün yoğunluğu sayesinde bayılmadan önce kendimi geriye çektim. "Köpekle uğraşmayı bırak. Ayrıca beni her istediğinde öpeme-yeceğini söylemişim."

Ya ya evet, mesajı içeren gülümsemesini takınırken bir anda işaret parmağım havaya kaldırdı. "Bu arada..." dedi akıma bir şey gelmiş gibi. "Bir gün, beni kurt halimle gördüğünde," parmağıyla Timothy'yi gösterdi ve "şu tiple bir tuttuğun için pişman olacaksın," dedi.

Tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçacaktı. Hafifçe öksürdüm. "Hiçbir zaman görmemeyi tercih ederim." Yüz hatlarından, benim bu halimle oldukça eğlendiği belliydi. Sonra arabayı

çalıştırdı ve evimin önüne geldiğimizde birbirimize tek kelime etmeden uzun uzun baktık. Sonunda dayanamayıp ona doğru uzanarak Tim'i veterinerine götürdüğü için öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözleri çok yoğun bakıyordu, bu da beni utandırdı ve arabadan aceleyle indim.

Jay arabayı çalıştırıp gözden kaybolduğunda ben de eve girmiştim. Ben girince oturduğu koltuktan ayağa kalkan Abby, bir bana baktı bir Timothy'ye. Ardından, Tim'i pek umursamayarak, 'Ah, geldin mi tatlım? Biz de seni bekliyorduk," dedi.

Anlamayan gözlerle Abby'ye bakarken, diğer koltuktan kalkıp yüzünü bana çeviren adamı gördüm. Oldukça uzun boyluydu. Geniş bir vücudu vardı ve kırklı yaşlarının başında duruyordu. Üzerindeki takım elbise vücuduna otururken, kolundaki saatine kadar oldukça düzenli bir görüntü sergiliyordu. Su yeşili gözleriyle beni baştan sona süzünce, tüm vücudum gerilmişti.

"Siz?" diye sorduğumda gözlerim ikisi arasmda gidip gelmeye başladı. Adam yüzüne oldukça tedirgin edici bir gülümseme yerleştirdi.

"Sonunda seninle tanışabildiğime memnun oldum, Annabelle," dedi, ismime değişik bir vurgu yaparak.

"Peki ya siz kimsiniz?" Yönelttiğim bu soruya karşılık, Abigail onu tanıtmak için ağzım açmıştı ki adam kibar bir el hareketiyle onu durdurdu. Abby'ye yine benim için tedirgin edici olan, fakat dışarıya oldukça samimi görünebilecek bir gülümseme gönderip tekrar bana döndü.

"Barthram."

Barthram? Bu isim... Avcıların lideri olan Barthram mı?

"Barthram Sullivan," diye eklediğinde, tüm bedenim kaskatı kesildi ve ağzım yer çekimiyle tanıştı.

Sullivan mı? Ah, yok artık!

BÖLÜM 28

ZEHİR

Laura Sullivan

aura'nın su yeşili gözleri, iki saattir yakışıklı barmenine ya-

1—/zan kızıl saçlı kıza odaklanmıştı. Bu kız gerçekten onun ilgisini çekebileceğini mi düşünüyordu?

Önünde duran kokteylinden bir yudum aldı ve avım izleyen bir yırtıcı gibi Kaleb ve ona yılışmaya çalışan kızılı süzmeye devam etti. Bu kızı şu an, tam burada, yerin dibine sokar sonra da oraya hapsederdi. Fakat Kaleb, "Sakin beni müşterilerle karşı karşıya getirecek bir şey yapma," diyerek uyarıda bulunmuştu.

Laura'nın o zamanlardaki tek amacı Kaleb hakkında bilgi edinebilmektir. Fakat bu oğlan da tıpkı abisi gibiydi, geçmiş ve kendisi hakkında konuşmuyordu. Laura yine de birkaç bir şey öğrenmişti. Mesela; annesinin o küçükken öldüğünü, babasının yeniden evlendiğini, Jay'le aynı zamanlarda eğitim alıp, eğitimi bittikten sonra kasabayı terk ettiğini, Oliver'm babası Skylar Rane'in amcası olduğunu...

Bu konuşmanın öncesinde de, Jay ile aralarında olan çekişmenin nedenini öğrenmeye çalışmıştı, Laura. Kaleb ise, "Seni onun yüzünden kullandığımı mı düşünüyorsun?" diye sorarak, Laura'nın aklındaki asıl soruyu direkt dile getirmişti. Sonrasında ise tek bir cümleyle konuyu kapatmıştı. "Seni kullanmak isteseydim, çok daha erken bu işe kalkışırdım, sarışın."

Laura buna inanmak istiyordu, zira Kaleb'a karşı tarifi imkânsız bir çekim hissediyordu. Fakat işler inanmak istemediği gibiyse

eğer, yakışıklı barmeninin katili olabilirdi. Eh, madem kendinin olamıyordu, o zaman yaşamasının da bir anlamı yoktu, değil mi?

Sen iyice ahine benzedin, diyerek onu ikaz etti iç sesi.

Kan çekiyor işte, dedi ve iç sesine dudak büzdü, genç kız.

O sırada yeşil gözlerinin odağına yine kızıl saçlı kız düştü ve Laura artık dayanamayarak yavaşça kendi bar taburesinden kalkıp kızın yanındaki tüm zarafetiyle oturdu.

Kızıl, Laura'ya yan bir bakış attı fakat sonrasında hiç oralı olmadı. Gözlerini tekrar Kaleb'a çevirerek neredeyse onu gözleriyle yemeye devam etti. Laura

da göz ucuyla yakışıklı barmenine baktı. Kaleb, içkileri doldurmakla meşguldü. Geniş omuzlarını belirginleştiren V yaka siyah bir kazak ve uzun bacaklarını daha bir leziz gösteren kot pantolon giymişti. Siyah saçları ne çok uzun ne çok kısaydı ve önü kalkık duruyordu. Yeni çıkmaya başlamış kirli sakalı ona daha seksi bir hava katmıştı. Ve bu görüntü kendi de dâhil diğer kızların da aklım başından alıyor olacak ki kızıl transa girmiş gibi Kaleb'i izliyordu.

Laura, yapmacık bir gülümsemeyle kıza baktı ve "Sence de çok hoş değil mi?" diye sordu.

Kızıl, bakışlarını Laura'ya çevirerek, "Hoş mu? Hayır, tatlım bu kelime basit kaçıyor. Çocuk resmen taş," dedikten sonra tiz bir kahkaha attı.

İşte şimdi kimse bu kızıl kafayı Laura'nın elinden alamazdı! Tam kıza doğru bir hamle yapacakken birisi bileğim tutunca ona doğru döndü. Kaleb kolunu barm üzerinden uzatmış ve Laura'yı tutmuştu. İkaz dolu bakışlar eşliğinde bir kokteyl uzattı. "İçkiniz."

Bakışlarıyla resmen, sakın diyordu. Sonrasında mecburen diğer müşterilerle ilgilenmek için barm diğer tarafına ilerledi. Laura ise arkasından gözlerini devirmek zorunda kalmıştı.

"Seni tanıyorum," diyerek parmağım salladı, kız. Laura kaşlarını çatarak ona baktığında, "Sen şu, Bay Mükemmel'in kız kardeşisin," dedi. Mükemmel kelimesini vurgulayıp eliyle tırnak işareti yapmıştı. "Fakat abinin biraz gelgitleri var sanırım," diyerek ekledi soma. "Okulda benimle ilgilenip, okul çıkışı tammıyor-muş gibi arabadan indirdi."

Laura, kıza sanki dünyaya yeni gelmiş bir tür görüyormuş gibi baktı. Bu ne aptal bir şeydi böyle? Jay muhtemelen, Annabelle ile ilgilenmiyorum, istediğimle takılıyorum politikasını izlerken, bu salağı kullanmış olmalıydı.

Kız, bir anda bakışlarını tekrar Kaleb'a çevirince Laura, "Senin için çok üzıldüm," diyerek dudaklarını büzdü. Kız kafası karışmış gibi kendisine bakınca, sanki büyük bir sır verecekmiş gibi yaklaşması için bir işaret yaptı ve kız kendisine yaklaştığında kulağına fısıldadı.

"Çünkü o çocuktan da bir şey çıkmaz. O bir gay."

Kızıl saçlı aptalın yüzünde oluşan şaşkın ifadeye kahrkaha atmamak için kendini zor tutsa da yüz ifadesini olduğu gibi tutmayı başarmıştı. Eh, madem onu parçalara ayıramıyordu, bu şekilde Kaleb'tan uzak tutmasında da bir sakınca yoktu. "Emin misin? Hiç öyle gibi durmuyor," diyerek Kaleb'ı süzdü kız.

Laura'nın sinirden neredeyse tepesinden dumanlar çıkacaktı. Yine de yüzüne oldukça samimi bir gülümseme yerleştirdi ve "Bu gözler yanılıyor olamaz," dedi parmaklarıyla iki gözünü gösterip. "Onu bar tuvaletinin orada, kaslı sevgilisiyle beraber gördüm, anlarsın ya," diyerek ekledi ve göz kırptı.

Kız, Kaleb'a son bir bakış atıp suratını buruşturarak bardan kalktı ve arka masalardan birine geçti. Laura iki karış sırtırken bir anda bileğinden çekştirilince ne olduğunu şaşırdı. Bar tuvaletine giden ara koridora çekştirildikten sonra sırtı bir anda duvara yaslandığında Kaleb'la göz göze geldi. Laura'nın anında dili damağına yapışmıştı.

"Gay?" diye sordu Kaleb, dudaklarını oynatarak. Kaşları ilgiyle havaya kalktı. "Kaslı sevgilisi?"

Laura, ilk kez onunla bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla neredeyse bayılacaktı. Fakat sakın görünerek su yeşili gözlerini Kaleb'm yüzünde dolaştırdı. Kaleb'm kahverengi gözleri, Lau'nun su yeşillerine kilitlenmişti. Boyu kendisinden oldukça uzundu ve bu yüzden hafifçe eğilerek yüzlerini hizalamıştı.

"En başta aptal diyerek seni fazla hafife aldım, sarışın." Kaleb'm gözleri Laura'nın dudaklarında takılı kalınca, ortamda

derin bir sessizlik oluştu. "Sanırım, gay olmadığımı uygulamalı olarak gösterme zamanı."

Laura, Kaleb'ın baştan çıkarıcı sesine odaklandığı için söylediği şeyi kavraması epey sürmüştü. Daha ne olduğunu anlamadan, Kaleb dudaklarını Laura'nın dolgun dudaklarma bastırdı. Genç kız, anın şokuyla ne yaptığını bilemezken Kaleb, Laura'nın ona karşılık vermesini bekliyor gibiydi. Laura

içinde bulunduğu durumu fark ettikten sonra, büyük bir şok dalgası tüm bedenini kapladı. Yakışıklı barmeni onu öpmüştü!

İkisi de bir anda ateşe verilmiş gibi tutuşmuşlardı. Kaleb, öpüşüne karşılık aldığı için daha sert bir şekilde öpüşünü derinleştirdiğinde, Laura'nın içinde oynayan duygular resmen kalbine baskı yapıyordu. Aralarındaki yoğun çekim neredeyse alev alma noktasındaydı. Laura, arım verdiği yoğun dürtüyle Kaleb'm saçını çektiğinde, genç adam dudaklarına doğru inledi. "Beni şu anda kıskırtmasan iyi edersin, sarışın," diyerek konuştuğunda, Laura ilk defa utandığını hissetti.

"Kaslı sevgiliye de bakm siz!"

Kinayeli bir kız sesi aralarına yıldırım gibi düşerken Kaleb başım geriye çekerek, arkasında duran kızıla baktı. Laura da aym noktaya baktığında önce gözleri kısıldı, ardından dudaklarma alaycı bir gülümseme yerleşti. "Ah, o kaslı sevgilisinin ultra seksi bir sarışm olduğunu söylemeyi unutmuşum. Kaslarımı görmek ister misin, tatlım?" Son cümleyi sırtarak söylese de kıızı şu anda parçalara ayırma plam yapıyordu.

Kaleb gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, kız Laura'ya son olarak düşmancıl bir bakış attı ve kızlar tuvaletine girdi. "Onu mekânın içinde parçalayamasam bile, elbet dışarı çıkacak," dedi Laura, kızlar tuvaletinin kapışma bakarak.

Kaleb, bir eliyle Laura'nım sarı tutamım kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunlara takılma, küçük. Ultra seksi sarışının karşısında zaten şansı yoktu."

"Bana küçük deme, alt tarafı aramızda dört yaş var!"

Kaleb, "Ben daha çok boyun yüzünden demiştim," dediğinde Laura sinirden morarmaya başlarken, parmak uçlarında

M. RISE

267 yükseldi ve yüzünü Kaleb'a hizaladı. Keşke bugün topuklu giy-seydim diye içinden homurdanırken, parmağını Kaleb'm gözüne sokarcasma uzattı ve "Ben kısa değilim. Sen çok uzunsun," diyerek hırladı.

Kaleb, daha fazla nasıl seksi olabilirim konulu bir gülüş daha attı. "Sinirlenince daha bir hoş oldun, küçük kurt," derken yüzünü Laura'ya iyice yaklaştırmıştı.

"Kaleb Rane!" diyerek ismini sanki bir lanet oluşturunuyor-muşçasma hararetle söylemişti, genç kız. "Seni bu söylediklerine pişman edeceğim!"

"Hımm, nasıl olacakmış o?" diyerek muzip bir tavırla gülümsedi, Kaleb.

Laura, birden yüzünü Kaleb'in yüzüne yaklaştırdı. Genç adamın gülümsemesi birden ciddiyete dönüşürken, Laura dudaklarını, neredeyse onun dudaklarına değecek kadar yaklaştırdı. Bir elini boynuna attığında, Kaleb iyice kasılmıştı. Dolgun dudaklarını Kaleb'in çenesine sürttü.

Kahretsin diye içinden mırıldandı, Laura. Şu an amacmdan sapmak üzereydi. Neyse ki son anda kendini tuttu ve Kaleb, dudaklarını tam Laura'nın dudaklarıyla buluşturacağı sırada, genç kız birden geri çekildi.

Parmaklarının ucunda yükseldiği ayaklarını tamamen yere basarak, eski boyuna döndü ve kendisine tepeden bakan Kaleb'a alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sanırım bu küçüğü hafife almaman gerektiğini anlamışsmdır."

Kaleb, gözlerini kıstı. "Sen şeytann tekisin."

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," diyerek elini kalbine koydu ve duygulanıyormuş gibi yaptı, genç kız.

"Kaleb!" Bir erkek sesi koridorda yankılanırken, Kaleb başını geriye doğru çekti ve koridorun sonuna baktı. "Geliyorum, Andy," diye bağırdıktan sonra tekrar Laura'ya döndü. "Beni bekle."

"Benim telefonla konuşmam gerekiyor, işin bitince dışarı gel," dedi Laura ve tek eliyle sarı saçlarını savurduktan sonra havalı bir şekilde yürüyerek koridordan çıktı. O sırada, bir anda önüne çıkan birisiyle çarpışınca sendelemişti. Yüzüne düşen

saçlarını geriye atarak, başını kaldırdı ve çarpıştığı sarışın kızla göz göze geldi.

"Üzgünüm, seni görmedim," diyerek gülümsedi kız. Laura da ruh hali oldukça iyi olduğu için belli belirsiz gülümseyerek, olayı uzatmadan yürümeye devam etti ve bardan çıktı. Ayağının takılmamasına ve kıvrarak yürümeye dikkat etmişti tabii. Hala kibirli Laura gibi davranabildiği için şükreliyordu, zira Kaleb, Laura'yı kurtken resmen kuzuya çeviriyordu. Ve onu öpmüştü! Dudaklarma aptal bir sırıtma hâkim olurken, kafasının içinde bir ses yankılandı.

Kendine gel! Bu sevgi yumağı hallerin midemi bulandırıyor.

Pardon?

Ben senin egonum, Laura. Ve biraz daha böyle saftirik gibi sırıtmaya devam edersen, kusacağım.

"Aman tanrım, egom sonunda canlandı!" diyerek gözlerini büyüttü, Laura. Ardından kafayı yediğini anlayarak, başını iki yana salladı ve silkelendi.

Aslında buradan hemen gitmesi gerekiyordu çünkü babası ve abisiyle yemek yemesi gerekti. Jay'in gelmeyeceğini düşünüyordu ve bu onu ölümüne korkutuyordu. Bugün festivalde onunla konuşma fırsatı olmamıştı çünkü küçük göğüslü cadıyı sinirlendirdiği için neredeyse tüm vücudu kızartılıyordu. Laura, kıza o sözleri söylediği için biraz pişman olmuştu tabii.

Ama Alexis cadısı da beni sinirlendirdi, diye düşündü. Yine de kendisinin haksız olduğunu biliyordu, söyledikleri hiç hoş şeyler değildi. O yüzden olayı uzatmamış ve hemen orayı terk etmişti. Bu konuyu daha sonra halletmeye karar vermişti çünkü şimdiki konusu daha mühimdi. Babasıyla baş başa yemek yeme fikri, Laura'yı oldukça rahatsız ediyordu.

Sokağın sonuna yürüyerek, müzik sesinin duyulmayacağı bir alana geçti ve telefonunu çıkarttı. Korkunç Yaratık yazan ismi tıklayarak Jay'i aramaya koyuldu.

"Ne var?" Jay yine son çalışta telefonu açmıştı.

"Sevgili abiciğim, bir kere de şu telefonu-"

"Bir kere de şu lafı uzatma," diye sözünü kesti Jay, homurdanarak.

"Ah, yoksa meşgul müydün?" diyerek muzip bir ses tonuyla konuştu.

"Annabelle mi orada? Ah-ha! Yine yakaladım değil mi?"

"Çenenin yayları yine gevşedi senin," dedi Jay, telefonun ucundan ölümcül bir sesle.

Laura gözlerini devirdi. "Her neyse. Babamla buluşmamızda beni yalnız bırakmayacağını umuyorum."

Jay bir süre ses vermese de sonunda, "Geleceğim," dedi düz bir sesle. Laura tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, Oliver'm lanetli suratıyla karşılaştı.

"Lanet olası, yine mi sen?" diye tısladı bir anda.

Suratını buruşturunca, genç adamın mavi gözleri parlarken dudakları yana kıvrıldı. "Beni görünce çok sevineceğini biliyordum," dedi, ses tonu alaycıydı.

O sırada, Laura'nın elindeki telefonu aniden alarak Jay'in suratına kapattı. Genç kız şaşkınla telefonu almak için ona doğru bir hamle yaparken, "Defol git şuradan, hasta herif!" diye bağırdı. Oliver başım onaylamaz bir biçimde iki yana sallayarak Laura'nın kolundan tuttu.

"Benimle geliyorsun, bebek."

Laura sinirden köpürürken, Oliver'a alaycı bir kahkaha attı.

"Seninle asla bir yere gelmem."

Genç adamın yüzüne yayılan şeytani gülümsemeyi görünce

kaşlarını çatarken, arkadan Laura'nın kollarını iki kişi kavradı.

"Bu da ne demek oluyor?" diyerek kükredi, Laura.

Arımda kolunu kavrayanlardan birine dirseğini geçirdi ve kolunu kurtarır kurtarmaz, bilekte biten botunun içindeki bıçağı çıkardı ve diğerinin kolunu kesti. Kolunu kestiği, kısık sesli küfürler savururken, öteki çocuk toparlanmış olacak ki elleri Laura'mn sarı saçlarını kavradı. Laura kurtulmak için çırpınırken, "Bu işten kurtulduğumda, ilk iş o elini kıracağım," diyerek hırladı.

Bıçağım bir anda ters çevirip kendisini tutarım dizine sapladığında, oğlan geriye doğru sendelerken ellerini Laura'mn saçlarını çekmişti. Genç kız bu hamlenin onu durdurmayacağım biliyordu, ama pisliğin acısı büyük olacaktı.

Oliver, "Bir kızı zapt edemiyor musunuz?" diye sorarken, can çekişen adamlara iğrenircesine baktı. İşin kendisine kaldığını anlayınca, bıkkın bir şekilde nefes verip Laura'ya doğru ilerlemeye başladı. Diğer ikisi zehirli bıçak yüzünden acı çekseler de yine toparlanıp Laura'yı tuttular.

Laura'nın tek çaresi dönüşüm geçirmektir. Hemen odaklanmaya başladı ve yavaş yavaş dişlerinin keskinleştiğini hissettiği sırada, Oliver bir anda Laura'nın ağzına bir bez kapattı. "Bu zehirlerin en sancılı türü, Laura," diye fısıldadı kulağına doğru. "Ferox."

Laura, debeleniyor ve elinden kurtulmaya çalışıyordu. Oliver, "Ferox'un etkilerini biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda Laura onun mavi gözlerine bakarken öfkesini gözleriyle kusuyordu. "Dur hatırlatayım; dönüşüm geçiremezsin. Ve en güzel etkisi yavaş yavaş tüm organların erirken, kendini karanlıkta bulacaksın," dedi eğlenir gibi. "Kendini bana teslim etme zamanı, sarışın şeytan."

Genç kız, aniden dizini bükerek Oliver'ın erkekliğine sert bir darbe indirdi ve kollarını tutanlardan birinin elini ısırdı. Kurtulur kurtulmaz diğerinin gözlerine parmaklarını soktu. Hepsi sinirle homurdanırken, sokağın sonuna doğru koşmaya başladı fakat tam mekâna yaklaştığında yine yakalanmıştı. Ağzına bez parçası örtünmeden önce son gücüyle bağırdı.

"Kaleb!" Burnundan giren koku resmen içindeki tüm organları yakıyor gibiydi. Gözlerinin önü kararmaya başlarken, kendini uğursuz karardığa teslim etmekten başka çaresi kalmamıştı.

BÖLÜM 29

CANAVAR

Annabelle Jefferson

'ine kelimelerin kifayetsiz kaldığı anlardan birini yaşıyor-

JL dum. Barthram Sullivan, avcılarının lideri... Bir Sullivandı. Buna şok olmuştum. Ve şu anda bizzat evimin oturma odasında ayakta durmuş, tedirgin edici bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Buna daha çok şok olmuştum!

"Barthram neredeyse gidiyordu, tatlım. Gitmeden yetişmene çok sevindim," diyerek gülümsedi, Abigail. "Geç otur şöyle."

Bana ikaz dolu bakışlar attı; çünkü şu an tam bir yabani gibi durmuş, saçma bir surat ifadesiyle karşımda duran adama bakıyordum.

Kucağımdaki köpeği kimsenin umursadığı yoktu, ben de umursamamayı seçtim ve onu indirmeden Barthram'a doğru ilerleyerek arkası mutfığa denk gelecek şekilde duran tekli koltuğa oturdum. Barthram da takımının ceket düğmelerinden birini açarak, zarif bir şekilde sol çaprazımdaki koltuğa oturdu.

"Sonunda taşınabildik," diyerek gülümsedi. "Gerçi ben seni gayet iyi tanıyorum."

Tanrım! Bu da ne demekti şimdi? Jay ve beni biliyor muydu? İyi ki Jay beni bıraktığında evin önünde hiç konuşmamıştık, adamın avcı kulaklarıyla bizi dinleme ihtimali baya yüksekti.

Adam benim donmuş surat ifademi görünce, gülümsemesi biraz daha genişlerken, "Abigail senden çok bahsetti," diye ekledi.

Tuttuğum nefesimi seslice verme isteğimi bastırarak, rahat görünmeye çalıştım.

Bir dakika? Abigail senden çok bahsetti de ne demekti? ÇW

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diyerek, yanımdaki tekli koltuğa oturan Abby'ye ve Barthram'a baktım.

"Sana, saldırıya uğradığın zaman avcılarının lideriyle görüşeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun, tatlım?" Onaylar gibi başımı salladığımda, "Barthram avcılarının lideri," diyerek ekledi, Abigail.

"Bunu zaten biliyorum, Abby. Bilmediğim kısım bu adam oturma odamızda ne arıyor?" diye bağırma isteğimi hiçe sayarak, "Hımm," diyebildim sadece.

"Sanırım, o işi biri benden önce halletmiş," dedi Barthram. Kolunu, koltuğun kenarma dayamış, işaret parmağım yavaş bir ritim tutarak koltuğa vuruyordu. Yoğun bakışları üzerimdeydi. Ah, her şeyi biliyor işte!

"Ben Laura'nın babasıyım, Annabelle," dediğinde, köpeğin başını okşayan ellerim istemsizce durdu. Barthram, gözlerini yavaşça Timothy'ye sabitledi ve başım yana eğerek ona baktı. Timothy, kucağıma sinerken hırıldandı. Adam tek bakışıyla köpeği bile korkutmayı başarmıştı.

"Aynı okulda olmanız çok güzel, arkadaşlığınızı biliyorum ve bu bizim için daha iyi." Hiç de sevimli sayılmayacak bir gülümsemeyle Abby'ye baktı. Abby de ona gülümsediğinde, avazım çıktığı kadar çığlık atarak evde tur atmak istedim. Bunlar birlikteydi!

"Oğlumla da tanıştırıyor olmalısın," dedi Barthram, parlak gözlerini yavaşça bana çevirdi.

"Evet, tanışıyoruz." Rahat görünmeye çalışıyordum ama şu an tüm vücudum gerginlikten kaskatıydı.

"Bu daha da güzel," dedikten sonra gülümsedi, fakat bu kesinlikle iç rahatlatan bir gülümseme değildi. "Bu kadar yeter, nasılsa akşam yemekte konuşma fırsatımız çok olacak. Sizi bekliyor olacağım."

Yavaşça ayağa kalkıp ceketinin düğmesini ilikledi. Akşam yemekte? Jay ve Laura'nın babalarıyla yiyecekleri akşam yemeği. .. Abigail ve ben de?

Tanrım, bana şaka mı yapıyorsun?

"Annabelle, iyi misin karamelim?"

Abby, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Çünkü Barhtram gittiğinden beri, yaklaşık beş dakikadır, boş boş kapıya bakıyordum. "Bana neden biriyle görüştüğünü söylemedin?"

Sorduğum soruyla beraber dudağımı ısırıldı. "Aslında her şey çok hızlı oldu, sana söylemek için benim de bir şeylerden emin olmam gerekiyordu. Şimdi eminim."

Afallamış bir halde Abby'ye bakarken elimle yüzümü sıvazladım. Jay'in ve muhtemelen Laura'mın bu durumdan hoşlanmayacağı yüzde yüz kesindi. Bu işin içinden nasıl çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca ben, avcıların lideri derken ünlü iş adamları gibi birini beklemiyordum. Adamı alması için resmen özel şoförü gelmişti!

"Aslında nemfler birliktelik kurmak için insan erkekleri tercih ederler. Fakat onun ne kadar çekici bir adam olduğunu sen de gördün," dedi Abby konuşmaya devam ederek. "Ah," derken iç çekmişti. "Bir kurtla aşk yaşayacağımı kim tahmin edebilirdi ki?"

Şahsen ben edemezdim. Özellikle Jay'in babasıyla aşk yaşayacağını hiç edemezdim, Abby.

"Ama sen bundan pek hoşlanmış gibi değilsin? Barthram'ı sevmedin mi?" diye sordu, benim sessiz kaldığımı görünce. Ona ne diyebilirdim ki? İlişkisine karışma hakkım yoktu.

"Ben sadece... bilemiyorum. O bir lider Abby, sorumlulukları çok ağır. Seni üzmesinden korkuyorum."

"Merak etme, karamelim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bana karşı oldukça düşünceli. Hem eğer beni üzerse, onu ışık topu komasına sokarım." Kaşlarını sahte bir sinirle çattıktan sonra gülümsedi. Ben de ona zorla

gölümsedikten sonra köpeği de alarak ayaklandım. "Yemek saatinde hazır ol, geç

kalmayalım. Ayrıca bu tatlı şeyi sokakta bırakmamakla iyi etmişsin. Hadi onu hemen yıka, ben de mamasını kaba koyayım."

"Tamam," diyerek yarım ağız geveledikten sonra yukarı çıktım ve odamm kapışım kapattım. Tim'i yere bırakıp titreyen ellerimle Jay'i aradım. Bizi yemekte görüp kısmi bir şok geçirmeden önce ona gerçekleri hemen söylemeliydim.

Üçüncü çalışta açtı. "Belle?"

"Evet. Benim. Eee şey. Ne yapıyorsun?"

Arkadan bağrıışma sesleri gelince kaşlarımı çattım. "Eğitim veriyorum. Uygun bir zaman değil."

"Tamam. Sonra konuşuruz," dedikten sonra bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım. Elimi kalbime götürüp soluklanırken telefonun ekranındaki saate baktım. Daha yemeğe üç saat vardı, belki şansımı tekrar denerdim.

Aklımı kurcalayan başka bir konuya odaklanarak, bilgisayarımı kucağıma aldım ve arama motoruna cadılar yazdım. Göz rengi değişmesi olayını araştırmam gerekiyordu, fakat nereden bilgi edinebileceğimi bilmiyordum. Sam ve Alexis önce şaşırp sonra bir şey yokmuş gibi davranıyorsa, demek ki ya bir şeyden emin değillerdi ya da benim bilmemem gereken bir şey vardı. Jay'in de benden bir şeyler sakladığına emindim. Abby ise şu an benim kuruntumla ilgilenecek durumda değildi. Bu işi kendim çözmeliydim.

Aramada çıkan sonuçlar benim işime yarayacak türden değildi, tarihte Salem kasabasında yakılan cadılardan ve suçlamalardan bahsedilen bir ton yazı vardı. Cadılar, hala insanlar için fantastik canlılar olduğu için gerçek bilgilere ulaşmak internetle olacak gibi değildi. Hangisi doğru bilemiyordum.

Kurtadam yazdığımında ise karşıma Lycanthrope ismi çıktı.

"Bir insanın kendini kurt sanması, kurt özellikleri göstermesi, bir insanın gerçekten kurt formuna bürünebilmesi efsanesi Lycanthrope/ Kurtadam olarak adlandırılır. Kurtadam efsanesinin çıkış kaynağı hakkında yeterli bilgi bulunamamaktadır."

İlk avcı, Lycan. Kurtadam efsanesinin gerçek çıkış kaynağı... Vay be!

Bilgisayarın ekranını kapattım ve ayağa kalktım. Aynanın karşısına geçtiğimde, odaklanarak aynayı çatlatmayı deneyecek ve göz rengime bakacaktım. Yaklaşık on beş dakika boyunca aynaya öylece baksam da bir sonuç elde edememiştim. Pes ederek kendimi yatağa attım.

"Lanet olsun, bu güçleri kontrol etmek istiyorum artık!" diyerek kendi kendime yakınırken Timothy havladı. "Ah seni unuttum, tontonum." Ayağa kalkıp onu kucağıma aldım. "Hadi gel seni yıkayalım."

Onu banyoda bir güzel köpürterek yıkadıktan sonra ona Abby'nin getirdiği mamayı verdim. Ben de yıkanıp üzerine yarım kollu bol bir bluz ve altına da şort giydim. Timothy'yi ve kendimi kurutma makinesiyle kuruttuktan sonra bilgisayarımı açarak dizi izlemeye başladım. Biraz gerginliğimi atmam gerekiyordu, kendimi Sullivanlarla geçecek yemeğe hazırlamalıyım.

İzlediğim dizilerden birini açtığım sırada, Timothy yatağın üzerinde, yanıma sokuldu ve yüzümü yalamaya başladı. "Tim! Yapma şunu. Dilinin bana değmesinden hoşlanmıyorum," diye azarladım onu.

"Peki, benim dilimin değmesinden hoşlamr mısın?"

Eğer Timothy dile gelmediyse ve boğuk, erkeksi bir ses tonuna sahip olmadıysa, şu an odamda bizden başka biri vardı. Yatakta ışık hızıyla doğruldum ve gözlerimi ardına kadar açarak pencereimin önünde dikilen Jay'e baktım. Bu çocuk nasıl bu kadar rahat odama girebiliyordu?

"Sen... Senin burada ne işin var?" Sonra kaşlarımı çattım. "Şu pencereye demir taktırma işini bir daha düşünsem iyi olur."

"Bunun beni durduracağım düşünüyorsan, taktır tabii," dedi ellerini iki yana açarak.

Gözlerimi devirdim. "Neden geldin?"

Jay kaşlarım havaya kaldırdı. "Telefonda nasıl konuştuğunun farkında mıydın?" Bön bön bakınca bıkkın bir nefes verdi. "Beni ilk defa aradın, Belle. Önemli bir şey olmuş olmalı, söyle hadi."

Olumsuz anlamda başımı salladım. O kadar hızlı sallamıştım ki başım neredeyse kopacaktı. "Öylesine aradım."

Jay inanmamış olacak ki üzerime doğru yürüdü ve bir parmağıyla omzumdan ittirip yatağa düşmeme neden oldu. Sonra üzerime doğru eğildi ve "Bana yalan söyleme," diye fısıldadı.

"İşin var sanıyordum," dedim konuyu dağıtmak adma. Jay anında karşılık verdi. "Seni görmek daha cazip geldi."

Heyecan, ilmik ilmik tenime işlenirken dudaklarım kuruduğu için dilimle hafifçe ıslattım. Jay'in bakışları dudaklarıma düştüğünde, ıslak dudaklarım hafif aralık kaldı. Bakışlarındaki derin arzuyu görebilmişim. Tim yanımda hareket ederek hırlayınca, Jay bakışlarım ağır bir hareketle ona çevirdi. Başım hafifçe yana yatırdı ve köpeğe karanlık gülümsemelerinden birini gönderdi. "Yastık kafa, bize biraz izin verir misin?"

Bir anda elini poposuna koyarak Tim'i yataktan yavaşça itekleyince Tim, yataktan düşmek zorunda kaldı. Neyse ki, böyle hareketlerle zarar görecektik kadar küçük bir köpek değildi. "Hey, ne yapıyorsun?" diyerek omzuna vurdum.

Omuz silkerek, "Dikkatimi dağıtıyordu," dediğinde başımı iki yana sallayarak hayret içinde ona baktım. Onun ise tek yaptığı beni zerre umursamamak oldu. Bir anda beni kenara iterek, sırtım yatak başlığına yasladı ve ayakkabıları yatağın dışmda kalacak şekilde bacaklarım uzattı. Timothy, Jay'in ayakkabısını ısırmaya çalışıyordu. Jay de ayağını hafifçe yukarı kaldırarak onunla uğraşıyordu.

Bu ikisinin anlaşma şekli sanırım buydu. Gülmemek için kendimi zor tutarken, Jay'in boğuk sesi beni düşüncelerimden arındırdı. "Aç bakalım."

Anlamayan gözlerle ona bakınca, gözleriyle bilgisayarı işaret etti. "Ne bakıyorsun, ölü balık gibi? Ne izliyorsan onu aç."

Biraz daha suratına bön bön baktıktan sonra, bir şey söylemeden bilgisayarı kucağıma koydum ve diziyi kaldığı yerden devam ettirdim. Şu an Jay benimle dizi mi izliyordu, yoksa ben rüya falan mı görüyordum? Başımı hafifçe yanına çevirerek ona baktım. Yerli Apollon, gerçekten yammdaydı!

İlk beş dakika oldukça sessizdi, sanırım olayı kavramaya çalışıyordu. Aynı zamanda ayağıyla Timothy'yi oynatmayı da

kesmiyordu. Dizide, başrol adam bir anda birini gayet rahat bir şekilde korkuluklardan aşağı atınca, Jay'in dudakları şeytani bir şekilde yana doğru kıvrıldı. "Bu adamı sevdim."

Gözlerimi devirdim. Kesinlikle beyefendinin sevdiği şey adam değil, adamın birini balkondan atmasıydı! O sırada, dizide vampirleri görünce suratım buruştu. Fırsattan istifade, "Vampir diye bir şey var mı?" diye sordum.

Gözünü ekrandan ayırıp bana dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi baktı. "Kan emici, Transilvanya hortlakları gerçek değil."

"Pardon? Sanki çok garip bir şey sormuşum gibi davranma-sana. Bir kurtadam olduğunu unutuyorsun galiba?"

Baygın bakışları yüzümde dolaşırken, "Avcı," dedi, düz bir ses tonuyla.

"Şu an yanımda kurda dönüşebilen bir avcı uzanıyor," diyerek, aym baygın bakışlarla ona karşılık verdim ve avcıya vurgu yaptım. "Bir cadıyım, aym zamanda bir nemfle yaşıyorum. Hatta yeşil ışıklı bir orman nemfi bile gördüğüme göre, her şeyi sorgulayabilirim."

"Orman nemfi?"

Bir anda oraya takılmasına anlam veremesem de, "Evet, adı Moss," dedim.

Jay'in çenesi bir anda kasılmaya başlayınca, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir orman nemfi kendini kolay kolay göstermez. Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu, buz dağı hallerine bürünürken.

Ups. "Imm... Birisi tanıştırdı."

Bakışlarımı anmda ondan kaçırdım. Bilgisayarı kucağıma aldım ve diziyi kapatarak, müzik aramaya başladım. Sonunda bulduğum şarkıyı açtığında Jay kendi kendine mırıldanırken "Eden," dedi. "Sarı kafa düşündüğümünden daha fenaymış."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Cadı olduğumu yeni öğrenmiştim ve o bana güzel bir şeyler gösterdi."

Lafımı yarıda kesen şey, Jay'in bir anda bilgisayar kucağımdan alarak yatağın bir köşesine koyması ve anında üzerime çıkması olmuştu. Ellerimle göğsünden itirmeye çalıştığımda, tek eliyle iki elimi birleştirdi ve başımın üzerine sabitledi. "Sus. Çünkü ne söylersen söyle sinirleneceğim."

"Buna hakkın yok. O zamanlar senin tek yaptığın beni korkutmaktı."

Gözlerini yatağın yanma dikerek, başım aşağı yukarı salladı. "Evet," dedi düz bir ses tonuyla. "Bu hikâyedeki kötü karakter benim." Sanki bana değil de, bunu kendi kendine söylüyordu.

O zamanlar beni korkutmasına rağmen, aynı zamanda tehlikelerden kurtaran da oydu. Ne yapmaya çalıştığı, ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Jay, çözülmesi zor bir bulmaca gibiydi. Ben tüm bunları düşünürken gözlerimiz birbirlerine kenetlenmiş, arka fonda şarkı hala çalmaya devam ediyordu.

Kalbindeki şiddeti uzaklaştırmak istiyorum. Güzelliğinin maske olmadığını farkına varmak istiyorum.

Bir elimi yüzüne koyduğumda, odadaki hava bir anda değişti. Jay'in ela gözleri, odanın ışığını sabote etmek ister gibi parlıyordu.

Seni geçmişinden gelen şeytanlardan kurtarmak istiyorum. Kalbindeki gizli duyguları tatmin etmek istiyorum.

şarkı çalmaya devam ederken, parmaklarımla yanağım okşamaya başladım. Gözlerini yavaşça kapattığında, "İstiyorum," diye mırıldandım. Parmaklarım durunca gözlerini yavaşça açtı ve artık daha koyu görünen ela gözlerini, benim kahverengilerime sabitledi. Tanrım, o kadar güzeldi ki...

"Yapamazsın," dedi, ses tonu kısıktı.

Bir elini kaldırdı ve parmağını alnına vurdu. "O şeytanlar, tam burada." Sonra aym elini kalbine doğru götürüp, parmağını oraya bastırdı. "şiddet ise burada." Parmağıyla yüzünü gösterdi. "Bu maskenin altında bir canavar saklı, Belle. şiddetle beslenen, gerçek bir yırtıcı... Bunu değiştiremezsin."

Bir süre hiçbir şey demeden birbirimize baktık. Sonunda sessizliği bozarak, "Bana, Belle demenden hoşlanıyorum," dedim. Yüz ifadesi hiç değişmeden öylece bakmaya devam etti. "Babam da Belle diye hitap ederdi ve bunun bir sebebi vardı." Bakışlarında bariz bir merak vardı. "Güzel ve çirkin masalı mı biliyor musun?" diye sorduğunda, kaşlarımla çatarken başımı aşağı yukarı hafifçe salladı.

"Babama o masalı okuması için sürekli baskı yapardım. Masaldaki Belle karakterini çok sevdiğim için, bana onunki gibi sarı bir elbise bile almıştı." Buruk bir gülümseme dudaklarımı kaplamıştı. "Bir canavarın bile aklım başından alan, güzeller güzeli Belle olmak istiyordum. Ve babam bana kendisi için dünyadaki en güzel varlık olduğumu söyler, o yüzden bana her zaman, Fran-sızcada güzel anlamına gelen Belle diye hitap ederdi."

Gözlerim dolmaya başladı ama gzyaşlarımla akmayacağım biliyordum. Uzun zaman önce akmayı bırakmışlardı. "Canavar herkese korku salarken, Belle'i bir kuleye hapsederken bile; Belle, canavarın içindeki güzelliği görmüştü," dedikten soma yanağındaki parmaklarımı oynatarak yanağım okşadım, oradan dudaklarına doğru bir yol çizdim. "İlk zamanlar beni korkutsan da, kırıcı sözler söyleyerek kendinden uzak tutmaya çalışsan da..."

Susup ona baktığımda, ela gözleri parlak bir tona ulaşmıştı. Sarı bir ışıık gözlerinde yanıp söndüğünde gülümsedim. "Canavarın içindeki güzelliğı görebiliyorum."

Bu söz karşısında, hiçbir şey söylemeden öylece baktı. Dudağının üzerinde duran başparmağıma bir öpücük kondurduğunda kalbim bugüne kadarki en şiddetli teklemesini yaşadı. Ona karşı hislerim akıl almaz bir boyuta ulaşmaya başlamıştı.

O sırada, Abigail'in sesini duydum. "Annabelle!"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, JayTe geçirdiğim romantik anı resmen bombalayarak yok ettim, çünkü bir anda panikle Jay'i yataktan itirmiştim! O kadar afallamıştı ki, iri bedeni hiç zorlanmadan yana doğru düştü. Timothy şiddetle havlamıştı. Korkuyla yere baktığımda, Timothy'nin üzerine düşmemiş olduğunu görüp rahat bir nefes verdim. Jay, iki dirseğinin üzerinde hafifçe doğrulmuş, bana bakıyordu. Bakışı bariz biçimde, bunu gerçekten yapmış olamazsın, mesajı içeriyordu.

Gülmemek için dudaklarımı bastırdığım sırada, Abigail kapıyı açtı. "Tatlım, hediye olarak tanıdığım bir nemften özel

yapım şarap almaya gideceğim, yarım saat içinde dönerim," dediğinde suratıma bir tokat çarpsa daha az etki ederdi sanırım. Çünkü şu an, tam olarak, hediye aldığı adamın oğlu yerde uzanmış bizi dinliyordu!

"Tamam," diyerek mırıldandım Abby'ye. Neyse ki yatağım oldukça yüksekti ve Abby kapının orada durduğu sürece Jay'i göremezdi.

O sırada Tim, Jay'in suratım yalamaya çalışınca, Jay'in ayağı kalkacağım anladım ve amnda ayaklarımı yataktan sarkıtarak onun gövdesine bastırdım. Jay ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak "Yok artık!" dedi.

Onu görmezden gelip Abigail'e döndüm. Yüzümdeki saçma ifadeyi görünce kaşlarım kaldırdı. "Bir sorun mu var tatlım?"

Başımı hızla başımı iki yana salladım. "Bir sorun yok. Çok iyiyim," dediğim sırada ayak bileğimde bir baskı hissettim. Jay, bileğimden yukarıya

doğru dudaklarım tüy gibi dokundurarak öpmeye başlamıştı. Tanrım. Sana. Geliyorum.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damlası inerken, "Ben..." dedim ve iç çektim. "Bomba gibiyim," diye ekledim, sesim çok aheste çıkmıştı. Beynimin içindeki Anna ve Belle, bana bir şeyler fırlatırlarken, küfür savuruyorlardı.

Abby, önce bana garip garip baktı, ardından bir şey anlamamış olacak ki gülümsedikten sonra kapıyı kapattı ve gitti. Jay, bir anda kollarım yatağın kenarına koyunca yatak o yana çökmüştü. "Gerçekten bomba gibisin," diyerek şorttan açıkta kalan bacağıma süzdüğünde, gözlerimi kıstım. Sesi alay doluydu.

"Her fırsattan istifade etmesen olmuyor değil mi?"

"Fırsatları kaçırmamak lazım," derken gülümsüyordu. Fakat bu masum bir gülümseme değildi. Bir tilkiye benziyordu şu an.

"Ayrıca geldiğini benden önce nasıl duymazsın? Az daha yakalanıyorduk."

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi, suç bendeymiş gibi. Söylediğini duymazdan gelerek, "Bir de başavcı olacaksın," diyerek homurdandım.

Daha bu cümlem bittiği anda öyle bir hızla üzerime çıktı ki, gözle görmek imkânsızdı. Sanki ışık hızıyla hareket etmişti. Ellerimi ne ara başımm üzerinde birleştirdiğini bile anlamamıştım.

"Duyularımızı açtığımız zaman, duyabilir, karanlıkta iyi görebilir ve koku alabiliriz, Belle. Avcılar tüm bunları eğitim alarak kontrol etmeyi öğreniyor."

Sonra, bakışları büyük bir yoğunlukla yüzümü tararken, "Senin yanmdayken bazı anlarda ister istemez duyularım kapanıyor. Sadece sana odaklanıyorum," dedi.

Anna'nım, Belle'in ve benim dilimiz tutulmuştu!

"Nemf kadınla tanışmak istiyorum. Odana gizli kapaklı ziyaretleri sevsem de, böyle diken üstünde olman hoşuma gitmiyor."

Tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürmeye başladığımda, tek kaşı havaya kalkmıştı. "Sonra tanışırsın," dedim yutkunarak. "Odamda üstüme çıkmış bir vaziyetteyken değil tabii."

Birkaç saat sonra yemekte zaten tanışacaksınız.

"Yeter artık kalk üzerimden," diyerek onu itirmeye çalıştım. "Kaldırsana."

"Yine seni yere fırlatmamı mı istiyorsun?" dedim, biraz önce onu ittirdiğimi anımsatarak.

"Evet," dedi, dudaklarım yana doğru kıvrılmıştı ve bakışları yoğundu. "Çok ateşliydi."

Güçlü kal, Annabelle!

Gözlerimiz bir an olsun ayrılmazken, yüzünü yaklaştırdı ve tam dudaklarımın dibinde durdu. Nefeslerimiz birbirine karışmaya başlayınca, hormonlarım arımda devreye girdi. Yine içten içe kendimi sakinleştirmeye çalıştığım sırada yavaşça alt dudağımı öptü. Dudağım onun dolgunlukları arasında kaybolurken bu sefer üst dudağımı kavradı. Güçlü kalamıyordum. Şu an ruhen erimiş, patates püresi gibi olmuştum.

Yavaş başlayan öpüşme, hormonlarıma yenik düşüp ilkel bir arzuyla, kendimi ona doğru itmemeyle bozuldu. Jay, bir anda başımın üstündeki ellerimi bıraktı ve belimin kavisine büyük parmaklarım yerleştirdi. Belim tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak, onun gövdesine yapışırken Jay'in sert bir nefes çektiğini duydum.

Küfür mırıldanınca gözlerim ardına kadar açıldı. "Sen.. " dedi dişlerinin arasından. Gözlerini kapatıp, derin bir nefes çekti. "Sütyen giymedin mi?"

Eyvahlar olsun!

"Sen beni mi sınıyorsun, Belle?" diye sordu boğuk sesiyle. "Tanrım, o nasıl bir ses tonuydu öyle? Dudakları boynuma kayarken burnu kolyemin zincirine denk gelince, "Bu kolyeyi neden her zaman takıyorsun?" diye sordu.

Sesimin saçma bir tınıyla çıkmamasına özen göstererek, "Onu babam almıştı," dedim. "On iki yaşından beri takıyorum. Doğum günümde vermişti. Ve annemin içine yazdığı not, onlar öldükten sonra beni ayakta en önemli şeylerden biri oldu."

"Ne yazıyor?" diye sordu.

"Gücünün farkına var. Yapacaklarını tahmin bile edemezsin." Gözlerini ağır ağır kapatıp açtı. Bir süre öylece kolyeye baktıktan sonra, "Sana yakışıyor. Bence de çıkarmamalısın," dedi. Utançla yanaklarımın içini dişlerken, "Peki," diye mırıldandım sadece. Birbirimize öylece bakarken bir anda titreyen telefon, aramızdaki atmosferi delip geçmişti.

Jay doğrularak, cebinden telefonunu çıkardı. Telefondaki isme baktığımda, kaşları sanki mümkünmüş gibi daha da çatıl-mıştı. "Bu kız bizim ne yaptığımızı kesinlikle hissediyor," diyerek homurdandı, ardından telefonu açıp, kulağına tuttu. Muhtemelen arayan, Laura'ydı.

"Ne var?" Onun her zamanki telefonu açış şekline gözlerimi devirdim. "Bir kere de şu lafı uzatma." Bıkkın bir ifadeyle karşı tarafı dinledikten sonra, "Çenenin yayları yine gevşedi senin," dedi. Arayanın Laura olduğuna daha çok emin olmuşum. Kısa bir duraksamadan sonra, "Geleceğim," dedi, Jay.

Daha bir iki saniye geçmişken yüz ifadesi ılık hızıyla değişti ve yüz hatları büyük bir öfkeyle sarsıldı. Korkunun tohumları içimde filizlenirken, nefesimi tutarak Jay'in tepkilerini izlemeye devam ettim. Hızla yataktan doğruldu ve telefona bağıldı. "Laura!"

O sırada telefon kapanmış olacak ki, elindeki telefona doğru küfür savurdu. Hışımınla kapıya doğru yürümeye başladığında, ani bir hızla yataktan atlayarak kapıyla arasına girdim.

"Neler oluyor? Laura'ya bir şey mi oldu?"

Sinirden çenesi kasılırken, "Bilmiyorum, gitmem gerek," dedi. Yine gitmeye yeltenince, "Ben de geleceğim," diyerek kolunu yakaladım. Bana sen ne saçmalıyorsun bakışı atınca çenemi dikleştirdim. "O benim

arkadaşım, Jay. Eğer seninle gelmezsem, bu işe tek başıma kalkışırım ve eminim başımı belaya sokmadan duramam."

Bu söylediğime sıkıntılı bir nefes verdi. "Otur şuraya. Ben hallederim," dediğinde tekrar direttim. Sert yüz ifadesi bir nebze olsun yumuşamazken, "Sen benim başıma bela mısın?" diye hırladı.

Bir anda yüz ifadem düştü, neredeyse dudaklarım kıvrıp çocuk gibi ağlayacaktım. Yüzüme bakarak sıkıntıyla nefes verdi, yumuşuyor, devam et, Annabelle.

"Eğer gelmene izin verirsem, sana söylediğim komutları yerine getirecek misin?" Başımı uysal bir kız gibi aşağı yukarı salladım. "İki dakika içinde arabada olmazsan gideceğim," dedikten sonra kapıdan çıktı. İşte bu!

Işık hızıyla hazırlandıktan sonra arabaya bindiğimde telefonla konuşuyordu. Boştaki eliyle hızla arabayı çalıştırdı ve gazı köklede. "Tüm kasabanın altım üstüne getirin ve o piçi bulun."

Ses tonu sakindi fakat bu ton, bağırmasından daha korkutucuydu. Tıpkı yüz ifadesi gibi. Çenesi kasılmıştı, ela gözleri her sokak lambasının altından geçtiğimizde parlıyordu. Güzelliği ölümcüldü.

Bir anda telefonu çalınca, arabadaki derin sessizlik de bozulmuştu. Arayam görünce önce kaşlarım çatarak ekrana baktı, ardından telefonu açtı. Bir süre karşı tarafı dinledi. "O piçi öldüreceğim, Kaleb. Eğer kardeşime bir şey olursa öldüreceğim tek kişi o olmaz." Tekrar karşıyı dinledikten sonra, "Tamam, oraya gidiyorum," dedi, bunu söylerken bana kısa bir bakış atmıştı.

Telefonu kapattığında ona bir şey sormadım, daha doğrusu sormadım. Onu öfkeliyken çok görmüştüm fakat şu anki hali başkaydı. Telefonla arayarak adamlarım da gideceğimiz yere yönlendirdi. Tam yarım saatlik bir yolculuktan sonra, oldukça büyük bir depoyu andıran bir yere gelmişti. Aslında depo oldukça uzak bir alandaydı fakat Jay'in Bugatti'si yolu kısaltmayı başarmıştı.

Laura'nın burada olduğunu nasıl bilebiliyordu? Ya da Kaleb'm numarası Jay'de ne geziyordu? Gerçi buna şaşırılmamak gerekti, o Jay Sullivan'dı. Her şeyden haberi olup, hayalet gibi bir anda ortada belirebilen biriydi sonuçta.

Torpidο gözünü açarak bir bıçak çıkardı. Bu bıçağın kabzasını, Laura'nın dizinden çıkardığım bıçakta da görmüştüm. Alexis, avcılarının kendi işaretleri ve silahları olduğunu söylerken bundan bahsediyordu demek ki. Jay'in başavcı işareti demek ki bu bıçağın üzerindeki gibiydi. İşarete, bir dairenin içinde bir hançer sanki yere saplanmış gibi dik duruyordu ve hançerin etrafında üç tane çizgi yukarı doğru kıvrılıyor, sanki bir kurdun kuyruğunu anımsatıyordu.

"İşte sana ilk komut. Arabada kalacaksın." Bana dönüp sert bir şekilde konuştuğunda itiraz etmek için ağzımı açtım. Fakat lafı ağzıma tıktı. "Bir de sana bir şey olacak mı diye endişele-nemem."

Pekâlâ, beni gafil avlamıştı. Şu durumda dikkatini dağıtmanın âlemi yoktu.

"Tamam," diyerek mırıldandığımda gözleri yüzümü iyice tararken, inanmışa benzemiyordu. "Burada bekleyeceğim, onu al ve gel," diyerek tekrar onayladım onu. Evde beklemekten iyidir, diyerek beni teselli etti iç sesim.

"Kapıyı içeriden kitle, ne olursa olsun arabadan çıkma," dedi Jay ve son bir bakış atıp arabadan indi. Ardından deponun büyük kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Çok kısa bir an sonra bir araba durdu ve içinden biri inip deponun girişine doğru yürümeye başladı. Koltuğa iyice sinerek karanlık silüete baktım. Pardon iki silüete! Çünkü nereden

çıktığını anlamadığım bir silüet daha gördüm. Birisini tanımıştım, bu Kaleb'ti. Karanlıktan çıkıp yanma gelen ise bir kızdı. Bir kız?

İkisi de depodan içeri girince bir süre boş boş arkalarından baktım. Bu da neyin nesiydi şimdi? "İçeri gir sene," diyerek fısıldadı, Belle. "Sana arabada kalmanı söyledi," diye itiraz etti, Anna.

Bir süre daha beklediğimde artık içimdeki kurt neredeyse aklımı es geçmiş, tüm vücudumu kemirmeye başlamıştı. Kaleb ve Jay'in birbirlerinden hoşlanmadıkları aklıma geldi, ardından Oliver'm Kaleb ile kuzen olduğu. Ayrıca bu kız da kimin nesiydi? Burada beklediği çok açıktı. Ya Jay'e tuzak kurdularsa?

Gözlerim ardına kadar açılırken, nefesimin kesildiğini hissettim. Jay'in adamları neden hala gelmemişti, lanet olsun! Belki de elimde kocaman saçma bir kuruntuyla kalacaktım ve Jay'den çok fena azar işitecektim. Fakat şu an tek ihtiyacım olan Jay ve Laura'nın iyi olduğunu görmektir. Daha fazla arabada bekleye-meyerek arabanın kapısını açtım ve depoya doğru ilerlemeye başladım.

İçimdeki, kalbimi sıkıştıran his Laura'nın başının dertte olmasından mıydı? Yoksa kötü bir şeyin habercisi miydi?

BÖLÜM 30

CEZA

Laura Sullivan

aura gözleriyle etrafı taradığında, boş bir depoda olduklarını

1—/anlaması uzun sürmemişti. Kendilerinin bulunduğu kısım oldukça büyük bir alandı. Odanın köşelerinde boş metal ve karton kutular mevcuttu. Oldukça yüksek olan duvarların en üst kısımlarında kırılmış pencereler vardı ve içerisi toz içindeydi.

"Gerçekten Kaleb'la mı birliktesin?" diye sordu Oliver bir anda, Laura'ya dönerek. Sonra cebinden bir bıçak çıkardı ve onu havada döndürürken, alayla gülümsedi. "Sen ve kuzenim, ha?"

Laura, suratım buruşturdu. Şu an ona cevap veremiyordu çünkü ağzımda kahrolası bir bant vardı. Gözleriyle bandı işaret ederek, Oliver'dan bandı çıkarmasını istedi. "Pekâlâ, bebeğim. Nasıl olsa kimse seni burada duyamaz," diyerek bandı çıkardı, Oliver.

Laura, anında genç adamın suratına tükürdü. "Beş para etmez herifin tekisin."

Oliver tükürüğü silip mavi gözlerini kısarak Laura'ya baktı. Bu oğlan babasının müttefiki Skylar Rane'in oğluydu. Skylar, bir başavcı olmasa da, oldukça varlıklı bir adamdı ve avcılar arasında saygı görürdü. Bu yüzden Barthram Sullivan kendine saygın bir müttefik edinmişti. Laura, bu adamın yakışıklı barmeninin de amcası çıkacağını bilemezdi tabii.

Oliver şimdilerde, Eden Kingswell'in adamlarından biriydi. Laura, yılın belirli zamanlarında yapılan ve başavcıların karşı grupla kapışmaları için kendi adamlarından seçtikleri avcı düellolarında Oliver! görmüştü. Oliver karşısına çıkan Jay'in adamını düelloda yendiğinde ondan biraz da olsa etkilenmişti Laura. Onun da kendisini fark ettiğini anlaması uzun sürmemişti tabii.

Bir süre arkadaşça takılsalar da, sonra aralarında duygusal yakınlaşmalar olmuştu. Fakat hiç temas halinde bulunmamışlardı çünkü buna fırsat kalmamıştı. Ve genç kız buna şu an şükreliyordu.

Eğitiminin son aşamalarında olsa da daha önce hiç tek başına ava çıkmamıştı. Bu yüzden Oliver'a ayakçıları avlamak için sayısız ısrarda bulunmuştu ve en sonunda ikna etmişti. Fakat karşılarına ayakçılar yerine Dorchalar çıkınca, ikisi de hazırlıksız yakalanmıştı.

Laura, korksa da bir avcının yapması gerekeni yapmış ve bıçağını çıkararak Dorch'a'ya saldırmıştı. Fakat sürtüklerden biri bıçağını ele geçirmiş ve bacağına saptamıştı. En kötüsüye Oliver bacağına bıçak yediğini gördüğü halde kaçmıştı. Korkak herif!

Şu an Oliver sanki Laura'nın ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor gibi yüzünü inceliyordu. Laura bir şeyler yapmalıydı. Ama kahretsin ki bileğindeki ve ayağındaki demirlere de Fe-rox zehrinden sürmüştü ve bilekleri yanarken bırakın kurt formuna bürünmeyi, hareket bile edemiyordu.

O sırada kapıda bir ses duyunca umutla bakışlarını o yöne çevirdi. Fakat umudu anında bir gemi enkazı gibi batmıştı çünkü gelen Oliver'a yardım

edenlerden biriydi. Uzun boylu, siyahi çocuğu inceledi. Yaşı Laura'yla aynı olmalıydı, yani çaylak bir avcıydı. Oliver kendisine yardım etmek için çaylaklardan başkasını ikna edemezdi zaten, çünkü onlar her zaman kıdemli avcılarının sözünü yerini getirir, yaranmaya çakşırlardı.

Çocuk gözlerini Laura'ya çevirdiğinde, genç kızın ona baktığını görünce tedirginlikle gözünü kaçırdı. Laura'nın su yeşili gözleri ince bir çizgi haline gelene kadar kısıldı. Bu onun saçım çeken piç kuruşuydu!

"Her şey tamam mı, Jordan?" diye sordu, Oliver. Jordan isimli çocuk, Laura'nın bakışlarını fark ederek rahatsızca kıpırdansa

da onu umursamıyormuş gibi yapmayı tercih etmişti. Ama kurtuluşu bu kadar kolay olmayacaktı.

"Yeni arabayı hazırladık, eskisini de evsizin birine verdik. Her şey tamam, yola çıkabilirsiniz."

"Tamam, sen dışarıda bekle. Burayı hemen bulamazlar ama sen yine de gözünü dört aç."

Jordan başını sallayarak, "Lucas dışarıda nöbette," dedi ve endişeli gözlerle çenesini ovuşturdu. "Dinle dostum, bundan emin misin? Başımız büyük belada gibi hissediyorum, sonuçta o liderin kızı."

Oliver bıkkınlıkla nefes verdi. "Sana babamın, bu işi halledeceğini söyledim. Uzatma artık."

Jordan tekrar Laura'ya yan bir bakıştı. "Ya abisi ne olacak? O herif tam bir manyak."

Laura'nın dudakları yana doğru kıvrıldı. Şu anda muhtemelen Jordan denilen ahmağın gözünde bir şeytana benziyordu. "Seni mahvedecek," diyerek sessizce dudaklarını oynattı Laura, Jordan'a.

Jordan ise korktuğunu belli etmemek adına yüz ifadesini sabit tutmaya çalışmış ve gözlerini Laura'dan çekerek boğazını temizlemişti. "Bu işe bulaştın artık, kız elimizde. Bebek gibi mızımızlanmayı bırak," diyerek

azarladı onu, Oliver. "Eden'm seni düello için kolay biriyle eşleştirmesini sağlayacağım. Bu konuyu bir daha gözden geçirmemi istemiyorsan, şimdi git ve dışarıda bekle."

Ah, Oliver'm onu nasıl kandırdığı belli olmuştu. Çaylak avcılarının düellolarında başarılı olanlar, saygı görürdü ve kıdemli avcı olma yolunda en büyük adımlarım atarlardı. Tüm eğitim boyunca her konuda başarılı olanlar ise başavcı unvanım kazanırdı.

Jordan, endişeyle bakışlarını Oliver'a çevirirken başım salladı ve ardından odayı terk etti. Oliver ise Laura'ya yaklaşmaya başladı. "Nerede kalmıştık?"

"Eğer bana dokunmaya yeltenirsen, yemin ediyorum ki seni yaşatmam."

"Sen bana bir şey yapamazsın, Laura. Kabullen artık, benim karşımda güçsüz kalıyorsun." İyice yaklaşıp yüzünü, elleri

duvara zincirle sabitlenmiş halde duran Laura'mn yüzüne yaklaştırdı. "Öncelikli amacım seni buraya getirip, işkence yapmaktı. Fakat sen zehrin etkisiyle uyurken o güzel yüzünü izleme fırsatım oldu," dedi ve parmağım Laura'nın yanağında gezindirdi. "Sana acı çektirmek istemiyorum, Laura." Yüzünü, neredeyse dudakları genç kızın dudaklarına değecek kadar yaklaştırdı ve "Seni istiyorum," diyerek fısıldadı.

Laura, bir anda kafasını Oliver'm kafasına geçirdi. Oliver geriye doğru sendelerken, eliyle kafasını ovuşturdu. "Sen bana kafa mı attın?" diye sordu hayret eder gibi.

"İçi boş kafandan ses gelecek mi diye merak ettim," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi, Laura.

Genç adamın çenesi kasılırken, eliyle sol gözünü ovdu ve boşta kalan elinin işaret parmağını Laura'ya doğru salladı. "Bu sert hallerin seni daha çok istememe neden oluyor," diyerek gülümsediğinde, Laura hırladı.

"Bana kesinlikle dokunmayacaksın."

"Sana zorla sahip olmayacağım merak etme, ama ileride kendi isteğinle olursa hayır demem tabii. Çünkü artık benimlesin, sarı şeytan. Buradan gidiyoruz."

Genç adamın sinsi gülümsemesini görünce, Laura onun iyice aklını kaybettiğini düşündü. Bu çocuk kesinlikle hasta ruhluydu! "Cehenneme kadar yolun var! Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Geliyorsun," diyerek gülümsedi, Oliver. Ellerini siyah saçlarının arasından geçirirken, mavi gözlerinde ruhsuz bir ifade belirmişti.

"Babam bunu duyunca ne yapmayı planlıyorsun?"

"Babam, bu işi halledebilir. Senin benimle takıldığını biliyorlardı, Laura. Kendi isteğinle geldiğini düşünmelerini sağlayacağım."

"Peki ya, Jay? Geriye sadece kemiklerin kalmcaya kadar seninle ziyafet çeker, adi herif!"

Genç adamın kahkahası tüm depoyu doldurdu. "O kibirli piç bizi arayıp duracak ama bulamayacak," diyerek gülümsedi.

O sırada Oliver'm boynuna arkadan birinin elleri dolanınca, Laura'nın gözleri iri iri açılırken nefesi kesilmişti.

"Seni cehennemin yedi kat dibine bile girsen bulurdum, siktiğimin beyinsizi."

Abisinin sesini duyduğunda sevinç çığlıkları atmak istedi, genç kız. Gözyaşları gözünde toplaşırken, dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada Jay, Oliver'ı deponun duvarına doğru fırlatmıştı bile. Görüntüsüne tezat sakın bir ses tonuyla, "Sen..." dedikten sonra parmağıyla Laura'yı gösterdi. "Benim kardeşimi duvara mı bağladın?" Jay, sinirle çenesi gerilirken dudağını yaladı. Ani bir hızla Laura'nın zincirlerini kopardığında Oliver, Jay'in gücüne şaşırması olmalıydı, zira yüz ifadesi donuk bir hal almıştı.

Zincirin duvardan sökülüşü odada büyük bir gürültü koparırken, Laura serbest kalan bileklerinin acısının geçmesini bekliyordu çünkü zehirlenmiş

yerler hemen iyileşemiyordu. Laura, Jay'in arkasından gelen Jordan'ı görünce tam ağzını açarak abisini uyaracaktı fakat buna gerek kalmadı. Çünkü Jay bir anda arkasına dönerek kendisine bıçak saplamaya çalışan Jordan'm bıçağını yakaladı. Hem de keskin yerinden!

Jay'in elinden kanlar damla damla akmaya başlarken, Jordan'm ten rengi korkudan bir iki ton açılmış, gözleri devasa bir boyuta ulaşmıştı. Jay, çocuğa gülümsedi.

"Eden'dan çaylaklarını daha iyi eğitmesini beklerdim," dediğinde, Jordan bıçağı bıraktı ve geriye doğru sendeledi. Gözleri sarı bir ışıkla parlayıp dişleri keskinleşmeye başladığı sırada, Jay anında onu boynundan yakaladı. "Eğer kurda dönüşmeye kalkarsan, seni öldürürüm. Beni buna mecbur bırakma, çaylak."

Jordan korkuyla tekrar normale dönerken, Jay onu geriye ittirerek yere düşmesine sebep oldu. Ve hiç zaman kaybetmeden bıçağı Oliver'a fırlattı, bıçak oğlanın omzuna saplandı. Bıçağı hırlayarak çıkardığı sırada, Jay onun kafasını tuttuğu gibi duvara çarptı. Kalkmasma izin vermeden ayağıyla boynuna bastırmaya başladı, eğer bu güçle devam ederse Oliver'm boynu kopabilirdi.

Aynı saniyelerde Jordan kaçmak için hareketlenmişti fakat Laura ani bir hızla onun dizine tekmeyi geçirdi ve dengesini

bozarak yere düşmesine neden oldu. Bilekte biten botunu gövdesine bastırdı ve onu yere sabitledi.

"Bir yere mi gidiyordun, Jordan?" dedi, ismini küçümser bir şekilde söyleyerek. Jordan eliyle onu ittirmeye çalıştığında, Laura bağlandığı zehirli zinciri onun boynuna doladı. "Şu dünyada en sevdiğim şeylerin başında ne geliyor biliyor musun?"

Jordan zinciri çözmeye çalışıyordu, fakat zehirden dolayı acı çektiği için boş yere çırpıyordu. Ferox avcılar için en ağır zehirlerden biriydi. Çırpınmaya devam ederken ayağıyla Laura'ya vurmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Dur ben cevap vereyim; saçlarım," dedi, Laura. Su yeşili gözlerini kısarak diğer bir soruya geçti. "Ve sen saçlarımı çektiğinde, sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, Jordan'ın bayılmamak için direnen gözleri büyüdü.

"O elini kıracağımı," diye tısladıktan sonra, birden ayağını genç adamın bileğine bastırdı, ardından eliyle bileği kısıp kıldı. Jordan acı içinde sızlanmaya başlayınca, Laura zinciri boynundan çekti. Çabuk iyileşecekti belki ama kırılırken çektiği acı yeterliydi.

O sırada genç kızın gözleri odanın diğer tarafına kaydı. Jay, hala Oliver'ı boynundaki ayağıyla yere sabitliyordu. Laura bu sırada dolan gözleriyle olanları izliyordu. "Jay, o boğuluyor."

Jay, Laura'yı duymuyordu bile.

"Bırak onu, Jay!" Bu sefer ses başka birinden çıkmıştı.

Deponun bulundukları odaya açılan kapısından duyulan kız sesiyle Jay, hızla başını o yöne çevirirken, Laura da aynı şekilde bakışlarını o yöne çevirdi. Sarışın bir kız ve Kaleb kapının girişinde duruyorlardı.

Kaleb, Jay'e baktı ve "Leşin kaçıyordu," diyerek boynundan tuttuğu, dışarıda bekleyen diğer çaylak Lucas'ı bir anda ittirip yere kapaklanmasına neden oldu. Lucas'ın sarı saçları dağılmıştı ve yüzü kırmızı çizikler içindeydi. Eğer iyileşmelerini sağlayacak karışımı içmezse acısı dinmeyecek, yaralarındaki zehir kanına karışıp onu öldürecekti. Jay muhtemelen bir çaylağı

öldürmek istemediği için, onun canını almamıştı. Panzehiri içtiğinde Lucas'ın bir şeyi kalmayacaktı.

Bu sırada hala kapıda dikilen Kaleb'in çenesi sinirden kasılmış, tüm kasları gerilmişti. Odadaki manzaraya bakarken, gözleri önce yerde nefes almak için debelenen Oliver'a kaydı. Sonra kahverengileri yavaşça Laura'yı buldu. Büyük adımlarla yanına ulaştığında yanaklarını avuçlarına aldı. "Sarışın, iyi misin? Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu, gözleriyle Laura'yı kontrol ederken.

Laura, kafasını iki yana sallayarak, boş gözlerle Kaleb'a baktı. Sanki ruhu çekilmiş gibiydi. Kaleb, Laura'yı şaşırtarak bir anda kollarıyla onu sımsıkı sarmaladı.

O sırada Oliver'ın ağzından kaçan kısık nefes, Jay'in hala onu boğduğunu gösteriyordu. Jay, ayağını Oliver'ın boynundan çekmeden Laura'mn varlığını zar zor fark edebildiği kapıdaki sarışın kıza bakıyordu.

"Jay, lütfen bırak onu," diyerek konuştu yine kız. Ses tonu ince bir tınıya sahipti.

Laura, dikkatle kıza baktı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu, ama nerden? Bir süre kıızı inceleyerek, nerede gördüğünü düşündükten sonra şaşkınlıkla ağzı aralandı. Bu kız... Kaleb'm çalıştığı mekândan çıkarken çarpıştığı sarışın kız değil miydi? Bu da kimdi şimdi ve burada ne arıyordu?

"Onu elimden alamazsınız, bugün burada can verecek," dedi Jay, sesi kesindi. Ardından soru sorarcasına kaşlarını havaya kaldırdı. "Senin burada ne işin var, Diana?"

Kız, siyah deri ceketinin kollarını sıvazladı ve Jay'e bir iki adım yaklaştı. "Kasabaya iki gün önce geldim," dediğinde, Jay şüpheyle onu süzüyordu. "Bugün benimle konuşmayacağım bilsem de, Kaleb'ı görmek için onun çalıştığı yere gittim. Düşündüğüm gibi de oldu, Kaleb benimle konuşmak istemedi," dedikten sonra Kaleb'a bakarak, burukça gülümsedi.

Laura kaşlarını çatarak Kaleb'a baktı, yakışıklı barmeninin yüzü ifadesizdi. Bu da neydi şimdi? Mekânda çalışan diğer barmen Andy, bu kız Kaleb'ı çağırdığı için mi Laura'mn yakışıklı barmeniyle şehvetli dakikalarını bölmüştü yani?

Keşke mekândan çıkmasaydım, diye iç geçirdi, Laura. O zaman bu kıızı orada parçalayabilirdi.

"Dışarı çıkarken, bir kıızı mekâna doğru koşarken gördüm. Barm kapısından çıkıp ne olduğunu soracaktım ki kız bir anda Kaleb'ın adım bağırdı. Ardından Oliver onun ağzına bez kapatarak onu bayılttı. Kapının ardına gizlendim ve onları izledim."

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya devam etti. "Kız, adım bağırdığı için mekâna girip Kaleb'a haber vermek istedim fakat bu sefer de onları kaçırdım. O yüzden onları belirli bir mesafeden takip ettim."

Herkes sessizce kızı dinliyor, odada sadece sızlanan Lucas ve Jordan'm sesi yankılanıyordu. Oliver kesik nefesinin arasından mırıldandı. "Sürtük."

Diana hiç alınmamış olacak ki onunla ilgilenmeden direkt Jay'in gözlerine bakıyordu. "Ardından Kaleb'ı arayarak olanları anlattım ve ona buraya geldiklerim ben söyledim."

Laura, şaşkınlıkla olanları dinlerken, Jay oldukça ifadesizdi, Oliver'm boğazından ayağım çekti. Oliver, muhtemelen fazla nefessiz kaldığı için bayılıp kaldı. Jay o sırada Kaleb ve Laura'nın durumunu yeni fark etmiş olacak ki kükredi. "Çek ellerini kardeşimin üzerinden!"

Diana tiz bir kahkaha kopardığında, herkesin bakışları ona döndü. Bolca örülmüş saçım sol omzundan geriye doğru itti ve beyaz dişlerini göstererek gülümsemeye başladı. Yaşı Jay'le aym olmalıydı. Zayıftı ve uzun boyluydu. Laura kabul etmeliydi ki, kızın yüzü de güzeldi. Küçük yüzüne uygun büyüklükte dudakları vardı ve teni bembeyazdı.

"Üzgünüm," dedi kız, gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Bu sahne bana çok tamdik geldi. Tek fark, bu cümleyi senin Kaleb'a söylüyor olman."

Laura'nın ağzı bir karış açılırken, Kaleb'ın kol kasları gerildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Laura daha fazla dayanamayarak. Kız ilk defa Laura'ya dönüp bir bakış attı ve dudakları yapay bir şekilde kıvrıldı. "Seninle hiç tamşamadık, Laura. Oliver'm kaçırdığı kızın, Jay'in kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Adını abinden duyuyordum fakat seni görme fırsatım olmamıştı. Ben Diana, Kaleb'm kardeşiyim." Sonra durup parmağım kaldırdı. "Ah, pardon. Üvey kardeşi."

Kaleb'a bakarak ima dolu bir gülümseme gönderdi. Ardından, aynı ifadeyle Jay'e bir bakış attı. "Abinin de eski kız arkadaşı."

Laura'nın gözleri şaşkınlıktan büyürken, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Üst üste yaşadığı şeyler yetmiyormuş gibi bir de duydukları onu iyice sarsmıştı. Kaleb'm üvey kardeşi... Jay'in eski kız arkadaşı... Yok artık!

"Seni böyle bir zamanda da olsa yeniden görmek güzel, Jay," dedi kız, masum bir gülümsemeyle. Oldukça narin bir görüntüsü vardı. Gülümsemesi masum gibi görünse de, Laura ondan hiç haz etmemişti. Sürtük alarmı, diyerek bağırdı iç sesi.

Jay tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki, kapının oradan gelen ses, herkesin gözlerinin o tarafa kaymasına neden oldu. Birisi boş metal kutuları devirmişti. Jay bir anda, "Tabii ki de arabada kalamazdı," diyerek kendi kendine küfreder gibi konuşunca, Diana tek kaşını kaldırarak bir Jay'e baktı, bir kapıya.

Laura, kapının pervazında dikilen esmer tenli cadı arkadaşım görünce şaşkınlıkla, "Annabelle?" diyerek mırıldandı. Ah, eski kız arkadaş mevzusunu o da duymuş olmalıydı.

BÖLÜM 31

FISILTI

Annabelle Jefferson

Şu ana uygun satırlarca küfür edebilirdim, beynim çalışmayı bırakmıştı. Bırakın içimden küfür etmeyi, hareket dahi edemiyordum. Yine gizlice dinleme çabalarım yakalanmamla sonuçlandığı için, kafamı deve kuşu gibi kuma gömmek istiyordum. Bu işi bir türlü beceremeyecek miydim ben?

Abinin de eski kız arkadaşı... Ah, tabii. Duyduğum bu cümle karşısında bedenimin devrilmediğine şükretmeliydim. O sırada gözlerim Jay'le buluştu. Boğazımda oluşan yumruya aldırmadan yutkunmaya çalıştım. Kalbimdeki hamster, üzgün gözlerle karşısındaki manzarayı izlerken kafesinde bir köşeye çekilmiş, başım yere yaslamıştı.

Jay'i es geçerek gözlerimi sarışm kıza çevirdiğimde, onun da aynı şekilde bana baktığım gördüm. Kaşlarımdan biri hafifçe havaya kalkmış, sorgulayıcı bakışları tüm vücudumda dolaşmıştı. Göz rengi neydi onun? Gri mi?

Sakin rahatsız olma Annabelle, bırak o senden rahatsız olsun. Sırtımı dikleştirdim ve bakışlarımı Jay'e çevirdim. "İçeride fazla uzun kaldığın için merak ettim."

Jay, tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada ona öyle bir baktım ki, hiçbir şey demeden dudaklarım yavaşça tekrar kapattı. Samrım bakışım, eğer beni o kızın yanında azarlarsan seni yakarım, mesajımı gayet güzel iletmişti.

Adının Diana olduğunu duyduğum sarışın kız, Jay ile aramızda süregelen bakışmayı takip etti. Kaleb güz partisinde hayatın çok garip olduğundan bahsederken, bunu kastediyordu demek ki... Jay ve üvey kardeşi zamanında fingirdemişlerdi!

"Bir cadıyla mı takılıyorsun?" diye sordu kız, hayret eder gibi Jay'e bakarak. Onu, şu an, odanın lambasından bol saç örgüsüyle asarak sallandırmak istiyordum. Hayır, bunda bu kadar hayret edecek ne vardı yani? Andrea da bu cadılık meselesine takmıştı. Ne olmuş yani cadıysam!

Jay, ela gözlerini benden çekti ve yavaşça kıza çevirdi. Tepkilerini ve vereceği cevabı ölçerken oldukça sakın kalmaya çalışıyordum. "Onunla takılmıyorum," dedi, düz bir şekilde.

Sanki birisi kamıma tekme atmıştı. Anna, Belle ve ben öylece durmuş donuk bakışlarla Jay'e bakıyorduk. Kalbimdeki hamster, tekerleğine kafa atarak ölmeye çalışıyordu. Jay, tüm sakinliğiyle başım hafifçe yana yatırdı ve bakışlarını kızıdan çekmedi. "Sen..." dedi ve ela gözlerini alayla kıstı. "Eski kız arkadaşım olduğunu söylüyorsan, takılmak kelimesi onun için çok basit kaçıyor," dediğinde nefesimi tutup devamım getirmesini bekledim.

"O, sen de dâhil herkesten daha fazlası."

Doğru mu duydum ben? Gözlerimi Laura'ya çevirdiğimde, onun da muzip bir şekilde bana baktığını gördüm. Dudağım yukarı doğru kıvrıldı ve vay be mesajı veren bir bakış attı. Tamam, kesinlikle doğru duymuşum.

Sarışm kız yüz ifadesini normal tutmaya çalışsa da bozulduğu belli oluyordu. Fakat yüzünü asmadı, başım hafifçe eğdi ve yere bakarak tatlı bir şekilde gülümsedi. Söylediği şeyi komik mi bulmuştu yoksa bu daha çok, hımm anlıyorum tarzı bir gülümseme miydi anlamamıştım.

Ardından bakışlarım bana çevirdi ve göz göze geldik. Yüz ifademi olabildiğince normal tutarak yüzüne daha dikkatli baktım. Bakmasam daha iyiydi çünkü kız çok güzeldi! Ve evet. Göz rengi, griymiş.

Onu hiç umursamadan, Laura'mn yanma ilerledim ve elimi omzuna koydum. Kaleb ifadesiz yüzüyle bir iki adım gerisinde

duruyordu. "İyi misin?" diye sordum, Laura'ya. Başını aşağı yukarı salladı, fakat biraz önce muzırlık peşinde olsa da iyi olmadığım biliyordum. Yüzü kireç gibi bembeyazdı.

"Artık gidiyoruz," dedi Jay ve gelip kolumu tuttu.

O sırada deponun girişinden gürültüler gelmeye başlamıştı. Ben de dâhil herkes ne olduğunu anlayamaya çalışırken, Jay'in dudaklarının yana kıvrıldığını gördüm. Bir anda odaya bir grup erkek daldığında çok

olmuştum. Daha çok şok olduğum şeyse o erkeklerle beraber başka bir grubun daha dalması oldu.

Jay ve Kaleb bizi arkalarına alarak öne geçerlerken, Eden'ı gördüğümde ise şokum üçe katlandı. Jay'in neden dudaklarının kıvrıldığını anlamıştım. Eden'm buraya gelmesini istiyordu! Bir grubun içinde Dean'i görünce bunların Jay'in adamları olduğunu anlamıştım. Dean, "Çaylaklardan biri aramış," dedi karşı grubu göstererek.

Eden'm öfkesi yüzünden okunuyordu. Yerde bilinçsizce yatan Oliver'a baktı, ardından gözleri Jay'i buldu. "Adamlarım neden bu halde Sullivan?" diye sordu, daha önce hiç duymadığım sert bir ses tonuyla.

Jay, bir anda odanın köşesindeki siyahi çocuğa doğru ilerledi ve onu ensesinden tuttu. Ardından sürüyerek Eden'm önüne attı. Kaleb da yerde yüzü kan içinde yatan sarışm çocuğu kaldırdı ve onu siyahi olanı yamna itekledi. Jay, "Bu sorunun cevabını, bırakalım adamların sana versin," dediğinde ela gözlerini Eden'a dikmişti.

Siyahi çocuk ürkek gözlerle Eden'a bakarken, sarışm olan tekrar yere düşmüştü. "Biz..." dedi siyahi çocuk, ama devamını getiremedi.

O sırada sarışm bir genç, yerde yüzü kan içinde yatan oğlanın yanına gelip eğildi. Eliyle yüzüne dokunarak, "Lucas!" diyerek bağırdı. "Kardeşimi bu hale getirmendeki amaç nedir?"

"Kardeşimi kaçırmaya cüret etmesi," dedi Jay, gayet rahat bir şekilde.

Çocuk bir anda ayağa kalkıp Jay'e saldıracakı sırada, Dean araya girdi. "Gerçi çekil!" dediğinde ses tonu beni bile korkutmuştu.

"Hatalı taraf belli, Keegan. Kardeşin suçlu ve cezasını çekecek," dedi Eden, Dean ile öfkeli bir bakışma düellosunda olan çocuğa. Onun da boyu en az Dean kadar uzundu ve kol kasları oldukça fazlaydı. Eden bu sözünden sonra Jay'e bir iki adım daha yaklaştı. "Fakat bir sorun var. Onun cezasını sadece ben verebilirim." Sonra çenesi gerilirken gece mavisi gözlerini kıstı. "Ve adamımın yüzü kanlar içinde, Sullivan. İşte bu bir sorun."

Jay, alayla gülümsediğinde gergin ortam daha da gerilmişti. "Hala hayatta olması sizin için yeterli olmalı."

Tamam, işlerin kızışacağım bekliyordum. Ama Keegan'm bir anda Dean'e kafa atmasını beklemiyordum.

Ortamda bir anda kaos oluştu. Yumruklar ve tekmeler havada uçuşmaya başlayınca gözlerim kocaman olmuş ağzım bir karış açık kalmıştı. Kaleb, birilerine saldırmaya çalışan Laura'yı tutarak depodan çıkarmıştı bile.

Diana ise bir köşede durmuş gayet rahat bir şekilde olanları izliyordu. Bu olanlara şaşırmanın mıydı?

Gözlerini bana çevirdiğinde, ikimizin arasındaki bakışma odadaki kaostan daha şiddetliydi. Onda Andrea'da olandan daha farklı bir şeyler seziyordum. Andrea tiksintisini ve düşmanlığını gizlemiyordu fakat bu kızın sakin ve sevimli tavrı, bana daha tehlikeli olduğunu hissettiriyordu.

Kızla bakışmamızı keserek, başımı çevirdim ve odadan nasıl çıkabileceğimi hesaplamaya çalıştım. O sırada Eden yanıma gelmişti. "Senin burada ne işin var, Jefferson?"

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada, Jay beni kolumdan tutup geriye çekti. Dengemi kaybediyordum fakat güçlü kollar beni belimden yakalamıştı. "Benimle geldi ve şimdi benimle gidiyor."

Eden'm çenesi kasılırken, "Onu böyle bir ortama getirirken akimdan ne geçiyordu?" diye sordu. Aslında o beni getirmemişti. Yani getirmişti ama arabadan çıkmamamı katı bir şekilde tembih etse de ben dinlememiştim. Jay konuşmama izin vermeden, "Aklımdan geçenler sadece beni ilgilendirir," diyerek ölümcül bir ses tonuyla araya girdi.

"Buna şaşırmadım, Sullivan. Ne kadar bencil olduğunu bilmeyen yoktur."

Hemen elimle Jay'in kolunu kavradım ve tabiri caizse yapıştım. Fakat o beni şaşırtarak öne doğru atılmadı, aksine alayla gülümsedi. "Ben olduğum gibiyim," dedi ve sinirli olduğu belli olmasma rağmen biraz daha sıırıttı. "Peki ya sen, Kingswell? Düşünceli erkeği oynamak zor olmuyor mu?"

Eden sakın bir şekilde güldü. "Ne o Sullivan, barakamday-ken Annabelle'in bizim kapışmamızdan korkuyor olması umurunda değildi. Şimdi gördüğüm kadarıyla kendini onun için tutuyorsun." Mavi gözleriyle benim Jay'in kolunda duran elimi gösterdi. "Doğru ya seni o zamanlar bir sarışm bekliyordu, ne oldu ona?" diye sorduktan sonra gözlerini bu sefer odanın bir köşesinde duran Diana'ya çevirdi. "Yoksa başka bir sarışın mı buldun?"

İkisi arasındaki iplerin kopacağım hissedince panikle Jay'in koluna daha çok yapıştım. "Kesin şunu!" diye bağırdım ikisine birden. Jay, bana hiç bakmadı fakat yüz hatları normale dönmeye başlamıştı. Koyulaşmış ela gözlerini Eden'dan çekmedi. "Adamlarından biri bıçağım çıkardığı ya da dönüşüm geçirdiği an, bu savaş kana bulanır," dedi, Jay göz ucuyla birbirilerine yumruk ve tekme atan avcılarını göstererek.

Eden'm gece mavisi gözleri de daha koyu bir hal almıştı. Bir anda bakışlarını bana çevirdiğinde ne yapacağımı bilemeyerek öylece bakakaldım. Eden, gözlerini benimkilerden çekmeyince, Jay direkt önüme geçti ve yüzünü Eden'a yaklaştırarak kulağına doğru konuştu.

"Baktığın yere dikkat et."

Eden, gülümsedi. "Ne sen baktığım yere karışabilirsin, ne de ben bakmaktan vazgeçebilirim."

O sırada birisi acıyla haykırdı, Jay ve Eden ne olduğunu görmek için o tarafa ilerledi. Ben de köşede durarak bize bakan Diana'yla göz göze geldiğimde gülümseyerek elini kaldırdı, ardından parmaklarım oynatarak el salladı.

Acaba bir ara Laura'nın bana, "Jay'in eskiden bir kızdan bahsettiğini duymuştum, ilk aşkı gibi bir şeydi sanırım," diye anlattığı kız bu muydu? Bir anda tüm kanım kurumuştu.

Herkes zarar gören avcıyla ilgilendiği için bulunduğumuz odadan çıkarak boş alanda soluklandım. O sırada arkamdan bir ıslık sesi gelince o tarafa döndüm. Jay'in yüzünde çizikler açtığı sarışm çaylağın abisi Keegan, bana doğru yaklaşıyordu. "Demek Sullivan'm kızı sensin."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. Ayaklarım istem dışı geri geri gitmeye başlamıştı.

"Ah, o kibirli piçin en yakın arkadaşma kafa atsam da içimdeki öfkeyi bir türlü kusamadım," dedi. Rahat tavırlarla bana doğru yürürken, ben de geri geri gidiyordum. "Ve ben de öfkemi atmanın daha güzel bir yolunu buldum."

Harika. "Öyle mi?" dedim, kaşlarım ilgiyle havaya kalkarken. Çılgılık atsam Jay duyar mıydı acaba? Lanet olsun, içeride bağrıışan avcılardan sesim duyulmazdı!

"Kardeşıme yaptığım, ben de sana yaptığımda ödeşeceğiz," dedi Keegan.

Kaçabileceğim bir yer ararken etrafa kısaca süzdüm. "Bence Jay ile aramızdakileri fazla büyütüyorsun."

"Bunu, sen yüzün çizik içinde yatarken vereceği tepkiyle görebiliriz."

Gözlerim ardına kadar açılırken, daha ben bile ne olduğunu anlayamadan bacaklarım anında tepki verdi ve hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladım. Depo bir odadan bir odaya aç

lıyordu, hızımı kesmeden odalardan geçerek koşmaya devam ettim. Eğer dışarı çıkarsam açık alanda kesin yakalanırdım saklanacak bir yerlere ihtiyacım vardı. Bir odada, içinde ne olduğunu bilmediğim şeylerle dolu çuval yığının arkasına saklandım ve elimle ağzımı kapatarak nefes almadan bekledim. Beni duyabilirdi.

Keegan, yavaşlayarak odayı taraşa da sonra tekrar hızla odadan çıktı. Ben de vakit kaybetmeden ters istikamette koşmaya başladım. Panik halinde tahta kapılı odaya daldığım an,

nefesim kesildi. Çünkü oda tıpkı rüyalarımındaki boş ve ürkütücü odaya benziyordu!

Tozlu ve boş odanın tam ortasında duruyordum. Duvarlardaki sıvaların yarısı dökülmüştü ve tanıdık his fazlalaşırken karnımda bir sancı hissettim,

nefesim düzensizleşmeye başladı. Deli gibi etrafımda dönerken, bir anda yere yığıldım. Korku can acıtan içmelerini her bir yanıma batırmaya başlamıştı. Bu seferki korkum Keegan'a yakalanmak değildi. Daha gerçek bir düşmanla karşılaşmıştım.

Unuttuğum geçmişim.

Sanki suyun altında kalmış gibi nefes alamıyordum ve yüzeye çıkmam imkânsız gibiydi. Elimi boğazıma götürerek, "Yardım. .. edin!" dedim fakat sesim bir mırıltı gibi çıkmıştı.

Sanki gözümün önünde görüntüler canlanmak için çırpınıyordu. Tıpkı rüyamdaki gibi duvara sırtımı verip, dizlerimi kendime çektim. Sanki ayaklarım ve ellerim bağlı gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bu gerçek değil. Gerçek değil," diye mırıldanırken ayaklarımda on bir yaşımdayken giydiğim pembe ayakkabılarımı ve bileğimde renkli bilekliğimi gördüm. Gözlerim ardına kadar açılırken kesik bir nefes verdim ve sırtımı soğuk duvara iyice yasladım. "Bu gerçek değil. Gerçek... değil."

Ellerimi soğuk zemine koyarak tırnaklarımı zeminde sürürken, çıldırmış gibi davranıyordum. Sıvasız zemin çatırdamaya başladığında yine kontrolümü kaybettiğimi anladım fakat durdurmak için bir şey yapamıyordum.

"Bu odaya kimsenin girmesine izin vermeyin."

"Bu gerçek değil!" diyerek haykırırken, oda resmen bir depremin etkisinde gibi sallanıyordu. Boynumdaki kolyenin ısındığını hissediyordum, tenim hafif bir ısıyla yanmaya başlamıştı.

"Tetrad yaklaşıyor, Asteria."

Fısıltılar, odamn her yerinde yankılanmaya başladı. Saçlarımı canımın acısına aldırmaksızın koparırcasına çekerken çığlıklarım daha da artmaya başladı. Boğazım acırken, nefesim hırıltılara dönüşüyordu.

"İşlerin bu şekilde olmasını ben de istemezdim, Asteria. Fakat sen bize lazımsın."

Ses, art arda yankılanarak süzülüyordu kulağıma, tonunu kestiremiyordum. Kadm mıydı, erkek miydi? Puslu zihnimin içerisindeki cümleleri geriye itip, benim için aydınlık olan tek şeyi düşündüm. Onu çağırmalıyım. Ona ihtiyacım vardı!

"Jay!" Boğazımdan kaçan acı dolu bir iniltiyle beraber Jay'in adını haykırdım. Dizlerimi büküp başımı ellerimin arasına gömdüğümde, kemiklerim kırılırcasına ağrımaya devam ediyordu.

O sırada odanın kapısı sert bir şekilde açıldı. Daha doğrusu ileriye doğru savrulup yere düşmüştü, sanırım birisi kapıyı kırmıştı. Aynı kişi bana doğru yürümeye başladığında, gözümde biriken yaşlardan dolayı bulamk görüyordum. Bana doğru çökerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bir şey diyordu ama anlamıyordum.

"Kız bu odadan çıkmayacak!"

Yine bir anda başımın içinde yankılanan sesle, gözlerim korkuyla açıldı ve bana yaklaşan kişiyi ittirerek, kaçarcasına geriye doğru sendeledim.

"Yaklaşma!" dedim, ses tonum beni bile korkutmuştu. Depo artık şiddetle sallanıyordu. Bir anda deponun çıkışına doğru koştum ve dışarı adımımı attığımda soğuk hava yanan tenimi yalayıp geçti. Hiçbir şeyin beni durdurmasın izin vermeden son sürat koştum. Ormana doğru girdiğimde, korkutucu karanlığı umurumda değildi. Ay ışığının beni yönlendirmesine izin vererek, koşmaya devam ettim. Kulaklarımda sadece aldığım nefeslerin sesleri vardı.

"Belle!" Bir anda babamın sesini duyar gibi oldum. Heyecanla etrafıma bakınırken, histerik bir titreme krizinin ortasındaydım.

"Belle!" Ses, bu sefer daha yakınımdan gelmişti ama babama ait değildi, başka birine aitti. Arkamdan bir çift kol beni gövdemden yakaladı ve göğsüne yasladı. Çırpınmaya devam ederek bağırdım.

"Bırak beni!"

"Annabelle!" İsmim dudaklarından dökölüp kulağıma ulaşınca, ses tonu suyun altında gömölü kalan ruhumun elinden tutmuş ve yüzeye çıkarmıştı.

Gözlerimi hiçbir şey demeden yavaşça ona çevirip yüzünde dolaştırdım. Dudaklarımdan çıkan nefes, beyaz bir duman halinde dışarı süzölüyordu. Hava soğuktu ama ben zerre üşümüyor, adeta yamyordum.

Ve bir anda soğuşu hissetmeye başladım. Endişesi yüz hatlarından okunuyordu. Ah, o duygularım belli etmeyen yüz hatlarında endişenin kırıntıları sonunda görebilmiştim. Bir anda kollarımı boynuna dolaymca, vücudunun gevşediğini hissettim. "Götür beni buradan." Kelimeler yavaşça ağzımdan dökölürken, Jay'in beni kucağıma almasına izin verdim. Kollarımı boynuna iyice dolayarak yüzümü boyun girintisine gömdüm.

"İyisin güzelim, yarımdayım," dedi dudakları kulağıma değerek konuşurken. "Ben buradayım."

Güzelim?

Ah, o boğuk sesiyle ağzından dökölünenler adeta karanlığı aydınlığa çeviriyordu. Geçmiş izleri, eski sevgilileri, beni öldürmek isteyen avcıları, Dorchaları, her geçen gün büyüyen sırları istemiyordum. Bugüne kadar kimseye güvenememiş ve kalbimin kapıları sıkı sıkıya kapatmışken, Jay o kapıyı aralamıştı. Ona en başmdan beri sebepsiz bir güven duysam da, bir yanımda aslında ona güvenmememi haykırıyordu.

O karanlıktı.

Sırlarla doluydu.

Gölümsemesinin ardında bile tehlikeyi vaat ediyordu ve ben kendimi o tehlikeye kucak açmış hissediyordum.

"Sana güveniyorum, Jay."

Bir fısıltı gibi dökölün bu sözüm Jay'in bedenini adeta heykele çevirmişti, nefes dahi almıyor gibiydi. Ve o an her ne kadar bir şey söylemesini

beklesem de, karanlığa daha fazla karşı geledim ve gözlerimi kapatarak ona teslim oldum.

BÖLÜM 32

ATEŞ

Gözlerimi araladığımda loş ışıklı bir odada olduğumu anlamam biraz uzun sürmüştü. Başımın ağrısıyla suratımı buruşturdum. Başımı yavaşça aşağı indirdiğimde görüş açım, belime sarılmış olan kaslı kol takıldı. O sırada enseme çarpan nefes, kalbimin neredeyse durmasına sebep olacaktı.

Başımı ağır çekimde arkama çevirdiğimde, kalbim bir kez daha onun mükemmelliğiyle sarsıldı. Ela gözleri, kapalıydı. Yüzünü saçlarının arasına gömmüş, kaşları hafifçe çatılmıştı. Yüz hatları masum durmuyordu, aksine bir demir kadar sertti. Rüyasında bile onu bu kadar neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyordum.

Elimi çok yavaşça kaldırdım ve tam olarak dokunmadan yeni çıkmaya başlamış sakal izlerinde yavaşça dolaştırdım. Kaşları daha da çatıldı ve başım çok ufak bir açıyla oynattı. Bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Elimini yavaşça baş hizasına getirdim ve başparmağımı aim kenarına yerleştirdim.

Gözlerimi kapatarak içimden mırıldanmaya başladığımda başı hafif bir açıyla tekrar kıpırdandı. Ben buradayım. Sakin ol. Ben yanındayım.

Parmaklarımda ufak bir karıncalanma başladı ve bir anda zihnimde bir ayaklanma oldu. Karanlık bir kanaldan çekiliyor-muş gibiydim ki bunun nasıl mümkün olduğunu zihnimde tartışmaya fırsat kalmadan kendimi bambaşka bir yerde buldum.

Genzime dolan duman kokusu ilk hissettiğim şeydi, ardından kulaklarımı çığlıklar doldurdu. Vücudumu hareket ettirmeye çalıştım fakat başarılı olamadım. Gözkapaklarım kendiliğinden aralandığında etrafımdaki alevler ve kaos gözler önüne serildi.

Dehşet tüm ruhumu sarmıştı. Kaçmak istedim fakat vücudum bana ait değil gibiydi. Ormanlık bir alandaydım ve görüntü etrafı saran alevlerin dumanı yüzünden net değildi. Gölgeler görüyordum. Öldürüyor, yakıyor ve yıkıyorlardı. Bir kadının çığlıkları kulaklarıma dolunca bedenim yine benim isteğim doğrultusunda sesin geldiği yere doğru döndü.

"Anne!" Bağırımıştım. Ama bu ses bana ait değil, aksine bir erkeğe aitti. Şimdiki ses tonundan daha ince bir tona sahip olsa da, Jay'in sesiydi.

Ah, bu beden Jay'e, bu kaos onun zihnine aitti! Onun zihnine girmiştım, Tanrım onun rüyasındaydım!

Şok dalgası bedenimi sararken, görüntü daha fazla devam etmedi ve başka bir karanlığa çekildim. Gözlerimi yavaşça araladığımda bir odadaydım ve ben de hala onun zihninde onun gözünden etrafa bakıyordum. Odanın demirli küçük penceresinden giren ışık, toz tanelerinin havada uçuşunu gözler önüne seriyordu. Sırtım beton duvara dayamış, dirseklerini karnına çektiği diz kapaklarına yerleştirmişti. Elinde sıkı sıkı bir şey tutuyordu. Fakat avucunu açmadığı için göremiyor-dum sadece varlığını hissedebiliyordum.

Boşta kalan elini yavaşça havaya kaldırdı ve toz tanelerinin arasında parmaklarım dolaştırdı. Parmakları yine uzundu, fakat şimdiki gibi güçlü bir elden ziyade, daha narin bir yapıya sahipti.

Gözleriyle etrafa bakındığında, odayı gördüm. Odada hiçbir şey yoktu. Buraya kapatılmış mıydı?

Kendi gözlerimden onun nasıl bir halde olduğunu görmek istiyordum! Fakat ruhum onun içinde sıkışmış gibiydi. Gördüğü sadece bir kâbus muydu, yoksa yaşadığı şeylerin kâbusuna yansıması mıydı bilmiyordum. Ve benim onun rüyasına nasıl girdiğim hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

O sırada tekrar bir çekilme yaşadım, ruhumu birisi tutmuş ve resmen onun zihninden fırlatmış gibiydi. Bir anda titrek bir nefes vererek gözlerimi açtım.

Gözlerim Jay'ırı ela gözleriyle buluştuğunda ellerim onun yüzünde, başparmağım ise hala alınıdaydı. Ela gözleri pür dikkat benimkilere bakarken yutkunamadım. Anlamış mıydı?

Gözlerinde, zihninde gördüm alev dolu kaosu gördüm. Kalbim deli gibi çarparken, tüm vücudum histerik bir titreme

krizinin ortasına düşmüştü. Jay, kaşlarını hafifçe çattı ve belimdeki tutuşunu sertleştirdi. Aramızda asırlara konu olacak bir sessizlik yaşanırken, yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma çarpıyor ve zihnimi daha çok bulandırıyor. Ona nasıl bir şey söylemem gerektiğini düşünürken bir anda kolunu gövdeme daha çok dolayıp beni kendine çekti ve yanağıma içimi titretecek bir öpücük bıraktı.

"Geçti artık, ben buradayım. Neden titriyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıp "Üşüyorum," dedim pürüzlü sesimle. Jay, sanki üşümemi engellemek istiyormuşçasma beni iyice kendine yaklaştırdı. Bir süre hiçbir şey demeden birbirimize baktık. Ela gözleri, loş ışıktaki parlaklığından bir şey kaybetmemişti. Düz burnu ve biçimli dudakları çizilmiş gibi yine göz kamaştırıyordu. Ve dağınık saçları ellerimi içine daldırıp, onları sevmeye isteğimi körüklüyordu.

"Sen... beni nasıl buldun?"

Yüz hatları daha da sertleşirken, "Keegan'ı odada göremeyince, peşine düştüğünü anladım," dedi.

"Ona ne oldu? Bir şey yapmadın değil mi?" diye sordum. Boğazım attığım çığlıklardan hala acıyordu. Depodaki odada yaşadıklarım, bir anda her şeyi gölgelendirince hemen silkelenmek istercesine biraz kıpırdandım.

"Sence ona bir şey yapacak zamanım olabilir miydi? Tek düşündüğüm şendin, Belle. Çığlığını duyunca gözümün bir şey görmesi mümkün değildi."

Sözleri, ruhuma ulaşan tatlı bir öpücük gibiydi.

"Eden onu yakaladı. Cezasını çekecek, ardından o ve kardeşi kasabadan sürgün edilecek."

"Sürgün mü?"

Jay cevap verirken yüz ifadesi sinirle gölgelenmişti. "Kasaba sınırlarım geçtikleri an, öldürölürler. Tabii ondan önce benim elime geçmezlerse."

"Bir şey yapmam istemiyorum. Şiddet kullandığında sonuçları bu oluyor, daha çok düşman ediniyorsun. Bana söz ver. Bir şey yapmayacağım, bırak Eden cezalarını versin."

Bu konuda isteksiz olsa da onaylar gibi hafifçe başını eğdi. "Çığlıklarının nedeni Keegan değildi. Değil mi?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra boğazımı temizledim. "Bunu anlatması biraz zor..." dedim, derin bir nefes vererek. "On bir yaşındayken kaçırılmışım. Fakat hafızamı kaybettiğim için neler yaşadığımı hatırlayamıyorum."

Kaşları hafifçe havaya kalkarken, ilgi dolu bakışları sura-tımdaydı. Başparmağımı dudaklarımda gezdirmeye başladı. "O depoda, fısıltılar duymaya başladım. Birisi, kız bu odadan çıkmayacak gibi şeyler söylüyordu. Ve bana bir isimle seslendiğini duydum."

"İsmi hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Tam olarak anımsayamıyorum, A ile başlıyordu ama devamını getiremiyorum. Fakat kesinlikle Annabelle değildi."

"Ailen bu konuda hiç konuşmadı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır konuşmadılar. Ben de bir şey sormadım çünkü öğrenmek istemiyordum."

Jay bir süre daha bana baktıktan sonra, "Peki, bir gün hatırlarsan ve görmek istemeyeceğin manzaralarla karşılaşsan, yine bugünkü gibi delirecek misin?" diye sordu. "Ne yaşandıysa yaşandı. Onlar artık geçmiş ve sana zarar veremezler."

Onaylar gibi başımı salladım. "Biliyorum ama umuyorum ki hiçbir zaman hatırlamam. Böyle daha mutluyum." Bu sözümünden sonra ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonunda aklıma gelen şeyle gözlerine baktım. "Kaleb'ın üvey kardeşi, eski kız arkadaşındı demek."

Başım yastığa iyice yasladı ve iç çekerek tavana baktı. "Bu konuyu ne zaman açacağım merak ediyordum." İfadesiz gözlerle ona baktığımı görünce kaşlarım kaldırdı. "On beş yaşındaydım, Belle. O şu an benim için bir önem teşkil etmiyor."

"Bana kendin hakkında bir şey anlatmıyorsun, Jay. Neyin ne kadar önemi var bilmiyorum."

Jay sıkıntıyla iç geçirdi ve bana ilk defa geçmişiyile ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. "Kaleb'ın babası biz eğitim alırken,

yeniden evlenmişti. On üç-on dört yaşlarındaydık, iki yıldır beraber eğitim almamıza rağmen hiç konuşmuşluğumuz yoktu, çünkü Kaleb herkesi kendinden uzak tutuyordu. Babasının yeni eşinin kızı Diana, bizimle aym başavcıdan eğitim almaya başladığında Kaleb'm itiraz ettiğini hatırlıyorum. O kızı eğitimde istemiyordu." Duraksadı ve olanları düşünüyor gibi bekledi. "Bense zaman geçtikçe Diana'nın bana karşı büyüyen ilgisini fark ediyordum."

"Ve sen de onunla ilgileniyordun?"

Jay durdu ve gözlerime baktı. "Yetenekli ve güzeldi. O zamanlar ilgilenmemem için hiçbir sebep yoktu."

Ben bu durumu sindirmeye çakşırken, Jay'in ela gözleri bir şeyleri hatırlamanın acısıyla kararmış gibiydi. "Bir süre sonra annem öldü ve ben de ondan sonra bir sene eğitime gitmedim."

Bir anda aklıma rüya geldi. Gördüğü alevlerin ve kaosun ortasında annesine bağıırıyordu. Yani birçok avcının öldüğü o büyük saldırıyı mı görüyordu? Hala şaşkınlığım geçmemişti, ben onun rüyasına nasıl girebilmişim?

Jay'in sesi düşüncelerimi dağıttı. "Geri döndüğümde kimseyle konuşmuyor, herkesi görmezden geliyordum. Benim olmadığım o zamanda Diana, Kaleb'm duvarlarını yıkmış ve onunla zaman geçirmeye başlamıştı." O kızın adım duyunca sinirlerim bozulsada belli etmedim ve sakince dinlemeye devam ettim. Anlatmaktan vazgeçmesini istemiyordum.

"Genelde Kaleb ile eğitim sırasındaki düellolarda hep ikimiz kazanırdık. Ve bir gün karşı karşıya geldiğimizde, pes etmediğimiz için düello saatler sürdü fakat hala kazanan belli olmadı. O gün herkes dağıldığında ikimiz de ringin kendi kısımlarımızda, her yanımız kan içindeyken sessizce oturuyorduk. Ve ilk konuşmamız orada gerçekleşti."

Jay'in, anlatırken bir yerde sabit duran gözleri yavaşça beni buldu. "Bana söylediği ilk şey şuydu: Seni anlıyorum." Biraz durdu ve "Beni anladığımı biliyordum. Annesinin ölümüne şahit olan birinden başkası beni anlayamazdı," dedi.

Kanım dondu. Ağzım biraz aralanmıştı ve kalbim acıyla tekledi. Annesi gözlerinin önünde mi ölmüştü? O rüyanın devamını görseydim, annesinin ölümüne mi şahit olacaktım? Peki ya o odaya neden kapatılmıştı? En önemli soru, gerçekten onun rüyasına girebilmiş miydim? Bunun pratiğini daha sonra kesinlikle yapacaktım.

"Birbirimize çok benziyorduk. Kaleb, annesini kaybetmişti ve bu hayattan hiçbir beklentisi yoktu. Tabii yanılmıştım. Birinden beklentisi varmış," dediğinde gözlerim kocaman açılırken, ağzım biraz aralandı. Düşündüğüm şeyin olma ihtimali yoktu, değil mi?

"Diana'yı kardeşi olarak görmüyordu. Ondand hoşlanıyordu."

Ben garip garip Jay'e bakarken, kolumdaki parmakları yavaş yavaş yüzüme tırmanmaya başladı. "Diana, bir gün tek başıma alıştırma yaptığım zaman yamma geldi. İlgisini açıkça belli ettiğinde, ben de bana iyi gelebileceğini düşündüğüm için karşılık verdim. Elbette Kaleb'ın ona ilgisi olduğunu bilmiyordum. Üvey kardeşi olduğu için ona karşı korumacı olduğunu düşünüyordum."

"Sonra ne oldu?" diye sordum merakla. Sesim ilk defa çıkmıştı çünkü devamı, beni deli gibi meraklandırıyordu.

"Başavcılar, bizi sürekli Kaleb ile rekabet haline sokmaya çalışıyorlardı, bu da aramızın iyice bozulmasına sebep oldu. Eğitimin sonunda kazanan ben oldum ve Başava unvanını aldım. Kaleb, kasabadan ayrıldı. Bir süre sonra Diana da ailesiyle birlikte buradan taşındı."

"Taşınmasaydı, belki de şu an yanında o olurdu."

Benim bile ne olduğunu anlamadan ağzımdan dökülen bu cümle karşısında, Jay'in yüzümde oynayan parmakları durdu. Bir elini başımın altından geçirip, diğeriyle belimden kavradı ve beni iyice kendine çekti.

"O taşınmasaydı da şu an yine yammda sen olurdun."

Erkeksi ses tonu söylediği cümlenin kesinliğini vurguluyordu. O an aklıma gelen gerçek yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Ah kesinlikle çok pistim, o kadar yerde sürünmüştüm

sonuçta! "Duş almak istiyorum," dediğimde yüz hatları normale dönerken gözlerinde arsız bir parıltı dolaştı.

"Bu bir teklif mi?"

Şu an üzerimden fil geçmiş gibi olmasaydı kolumu kaldırıp omzuna güçsüz bir yumruk sallardım ama yapabileceğim tek hareket ters ters bakmak oldu.

"Sana teklif edeceğim son şey bu olur, Sullivan. Laura'mn kıyafetlerinden var mı?" Başım olumsuz anlamda sallayıp yataktan kalktı.

Saçları dağılmıştı, uzun bacaklarına geçirdiği siyah eşofman altı bol bir şekilde belinden düşecekmiş gibi duruyordu. Bir anda üst raflardan bir şey almak için kolunu kaldırdığında, siyah tişörtünün ucu yukarıya kıvrılınca bel kavisi gözler önüne serildi. Eşofman biraz daha düşse tam olarak sıkı kalçalarım görebilecektim.

Lanet olası, hormonlar!

Sapkın düşüncelerimden sıyrılıp, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Jay, en sonunda siyah bir kazağı aldı ve yatağa oturarak bana uzattı. "Bununla idare et, elbise gibi olur zaten," dediğinde elimdeki siyah uzun kazağa baktım. "Eşofman altı vermeyecek misin?"

Ciddi misin der gibi bakınca, hala aym ifadeyle ona bakıyordum. "Ev sıcak, hala üşüyor musun?" dedi tek kaşım kaldırarak. Hala aym ifadeyle bakmaya devam ettim. "Sarhoşken iç çamaşırlarınla dolabından bir şey almak için debelendiğin sırada, göreceğimi gördüm zaten."

Yanaklarım alev alev yanmaya başlarken, gözümün önünde o anlar parça parça canlandı. "Karanlıkta beni dikizlemen, bundan soma önünde öyle dolaşabileceğim anlamına gelmiyor, seni röntgenci."

Sinsi sinsi gülererek ayağa kalktı. "Yaptığım en doğru işti."

Ağzımın içinde homurdandığımda, Jay bir elinde eşofman tutarken, bir elini bana uzatıp yataktan kaldırdı. Kazağı ve eşofmam alarak banyoya girdiğimde, bacaklarım sarsılıyordu. Hızla duşa girip çıktıktan soma saçlarımı havluyla kuruladım. Duş soması alışkanlığım olduğu için sütyenimi giymeden Jay'in

kazağını üzerime geçirdim ve iç çamaşırlarımı tekrar giydim. Asıl sorun eşofman altındaydı, ipini sıkıkmama rağmen neredeyse üzerimden düşecek gibiydi ve paçalarını ne kadar kıvırsam da rahatsız ediyordu.

Banyodan çıktığımda Jay odada yoktu. Mutfak dolaplarının çarpma sesinden orada olduğunu anladım. Eşofmanın paçalarına takılmadan paytak adımlarla mutfığa gittim ve tezgâhta bir şeylerle uğraşan Jay'in arkasmdan parmak uçlarımda ona doğru ilerledim.

Elimi beline koyunca irkildi ve hızla döndüğü için elindeki bardaktan sıcak bir sıvı üzerime döküldü. Sanırım kahveydi. "Ah!"

Benim suratım acıdan buruşurken daha ne olduğunu anlayamadan Jay bir anda üzerimdeki kazağı çıkarttı ve musluktan eline su doldurup, göbeğimde yanan yerlere soğuk su temas ettirdi. Acım azalmca, derin bir nefes verdim.

O sırada Jay'in yüz ifadesi bir yere kilitlenip kalmıştı. Bir yere... Evet, bir yer... Tam olarak vücudumda bir yere... Yani çıplak göğüslerime!

AMAN TANRIM!

Yeri göğü inletecek devasa bir çığlık atıp, ellerimle göğüslerimi kapatmaya çalışsam da göreceğini çoktan görmüştü. "Ne bakıyorsun?! Arkam dön!" dediğimde tiz sesime karşılık bir parmağıyla kulağım ovaladı ve suratını buruşturdu.

"Ne ses varmış," dediğinde, ben deli gibi bağırmaya devam ediyordum. "Arkam dönsene!" diye bağırmaya devam ettiğimde bu sefer başımı geriye doğru yatırıp kahkaha attı. "Bunu istesem de yapamam."

"Sapık!" diye ciyaklamaya devam edip kaçma girişiminde bulunacağım sırada eşofman altının paçasına takılıp öne doğru sendeledim. Ve o sırada resmen zaman saliselere dönüştü. Eşofman benimle dalga geçiyor gibi bacaklarımdan kaymaya başladığında, gözlerim ardına kadar açılırken nasıl bir felaketin ortasına düştüğümü hesaplayamıyordum. Büyü yapabilen ben değildim de Jay miydi anlamamıştım. Resmen istemeden önünde parça parça soyunuyordum.

Önümü görmesini engellemek için arkamı döndüğümde, kalçalarım Jay'e seyirlik bir manzara gibi sunuldu. Yüz ifadesi önce şokla sarsıldı, sonra çarpık bir gülümseme tüm suratım kapladı. "Her zaman şanssız bir adam olduğumu düşünürdüm," dedi ve eliyle beni gösterdi. "Ta ki şu manzarayı görene kadar."

"Kes şunu!" diyerek bir anda üzerine atladım ve kollarımı ona doladım. Böylece görüş alanından çıkmış oldum.

Jay'in vücudu kaskatı kesilmişti. Ağzından bir anda küfür savrulunca, sanırım kaş yaparken göz çıkarmıştım. Tanrım, şu durumdan nasıl kurtulacaktım!

"Beni mi deniyorsun, Belle?" diye dişlerinin arasından konuştu. "Sabırlı bir adam olmama rağmen şu an beni zorluyorsun."

"Sanki bilerek bu durumdaymışım gibi konuşmasana! Üzerimden kazağı sen çıkardın!"

"Nereden bilebilirdim sütyen takmadığımı?"

"Hem sen nasıl irkilebilirsin ki? Geldiğimi duymadın mı? Avcı değil misin sen?!" diye cırlamaya devam ettiğimde bir süre sessiz kaldı. Şu an kollarımı okaliptüse dolanan koala gibi ona dolamış sarılıyordum.

Rahibe Anna, ağlıyordu. Arsız Belle ise şoktaydı.

"Seni nasıl fark etmediğimi ben de bilmiyorum. Dalmışım," dedi. Jay Sullivan'ı bu kadar düşündüren neydi ki? Hala rüyasının etkisinde falan mıydı?

Göğsüne yaslı başımı kaldırıp yüzüne baktım. O da başını eğip bana baktı. Çok tehlikeli sularda yüzüyorsun Annabelle Jefferson. Eğer onu şimdi öpersen bu işin sonunu biliyorsun.

"Şu an seni öpmek istiyorum," dedi, boğuk sesiyle. Soma bir anda üzerindeki yarım kollu tişörtünün ucunu tuttu ve yukarı doğru sıyırmaya başladı. Tamım, Tanrım, Tamım! O da mı soyunuyordu?

Düşündüğüm gibi olmadı, tişörtü çıkardı ve benim başımdan aşağı geçirdi. Kollarımı tutarak tişörtün kollarından geçirdiğinde, yapışık vaziyette durduğum kaslarım görmezden gelmeye çalışıyordum. Tişörtü bana giydirdikten sonra eliyle

karışmış saçlarımı düzeltti ve şu arun güzelliğinin tadına varmak istercesine gözlerimi ona sabitledim.

Ardından hiç beklemediğim bir hamle yaparak elleri iç çamaşırlarımın açıkta bıraktığı kalçalarımı kavradı ve beni kucağına aldı. Bacaklarım beline dolarken kollarım da boynuna dolanmıştı. Sırtımı duvara yasladığında, boğazımdan kesik bir nefes çıktı.

"Şimdi öpmem daha sağlıklı olur," derken dudakları, benimkilere dokunmuştu. "İradeli biri olabilirim, ama sana karşı değil. Aklımı başımdan

alıyorsun."

Dudakları dudaklarımı bir anda ele geçirmeye başladığında ne olduğumu şaşırdım. Ellerim kaslı göğsüne indiğinde, sanki ikimiz bir kibritlik ve birisi bizi ateşlemiş gibiydi.

O, ateşti. Ve ben ona dokunarak alev almak üzereydim.

Jay, dudaklarımdan ayrılıp çenemi, oradan yüzümün her bir köşesini öpmeye başladığında iç çektim. "Dur lütfen," diye mırıldandığımda dudakları boynumu bulmuştu. Durdurmalıyım, onu burada, hemen şu an durdurmalıyım. "Dur!"

Bir anda başım boynumdan kaldırdı ve gözlerimdeki tedirginliği görmüş olacak ki yüzünü yaklaştırıp alnını alnıma dayadı. "Seni arzuladığım gerçek, ama sınırını biliyorum, Belle. Sana dokunduğumda tedirgin olma, istemediğin hiçbir şey yapmayacağım."

Beni kucağından indirerek, "Şimdi git üzerine rahat bir şey giy," dediğinde, hala orada öyle dikilmeye devam edince, "Eğer biraz daha öyle dikilirsen, fikrimi değiştirebilirim," dedi, koyulaşmış ela gözleriyle.

Gözlerim irileşirken, dudaklarının yavaşça yana kıvrıldığını görmüştüm. Hemen koşar adım odaya girdim ve dolabı açtım. Kalbim yerinden çıkarcasına atıyordu, biraz önce yaşananlar beni allak bullak etmişti.

Jay'ın beyaz dolabını açtığımda, düzenli olması ilk dikkatimi çeken şeydi. "Hayır, bir kızın dolabı bu kadar kıyafet kaynamıyor," diye söylenirken en üstte açık mavi bir kazak gördüm. Dolaptaki en açık renk o olduğu için nedense gözüme onu kestirmiştim. Parmak ucumda yükselip kazağı çekmeye başladım. O

an küçük sandık şeklinde bir kutu da kazakla beraber üzerime doğru gelmeye başladı.

Ani bir refleksle kutuyu havada yakaladım. Derin bir nefes vererek, öncelikli olarak kutuyu yatağa koyup, Jay gelmeden hemen kazağı üzerime geçirdim. Sonra yataktaki kutuyu elime aldım. Neydi ki bu?

Ucunda küçük bir kilidin takılı olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Kilitli bir kutu, hımm? Daha fazla kurcalamamam gerektiğine karar verip, kutuyu aldığım yere koymaya çalışacağım sırada odamn kapısı aniden açıldı ve elimde kutuyla kalakaldım.

Jay, bir bana baktı, bir kutuya.

"Aaa, şey../"

"Sakın ona dokunma!" diye kükreyince şoka girmiştım. Hışımınla yanıma yaklaştı ve kutuyu elimden çekip aldı. Sonra tekrar dolabın en üst köşesine attı ve kapağı sertçe kapattı. "Sana sadece üzerini giyinmeni söyledim, dolabı karıştırmam değil."

"Ben... karıştırmak istemedim. Bu kazağı çektiğim sırada üzerime düştü."

"Ve sen de onu açmaya çalışıyordun, öyle mi?" dediğinde bir adım geri atarken, hayretle gözlerine baktım. "Geri yerine koyacaktım."

Göğüs kasları aldığı gergin nefeslerle daha çok şişiyordu. Kırgınlığımı belli etmemek adına, ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzüme baktı. Bir elini bana uzattığında geriye doğru bir adım attım.

Dişlerini sıkarak uzattığı elini geri indirdi ve dolabın kapağını tekrar açıp aldığı kazağı başından geçirdi. "Hazırlan. Seni eve bırakacağım. Beraber yaşadığın kadm tam yirmi kere seni aradı."

Biraz önceki kükreyişinin şokunu atlatamadan, aklıma Barthram Sullivan'm vereceği yemek ve Abigail geldi. Ona haber vermeden ortadan kaybolmuştım ve şu an gece yarısıydı. Kahretsin, şimdi ne yapacaktım?

Jay'le konuşmak istesem de, biraz önce olanların etkisini hala atlamamıştım. O da zaten pek konuşkan amnda değildi. İki kelime bile konuşmadığımız bir yolculuğun sonunda evime

gelmişim. Bu çocuğun ani ruh değişimleri sinir sistemimi altüst ediyordu. Yedik sanki kutusunu!

Saat resmen gecenin ikisiydi ve ben eve yeni geliyordum. Üzerimde kot pantolonum ve Jay'in açık mavi kazağı vardı. Saçlarım darmadağındı ve Abby'nin nasıl bir tepki vereceğini kes-tiremiyordum. Evin kapısını açıp, başımı içeri uzattım. Abigail mutfak masasında oturuyordu. "Abby," dedim titrek bir sesle.

"Önemli bir yemeğe gideceğimizi bildiğin halde evden hiçbir şey demeden ayrılıyorsun ve saat gecenin bir yarısı oldu ama sana daha yeni ulaşıyorum! Bu ne demek oluyor, Annabelle?" Abby başını kaldırıp bana bakınca, gözleri endişeyle büyüdü. "Bu halin ne senin?"

"Arkadaşımın başı çok büyük dertteydi ve sana haber verecek zaman bulamadım. Ayrıca yemek için çok üzgünüm, senin için önemli olduğunu biliyorum. Özür dilerim."

Suçlu bir çocuk gibi ellerimi birbirine kenetledim ve gözlerimi ellerime diktim. "Yemeği dert etme. İptal etmek için Barthram'ı aradığımda, o da yemeği yarma almamızın daha uygun olacağım söyledi. Onun tarafında da sorun çıkmış herhalde. Arkadaşının durumu iyi mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Sanırım Barthram'ın kulağma, Laura'nın kaçırılma haberi gitmişti. Lanet olsun, Laura ve Jay'le yarm yemekte karşılaşınca ne yapacaktım? O kadar çok şey olmuştu ki bu konu gündemden tamamen düşmüştü. Abigail'e bakıp yanma gittim ve kollarımı beline dolayarak ona sarıldım.

Abby'yle konuştuktan sonra odama çıkmış ve tüm gece uyuyamamıştım. Sabah olduğunda ise öncelikle Timothy'yi veterinerine götürmüş, ardından kasabanın şerifine ve hayvan barınağına gitmiştim. "Ah, bu küçük ufaklık nerelerdeydi merak ediyorduk," dedi, barınaktaki kadın. "Festival alanında onları sahiplendirmek için bir stant kurmuştuk, ama Bongo elimizden kaçmayı başardı."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Adım Bongo koyarsanız kaçarsınız tabii! "Ah öyle mi?" dedim, bana masum gözlerle bakan Tim'e dönerek. Onu bırakacağımı sanıyor olmalıydı, bakışları

yere sabitlenmiş, kulakları kafasına yapışmıştı. "Samrım kendi sahibini kendisi bulmuş," dedi kadm gülümseyerek.

"Evet, onu sahiplenmek istiyorum," dediğimde, Tim'in sergilediği dans türü hoplamalar tüm neşemi yerine getirmişti. Sonraki dakikalar onu sahiplenme işlemleriyle geçti ve eve gidip akşamki yemek için hazırlandım. İşimiz bitince Abby ile beraber Barthram'm evine doğru yola çıktık ve sonunda Laura'mn köşkünden beş kat daha büyük bir saray yavrusuna gelmiştik.

Kapılarda siyah giyimli avcılar nöbet tutuyordu. Bahçenin ortasında bir havuz vardı. Büyük verandaya çıkan merdiven korkuluklarının iki tarafında, iki tane kurt heykeli vardı. Sonunda genç bir kız kapıyı bize açtığında, Abigail önde ben arkada içeri girdik. Büyük salona açılan bir kapıdan girince yemeklerle donatılmış büyük bir masa gördüm. Ardından masanın başucunda oturan, Barthram Sullivan'ı...

Gözlerim büyük bir tedirginlikle Laura'ya bakınca, o da kocaman gözlerle bana bakıyordu. Tek bir kişiyi bulmaktan çekiniyordu gözlerim: Jay Sullivan. Şu an yüzünün aldığı şekli görmek beni ölümüne korkutuyordu. Yine de sonunda dayanamamış, bakışlarımı ona çevirmiştım.

Jay, donmuştu. Tepkisizliği, sinirle ya da öfkeyle vereceği tepkiden daha korkunçtu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, öylece bizim olduğumuz yere bakıyordu. Yani bana. İfadesizliği iyi bir şey mi acaba diye anlamaya çalışırken, gözleri ifadesizliği terk etti ve karanlık, tüm harelerini kapladı. Bakışları ölümcül bir ifadeye kavuştuğunda yutkundum.

Ah, kahretsin!

BÖLÜM 53

LİDER

Laura Sullivan

aura'ya sonsuz gibi gelen dakikalar boyunca masada büyük

1_/bir sessizlik söz konusuydu. Barthram Sullivan, ihtişamlı

evinde yemek düzenlemişti fakat ortam oldukça sessizdi. Genelde kasaba dışında olmasına rağmen, kendisine bu kasabada bir şato yaptırmıştı, Bay Sullivan.

Laura neden hala yemeklerin servis edilmediğini merak etse de sesini çıkarmamış, ortamdaki sessizliğe o da katılmıştı. Zaten dünkü kaçırılma olayından sonra kendisini iyi hissetmiyordu, o yüzden şu an Kaleb'm kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu. Yakışıklı barmeni, depoda kavga çıkınca birilerine saldırmaya çalışan Laura'yı sürükleyerek oradan uzaklaştırmıştı. İşin daha hoş olan yanı, Kaleb kendisini eve getirdiğinde yürüyecek durumda olmasma rağmen sanki bayılacakmış gibi davranmış, kendisini yatağına kadar taşıtmıştı. Eh, yakışıklı barmeninin göğüs kaslarma yanağını yaslamak için çok güzel bir yöntemdi doğrusu. Kaleb doğru söylüyor, sen şeytanın tekisin, diyerek sinsi sinsi gülümsedi iç sesi.

"Skylar'ın oğlunu neredeyse öldürecek olduğun doğru mu?" diye sordu Barthram Sullivan, Jay'e gözlerini çevirerek.

Laura bir anda babasının sesini duyunca, yakışıklı barmeninin bulunduğu düşüncelerinden sıyrıldı ve gergin ortama geri döndü. Ah, Skylar Rane ve Oliver Rane! Kaleb nasıl bu ikisiyle akraba olabilirdi ki? Aslında, ailesiyle arasının iyi olmaması

normaldi. Muhtemelen Kaleb'ın babası da tipik Rane özelliklerini barındırıyordu.

Jay, istifini bozmadan, "Evet," diyerek tok bir sesle cevap verdiğinde, Barthram elindeki şarap kadehini çevirdi.

"Çünkü beni kaçırmıştı," diyerek söze atıldı, Laura. Adamın, iyi misin kızım diye sorması gereken yerde, Skylar'm oğlunun canını düşünüyor olması sinirlerini bozmuştu.

"Peki, sen nasıl ona karşı koyamadın?" diye sorduğunda, Laura su yeşili gözlerini ağır ağır kapatıp açtı ve içinden sayısız küfrü babasına ilettil.

"İki kişi de ona yardım ediyordu."

"Yine de senden daha iyi bir performans beklerdim, Laura. Anlaşılan eğitmeninin dersleri biraz daha sıkı tutması gerekiyor."

Babası, burada bile Jay'e laf vuruyordu çünkü genç kız, abisinden eğitim alıyordu. Jay onun söylediklerini duymuyor gibiydi ki bu her zaman yaptığı bir şeydi. Artık onun söylediklerini umursamayacak kadar kaim duvarları vardı. Genç kız buruk gözlerle abisine baktı. Siyah bir gömlek giymiş, kumral saçlarının önü hafifçe yukarı doğru şekillenmişti. Gerçekten göz kamaştıracak bir yakışıklılığ vardı. Eh, kimin abisi, diye düşündü, Laura. Buradan da kendine bir pay çıkardığı için egosu onu alkışlamıştı.

Fakat abisinin kusursuz yüz hatları, demir kadar sertti ve bu genç kızı üzüyordu. Eskiden yemek saatlerinde annesi, kendisi ve Jay'in gülüşmelerinin yankılandığı bu masada artık kasvet ve karanlık vardı. Çünkü anneleri yoktu.

Jane Sullivan. Barthram, tüm avcıları dize getirecek güçte bir adamdı, bu bir gerçektir. Ama bir zamanlar onu da dize getirebilen birisi vardı: Jane. Babasının hayatında hissedebildiği tek güzel duygu ona olan aşkı olmalıydı. Ve o öldüğünde, artık onu dize getirebilen kimse kalmamıştı. Onunla kimse başa çı-kamıyordu, kendi kardeşleri bile. Kardeşleri Abraham ve Victor, Barthram'a bağlı kalmak şartıyla eyalette avcıların bulunduğu belirli bölgelerde kontrolü sağlıyorlardı.

"Skylar bu konuyu pek kolay kapatacak gibi görünmüyor. Bir gün onları yemeğe davet edeceğim, Oliver ile aradaki buzları eritin." Laura düşüncelerinden sıyrılıp babasının söylediğini duyunca, sinirle soludu. "Farkında mısm bilmiyorum ama o hasta ruhlu beni kaçırdı!"

Barthram'm gözleri ölümcül bir şekilde parıldadığında, Laura koltuğa sinme isteğini bastırdı. İstedığında dünyanın en korkunç adamı olabiliyor, istediğinde ise en centilmeni gibi de görünebiliyordu. Yine her zamanki gibi oldukça düzenliydi, beyaz bir gömlek ve siyah bir ceket giymişti. Boyu çok fazla uzundu, vücudu ise gerçekten çoğu gence taş çıkartacak cinstendi. Saçları siyahtı ve gözleri tıpkı Laura'nmkiler gibi su yeşiliydi.

"Kingswell, ona en ağır cezayı zaten vermiş, mahzende kanı çekilecek ve aç kalacak." Sonra gözlerini imalı bir şekilde Jay'e çevirdi, Jay de ona baktı.

"Kurumaya yakın olmanm nasıl acı verdiğini eğitmenin sana anlatmıştır."

Laura, ikisi arasmdaki bakışmayı izlerken kalbi çarpmaya başladı. Kurumak, kurtlar için en ağır işkence çeşitlerinden biriydi. Uzun süre a kaldığında insanlar ölürdü, fakat avcılarda durum daha farklıydı. Organlar kendilerini yenilediği için yaşam fonksiyonları devam ediyordu fakat vücudun kuruyor, aynı zamanda tüm kanın çekiliyordu. Jay bunu l bedeninin içinde, ruhun işkence çekmesi olarak adlandırmıştı. Yani anlatılan by-leydi, neyse ki Laura daha önce bunu hiç yaşamamıştı.

Jay, hiçbir şey söylemedi, öylece babasına bakmaya devam etti. Barthram surat ifadesini hiç bozmadan şarabmdan bir yudum aldığı sırada, kapı zili çaldı. "Misafirlerimiz de geldi," diyerek gülümsedi, Bay Sullivan. Jay keskin bakışlarıyla babasının glmsemesinin altında yatan imayı arıyor gibiydi.

O sırada hizmetçilerden birinin yönlendirdiği bir kadm yemek odasına girdi, ardından da esmer bir kız. Dalgalı saçları omuzlarının biraz aşağısına kadar uzanan, kahverengi gözleri hafifçe çekik olan, siyah elbiseli cadı arkadaşı... Annabelle! Onun burada ne işi vardı?

rkek bakışlarla Laura'ya baktı, odaya baktı, Barthram'a baktı fakat birine bakamadı; Jay Sullivan'a. Laura hemen bakışlarını abisine yönlendirdi ve gördüğü şeyle korkmaya başladı. Jay, Annabelle'e bakarken taş kesilmişti.

Barthram ayağa kalktı ve Annabelle'in beraber yaşadığı nemf kadrim beline elini yerleştirdi ve uzun boyundan dolayı eğilerek kadm yanağından öptü. Milyon kere oha! "Hoş geldiniz," diyerek nemf kadma gülümsedi, Barthram. Bu hareketine Laura şok olurken, abisi hiç tepki vermemişti. "Jay ve Laura, siz-leri Abigail ile tanıştırmak istiyorum."

Barthram'm sesi yine otoriterdi fakat aynı zamanda yapmacık bir samimiyet de vardı. "Annabelle'i zaten tanıyorsunuz," diyerek gülümsedi, Jay'e bakarak. Jay ise hala put gibi hareketsiz duruyordu.

"Merhaba," diyerek Laura ve Jay'i selamladı, Abigail. Laura da belli belirsiz gülümseyerek başını eğdi, şaşkınlığını hala üzerinden atamamıştı. Barthram, masanın başucunda oturuyordu. Nemf kadm, Jay'in yarımındaki

sandalyeye yerleştiğinde, Annabelle de Laura'mn yanındaki sandalyeye oturdu. Jay ise hala ayakta dikiliyordu.

"Otursana Jay," diyerek ikaz etti Barthram.

Jay bakışlarını bir an olsun babasından ayırmadan, ağır ağır sandalyesine oturdu. Bugün hiç konuşmamıştı ve bu durum oldukça tedirgin ediciydi. Laura, bu olanlara akıl erdiremiyordu, babası neyin peşindeydi?

Kurtlar eş olarak yine kurtları seçerdi. Tamam, belki yeni nesil bu durumu bozmuş -özellikle Jay ve Dean- ve cadılarla takılmaya başlamıştı. Ama nemfler? Özellikle bir liderin nemf bir kadınla olması? İşte bu görülmemiş bir şeydi. Daha da ilginç Annabelle'in beraber yaşadığı nemf olmasıydı.

"Yemeğe başlayalım," dedi Barthram çekici bir gülümsemeyle. Gözleriyle masayı işaret ettiğinde, genç hizmetçi Olivia hemen onaylayarak başını eğdi ve diğer hizmetlilere tepsileri getirmesi için talimat verdi. Laura, Annabelle'i sıkıştırmak istiyordu ama babası duyacağı için sessiz kalmak zorundaydı.

"Sana özel yapım şarap getirdim," dedi Abigail. Yanında getirdiğı karton kutuyu, Olivia'ya uzattı. O sırada Laura, Jay'in bakışlarını Anna'ya çevirdiğini gördü. Tek kaşı sorgulayıcı bir biçimde hafifçe havaya kalmıştı. Annabelle ise ne yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe kıpırdandı.

"Hemen tatmak istiyorum," dedi Barthram, parıldayan gözleriyle ve kadehini havaya kaldırdığında, Olivia hemen şişeyi çıkararak kadehi doldurdu. Barthram şaraptan tadarken, gözleriyle nemf kadını süzmeyi unutmamıştı. "Çok güzel olmuşsun," dedi, kadehini masaya bırakırken. Nemf kadını mahcup bir gülümsemeyle karşılık vererek önüne düşen saç tutamlarından birini kulağının arkasında koydu.

Her ne kadar kadını sevse de Laura, babasının bir kadınla flörtleşmesini izlemektense harika ve kıvrak beyaz kuyruğunu koparmayı tercih ederdi. Uzun bir süre kimse ses çıkarmadı ve yemeklerle ilgilenildi. Sonunda daha fazla dayanamayarak öksürür gibi bir ses çıkardı. "Bizimle bir konuşma yapmamız gerekmiyor mu artık?"

Babası, konuşmayınca onun yerine Abigail anlatmaya başlamıştı. "Annabelle'in avcılar tarafından uğradığı saldırılar için liderle konuşmaya gitmişim. Bu sayede tanıştık."

"Ve artık beraberiz," dedi Barthram, çok normal bir şey söylüyormuş gibi bıçağıyla önündeki bifteği keserken.

Jay güler gibi bir ses çıkardığında, Barthram'm çatal bıçak kullanan elleri durdu. Başını kaldırmadan gözlerini Jay'e sa-bitlediğinde, Jay babasına bakarak gülümsedi. "Tebrik ederiz."

Masaya bomba atsa daha az etki ederdi sanırım. Gülümsemesine rağmen söyleyiş biçimi, masada soğuk rüzgârlar estirmişti. Herkes sus pus olmuş öylece Jay ve Barthram arasında süregelen bakışmayı izliyordu. Barthram ona cevap vermek yerine, Abigail'e döndü ve "Annabelle'e saldırıyı yakalayanın, oğlum olduğunu büyük bir gururla söyleyebilirim," dedi.

Jay'in gülümseyen suratı yavaşça silindi ve dudakları düz bir çizgi halini alırken yüz hatları gerildi. "Neyse ki Şifacı Raymond,

Annabelle'i tedavi etmiş. Şifacımız işinde çok iyidir," diyerek Jay'e bakarken gülümsedi.

"Ah, öyle mi?" diyerek Jay'e baktı, Abigail. "Sanırım sana büyük bir teşekkür borçluyum. Ve şifacımıza da öyle."

Jay, bakışlarını ilk defa babasından çekerek düz bir şekilde yanında oturan nemf kadına çevirdi. "Bunun için teşekkür etmenize gerek yok."

Sesi ifadesiz çıktığı için Abigail biraz bozulsada, belli etmedi ve hafifçe gülümsedi. "Annabelle ile arkadaş olduğunuzu unutmuşum, eminim o sana gerekli teşekkürü zaten etmiştir."

"Arkadaş?" diye sordu, Jay.

"Evet, çok iyi arkadaşız," diyerek ilk defa sessizliği bozdu, Annabelle.

Jay, bakışlarını yavaşça ona çevirdi ve başını hafifçe yana yatırdı. "Öyle mi?"

Annabelle sandalyesinde rahatsızca kıpırdanarak, Laura'mn bacağım sıkıldı. Sanırım olaya müdahale etmesini istiyordu.

"Annabelle bizim çok iyi arkadaşımız, onun için bir adamın kafasını bile koparabilirim." Laura bunu öyle bir heyecanla söylemişti ki, masada herkes pür dikkat ona bakıyordu. Tamam, biraz abartı oldu, diyerek iç geçirdi genç kız. Ne yapsın? Şu an gerginlikten patlayacaktı!

"Pe-ka-la, Laura çok tatlısın ama kimsenin kafasını koparmamam tercih ederim," diyerek suratını buruşturdu, Annabelle. Ardından gözleri Laura'mn arkasında bulunan bir tabloda takılı kaldı.

"Lycan," dedi Barthram, Anna'nın hangi tabloya baktığını anlayarak. "İlk avcı."

Lycan'm kızıl ay tepede parlarken, yere çökerek gömleğini parçaladığı tabloydu. Anna önce kaşlarını kaldırdı, sonra bakışları şaşkın bir hal aldı. "Ah, o ilk avcı mıydı?" dedi ve bir anda dudaklarını birbirine bastırdı. Samrım, içinden düşünmesi gereken şeyi dışından söylemişti.

Barthram, hafifçe gülümseyerek, "Samrım bu tablodan daha önce de gördün?" dediğinde, Annabelle bir anda ne söyleyeceğini

bilemiyormuş gibi baktı. Jay ela gözlerini bir atmaca gibi ona sabitlemişti.

"Bir arkadaşımın çizdiği resimlerden birisiydi."

Barthram, yemeğini yemeye devam ederek gülümsedi. "Yoksa Kingswell'den mi bahsediyorsun?" dediğinde Anna şaşırılmıştı. "Bu kasabada en iyi tablolar ondan çıkıyor. Birkaç tanesini daha o çizdi," diyerek odadaki tablolardan bir iki tanesini gösterdi.

Anna, zoraki bir şekilde başını salladığında Abigail, "Ah, yoksa şu sarışın arkadaşın mı?" diyerek gülümsedi. Annabelle'in çenesi gerildi, fakat kendini zar zor gülümsetebilmişti. Zira Jay, onu göz hapsine aldığı için gerilmesi normaldi.

"Sevdiğim başavcılanımdan biridir," dedi Barthram, Abigail'e.

"Onunla tanışmıştım, gerçekten çok saygılı ve tatlı bir çocuk."

Babasmm şu an Eden'm konusunu açması, muhtemelen Jay'i delirtmek içindi. Kesin abisi ve Anna arasında olup bitenden haberdardı. Eden'ın Anna'ya olan ilgisini de bildiğine eminim, diye düşündü, genç kız.

Jay'in demirden maskesi hiç iyiye gitmediğine bir göstergeydi. Daha ne kadar kendisini ifadesiz tutabilirdi ki?

"Ben bir lavaboyu kullansam iyi olacak," dedi Annabelle ayağa kalkarak. Bir an önce bu ortamdan kurtulmak istiyor gibiydi. Laura fırsatım yakaladığı için hemen ayağa kalktı. "Ben sana yolu gösteririm."

İkisi de masadan ayrılıp, büyük salondan çıktıklarında hemen konuşmaya başlamadılar, Barthram ve Jay onları duyabilirdi. Lavabonun önüne geldiklerinde Laura hemen hararetli ama kısık sesle konuşmaya başladı. "Sakın bana bundan haberim vardı deme!" diyerek parmağım salladığında, Anna mahcup bir bakış attı. "Bana neden söylemedin?" diye sorarken Laura hayret eder gibi ona bakıyordu.

"Fırsatım olmadı. Her şey üst üste geldi."

"Pekâlâ, burada sorun olan ben değilim. Sorunun; benden on beş santim daha uzun, kumral saçlı, ela gözlü, dişlerini diliyle bileyen... ve şu an hızla buraya doğru gelen abim!"

Jay görüş açısına girdiğinde, Laura birkaç adım geriledi. Annabelle'in gözleri ardına kadar açılırken, lavaboya girmek için hamle yaptı ama Jay onu kolundan yakalamıştı bile. "Ev yapımı şarap..." derken yüzünü Annabelle'e biraz daha yaklaştırdı. "Yanılmıyorsam, nemf kadm bu hediye almaya gittiğinde ben, senin yanındaydım."

Annabelle, ağzını açtı. Sonra tekrar kapadı.

"Biliyordun, değil mi?" diye sordu Jay, boğuk sesi iç ürpertecek bir tondaydı.

"Yeni öğrenmiştim."

"Beni, bunu söylemek için mi aramıştın?"

Annabelle hiçbir şey söylemeyerek başını aşağı yukarı salladı. Jay, uzun uzun ona baktıktan sonra bir anda bileğinde duran elini çekti ve geriye büyük bir adım attı. Ardından hiçbir şey demeden arkasını dönüp evin büyük merdivenlerinden yukarı kata doğru ağır adımlarla çıkarak gözden kayboldu. Laura ve Anna orada öylece kalakalmıştı.

"Tanrım, gözlerini sen de gördün mü?"

"Tüm kaslı Olimpos Tanrıları bizi korusun! Bir an gözlerinden ateş püskürtecek sandım," diyerek başını salladı ve onu onayladı, Laura.

• "Annabelle, hadi tatlım gidiyoruz."

Laura başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde, Abigail ve babasını gördü. Barthram'ın açık renk gözleri, keskin bir şekilde parlıyordu. "Bu akşam oldukça güzeldi, tanıştığımıza sevindim," diyerek gülümsedi Abby. Laura da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Ben de sevindim."

Her ne kadar kadının babasıyla olmasını istemese de onu sevmişti. Tek sıkıntı bu oyunbaz herifle olduğu için kadına üzülmüyor olmasıydı. Belki de babası gerçekten nemf kadından hoşlanıyordu? Hayatta neler oluyordu, bu neden olmasmdı ki?

Abigail ve Annabelle gittiğinde, babası ağır adımlarla Laura'ya yaklaştı. "Sen de artık evine gidebilirsin."

"Evlatlık görevimizi yaptık ve artık gidebiliriz öyle, değil mi?" Ardından imalı bir sesle "Abigail, iyi bir kadın," dediğinde, kısacası onunla oynama demek istemişti.

"Onunla birlikte olmam seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Barthram, başını hafifçe yana eğerek.

"Ondan gerçekten hoşlandığım düşünmüyorum," dedi Laura dürüstçe.

Barthram gülümsedi. "Abigail senin de dediğin gibi iyi bir kadın. Ayrıca güzel de. Ondan neden hoşlanmayayım?"

Laura, daha fazla ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Barthram ona doğru bir adım daha attı ve babacan bir tavırla elini yanağına koydu. Laura, bu dokunuşla irkilmişti. Barthram, bunu fark edince elini çekti. Ardından tekrar otoriter maskesine bürünüp daha fazla yanında kalmayarak üst kata doğru yöneldi ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Lau, bir süre öylece kalakaldı. Baba şefkati diye bir şeyin varlığından haberi olmadığı için, bir dokunuşu bile tehdit olarak algılama eğilimindeydi. O sırada zihninde bir alarm yanıp söndü. Bir dakika? Jay de mi yukarıya çıkmıştı?

Hemen bir küfür savurdu ve hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Abisi bu evden ayrılmadan gitmeyecekti, zira kötü şeyler olabilirdi.

Derslerde öğrendiği kamufle yeteneğini kullanma vakti gelmişti. Nefes alıp verişini yok denecek kadar çok yavaşlattı ve oldukça sessiz adımlarla onları duyabileceği bir mesafeye geldi. Ardından avcı kulaklarını kabarttı.

"Bu işi oldukça boşladığımı biliyorum ve bir el atmamın daha uygun olacağımı düşündüm," dedi Barthram pişkince.

"Sana bu işi benim halledeceğimi, karışmaman gerektiğini söylemiştim." Jay'in sesi ifadesizdi. Laura bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu. Neyse ki kendisini fark edemeyecek kadar yoğun bir konuşmama içerisindeydiler.

"Eğer bu işi beceremeyeceksen, kendi yöntemlerimi kullanmam gerekir."

"Sakin." Jay'in sesi bir bıçak kadar keskindi.

"Tetrad söz konusu, oğlum. Bu işin şakası yok," dedi Barthram. "Eğer zayıf bir zamanında olmasaydı annen ölmeyecekti," diyerek üzerine gitmeye devam etti. "Tetrad, Dorchaların zaferi."

Ne saçmalıyordu bu adam? Tetrad günüyle Jay'in ne ilgisi vardı ki?

"Bu böyle devam ettiği sürece başka avcılar da ölecek. Belki de Laura... Onu da annen gibi kaybetmek ister misin?" diye sorduğunda Laura'nın

gözleri büyümüştü. Kendi üzerinden, Jay'e baskı yapması dişlerini sıkmasına neden oldu. Az daha kendisini tutamayarak, odaya dalacaktı.

Bir dakika? Tetrad'ı yok etmenin tek bir yolu vardı ve o yol da... Laura'nın gözleri ardına kadar açılırken, ellerini ağzına kapattı. Yoksa... Annabelle... Siktir!

Barthram, "Ah, bir de şu bıçaklanma mevzusu var tabii," diyerek, söze başladığında Laura hala şok olmuş bir şekilde olduğu yere çakılmıştı. "Siz liseli âşıkları oynarken Malcolm'm kızın kokusunu alması, bu işi nasıl batırdığının bir göstergesi."

"Bir şeyi batırdığım yok."

"Benden bir şeyler saklanmasından hiç hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi Barthram. Laura, onun parmaklarının masaya indirdiği ufak darbeleri duyabiliyordu. Muhtemelen, her zamanki gibi arkasma yaslanmış, parmaklarıyla ritim tutarken ölümcül bakışlarını karşısına sabitlemişti.

"Sanırım bir uyarıyı hak ettin." Ses tonu tüm tehlikeleri ka-feslemişti.

"Bana istediğini yapabilirsin, umurumda değil," dedi Jay, duygusuz bir sesle.

"Umurunda olmadığım biliyorum, o yüzden daha etkili bir yöntem düşündüm." Odada ölümcül bir sessizlik olduktan sonra bir anda masadan çıkan tok bir ses, Laura'nın sıçramasına sebep oldu. Jay, iki elini masaya vurmuş olmalıydı.

"Raymond'a ne yaptın?"

"Sadece şifacımıza yemesi için güzel yemekler gönderdim," dedi ve alay eder gibi bir ses çıkardı Barthram. "Belki şimdi çıkarsan, yemeğin sonuna yetişebilirsin."

O sırada hışımla kapıya doğru gelen ayak seslerini duyunca, Laura'nın kaçacak vakti bile olmamıştı. Kapıyı açtığında burun buruna geldiler. Laura, şok olmuş gözlerle abisine baktı, Jay de buz kesmiş suratıyla

kendisine. Jay hiçbir şey demeden yarandan geçip gittiğinde Laura ayakta durmakta lk çekiyordu.

Kapı ardına kadar açık kaldığı için babasıyla da öz öze geldi. Bütün nefretini kusmak istedi, kendi çocuklarını bile kullanan adama lanetler yağdırmak istedi ama yapamadı. Bu adamla daha fazla aym ortamda durmamalı, abisinin yanma gitmeliydi.

Hızla evden ayrılıp arabasına bindi ve Jay'in Bugatti'sini takip etmeye bağladı. Jay o kadar hızlı kullanıyordu ki, ona yetişmekte zorlanıyordu. Asfalt yol altlarından kayıp giderken, kalbi ağzmda atıyordu.

Jay şifacı Raymond'm şifahanesine geldiğinde, bir anda frene bastığı için arabanın tekerlekleri kaymıştı. Hiç umursamadan arabadan inip hızlı adımlarla şifahaneye giderken, kendisi de arabasını park etti ama inemedi. Çünkü bir anda şifahanenin kapısından atlayan kurt, Laura'nın şaşkınlıktan duraksamasına neden olmuştu.

Kurt hırıldayarak Jay'in karşısında durduğunda, ardından iki tane daha gelerek onun yanma dikildiler. Elbette Jay'i bu şekilde yaralayamazlardı, zehirli bir şeylere ihtiyaçları vardı. Ya da onu parçalamaları gerekiyordu.

"Aman Tanrım!" diyerek dehşetle soludu Laura.  birlikte abisini parçalayabilir miydi?

Nefessiz kalarak arabadan inmek için hareketlendi ama ondan sonrası insanüstü bir hızla gerçekleşmeye başlamıştı bile. Jay, sol elinde tutuğu bıçağı havada çevirdi ve "Hepinizin canım alacağım," diyerek ölümcül bir sesle konuştu. Kurtların, dişlerini östererek ona hırlaması, Jay'den korkmadıklarını österiyordu. Laura, arabanın kapışım açarak kendini dışarı attığında, kurtlardan biri Jay'in üzerine atlamıştı bile.

Jay, onun iri bedenini üzerinden atarak geriye doğru savurduğu sırada, kurt pençesini koluna geçirdiğı için çömleğinin kolu parçalandı. Ardından yerde yatan kurdun boğazma

bıçağını sapladı ve fışkıran kan Jay'in yüzüne sıçradı. Abisinin lmcl yüz hatları, kana bulanmıştı.

Laura arabanın yanında kalakaldı. Jay, kendisine hamle yapan diğer kurdun da boğazını soğukkanlılıkla kestikten sonra sonuncuyla karşı karşıya geldi ve bıçağını kenara attı. "Gel," dedi parmaklarını hareket ettirerek onu çağırırken.

Kurt hırıldayarak üzerine atladığında, Jay bir anda onu boynundan yakaladı ve resmen havada savurarak yere yapıştırdı. Kurdun köpek inlemesini andıran sesi, gecenin sessizliğinde yankılanırken, Jay sağ elini yana doğru uzattı ve parmaklarını birbirinden ayırdı. Ardından tırnaklarının yerini pençeleri aldı ve ani bir hızla pençesini kullanarak kurdun boğazını parçaladı.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Laura'mın, abisinin gücü karşısında nutku tutulmuştu. Tamam, onun güçlü olduğunu zaten biliyordu ama buna bu şekilde şahit olmak bambaşka bir şeydi.

Jay, Laura'yı fark etmeden direkt şifahanenin kapısından girdi. Laura, zar zor bacaklarını harekete geçirip ilerledi ve ölü kurt bedenlerinin yanından geçerek şifahaneye girdi. Dar koridorda yürüyüp sağ tarafta açık duran kapının oraya geldiğinde duraksadı. Sonra derin bir nefes alarak içeri doğru baktı.

Gözüne ilk çarpan, masada olması gereken malzemelerin yerde olmasıydı ve masada içinde yemek olan bir tepsi vardı. Yemeğin de bir kısmı masaya saçılmıştı. Şifacı Raymond yerde yatıyordu, Jay de onun başını dizine koymuştu. Raymond'm dudaklarının kenarı yemek lekeleriyle doluydu. "Aman Tamım!" diyerek feryat etti Laura. Ona zorla zehirli yemek yedirmişlerdi!

Jay, bakışlarını Raymond'dan kaldırıp, Laura'ya çevirdi. "Sen burada ne geziyorsun?" Laura, onun sorusunu duymazlıktan gelerek, "Panzehir... Panzehiri bulabiliriz," dedi ve ellerini saçlarına soktu.

"Altacium zehri. Artık çok geç," dedi Jay. Ona kurtlara etki eden zehirlerin en ağır türünü vermişlerdi, ki bu çok nadir bulunan bir zehirdi.

Raymond'm neredeyse bilinci kapanmak üzereydi. Jay'e baktı ve hafifçe gülümsedi. "Her yarayı tedavi edebildim, fakat

buradakinin tedavisini sadece sen biliyorsun," dedi ve elini zar zor kaldırarak Jay'in kalbine koydu. "Olan yaralarını iyileştir, sakın yenilerini açma."

Jay'in ela gözleri kararmıştı, hiç tepki vermiyordu. Ardından, başını hafifçe eğerek onu onayladı. Ve şifacı Raymond, hayata gözlerini yumdu.

Laura'nın bugün duydukları ve gördükleri ona ağır gelmişti. Yanaklarından süzülen yaşların farkına bile sonradan varmıştı.

Jay, bir süre öylece bekledikten sonra Raymond'm başım yavaşça bıraktı ve ağır hareketlerle ayağa kalktı. Laura, abisiyle göz göze geldiğinde dehşetle sarsılmış yüzünü dikleştirdi. Laura tam ağzım açacağı sırada, Jay bir anda hareketlenerek yanında geçip gitti. Laura'nın onun peşini bırakmaya niyeti yoktu, arkasından koştu ve dışarı çıktığında bağırdı.

"Benimle konuşmadan hiçbir yere gidemezsin!"

Jay, arabasının yamna geldiğinde telefonunu çıkarıp birini aradı. Telefondakine Raymond'm bedenini almasını söyledikten sonra telefonu kapatıp hızla yere fırlattı. Ardından elini saçının arasından geçirerek Laura'ya döndü. Soğuyan hava, tenlerine çarpıyor fakat ikisini de üşütmüyordu. Soğuğu bile tam hissetmeyen bir ırktı onlarınki. Her bakımdan lanetli bir ırk...

"Ne var, Laura? Ne var? Ne!" diyerek kükrediğinde, gecenin karanlığında Jay'in sesi yankılandı. Ama Laura'nın geri çekilmeye niyeti yoktu.

"O... O, Asteria değil mi?"

Jay, dümdüz surat ifadesiyle Laura'ya bakıyordu. "O sadece Annabelle."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" diye bağırdığında, Jay hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti. Laura, ellerini saç diplerine bastırdı. "O adamın ona zarar vermesine izin mi vereceksin?"

"Sen bu işe karışma," dedi Jay.

Laura, dehşetle haykırdı. "Sen böyle biri olamazsın! O adam sırf seni uyarmak için şifacıyı öldürdü, onun isteklerini nasıl yaparsın?"

Jay, "Sana bu işe karışma dedim!" diye kükrediğinde Laura bir iki adım geriye çekildi.

"O benim arkadaşım!" diye bağırdı aynı şekilde o da.

Jay, arabasına bir tekme savurdu. Sonra elini arabaya sabitle-yip, başını eğerek nefes aldı. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim," dedi eliyle burun kemerini sıkarak. "Şimdi her şeyi unut ve kaldığın yerden aym şekilde devam et."

"Onu bıçaklatan, Malcolm mıydı?" diye sordu tükürür gibi. Jay sustu. Laura, bir küfür savurdu ve bakışlarını gökyüzüne dikerek nefes aldı çünkü bu olanlara gerçekten inanamıyordu. "Ayakçılar bu yüzden ortaya daha çok çıkmaya başladı. Dorchalar onu arıyor," dedi kendi kendine konuşuyor gibi, sinirden gülüyordu. "O bunları hak etmiyor."

Jay, Laura'ya yaklaşarak , "Ona zarar gelmesine izin vermem," dediğinde ses tonu ne kadar emin konuştuğunun kanıtıydı. Kolunu Laura'ya doğru uzattı ve ona kendine doğru gelmesi için işaret etti.

Laura, önce kıpırdamasa da yavaşça ona yaklaşarak kolları arasına girdi. Sanırım en son annesi öldüğünde sarılmışlardı ve Laura şu an bir duygu karmaşası yaşıyordu. Şu hayatta değişmeyeceği tek şey, büyük bir hayranlıkla sevdiği ve şu an kollarında olduğu kişiydi.

"Sana güveniyorum, abi."

BÖLÜM 54

KAVGA

Sabah gözlerimi araladığımda, yine tavanla uzun bir bakışma seansı gerçekleştirdim. Düşüncelerim beynimi kemirmek üzereydi. Bunun sebebiyse dünkü yemekti.

Tabii ki de beklediğim gibi Jay bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Yemek boyunca acaba şimdi mi toplu katliam yapacak diyerek diken üstünde oturmuş ve onu izlemiştim. Abby'ye, Jay'in çok iyi arkadaşım olduğunu iddia ettiğim aklıma gelince, elimi belki bininci kez alnıma vurdum.

Aramızda bir şeyler olduğunu kabul etsin diye yırtındığım çocuğu, bir gecede en iyi arkadaşlarımdan biri ilan etmişim. Peki ya, Abby ve Barthram'ın el birliğiyle Eden'ı överek onu göklere çıkarmasın, ardından da Abigail'in onunla tanıştığını söylemesine ne demeliydi?

Sonunda kendi kendimi yemeyi bırakıp ilgilenmem gereken başka bir konuya odaklandım ve Sam'i aradım. Bugün okula gitmemiştim çünkü Bayan Kandiss'in dersi vardı, bir de onun tuhaflıklarını çekemezdim. Sam'le konuşup, o okuldan çıktığında buluşmak istediğimi söylemişim ve yaklaşık bir saat sonra Marsilio'nun İtalyan Lezzetleri'nde buluşmuştuk. Kasabada yeni yerler keşfetmek gerekiyordu artık.

Cam kenarında yuvarlak bir masaya oturmuş, beş dakikadır tuhaf bir ifadeyle onu süzüyordum. O da rahatsızca kıpırdanıyordu. "Alexis nasıl?" diye sordum önümdeki makarnayla oynarken.

"Evden çıkmıyor ve bugün okula da gelmedi." Masanın üzerinden bana biraz yaklaşarak, "Sana söylemeye fırsatım olmadı ama ve Dean ayrılmışlar," dedi.

Gözlerim iri iri açılırken, "Neden?" diye sordum. Ah, Alexis'in ani değişimi bundan mıydı yani?

"Anlatmıyor," dedi ve kolasından bir yudum aldı. "Ama bitiren tarafın hangisi olduğunu anlamışsındır."

"O kas yığınının onu üzmesinden korkuyordum ve korktuğum başıma geldi," diye homurdandım. Sam başımı sallayarak, "Bir süre yalnız kalmak istedi ama ona en fazla bir gün veriyorum, sonra evini basacağım," dediğinde, "Ben de seninleyim," diyerek onayladım.

Artık yeni konuyu açma vakti gelmişti. Onun da gözleri beni bulduğunda masaya biraz yaklaştım ve dik bir ifadeyle ona baktım. "Güç kullandığımda, göz rengimin değiştiğini gördüğünü biliyorum," dediğimde yemeği boğazma takılmıştı. "Alexis de festivalde aym şeyi gördü değil mi? Arkadaşım olarak, benden bir şeyler saklamanız, sence de kötü değil mi?"

Ses tonum tedirgin edici derece sakindi, bu onu daha da germiş olacak ki hafifçe kıpırdandı ve endişeli gözlerle bana baktı. "Pekâlâ, açık olacağım. Biz... senden bir şey saklamıyoruz. Çünkü senin ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Sınıfta sırayı titrettiğin zaman gözlerin, kırmızıdan sarıya dalgalandı. Tıpkı alev gibiydi." Biraz daha yaklaştı ve resmen fısıldadı. "Alev rengi gözü daha önce hiç duymadığım gibi, başka bir durum daha söz konusu. Cadıların göz renkleri değişmez."

Tüm kanımın çekildiğini hissederken, dudaklarım biraz aralık kalmıştı. Marcus bana bunu söylediğinde ona akıl hastası gibi davranmıştım, o da yanlış görmüş olabileceğini söyleyerek lafı değiştirmişti. Ama lanet olası gözlerim gerçekten renk değiştiriyordu!

"Hiç böyle bir örnek yok muymuş? Belki değişik bir tür ca-dıyımdır. Dorchalar da cadı ama farklılar sonuçta, değil mi?"

Heyecanla söylediğim bu sözler karşısında, Sam başım iki yana salladı. "Onlar tıpkı her cadı gibi normal olarak doğuyorlar. Sana ilk cadılardan bahsetmiştim: Dione ve Ardena." Onaylar gibi başımı salladığımda, devam etti.

"Onlar kardeşiler, fakat Dione kötülüğün fısıltılarına kulak vererek karanlığın ta kendisi oldu. Cadılar ilk Dorcha olan Dione'a yemin ettiklerinde karanlığın hizmetkârı oluyorlar. İşte onlar için asıl değişim o

zaman başlıyor. Ama seninki daha farklı bir durum. Doğuştan hiçbir cadıda bulunmayan bir özelliğin var ve bu gerçekten çok..." Beni süzdükten sonra, dudaklarım yana büktü ve "Garip," dedi.

Küfürlerin kifayetsiz, kelimelerin anlamsız kaldığı bir an yaşıyordum. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var." Bunun cadılarda bulunan bir özellik olmasım umut ederek, "Ben... Jay'in rüyasına girdim," dedim.

Sam, tek kaşım havaya kaldırarak "Rüyasına nasıl girdin?" diye sordu. Ona olan biten her şeyi anlattığımda, bir süre tek gözünü kısıyarak beni süzdü. Nefesimi tutarak beklediğim sırada kaşları havaya kalktı, şaşkınlığı gözle görülürdü. "Ruhsal yeteneğini bulmuşsun. Vay canma Annie, sen bir Rüya Yakalayıcısı'sm!"

"Ne?"

"Eily'nin enerjileri algılaması gibi. Sana söylemiştim, bazı cadıların özel yetenekleri olabiliyor ve bu yetenek soydan soya devam edebiliyor. Bunlara Spiritus deniyor."

"Yani bu yetenek annemde de mi vardı?"

"Kim bilir, belki? Belki de onun annesinde veya onun annesinin annesinde... O cadılar zamanının çok öncesinde yaşamış, soyları dünyanın her bir yanında devam ediyor olabilir. Ama Spi-rituslar herkeste görülmez ve önemli olan şu an sende olması."

Ah, Tamam beynim yanmak üzereydi! "Pekâlâ, sakın ol. Bir cadının özelliklerini taşıyorsun. Şu göz rengi olayı ne bilmiyorum ama bulana kadar araştıracağım ve Spiritus'unun özelliklerini de öğrenebiliriz. Her şeyi çözeceğiz."

Onu onaylar bir şekilde başımı eğdim ve derin bir nefes aldım. Bu gerçeküstü olaylar beni boğuyordu. Fantastik dizileri izlemek ne kadar eğlenceliydi oysaki!

Yedi. Yedi Gün. Jay ve Laura'dan haber alamadığım yedinci gün!

Çıldırarak üzereydim! Laura'yı bilmem kaç kere aramıştım ama yine telefonu kapalıydı. Okula da hiç gelmemiştir, sadece bir kere telefonda konuşmuştum, onda da, "Şimdi biraz meşgulüm, seni daha sonra ararım," dedikten sonra kapatmıştı. Ve evet, Jay de okula gelmemiştir ve ondan da tek bir haber alamamıştım.

Tüm hafta boyunca, Sam ile göz rengi olayım ve Spiritus zımbırtısının özelliklerini araştırmıştık. Sonuç olarak ilki hakkında bilinen bir şey yoktu, İkincisi hakkında öğrenebildiğimiz şey ise eğer bu yeteneği geliştirebilirim, rüyaları kendi gözümde görebilir, hatta o rüyaları yönetebilirdim. Bu konuda daha derinlemesine araştırmaya devam edecektik. Ve artık Sam ile büyü üzerine pratik yapmaya da başlamıştım. Tabii ki yaptığım tek şey anca bir mumu yakmaya veya ayna camı çatlatmaya çalışmaktı. Peki, başarılı oldum mu? Hayır.

Şimdi Abigail'den arabasını almış, Laura'nın evine gidiyordum. Jay'in bana karşı son hali pek iç açıcı olmadığı için önce Laura'yla konuşmalıydım. Neyse ki Abby, artık arabayı alacak kadar büyüdüğümü söyleyerek izin vermişti. İşte bu son zamanlarda başıma gelen en güzel şeydi.

Laura'mın evini zar zor bulup kapışım çaldığımda Bayan Carol ile karşı karşıya geldim. Beni içeri alıp Laura'ya haber vermek istediğinde, "Gerek yok, sürpriz yapmak istiyorum," diyerek bir şey demesine izin vermeden merdivenleri tırmandım ve kapısını tıklattım.

"Gel! Carol, iyi ki geldin, bana bir kola daha-" Laura, beni görünce apışıp kalmıştı. Ben de öyle... Görmeyi beklediğim manzara kesinlikle bu değildi! Saçım tepesinde devasa bir topuz yapmış ve kaşıkladığı Nutella'yı suratına bulaştırmış bir şekilde televizyon izliyordu. Göz altları morarmış, suratı solgunlaşmıştı.

"Laura?" dedim kapıda tuhaf tuhaf ona bakarken. Kaşığı ağzında, görmeyi beklediği en son kişi benmişim gibi bön bön baktı. "Annabelle?"

Hemen yanma gidip, yatağının kenarına oturdum. "Ben bir haftadır nerede olduğunu merak ederken, sen bu yatakta mı günlerini çürütüyordun? Ne bu halin? Kaleb ile aran mı bozuk? Yoksa Abby ve babanın birlikte olmasına mı bu kadar üzüldün?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "İkisi de değil. Sadece kafa dinlemem gerekti."

Ona Kaleb ve Diana mevzusunu anlatmak istesem de kendimi tuttum. Bunu Jay ona söylemediyse, benim söylemem doğru olmazdı. Jay belki de Laura'nın incinmesinden korkuyordu. Fakat ben Kaleb'm Laura'dan gerçekten hoşlandığını düşünüyordum.

"Sizin neyiniz var sizin? Jay de ortalarda yok," dediğimde gözlerini televizyona çevirdi. "Ondan haberim yok," dediğinde kaşlarımı çatıttım.

Laura pür dikkat beni inceliyordu. Gözleri mi dolmuştu? "Hey hey! Neden gözlerin doldu?" diye sordum telaşla. Elini havada silkeledi. "Ah, kızlara özel malum gün. Aşırı doz duygusallık artı şeker koması," dediğinde rahat bir nefes verdim.

"Hadi giyin, dışarı çıkalım," deyince hemen mızımızlanmaya başladı. "Aynaya hiç baktın mı sen? Laura Sullivan yatakta depresyon geçirecek bir kız mı yani?"

Hemen çenesini dikleştirdi ve saçlarım açtı. "Bir Laura Sullivan olmak kolay değil tabii!"

Laura yarım saat içinde hazır olduğunda, Siyah înci'yi bırakıp Abby'nin arabasına binmiştik. "Nereye gideceğiz?" diye sorduğunda bir süre düşündüm ve sonunda aklıma gelen sinsi düşünceyle arabayı şarap evine sürdüm. Laura yolda kaplumbağa gibi sürdüğüm için sayısız kez söylense de sonunda şarap evine varmıştık.

"Şimdi eğer beni biraz olsun arkadaşım olarak görüyorsan, Alexis'le aram düzelt." Şok olmuş gözlerle bana bakınca, ben yavru köpek bakışlarımı ona yolladım. "O da aym şekilde seninle arasını düzelterek, daha fazla bu düşmanlığa gerek yok."

Laura sayısız itiraz cümlesi sıralasa da söylediğim şey konusunda diretmiştim. Sonunda homurdanarak kabul ettiğinde şarap evine girdik. Sam'in gözleri bizi bulduğunda büyürken, Alexis de şaraptan kafasını

kaldırıp bize baktı. Ve gözleri önce büyüdü, ardından kısılarak çizgi halini aldı.

"Selam," dedim gülümseyerek. Sam selam verirken, Alexis hala çizgi gözlerle bize bakıyordu. "Ne işi var bunun burada?" diye sorduktan sonra... Ne mi oldu? Alexis, resmen yırtıcı bir panter gibi Laura'nın üzerine atladı! Demek ki sevimli Alexis'i-miz istediğinde çok yırtıcı olabiliyormuş.

İkisini de sürükleyerek dışarı çıkardığımızda, "Bırak beni," diye bağırdı Alexis. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Yine dalga geçsene hadi! Annie'nin yanında rol mü yapıyorsun?"

Laura, Alexis'in dibine girerek hırlardı. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim, cadı." Sonra dağılmış sarı saçlarını düzelterek derin bir nefes aldı. "O gün Dean hakkında söylediklerimde ciddi değildim. Amacım seni sinir etmektir, bu kadar etkileneceğini düşünemedim."

Laura, tüm kibrini bir yana bırakmış, Alexis'e açıklama yaparken, "Dean hakkında ne söyledin ona?" diye sordum bir anda.

Laura bir şey söylemeyince, Alexis histerik bir kahkaha attı. "Ne o küçük cadı? Dean'ın seninle ciddi düşündüğünü falan mı sandın? Sen onun için sadece tek kullanımlık bir cadısın," diyerek Laura'nın sözlerini taklit ettiğinde gözlerim kocaman olmuştu.

"Tek kullanımlık da ne demek?" diye sorduğumda Alexis'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Tanrım, doğru anlamış olmayayım lütfen diye dua ederken, Alexis konuştu ve düşündüğümü onayladı.

"Dean ve ben... birlikte olduk."

Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Laura, mahcup bir şekilde bana baktı. "Ben sadece Dean'i, Alexis'le görüşmeyeceğini Jay'e söylerken duydum. O imayı yaparken gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, amacım onu sinirlendirmektir. Tabii vücudumu kızartacak kadar sinirlendiğini görünce asıl gerçeği anlamış oldum."

"Bize neden söylemedin?" diye sordu Samantha. Gözleri kocaman olmuş, sesi sitem eder gibiydi. Alexis, gözleri dolu dolu bakarken, "Utanıyorum," dediğinde hemen yanma gidip kollarımı ona doladım. "Utanması gereken kişi Dean."

"Her şey çok güzeldi, ne olduğunu anlamıyorum. Daha fazla benimle zaman kaybetmek istemediğini söyledi, inanabiliyor musun?" dedi Alexis burnunu çekerken.

"Emin ol pişman olacaktır, bana güven," dedim sırtım sıvazlayarak.

"Dean kaim kafalının teki, muhtemelen senden düşündüğünden daha fazla etkilendiği için korkmuştur. Seni çok önemseydiğine eminim. Ve bunu ortaya çıkarabiliriz."

Alexis inanamaz gözlerle kendini teselli etmeye çalışan Laura'ya baktı. Buruk bir şekilde tebessüm ettiğinde, Laura da ona belli belirsiz gülümsemişti. Ah Tanrım, bu günleri de mi görecektim?

Laura, Dean'in yerini öğrenince Abby'nin arabasına doluşup, Johnny Lee'nin eğlence salonuna doğru yola koyulmuştuk. Laura, "Onu umursamadığım göstererek kıcına tekmeyi basacaksın!" operasyonu düzenlemişti. Dean oradaysa, acaba Jay de orada olabilir miydi? Onu görünce ne demeliydim?

"Selam, nasılsın?" Ya da... "Hey bir haftadır nerelerdeydin?" Yoksa "Sen ortadan kaybolunca ben anlayışla karşılayabilirim," ayaklarını boş vererek akla hayale gelmeyecek hakaretleri mi sıra-lamalıydım?

Her neyse, bunu onu görünce düşürdüm. Mekâna geldiğimizde hepimiz arabadan indik ve Alexis'in vazgeçip kaçmasına engel olmak için onu içeri sürükledik. Johnny'nin yerinde, mekânın sağ köşesinde bilardo ve langırt oynayanlar, diğer kısımda tahta masalarda bira içenler vardı. Masalardan birine oturup, siparişimizi verirken bilardo oynayan bir grubun homurdanmaları sonucu hepimiz o tarafa baktık. Ve aradığımız kişi tam da o grubun içindeydi. Dean!

Alexis, Dean'i görünce k p rdan rken, Dean'in gözleri de bir anda bizim masayı -yani Alexis'i- bulmuştu. Surat ifadesi far görmüş geyik gibi olan Dean'i görünce neredeyse gülme krizi geçirecektim. Laura büyük bira bardaklar m getiren k z n cebindeki adisyon k ğ d m aldı ve üzerine bir şeyler yazmaya başladı. Garson kız ve biz şaşkın şaşk m ne yazacağ m  beklerken, Laura k ğ dı Alexis'e uzattı.

"Ona bakma ve bizimle gülümseyerek sohbet et."

Dean'in avcı kulaklar m kabartıp konuşmalar m z  duyma olas lığ na karşı yazarak s ylediğ i için hepimiz ona bravo bakışları att k. Alexis, hemen gözlerini Dean'den kaçırıp, bizim saçma sapan g l şmelerimize katılırken bir  ocuk yan m zda belirlediğ inde, masayı derin bir sessizlik sardı. Sar ş n ve standartlara göre orta düzey yak şıkl lığ  olan bir çocuktü.

"San r m Johnny'nin yeri cennete dönüştü ve melekleri görüyorum."

S ylediğ iyle beraber, ucuz tavlama c mleni de al ve bizi rahat bırak, diyecekken Laura masam n altında bacağ m  d rtt . Anlamsız gözlerle ona bakınca, gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ah, Dean'i gösteriyordu!

"Bence cennette bile bizim gibisini göremezsin," dedi Laura, omzundaki san sa lar m geriye atarak.

 ocuk sırtarak onaylar gibi başım salladı. "Bundan eminim. Ben, Matthew," diyerek kendini tamtt . Soma sanki bize bir sır verecekmiş gibi masaya doğru eğildi ve konuşmaya başladı. "şurada duran arkadaşlarımla bilardo oynarken sizi gördük," diyerek parmağ ıyla bir bilardo masas n  gösterdi.     ocuk bize bakıyordu. Dean'in masas n n aksine diğer k şedeydi, fakat hala görüş açısında bir yerdi.

"Ve bir iddiaya girdik," dediğ inde, "Ne iddiası?" diye sordu Sam.

"Dave ve Zach diyor ki sizi bizimle bilardo maçı yapmaya ikna edemezmişim. Fakat Milo ve ben diyorum ki ikna edebilirim."

Laura alayla kaşlarını havaya kaldırdı. "Peki, bu özgüveninin nereden geliyor, Matty?"

Çocuğun adını kendince şekle soktuğunda, gülmemek için kendimi zor tutarken oğlanın gözleri muzip bir şekilde parıldadı. "Aslında Dave haklıydı. Kız olduğunuz için bilardodan bir şey anlamayacağınızı ve kabul etmeyeceğinizi söyledi. Bunu hesaba katmam gerekirdi."

Sam bir anda atılıp, "Sen bize bir şey beceremeyeceğimizi mi söylüyorsun?" dediğinde oğlan dudaklarını bükerek başını aşağı yukarı salladı. Kendine gel Sam, seni gaza getirmeye çalışıyor!

Tabii bunu sesli bir şekilde dile getiremediğim için çoktan gaza gelmiş Laura ve Sam'le beraber bilardo masasına doğru yol almaya başlamıştık. Sam'in feminist damarları kabarmıştı ve adeta oğlanlara bilardo sopasıyla saldıracak gibiydi. Alexis oynamayacağını söylediğinde ben de ona katılmıştım. Kızların bilardo oynayamayacağım iddia eden Dave ve Matthew bizimkilere kafa tutarken, adının Milo ve Zach olduğunu öğrendiğim diğer ikisi de oynamayan taraftaydı.

Milo soluğu Alexis'in yanında almca, hemen Dean'e baktım. Bilardo sopasıyla vuruşa hazırlanırken, bir an gözleri Alexis ve Milo'yu görünce saçma bir vuruş yapıp topları gelişigüzel dağıtmıştı. Ben, Dean'in ifadelerini izlerken, yanıma gelen Zach'i yeni fark etmiştim.

"Senin mücadeleci ruhun yok herhalde ya da oynamayı bilmiyorsun," dediğinde göz ucuyla ona baktım.

"İyi denemeydi, fakat bu numarayı arkadaşın zaten masamıza geldiğinde yaptı, daha yaratıcı olmalısın."

Elindeki bira bardağını havaya kaldırarak, dudağına götürdü. "Güzel hamle, sıkı kızları severim," dedi ve elini siyah saçlarından geçirdi. Tıpkı saçları gibi siyah gözleri değişik bir muzırlıkla parladığı için ona bakmamaya karar vererek, başımı çevirdim. O sırada Milo elini Alexis'in beline koymuştu. Alexis ondan uzaklaşmaya çalıştığı sırada Milo, elini kavradı ve onu durdurarak omzundaki saçını geriye attı.

Dean'e bakmak için başımı çevirecektim, lâkin gerek kalmamıştı. Dean görüş açıma girmişti zaten. Ve görüş açıma giren bir diğer şey, havada uçan Milo oldu!

Dean, hışımla oğlam bilardo masasına fırlattıktan sonra ortalık arımda karışmıştı. Bizim kızlarla yaptıkları bilardo maçım bırakan oğlanın arkadaşları, Dean'e doğru yürürken Dean, bilardo masasında yatan Milo'yu havaya kaldırdı ve onların üzerine attı. Vay canına.

Laura ve Sam'in gözleri anime karakterleri gibi büyüyüp, benim ve Alexis'in ağzı bir karış açık kalırken, Dean tıpkı sinirle ortalığı yıkan Hulk gibiydi. Hala kavgaya karışmayan ve yanımda duran Zach konuştuğunda irkildim. "Bu delirmiş boğa kim?"

Bunun hala yanımda ne işi vardı? Yanından ayrılmak için gideceğim sırada kolunu duvara koydu ve yolumu kapadı. Bir anda diğer kolunu da öbür yanıma koyduğunda duvarla arasında kalmıştım. Şok olmuş gözlerle ona bakarken, içki kokan nefesini vererek, "Bence bunları boş verelim ve eğlenceye başka yerde devam edelim," dedi.

"Bırak beni, piç kurusu!" Onu itirmeye çalışsam da nafileydi.

"Hımm, küfrederken çok seksi olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

Tanrım, nasıl bir hastaydı bu? O sırada bir el Zach'i geriye doğru savurdu. Gözlerimin odağına bir haftadır deli gibi özlediğim varlık girince, midemdeki kelebekler vahşi birer yarasa olmuştu. Evet, Jay Sullivan yine tüm öfkesiyle karşımda duruyordu.

Jay, Zach'in boğazım kavrayarak onu bilardo masasına yapıştırdı. "Benim kızıma o cümleyi kullanarak ve kollarınla onu kafesleyerek, şu dünyada yapabileceğin en büyük hatayı yaptın."

Midemdeki yarasalar, sanırım ejderhaya dönüşmüştü. Bütün vücudumu bir ısı kapladı. Benim kızım mı? Ah, Tanrım!

Zach çırpınırken, elini masada gelişigüzel dolaştırıp bilardo topunu yakaladığı gibi Jay'in sağ yanağına geçirdi. Nefesimi tutarak, elimle ağzımı

kapattım. "Bunun beni etkilemesi mi gerekiyordu?" dedi Jay, çok hafif yana dönmüş suratım tekrar ona çevirerek. Çocuk put gibi ona bakarken, öldürücü bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "Şansın varsa ölürsün."

O sırada Jay'in kafasında kırılan bilyardo sopası görünce, bu sefer tiz bir çığlık attım. Jay sanki kafasına yediği sopayı fark

etmemiş gibi önce bana baktı, ardından bende bir sorun olmadığımı görünce rahatlamış gibi kendine vurana döndü.

Ona vuran Dave, Jay'in bir nebze etkilenmediğini görünce şoka girerken, kime kafa tuttuğunu bilmiyor olduğu için ona üzülmuştüm. Jay, Zach'i boğazından tutarak kaldırdı ve Dave'in üzerine doğru yürürken onu da sürüklemeye başladı. "Ya şimdi kaçarsan ya da bir sonraki hedefim sen olursun."

Oğlan önce tereddüt etse de sonra cam daha değerli gelmiş olacak ki hemen koşar adımlarla mekândan çıkıp gitti. O sırada Laura'yla göz göze geldiğimizde ona yardım dilenen gözlerle baktım. Jay'i görünce hemen kalabalığı yararak bize doğru ilerlemeye başladı.

Jay, Zach'i boynundan tutarak dışarı sürüklediğinde Laura ve ben de onları takip ettik. "Bırak şunu Jay, o sadece bir insan," dedi Laura.

Jay, çocuğun suratına bir yumruk patlattığında yerimden sıçramıştım. "Bu onu dayak delisi edemeyeceğim anlamı gelmiyor." Zach'i yerden kaldırdı ve bu sefer kafa attı. Çocuğun burnunun kırıldığına eminim.

"Jay yeter artık!" diye bağırdığımda dönüp bana baktı. Parmağını bana doğru uzatarak, "Sen hiç konuşma," dediğinde ka-lakalmıştım.

"Sürekli başınızı nasıl belaya sokmayı başardığınızı anlamıyorum." dedi ve Zach'e bir yumruk daha atıp yere yapıştırdı. Laura'yla yavru kediler gibi büzüşmüştük.

"Alexis ve Dean'i bir araya getirmek istemiştik," dedi Laura sevimli bir ses tonuyla.

Jay, "Çok güzel bir beraberlik gördüm ben içeride," diyerek bizi alaya aldığında, ağızlarımızı açtık fakat ikimiz de bir şey diyemedik. Çok haklıydı.

Zach artık yerden kalkmıyordu. Jay hıncını alamamış olmalı ki kaşlarım çatmış, ayağıyla onu dürterek uyamk mı yoksa baygın mı olduğunu çözmeye çalışıyordu. Bu haliyle, elinden oyuncağı alınmış erkek çocuklarına benziyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum, zira ortam gülmeye müsait değildi.

O sırada hışımla mekândan çıkan ve aynı zamanda Alexis'i sürükleyen Dean'i görünce hepimizin bakışları onlara odaklandı. "Bırak beni!" diye bağırdı, Alexis. Sam de arkalarından çıkınca artık hepimiz dışarıdaydık. Dean, bir anda ağlamaya başlayan Alexis'e döndü ve bağırdı. "Ağlama demedim mi ben sana?!"

"Bana sakın bir daha bağırma Dean Walker. Seni buna pişman ederim!" dedi Alexis, ondan hiç beklenmeyen bir şekilde. Gözyaşları hala aksa da başı dikti.

Dean'in keskin yüz hatları daha da gerilirken lacivert tonlarındaki gözleri kısıldı. Gergin kol kasları uzun kollu ince tişörtünden bile belli oluyordu. Bir anda yerden zar zor kalkmış olan Zach'e hışımla yaklaşıp suratma yumruğu geçirdi.

Zavallı Zach! Kum torbasma dönmüştü resmen. Bundan sonra bir kıza sarkıntılık edeceği zaman bin kere düşünmeyi akıma not ettiğine eminim.

Dean, Jay'e yaklaştı ve kendilerince ellerini tokuşturarak selâmlaştılar. Ardından, "Motoru sen al, bana araba lazım," dediğinde, Jay cebinden anahtarı çıkarıp Dean'e verdi ve kendi de motorun anahtarlarını aldı.

Dean, Alexis'in parmaklarını kendininkilere kenetleyip onu beraberinde yürütmeye çalıştığında durdurmak için hareketlendim. Fakat Jay birden elini gövdeme koyup beni engelledi. "Ona zarar vermez," dedi. Pekâlâ, bir şeyleri düzeltebilme olasılıklarını göz ardı edemezdik, o yüzden hepimiz olduğumuz yerde durduk ve arabaya binerek uzaklaşmalarını izledik.

Ardmdan Jay, "Siz de gidin artık," dediğinde Laura ve Sam harekete geçti. Ben de arkalarmdan gidecektim ki Jay'in boğuk ses tonu bizi olduğumuz yerde durdurdu. "Sen nereye?"

Bana mı dedi onu? Yok canım, Laura'ya demiştir.

"Sana dedim, Belle."

Ne güzel... Bir haftadır özlediğim adam, bana kalmamı söylüyordu. Fakat bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki kaçıp gitmek en mantıklısı geliyordu. Ona doğru dönüp baktık. Gözlerini bana sabitleyerek, işaret parmağıyla beni yanma çağırdı.

Laura, elini açmış araba anahtarlarını bekleyince, ona hayret dolu gözlerle baktım. "Bakma öyle, canıma susamadım," dediğinde gözlerimi devirdim ve anahtarı deri montumun cebinden çıkararak ona verdim. Sam omzumu sıvazladı, ardmdan ikisi de Abby'nin arabasma binerek gözden kayboldu.

Pekâlâ, ondan korkmam için bir sebep yoktu. Çenemi dikleştirerek ona doğru emin adımlarla yürüdüm. "Bir şey mi oldu?"

İki koca adımda aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde kalbim yerinden hopladı. Başım bana doğru eğerek yüzünü yüzüme neredeyse yapıştırmıştı. "Biraz önce neredeyse şu piçin dudakları sana temas edecekti," diyerek hala yerde baygm yatan Zach'i parmağıyla gösterdi. Nefesi yüzüme çarptığı için adapte olamasam da onu dinlemeye gayret gösteriyordum.

"Bunun olacağını bilemezdim."

"Beni delirtiyorsun," diyerek kükrediğinde bir iki adım geriye gittim.

"Arayıp sormazsan nereye gittiğimi bilemezsin!" diyerek yakındığımda elini saçlarının arasmdan geçirdi. "Sen neden aramıyorsun?"

Ups. İşte bu güzel soruydu. Bir anda afallamıştım, çünkü gerçekten hep Laura'yı aramış, Jay'i bir kere bile aramamıştım. Bir an, hep bir şeyleri ondan beklediğimi fark ettim. "Ortadan kaybolan ben değildim, sendin," diyerek kendimi savunmaya geçtim.

"Eğer arasaydım, nereye kaybolduğumu öğrenebilirdin."

Kahretsin. İşte buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu!

Ben moron gibi ona bakarken, bir anda hareketlendi ve motoruna doğru yürümeye başladı. "O ne olacak?" diye sordum yerde yatan Zach'i kastederek.

"Birileri birazdan dışarı çıkar. Bin hadi," dedi sert bir şekilde. Motorlardan hiç hazzetmediğim gerçeği yine ortadaydı. "Neden kask yok?" diye sorduğumda, "Dean kask takmıyor," diyerek açıkladı.

"Sana ilk kez beraber motora bindiğimizde korkmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" dediğimde bakışlarım bana yöneltti. "Evet."

"Korkuyorum, hem de fazlasıyla. Diyelim ki kaza yaptık, kaskımız bile yok. Boynum koparak ölmek istemiyorum!"

Cümleleri nefes almadan art arda sıralarken, Jay'in sert yüz hatlarından çarpık gülümseyişinin hayaleti geçti fakat anında tekrar eski sertliğine kavuştu. "Korktuğunu o zaman da anlamıştım."

Hararetli bir şekilde sordum. "O yüzden mi en hızlı şekilde gittin?"

"Aynen öyle," diyerek umursamaz bir şekilde omuz silkti ve motoru çalıştırdı. "Bana sıkı sarılmaya bak."

"Şu dünyadaki en büyük pisliksin."

"Dilini uzat," dediğinde, "Ha?" diyerek gözlerimi büyüttüm. "Uzat şu dilini, koparacağım."

Kocaman gözlerle ona bakınca gözlerini devirdi. Evet, Jay resmen gözlerini devirdi! "Bin şu motora," dediğinde arkasına bindim. Kollarımı gövdesine gevşek bir şekilde doladığımda, elini elimin üzerine koydu ve biraz daha sıkılaştırdı. "Merak etme, sana bir şey olmasma izin vermem," diyerek çok seksi bir tınıyla mırıldandığında omurgamdan aşağı bir ürperme geçti.

Mekândan çıkanlar yerde yatan Zach'in başma üşüşmüşlerdi bile. "Ölmemiştir değil mi?" diye sordum. "Nefes alıp verdiğini duyuyorum," dedikten sonra motoru hareket ettirdi. Aranda gövdesine yapıştım. Asfalt yol altımızdan kayıp giderken, başımı sırtına dayadım.

Bir süre sonra başımı kaldırıp omzunun üzerinden önümüze baktığımda, yolun ortasında gördüğüm silüetler motorun ışığıyla parladı ve zihnim onların ne olduğunu algıladığında yaşadığım şokun üzerine başka bir şok eklendi.

Her şey resmen ağır çekimde gerçekleşmişti. Jay'in ani fren yapmasıyla motor bir anda takla attı ve havaya savruldu. Kalbim göğüs kafesimi parçalamasına atıyordu. Jay bir anda kendini bana döndürerek belimi yakaladı ve o sırtüstü asfalt yola

düşerken ben de onun üzerine düştüm. Sırtı yolda bir kaç metre kaymıştı, paramparça olduğuna emindim ki buruşan suratı da bunu destekliyordu. Neyse ki çabuk iyileşiyordu.

Nefes almaya çalışırken, soğuk havadan dolayı ağzımdan çıkan duman Jay'in yüzüne çarpıyordu. Deli gibi korkuyordum fakat bunun nedeni, büyük motor kazası korkum değildi. Başımı hafifçe kaldırdım ve biraz ilerimizdeki siyah pelerinlerinin başlıkları yüzlerini kapatan iki kişiye baktım. Yanlarında ise yedi tane kel ve oldukça iri, yaratık gibi adamlar duruyordu.

Dorchalar ve ayakçıları!

Titrek nefesim geceye karıştığında Jay belimde duran eliyle beni sarstı. "Bana bak," dedi ama bakamadım. Gözlerim kilitlenip kalmıştı. "Belle bana bak!"

Ürkek bakışlarımı ona çevirdiğimde, motorun ışığıyla parlayan ela gözleri benimkilere kenetlenmişti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sesi gecenin sessizliğini delip geçtiğinde, tek yaptığım tüm kalbimle ona güvenmek oldu.

Jay, bana bir şey olmasına asla izin vermezdi.

BÖLÜM 35

KARANLIK

Korkma, dedi iç sesim. O burada. Sana bir şey olmasına izin vermeyecek.

Yine de elimde olmadan korkunun tohumu içimde yeşeriyordu. Yerde yan yatan motorun söndü sönecek ışıyla aydınlanan ela gözlerden, gözlerimi bir an olsun çekmedim. Deli gibi titrediğim için bana güven vermek ister gibi parmaklarım kollarıma kenetledi ve doğrulurken beni de ayağa kaldırdı. O şeylere arkam dönüktü, Jay omzumun üzerinden onlara bir bakış attı.

Bizim geldiğimiz yöne dönük durduğum için, Jay'in arkasında oluşan hareketliliği görebilmişim. Bir siyah pelerinli ve üç kel yaratık da yolun o tarafım kapatmıştı. Dehşetle açılan gözlerim Jay'in dikkatini çekince, arkasma döndü ve o da aynı yere baktı. Sıkıntıyla iç geçirmesi beni daha çok korkutmuştu. Tanrım, burada ölecektik!

Jay telefonunu çıkarıp birini aramıştı ama ne konuştuğunu duyamayacak kadar şoktaydım şu an. Başımı iki yana çevirip durarak, hala harekete geçmemiş olan korku filminden fırlamış varlıkları izliyordum.

Ayakçılar, hiç beklediğim gibi değillerdi. Çok daha ürkütücüydüler. Teknik olarak insana benziyorlardı, sadece normal insan ebatlarına göre irilerdi ve yüzlerinde uzun çizgi şeklinde izler vardı. Dudakları ten renklerini aldığı için, sanki yok gibiydi.

Gözlerimi yavaşça Karanlık diye adlandırılan, cadılara çevirdim. Siyah pelerinleri tüm vücudunu örtüyor, başlıklarının içinde yüzleri görünmüyordu. "Şimdi beni iyi dinle," diyerek elimi sıktı, Jay. Ona odaklanmamı sağlamaya çalışıyor gibiydi.

"Eğer kontrolünü kaybedip güç kullanmaya başlarsan, gözlerini kapat ve sakın açma."

Ŗu an neden diye sorgulayacak durumda değildim, o yüzden "Ta-tamam," diyerek onayladım. Jay iŖin içinden nasıl çıkacağım dŖnyor gibi elini saından geçirdi. "Onlar çok fazla..." diyerek devamım getiremeden soluduğum sırada eli yanağımı kavradı.

"Tapmak partisinin yapıldığı alanı hatırlıyor musun? Orası buraya çok yakın." Göz ucuyla ormana baktı ve devam etti. "Sana iŖaret verdiğimde, yönünü hiç sapmadan koŖmanı istiyorum. O tapmağı bul ve içerisine gir. Seni almaya geleceğim." İtiraz eder gibi baŖımı salladığımda, amnda eliyle yüzümü durdurdu. "Dediğimi yap, Dorchalar oraya giremez."

KonuŖmaya devam edecekti, fakat ayakçılar artık saldırmaya karar vermiŖ olacaklar ki iki tarafta da hareketlilik oldu. Jay'in eli, ayak bileğine gitti ve paasını yukarı sıyrarak varlığını bile bilmediğim bir kabzadan, ince bir bıçak çıkardı. Diğer bacağından da bir bıçak çıkardığında artık iki elinde de bıçak vardı.

Birini bana uzatarak, "Sana yaklaŖacak olurlarsa, saplamaktan sakın korkma. Duydun mu beni?" dediğinde tepki veremedim. İki taraftan da kel adamlar hızla bize doğru gelmeye baŖladıęında, nefesimi tutup bıçağı sıkı sıkı kavradım. Her Ŗeyi resmen ağır çekimde görüyordum.

Jay kendine ilk yaklaŖanın, bıçak darbesini geri püskürttü ve gövdesine bir tekme geçirdi. Korkuyla bana gelecek bir saldırı bekledim, fakat hedeflerinin ben olmadığım anlamam uzun srmemiŖti. Diğerleri de hızla yaklaŖtılar ve hepsi aynı anda Jay'e saldırmaya baŖladılar. Kimisinde küçük kılıçlara benzer bıçaklar, kimisinde zincir vardı. Jay birinin zincirini kaparak, boğazına doladı ve adamı kendine çektikten sonra kafasına bıçağı sapladı.

Bayılma... Bayılmanın sırası değil, diyerek kendi kendimi ikaz ettim. Dorchalar ise oldukları yerde durmaya devam ediyorlardı. Neden hareket etmiyorlardı? Bu soru beraberinde baŖka bir soruyu getirmiŖti. Ayakıların avcısını yok etmesini mi bekliyorlardı?

Kalbim panikle sarsıldı ve deli gibi göğüs kafesime çarpmaya baŖladı. DeęŖet dolu gözlerle Jay'in, kendisine saldıran kel kafalıları insanüstü bir

hız ve güçle püskürtmesini izlerken, bacaklarım bedenimi taşımakta zorlanıyordu.

O... inanılmazdı. Bu dünyadan olamayacak kadar egzotik görünüyordu. Her zaman çok güçlü olduğunu söylemişlerdi ve ben de buna birkaç kere şahit olmuşum. Fakat şu an tek bir şeyden emindim: Bugüne kadar gördüklerim sadece fragmandı. Asıl filmi, şimdi seyrediyordum.

Üzerindeki siyah ceket nasıl yaptığım anlayamadığım ani bir hareketle çıkarıp, bir tanesinin suratına attı. Ayakçı ceket yüzünden çekmeye çabalarken, Jay ellerini yana doğru açtı. Tırnakları uzamaya başladığında, gözlerim yuvalarım terk etmek üzereydi.

Tırnakları... Yüce Tanrım, sen aklımı koru. Tırnakları, kurt tırnaklarına dönüşmüştü!

Jay hızlı bir atakla yüzüne ceket attığı ayakçıya pençesini geçirdi ve adamın resmen iç organlarını deşti. O kadar salise-lik zaman diliminde oluyordu ki bunlar, hayal görüp görmediğimden emin olamıyordum. O sırada bana döndü ve gözleri gözlerimle buluştu. "Şimdi."

Tapmağa kaçmam için işaret verdikten soma, arkasına döndü ve kendisine saldıran adama karşılık verdi. Kaçmak için bir girişimde bulunmadım, çünkü Jay diğerleriyle ilgilenirken arkasmdan birisi neredeyse bıçağını Jay'in boynuna saplamak üzereydi. Arkana dön. Arkana dön.

Dönmüyordu! Hala diğerlerini püskürtmeye çalışıyordu ve lanet olsun ki arkasına dönmüyordu! Bağırmayı denedim, sesim çıkmadı. Bir daha denedim, bir daha ve bir daha... Tutulmuşum.

Onu kaybetme düşüncesi ruhuma tırnaklarını geçirdi. Hiç düşünmeden harekete geçtim ve Jay'in bana verdiği bıçağı havaya kaldırarak hızlı adımlarla adama arkadan yaklaştım. Parmak ucumda yükselip bıçağı boynuna geçireceğim sırada, adam birden bana dönünce bıçak boğazına saplandı. Birkaç damla kan, yüzüme sıçradı.

Adamın simsiyah gözleriyle karşı karşıya geldiğimde, nefesimi tuttum. Siyah gözleri bir anda griye döndü ve bana bomboş bir bakış bahşetti.

Ardmdan yere yığıldı.

Vücudum yaptığım şeyin şokuyla sarsılırken, geriye doğru sendeledim ve ayaklarımın birbirine dolanmasıyla yolun kenarındaki toprak alana kıştırdım. Ayakçının yere yığılışı gözümün önünde canlandığında öğürerek vücudumdan acı safrayı çıkardım.

Jay'in savurduğu küfürleri duyabiliyordum. Ardmdan, "Belle!" diyerek adımı seslendi ama ona tepki veremedim. O sırada Jay, ayakçıya sapladığım bıçağı çıkarmış diğerlerine karşı kullanıyordu. Aynı zamanda bana sakın olmamı bağıyordu.

Dorchalara baktığımda, durdukları yerde olmadıklarını gördüm. Siktir! Nereye kaybolmuşlardı? Anmda ayağa fırlayıp, dehşetle etrafıma bakınmaya başladığımda nefes alıp verişlerim düzensizleşmişti ve soğuk terler almmdan dökülüyordu. Nabzım boğazımda atarken, arkamda hissettiğim varlıkla neredeyse kalbim duracaktı.

"Belle, sana dediğimi yap!" diye bağırdı, Jay. Ayakçıları geri püskürtmeye çakışırken, aynı zamanda bana ulaşmaya da çalışıyordu. Hızla arkamı döndüm ve önümde duran üç Dorcha'ya baktım. Başlıklarının altında sadece karanlık vardı.

"Gücünü kullan, cadı."

Pürüzlü ve bir yılanın tıslamasını andıran sesi, tüm kammı dondurmuştu. Ruhumun umutsuzluk ve kasvetle kaplandığını hissettim. Karardığın hizmetkârları, ölüm kokuyordu.

Zihnimdeki hiçbir sorunun beni durdurmasma izin vermeden, bacaklarım harekete geçti ve arkamdaki ormana doğru dönerek koşmaya başladım. Kulağımı sadece hızlı hızlı soluduğum nefes sesleri dolduruyordu. Engin çalılıklardan birkaçı yüzümü çizmişti ve ayağım birkaç şeye takılmıştı ama durmadım.

Dorchalardan biri tam önümde belirlediğinde ayaklarım kayarak durdu. Neyse ki dengemi kaybedip düşmemiştim. Onu es geçerek koşmaya devam

ettiğimde harabe duvarların oluşturduğu tek katlı yapıyı gördüm. Ardena Tapınağı!

Girişi iki koca kirişin tuttuğu bir tavandan oluşan, kapısının olmadığı ve duvarların aşındığı yıkık dökük bir tapmaktı. Tam tapmağın önündeki ağaç olmayan açık alana gelmişim ki, Dorchalardan biriyle burun buruna geldim. Kalbim göğsümde patlamıştı resmen. Şokla geriye doğru sendelerken, ensemden hissettiğim ürpertiyle kalakaldım.

Üçü de etrafımı sarmıştı. Karanlıkla o kadar bütün görünüyorlardı ki, gölge gibiydiler. "Ardena." diye tükürür gibi konuştu Dorcha, başını tapmağa doğru çevirerek. Sonra bana doğru döndü, yüzünü görmesem de beni incelediğini biliyordum.

"Gücünü kullan." Sesi tüm tüylerimi ürpertecek bir tondaydı. Hiçbir şey yapmadığımı görünce, pelerininin sardığı kolunu hiddetle havaya kaldırdı. "Tenebris ores!"

Korkunç ses tonuyla anlamını bilmediğim bir şey söylediğinde, elinden siyah bir şey tıpkı bir ip gibi uzadı. Sanırım aklımı kaybediyordum. Kaçmaya yeltendim fakat bir adım atmışken ipi kırbaç gibi bir anda havada şaklatarak bana fırlattı ve boğazıma doladı. Gözlerim iri iri açılırken nefes almak için debelendim. Boynumdaki ipi tuttuğumda kaygan ve yapış yapış olduğunu gördüm.

"Gücünü kullan!" Dorchalardan biri yüzünü benimkine yaklaştırarak konuştuğunda, soğuk nefesi yüzüme çarptı. Boğazımı saran ipin sahibi olan, bir şeyler mırıldandı ve ip daha çok sıkmaya başladı.

"Yeter!" diyerek diğerine tısladı bir diğeri. "Onu götürelim. Shelia, o olup olmadığımı anlar."

Dorcha'nın tüylerimi ürperten ses tonuyla söylediği, artık neredeyse kaçırmak üzere olduğum aklımı daha da başımdan almıştı. Beni bir yere götürmelerine izin veremezdim. Nefes almaya debelenirken, "Kimi arıyorsunuz bilmiyorum ama ben o değilim!" diyerek kısılmış sesimle bağırmaaya çalıştım.

Ay ışığının bulunduğu konumu aydınlatmasıyla onları görebiliyordum. Yoksa karanlıkta onları seçebilmemin imkânı yoktu. Artık nefesimin sonuna gelmişim, pes etmek istercesine nefes almak için debelenmeyi kestim.

Ölümü beklediğim o kısacık anda, Dorchalardan biri tiz bir çığlık kopardı. Ağaçlardaki tüm kuşların ve yarasaların havaya uçtuğunu duydum. Geceyi delip geçen ses kulağımı tırmala-mıştı. Boğazımdaki ip bir anda çözüldüğünde ayaklarım beni taşımadı ve yere kapaklandım. Nefesim ciğerlerime dolunca öksürük krizine tutuldum. Dorcha önümde erir gibi yerle bütünleştğinde, geriye sadece pelerini kalmıştı.

Gözlerim ardına kadar açılırken, başımı kaldırıp önümde duran kişiye baktım. Jay, iki eliyle havada tuttuğu bıçağı indirirdi. Samrım onu Dorcha'nın tam başının tepesine saplamıştı. Tanrım...

Rahat bir nefes alacağım sırada, üzerindeki yarım kollu siyah tişörtün delik deşik olduğunu gördüm. Gövde kısmının büyük bir çoğunluğu yırtıldığı için açılan geniş deliklerden kanlı çizgiler de gecenin karardığında siyah görünüyordu. Endişe tüm vücudumu tıpkı bir yılan gibi sararken, boğazımda nefesimin düğümlendiğini hissettim.

Dorcha, "Avcı," diyerek tiksindir gibi tısladı. Kel kafalılarından dördü de Jay'in arkasından gelmişti ve ona saldırmaya devam ediyorlardı. Biraz önce konuşan Dorcha bir şeyler mırıldanmaya başladığında, Jay'in yüz hatları acıyla kasıldı. Kollarındaki bazı noktaların daha da koyulaştığını gördüm. Anında geri iyileşse de yüz ifadesi, koyulaşan her lekede kasılıyordu. Alexis'in Laura'ya yaptığı büyüye benziyordu, fakat Jay'i daha çok yıpratmanın o zehirli bıçakla açılan yarıklar olduğunu biliyordum.

"Avcı'nın işini bitirin, kızı götürüyoruz," dedi Dorcha, korkunç sesiyle. Söyledikleri kulağıma ulaşınca, bedenim kasıldı. Avcı'nın işini bitirin.

Benim Avcı'mın...

Jay'in bir dizinin üzerinde yere düştüğünü görünce nefesimi tuttum, dayanıklılığı tükeniyor gibiydi. On tane iri yarı kel kafalı tarafından gücünün sömürülmesi yetmiyormuş gibi, Dorcha tenini yakarak onu daha da güçsüzleştiriyordu.

Ve sonra onu gördüm.

Yeşil ışığı onu en son gördüğümünden daha parlaktı. Turuncu saçları dalgalamıyor, yere kadar uzanıyordu. Altın rengi dövmeleri ona daha mistik bir hava katıyordu. Tüm bu akıl almaz şeyleri öğrendiğimde, bana her doğüstü şeyin korkutucu olmayacağını kanıtlamıştı.

Yeşil ışıklı orman nemfi, Moss.

Dorchalarm tam arkasmdaydı. Gözleri, beyazma kadar yemyeşil oldu ve elini ileriye doğru savurunca Jay'e büyü yapan Dorcha'nın üzerinde yeşil bir ışık patladı. Dorcha geriye doğru savrulsa da anında gölge gibi kıvrak hareket etti fakat büyü yapmayı kesmişti. Jay'in rahatladığını görebilecek kadar ona baka-bilmiştım. Ayakçılardan birini daha öldürdükten sonra o da kısacık bir an Moss'a baktı.

Dorcha'nın yeni hedefi Moss'tu. Kulakları tırmalayacak bir sesle anlamım bilmediğim bir şeyler söylediğinde, siyah bir duman Moss'un tüm vücudunu sarmaya başladı. Moss bir şeyler söyledi ve vücudundan yayılan ışık daha da kuvvetlendi fakat siyah duman bir anda tekrar yükselerek ışığım söndürmeye başladı.

Ve benim için ipler koptu. Bir anda yerin titremeye başladığım hissedince, hemen gözlerimi kapattım. Duygusal yoğunluğım o kadar fazlaydı ki bedenim sarsılıyordu.

"Gözlerini aç!" diyerek dibime girmiş Dorcha'yı duysam da gözlerimi açmadım. Jay bana açmamamı söylemişti. "Gözlerini aç, cadı!" Korkunç sesini, bir yerlerde çatırdayarak kopan büyük ağaç dalının sesi bastırmıştı. Sert rüzgâr başladı, tenimde hissettiğim soğuk esintiyle anlamıştım.

"Belle, kendine gel!" diye bağırın Jay'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Boğazımdaki kolye ısınmaya başlamıştı ve tenimde hafif bir yanma hissettim. Sanki bedenim bir anda güçlenmiş gibi titremeyi keserek ayağa kalktım. Ruhum, aradığı şeyi eline geçirmiş ve onu sıkı sıkı tutmuş gibiydi.

Rüzgâr saçlarımı geriye doğru daha şiddetli savurduğunda, kolye titreşti. Gözlerimi açtım ve bakışlarım dimdik bir şekilde iki Dorcha arasında gidip

geldi.

"Asteria!" dediğinde başımı hafifçe yana yatırdım ve konuşan Dorcha'ya baktım.

Asteria... Bu isim bana çok tanıdık gelmişti. Bir anda, Keegan'ın beni kovaladığı depoda saklanmak için girdiğim odada duyduğum fısıltıları hatırladım.

"İşlerin bu şekilde olmasını ben de istemezdim, Asteria. Fakat sen bize lazımsın."

"Onu bulduk!" diye tıslayan Dorcha'nın başlığı savruluyordu. Diğerleri hala Moss'un ışığını söndürüyordu. Elimini öne doğru savurmamla rüzgâr bana itaat etti ve büyü yapanın başlığı geriye düştü. Bana doğru baktığında, yüzüyle karşı karşıya geldim.

O... çok çirkindi.

Teknik olarak insan yüz hatlarına sahipti fakat tıpkı yılan derisini andıran bir teni vardı. Dudakları bile o derinin rengin-deydi. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki, o da tıpkı yılan gözü gibiydi. İnsan formundaki, bir yılan.

"Sen..." dedim, sesim öyle ürkütücü bir tondaydı ki ben bile tanıyamamıştım. "Benim erkeğime ve arkadaşıma bulaşarak büyük hata yaptın."

Arım verdiği dürtüyle avucum yukarı bakacak şekilde elimi havaya kaldırdım. Ne yaptığımı hakkında benim bir fikrim olmasa da, bedenimin var gibiydi. Kolyem daha da ısındı ve sanki ondan bir elektrik akımı içime aktı.

Dorcha'nın bir anda yeri göğü inletecek iğrenç çığlığı ağaçların uğultusunu bastırdı. Tüm ormandaki canlıların bu çığlığı duyduğuna emindim. Üzerindeki pelerin alev alırken, yüzü yavaş yavaş kül rengine dönmeye başlamıştı. Alev şiddetlendikçe çığlığı kısıklaştı ve yüzü tamamen koyulaştığında derisi, rüzgarda kül gibi savruldu. Elimini indirdiğimde alevler söndü ve yanmış pelerinden geriye kalanlar boş bir şekilde yere düştü.

Ben. Onu. Yakarak. K le.  evirmiştim.

Rüzgâr şiddetini kesmişti, artık g   kullanmıyordum. "Tapma a gir!" diye bağırdı Jay, bir türlü ölmek bilmeyen iki ayak ıyı geriye püskürtmeye çalışırken. Başımı tapma a doğru

 evirdi imde diğer Dorcha neredeyse dibimde bitmişti. Ona hamle yapamayacak kadar afallamıştım.

Bacaklarımın izin verdiği kadarıyla koştum ve tapınağın giriş kısırımındaki kirişi ge ti im an ayaklarım birbirine dolandı ı için yere düştüm. Avu larım yere bakacak şekilde destek alarak arkama döndüğümde Dorcha'ya baktım. Geri geri sürünerek tam olarak küçük tapma a girdim ve sırtım sert bir şeye de inceye kadar ilerledim. Yer tekrar titremeye başladı ve yine g   kullandı ımı fark ettim.

Dorcha da tam arkamdaydı fakat bir anda sanki bir duvara çarpmış gibi durdu. Evet, gerçekten de tapma a giremiyordu. Tıpkı yılarım çatallı diliyle yaptığı tıslamasını andıran sesini duydum. Ardından, "Tenebris ores!" dedi. Siyah ip elinden uzarken, bir anda bana fırlattı ve aya ıma doladı.

 ı lık atarak elimle tutunacak bir şeyler aradım. Arkamdaki sert şeyin bir heykel olduğunu anladı ımda, elimle etrafım sararak tutundum. O kısacık saniyede gözlerim sarıldı ım heykelin, taş zeminine kilitlendi. Bakışlarım başka dilde yazan uzun satırların sonundaki bizim dilimizde yazan    satırlık şeye takıldı.

Yüce Ardena ve kızı Asteria anısına.

Elimi sanki bir şey yakmış gibi bir anda heykeli bıraktım. Dorcha hızla beni kendine çekerken, o kısacık saniyede heykele baktım. Ay ışığı, tapma ın tepesindeki cam bölmeden tam heykelin üzerine vuruyordu. Bir kadm, tek elini havaya kaldırmıştı. Başmda başlığı vardı ve yüzüne acıklı bir ifade işlenmişti. Boşta kalan diğer kolunda bir bebek vardı.

şok olmuş bedenimi, Dorcha'nın ayaklarımın dibine geldiğimde ters döndürdüm ve başlığının altındaki karanlığa baktım. "Seni bulduk," dedi sanki şükrediyor gibi.

O sırada birisi aniden onun karnına kılıç uzunluğunda bir bıçak soktu. Karnından çıkan bıçağın kesin ucunu kendi tarafımdan görebiliyordum. Aynı bıçak darbesini bir daha aldı ve Dorcha tüm tapmağı dolduran bir çığlık attıktan sonra pelerinin altında erir gibi yerle bütünleşti.

Kafamı kaldırıp onu öldürene baktım. "E-Eden?"

Yer hala titriyordu, güç kullanmayı nasıl keseceğimi bilmiyordum. Eden, kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı ve gözleri gözlerimle buluştu. Yüzlarımızın arasında mesafe yok denecek kadar azdı. O kadar yakındık ki gözleri bana ayna görevini sunmuştu, bu sayede kendi gözlerimde yanan ateşin ışıltısını görebilmiştim. Eden, tıpkı bir meşaleye bakıyor gibiydi. Tam olarak görmesem de, büyü yaptığımda gözlerimin artık nasıl bir renge büründüğünü daha iyi anlamıştım.

Eden gözlerime bakınca anlık bir duraksamadan sonra kendine geldi ve elleriyle yanağımı kavradı. "Rahatla, Jefferson," dedi, her zaman soyadımı söylerkenki o kendine has ses tonuyla. "Sana zarar gelmeyecek."

Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Bir anda zihnime Jay'in sesi süzüldüğünde kalbim tekledi. Onun varlığına ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapatıp sesini hafızamda milyon kere tekrarlayarak vücudumun rahatlamasına izin verdim. Kesik kesik nefeslerim düzene girene kadar öylece bekledim ve yer titremeyi kestiğinde kapalı gözlerimi aralamadım.

Biraz daha sakinleştikten sonra başımı yavaşça kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimi, minnettarlığımı belli eden bir ifadeyle onun mavi gözlerine sabitledim. "Teşekkür ederim." diye fısıldadığımda, soğuk havadan dolayı dudaklarımdan çıkan beyaz duman onun dudaklarına çarptı. "Bu zamana kadar bana hep iyi geldiğin için, teşekkür ederim... Eden."

Sesim bir fısıltıdan farksızdı ve yüzlerimiz hala çok yakındı. Eden bir an hiçbir şey diyemedi ve transa girmiş gibi yüzüme baktı. "İsmim..." dedi sonunda hafifçe gülümseyerek. "Kulağıma ilk defa bu kadar melodik geldi."

Ah, Tanrım... Şu durumda ona ne diyebilirdim ki? Artık nasıl bir pozisyonda olduğumuzu kavrayacak duruma geldiğimde, geri çekilmek üzereydim ki bakışlarım tam olarak onun omzundan gerisine takıldı. Dean'i ve daha önce hiç görmediğim üç oğlanı daha tapmağın girişinde ayakta dikilerek bize bakarken gördüm. Hepsi durmuş tuhaf bir ifadeyle bizi izliyordu.

Gözlerim bir anda asıl görmek istediği kişiyi bulduğunda kalbim atmayı kesti ve ruhumun bağları çözüldü.

Jay Sullivan.

İsmi bile içimin titremesine sebep oluyordu. Yakışıklı yüzünde uzun bir çizik vardı ve o çok sevdiğim kumral saçları önüne doğru düşmüş, dağılmıştı. Yüz ifadesi o kadar donuktu ki bir anda nasıl bir pozisyonda olduğumu bir kere daha anladım.

Jay'in gözlerinde nasıl bir duygu gizleniyordu bilmiyorum fakat kanlı kesiklerinden birine elini koymuş, öylece Eden ve bana bakıyordu.

BÖLÜM 36

ÇEKİM

H

areket et. Hareket et.

Kendi kendime hareket etmem için komut versem de, zihnim gibi bedenim de uyuşmuştu. Bana bir asır gibi gelen süre boyunca Jay öylece bize bakmıştı. Hiç kimse konuşmadığı için ortamda resmen ölüm sessizliği vardı.

Sonunda uyuşmuş bedenimi kıpırdatıp Eden'dan bir iki adım uzaklaştım. Eden, çenesi gerilirken ağır bir şekilde arkasına döndüğünde, Jay'in bakışları benden ona kaydı. Aralarında öyle yoğun bir bakışma geçti ki, resmen gözleriyle temassız bir savaşa girdiler.

Dean de buradaydı ve yaranda üç avcı daha getirmişti. Jay'in kaza yaptığımızda aradığı onlar olmalıydı. Peki ya Eden'ı kim çağırmıştı?

"Dostum ben anlamadım. O, Jay'in kızı mı? Eden'm kızı mı?" Ne?

Dean'in yanında duran üç avcıdan biri, boğuk bir sesle diğerinin kulağına fısıldasa da ortam o kadar sessizdi ki hepimiz duymuştuk. Çocuğa bakınca şaşırmıştım çünkü Jay'in yaş olarak küçük bir versiyonu gibiydi. İnce uzun boyluydu, kumral saçları yukarı doğru şekil almıştı ve baştan sona siyah giyinmişti.

Bravo sana Junior Jay, işleri daha da çıkılmaz bir hale soktun!

Dean çocuğun ensesine bir tane geçirdi. "Kes sesini, Jimmy." Ortam tapınağın yarısı kırılmış cam bölmesinden süzülen ay ışığıyla aydınlansa bile, Jay bakışlarını Jimmy'ye yönelttiğinde,

çocuğun renginin attığını görebilmiştim. Hiçbir şey demeden olduğu yere sindi.

Dean sinirli gözleriyle onlara dışarı çıkmalarını işaret edince, üçü de tapmaktan çıktılar. Ardmdan kendisi de çıktı. Geriye sadece Jay, ben ve Eden kalmıştık. Harika.

Jay olduğu yerden bize bakmaya devam ederken, kendimi cesaretlendirip ona doğru titrete bir adım attım. Ortamdaki gerginlik tüm bedenimi daha da germiş, adeta beni kıpırdayamaz hale getirmişti. Yüzündeki çizige gözlerim takılınca, boğazım düğümlendi. Kusursuz yüzünde açılan yara, sanki benim kalbimde açılmış gibiydi.

"Hey, şu ağacın arkasında bir şey var!"

Bir anda avcılardan birinin sesi duyulunca Eden aniden hareketlenerek dışarı koştu. Tapmağın bir kapısı olmadığı için kırıların dışmda kalan açık alanda olanları görebiliyordum. Avcılardan sarışın olan, elindeki bıçağı havaya kaldırarak, ağacın arkasına ilerlemeye başladı. Eden bir anda sert bir ifadeyle çocuğun önünü kestiğinde orada ne olduğunu anlamıştım.

"Bekleyin!" diye bağıırken tapmağın dışma koştum. Sesim o kadar fazla çıkmıştı ki avcılar bana kısa bir bakış attıktan sonra bir komut bekliyormuş gibi başavcılara döndüler. Ben de bakışlarımı tapmaktan tamamen çıkmış Jay'e çevirdim. "İndir bıçağı, Kari."

Sarışın avcı komutu yerine getirip bıçağı indirdi. O da tıpkı Eden'a benziyordu ve Junior Eden ve Junior Jay'i görmek bir tuhaftı doğrusu. Bu durumu es geçip ağacın arkasına doğru yürümeye başladım. Moss, tek gözüyle kimin geldiğine baktı ve ağacın arkasına geri saklandı. Işığı ağacın iki yanından hafifçe parlıyordu.

"Moss," dedim sevecen bir ses tonuyla. "Korkmana gerek yok."

Saklanan Moss'un yanına geldiğimde onu ağaca korkuyla yapışmış halde buldum. Boyu benden kısaydı ve ne kadar insan yüz hatlarına sahip olsa da, ışığı ve dövmeleleriyle mistik bir hava taşıyordu.

Gülümseyerek yanına iyice yaklaştım. "Seni korkuttukları için üzgünüm," dediğimde sağa sola kaçamak bakışlar attı. O kadar tatlı ve ürkmüş görünüyordu ki onu alıp sevesim gelmişti.

"Yaptığın şey için teşekkür ederim," dedim kendimi daha çok gülümsetmeye çalışarak.

Moss, başım eğerek tekrar açık alanda duran avcılara ürkek bakışlar attı, ardından bana döndü. "En fazla onu geri püskürtebildim." Ah, sesi bile çok tatlı bir tondaydı. Neredeyse yere kadar uzanan turuncu saçım kulağının arkasına sıkıştırdı ve mahcup bir şekilde başımı eğdi. "Evimde oturuyordum ve onların varlığım hissettim," dedi bakışları sertleşirken.

Evim diye bahsettiği, sanırım Eden ile onu tapmağın yakınlarında ziyaret ettiğimiz ağaç olmalıydı. Her neyse şu an bunu düşünemeyecektim.

"Ben en başta yardım etmek istedim ama onlara bir şey yapamazdım, büyük nemfler cadıların işlerine karışmamızı yasakladı. Onlarla savaş halinde olmamızı istemiyorlar. Ama sonunda dayanamadım, o cadı Avcı'yı güçsüz düşürüyordu ve Eden yardıma gelene kadar onları oyalamak istedim."

"Eden'ın geleceğim nereden biliyordun?" diye sordum bir anda.

Orman nemfi konuşmadan, "Beni o çağırdı," dedi, yanımıza gelen Eden. Moss bir anda irkilse de gelenin Eden olduğunu görünce yüzünde sevecen bir ifade belirdi.

"Onu nasıl çağırdın?" Aklım karışmış gibi kaşlarımı kaldırdım. "Telefon da mı kullanıyorsunuz?" diye sorduğumda Moss bana baktı. Soma yanaklarını şişirdi. Sonunda gülümsemesini bastıramıyormuş gibi nefesini verirken kıkırdadı. Eden da gülmemek için dudaklarım birbirine bastırmıştı.

Gözlerimi kısarak ikisine baktım. Ne var yani, ağaçta yaşayan, yeşil ışıklı... eee... yalın ayak gezen... kıyafeti sadece vücudunun belirli yerlerini örten saydam bir perinin de telefonu olamaz mıydı? Belki de ağacında yaşayan tırtılların fotoğrafım çekmek en büyük zevk...

Moss, saçma düşüncelerimi bölerek bir anda bana yaklaştı ve yanaklarımı kavradı. Ardmdan kolundan daha parlak bir

ışık, parmaklarına doğru dolduğunda, yanaklarımda bir karıncalanma hissettim. Onunla ilk karşılaştığımızda elime dokunduğunda da aym şeyi

hissetmiştim. Geri çekildiğinde, ne yaptığını anlayamaya çalışıyordum.

"Ona böyle haber verdim."

Bir anda sesi kafamın içinde yankılanınca havaya sıçradım. O... ağzım açmadan, zihnimde konuşmuştu!

Sonra tekrar dışından konuşmaya başladı. "Biz orman nemfleri birine dokunduğumuzda kendimizden bir öz bırakırız. Seninle ilk karşılaştığımızda sana dokunmuştum, hatırlıyor musun?" dediğinde kocaman gözlerle ona bakıyordum/"İşte bu sayede sende özümü bıraktım. Ama maalesef solmuştu ve onlar sana saldırırken seninle konuşamadım. Fakat şimdi tekrar ışığım sende, artık solana kadar istediğim zaman zihnine sesimi gönderebilirim."

"Işığın bende mi?"

"Işığım benim özüm. Her zaman sende kalmayacaktır, bir süre sonra sönüyor. Yenilemek gerekiyor."

Eden, "Şarj etmek gibi düşün," diyerek günümüze uygun bir açıklama yaptı. Ona, kaşlarını kaldırıp bakınca gülümseyerek omuz silkti. Moss, "Seni şarj ettim," diyerek bu sefer çok komik bir şeye gülüyormuş yüksek sesle kıkırdadığında, parlak yeşil gözleri kısılmıştı ve bembeyaz dişleri parlıyordu.

Hımm, peki. Yoo, hayır, aklımı hala kaybetmedim.

"Ben de sana seslenebilir miyim?" diye sorduğumda, düşünüyor gibi dudakım yana büktü. "Elbette. Ormanlık bir alanda olduğun sürece seni duyabilirim. Her neyse bugün harikaydın, Annabelle. O Dorcha'yı yakman inanılmaz bir şey."

Bir anda vücudum gerildi ve nabzım hızlanmaya başladı. Yaşananlar ve söylenenler zihnime akm akın hücum ederken, ağzım biraz aralanmıştı. Eden gözlerimin renk değiştirdiğini görmüştü ve hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Bu olayı Sam ile o kadar çok araştırmıştık ve ortaya gözleri renk değiştiren cadılarla ilgili hiçbir şey çıkmamıştı.

Ayrıca Dorchaların ilk amacı beni öldürmek değildi, gücümü kullanmam için uğraşmışlardı. Güç kullandıktan sonra ise en son ölen Dorcha beni buldukları için neredeyse şükret-mişti. Bana nasıl olur da asırlar önce ölmesi gereken birinin ismiyle seslenirlerdi? Ardena ilk cadılardan biri olduğuna göre, yüzyıllar önce yaşamış olması gerekiyordu. Kızı da öyle!

Ben, Hilda ve Aaron Jeffersoriin kızları, Annabelle Jefferson'dım Asteria, değil.

Zihnimin her bir yanına dağılan düşüncelerimle savaş halindeyken, arkamda hissettiğim varlıkla tüm tüylerim diken diken oldu. Jay'ın geldiğini bilecek kadar aşındım bu duyguya. Arkamı dönüp ona baktığımda, bakışlarım çenesine denk geldi. Ardından başımı kaldırıp gözlerine baktım. O da başını eğip bana baktı.

"Bu kadarı yeter." Nefesi yüzüme çarparken boğuk sesi kulaklarıma ulaştı, midemde bir şeyler takla attı.

"Biz... Bu..." Neden konuşamadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jay tüm uzuvlarımı tutmaz hale getiriyor, aklımı başımdan alıyordu. "Bak bu bize yardım eden orman nemfi Mo..." Devamını getiremedim çünkü arkamı döndüğümde Moss yerinde yoktu.

"Herkes güvenmez," dedi Eden, Jay'e imalı bir bakış atarken.

Jay de başını hafifçe yana yatırarak Eden'a baktı. Şu durumda ona bir şey söylemesini ya da saldırmak için hareketlenmesini bekledim. Ama bir şey söylemedi. Öylece bakmaya devam etti.

Bir anda parmaklarım parmaklarıma kenetlediğinde Eden birleşen ellerimize kısa bir bakış attıktan sonra, gözlerini tekrar Jay'e sabitleyerek temassız bir savaşa daha girdi. Jay elimi daha çok sıkıp beni de beraberinde Dean'ın olduğu açık alana doğru yürütmeye başladığında ona ayak uydurdum. Sırtındaki derin bıçak yaralara bakarken, sırtına yapışıp ağlamamak için kendimi zor tutmuştum.

Dean telefonla konuşuyordu, bizi görünce kapatıp cebine

koydu. "Kasabanın kuzeyinde de ayakçılar iki cadıya saldırmışlar.

Birisi ellerinden kurtulmuş ama diğerini götürmüşler. Kızın arkadaşı bizim adamlara söylemiş."

Kanım dondu. "Onu götürelim. Shelia, o olup olmadığını anlar," demişti Dorchalardan biri. Bu söylediği aklıma gelince dehşete düşmüştüm. Tanrım, aradıkları kişi olup olmadıklarını anlamak için o kızı götürmüşlerdi!

"Shelia kim?" Bu sorum üzerine hepsi bir anda bana döndü. "Dorchalarm lideri," dedi Jimmy.

Beni lidere mi götüreceklerdi? Normal olanları bile bu kadar korkutucuysa, liderlerini düşünemiyordum. Tanrım, düşüncesi bile korkudan bayılmam için yeterliydi.

"Alexis... O nerede?" diye sordum, Dean'e bakarken pürüzlü sesimle. Sonuçta hepimiz art arda yola çıkmıştık. Dean'in çenesi Alexis'in adıyla gerildi. "O iyi, evine bıraktım."

"Laura ve Sam?" diye sordum telaşla. "Onları aramalıyız."

"Laura şarap evindeymiş. Onları koruması için birkaç avcıyı oraya gönderdim."

"Neyin peşinde bunlar?" diyerek homurdandı Jimmy. "Bir anda ortaya çıkmalarının bir sebebi olmalı."

"Sürtükler, avcılarla dolu bir kasabada saldırı yapacak kadar akıllarını kaçırmış," dedi Kari.

Jay bana hiç bakmadı ama titreyen elimi daha çok sıktı ve sessizliğini bozdu. "Arabanın anahtarlarını ver."

Dean anahtarları verirken, "Bunun olacağım düşünemedim," dedi sıkıntılı bir şekilde. Arabayı kendi aldığı için suçluluk duyuyor gibi bir hali vardı.

"Düşünmesi gereken sen değildin, bendim." Jay düz bir şekilde konuştuktan sonra sesini daha çok yükselterek diğerlerinin duymasını sağlayacak bir tonda konuştu. "Avcıların hepsini araym, tüm gece boyunca kasabada büyük bir temizlik yapma zamam. Hedefleri cadılar, buna göre önleminizi alın."

Soma Dean'e döndü. "Saldırıya uğrayan cadıyı özellikle koruyun. Kızın peşine tekrar düşebilirler," dedikten soma beni elimden tutarak yürütmeye başladığında Eden'm konuşmasıyla durdu.

"Onu iyi koru, Sullivan."

Ah, siktir.

Jay'in tüm vücudunun kasıldığını anlamıştım. Boşta kalan elini yumruk yaptı ve korkudan kalbim boğazımda atmaya başladı. Eden çoktan kapışmaya hazır gibiydi, fakat ben değildim. Göreceğim görüntüleri tüm bu olanlardan sonra kaldıramazdım. Adamları da iki başavcının kapışmasını görmek istemiyor gibi tuhaf bir yüz ifadesiyle bir Jay'e, bir Eden'a bakıyorlardı.

Parmaklarımı parmaklarma daha çok kenetledim ve elini sıktım. Arkanı dönme. Lütfen.

Arkasına dönmedi. Yürümeye tekrar devam ettiğinde derin bir nefes verip, ruh hali buzdağından daha soğuk olan Jay'i takip ettim. Belki bugün Eden'a hiçbir şey dememişti ama nedense bu bana daha kötü bir şeyin habercisi gibi geliyordu. Yine de bazı şeyleri kaldıracak kadar kendimi toparlamaya zamanım vardı.

Arabaya bindiğimizde, hala konuşmuyorduk. Torpido gözünden bir ıslak mendil aldı ve bana döndü. Ben aval aval ona

bakarken çenemden tutarak yüzümdeki belirli noktaları silmeye

başladı. Ayakçıya bıçağı sapladığımda yüzüme kanının sıçradığını anımsayınca, kalbim bir anda durma noktasına geldi. Jay kısa bir an durgun yüz ifademe baksa da sonrasında arabayı

alıştırdı ve gaza yklendi.

Telefonu, vites kutusunda titreyince gözüm istemsizce oraya kaydđ. O eline alana kadar, orada yazan ismi görebilmiştim.

Lider.

Keşke onu baba diye kaydedecek kadar güzel bir ilişkileri olsaydı, diye iç geçirdim. Jay, telefondaki ismi görünce bakışları kararırken telefonu aldı ve açtı. Karşı tarafđ bir iki saniye kadar dinledikten sonra tok bir sesle konuştu. "Her şey yolunda." Sonra aniden telefonu kapattđ, tanırım Barthram'ın da kasabada yapılan saldırılardan haberi olmuştu.

Daha fazla gerilmesini istemediğim için sesimi çıkarmadım. Yaklaşık yarım saat sessizce ilerlemeye devam ettik. En sonunda arabayı durdurdu ve eğilip torpido gözünden bir kutu çıkardı. Kutuyu açarak içindeki iki tp sıvıyı alıp kutuyu geri torpido gözüne fırlattđ. Arabadan indiğinde ben de hemen indim.

Okyanus ve ormanın birleştiği ıssız bir yerde, küçük bir ahşap kulübenin önünde duruyorduk. Kulübenin arka tarafđ ormana bakıyor, n tarafđ ise tđpkđ bizim evimizde de olduğu gibi açık bir alandan oluşuyordu. Başımı sağa çevirince yolun ilerisinde sonsuzluğa uzanan okyanusu görebiliyordum.

"Burasđ neresi?"

Bagajđ açarken, "Dorchalar kolay kolay ormanın bu tarafına yaklaşmazlar," dedi evin arkasmda kalan ormanı gösterirken. "Bu gecelik burada güvendeyiz."

"Neden yaklaşmazlar?"

"Her nemf senin küçük arkadaşın kadar zararsız değildir. Bu ormanda vahşi olanlarını, çokça görebilirsin."

"Abigail ne olacak? Ya eve saldırırlarsa?"

Bagajdan bir seyahat çantası çıkarıp fermuarım açtı ve içinden bir anahtar aldı. Kilide takarak kapıyı açtı. "Barthram, onun güvenliğini sağlar."

"Barthram, bizim güvenliğimizi de-" Devamını getiremeden bir anda beni tahta duvara sıkıştırdı. Ay ışığında parıldayan ela gözlerini hafifçe kıstı ve erkeksi sesiyle tüylerimi ürpertecek bir tonda konuştu. "Senin güvenliğini sağlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Nutkum tutulduğu için kendime saniyelik bir süre tamdım ve yutkundum. "Ne? Hayır, onu demek istemedim," dedim açıklama yapmaya çalışarak. "Yaraların var, onların tedavi edilmesi gerekiyor. Bir kapışmaya daha girme riskini göze almak istemiyorum."

"Ben iyiyim." Duvarda duran kolunu çekip ahşap kapıdan içeri girdiğinde, bir iki saniye öylece olduğum yerde kalsam da sonuna ben de harekete geçip içeri girdim. Jay, ışığı yakmıştı fakat etrafı incelemek yerine Abigail olayım çözmeye çalışıyordum. "En azından haber vermeliyim."

Deri ceketimin cebindeki telefonumu çıkardığımda, ekrandaki kocaman üç çatlağı görünce gözlerim irileşti. Neyse ki hala çalışıyordu fakat bir darbeyi daha kaldırabileceğini sanmıyordum. Zar zor rehberi buldum ve Abigail'i aradım.

"Alo, Abby?"

"Annabelle!" diyerek ciyakladı anında. "Tatlım neredesin? Tanrım, aklım yerinden çıkmak üzereydi. Barthram beni aradı, kasabanın her bir yanında saldırılar oluyormuş. Sen iyi misin?"

"Evet, Abby ben iyiyim. Kızlarla şarap evindeyiz, bir sürü avcı şarap evini koruyor, endişelenmene gerek yok."

"Barthram, tek kalmamı istemediği için adamlarından birini beni alması için gönderiyor," dediğinde Jay keskin kulaklarıyla duymuş olacak ki çantanın içindikilerle ilgilenirken güler gibi bir ses çıkardı ve başım iki yana salladı.

Kaşlarımı çatarak ona baksam da, Abigail'in sonradan eklediği şeyle panik olmuşum. "Seni de alacağım."

"Hayır hayır," diyerek itiraz ettim bir anda. "Kızlarla kalmak istiyorum."

"Şu durumda bizimle olman en iyi-"

"Abby lütfen," dedim kararlı bir sesle. "Laura da burada. Bizi koruyan avcılar var zaten." Sonra Jay'i süzerken "Ve emin ol, çok güçlü görünüyorlar," diye ekledim.

Jay, benimle hiç ilgilenmese de çantayı karıştırırken elinin saniyelik bir süre duraksadığını gördüm. Abby sonunda zar zor ikna olunca, telefonu kapatıp derin bir nefes verdim. Ona söylediğim yalanlar canımı sıkıyordu fakat başka çare bulamıyordum. Jay nedense babasının bizi korumasını istemiyordu. Telefonumu odadaki iki yataktan birinin üzerine koyup evi incelemeye başladım.

Girişteki odanın sağ tarafında bir masa ve muhtemelen çocuklar için olan iki küçük yatak, sol tarafında tezgâh ve ocak vardı. "Burası kime ait?"

Hiçbir şey demeden başka bir odaya giden kapıyı açtığına ilerledim ve ben de içeri göz attım. Odada banyoya açıldığını düşündüğüm bir kapı, içerdekilere göre daha büyük bir yatak ve dolaptan başka bir şey yoktu.

Jay içinde bulunduğumuz odadaki ahşap bir kapıyı araladı ve içeri girdi. Kısa süre sonra geri çıktığında, "Su soğuk, idare

edebilecek misin?" diye sordu dolabı karıştırırken. Sonra bulduğu havluyu bana uzattı.

"İdare edebilirim," diyerek zoraki bir şekilde mırıldandım. "Peki, çıkınca ne giyeceğim?"

Tekrar iki yatağın bulunduğu odaya girerek, oradaki masanın üzerine bıraktığı çantayı alıp açtı. Bir tişört, boxer ve hatta şampuan uzattığında kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bir avcı her zaman hazırlıklı olmalıdır," dedikten sonra boxera baktı ve gözlerini tekrar bana dikti. "Fakat eşofman altı yok."

Ŗu an o donuk suratının altında, pis pis güldüğünü biliyordum. "Neden eŖofman altı yok?"

"Genelde giyinik uyumayı tercih etmem."

Gözümün önüne gelen arsız görüntülerle suratım ısınmaya baŖlaymca kıpırdandım. "Bunlarla Ŗrm, havalar soğudu," dediğimde, "Yeteri kadar battaniye ve yorgan var," diyerek beni bilgilendirdi.

Ona, sağıol ya mesajı veren bir bakıŖ attıktan sonra ayağıımı sürüyerek banyoya girdim. Banyoda iŖim bittikten sonra stye-nimi giymeyecektim ki en son Jay'in evinde olan olay aklıma gelince hızla styeni geri giydim. Verdiğı siyah tiŖrt de baŖımdan geçirip boxen giydim. TiŖrt uzun olduğı için zaten elbise gibi olmuŖtu.

Banyodan çıktıktan sonra Jay'i, yatağı oturmuŖ, dirseklerini dizine koymuŖ ve yumruk yaptığı ellerini de çenesini yaslamıŖ vaziyette buldum. BakıŖları bana döndü ve ağır ağır ayak parmağımdan baŖlayarak beni süzdü. Sonrasmda o da bir havlu alıp banyoya ilerledi.

"Yaraların hala açık, su camnı acıtır."

"Dayanabilirim," dedikten sonra banyoya girerek kapıyı kapattı. Ruhum vücudumdan ekilmiŖ gibi oturdum ve Jay'in çıkmasını bekledim. Olanları dŖnmek istemiyordum, tek istediğim onun kollarının arasında uyumaktı. Bir süre sonra banyodan küfür duyduğumda, yaralarının carımı yaktığıını anlamıŖtım. Ŗeytan diyor aniden gir banyoya!

Hımm. Onu ıplak mı görmek istiyorsun?

Ne alakası var, yardımcı olmak için...

Sen gel de onu kııma an-

Kapa eneni, geri zekâlı i ses!

Arsız Be-lle, ksmŖ olacak ki sesini bir anda kesmiŖti. O an banyodan ıkkan Jay'i görünce i savaŖım da sona erdi. Altına baŖka bir kot, üzerine de

siyah bir tişört geçirmişti. Islak kumral saçları normal halinden daha koyu görünüyordu ve bir anda eliyle bir hareket yapıp saçlarım dağıttı.

Ben, hayran hayran ona bakarken, bana hiç bakmadığı için sinirlenmiştim. Masanın üzerindeki boyutu küçük olan, yuvarlak metal kutuyu almak için hareketlendiğinde kutu bir anda uçarak duvara çarptı. Jay, eli havada kalırken başım çevirerek bana baktı.

Aman Tanrım. Ben büyü mü yapmıştım?

"Ben..." dedim şaşkm şaşkın. "Ne olduğı hakkmda bir fikrim yok."

Bir an duraksasa da kutuya doğru ilerleyip onu yerden aldı ve yatakta yanıma oturdu. "Güç kullanmaya iyi alıştın."

Vücudumu bir sıcaklık kapladı. Dorcha'yı yaktığım an aklıma gelince, rahatsızca kıpırdandım. Jay bir anda, bir elini çeneme yerleşti ve yüzümü kendisine yaklaştırmaya başladı. Parmakları o kadar soğuktu ki bir an ürperdim. Tüy kadar hafif dokunuşlarla boynumda bir çizgiyi takip ederek krem gibi bir şey sürdü. Ah, Dorcha ipini boğazıma doladığı için iz kalmış olmalıydı. "Acıyor mu?" diye sorduğunda başımı hafifçe olumsuz anlamda iki yana salladım.

Gözlerimi indirip ona baktığımda, ela gözleri yoğun bir şekilde boynuma bakıyordu. "Bu ne?" diye sorduğumda, gözlerinden garip bir parıltı geçti. "Raymond'm özel karışımı."

"Şifacımız gerçekten bu işte çok iyi."

Jay, duraksaymca ne olduğunu anlamak için ona baktım. Ama bu boşuna bir çabaydı. Sanırım ne düşündüğünü bilmemi istemediğı sürece, her zaman elimde koca bir boşlukla kalacaktım. Bir anda krem kutusunu kapattı ve ayağı kalktı.

"Sen içerideki yatakta yatarsın," dediğinde şaşkın şaşkın suratına baktım. Beni içeri mi postalıyordu?

"Orada sen uyu," diyerek itiraz ettim.

"Ben o yatağa sığmam."

Gözlerimle onu süzdüm. Haklı olmasmdan nefret etsem de içerideki iki yatak da küçüktü ve Jay'in o boyuyla o yatalara sığması, Kuzey ve Güney Kore'nin birleşmesi kadar imkânsızdı.

Hışım la yataktan kalkıp battaniyeye sarılmış bir şekilde odanın kapısına geldiğimde, "Belle," dedi.

Kalbim hızla atmaya başladığında olduğum yerde durdum ve umut içinde ona döndüm. Elime bir yorgan ve çarşafı tutuşturduğunda donmuştum. Seni. Lanet. Olası.

Çarşaf ve yorgam alıp odadan çıkarken, "Huzur içinde uyuyabilirsin. Umarım," dedim imalı bir şekilde. Buna rağmen kapıyı kapatınca ağzım bir karış açık kalmıştı. İçimden ona lanetler yağdırarak, geldiğimde yatağa koyduğum telefonu aldım ve çarşafı sererek uzandım.

Yalnız kaldığım için olanları düşünmek kaçınılmazdı. Dorchalar kaçırdıkları kıza ne yapıyorlardı acaba? Bir anda aklıma gelen bu soruyla tüm bedenim dondu. Beni... on bir yaşındayken kaçıranlar belki de Dorchalardı.

Kulağım uğuldamaya başlamıştı. Bana, Asteria diye seslenmeleri, son Dorchan'm beni buldukları için sevinmesi... Beni götürmek istemeleri...

"İşlerin bu şekilde olmasını ben de istemezdim, Asteria. Fakat sen bize lazımsın."

Yine o cümle aklıma gelince tüylerim ürpermişti. Beni o zaman da Asteria olup olmadığımı anlamak için mi kaçırmışlardı?

Şu Asteria meselesini Jay'le konuşmak istesem de onun, bilgi almak konusunda ne kadar zor biri olduğunu biliyordum. O yüzden telefonu elime alıp, ekranı zar zor görerek rehberden Sam'i bulup aradım. Belki o, tüm bunların ne anlama geldiğini bilirdi.

"Annie!" Sesi oldukça heyecanlı çıkmıştı.

"Şimdi beni iyi dinle," diyerek o kadar kısık sesle fısıldadım ki, "Seni duymuyorum," diyerek o da bana fısıldadı.

"Sen neden fısıldıyorsun?" diye sordum, biraz daha yüksek sesle fısıldayarak.

"Bilmem, sen neden fısıldıyorsun?"

"Kes şunu!" Sesim biraz yüksek çıkınca Jay'in duymaması için dualar etmeye başladım. Neyse ki kapıyı açmamıştı. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Tam Asteria'yı soracağım sırada yatağın altından bir tıkırtı geldi. Gözlerim yuvalarını terk ederken yerime yapıştım. Tıkırtı bir daha duyuldu ve bu sefer çarşafa resmen tırnaklarımı geçirdim. "Annie orda mısın?" diyerek hala inatla fısıldayan Sam'e bir şey söylemek istesem de yapamadım.

"Bekle bir saniye, dedim ve yavaşça hareket edip doğruldum. Yatağın altına doğru bacaklarım yatakta kalacak şekilde eğildiğimde, kalbim neremde atıyordu hiçbir fikrim yoktu.

Gözüme ilk çarpan yerdeki tozlar oldu. Yumak halindeki tozlar tıpkı hayvana benziyordu. Sonra tozlardan biri hareket edince bakışlarım ona odaklandı. Başımı yere iyice dayayıp gözümü ilıştirdiğim sırada gördüğüm şey... tam olarak... bana bakan. .. bir çift gözdü.

SİKTİR!

Yeri göğü inletecek devasa bir çığlık eşliğinde baş aşağı yere devrildiğim sırada Jay kapıyı açmıştı. Tepe taklak olmuş bedenimi yuvarlanarak kaldırmaya çalıştım. Hayır, rezilliğim burada bitmedi.

Ayağa kalktığımda, telefonun elimden fırlamasıyla tavana çarpması bir oldu, bu darbeyi sağ atlatamadığına emindim. Sonrasında bacaklarım titredi ve sendeleyerek önümdeki yatağa yuvarlandım. Saçlarım, yüzümü kapattığı için adeta Halka filminde kuyudan çıkan Samara'ya benzemiştim.

Saçlarımı büyük bir hışımla arkaya atıp, hızla ayağa kalktım ve sonunda resmen havada uçarak Jay'in kucağına atladım. Başımı omzuna gömüp kollarımı sıkı sıkı boynuna sararken, parmağımla yatağın altım göstererek bağıırıyordum.

"Ne oldu?" derken Jay'in sesi daha boğuk çıkmıştı.

"Orada duruyor! Tam orada!"

"Ne duruyor? Neyden bahsediyorsun?"

"Fa-fare," dediğimde Jay rahatlamış olacak ki omuzlan gevşedi. "Gerçekten bütün tantana bir fare yüzünden miydi?" "Kulakları var ve bir kuyruğu."

Ben çığlık çığlığa yakınmaya devam ederken, Jay sonunda odaya girip kapıyı kapattı. "Bu odada fare yok, olsaydı ayak seslerini duyardım," dediğinde yavaş yavaş başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Göz ucuyla etrafa göz gezdirdiğimde fareye benzer bir şey görememem omuzlarımın gevşemesini sağladı.

"Dorchaları ve kel yaratıkları gördüğünde bile bu kadar dehşete kapılmamıştın," dedi Jay. Sonra durdu ve gülmemeye çalışır gibi sesi titredi. "Ayrıca, uçabildiğini bilmiyordum."

Utançtan kafamı yere gömmek istiyordum. Ama ne yapayım, hayvanları severdim fakat fareleri asla! Kalbimdeki hamster alınarak kafesinin içinden baksa da yapacak bir şey yoktu. Yine de seni seviyorum, hamster.

Gözlerimi kısarak, Jay'e cevap vermek için başımı çevirdiğimde neredeyse dudakları dudaklarıma değecekti. Odamın atmosferi ışık hızında değişti, çünkü şu an Jay Sullivan'ın kucağındaydım. Fakat işin daha dehşet verici yanı, üst tarafı çıplak bir Jay Sullivan'm kucağındaydım.

Yutkunma sesim odamın sessiz atmosferini resmen delmişti. Kalbim küt küt atarken, boynumdan aşağı inen bir ürperti neredeyse titrememe sebep olacaktı. Nefes almayı unutmuş vaziyette ona bakarken, o da bana bakıyordu. Bana bir ömür gelen bakışmadan sonra dudakları alaycı bir şekilde yana doğru kıvrıldı.

"Beni böyle görmek için bahanelere ihtiyacm yok."

Pislik! Ben burada romantik anlar yaşarken o neler düşünö-kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Başım yavaşça bana doğru eğdiğinde kontrolden çıkan kalbim patlamak üzereydi.

yordu.

Sinirle elimi boynundan çözöüp kucagından indiğim sırada

"Sana dayanmak çok zor."

Bu sözünü hazmetmeme fırsat kalmadan dudakları dudaklarımı bulduğunda zaman yine rutin akışım bırakmıştı. Beni her öptüğünde kesintisiz aym şeyi hissediyordum. Üzerimdeki bu etkisini, asla kaybetmeyecek gibiydi. Bana dayanmanın çok

zor olduğunu söylerken, kendine dayanmanın nasıl olduğundan haberdar mıydı acaba? Kendimi, ilk karşılaştığımız andan beri ona çekilirken buluyordum.

Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor, elleri belimi sıkı sıkı tutuyordu. Sonunda geri çekildiğinde, tüm duygularım tavan yaptığı için en başta yapmam gerekeni yaptım ve ona sıkı sıkı sarıldım. "Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Dudaklarını, üzerimdeki tişörtün sünmüş yakasının açıkta bıraktığı omzuma bastırdı. "Aptal" dedi boğuk sesiyle, yüzünü saçlarımın araşıma gömerek. "Sadece kendin için endişelenmen gerekiyordu."

Nefesi boynuma çarpıyordu ve yüzü hala saçlarımın araşıma gömülmüştü. Kulağıma doğru boğuk bir sesle fısıldadığında kanım çekilmiş, adeta tüm vücudum ateş basmıştı. "Çıldırınak üzereyim."

Başını geriye attığında, gözlerim gözlerini buldu. Ne düşündüğünü anlamak için dâhi olmama gerek yoktu çünkü kararan gözleri, gerilen çenesiyle bunu açıkça belli ediyordu.

"Tüm o yaşananları, onun kollarında sonlandırmadan daha çok ne beni çıldırtıyor, biliyor musun?" dediğinde sessizce onu izledim. "O piç gelmeseydi, seni kaybedebilirdim. Seni kurtardığı için, sana iyi geldiği için..." İkinci cümleyi öyle bir tonda söylemişti ki, Eden'a söylediğim şey için kafamı duvarlara vurmak istedim. ".. .tek bir kelime edemeyip, seni saran kollarını kıramadığımı düşündükçe çıldırıyorum."

Eliyle saçlarımı karıştırdı ve odadaki masaya bir tekme savurdu. İrkilerek sıçrasam da, korkmamıştım. Sinirini atabilmesini istiyordum, kendini çok zorlamıştı. Bu sefer de dolaba bir yumruk attı ve dolapta ufak bir delik açtı. Pekâlâ, şimdi biraz korkmuştum.

Sinirle soluduğu sırada, gergin kasları şişiyor ve geri iniyordu. Fark ettiğim şeyle adeta içimde bir panik oluştu. Yine beni kendisinden uzak tutmakla kafasım bozarsa bu sefer kendimde ona ulaşabilecek gücü görmüyordum. Hiç düşünmeden

yanma gidip bir anda elimle yüzünü kavradım ve dudaklarma yapıştım.

Önce afallasa da, öpüşüme derin bir arzuyla karşılık verdiğinde ikimiz de tutuşmuştuk. Öyle duygu yüklü bir andaydık ki, adeta her hücrem bunu hissediyordu. Bel boşluğumdan tutarak beni kendine çekti. Hareketleri daha sert bir hal alırken, elleri boxerm üzerinden kalçalarımı kavradı ve beni tekrar kucağına aldı. İnce bir kumaş parçasının üzerinden dokunması bile tüm vücudumu uyarmıştı.

Bir anda beni sırtüstü yatağa yatırdığında, boğazımdan kesik bir nefes kaçtı. Boynuma kayan öpücükleriyle kendimden geçerken bu işin sonunun nereye gideceğini düşünemiyordum. İlk defa kendimi bu kadar kaybetmişim.

Elleri tişörtümü sıyırmaya başladığında tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Başım aşağıya eğerek dudaklarım göbeğime sürttü ve bir yay gibi gerildim. Tişörtü üzerimden tamamen çıkardı. Gözleri göbeğime kaydığmda kaşlarım çatarak baktı. Bıçaklandığım yere baktığım anlamam uzun sürmemişti. Artık belli belirsiz görünen ize dudaklarım bastırdığında, nefesim boğazıma tıkanmıştı. Başını oraya yasladı ve derin bir nefes aldı.

"Senin suçun değildi," dedim. Başım kaldırarak bana baktığında, sanki düşündüğü şeyin cevabım vermişim gibi bir ifade vardı yüzünde. "Beni belki de daha başka bir yerde bıçaklaya-caktı ve sen orada olmayacaktın. O zaman kurtulamayabilirdim."

Bir süre bana baktıktan sonra kendini yukarı doğru çekerek, yanağını öptü. Ardından yavaşça diğer yanağıma geçti. Sonra burnuma, çeneme, yüzümün her bir köşesine öyle öpücükler bıraktı ki, adeta tereyağı gibi eridim.

Bir anda yine tutuşmuştuk ve bedenlerimiz birbirlerine yapışmıştı. Elleri sütyenimin kopçasma gitti. Açamaymca biraz homurdanıp tekrar denedi. Yine başardı olamaymca, bir yırtılma sesi duydum. Ardından sütyen çözüldü ve odamın bir köşesini boyladı.

"Sen..." dedim nefes nefese. "Onu yırttın mı?"

"Pençelerim bazen çok işe yarıyor," dediğinde gözlerim irileşirken, korkudan dişimi dudağına geçirdim. Jay, yarım ağız gülümseyip ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Sakin ol."

Derin bir nefes verdiğimde, gülerek tekrar beni öpmeye yeltendi. Bir anda masada duran telefonunun titreşimi bana ikinci bir korku seansı yaşatmıştı. "Eğer yine Laura'ysa bu sefer o sarı saçlarmı ona tek tek yedi-"

"İyice ürkütücü olmaya başladın," dediğimde dudağıma derin bir öpücük bıraktı ve ayağa kalktı. Ben de üstümün çıplaklığından utanmak yeni aklıma gelmiş gibi hemen yerde duran tişörtü alarak hızla başımdan geçirdim. Jay bana ters bir bakış atıp bu yaptığımdan hiç hoşlanmadığını net bir şekilde belli etti. Sanırım telefon konuşması bitince tişörtün kaderi yine yeri boylamaktı.

O arkasını dönerek telefonla konuşurken, ben de sırtımı yatak başlığına yasladım ve onu inceledim. Sırtındaki ve belindeki yaralar hala yerindeydi. Dövmelerinin üstünde de bu yaralardan vardı. Daha önce hiç dövmelerini inceleme fırsatı bulamadığım için dikkatle baktım.

Tam kürek kemiklerine denk gelen iki dövmesi vardı. Bir tanesi de bel oyuntusundaydı. Buradan bakınca konumlarıyla bir üçgen oluşturuyorlardı.

Kürek kemiğindeki dövmelerden biri, başavcı işaretiydi. Bir dairenin içinde yere saplanmış gibi duran hançer, ardından onun etrafında bir kuyruğu andıran yukarı kıvrılan çizgiler vardı. Diğer dövmesi yabancı bir dilde yazılmış bir kelime gibiydi. Gözüm belinde duran dövmeye kaydı; bir ok sağ yukarı doğru konumlanmıştı ve ucu iki yerden birden kıvrılarak iki zikzak çiziyordu.

O an kalbim durdu.

Jay'in telefonu tutan eli havada asılı kalırken, telefondakini dinlemiyordu bile. Kısık sesle küfür savurup ağır bir hareketle arkasına döndüğünde göz göze geldik. "Bu dövmeler..." derken sesim öyle bir tonda çıkmıştı ki sesim bana yabancıydı. Jay telefonu masaya ağır bir hareketle bırakırken gözlerini benden

kaçırmamıştı, aksine avını yakalamaya hazır bir avcı gibiydi. "Belle." dedi temkinli bir sesle.

Ah, siktir! Biliyordun!

Beynim düşünme yetisini bırakmıştı. "Ben... anlamıyorum. Bu çok anlamsız." Bana doğru bir adım attığında titreyen elimi öne doğru uzattım. "Dur!"

"Belle... dinlemen gereki-"

O cümlesini tamamlamadan bir anda yataktan atıldım ve kapıya doğru koşmaya başladım, ama elbette daha ulaşmadan beni yakalamıştı. Beni yatağa sırtüstü yatırdı ve kollarımı başımın üzerinde birleştirdi. "Sakin ol."

"Sen... babamla aynı dövmeyi taşıyorsun!"

Jay, çırpman bedenime kendi bedenini bastırmış, beni kıpırdayamaz hale getirmişti. "Belle..."

"Sakin bana ölmüş babamla aynı dövmeye sahip olmanın bir tesadüf olduğunu söyleme, Sullivan," dedim tükürür gibi. Sıkıntılı bir nefes verdi

ve söyleyeceği Şeye hazırlanıyor gibi bekledi. Ardmdan bana yaşadığım kaostan sonra zihnimde yeni bir kaos yaratacak o cümleyi söyledi.

"Bu dövme sadece bende değil, Belle, tüm Başavcılarda var."

BÖLÜM 37

BAŞLANGIÇ

Bana ailemle geöen tüm günlerimi sorgulatacak ve bu zamana kadar yaşadığım her ana daha farklı bir gözle bakmamı sağlayacak cümle, Jay'in ağızından dökölüp benim kulağıma ulaşmca... Ne mi yaptım?

Gözlerimden yaş gelene kadar, artık nefessiz kaldığım için kahkahalarım hırıltılara dönüşene kadar güldüm.

Jay, hala iki elimi başımın üzerinde sabitlemiş halde duruyordu. Delirdiğimi düşünüyor gibi bir hali vardı ki bu çok normaldi çünkü delirmiŐtim. Evet, o kahrolası aklımı sonunda kaybetmiştim.

"Belle," dedi yeniden, temkinle. Ben gülmeye devam edince, delirdiğime kanaat getirerek başımın üzerindeki ellerimi sarsıp beni kendime getirmeye çalıştı.

"Bu demek oluyor ki... babam..." dedim ve nefes alarak yanaklarıma hava doldurdum. "Bir avcı mıymış? Hatta Başavcı!" Nefesimi seslice verirken bir kahkaha daha patlattım.

Babam, Aaron Jefferson; kurda dönüşebilen, siyah başlıklı yılanları avlayan, ultra güçlü bir avcıymış. Siktir. Siktir. Siktir.

Bir anda kahkaham öyle bir kesildi ki, gözlerim ardına kadar açılırken panikledim. "Bu nasıl olabilir? Benden tüm bunları neden sakladılar?" Kendi kendime sorularımı sıralarken göğsüm şiddetli nefeslerimden dolayı hızla inip kalkıyordu. Zihnimde sayısız şimşek çakarken birkaç dakika dilimi yutmuş gibi öylece ona baktım. Babamın görüntüsü gözümün önünde canlanmıştı.

Uzun boylu bir adamdı. Kasları, karşı evimizde oturan altmış yaşındaki Doris Cassidy'nin bile onu gözetlemesini neden olacak düzeydeydi ve gerçekten güçlüydü. Fakat yine de o, babamdı işte. Bize her kahvaltıda krep yapan, bana masallar anlatan, annemle onu gıdıkladığımızda küçük bir çocuk gibi kıkırdayan babam... bir kurda mı dönüşebiliyordu? Yüce Tanrım.

Sonunda gözlerim Jay'i bulduğunda nefes almayı kestim. "Nasıl?" diye sordum, donuk bir sesle. "Sen bunu nasıl biliyorsun? Dövmeyi fark ettiğimi anlayınca bakışım gördüm, babamda bu dövmenin olduğunu biliyordun."

Jay sonunda kendime geldiğimi anlamış olacak ki kaçarsam diye bileklerimdeki tutuşunu sertleştirdi. Sıkıntıyla bir nefes verirken sanki kullanacağı kelimeleri özenle seçmeye çalışıyor gibiydi. "Abigail, Barthram'a ailenin bir zamanlar bu kasabada yaşadığını söylemiş. Barthram, aileni tanıyor. Bana o söyledi."

Söylediği şeyi algılamam için bir iki saniye geçmesi gerekti. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sorarken sesim çatlamıştı. "Bunu bana neden kimse söylemedi? Kahretsin, neden herkes benden bir şeyler saklayıp duruyor?" Resmen kükremiştim.

Jay başını hafifçe yana eğdi ve yoğun bir şekilde yüzüme baktı. "Ne olduğunun, doğuracağı sonuçları veya çoktan sebep olduğu şeyleri öğrenmeye hazır olman gerekiyor."

"Söyle hadi!" dedim net bir sesle. "Artık bu kahrolası hayatta her şeye hazırım ben."

Bu tamamen bir yalandı. Bir bebek gibi ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Jay bunu anlamış olacak ki attığım yemi yutmadı ve öylece bekledi. Ben de bir süre bir şey diyemedim, sonunda beynimdeki kazı çalışmasını göz ardı ederek sorumu sordum. "Göz rengim, melez olduğum için mi değişiyor?"

"Teknik olarak, evet. Fakat durum bundan daha derin ve karışık."

"Sam ve ben araştırdık. Hatta yaşlı bir cadıya bile sorduk, fakat bir sonuç alamadık. Madem benim gibi melezlerin göz rengi değişiyor, neden bununla

ilgili hiçbir yerde bilgi yok?"

"Araştırmalarınızda hiç kurt ve cadı meleziyle ilgili bir şeye rastladınız mı?" diye sordu sakince.

"Biz..." dedim ve duraksadım. "Rastlamadık."

"Çünkü kurt ve cadı birleşmesinde çocuk olmaz."

Ne? "Ama sen bana melez olduğumu..." Devamını getiremedim. Jay sanki söyleyeceği şeyin bende nasıl bir etkisi yaratacağım anlamak ister gibi yüzümü taradı.

"Asırlar sonra dünyaya gelen tek melez sensin."

Önce ifadesizce ona baktım, ardından bir kahkaha daha patlattım. "Pekâlâ, tamam. Şaka yapmayı kesip, bana her şeyi doğru düzgün anlatır mısın?"

Tek kaşım kaldırarak, sence şaka yapacak bir tipe benziyor muyum mesajı veren bir bakış attı. Bununla beraber kalbim gümbürderken, söylediği cümle kulaklarımda art arda uğuldamaya başladı. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki o sırada içimden bir şeyler koptu ve Jay bir anda üzerimden savruldu.

Bugün büyülerim biraz fazla görülmeye başlamıştı ama umurumda değildi. Yataktan uçmamıştı belki fakat üzerimden doğ-rulmuştu. Hızla ayağa kalktım ve nefes almaya çalıştım.

"Ben... Bu... Ben..." Ellerimi saçlarımdan geçirirken, aklım söylediği şeyi almıyordu. Ben bu dünyada yalnız mıydım?

Jay beni kollarımdan yakalamıştı ama ona tepki veremiyordum. Kalbim göğüs kafesimi yırtarken, soğuk terler alnımda birikti. Ve tüm olanların yükü göz kapaklarımda birikince, bir anda bacaklarımdan bağı çözüldü ve kendimi karanlığın ortasında buldum.

"Ona pat diye söyledin değil mi, seni ahmak!" Tanıdık bir kız sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerim hala kapalıydı.

"Bana ahmak mı dedin sen?" Jay'in boğuk sesini zihnimin her bir köşesi hemen algılamıştı, fakat göz kapaklarımı hala ara-layamıyordum.

"Takıldığın şey bu mu yani?"

"Kes sesini, Laura. Dövmeyi gördü ve beni sorguluyordu, söylemek zorunda kaldım."

Gözlerimi araladığımda başucumda oturan Laura'nın sarı saçları, suratımın dibinde salmıyordu. Bakışlarımı, kollarını göğsünde bağlamış, ayaktaki Jay'e çevirdiğimde, o da bana baktı.

Laura, Jay'in bana bakmasıyla hemen bana döndü. "Sen de bayıldığın zaman ayılmak nedir bilmiyorsun," diye beni de azarlayınca kaşlarımı çattım. Şu an bana biraz insafli davranması gerekmiyor muydu?

"Laura?" dedim doğrulmaya çalışırken.

"Elbette benim. Güzeller güzeli arkadaşın, Laura."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp, baygm baygın ona baktım. "O saldırıdan sonra tek parça olmanıza sevindim," dedi ve kollarım boynuma doladı. Pe-ka-la.

"Burada ne geziyorsun?"

"Sevgili abim, cadı olduğunu öğrendiğin ilk zamanki gibi, seninle bir konuşma yapmam için yine beni seçti. Performansımı çok beğenmiş falan filan." O gün neredeyse beni daha da delirttiğini göz ardı edersek, evet harikaydı. Jay, ona öldürücü bir bakış atınca bir anda yatağa sindi. "Tabii bu benim için büyük bir zevk," dedi yapmacık bir şekilde.

"Benim ne olduğumu sen de mi biliyordun?" Ses tonumdaki korkunçluğu fark eden Laura ciddileşti.

"Ben... eee... şey... yeni öğrendim."

Bana nasıl söylemezsin, diye haykıracağım sırada, dilimi ısırđım. Onlara nasıl isyan edebilirdim ki? Ailem benden bunu on sekiz sene saklamıştı. Beni daha bir buçuk aydır tanıyan bu insanlar mı saklamayacaktı? Asıl sorun neden sakladıklarıydı.

"Seni dinliyorum," dedim düz bir şekilde.

"Tam olarak nerede kalmıştınız?"

"Sevgili abin bana, asırlardır dünyaya gelen ilk melez olduğumu söyledi."

Jay ifadesiz gözlerle beni izliyordu. Laura dudağımı büktü ve anlatmaya nasıl başlayacağını düşünüyor gibi kaşlarını çatı. "İlk olarak şundan başlayabilirsin," dedim işini kolaylaştırmak

ister gibi. "Madem kurtların cadılardan çocukları olmuyor, annem bir cadı olmasına rağmen," dedim ve cadı kelimesini vurgularken havada tırnak işareti yaparak, "ben nasıl dünyaya geldim?" diye sordum.

Laura, güzel bir noktaya parmak bastın der gibi baktı. "En iyisi her şeyin başlangıcımı anlatmak..." Yatakta bana doğru döndü ve bacak bacak üzerine attı. "Pekâlâ, bir varmış bir yokmuşla başlayayım bari çünkü bir masal anlatacak gibi hissediyorum."

Jay uyarıcı bir tonda, "Laura," dediğinde, "Tamam tamam," diyerek ellerini kaldırdı.

"Başlıyorum. Şöyle ki uzun zaman önce ülkenin çeşitli yerlerinde büyü güçlerine sahip genç kızlar görölmeye başlamış. Bu yeni ırk yaşadıkları yere korku salmış ve herkes kızları şeytanın elçileri olarak görmüş. O kızlardan iki tanesi aym zamanda kardeşlermiş. Ve her şey o iki kardeş, Dione ve Ardena ile başlıyor."

Derin bir nefes alıp devam etti. "Kardeşler güçlerini birleştirerek tüm türlere karşı kendilerini korumaları için insanlardan yeni bir ırk oluşturmuşlar: Koruyucular. Bu ırk çabuk iyileşebiliyor, çok iyi duyabiliyor ve hızlı hareket edebiliyormuş," dediğinde kaşlarım ilgiyle havaya kalktı. Laura'nın tabiriyle bu masalın nereye gideceğini kestiremiyordum.

"Dione, koruyuculardan Lycan'a her geçen gün büyük bir aşk beslemeye başlamış. Fakat sorun şu ki Lycan'm gözü tek bir kişiye görüyormuş: Ardena."

Ah. Lycan... Barthram'm evindeki tabloyu anımsadım. Kızıl aym altında, kıyafetini parçalayan bir adamdı ve Barthram onun ilk avcı Lycan olduğunu söylemişti.

"Lycan, Ardena'ya kalbim açtığında, kardeşinin umutsuz bir şekilde ona âşık olduğunu bilmeyen Ardena da karşılık vermiş. Dione ise aşkım hiçbir şekilde belli etmemiş, fakat seçilen kişi kendisi olmadığı için içten içe kinlenmeye başlamış. Ardena ve Lycan'm ilk çocukları Asteria doğduğunda artık kini tüm kalbini saran Dione, bir gece bebeği kaçırmış."

Gözlerim ardına kadar açılırken bakışlarımı Jay'e yönelttim. Hala aym pozisyonunda, yoğun bir şekilde beni izliyordu.

"Yeni doğan çocuğun savunmasızlığından faydalanan Dione, karanlık glere yeminini etmiş. Bunlar mecazi anlamdaki gler değil, şeytanın gerçek elçileri. Kanlı ay gkyzn-deyken büyük bir ritüel gerçekleştirip, koruyucunun ve cadının güçlerine sahip bebeği kullanarak gelmiş geçmiş en büyük laneti oluşturmuş."

"Bebek ölmüş m?" diye sordum dehşet içinde. Laura onaylar gibi başım aşağı yukarı salladı. Ah, Tanrım bu çok korkunçtu!

"Sevdiği adamı ve tüm koruyucuları, kendine bağlı, kimsenin görmeye dayanamayacağı yaratıklara çevirmiş. Yani kurda..." dediğinde çenem neredeyse yatağa düşecekti.

"Kendisinin her dediğini yerine getiren köleler gibi onları kullanmak istemiş ama işler Dione'un beklediği gibi olmamış çünkü bebeğinin ölümü onu derinden sarssa da, Ardena sevdiği adamdan vazgeçmemiş. Ve Tetrad adı verilen bu kanlı ay günü, yaptığı ritüelle kendi hayatım feda ederek ırkı tekrar eski haline çevirmiş. Fakat yine de Dione'un yaptığı büyük lanetin kırıntılarını tamamen yok edememiş."

"Nasıl yani?"

"Koruyucular, Dione'un hâkimiyetinden kurtulmuşlar ve kendi iradelerine sahip olup artık istedikleri zaman kurt formuna dönüşmeye başlamışlar. Fakat yılda bir gün kanlı ay gök-yüzündeyken, tarifi imkânsız bir acı çekip, acılarım ancak kurt olunca dindirebiliyorlarmış."

"Yani siz..."

"Evet, yılda bir gün bunu yaşıyoruz," dedi sonunda kendilerinden bahsettiğim kabulleniyor gibi.

"Acı çekmeden kendinizi kurt halinize büründürebilirsiniz."

"Bu kolay değil. İrademizle kurda dönmek ayrı, irademiz dışında dönmek ayrı. Ve kurtken Dorchaların karşısında güçlü değiliz."

Devam ederken, Jay'e kısa bir bakış atmayı da ihmal etmedi. "Dione, başka yerlerde de tıpkı kendisi gibi büyü gücüne sahip kızları bulmuş ve toplum tarafından dışlanan kızlar, kendilerine

yapılan işkencelerden kaçıp karanlığa yeminlerini etmişler. Ve bu topluluğa da karanlık anlamına gelen Dorcha demişler."

Vay canına. Cidden, bundan güzel masal olurmuş.

"Dorchalar tüm türlere savaş başlatmışlar, hepsine hükmetmek istiyorlarmış. Bu arada bebeğini ve sevdiği kadını kaybeden Lycan'ın öfkesi dinmemiş. Tüm koruyucular nesiller boyu Dione ve yandaşlarını avlamaya yemin etmişler. Kendilerine artık yeni bir isimle seslenilmeye başlamış: Avcılar."

Tüm bunları dinledikten sonra en can alıcı soruyu sorma zamanı gelmişti. "Peki, benim bu hikâyedeki yerim ne?" diye sorduğumda gözlerimi kısıp, duyacağım cevabın bende nasıl bir etki yaratacağını düşünerek bekledim.

"Sana lanetin bir melezen alman gücü yapıldığını söylemiştim. Dorchalar, Dione'un izinden gidip melezi kullanarak laneti tekrar alevlendirmek istiyor. Bizi tekrar kendilerine bağlı bir kurt sürüsü yapmak istiyorlar."

Yaşadığım şokla tüm kanım çekilmiş, ellerim titremeye başlamıştı. Laura, Jay'e bakıyordu. Sanki atladıkları bir nokta varmış gibiydi ya da bana öyle geliyordu. Hiç olmadığım kadar paranoyaktım şu an. "Peki, bu zamana kadar başka melezler olmadı mı? Neden ben? Neden şimdi?" diye sordum daha fazlasını öğrenmek adına.

"Dione'un laneti tekrar onarması için Asteria'ya ihtiyacı vardı. Ve şeytanın elçilerinden bir kehanet işitti. Bu kehanet zamanla unutuldu ya da sadece efsane olarak kaldı. Bilen sayısı çok az. Ama görülen o ki Dorchalar biliyor."

Titremeye başladığımı fark edince ellerimle kollarımı sardım. "Ne-ne kehaneti?"

Kaşlarından birini kaldırdığında, derin bir nefes alıp söyleyeceği şeyi bekledim. "Derler ki, Asteria'nın kara büyüyle ölmüş saf ruhu, bir cadı ve avcının aşkıyla tekrar hayat bulacak. Bunu duyan Dione, onu bulmak için son kozunu oynadı. Asteria tekrar dünyaya gelene kadar hiçbir cadı ve avcının çocuğu olmaması için bu sefer kendi ruhunu şeytana tamamen sattı ve bir lanet yaptı."

"Yani ben..."

"Evet, Annabelle, sen Asteria'nın reenkarnesisin."

AMAN TANRIM.

Reenkarnasyon¹ da gerçek miydi yani?

Bütün bunlar beynimde şok etkisi yaratmış, ağzım bir karış açık öylece bakakalmıştım. Jay'e baktığımda kollarım çözdü ve masaya yaslanmayı keserek doğruldu. Her ne kadar beynim yanmış gibi olsa da her şey şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Annem hamile kaldığında burayı terk etmelerinin nedeni buydu. Normal olan onun bir avcıdan hamile kalmamasıydı. Annem Abigail'e beni Dorchalardan korumasını bu yüzden söylemişti. Onlar beni arıyorlardı!

"O yangın..." dedim ruh gibi. "Beni arıyorlardı değil mi?"

"Belle," dedi Jay sessizliğini bozarak. Fakat ona odaklana-mıyordum, kesik bir nefes aldım. Krem kutusu bir anda havalandı ve odada daireler çizmeye başladı. Dolabın kapısı şiddetle açılıp kapanıyordu.

"Pekâlâ, sakın olmalısın," dedi Laura havada fırlıdak gibi dönüp duran krem kutusuna bakarken. Ayağa kalktığımda Jay bir anda önümü kesti. "Nefes al," dedi kollarımdan tutup. O ana kadar nefes almadığımı bile fark etmemiştim.

"İzimi bulmuşlardı," dedim şok olmuş bir şekilde. "Anne ve babam benim yüzümden öldü." Kahverengilerimi ona yönelttiğimde, onun kararmış elalarıyla karşılaştım. "Onların kaçarak saklanmamasmm nedeni benim. Ölümlerinin nedeni benim."

"Böyle düşünmemelisin, onlar her şeyi seni sevdiği için yaptı," dedi Laura fakat ben onu zar zor duyuyordum. Jay ise sadece gözlerime bakıyordu. Krem kutusu bir anda yere düştü ve odada tok bir ses yankılandı.

Kapıya doğru yürümemle beraber kapı kendiliğinden açıldı, fakat bu umurumda bile olmadı. Hızla odadan ayrılip yine kendiliğinden açılan dış kapıdan çıkarak serin havaya bıraktım kendimi. Güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı ve ormanla okyanusun kokusu birleşmişti. Jay birden kolumu yakaladı.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim ağlamaklı bir sesle.

Kolumu kurtarıp biraz daha yürümeye çalıştığımda, bir daha yakaladı. "Hayır, bu konuda kendine yüklenemezsin."

Ve gözümünden kayıp çeneme doğru giden gözyaşımı en derinimde hissettim. Sonra diğer gözümünden de bir tane firar etti, bir tane daha ve bir tane daha... İki yıldır akmamak için direnen gözyaşlarını bir bir aktılar. Jay'in ifadesiz maskesi çatırdadı ve gözlerinde birçok duygu karmaşası oluştu.

"Ağlama."

Ses tonu normal halinden daha boğuk bir tondaydı. Damlalar pat pat akmaya devam ederken, başparmağıyla onları silmeye çalıştı fakat

yetişemiyordu. Her giden damlanm yerine bir yenisi geliyordu. "Ağlama dedim," derken sesinin kızgın çıkması için uğraşmış, başarılı olamamıştı.

"Lütfen, beni yalnız bırakın."

Jay hala bana bakmaya devam ederken bu söylediğimi yapmayacak gibiydi. Arkamızdan dışarıya çıkan Laura, elini onun koluna koydu ve hafifçe çekiştirdi. "Biraz yalnız bırakalım."

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Ağlamayı kes!"

Bağırdığında yerimden bile sıçramamış, adeta ruhum çekilmiş gibi öylece ona bakmıştım. Bir anda beni kollarına aldı. Sıcacık kolları donuk bedenime sarıldığında, tepki veremedim fakat gözyaşlarını akmaya devam ediyordu. Jay, eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı.

"ok çirkin oluyorsun, ağlama."

Ses tonundaki çaresizliği tüm bedenim hissetmişti ama kendimi durduramıyordum. "Lütfen, yalnız kalmalıyım."

"Hadi, Jay," dedi Laura onu daha fazla çekiştirirken. Jay, bir süre daha beni bırakmasa da sonunda ikna olmuş olacak ki parmakları kollarımdan zld. Ona arkamı dönüp, okyanusu daha yakından göreceğim bir yere doğru yürüdüm. Sonunda çıkıntının ucuna geldiğimde dizlerimin üzerine ktm ve ellerimi yere bastırıp ağladım. Rüzgâr saçlarımı öne doğru savuruyordu, tıpkı duygularınım ruhumu savurması gibi.

"zr dilerim," diyerek feryat ettim. Dalgaların sesi benim sesime karışıyordu. "Anne, baba... Özür dilerim."

Ruhumun asırlar önce başka bir bedendeyken katledilmesi umurumda değildi. Nasıl glere sahip olduğum, sonrasında beni nelerin beklediği umurumda değildi. şu an benim için yeni bir başlangıçtı. Ailemin beni kapattıkları güzel fanus çatlamıştı ve serbest kalarak acı gerçeklerle tanışmıştım.

Karanlığın ipi, boğazıma çok önce dolanmıştı.

Feryatlarım iç çekişlere dönene kadar, sadece Jay'in tişörtüyle soğuk havarım altında oturdum. Yanaklarımda kurumuş gözyaşlarının arasından yeni bir yaş süzülürken, ağızımdan ölüm kokan bir sesle tek bir cümle çıktı.

"Söz veriyorum, size bunu yapanların kökünü kazıyacağım."

BÖLÜM 58

1

Reenkarnasyon: Ruh göçü. Ruhun, bedenden ayrıldıktan sonra bir başka bedende yeniden dünyaya gelmesi, (e.n.)

KAPIŞMA

M \ nna^e^e” Ağaçların hışırtısıyla karışan kadın sesini duyunca,

±\gözlerimi açtım. Ormanlık bir alanda ayakta durmuş, etrafıma bakınıyordum. Üzerimde buz mavisi bir elbise vardı. Yine her zaman gördüğüm rüyanın içinde olduğumu anlamam uzun sürmemişti. "Annabelle!"

Sesin geldiği yönü bulmaya çalışırken, sert bir rüzgâr esmeye başladı ve güneş ışınları kendilerini geri çektiler. Ay ışığının aydınlatığı ormanda, ileride karanlık bir silüet gördüm.

Fakat bu sefer ne ona seslendim, ne de koşmaya başladım. Aksine fırtına şiddetlenirken, öylece olduğum yerde durmaya devam ettim. O lanet kapıya çarpmak ve içeri girmek istemiyordum. Yine o sahneleri yaşayamazdım. Ben orada öylece beklerken, silüet gözden çoktan kaybolmuştu.

"Onu neden takip etmiyorsun?" diye sordu bir ses arkamdan.

Sesi tanıdığımda tüm bedenim buz kesmişti. Başımı ağır bir şekilde arkama çevirdim ve Jay'in beni inceleyen karanlık gözleriyle karşılaştım. Ay ışığının altında gözleri zift gibi siyah görünüyordu. Başımı hafifçe yana eğdi ve yoğun bir şekilde beni inceledi. Bana doğru bir adım attığında nedense geriye doğru gitme isteği duymuştum. Fakat bir anda arkamda hissettiğim ürpertiyle arkamı döndüm ve bir uçurumun kenarında olduğumu fark ettim.

Bir adım daha atarsam aşağıya düşecektim.

Şaşkın şaşkın tekrar Jay'e dönerken, ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bana iyice yaklaştığında atık aramızda bir milim bile yoktu. Bir anda elini göğüs kafesime soktu ve boğazımdan tiz bir feryat koptu. Bedenim onun önünde iki büklüm olurken elini geri çıkardığında, nefes

nefese kalmış bir halde başımı kaldırıp tekrar ona baktım. Ellerin arasında bir şey tutuyordu.

Benim kalbimi.

Bilincimin kapandığını hissederek arkaya doğru sendeledim. Ve geriye doğru attığım o tek adımla uçurumdan düşerken, gördüğüm son şey önümde duran Jay'in görüntüsünün değişip anneme dönüştüğü oldu.

Annem, Hilda Jefferson, o çok özlediğim kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Düşüyormuş gibi hissederek, bir anda yerimde sıçradım. Gözlerim ardına kadar açılmıştı. Sanki rüyamda alamadığım nefesi, ciğerlerime doldurmak istiyor gibi derin derin soluklanıyordum. Bu, bugüne kadar gördüğüm en korkunç kâbustu! Kalbim deli gibi gümbürderken, elimle göğüs kafesimi ovaladım. Bir anda ince bir bacak gövdeme doğru dolanınca gözlerim şokla irileşti. Daha kimin bacağı olduğuna anlam veremedim, kolunu gövdeme koyup beni sırtüstü yatağa geri yapıştırdı.

"Kaleb kıpırdama," diyerek homurdandı yüzünü, dibime sokmuş Laura. "Biraz daha uyumak..." Bir anda homurdanmayı keserek göbeğimdeki duran eliyle beni şöyle bir elledi. Ardından el hareketi hızlandı ve göbeğimi taradı. "Bir dakika," dediğinde sesi şaşkıncı çıkmıştı. "Kasların nerede?"

Gözlerini açtığı anda, bir iki saniye görüşünün netleşmesini bekledi. Ardından beni görünce, su yeşili gözleri kocaman oldu ve fazla samimiyetimizi fark edip tiz bir çığlık atarak tek kişilik yataktan düştü. "Ayy!"

"Ne yapıyorsun, Laura?" diye sordum, ona garip garip bakarken. Ayağa kalkıp karışmış sarı saçını kaşıdı.

"Sana umutsuzca aşışım. Uykunda biraz faydalanayım dedim." Hala ona garip garip baktığımı görünce, ellerini kaldırdı. "Hey hey hey! Ben erkeklerden hoşlanırım. Anlarsın ya, kaslı, seksi ve barmen olanlardan..."

Gözlerimi devirip, zorla yataktan kalktım. Sanki üzerimde bir fil tepinmiş gibiydi. "Jay nerede?" diye sorduğumda, omuz

silkti. "Kasabaya indi, avcılarını bir kontrol edecekmiş. İçeride Mickey'nin torunu çok ses yapınca, senin yamna yattım bende."

"Mickey de kim? Ne torunu?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Çocukken burada beslediğim fare."

Aman Tanrım. "Beslemek mi? Ve o şeye Mickey ismini mi koydun?" Sesimden dehşet akıyordu.

Omuz silkti. "Ne var? Mickey Mouse'u çok severdim. Bu yüzden ona Mickey ismini koydum. Arada onun için yatağımın altına peynir koyardım. Tabii o ölmüştür ama görüyorum ki nesli hala devam ediyor."

"Tamam!" diyerek elimi öne doğru uzattım. "Ben bayılmadan önce bu konuyu kapatıp, bana o şeyi burada besliyordum derken ne demek istediğini söyle."

"Burası bize ait," dediğinde, gözlerimin şaşkınlıkla büyüdüğünü görünce kaşlarım kaldırdı. "Bana, Jay'e ve anneme."

Boğazımda kocaman bir yumru oluşmuştu. Laura bilmediğimi anlayınca, "Sana bahsetmedi değil mi?" diye sordu. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Annem burayı bizim için yaptırdı," dedi burukça gülümseyerek. "Babam liderlik işleriyle meşgul olduğu zamanlarda, annem ikimizi alarak buraya getirirdi. Kumsala iner, çok güzel vakit geçirirdik. Jay bana pembe bir uçurtma bile yapmıştı," dedi sırtarak. "Belki hala buralardadır."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştım. Jay'in içten bir şekilde gülümsediği zamanlarda nasıl olduğunu çok merak ediyordum. Ben bu şekilde düşüncelere dalmışken, Laura yatağa tekrar yattı ve uyku pozisyonu aldı. "Uyuyacak mısın?"

"Ya ne sanıyorsun? Hadi ama gecenin bir yarısı sizin yüzünüzden buraya gelmek zorunda kaldım. Madem sen Kaleb değilsin ve eğlenceli şeyler..." derken ima dolu gülümsemişti, ".. yapamayacağız. O yüzden uyumamda bir sakınca yok," diyerek başım yastığa bastırdı.

Bön bön suratma baktım. O sırada üzerimdeki bluz ve bacağımdaki tayt dikkatimi çekti. "Hey, ben bunları nasıl giydim?"

"Sana onları ben giydirdim koca bebek. Resmen tüm dolabımı soydun, sana bir acil durum çantası yapmamız gerek. Şimdi, burada gündüz bir sorun çıkacağım sanmıyorum ama sen yine de bir ses duyarsan beni uyandır."

Konuşmasımın sonuna doğru çoktan uyku haline geçmişti bile. O uyuduktan sonra odadan çıktım. Diğer odadaki iki yatağa gözlerim kilitlendi. Bunlar Jay ve Laura'ya mı aitti yani? Yataklara boş boş bakarken, birden aklıma Mickey'nin torunu geldi ve havada hoplayarak evden dışarı çıktım. O şeyle bir daha karşılaşmak istemiyordum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat hava bir iki saate kararacak gibi duruyordu. Sabaha karşı bir süre feryat ettikten sonra susmuştum ve çıplak bacaklarımı kendime doğru çekip cenin pozisyonunu almıştım. Jay gelip beni kucağına aldığı anda ona hiç tepki vermedim, yaptığım tek şey başımı göğsüne yaslamak ve eve kadar beni taşımasma izin vermektir. Eve gidene kadar çoktan uyumuş olmalıyım çünkü beni yatağa yatırdığını hatırlamıyordum.

Şimdi ise uzun kollu bir bluz ve taytla durmama rağmen çok üşümüyordum. Belki de hayatım boyunca çok üşümememin nedeni avcılar gibi soğuğa dayanıklı olmamdandı. Kahretsin, sanırım geçmişe dönük böyle çıkarımları daha çok yapacaktım. Aklıma gelen soruyla bir panik dalgası vücudumu sardı. Acaba ben de bir kurda dönüşebiliyor muydum?

Bunu Jay'le konuşana kadar düşünmesem daha iyiydi, hiç iyi hissetmiyordum çünkü. O yüzden bacaklarımı harekete geçirdim ve bir süre aylak aylak kulübenin önünde dolandım. Kulübenin yan tarafındaki kızıl yapraklı ağacın arkasında bir şey kıpırdanınca, hızla o tarafa döndüm. O şey her ne ise benim dönmemle beraber evin arkasındaki ormana doğru kaçmıştı. Kaşlarımı çatarak ilerledim ve ormana doğru girmeye başladım.

Pekâlâ, şu anda yaptığım korku filmlerinde karanlık bir alandan gelen sesi takip etmek kadar salakça bir hareketti. Her zaman, filmdeki karakterin aptallığından yakınırdım. Ama sonuçta gündüz vaktiydi, değil mi? Ve bu dünyayı keşfedip, ailemin

intikamını almak istiyorsam artık bazı şeylerden korkmamalıydım. Ormana yavaşça girdim ve etrafa bakınmaya başladım. Kulübeden de çok uzaklaşmamaya dikkat ediyordum.

Etrafta bir hareketlilik görmeyince daha fazla ilerlememeye karar verip kulübeye dönecektim ki o sırada arkamda bir hareketlilik daha oldu. Hızla arkamı döndüğümde hiçbir şey göremedim. "Hey, çık ortaya!" diyerek bağırdığımda, ağaç dallarında duran birkaç kuş havaya doğru kanat çıırttı.

Yanımda duran ağacın en alt dalında bir varlık hissedince başımı hafifçe çevirdim ve ağaçtan dibime kadar uzanmış yüzü gördüm. Tiz bir çığlık kopararak geriye doğru sıçradığımda, yüzün sahibi de geriye sıçramıştı.

"Tanrım!" dedim dehşet içinde. Gümüş rengi saçlara sahip, gözleri fosforlu yeşil gibi duran bir oğlan bana bakıyordu. Moss gibi ışık yayıyordu fakat onun ışığı beyazdı. On altı-on yedi yaşlarında görünüyordu. Üzerinde deriden yapılmış bir pantolon ve yırtık bir tişört vardı. Ve o derinin fabrikada işlenmediğine emindim.

Bana dikkatle bakarken, ayn zamanda bacıklarını oynatarak ağaç dalında bana doğru yaklaşmaya başladı. Oğlan göz açıp kapayıncaya kadar benim önümde bitmişti bile. Geriye doğru sıçrasam da ondan uzaklaşamamıştım. "Be-ben," dedim kekeleyerek. "Ben dostum."

Kendimi bir an uzay gemisinden yeni inip, insanlarla karşılaşan bir uzaylı gibi hissetmişim. E.T. gibi parmağımı ona uzatmak mıydım? Mantıklı olan buradan kaçmaktı ama en fazla nereye gidebilirdim ki?

O sırada içimden Moss'a seslenmek aklıma geldi. Belki beni olası bir saldırıdan kurtarabilirdi. "Moss," dedim zihnimden ona seslenmeye çalışarak. "Moss... Beni duyuyor musun?" Ah, bu gerçekten çok garipti. "Ben bir ormandayım," dedikten sonra ona kendimce bir yer tarifi verdim. "Buradaki ağaçların bütün yaprakları kıvı. Ve başım dertte olabilir."

Ben zihnimden Moss'a seslenmeye çalışırken, gümüş saçlı oğlan, "Nessin ssen?" dedi kelimeleri bastırıp, değişik bir şekilde

telafluz ederek. Tanrım, sen beni koru. Bir lanet ritüeli anında Dorchalar tarafından öldürölmekten daha acı bir son varsa, aptallığım yüzünden boş yere ölmekti.

"Ço-çok güzel soru. Ben... bir cadıyım." Melez demeye gerek yoktu bence.

"Birr cadı," dedi beni inceleyerek. "O zaman bana büyüü göster."

"Eee... ben büyü yapamıyorum," dediğimde bir anda dişlerini göstererek tısladı. Gözleri fosforlu yeşilden daha koyu bir renge bürünmüştü.

Korkudan titreyerek yere eğildim ve elime bir yaprak aldım. Oğlan gözlerinde değişik bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki bir sihirbazdım, o da beni izlemeye gelmiş bir seyirci gibiydi. Derin bir nefes alıp bakışlarımı yaprağa odakladım. Pekâlâ, bunca zamanki deneyimlerinden yola çıkarak asla o yaprağı bu şekilde uçurabileceğimi sanmı-

Oğlanın parmakları, benim avucumda yaprağı tuttuğum elime dokundu. Bir anda korkuyla sıçrasam da, elimi çekmedim. "Hissssett," dedi bir bana, bir yaprağa bakarken. "Ve uçuğunu hayal et."

Şu an ormamn ortasında gümüş saçlı bir oğlan, bana büyü yapmayı mı öğretiyordu? Yutkunarak gözlerimi kapatıp bir dakika boyunca yaprağın avucumdan havalandığım düşledim. Tam artık pes ediyordum ki yaprağın elimdeki varlığının yavaş yavaş kaybolduğunu hissedince gözlerimi açtım.

Yaprağı havada uçarken görünce ağzım bir karış açık kalmıştı. Uçtu ve onu pür dikkat takip eden oğlanın burnunun üstünde durdu. Oğlan bir anda bakışlarım bana döndürüp yemyeşil gözlerini kıstı. Ah, sanırım bu iyi bir şey değildi.

"Eeee, şey..." dedim. "Kontrol konusunda biraz sıkıntı..." Daha lafımı tamamlayamadan oğlanın gözleri daha da kısıldı ve dişleri ortaya çıktı. Fakat bu sefer tıslamak için değil, aksine gülüyordu. Yaprağı eline aldı ve "Birrr dahaaa," dedi hevesli bir şekilde.

Pe-ka-la. Bu çocuk biraz garipti.

O sırada bir anda ortamımızda patlayan ışık topu ikimizin de geriye doğru sıçramasına neden oldu. Işıktan kamaşan gözlerimi araladığımda, görüş açımın Moss'un turuncu saçları girdi. Bana arkası dönük bir şekilde duruyordu ve önünde duran oğlana bakıyordu.

"Ona dokunma."

Moss'un bu söylediğine karşılık oğlanın fosforlu yeşil gözleri yine koyulaştı. "Birrr Dryad," dedi tıslayarak.

"Pekâlâ, Moss. Sakin ol, bana zarar vermiyordu. Yanlış alarm." Oğlan, tıslamayı kesmiş ilgi dolu gözlerle Moss'a bakıyordu. Hatta tıpkı bir erkek gibi Moss'u süzüyordu. Ah, erkek değil mi, her türde aynılar.

İkisinin arama girip, oğlana baktım. Pekâlâ, yabani gibi görünebilirdi fakat zararsız olduğunu kanıtlamıştı. Cadılarla çok karşılaşmadığına da emindim çünkü bana, ilk defa sirke gidip tekerlek üzerinde gezen bir fil görmüş çocuk gibi bakıyordu. "Adın ne?" diye sordum.

Moss'a kısa bir bakış attı ve başını dikleştirdi. Bizden daha uzundu. "Arlow."

Moss, burun kıvırdı. "O bir Hamadryad, Annabelle. Onlar yabaniler," dedi kaşlarını çatarak. Çocuk bir anda yine tısladı.

"Bir ne?" diye sordum merakla. Bunlar da neyin nesiydi?

"Orman nemfleri ikiye ayrılır. Dryadlar ve Hamadryadlar. Bizler ağacımıza bağlı değiliz, sadece ormanlarda yaşayan nemfleriz. Fakat onlar tek bir ağaca bağlı ve ağaçları öldüğünde onlar da ölüyorlar. Ağaçlarımızı korumak için de oldukça vahşi davranırlar ve bu ormana herkesi almazlar."

"Ah," dedim Arlow'a bakarak. Sert bir ifadeyle Moss'a bakıyordu. Fakat yüzünde biraz incinmişlik görmüştüm, Moss'un yabani lafma mı alınmıştı?

"Burradan gidinn," dedi arkasını dönerek. Tam ağaca doğru yürüyordu ki, "Arlow," diyerek seslendim. Başını geriye çevirip bana baktı. "Birlikte bir büyü daha yapalım mı?"

Moss'a baktı, ardmdan tekrar bana döndü. Moss ise burun kıvrıp turuncu saçım geriye atmıştı. Arlow yamma gelip ellerimi

kavrayarak iki yana doğru uzattı. Avucum yukarı bakacak şekilde ellerimi tutarken, "Hepssini hissett," dedi yerdeki yapraklara bakarak. Moss biraz gerimizde bizi izliyordu. Ellerimi iki yana açtım ve gözlerimi kapatarak yapraklara odaklandım. Moss'un iç çekişiyle beraber gözlerimi açtığımda, etrafımda düzinelerce kızıl yaprak havada süzülüyordu.

Arlow yapraklara bakarken gülümsedi. Moss ise ona kaşlarım çatmış bakıyordu. Arlow, Moss'un kaşlarım çattığı görünce geriye doğru gitti, bu da dikkatimi dağıttığı için yapraklar yere düştü. Moss anında dibime girip kulağıma fısıldadı. "Neden bu kadar etkileniyor ki? Bunu kendisi de yapabilir."

"Sanırım ilk defa kendisinden başka bir türün bunu yaptığım görüyor. Çok fazla kişiyle karşılaşmadığına eminim," dedim fısıldayarak.

"Sana söylemiştim. O bir yabani."

"Moss, sen de Eden dışmda kimseyle konuşmuyorsun."

Bir anda alınmış gibi suratım astı. "Hey hey, öyle demek istemedim. Sadece onun da belki birileriyle iletişim içinde olmaya ihtiyacı vardır. Ağacım korumak istiyor diye vahşi davranmak zorunda kaldığım kendin söyledin."

Fısıldıyorduk ama Arlow'un bizi duyduğuna emindim. Daha fazla onu incitmemek adına Moss'u yumuşatmaya çalışıyordum. Demek ki sevimli orman perimiz, erkekler konusunda katı oluyordu.

"Baksana çok tatlı. Onunla arkadaş olabilirsin." O sırada yapraklardan biri Moss'un burnuna konmuştu ve bunu benim yapmadığıma emindim. Arlow gülümseyerek parmağım oynattı ve yaprağm havada uçarak Moss'un altın dövmeli yüzüne sürtünerek dolaşmasını sağladı. Moss'u yarı saydam yanaklarının hafif kırmızı bir renge büründüğüne yemin edebilirdim.

Tanrım, iki orman nemfinin cilveleşmelerini izliyordum resmen. Bu sorudan çok sıkılmışım fakat sormadan da edemiyordum; daha neler

göreceğim, Tanrım?

Dean Walker

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Dean, çaylak avcıya.

Çaylak avcı Kari, omzumdaki kesiği tutarak zorla ayağa kalktı. Diğer çaylak Jimmy arkadaşına bakarken dudaklarım yana kıvrımış, alay dolu gözlerle onu izliyordu. "Jimmy neden bugün Twain ile kapıştı?" diyerek isyan etti, Kari. Eğitimci Twain dövüş sanatlarımı öğretirdi fakat Dean'le antrenman yaparken bıçaklar da devreye giriyordu. Kimse Dean'le kapışmak istemezdi, çünkü antrenmanın sonunda vücutlarımda çizilmedik yer kalmazdı.

Tabii, belirli bir seviyeye geldikten sonra Jay ile antrenman yapmak zorunda kalanlar vardı. Bunlar çaylakların tabiriyle artık yürüyen ölülerdi. Geçmişe baktıklarımda Dean'in açtığı kesikler onlar için sinek ısırığı gibi görünüyordu.

Jimmy, elini kumral saçmdan geçirdi ve Karl'a bakarken alay dolu gülümsedi. "Yakışıklı yüzüme kesik almadığım için kıskanma. Seninki yaraların olmadan da bir şeye benzemiyor zaten."

Kari, hırlayarak ringden inmeye çalıştı fakat Dean'in bacağına attığı tekmeyle yüzüstü yere kapaklandı. "Avlanırken de böyle çocuk gibi davranırsanız, o boş kafanızı kışınıza monte ederler. Bilmem anlatabiliyor muyum?" dedi sert bir sesle Dean.

Zaten şu aralar yeteri kadar sinirliydi. Alexis'e dokunan o kıvrıcık saçlı piç akıma geldikçe, bedeni kasılıyordu. Alexis'in söylediği şey akıma geldiğindeyse, hıncını şu an önünde duran Karl'dan çıkıyordu.

Jay onu arayıp kavgalarımı bölmeden önce Alexis'in söylediği son şey, "Artık üzerimde bir hakkın yok," olmuştu. Sonrasında Dean, Jay'in telefonunu açmış ve saldırıyı duyunca mecburen Alexis'i eve bırakmak zorunda kalmıştı. Alexis'ten ayrılarak ona iyilik yaptığım düşünüyordu

fakat bunun, kendisine yaptığı en büyük kötölük olduğunu fark etmişti. Onunla arasım düzeltmesi gerekiyordu, yoksa Dean her geçen gün aklını biraz daha kaçıracaktı.

Bu sırada iki çaylak hala birbirleriyle uğraşmaya devam edince Dean düşüncelerinden sıyrıldı. "Seni Jay özentisi," diyerek hırladı Kari.

"Ben özentisi değilim, en az onun kadar yakışıklıyım," dedi Jimmy boğuk sesiyle. "Tabii, o artık yaşlandı. Kızların yeni gözdesi benim." Eğitim alanında kızların antreman yaptığı bölüme baktı ve kendisine bakan birkaç kıza göz kırptı.

"Yaşlandım, öyle mi?"

Jay'in iç ürperten sesi duyulunca, Jimmy araba farı görmüş geyik gibi olduğu yerde kaldı. Jimmy'nin göz kırptığı kızlar, Jay'e bakarken hayran hayran iç çekmeye başlamışlardı bile. "Sanırım yaşılanmamışsın," dedi Jimmy kızları görünce homurdanarak.

Jay, elini çaylağın ensesine koydu ve onu yana ittirerek yolunu açtı. "Hiç antreman yapmış gibi görünmüyorsun, Bay Benden Yakışıklı. Seni biraz ısıtalım."

Jimmy'nin gözleri hafifçe büyürken, ağzı da aralanmıştı. Kari ise ona sinsi sinsi sırtıyordu. Ardından olan şey ise Jay yaklaşık on dakika içinde Jimmy'nin kırılmadık kemiğini bırakmamıştı. Bıçak kullanmasa da çaylağın yüzü, ağzından ve burnundan fışkıran kana bulanmıştı. "Bugünlük bu kadar yeter," dedi Jay gülen gözlerle eserini izlerken.

Jimmy ise yerden kalkmayla uğraşırken homurdanıyordu. Ayağa kalkınca uzaktan kendilerini izleyen kızlara bakıp kanlı dişleriyle onlara gülünce, kızlar suratlarını buruşturup kafalarını çevirdiler.

Jay, ellerindeki kanı silerken gülen gözlerle Jimmy'yi izliyordu. "Son durumlar ne?" diye sordu sonunda bakışlarını Dean'e yönelterek.

"Barthram kasabanın sınırını kuşattı. Gece birkaç grup Dorcha daha öldürüldü, iki grup ayakçı da şehir merkezinde yakalandı. Eden'm adamları

güney tarafım koruyor. Saldırdıkları cadılar, hep aym yaş aralığında."

Jay'e iyice yaklaştı ve sesini kısıtı. "Bence Shelia, melezin varlığı hakkında düşündüğümüzden daha çok şey biliyor."

Jay bu cümle üzerine bir noktaya bakarken düşünüyor gibi gözlerini kısıtı. Ardından gözlerini kapattı ve derin bir nefes çekti. Dean onda ters giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. "Sorun ne?"

"Ne olduğunu öğrendi."

Dean nasıl diye sormak yerine, "Tam olarak ne kadarmı öğrendi?" diye sordu. Bu daha önemliydi.

"Dorchalarm laneti tekrar alevlendirmek için onu aradıklarım biliyor."

Bu da demek oluyordu ki diğer kısmı hala öğrenmemişti. "Bu biraz erken oldu. Barthram bu durumdan pek hoşlanmayacak. Adam yılların şifacısını öldürdü. Daha da ileri gidemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Jay hiçbir şey demeden eğitim alanlarına göz gezdirdiğinde, bakışları bir yerde takılı kaldı. Dean de gözlerini onun baktığı yere çevirdiğinde, dışı avcılara ders veren yeni diş eğitmeni gördü. Yani Diana'yı.

Jay bezi bir kenara attı ve Dean'e ters bir bakış attı. "Bunun burada ne işi var?"

"Anlaşılan, Barthram'ın Ranelerle arasım iyi tutma yöntemlerinden biri. Çaylak kız avcılar için yeni bir eğitmen aranıyordu, baban da bu boşluğu böyle doldurmuş. Ben de yeni öğrendim."

O sırada kız tepesinde topladığı atkuyruğu saçlarını açıp salladı. Gri gözleri bir anda Dean ve Jay'in olduğu yeri bulmuştu. Göğsünün biraz aşağısında biten bir atlet ve dar bir tayt giyiyordu. Dean, kız kıvırtarak kendilerine doğru gelirken amacının Jay'i etkilemek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Merhaba, Jay," dedi gülümseyerek. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Seni görmek ne güzel."

Jay, ela gözlerini hafifçe kısararak başım yana doğru eğdi. "Hiç sınırın yok değil mi, Diana?"

"Yeni eğitimceni böyle mi karşılıyorsun?" diye sordu Diana, ince ses tonuyla.

"Eğitmen olman için onay verdiğimi hatırlamıyorum."

"Bizzat Lider tarafından onaylandığı için senin de tek yapacağın onay vermek olacaktır. Her zaman ki gibi."

Jay'e bu cümleyi bir erkek kurmuş olsaydı, sanırım şu an kafatası duvarla Jay'in eli arasında ezilmiş olurdu. Dişlerini sıkıttığım çenesindeki seğirmeden anlamıştı Dean, fakat Jay yüz ifadesini bozmadı ve hafifçe gülümsedi. Ve bu gülümseme kesinlikle sevimlilikten oldukça uzaktı. Ardından yüz ifadesi ışık hızıyla sert bir ifadeye kavuşurken Dean'e döndü. "Üzerine bir şey geçir, seni dışarıda bekliyorum."

Eğitim alanından çıktığında, Diana arkasından hoşnut bir şekilde ona bakıyordu. Dean kıza ters bir bakış attıktan sonra üzerini giyinmek için soyunma odasına geçti. Jay'in başında zaten bir ton bela varken, Barthram bu kızı niye başına sarmıştı ki?

Soyunma odasında işi bittikten sonra dışarı çıkıp, arabasma yaslanarak onu bekleyen Jay'in yanına gitti. "Laura da kulübede. Sen onun arabasıyla onu eve bırak. Saldırıları olurken tek dolaşmasını istemiyorum," dediğinde Dean onu onayladı ve arabanın yolcu koltuğuna oturdu.

Kasabanın biraz dışarısında kalan küçük bir kulübenin önüne geldiklerinde, Jay'in direksiyonu tutan parmak boğumları be-yazlaşmıştı. Dean ne olduğunu anlamak için onun baktığı yöne baktı ve Eden'in kulübenin önüne park edilmiş arabasını gördü. Siktir, burayı nereden bulmuştu bu?

Eden arabadan indiğinde, Jay de hışımla arabadan indi. Dean de arımda inerek olası bir kapışmayı önlemek için tetikte durmaya başladı. "O nerede Sullivan?" Eden'in sert sesi, bu konuşmanın pek hoş geçmeyeceğine işaret etti.

Jay ona bakarken, güler gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten King-swell, beni bu kadar zorlayarak elimde can vermek mi istiyorsun?"

Eden, alayla dudaklarını kıvırdı. "Bunun kolay olduğunu düşünüyorsan, ne duruyorsun?"

Jay'in ela gözlerinde ruhsuz bir ışık parladığında Dean, bu sefer bunun sonunu hiç iyi görmüyordu. İkisi daha önce hiç ka-pışmamıştı çünkü başavcılar arasında bir kapışma demek, eğitim

verdikleri avcılar içinde rekabet ve düşmanlık demektir. Ayrıca yenilen başavcı, adamlarında güven kırıklığına neden olurdu.

"Ona yaklaşmandaki amacının ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Âşık erkeği oynamayı bırak," dedi Eden tükürür gibi.

"Dedi, kalbi kırık oğlan," diyerek alay etti, Jay. "Tapmakta seni gördüm, sarı kafa. Onun ne olduğunu sen de biliyorsun çünkü gözlerini gördüğünde şaşırmadın."

Eden, yüz ifadesini hiç bozmadan bakmaya devam etti. "Evet biliyordum. Seninle olan farkımız ş, ben onun ne olduğunu bilerek ona yaklaşmadım. Sonradan öğrendim."

"Bu söylediğn, BarthramTa iş birliği içinde olduğn gerçeğini değiştirmiyor."

Melez konusundaki en ayrıntılı bilgiyi Barthram bildiği için, Eden ancak bu sayede öğrenmiş olabilir. Avcılar, lanetin nasıl başladığını ya da nasıl yok edileceğini bilmezlerdi. Bildikleri tek şey, kanlı ay günü çektikleri acıydı.

Eden'm çenesi daha çok kasıldı. "Baban sana güvenmediği için ona kızamazsın, Sullivan. Fakat görüyorum ki sana güvenmemesi için bir sebep yok, planında gayet iyi ilerliyorsun." Jay'e doğru bir iki adım attı ve yüz hatlarının daha da sertleşmesine izin verdi. "Ama artık Annabelle'i kandırmana izin vermeyeceğim. Sen ve babanın iğrenç oyunlarına dâhil değilim."

Jay, dişleri parlayarak gülerken Dean onun sinirden deliye döndüğünü biliyordu. Artık ifadelerinden ne anlam çıkarması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. "Lanetin onunla tekrar alevlenebileceği gibi, yok olabileceğini de öğrendiğinde senin duygularına güvenecek mi dersin? Sana bir gerçeği hatırlatayım, piç kurusu. Sen de bir avcısın." dedi Jay ve gözlerini kıstı. "Tıpkı benim gibi."

"Benim duygularım, seninkiler gibi sahte değil." Eden'm bu son söylediği, Jay'in yüzündeki alaycı ifadeyi silmişti.

"Senin o sıkık duyguların umurumda bile değil," dedi ve başını sağ tarafa yatırarak ela gözleriyle sert bir bakış attı. "O, bana ait."

Eden başını iki yana sallayarak güldü. "Duyacaklarından sonra bunun değişebileceğini ikimiz de biliyoruz."

•k'k'k

Annabelle Jefferson

Arlow ve Moss'un birbirleriyle cilveleşmelerini izlerken, gülümsemeden edemiyordum. Arlow bir anda etrafına tedirgin edici bakışları attı ve "Arttık gidin," dedi. Sonra ağacına çevik bir hareketle tırmanıp, sık yaprakların arasmda gözden kayboldu.

Moss ve ben şaşkm şaşkm ona baktık fakat gitmemizi söylüyorsa, dediğini yapmak en mantıklısı olacaktı. Zaten hava da kararmak üzereydi. "Hadi gidelim," dedi Moss. Onu onayladım ve yürümeye başladık.

"Bana seslenmen mükemmel bir şey. Birden sesin başımın içinde yankılanınca ağaçtan düştüm!" diyerek kıkırdadı. "Ah, çok heyecanlı!"

"Düşündüğümünden daha kolay oldu," dedim. "Başarılı olamam sanıyordum."

"Hadi ama. Sen güçlü bir cadısm, o Dorcha'yı nasıl yaktığım gördüm. Bu kolay bir büyü değildi, Annabelle," dedi çocuğuyla gurur duyan bir ebeveyn gibi. Aslında yanımda küçük kardeşim gibi duruyordu, orası ayrı.

"Şey ben senin başının dertte olduğunu sandığım için yine Eden'a haber verdim ve ona burayı tarif ettim."

"Ne?" diye bağırdım, olduğum yerde aniden durup.

"Yine saldırı altındasın sandım," deyip dudaklarım büktü.

"Gördüğün gibi saldırı falan yok. Ona tekrar seslen ve sorun olmadığımı söyle." Eğer Jay kasabadan dönüp Eden'ı burada görürse işler çok pis bir hal alabilirdi.

O sırada koşarak bize doğru gelen Laura'yı gördüm. "Annabelle!" diyerek ciyakladı. "Sen delirdin mi? Kendi başına ormana mı girdin?"

Yanıma döndüğümde Moss ortalıklarda yoktu. Sanırım Laura'yı görünce kaçmıştı. "Dolaşıyordum," diye geçiştirdiğimde Laura gözlerini devirdi.

"Bravo sana! Başına bir şey gelseydi, Jay beni on bin parçaya bölerdi!"

"Beni düşündüğün için teşekkürler," diyerek homurdandım. Laura, omuz silkti. "Önce kendimi düşünmeliyim tabii ki. Bir Laura Sullivan dünyaya kolay gelmiyor."

Gözlerimi devirme isteğime karşı gelip, "Hadi kulübeye dönelim. Burası pek güvenli durmuyor," dediğimde Laura kulağını kabartıyor gibi başım dikleştirdi. Bir ses duyduğuna emindim. Bir iki saniye daha dinledikten sonra bir anda kolumu yakaladı. "Bence biraz daha burada durabiliriz."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Ne duyuyorsun Laura?"

"Eee, şey... Eden'm sesini," dedi ve eliyle yüzünü sıvazladı. "Jay ile konuşuyor."

Gözlerim ardına kadar açılırken, koşmak için hareketlendim fakat Laura koluma daha çok yapıştı. "Bence aralarına girmesek daha iyi-"

"Sen aklım mı kaçırdın? Kavga edebilirler."

"Hayır, gitmemeliyiz."

Ne duyuyordu da böyle tepki veriyordu ki? Bir anda gözlerimi onun bileğine götürdüm ve orayı yaktığımı hayal ettim. Laura'mn bileğinden kızgın tavaya dökülmüş yağın çıkardığı gibi bir ses çıkınca çığlık atarak elini geriye doğru çekti. Fırsattan istifade koşup kulübenin oraya geldiğimde, Eden ve Jay'in seslerini duydum. Ne dediklerini anlayabilmek için iyice ilerlediğimde görüş açımı girdiler.

"Lanetin onunla tekrar alevlenebileceği gibi, yok olabileceğini de öğrendiğinde senin duygularına güvenecek mi dersin? Sana bir gerçeği hatırlatayım, piç kurusu. Sen de bir avcısın." Jay, Eden'a doğru bir adım attı ve gözlerini kıstı. "Tıpkı benim gibi."

Ne?

"Benim duygularım seninkiler gibi sahte değil," dedi Eden. Jay'in yüz kasları seğiriyordu.

"Senin o sikik duyguların umurumda bile değil," dedi ve başını sağ tarafa yatırarak ela gözleriyle Eden'a sert bir bakış attı. "O, bana ait."

"Duyacaklarından sonra bunun değişebileceğini ikimiz de biliyoruz."

Bacaklarımın bağı çözülmüştü, durduğum yerde sendeledim. Dedikleri şeyler kulaklarımda çınılıyordu. O sırada ikisinin yanında duran Dean'le göz göze geldim. Mavi gözleri, beni bulduğunda sanırım Jay'e haber vermek için ağzım açtı fakat her şey tam da o anda oldu.

Laura küfür savurarak arkamdan gelip yammda durduğunda, Jay ne onu duydu ne de kendisine bir şey söylemeye çalışan Dean'i gördü. Hiçbir şey fark etmeden, üzerindeki tişörtün yakalarından tutup tişörtü parçaladı ve bir kenara attı.

Ağır çekimde, onun san bir ışıkla parlayan gözlerini gördüm. Ardmdan dişlerini göstererek hırladı ve köpek dişleri sivrilmeye başladı. Vücudumun her bir köşesi panik halinde kasıldı. Jay'in ağzı ileri doğru uzarken, yüzünden fışkıran tüyler tüm vücudunu kaplamıştı. Ve kükreyerek ileri doğru atıldı.

Jay Sullivan, önümde siyah bir kurda dönüşmüştü.

Kurda dönüşebildiği gerçeğini bilmekle, buna şahit olmak arasında dağlar kadar fark vardı. Avcılar belki büyü yapamıyor-lardı, fakat büyü bir varlık olduklarını şu an daha iyi anlıyordum. Zihnim gördüğü şeyi algılamak istemiyor gibi puslanmıştı.

Titrek bir nefes boğazımdan kaçınca Laura kocaman gözlerle onları izlerken, aym zamanda benim omzumdan tuttu. Fakat o kadar saliselik zamanda oluyordu ki bunlar, aklım bazı şeyleri kavrayamıyordu. Jay hırlayarak ileri doğru koşmaya başladı ve o anda ikinci bir şok yaşadım.

Eden da tıpkı onun gibi gözleri sarı bir ışıkla parlarken, dişlerini göstererek üzerindeki uzun kollu tişörtü parçalamıştı. Vücudundan güneş ışığıyla parlayan boz renginde tüyler fışkırırken o da bir anda dönüşüm geçirip aynı hızla Jay'e karşılık verdi. Ortada birbirleriyle çarpıştıklarında, ikisinden de devasa bir kükreme duyuldu.

Etrafımızdaki ormanda olan tüm canlıların, bu kükremeleri duyduğuna emindim. Kuşlar sürü halinde ağaçlardan gökyüzüne akın ettiler. Siyah kurt -ona Jay demek garip geliyordu- boz

rengi olanın boynunu parçalarcasma ısırmaaya başladı. Tamam, isimleriyle seslenmemek de garip geliyordu. Eden, pençesini Jay'in gövdesine geçirdi. İkisi yerlerde debeleniyor ve birbirlerini parçalıyorlardı.

Etrafa yayılan kanları görünce, bayılmak üzereydim. Hırıltıları, kükremeleri ve pençe darbeleri sanki bir hoparlörden tüm alana yayılıyordu. "Durun," dedim, fakat sesim sanki fısıltı gibi çıkmıştı. "Durun." Sesim bir türlü güçlü çıkmıyordu. Bu arada Dean aralarına girmeye çalıştı fakat Jay, pençesiyle onu geriye ittirerek ağaca yapışmasına neden oldu.

Jay, bir anda Eden'm üzerine çıkmış pençesini suratına geçirmişti. Eden da onu üzerinden yuvarladı ve dişlerini boynuna geçirdi. Bu görüntü bana oldukça uzun gelen bir süre daha devam ettikten sonra ikisi de ayrıldılar ve başlarını yere eğerek birbirlerine hırlamaya başladılar. Onları ayırmaya o kadar konsantre olmuşum ki yer titremeye başladı ve birden ortalarmda koca bir çatlak oluştu. Sanki aralarma bir smır çizilmişti.

"Durun dedim size!" diye bağırdığımda çatlak büyüdü ve aralarındaki mesafe daha çok açıldı. Jay önünde açılan çatlağa bakarken, transtan çıkmış gibiydi. Bir anda başımı bana çevirdi ve göz göze geldik. Kurt da olsa, bakışları hala aynıydı.

Etrafını siyah bir duman sarmaya başladığında nutkum tutulmuş şekilde onu izliyordum. Duman onu tamamen yuttu ve sonunda kaybolarak tekrar insan bedenindeki Jay'i ortaya çıkardı.

Üzeri çıplaktı ve kasları gerginlikten daha çok şiş görünüyordu. Uzun bacaklarım ise neredeyse üzerinden düşecek gibi görünen siyah kot pantolonu sarıyordu. Kumral saçları önüne doğru düşmüştü ve dağınıktı. Vücudundaki derin yaraların hızla kapanmasını, durduğum yerden görebiliyordum. Yaralardan geriye sadece akarak vücuduna yapışan kanlar kalmıştı. Şu an gözüme, gerçekten çok ilahi görünüyordu.

Jay, bana doğru yürürken, Eden da çoktan insan bedenine bürünmüştü bile, fakat onun nasıl dönüştüğünü fark edememiştim. Onun da beyaz teni, güneş ışığında parlıyordu ve üzerinde yer yer kanların bulunduğu kasları, her nefes alışında daha çok

şişiyordu. Sanki biraz önce başka bir canlıya dönüşmemişler gibi aynı şekilde karşımda duruyorlardı. Bu, büyü değildi de neydi?

"Lanet benimle yok olabilir, öyle mi?" diye sorarken Jay'e gülümsedim. Bu daha çok sinirleri yıpranmış bir kızın, alay dolu gülümsemesiydi.

"Belle," dedi Jay, erkeksi sesiyle. Bana doğru yaklaşmaya başlamıştı. "Konuşalım."

Beni bu zamana kadar nasıl kullandığım mı konuşacaktık? Zamanı gelince laneti bozabileyim diye mi bana yaklaşıp beni korumuştum? Peki ya, o laneti bozmak için ölmem gerekecek miydi?

Geriye adım attım. Bunun üzerine bana doğru bir adım daha attığında, artık tahammülüm kalmamıştı. Artık olanlar bana çok fazla geliyordu. Bu lanet dünyada kimseye güvenemeyecek miydim ben? Kalbim acıdan iki büklüm olmuştu ve gözlerim ağlamak istercesine yamyordu. Aniden arkamı dönüp

koşmaya başladım. Jay arkamdan bir küfür savurarak beni takip etmeye başlamıştı bile. Ormana girip koşmaya devam ettiğimde Jay arkamdan, "Belle!" diye kükredi. "Dur orada!"

Durmadım. Bana nasıl yetişemediğini anlamasam da hızla koşmaya devam ettim. Bunca zaman boyunca kaçmam gereken kişi oyken, ben her seferinde ona sığınmıştım. Ne kadar koştum bilmiyorum fakat bir anda önüme bir uçurum çıkınca hızımı alamadım. Okyanusun kayalara çarpan dalgalarının sesini duydum. Ayağımın altındaki toprak kaydı ve tam düşeceğim sırada, bir kol gövdeme dolanarak beni geri çekti.

Jay beni kendine doğru döndürüp başımı göğsüne yasladığında boğazımdan kesik bir nefes kaçtı. O da tıpkı benim gibi derin derin soluklar alıyordu ve yanağımın altındaki teni alev alevdi.

"İyisin, güzelim," dedi o hayran olduğum sesiyle. Dudağı kulağımı okşuyordu. "Tuttum seni."

Nefes alamadım. Biraz gerileyip, yüzümü ellerinin arasına alarak başımı kaldırdı. "Belle," dedi, neredeyse kararmış havada daha koyu görünen gözlerini gözlerime kenetleyerek. "Hadi güzelim, nefes al."

Bir anda gözümün önünde, rüyam canlandığı için korkuyla ürperdim ve geriye doğru gideceğim sırada Jay beni daha çok kavradı. Tanrım, tıpkı rüyamdaki gibi bir uçurumun kenarındaydık. Sanki yine kalbimi göğüs kafesimden söktüğü am ya-şıyormuşuz gibi hissetmiştim.

"Bana. Zarar. Verme."

Kuru boğazımdan güçlükle çıkan bu kelimeler karşısmda adeta donmuştu. Gözümden milyonlarca duygunun izleri geçerken, yüzüme bakmaya devam etti. Parmakları yavaşça kolumdan çözöldü ve geriye doğru birkaç adım attı. Yere doğru eğilip ellerimi toprağı koyarak, temiz havayı ciğerlerime doldurmaya çalışırken öksürük krizine girdim.

Dean ve Laura'yı bana doğru koşarlarken gördüm. Dean, Jay'in bir müdahalede bulunmayacağım anlamış olacak ki çevik bir hareketle beni kucağına aldı. O sırada Eden da gelip Jay'in yanında durdu, gözlerinde

endişenin izleri vardı. Jay tıpkı bir heykel gibiydi ve donuk gözlerle bana bakıyordu.

Ona olan güvenim bir cam gibi kırılmıştı ve o cam parçaları tek tek kalbime saplanmıştı. Evet, beni her zaman tehlikelerden kurtaran o olabilirdi. Fakat ruhum tam olarak bana şunu fısıldıyordu: Benim için asıl tehlike, Jay Sullivan'dı.

BÖLÜM 59

SESSİZLİK

Laura. Sullivan

ZZT3 ana. Zarar. Verme."

■L'Jay'in bu cümleyi duyduğunda geriye doğru attığı adımı ve bir heykel gibi kalışını izledi, Laura. Su yeşili gözleriyle bir abisine baktı, bir de bronz tenli arkadaşma.

Jay ve Eden'm konuşmalarının yönünü anlayınca Annabelle'in oraya gitmesine engel olmak istemişti fakat melez arkadaşı öyle bir koşmuştu ki ona yetişememişti. Anna şimdi de çok hızlı koşmuştu ve eğer Jay biraz daha yavaş davransaydı, o uçurumdan kesinlikle düşecekti. Laura, bunun ondaki ava özelliğiyle bir alakası olduğuna emindi, fakat nedense büyü güçleri de dâhil hepsi bu aralar daha sık görülmeye başlamıştı.

Lanetle ilgili gerçeği anlatırken, lanetin onunla bozulabile-ceği kısmım anlatmamıştı çünkü Annabelle'in kendilerine olan, güveni kaybetmesinden korkuyordu. Ve korktuğu maalesef ki başına gelmişti.

Babasının amacının laneti bozmak olduğunu biliyordu fakat Jay, ona zarar gelmesine izin vermeyeceğini söylemişti. Laura, her ne kadar abisinin ne düşündüğünü anlayamasa da ona inanıyordu. Ama Annabelle'in abisine bakışını görmüştü. O, artık Jay'e inanır mıydı?

Dean, Jay'in kaskatı dikilerek hiçbir şey yapmadığım görünce neredeyse bayılma noktasma gelmiş Anna'yı kucağına aldı. Laura, abisine bir şeyler

yapsana demek için baktığında tüm kelimeleri anında geri yuttu. Annabelle ve Jay'in birbirlerine bakışlarını görünce genç kızın içi titredi. Aralarında asırlara konu olacak ve kimsenin asla tam olarak anlayamayacağı bir bakışma geçiyordu.

O sırada sert bir rüzgâr esmeye başladı. Ormanın derinliklerinden gelen sesler, Annabelle ve Jay hariç hepsinin dikkatini çekmişti. Onlar hala birbirlerine bakmayla yetinirken, Eden gözlerini kısarak etrafı taramaya başladı. "İşte bu hiç olmadı," diyerek mırıldandığında Laura kaşlarını çatı.

Sanki bir kızılderili kabilesi, garip sesler çıkararak kendilerine yaklaşıyor gibiydi. Dean bir anda küfür savurdu. Laura da gelenlerin ne olduğunu anlayınca gözleri ardına kadar açılmıştı.

"Hamadryadlar!" dedi dehşet içinde. Vahşi, ağaç ruhları.

Her şey tam da o anda oldu. Çok ince ağaç dalları tıpkı bir kırbaç gibi uzadılar, Jay ve Eden'a dolandılar. Dolanan dallar onları bir anda çekince, ikisinin de sırtları ağacın gövdesine çarptı. Laura tiz bir çığlık kopardığında kendi vücuduna da dolanan ağaç dalıyla bir anda sırtı ağacın gövdesine yapıştı. Dean ve Annabelle uçurumun yarımdaydılar ve Dean ne yapması gerektiğini bilemiyor gibiydi. Annabelle ise hala hareketsizdi. Dallar onlara dokunmamıştı.

Laura, ağaçların kaim dallarında oluşan beyaz ışık huzmelerine bakarken gözleri kamaştı. Işıklar teker teker insanın bedeni şekilleri aldığı anda, melekleri gördüğünü düşündü. Fakat ışıklan solduğunda ortaya tamamen insan formuna bürünen bir grup Hamadryad çıktı.

Laura'nın nefesi kesilmişti, çünkü daha önce orman nemflerinin hiçbir türünü görmemişti. Saç renkleri farklı olsa da, hepsinin gözleri karanlıkla yemyeşil parlıyordu. Bir tane dişi Hamadryad'ın üzerinde, boyundan çaprazlama bağlanan deri elbiseyi görünce gözlerini kıstı. Ne hoş bir elbiseydi.

Dikkatini çok farklı yerlere veriyorsun, Laura, dedi iç sesi. Laura kendi kendine tamam tamam der gibi başım salladı. Neyse ki kimse kendisiyle ilgilenmiyordu.

Gümüş saçlı bir oğlan öne doğru çıkarak, ağaç dalları tarafından hapsolmuş Laura, Eden ve Jay'e baktı. Yeşil gözleri, tıpkı Laura'nın neon yeşili bluzuna benziyordu. Gözleri ve saçları bu kadar farklı olmasa normal bir genç olup, Hiddenfield Lisesi'ne kaydolabilirdi.

Gümüş saçlı, Annabelle'e doğru ilerlemeye başladığında Jay transtan çıkmış olacak ki alnından neredeyse damarları fışkırırken, kollarını iki yana açarak devasa bir kükre maye ağaç dallarını koparmaya çalıştı. Dallar tek tek sesli bir şekilde koparken, nemfler tıslamaya başladılar. Pekâlâ, Jay'in kurtulması iyi bir şeydi. Oğlan kafasını çevirip Jay'e baktığında fosfor yeşili gözleri koyulaştı. Ah, işte bu hiç iyi değildi.

Bütün Hamadryadlar ağaçlardan atlayıp yere indiklerinde, Laura bu sefer işlerinin kesinlikle bittiğini düşündü. Jay ise korkusuz gözlerle karşısındaki gümüş saçlıya bakıyordu. Pekâlâ, kabul etmek gerekirdi ki, abisi tam bir manyaktı.

Annabelle, "Arlow," diye seslendi birden. Arlow mu? Oğlan Jay'e bakmayı kesip, Anna'ya döndü.

"Sssana zarar mı verdiler?" Kelimeleri tuhaf bir şekilde telaffuz ederek konuştuğunda, tüm nemfler susmuştu. Herkes garip bir ifadeyle onlara bakarken, Anna zorlukla başını iki yana salladı. "Bana zarar vermiyorlar. Onlar benim..." kısa bir duraksamadan sonra, ".. arkadaşlarım," diye ekledi.

Arkadaşlarım kelimesini öyle bir tonda söylemişti ki, Laura sesinin perdeleri arasına saklamış öfkeyi hissedebilmişti. Melez arkadaşı kendilerini kolay affetmeyecekti.

"Buradann hemmen gidinnn," dedi çocuk özellikle Jay'e bakarak. Soma tekrar Anna'ya döndü ve ona doğru birkaç adım atarak elini tuttu. Avucunu ters çevirip bir şey koyduğunda, Laura durduğu yerden ne koyduğunu görememişti. Ardından çocuğun tek bir el hareketiyle ağaç dalları vücutlarından çözüldü ve tüm nemfler gözden kayboldular.

"Fikirlerini değiştirmeden acele edelim," dedi Eden, etrafına göz gezdirerek.

Jay, Dean'e doğru bir adım attığında kendisini almak için hareketlendiğini anlayan Annabelle, Dean'in kucağına daha çok sindi. Bunun üzerine Jay ikinci adımı attıktan sonra üçün-cüyü getiremedi. Kaskatı kesilip elini yumruk yaptı ve kendisinden bir komut bekleyen Dean'e başını hafifçe eğerek onu taşıması için onay verdi.

Sonrasında zaman kaybetmeden hepsi ormandan çıktı ve arabalarının yanlarına geldiler. Laura, hala kaskatı görünen abisine baktı. "Biz onu eve götürürüz," dedi. Şu durumda en iyisi biraz uzak kalmalarıydı.

Jay sadece onaylar gibi başını eğmekle yetinmişti. Ardından yeri titretecek adımlarla arabasına binip, tekerleklerinin acıyla feryat etmesine neden olacak hızla orayı terk etti. Eden ise arabanın arka koltuğuna oturup öylece bir noktaya gözlerini diken Annabelle'e bakıyordu. Onun yanına gitmek için hareketlendiğinde Laura kolunu yakaladı.

"Bence bugün bu kadarı yeter. Biraz kafasını toplamasına izin verin."

Eden, sıkıntılı gözlerle tekrar ona baktı. Laura'nın haklı olduğuna karar vermiş olacak ki sonunda başını onaylar gibi eğip, arabasına doğru yürüdü. Bunun üzerine Laura, Dean'e Siyah İnci'nin anahtarını verdi ve kendisi yolcu koltuğuna oturdu. Annabelle'in yanına, arkaya geçmeye çekinmişti.

Yol boyunca arabada ölüm sessizliği vardı. Melez arkadaşı ruh gibiydi ve bu Laura'yı oldukça korkutuyordu. Sonunda eve geldiklerinde, Annabelle hızla arabadan indi ve kapıya yürüdü. Dean ve Laura da arkasından inip verandada onun arkasında durduklarında, nefes kapıyı açtı.

"Annabelle!" diye ciyaklayarak anında kollarını ona doladı. "Seni çok merak ettim. Tanrım, aklımı kaybetmek üzereydim." Abigail'in kızıl kestane bukleleri daha çok kabarmıştı ve yüzü solgun görünüyordu, endişelendiği her halinden belliydi. Laura bir anda Annabelle'in derin derin nefes aldığı duydı. Başını çevirip baktığında... ah, onun gözleri... alev alev yamyordu.

Bir anda elini kaldırıncaya ağzından kükreme gibi bir bağırış koptu. Abigail, sanki boynunu bir şey tutmuş gibi havalandı ve sırtı oturma odasının duvarına çarptı. Kadın havada asılı kaldığında, Annabelle evin kapısından girerek, duvarda boğuluyor gibi debelenen kadına doğru yaklaştı. "Beni bu

kasabaya neden getirdin?" diye sorarken ses tonu ürkünçtü. Korku filmlerindeki içine şeytan girmiş kızlara benziyordu.

Abigail konuşmaya çalıştı fakat ses çıkaramadı. "Annabelle!" diye bağırdı, Laura. Gidip onun koluna yapıştı ve onu sarstı. "Kendine gel! Onu boğuyorsun!"

Annabelle'in bakışları bir anda ürkünç halinden normal haline döndüğünde ağır ağır elini indirdi. Eli titriyordu ve yüz ifadesi şok içindeydi. Abigail yere düşüp, öksürük krizine girdiğinde Laura anında kadının yanında diz çöktü ve elini sırtına koydu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Annabelle, onlara son bir bakış atıp merdivenleri hızla çıktı ve odamn kapısını sertçe kapattı. Laura, onun kapıyı kilitlediğini duydu. Hala dış kapının orada dikilen Dean'e yerden kal-kamayan kadım işaret etti. Dean ne demek istediğini anlamış gibi hemen büyük adımlarla yaklaştı ve kadım kucağına alarak odadaki kanepeye yatırdı.

"İyi misiniz?" diye sordu Laura, kadım süzerek.

Kadm bu soruyu es geçip, "Ne öğrendi, Laura? Lütfen söyle," dedi.

Abigail, Anna'mn babasımın avcı olduğunu biliyorsa bile, la

neti ve melez olmasmm sonuçlarını bilmiyor olabilirdi. Yine de Barthram'ın flört ettiği kadınla bu konu hakkında konuşamazdı.

Muhtemelen nemf kadınla beraber olmasının nedeni her şeyden

daha kolay haberi olmasını istemeseydi.

"Onunla konuşsamz daha iyi olur," dedi Laura. Abigail, Laura'nın söylediklerinden sonra başım aşağı yukarı salladı. "Pekâlâ. Ben yanındayım, siz evlerinize gidebilirsiniz."

Dean kadım onaylar gibi başım eğip evden çıktığında, Laura da peşinden çıktı. Yapması gereken son bir işi kalmıştı. Dean'i eğitim sahasma bıraktıktan sonra arabasma son gaz yüklenerek,

Barthram Sullivan'm evine doğru yola koyuldu. O lanet herife söyleyecek bir çift lafı vardı. Sonunda kendi evinin beş katı büyüklüğündeki saray yavrusuna geldiğinde, kapıyı çalıp Olivia'nın açmasını bekledi.

Genç hizmetçi kapıyı açtığında, Laura bir saniye bile beklemeden içeri daldı. "Nerede o adam?" diye sordu hiddetle. Olivia, mavi gözlerini pörtleterek kendisine baktığında, sorusunu yineledi. "Babacığım nerede, Olivia?"

"Şey... yemek yiyorla-" Laura devamını dinlemeden yemek odasına doğru gitti ve hızla içeri girdi. Tam ağzını açıp babasına, ne kadar lanet bir adam olduğunu haykıracağı sırada gözlerine masadaki diğer yüzler takıldı.

Hay ben böyle işin, diyerek içinden küfür savurdu. Skylar Rane, karısı ve oğulları Oliver. Hepsi gözlerini dikmiş Laura'ya bakıyordu. Bir gün daha fazla nasıl berbat olabilirdi acaba?

"Laura," dedi Barthram, otoriter sesiyle. Gözlerinde tedirgin edici bir ışıık parlamıştı. "Ana yemeğe geçmeden yetişebilmen iyi oldu. Hadi otur." Eliyle boş sandalyelerden birini gösterdi.

Yetişebilmen mi? Ah, Laura'mn yemekten haberi olarak buraya geldiğini vurguluyordu. Böylece Skylar Rane ile buzları daha kolay eritebilecekti. Kurnaz herif!

Skylar gözlerini Laura'ya dikip tek kaşım kaldırmıştı. Babasıyla yaşıt olmalıydı. Saçları siyahtı ve gözleri maviydi. Boyu en az Barthram kadar uzundu. Ayrıca bu adam da en az babası kadar kurnazdı. Ve acımasız.

Melez kehanetim herkes bilmezdi. Belki kulaktan dolma bilgilere sahip olanlar olabilirdi, fakat ayrıntılar sadece liderde bulunabilecek Lupus adı verilen bir kitapta yazıyordu. Liderler çok uzun yıllardır Sullivanlardan çıktığı için bu kitaptakiler herkes tarafından bilinmezdi.

Skylar melezle ilgili bilgilere sahip olursa, Laura onun gözünü kırpmadan Annabelle'i öldürteceğini biliyordu. Lanetin alevlenmesi riski, lanetin bozulması ihtimaliyle aym olduğu için Skylar asla riske girmezdi.

Barthram'm bu yüzden Asteria hak-kındaki hikâyeyi ona anlatmadığına emindi.

Laura öylece dikilmiş onlara bakarken masaya oturmayı reddediyordu. "Oliver dersini aldı. Bir daha Laura'yı rahatsız edecek bir davranışta bulunmayacak," dedi Skylar.

Laura bu cümleyi umursamadı. Barthram'm ikaz dolu bakışlarına aldırmadan yemek odasından çıktığında verandanın merdivenlerini inerken arkasından gelen adım seslerini duyup hışımla arkasma döndü. Oliver! kendisine doğru yaklaşırken görünce, gözleri sarı bir ışıkla parlarken dişlerini göstererek ona doğru hırladı.

"Hey hey hey!" dedi Oliver, ellerini teslim olur gibi kaldırırken. "Sadece konuşmak istiyorum. Bak, ben üzgünüm, tamam mı?"

Genç kız, durup garip bir ifadeyle ona baktı. Vücudu ceza olarak kurutulurken, beyni de kurumuştur herhalde. "Senin o samimiyetsiz özrüne ihtiyacım yok. Benden uzak dur." Arkasını döndüğü sırada, Oliver kolunu tekrar yakaladı.

"Bana güvenmediğini biliyorum. Bak, Kaleb'la takılman fazlasıyla sinirimi bozmuştu ama sana asla zarar vermeyi düşünmemiştim, yemin ederim. Ben... pişmanım." Bu cümle üzerine Laura tek kaşım kaldırıp ona baktı. Samimi mi görünüyordu, yoksa çok iyi rol mü yapıyordu?

"Bana güvenmemen acı bir şey," dedi buruk bir gülümsemeyle Oliver. "Ama Kaleb'a güvenmen daha da acı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Laura, tükürür gibi. "Kaleb hakkında konuşabilecek düzeyde değilsin sen."

Oliver'm mavi gözleri koyulaşırken, çenesi kasılmıştı. "Üvey kardeşiyle neden konuşmadığını hiç merak etmedin mi?"

Laura'nın kaşları sorgulayıcı bir şekilde yukarı kalktı. Diana denilen biblo suratlı ne alakaydı şimdi?

Oliver, mavi gözleriyle yoğun bir şekilde yüzünü tararken soruya kendisi cevap verdi. "Aşkına karşılık bulamadığı için."

Laura bir iki saniye ne dediğini anlamak istiyor gibi boş boş suratına baktıktan sonra gür bir kahkaha patlattı. Ne diyordu bu? "Buna inanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben sadece sana yaptığım şeyi telafi etmek için onun söyleyemediği gerçeği söylüyorum. İnanıp inanmamakta serbestsin," dedikten sonra Laura'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönüp evin kapısından içeri girdi.

Kaleb üvey kardeşine mi âşık olmuştu? Jay de o kızla takıldığı için mi aralarında anlaşmazlık olmuştu? Laura'yı Jay'in kardeşi olduğu için mi kullan- Sorusunun devamını getiremeden hışımla arabasma bindi ve yola çıktı.

Kaleb'm çalıştığı barm önüne geldiğinde, sinirden damarları zonkluyordu. Arabadan inip, bara doğru ilerledi ve içeri girdi. Kalabalıktan sıyrılarak Andy'yi buldu. "Kaleb nerede?" diye sordu orta yaşlı adama.

"İçkileri almaya gitti," dedi adam, barm arkasında kalan fazla içkilerin ve erzakların bulunduğu odayı göstererek. Laura bar tuvaletini geçip koridorun sonundaki odaya yaklaştığında müzik sesi de azalmıştı. O sırada kulaklarına başka bir ses doldu.

"Babanın teklifini neden kabul etmiyorsun? Eğitimci olabilecek düzeydesin," diyerek konuştu bir kız.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum." Kaleb'm sesini duyunca Laura'nın kalbi gümbürdemeye başladı.

"Beni görmemek için mi kabul etmiyorsun? Hadi ama Kaleb, beni görmek sana hala zor mu geliyor? Eskisi gibi olmamızın zamam gelmedi mi?"

Bu ses, Diana denilen sürtüğün müydü? Ses tonu, o zamanların hiç de kardeşçe geçmediğini vurguluyordu.

"Hala her şeyin seninle ilgili olmasını istiyorsun değil mi?" diye sordu Kaleb, erkeksi sesiyle.

Aman Tanrım, diyerek feryat etti iç sesi. Oliver haklıydı! Kendisi bile daha ne olduğunu anlayamadan hızla içeri daldı. Gözleri, önce kucağında içki kolisiyle ayakta dikilen Kaleb'a kaydı, ardından kollarım göğsünde birleştirip duvara dayanmış Diana'ya.

Diana tek kaşım kaldırmış, Laura'ya bakıyordu. Kaleb ise donmuştu.

Laura parmağını Kaleb'a doğru uzatarak ağzım açtı, sonra geri kapattı. Şu an kelimelerle kendisini ifade edebileceğini

sanmıyordu. Arkasını dönüp, hışımla bardan çıktığında sinirden ejderhaya dönüşüp her yeri yakacak gibi hissediyordu. Kaleb'm gür adım seslerini duyduğunda içinde kalmaması için dönüp kendisine doğru ilerleyen Kaleb'a yürüyerek ortada onunla buluştu. Ve yumruğunu Kaleb'm suratına geçirdi.

"Seni yalancı piç. Sırf Jay, âşık olduğun kızla takıldı diye intikam mı almak istedin?"

Gözleri öfkeden köpürürken, Kaleb'm dümdüz bir şekilde kendisine bakan kahverengi gözlerini oymak istiyordu. Suratı yumrukla bir milim bile kıpırdamamıştı ama bakışları kararmıştı. "Sana yaklaşan ben değilim, kendin bana geldin."

Laura, Kaleb'a bugüne kadarki en acı gülümsemesini yolladı. "Başlarda bana aptal sarışm derken haklıydın. Sana yaklaşıp ekmeğine yağ sürdüğüm için aptalın önde gideniyim."

Ardından onun bir şey demesine fırsat bırakmadan arabasına bindi ve gazı kökleyerek oradan ayrıldı. Göz yaşlarına hakim olmaya çalışıyordu. O Laura Sullivan'dı. Asla bir erkek için ağlamazdı. Fakat şu düşünce kalbini nedense oldukça acıtmıştı: Yakışıklı barmeni artık hayatında yoktu.

Annabelle Jefferson

Odamın penceresini açmış, soğuk havanın içeri dolmasına izin vermişim. Perdem rüzgârla savruluyordu ve ben de sırtımı yatağa dayayıp dizlerimi kendime çekerek o perdenin bana çarpmasına izin veriyordum.

Beni kandırmıştı.

Her şey gözüme artık daha net görünüyordu. Göz rengimin değiştiğini görmemeleri için bana sürekli herkesin içinde büyü yapmamamı söylüyordu. Beni koruması ileride işlerine yarayacağım içindi. Amerikan futbolundan sonra soyunma odasmday-ken Andrea, Jay'e ne demişti?

"Annabelle'in bir özelliği var değil mi? Ve senin amacın da onu kullanmak!"

Onun hakkında duyduğum her şey bunu destekliyordu. Cadılardan nefret etmesi, kızları işini görüp bırakan bir tip olması. .. Böyle biri, işlerine fazlasıyla yarayan bir melez olmasam benimle vakit kaybeder miydi?

Hayatımın neden hep bu kadar trajik olduğunu düşünürken cevabını şimdi daha iyi anlıyordum. Ben melez falan olmak istemiyordum. Biraz önce kendimi kaybedip Abigail'e saldırmış olmam akıl almaz bir şeydi. Gücün damarlarımda akarken, yavaş yavaş kontrolümü elimden alması hissedebiliyordum.

Gözlerimde yanan alev, ruhumu ateşe veriyordu.

Ya Abigail, beni buraya neden getirmişti? Barthram'm bu işi başından beri bildiğine emindim. Belki de en başından beri Jay de biliyordu. İskelede üzerime düştüğü an ya da tapmak partisinde beni eve bırakmayı teklif ettiği zaman?

Hangi anıma güvenecektim? Doğruluk ve yalan payı olan ne kadar şey vardı?

Yorulmuştum. Güven sorunu yaşayan birinin bu denli kandırılmasının sonucu paramparça bir zihin ve duygulardı. Buruk bir gülümsemeyle elimde tuttuğum kırmızı yaprağa baktım. Ar-low, ormandayken avucumun içine bu yaprağı koymuştu. Yaprığı severek onu tekrar görmeye gideceğime

kendime söz verdim. Ardmdan ayağa kalkıp özellikle penceremi kapattım. Jay, odama girmeye çalışır mıydı ya da penceremi kapatmam onu durdurur muydu bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu görmek is-temediğimdi. Yatağıma yattım ve hiçbir şey düşünmemek için kendimi zorlayarak uykuya dalmaya çalıştım.

Anne ve babamı alevler içinde yanarken gördüğüm kâbusumdan sıçrayarak uyandığımda gün ışıdı. Okul falan umurumda değildi, bu odadan bir süre çıkmayı planlamıyordum. O sırada Abigail'in kapıyı açmasıyla dün ortalıkta göremediğim Timothy içeri daldı. Yatağımanın başma gelip yüzümü yaladığında ona hafifçe gülümsedim ve başını okşadım. Yüzümü yaladığı için onu azarlayacak ruh halinde değildim.

"Annabelle," dedi Abigail. "Yemen için bir şeyler getirdim." Getirdiği tepsiyi çalışma masamın üzerine koydu. Ona

bakmadan bakışlarımı başka bir yöne sabitledim. "Konuşalım mı?" dedi bana yaklaşırken. Gözlerimi bir anda ona çevirdiğimde olduğu yerde durdu.

Ardmdan kapıya bakıp onun hareket ederek açıldığını hayal ettim. Kapı korku filmlerindeki gibi kendiliğinden gıcırdayarak ardına kadar açıldı. Abigail, gözleri hafifçe büyüyerek bir kapıya baktı, bir bana. Bu ona konuşmak istemiyorum deme şeklimdi. Sonunda omuzlarım düşürdü ve odadan yavaş adımlarla çıktığında kapı arkasmdan hızla kapandı. Büyü güçlerimi artık daha kolay kontrol edebiliyordum. Bu oldukça garip bir durumdu.

O gün odamdan hiç çıkmadım, sadece Timothy'yle uğraştım. Abigail'in getirdiği yemekleri de yemedim. Cep telefonum kulübede kırıldığı için kimse bana telefonla da ulaşamadı. Ertesi gün ise Abigail uyanmadan çok erken saatte onun arabasının anahtarım ve tezgâhta duran -muhtemelen Laura'nın bıraktığı- kırık telefonumu alıp erkenden evden çıktım. Kasabanın çarşısına indim ve öncelikle telefonumu tamir ettirdim, neyse ki hasar düzeltilemeyecek gibi değildi. Telefonu açtığımda Sam ve Alexis'ten gelen birçok arama gördüm ama o onlara geri dönmedim.

Sonra pencereme demir taktırmak için uygun yeri aradım. Sonunda bulduğumda adamların öğle saatinde gelmesi için anlaştık ve tekrar eve

döndüm. Abby çoktan uyanmış oturma odasında beni bekliyordu. Arabanın anahtarlarını ona hiç bakmadan masaya koyup odaya çıktım. Neyse ki arkamdan gelmedi, onun sorgularıyla uğraşacak halim yoktu. Öğleden sonra iki adam gelip, kalın demirleri pencereye taktılar. Bu Jay'i durdurmaya-bilirdi fakat tıpkı kapıyı kilitlemem gibi tepkimi belli edecekti.

"Arkadaşların seni soruyor," dedi Abigail, işten geldikten soma. Hiçbir şey söylemeden Tim'le ilgilenmeye devam edince, "Onlarla da mı konuşmayacaksın?" diye sordu. Ardmdan gözleri pencereindeki demire takıldığında kaşları havaya kalktı. "Bu demir de ne?"

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve odamın kapısını kapattım. En son ailem öldüğünde bu hale gelmişim ve beni

konuşturmayı başarabilen tek kişi Marcus'tu. Ona olan özlemim kalbimi yaktı fakat onu bu işlerin içine sürüklemek istemiyordum. O benim sağlam kalan tek parçamdı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, hava kararak çok olmuştu ve öylece ince yorganımın altına saklanmış penceremden görünen aya bakıyordum. Bir süre sonra kapımın açıldığını duydum fakat arkamı dönüp bakmadım. Sanki vücudum varlığım hissetmiş gibi bedenimde bir karıncalanma olmuştu.

Abigail odama gelmesine izin vermiş olmalıydı. Arkadaş olduğumuza gerçekten inamıyor muydu ya da aramızdakileri tahmin ediyor muydu bilmiyordum.

Kapı usulca kapandı. Bir süre olduğu yerde dikilerek bana baktığını hissedince vücudumdaki karıncalanma daha da arttı. Attığı adımla gıcırdayan parkenin sesiyle kalbim tekledi. Fakat hala kıpırdamadan pencereye bakmaya devam ediyordum. Bir adım daha ve bir adım daha... Sonunda yatağımın kenarındaydı.

Oturmasıyla çöken yatağım sayesinde vücudum biraz ona doğru kaydı fakat hala aynı pozisyonda yatmaya devam ettim. Bacaklarını uzatıp yanıma uzandığım hissettiğimde ise kalbim kontrolünü kaybetmişti. Nefesi açıkta kalan boynuma çarptı. Eli gövdeme kayarak göbeğimde durdu.

Duygularım akıl almaz bir boyuttaydı. Tek dokunuşunu bile tüm ruhum hissediyor, bedenim çığlık çığlığa üzerimdeki etkisini haykırıyordu.

"Demek sonunda o demiri taktırdın."

Ve o ses tonu... Kulaklarım adeta o sesi daha çok duyabilmek için çırpınıyordu ama tepki vermedim. Yaz esintisini andıran kokusu resmen başımı döndürmüştü. Her ne kadar üzerimdeki etkisi kesin bir şey olsa da, ona olan güvenim artık yoktu. Kolu gövdemde daha çok dolandı ve dudaklarının sıcak dokunuşunu ensemden hissettim.

"Senden uzak durmamı mı istiyorsun?" diye sorduğunda hiçbir şey demedim. Bir süre o da ses çıkarmadı ama nefesi hala enseme çarpıyordu. Yakınlığının verdiği yakıcı hisle baş etmek zorundaydım. "Sen benden uzak durabilecek misin?" Dudaklarını

kulağımın arkasına getirerek konuştuğunda sesi içimi yakıp kavurdu. Yine bir şey söylemedim. "Bu planın yürümez."

Kaşlarım hafifçe çatılmıştı. Ona dönmediğim için yüz hat-larımı görmemesi iyi bir şeydi. Hala konuşmadığım için sessizliğimi cevap olarak alıyor ve sorularına devam ediyordu. "Aynı şeyi ben de denemiştım, hatırlıyor musun?" Kalbimi parçaladığı zamanlar elbette hatırlıyordum. "Ne seni kendimden uzak tutabildim. .." dedikten sonra dudağı kulağıma sürtündü. "Ne de ben senden uzak kalabildim."

Ruhum çekilmiş gibi, açık perdeden görünen gökyüzüne bakmaya devam ettim. Sonunda sesimi bulmaya çalışıp, dudaklarımı araladım. "Git."

Bir süre hareket etmedi. Dudaklarını yavaşça boynuma bastırduğında içimde şiddetli bir fırtınanın kopmasına ve her şeyi dağıtmasına neden olmuştu. Sonunda ellerini gövdemden çekip yataktan kalktı. "Kolay olmayacak."

Ardından ağır adımlarla odadan çıkışım ve kapıyı arkasmdan kapatışımı izittim. Kalbim göğüs kafesimde büzüşmüştü. Ağlamamak için kendimi tutup pencereden görünen gökyüzünü izlemeye devam ettim.

Lanetin benimle nasıl son bulacağım ya da alevleneceğini düşünmek zaten berbat bir şeydi. Jay'in sırf bu yüzden yanımdan ayrılmayıp, beni koruduğunu düşünmek ise daha çok öfkelenmeme neden oluyordu.

Sabaha kadar gözümü kırpmadan aym pozisyonunda yattım. Gün ışıdığında ise artık okula gitmeye karar vermiştim. Üzerimi giyinip evden çıkarken Abby beni gördü. "Annabelle, nereye?" diye telaşla konuştuğunda, "Okula," diyerek kestirip attım. Otobüs evimize uzak bir yerden geçtiği için beni bırakmayı teklif etti fakat kabul etmedim. Yürüvebilirdim.

J

Yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşün sonunda okul otobüsüne bindim ve on dakika soma okula geldim. Binaya girip koridorda yürümeye başladığımda, tanıdığım kimsenin görünürde olmaması işime gelmişti. Derse girdiğimde, Sam'in sırası boştu. Eden ise arka sıraya yayılmış önündeki deftere yine bir

şeyler karalıyordu. Sınıfa ilk girdiğimde onu böyle gördüğüm zaman aklıma gelince boğazımda bir yumru oluştu.

Başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Gözlerimi kaçırıp sınıfın diğer köşesindeki sıraya oturdum. Yanıma gelip gelmemekte kararsız gibiydi. Ders kitabım açıp sayfalarla ilgilenmeye başladığımda cevabı almış olacak ki yerinden kalkmadı. Ama bu, ders boyunca beni izlemesine engel olmadı.

Ders bitiminde sıradan hızla kalktım, Eden da kalktı. Bir anda ikimiz de birbirimize bakakaldık. Bana doğru bir adım attığında, elimi dur demek ister gibi öne doğru uzattım. Olduğu yerde kaldı.

Okula gelmekle hata ettiğimi anladım. Onlardan bir süre uzak kalmak istiyorsam sanırım evden çıkmamam gerekiyordu. Eden'm yanıma gelmesini engellemek istercesine sınıftan çıktım. Okul binasını hızlı adımlarla terk edip kendimi bahçeye attığımda derin nefesler alıp veriyordum. Sanki bütün gözler benim üzerimde gibi hissediyordum.

"Yakalandın, okul kaçağı."

Duyduğum ses, kulaklarımda yankılanmıştı. Bir anda sırtım dikleşti ve bedenim kaskatı kesildi. Arkama döndüğümde, gördüğüm yüz karşısında şok geçirdim.

Sol yanağındaki gamzesinin belirginleştiği o çok sevdiğim gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti. Sarıya yakın açık kumral saçları güneş ışığında parlıyordu. Koyu mavi gözleri ise her zamanki muzip parıltısını taşıyordu. Ellerini iki yana açtı ve dişlerini göstererek sırıttı.

"Minik pandam, beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Kalbim resmen yerinden çıkarcasına atarken, içinde bulunduğum şoku atlatmaya çalıştım. Sonra donuk yüzüme öyle bir gülümseme yayıldı ki ağzım kulaklarıma degecekti.

"Marcus!"

İsmi bir sevinç çığlığıyla dudaklarımdan döküldü. Sol elimdeki kitapları yere atıp ona doğru koştuğumda güçlü kollarıyla beni yakaladı ve kollarım belime dolayıp beni havaya kaldırdı. On beş yaşında bir anda uzayıp bana fark attığımdan beri

boynuna yetişmem hep zor oluyordu, o yüzden sarılırken genelde bu hareketi yapardı.

"Aman Tanrım," dedi soluyarak. "Minik kelimesini atıyorum, artık tam bir panda olmuşsun. Çok ağırsın! Sana aldığım donutları atsam iyi olacak," dediğinde tırnağımı boynuna geçirdim. Acı dolu bir inilti çıkardıktan sonra kollarım belime daha çok dolayıp başım boynuma gömdü.

"Bu hareketi bile özlemişim."

Geriye doğru çekilerek yüzüne baktım ve "Ben de bunu," diyerek parmağımı gamzesine bastırdım. Ardımdan sarılma seremonimiz birkaç saniye daha sürdü. Sonunda kollarımdan çıkıp ona baktım. "Buraya nasıl geldin?"

"Arabayla."

"Marcus!" dedim ikaz dolu bir sesle.

"Duydum ki benim özlemimden yataklara düşüp, dilini yutmuşsun. Acına bir son vermeye geldim."

Sinirli bir bakış atmaya çalışsam da sırtımdan durama-mıştım. Tam sorularımı sıralamaya devam edeceğim sırada Marcus'un omzunun gerisindeki bir noktaya gözüm takıldı. Ve sırtışıım yüzümde soldu.

Jay Sullivan, kendisine çok yakışan siyah kabanıyla, kumral saçları rüzgârın etkisini kapılmışken kurbanını izleyen bir katil edasıyla bizi izliyordu. Ela gözleri benden yavaşça Marcus'a kaydığında başını hafifçe sağa doğru yatırdı. Gözlerinin kısıldığını görünce nefesim kesildi ama anmda kendimi toparladım.

Jay'in üzerimdeki etkisi hala olsa da, hayatımda artık yeri yoktu. Üzerimde bir hakkı da yoktu. O yüzden yüz ifademi sabit tutup bakışlarımı ondan çektim. Gülümsemem tekrar yüzüme yayılırken, kollarımı arkadaşımın gövdesine dolayıp başımı göğsüne yasladım.

"İyi ki geldin, Marcus."

BÖLÜM 40

DİRENİŞ

Alex is Jenkuu

//T^\\ean Walker, seni lanet olası canavar!"

-L-Z Alexis, telefonundaki fotoğrafa bakarken suratını buruşturdu. Dean'in somurtkan suratının yanında, kendisi otuz iki diş sırtıyordu. Tamam, beyefendi bu fotoğrafı Alexis'in zoruyla çekmiş olabilirdi fakat biraz tebessüm etse ölür müydü, Tanrı aşkına?

Ah, ilk karşılaşmalarındaki yüz ifadesi bu halinden on kat daha somurtkandı. O günü hatırlayınca suratım daha da buruşturdu. Annesi her zaman disiplinli bir kadındı ve minik kızının da kendisi gibi bir diş doktoru olmasını istiyordu. Amcası, kendilerini ziyaret etmek için kasabaya geldiğinde, artık ders çalışmaktan bunalmış Alexis'i gizlice almış ve motorla gezdirmişti. Alexis o gün hissettiği özgürlükten sonra motorlara âşık olmuştu.

Bu yüzden liseye başladığı ilk gün park alanında gördüğü siyah motor ilgisini çekmişti. Onu dikkatle incelerken, arkasında hissettiği varlık yerinden sıçraması neden olmuştu. İşte o anda siyah canavarla ilk görüşte aşk yaşayan Alexis onu çabuk unutmuş, bizzat sahibiyile aşk yaşamaya başlamıştı. Kendisine bakan bir çift mavi göz, akımı başmdan almıştı. Ah, çatık kaşlar ise korkudan yerine sinmesine sebep olmuştu, orası ayrı.

Siyah saçları, uzun boyu ve lacivert tonlardaki gözleriyle gerçekten bu dünyaya ait değil gibi görünüyordu. Bu insanüstü varlığın yaptığı ilk şey; kendini baştan sona süzmek, ardmdan

da en sevdiği çiçekli elbisesini çöpe atmasına sebep olacak o cümleyi söylemek olmuştu.

"Dikkat et, çiçek bahçesi. Bunlar küçük kızlar için oldukça tehlikeli."

Sonra da motoruna binip gitmişti. Ah, Dean Walker kesinlikle alev alevdi! Bir avcı olduğunu öğrendiğinde ondan uzak durmak istemişti, Alexis.

Çünkü biliyordu ki, avcılar asla cadılarla bir gelecek oluşturmazlardı. Yine de ondan hoşlanmaktan kendini alıkoyamamıştı.

Sonrasmda Dean kendisiyle iki kere daha konuşmuştu. Nasıl mı? Birincisinde, Alexis bir okul partisi için broşür dağıtırken onun da gidip gitmeyeceğini öğrenmek için "Sen de geliyor musun?" diye sormuştu ve sadece "Hayır," cevabım almıştı. İkincisi, Koç Kendrick, Dean ve Jay'i çağırması için bir kızı görevlendirmişti. Alexis bu görevi almak için kızı durdurup birçok rüşvet teklif etse de, kız Jay'le konuşma şansını kaçıramayacağını söylediği için kabul etmemişti. Bu yüzden son çare olarak kıza ufacık bir büyü yapmıştı ve plam bu olmasa da kızın okul merdivenlerinden yuvarlanmasına neden olmuştu.

Tamam, bu pek hoş bir şey değildi ve Alexis, kıza bir şey olmasa da vicdan azabıyla kıvranmıştı ama ne yapsın? Dean'le göz göze gelip konuşacağı tek kelime onun için çok önemliydi. Koçun çağırdığım söylediğinde ise Jay ona hiç bakmazken, Dean o mükemmel mavi gözleriyle kendisine uzun uzun bakmıştı. Bu olaydan soma tam onun ilgisini çektiğini düşünürken, Dean ve Jay okuldan ayrılmışlardı. Onlarla birlikte okuldan ayrılan birçok avcı vardı. Alexis, bu küçük kasabada bir daha onunla karşılaşamadı. Hikâye burada bitiyordu ki, Dean bu sene okula tekrar başlamıştı ve her şey tapmak partisinde başlamıştı.

Silkelenip düşüncelerinden kurtuldu, çünkü o artık düşüncelerine bile layık değildi. Saatine baktı ve evden çıktı. Annesi arabası arızalı olduğu için Mini Cooper'mı almıştı. O yüzden Sam'le birlikte okula otobüsle gidecekti. Şarap evi çok yakın olduğu için yaklaşık beş dakika sonra durağa giden yol üzerinde karşılaştılar.

"Acele etmemiz gerekiyor, bunu biyoloji ödevi için yetiştirmeliyim. Yoksa Bay Cliff beni bu dersten kesinlikle bırakacak," dedi Samantha. Elinde tuttuğu cam şişenin içi su doluydu. Ucu macunla kapatılmıştı ve suyun içinde bitki kökleri vardı. Alexis bunun ne olduğunu tam çözmemişti fakat dikkatini daha çok çeken şey Sam'in görünüşüydü. Saçları darmadağındı. Düğmeleri yanlış iliklenmiş gömleğiyle koşuşturmaya çakşırken, Alexis onun hiç uyuyup uyumadığını çözmeye çalıştı. Spor ayakkabısının bile bir tanesinin bağcığım tam bağlamamıştı.

"Otobüs beş dakika sonra geçecek, boş yere koşma."

"Olsun biz yine de orada bekle-" Lafım tamamlayamayan Sam, yolun karşısındaki durağa doğru ilerlemek için koştururken, bağcıklarından birine takıldı ve yüzüstü yola uçtu.

"Saaaam!" Alexis'in haykırışına eşlik eden korna sesi sanki yeri göğü inletmiş gibiydi. Alexis tiz bir çığlık kopardığında, Samantha başım kaldırarak kendisini yola yapıştıracak olan devasa büyüklükteki arabanın kaputuna baktı.

Avucunu aniden açarak arabaya doğru tuttuğunda, bir gören olsa bunun kendini koruma amaçlı -ki bu durumda ne kadar koruyabilirse- bir refleks olduğunu sanabilirdi. Fakat Alexis, onun büyü yapmaya çalıştığını anlamıştı. Çarpışmanın olacağı o an, Alexis için zaman durmuş gibiydi, bir iki saniye nefes alamadı. Fakat korktuğu olmamıştı, araba Sam'e çarpmadan dibinde durdu.

Şoktan gözleri yerinden çıkacaktı. "Tanrım şükürler olsun!" diye çığlık atarken, koşarak arkadaşının yanına gitti. Samantha'nın boğazından kesik bir nefes kaçarken şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Pick up model arabamın kapısı açıldı ve biri aşağı indi.

Alexis, bakışlarını arabadan inen kişiye çevirdi. Uzun boylu bir oğlandı. Dalgalı, açık kumral saçlarından bir tutam önüne düşmüştü, üzerindeki kot gömleğin yakasından bir düğme açarak ferahlamak ister gibi nefes aldı. Ardından elini saçından geçirdiğinde, o düşen tek tutam da diğer düzgün duran kısımlara katıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi kaşlarını çatarak arabanın önüne baktı.

Ardından gözleri Alexis ve Sam arasında gidip geldi. "Hey sen," dedi Sam'e. "İyi misin?"

Sam çocuğa hala afallamış bir halde bakarken, transa girmiş gibiydi. Ardından gözleri yerde kırılıp parçalara ayrılan cam şişesine kaydıığında bakışları sertleşti. Ups.

"Dikkatsiz bir sürücü tarafından sabah sabah neredeyse ezilecek olduğum ve yine aym sürücü yüzünden biyoloji dersinden kalacağım gerçeğini göz ardı edersek, evet iyiyim."

Oğlan, beklediği tepki bu değilmiş gibi bir süre boş boş Sam'e baktı, ardmdan gözlerini kıstı. "Kusura bakma. Kasaba girişinde, dikkat intihara meyilli manyaklar arabanızın önüne atlayabilir diye bir tabela asılı değildi."

Alexis, kasabaya yabancı olduğunu anlayınca göz ucuyla onun plakasma baktı. Boston'dan mı gelmişti? Sam'in yine tersleneceğini anlayınca onun kolunu sıktı ve onu susturdu. "Eee... şey, kusura bakma. Biz derse yetişmeye çalışıyorduk da."

"Hiddenfield Lisesi'nde mi okuyorsunuz?"

"Ne kadar da zekice bir tespit," diyerek ağır bir şekilde onu alkışladı, Sam.

Oğlan Sam'i süzdü, ardmdan gözleri kırılan cam şişeye takıldı. "Tabii ya, şimdi anladım. Kafan güzel senin."

"Ne alakası var?" diyerek tısladı, Samantha. Kaşları çatılmıştı.

"Eğer ayık halinle böyle geziyorsan, durum daha vahim demektir." Eliyle Sam'in yanlış iliklenmiş gömleğini ve bağcığı açık ayakkabısını gösterdi. "Bunlarla mı kafayı buluyorsun?" Ardmdan kırılan şişenin etrafına saçılmış otları işaret etti. Sam, çocuğun üzerine atlamak istiyor gibi hareketlenince Alexis gövdesine yapıştı. "Eğer okula gidiyorsan, geriye dönüp ilk kavşaktan sağa sapman gerekiyor."

Çocuk Alexis'in tarifi üzere yolun iki tarafına baktı, ardmdan başını teşekkür eder gibi eğerek, "Pekâlâ, o zaman," dedi. Arkasına dönüp arabaya binmek için hareketlenirken, birden geri döndü. "Benimle gelebilirsiniz, isterseniz?"

Sam o sırada durağa gelmiş olan otobüse doğru yürümeye başlamıştı bile. Alexis, "Ah, o otobüs yolculuklarını çok sever."

İstersen otobüsü takip et, bulman daha kolay olur/⁷ dedi ve onun arkasından koşturdu, İkisi de binip koltuklara oturduklarında, "Tanrım, yola uçan şendin fakat sanki onun suçuymuş gibi bir de çocuğa çıkıştın/⁷ dediğinde Sam, camdan dışarı bakarken kaşlarını çatı.

Hiçbir şey söylemeyince, Alexis anlayışla omzunu sıvazladı. "Tamam, çok korktuğunu biliyorum. Ben de neredeyse aklımı kaçıırıyordum, seni öyle görünce resmen zaman durdu."

Sam, bakışlarını ona çevirdi. "Sen de mi hissettin?"

"Neyi?" diye sordu Alexis, aklı karışmış gibi.

"Bana da zaman durmuş gibi geldi."

Alexis, bir süre düşünüyor gibi baktıktan sonra gözlerini büyüttü. "Sam?" dedi garip bir şekilde. "Yoksa Sipirutus'un ortaya mı çıktı? Zamam mı durdurabiliyorsun?" diye ciyaklayınca Sam eliyle ağzını kapattı.

"Şşşşt," dediğinde Alexis sustu. Sam elini çekip, arkasına yaslandı. "Bilmiyorum. O an şok olmuştum. Ne yaptığımı nereden bilebilirim?"

İkisi de bu konuyu daha sonra konuşacaklarına dair bakışlarıyla anlaştılar ve okula gelene kadar konuşmadılar. Böyle şeyleri asla insan içinde konuşmazlardı. Otobüsten inip, binaya doğru ilerledikleri sırada Alexis'in bacakları bir anda yerine yapıştı. Dean Walker binanın merdivenlerinden inmiş, kendilerine doğru yaklaşıyordu. "Yanıma mı geliyor?" diye sordu Sam'e dehşet içinde.

"Yok, benim yanıma geliyor," diyerek homurdanan Samantha gözlerini devirdi. Alexis ona imalı bir bakış atmak istese de yapamadı, çünkü Dean tam diplerinde bitmişti.

"Konuşabilir miyiz?"

Hı? Kibarca soru mu soruyordu o? Bu Dean miydi? Erkek tınılan sonuna kadar barındıran kabın ses tonu, genç kızın içini gıdıklıyordu. Ama

çaktırmadı. "Hayır," dedikten sonra tam Sam'in koluna girip, onu da sürükleyerek binaya gidiyordu ki Dean boşta kalan koluna yapıştı.

"Konuşacağız." İşte bu Dean'di. Odun herif!

Sam, "İleride bekliyorum," dedikten sonra yanlarından uzaklaştı. O gider gitmez, Dean kolundan tuttuğu gibi kendisini bir köşeye çekıştirmeye başladı. "Dokunma bana!" diye çemkirdi Alexis. İnce ses tonu daha da tizleşmişti.

"Bu böyle ne kadar devam edecek?" diye hırladı, Dean. "Hatamı anladığımı o gün de söyledim. Daha ne istiyorsun?"

"Sence bu kadar kolay düzelebilir mi her şey?"

"Çabalıyorum," dedi Dean gergin bir sesle.

"Sen buna çabalamak mı diyorsun? Ben zamanında senin için çok çabaladım, Dean Walker. Senin varlığımdan bile haberin yokken, ilgini çekebilmek için uğraşıyordum ben. Ama artık bitti. Benden aldığın tek şey bekâretim değildi, duygularımı da aldın."

Yalan söylüyordu, duygulan hala ilk günkü gibi tazeydi. Dolan gözlerini görüp, yalanını anlamaması için kolunu elinden kurtarıp bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlandı. "Hadi gidelim," dedi Sam'in yanına geldiğinde. Fakat onun hareket etmediğini fark edince, arkasına dönüp yüzüne baktı.

Sam, pür dikkat bir noktaya bakıyordu. Alexis de bakışlarını o noktaya çevirdiğinde, araba felaketinin başrolü olan çocuğu gördü. Oğlan kollarını birine dolamış, sıkı sıkı sarılıyordu. Kollarındaki kişi yüzünü geriye doğru çekince, Alexis kim olduğunu gördü ve şaşkınlıktan ağzı aralandı.

Annabelle?

Annabelle Jefferson

"İyi ki geldin, Marcus."

Ŗu an ona sarılırken, evimde gibi hissetmiŖtim. Jay bizi izlerken, bu yaptığım ne kadar sağlıklı bir hareketti bilemiyordum. Fakat onu umursamamak adına attığım adımlarım sağlamlaşıyordu. O sırada sırtımda hissettiğim karıncalanmayla bedenim buz kesti.

Yok artık! Hayır hayır hayır... Yanımıza gelmiŖ olamazdı değil mi?

Marcus, "Anna?" dediğinde, başıımı kaldırıp ona baktım. Gözlerini arkamdaki bir noktaya dikmiŖti. Ağır bir Ŗekilde başıımı arkaya çevirdiğimde, iliklerime kadar buz tutmuŖtum. Jay, belayı çağrıŖtıran beden diliyle bizden bir iki adım ileride duruyordu. Gözleri Marcus'un beni saran kollarımda yavaşça dolaŖtı, ardmdan benim yüzüme tırmandı. BakıŖı bariz biçimde, o kollan kırmamı ister misin mesajı iletiyordu.

Bir anda Marcus'tan ayrıldım ve kollarımı sanki onu korumak istiyormuŖ gibi iki yana hafifçe açarak önünde durdum. Jay, kendimce arkadaŖımı koruma çabama bakarken gözlerini kıstı. "Bizi tanıştırmayacak mısınız?"

Erkeksi ses tonu kulağımda çınlarken, ifadesiz bakıŖlarımı üzerinde dolaŖtırdım. Ŗu an ona terslenmem işlerin çirkin bir hal almasına sebep olabilirdi. Marcus'u tanıyordum. Jay'in beni rahatsız eden tiplerden biri olduğunu düşünüp ona sataŖabilirdi. Boston'da, benim için dövdüğü erkek listesi bir hayli kabarıktı.

Ama onlar normal erkeklerdi. Avcılar söz konusuysen, maalesef arkadaŖım o kadar güçlü kalmıyordu. Jay, Marcus'u çiğ çiğ yiyebilirdi. Bu yüzden bir iki saniye sesimin çatlamaması için kendime süre tanıdıktan sonra, "Marcus, Boston'dan arkadaŖım," dedim Jay'e donuk bir bakıŖ atarak. Sonra geçiŖtirir gibi hızla, "Marcus, bu da Jay," diye ekledim. Devamı yoktu. Ne diyebilirdim ki? Hayatımda nasıl bir konumdaydı hiçbir fikrim yoktu.

Jay samimiyetten olduķa uzak ve karanlık bir gülümseme gönderdi. "Hiddenfield'a hoŖ geldin."

Ah, Tanrım. Bana ilk geldiğim gün bunu söylediğinde nasıl bir etki yarattıysa Ŗimdi de aynı etkiyi yaratmıŖtı. Cehenneme hoŖ geldin. Marcus'ta aynı etkiyi yarattı mı bilmiyorum fakat Jay'e umursamaz bir gülüş attı.

"Burayı seveceğim gibi görünüyor. Neyse, bilirsin uzak yoldan geldim, biraz hasret gidermemiz gerek, umarım bir daha görüşürüz."

Jay şu dünyada görüp görülebilecek en tedirgin edici gülümsemeyi dudaklarına yerleştirdi. "Kesinlikle görüşmeliyiz."

Tanrım, neyin peşindeydi bu? "Gidelim," dedim Marcus'a ve ikimiz de arkamızı dönerek ilerledik.

O sırada okul merdivenlerinden inen Eden görüş açımıza girdi. Bir anda durup bize baktığında kaşları çatıldı. Marcus onun bize olan bakışlarını fark edip kısa bir an gözlerini bana çevirdiyse de ikimiz de durmadık. Pick up model arabası Hulk'ın -evet, ona bu ismi takmıştı- önüne geldik.

Yola çıktığımızda Marcus bana döndü, kaşları havaya kalkmıştı. "Seni dinliyorum," dediğinde, "Ha?" dedim alık alık ona bakarken.

"Sosyopat gibi gülümseyenden ve bizi görünce kaşları çatılan sarı şekerden bahsediyorum. Beni aldatıyor musun, Annabelle Jefferson?"

Söylediğini duyunca devasa kahkaham arabanın içinde yankılandı. Karnımı tuta tuta gülerken, samırım bir süredir güle-memenin acısını çıkarıyordum. "Pekâlâ, onlara lakap takmasan daha iyi olur. Pek hoş karşılamazlar."

Eden gibi ultra güçlü, sözü geçen bir başavcmm, sarı şeker diye anılması pek hoş olmazdı. Ah, Jay mi? Sosyopat, pek üzerinde sırtan bir tabir değildi. Tam da bu yüzden o sosyopatu sinirlendirmek hoş olmazdı.

"İkisi de çirkin," dedi Marcus suratını buruşturarak. Kaşlarım havaya kalkarken, sırtmaya devam ediyordum. Arabamın dikiz aynasına baktı ve tek eliyle saçlarını düzeltti. "Ben daha yakışıklıyım."

Sırttığımı görünce, yandan öldürücü bir bakış attı. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız, minik panda. Şimdi madem okuldan kaçma girişiminde bana yakalandın, bunun hakkını verelim. Bana yeni yaşam alanını göster."

Onaylayan bir şekilde güldüğümde arabası Hulk'ı çalıştırdı ve okuldan çıktık. İlk durağımız, bir pizzacı oldu. Marcus kesinlikle bir pizza aşığıydı.

Yemeğimiz bitince arabasını okyanusu görebileceğimiz bir yere çekti. Benim için aldığı donutları da yanımıza alarak arabanın kaputuna yaslandık. İkimiz de yiyerek okyanusa bakıyorduk.

"Abigail, kimseyle konuşmadığımı anlattığı için geldin, değil mi?"

"Hayır," dedi okyanusu izlerken. "Seni özlediğim için..." döndü ve başını eğerek yüzüme baktı, "..ve seni üzen şey her ne ise onu yok etmek için geldim."

Ailem dediğim bu insana gerçekleri nasıl anlatacaktım? Ona büyü güçlerimi göstersem benden korkar mıydı?

"Anne ve babamın öldürüldüğünü düşünüyorum," dedim birden.

"Ne?" diye sorduğunda, boğazında kalan donutı öksürmeye başladı. Başımı bana çevirip kaşlarım çatarken, bir iki saniye öylece baktı. "Kim neden yapar ki bunu?"

"Beni kaçıranlar olabilir," dediğimde bir anda yerinden doğruldu. "Seni kaçıranları mı hatırladın?"

"Hayır. Sadece... Ah, her şey çok karışık!" diye patladığımda, başımı yere doğru eğdim ve gözlerimi ondan kaçırdım.

Öncelikle ona bir cadı olduğunu söyle aptal, dedi Anna. Sen bir melezsins, diyerek dudak büktü Belle.

Elini çeneme yerleştirip yüzümü yukarı kaldırdı. "Sessiz kalman bende işe yaramaz, biliyorsun. Karşıdaki kişi benim, Anna. Anlat bana."

Derin bir nefes verdim ve dudaklarımı araladım. "Konuşmak için acele etmenin sebebi, hemen gidecek olman mı?" Bir anda dudaklarımdan bu cümle dökülmüştü. Samrım cadı olduğumu öğrendiğinde vereceği tepkiye hazır değildim.

Lafı değiştirdiğimi anlamış olacak ki hafifçe gözlerini kıstı. Yine de üzerime gitmedi. "Anne ve babam, Yeni Zelanda gezi-sindeler. Okulu da

ayalardım. Bir süre Hiddenfield'a ışıık saçaacağım," dedi ellerini saçlarından geçirirken.

Marcus evlatlıktı ve ailesi dokuz yaşıındayken bunu ona söylemişlerdi. Fakat annesi ve babası o kadar tatlı insanlardı ki, onu her şeyden çok seviyorlardı. Annesi Gina, okul konusunda disiplinli bir kadındı. Marcus ona rağmen ders çalışmasa da, en azından okulun beyzbol takım kaptanı olduğu için notları vasat olmuyordu. Gina, onun okulu ekerek buraya geldiğini duysa, muhtemelen çıldırırdı.

Sonraki dakikalarda Marcus'un Bostan'da ben yokken yaşadığı maceraları dinledim. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamasam da, eve döndüğümüzde hava kararmıştı. Verandada durduğumuzda Marcus ısıık çalarak yolun karşıındaki ormana baktı. "İşte buna vahşi yaşam derim."

"Abartma," dedim yarım ağız gülüp gözlerimi devirerek. Ardmdan anahtarı kapıya takmak için öne doğru hafifçe eğildim fakat kapı açıldığı için elim havada asılı kaldı. Kapı açıldığında önce görüş açıma, siyah bir pantolonun sardığı uzun ve biçimli erkek bacakları girdi. Ardmdan gözlerim yavaş yavaş yukarı tırmandı ve koyu gri bir tişörtün sardığı fit gövde gözüme çarptı. Yüzü görüş açıma girdiğinde ise ağızım yere düşmediği için şanslıydım. Jay?

Ela gözlerini tedirgin edici bir yoğunlukla ikimizin üzerinde dolaştırırken, biri onun kapı eşiğini kaplayan bedenini arkaya doğru çekistirmeye çalıştı. "Yolu açsana, Jay," diyen kız sesini duyunca şaşkınlığım daha da artmıştı. Laura?

Ben donmuş bir şekilde ikisine bakarken Jay, Laura'nın zoruyla bedenini yan döndürerek yolu açtı. Marcus'un belimden ittirmesiyle zar zor içeri girdim. Geçerken Jay'in bedenine sürtünmek zorunda kalmak, tüm tüylerimi diken diken etmişti.

Marcus ardımdan gelirken, Jay'in yüzünün dibinde durdu ve ona kısa bir gülüş attı. "Bu görüşme düşündüğümde daha erken oldu."

"Geç bile sayılır," dedi, Jay. Yüzünün yan profilinden anladığım kadarıyla, Marcus'a korkunç bakışlarından birini atıyordu.

"Marcus!" diye ciyaklayan Abigail birden onu kendine çekip sarıldı. Böylece ikisinin kovboylar gibi karşılıklı durarak birbirlerine attığı bakışı bozmuştu. "Hoş geldin tatlım."

Marcus gülerek onu kucaklarken Jay de içeri girmiş, oturma odasındaki koltuklardan birine oturmuştu. Gözlerimi yammda durup, bana yavru bir köpek gibi bakan Laura'ya çevirdim. Tam ağzım açıp bir şey söyleyecekti ki, "Sırası değil," diyerek onu susturdum. Marcus'un yanımda bu şeyleri konuşamazdık. En azından ben ona her şeyi anlatana kadar.

"Marcus'a hoş geldin partisi güzel olur diye düşündüm," dediğinde Abby'te baktım. Bunun için Sullivanları mı çağırdın? Özellikle erkek olanı? Bravo, Abby.

Laura, Marcus'u baştan sona süzdükten sonra, elini uzatıp dudaklarını kıvırdı. "Hoş geldin, Marius."

1

iki saattir Marcus diyoruz Laura, aklın nerede senin, diyerek onu sarsmak istedim. Bunun yerine, "Marcus," diyerek düzeltti arkadaşım, Laura'yla el sıkışırken. Çapkın bir gülümseme dudaklarına yayılmıştı. Hayır, Marcus, o olmaz.

O sırada Abby, gülümseyerek, "Pekâlâ, gençler. Ben çıkıyorum, bugün burası size ait. Eğlenmeye bakın," dedi. Ardmdan portmantodan çantasını aldı ve evden çıktı. Ortamda bir anda ölüm sessizliği oluşmuştu. Tam nefesimi tutup ölmeyi dilediğim sırada Timothy kendini merdivenlerden aşağı resmen attı. Sanırım Abby yemeklere zarar vermesin diye onu yukarıda kalmaya zorlamıştı.

Marcus, Tim'i görünce sırıttı. "Köpek mi aldın?" diye sorduğunda, dudak büktüm. "Buldum."

"Bulduk." Jay'in söylediği bu söz üzerine Marcus bir ona baktı bir bana. Lanet olası.

Marcus, eğilip Tim'i sevmeye başladı. Tim ise Jay'e baktı, ardından bir anda dönerek kuyruğunu Marcus'un suratına çarptı. Ve poposunu kıvıra kıvıra Jay'in ayaklarının dibine gidip oturdu. Jay'e baktığımda, eğlenen surat ifadesiyle bize bakıyordu. Tanrım, Tim'i bile etkisi altına almıştı!

Bir anda kapı çalmca onunla olan bakışmamız sona erdi. Kapıya en yakın ben durduğum için arkamı dönüp kapıyı açtım. Alexis ve Sam ellerinde kurdeleye sarılmış şarap şişeleriyle karşımda duruyorlardı. "Selam," dedi Alexis. Sam ise nefesini tutmaktan şişmiş kurbağa gibi duruyordu, zorla getirilmiş gibi bir hali vardı.

Alexis, "Bizi Abigail çağırdı," dediğinde Marcus'a hoş geldin partisinin kalabalıklaşacağını anlamıştım. Bu parti sanki hayata tekrar hoş geldin Annabelle partisi gibiydi. Tüm arkadaşlarım

tek tek evime doluşuyorlardı. Neyse böylesi daha iyiydi, ne kadar çok kişi olursa Jay'den o kadar uzak durabilirdim.

"Gelin," dedim yolu açarak. Onlarla bir sorunum olmamasına rağmen kendimi uzak tutmuştum, çünkü bana neler olduğunu soracaklardı ve melez meselesini onlara da anlatacak gücü kendimde bulamamıştım.

Alexis içeri geçerken, Sam orada dikilmeye devam etti. "Sam, gelsene," dedim kaşlarımı çatıp. Sonunda içeri girmişti. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, Marcus'un gözleri Alexis'ten Sam'e kaydı. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkınca, ben de kaşlarımı çattım.

"Vay vay vay, kimleri görüyorum," dedi sırtarak. "Bayan kafası güzel."

"Pis trafik canavarı," diye hırlayan Sam'i görünce şaşkınlıktan ağzım aralandı. "Hey hey, ne oluyor?" diye sorarak araya girdiğim sırada, Alexis konuya açıklık getirdi. "Arkadaşın sabah neredeyse Sam'i eziyordu."

Herkes başını Marcus'a çevirdiğinde, ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "O, arabanın önüne atladı."

Sam, dişlerini gıcırdattı. "Bu, hız sınırını aştığın gerçeğini değiştirmiyor."

"Kasabanızda kaplumbağa hızıyla gitmek gerektiğini bilmiyordum," diyerek dudak büktü Marcus. Bir süre bön bön onlara baksam da sonra silkelendim. "Tamam, bu kadar yeter. Neyse ki bir kaza olmamış," dedim, ikisini de susturmak için. "Bunlar Alexis ve Sam." Sonra kızlara döndüm ve "Kızlar, bu da Marcus," diye ekledim.

Alexis selam verirken, Sam saçını geriye atıp koltuklardan birine oturdu. O sırada yine kapı çalınca, kaşlarımı çattım. Başkaları da mı vardı?

Kapıyı açtığımda Brandon ve Eily'yle karşılaştım. Brandon'ın kucağında bir kutu vardı. İçerisinden bir takım abur cubur ve bir dart tahtası görünüyordu. "Hey, partiye başladınız mı?" diye sorarken içeri daldı. Eily de onun bu haline gözlerini devirip, arkasından içeri girdi.

"Hayır, Brandon. Parti başlamadı," diye mırıldandığımda dikkatimi bir şey çekti. Dışarıda motoruna doğru hızla yürüyen Dean! Samrım gelmek üzereyken yol üzerinden geri dönmüştü.

"Hey!" diye bağırdım arkasmdan. Durup kafasını çevirdiğinde, içeriyi gösterdim. "Gelmiyor musun?"

Tereddüt eder gibi baktıktan sonra onu elimle tekrar çağırdım. Dean arkamdan içeri girdiğinde, Alexis oturduğu koltuktan fırlamıştı. "Bugün eğleneceğiz," dedim Alexis'i ikaz eder gibi. "İstemeyenler, birbirini görmezden gelebilir."

Marcus ve Sam birbirlerine kötü kötü baktılar. Alexis ve Dean de aym şeyi yaptıktan sonra ben de yan gözle Jay'e baktım. Ah, tüm akşam onu görmezden gelmek dünyanı en zor işi olacaktı.

"Artık yemeğe geçebilir miyiz?" dedi Brandon ve Marcus aym anda. Sonra ikisi de birbirlerine bakıp, sanki yıllardır tanı-şıyorlarmış gibi ellerini yumruk yaparak tokuşturdular. Ardmdan hızla masaya oturduklarında Brandon dolu ağzıyla, "Ahbap, pizzayı uzatır mısın?" dedi.

Marcus normalde olsa asla o pizzayı vermezdi. Fakat Brandon'ı sevmiş olacak ki, ona da uzattı ve ikisi de kimseyi takmadan yemeye başladılar.

Kızlar onlara gözlerini devirerek masaya oturduklarında ben de gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Onların iyi anlaşıcağım biliyordum!

Yemekleri yedikten sonra -Jay ve Dean yememişlerdi- dart oynamaya -Jay ve Dean oynamıyorlardı- başladık. Dean, Alexis'i süzmekle meşguldü, Marcus ve Jay ise beni süzmekle. Marcus onunla aramızda olanları çözmeye çalışıyordu. Laura ise masadaki şarapla kafayı bulmuş, kendini yiyerek patlatmaya çalışıyor gibiydi. Bir sorunu olduğunu anlamıştım. Onunla ayıkken konuşmak en mantıklısı olacaktı. Her ne kadar bana gerçekleri anlatmamış olsa da onun beni kullanmaya çalıştığını sanmıyordum.

Dart sırası bana geldiğinde, yine hedefi ıskalamıştım. Brandon ve Marcus benimle dalga geçince kendimi savundum. O sırada arkamda hissettiğim bedenle donup kaldım.

Jay'in varlığını tüm uzuvlarım hissetmişti. Elini öne doğru uzattı ve benim dartı tutan elimi buldu. Bir eli de belime

yerleştirdiğinde herkes sessizleşmiş, pür dikkat bizi izliyordu. Utançtan yanaklarım alev alev yanarken, "Elini bu açıda tut," diyerek kulağıma fısıldadımca sesiyle kulağımı okşadı.

Terlemeye başladığımı göz ardı ederek duruşumu bozmadım ve onun beni yönlendirmesiyle dart okunu fırlattım. Tahtanın tam ortasına isabet ettirince, Brandon bir ıslık çaldı. "Sıkı atıştı."

Birkaç saniye kimseden ses çıkmasa da bir anda herkes normal haline dönmüştü. Ardmdan Jay, tüm bedenimde boşluğa düşüyormuş gibi etki bırakarak gidip tekrar koltuğa oturduğunda, Eily yanıma yaklaşarak kulağıma fısıldadı. "Eğer enerjinize bir renk verecek olsaydım, kan kırmızısı derdim. Tanrım, buram buram tutku kokuyorsunuz."

Energilerimiziölçecek zaman mıydı, canım arkadaşım, der gibi baktıysam da çok geçti. Jay duymuş olacak ki, parmağını koltuğun koluna vururken şeytani bir şekilde gülümsüyordu. Bir an Barthram'a benzediğini düşündüm. O da bize ilk geldiğinde aym yere oturmuş, koltuğa bu şekilde vuruyordu.

Tabii Jay onu babasına benzettiğimi duysa muhtemelen beni canlı canlı gömerdi.

Sonraki saatlerde Brandon ve Eily gitmişti. Sam, Alexis ve Marcus şarapla kafayı bulmuş, bir köşede sızan Laura'ya katılmıştı. Dean, bir türlü konuşmaya fırsat bulamadığı Alexis'in sızdığını görünce sinirlenmiş ve gitmek için hareketlenmişti. Jay de onunla beraber evden çıktığında, gitmiş olduğu için moralim bozulsada çaktırmadım.

Diğerleri koltukta yatarken, Marcus yerde yatıyordu. Tim ise poposunu onun suratına koymaya çalışınca, onu sessizce kovaladım ve Marcus'u yerden kaldırmaya çalıştım. Jay bu köpeğe ne yapmıştı böyle?

Marcus, onu zar zor merdivenlerden çıkarıp odama götürürken, şarkı mırıldanıyordu. Odama girip dolaptaki boy aynasını görünce, aklıma gelen şeyle kahkaha atmaya başladım. "Ne gülüyorsun?" diyerek bana yarım gözlerle baktı.

"On altıncı doğum gününde sarhoşken yaptığın ayna dansım hatırladım."

Bana somurtkan bir şekilde bakıp homurdandı. "Dans pratiği yapıyordum."

"Daha çok kendinle dans ediyordun," diyerek kıkırdamaya devam edince o da gülmeye başladı.

"Madem bu kadar eğleniyorsun küçük panda, seni bu eğlenceden mahrum bırakmayayım." Üzerindeki tişörtü çıkardı ve aynaya doğru yürümeye başladı. Elini aynaya koyarak kendi kendine dans etmeye başladığında, kapı eşiğinde kahkaha atmaktan bir hal olmuşum. Sonra yorulmuş olacak ki kayarak yere çöktü. Panik halinde gidip kolunun altına girerek onu yatağa taşıdım.

O sırada kapıda hissettiğim bedenle gözlerim yukarı kalktı. Jay, kollarını göğsünde birleştirmiş kapı eşiğinde bekliyordu. "Onu öldürme isteğim her geçen saniye daha çok artıyor."

Marc'ı yatırdıktan sonra onu doğru yürüdüm. "Ne hakla sinirleniyorsun?"

Dişlerini sıkınca çenesi seğirdi. "Sabrımı sınama."

"Bir şey yaptığım yok. Biz onunla her zaman böyleydik."

"Hala beni sınıyorsun."

Dudaklarımı öne doğru götürdüm ve onu sinirlendirmeye devam ettim.

"Sen yokken o vardı."

Yüzünde garip bir ifade oluştu. Boynundaki damarların gerilip belirginleşmesini gördüm. Elini koluma sert bir şekilde geçirdiğinde çığlık atacaktım ki kendimi tuttum. Beni çekiştirmeye başladığında dengemi kaybedecek gibi oldum fakat kolumu daha çok kavradı ve beni hızla yürütmeye devam etti. Aşağı indiğimizde mutfakta su içen Laura bizi görünce gözlerini büyüttü. Jay ise hızını kesmeden beni dışarı çıkarttı.

Evin önündeki açık alana geldiğimizde kolumu ondan çekip, "Bırak beni!" diye bağırdım. "Neyin peşindesin sen?" diye sordum sinirle soluyarak.

Ela gözlerini hafifçe kıstı. "Sence belli olmuyor mu?"

Birden dudaklarım dudaklarıma yapıştırdı. Tanrım...

Evimizin önünde bulunan tek sokak lambası gürültüyle patladı. Güçlerim onun dokunuşlarına karşı oldukça duyarlıydı. Aklımın başımda kalan kırıntılarım da toparlamaya çalışıp kendimi

uzaklaştırdım, fakat güçlü kollarını belime sararak beni kendine daha çok bastırdı. Sıcak dudakları benimkilerin üzerinde kayarken ona karşılık vermemek için direniyordum. Şu dünyada yaptığım en zor işti samrım.

O kadar büyük bir özlem vardı ki içimde, kendimi kaptırmamak için zor tutuyordum. Hafifçe geri çekildi ve nefesi dudaklarıma çarparken, "Direnmeyi bırak, Belle. Boşa kürek çekiyorsun," diye fısıldadı.

"Benden uzak dur. Tek istediğim bu." Sesim zor çıkmıştı. Karanlıkta yüzünü göremiyordum.

"Bunu istediğine emin misin?"

"Eminim," dedim sert bir şekilde ona bakarak. Ay ışığı artık yüz hatlarını seçmeme yardımcı oluyordu. İfadesi demir kadar sertti. "Beni ilk günden beri kullanıyorsun, seni lanet olası. Büyü yapmamamı bu yüzden söyleyip beni bu yüzden koruyordun!"

"Büyü yapmam görmelerini istemediğim doğru. Laneti bilenlerin sana zarar vermesini engellemeye çalışıyordum. Ve hayır, melez olduğun için korumadım, bunu istediğim için yaptım."

"Her şeyi ne zamandır biliyordun?"

Durdu ve söyleyeceği şeyin etkisini tartmaya çalışır gibi bekledi. "Kasabaya geldiğin günden beri..."

Kanım kurumuştı. Tamam, bunu düşünmüştüm fakat yine de kulaklarımla duymak bambaşkaydı. Bir iki adım geriye gitmek istesem de başaramadım. "Nasıl?"

"Barthram melezin kasabaya geleceğini söylemişti. Abigail'in kasabaya gelmesini o sağladı."

Şaşkınlıktan ağzım aralandı. "Bana başta bu yüzden yaklaştın. O partide beni eve bu yüzden bırakmak istedin değil mi? Dean'i Alexis'in yanına da sen mi gönderdin?"

"Seni tanımak istedim," dedi sakince.

"Hangi anımızın gerçek, hangisinin yalan olduğunu ayırt edemiyorum."

Duraksadığında yüzüne öfkeyle baktım. "Ayırt edebildiğim tek şey, düzenbazın teki olduğun. İşiniz bitene kadar melezin yakınında durmasını istedin. Eden, oyununa karışmasını diye

onu benden uzak tutmaya çalıştın. Duygusuzun tekisin. Şimdi de beni sahipleniyor diye en yakın arkadaşımı bile öldürmeyi düşünecek kadar bencilsin."

Yoğun bir şekilde bana bakarken, "Kıskanıyor olabileceğim listede yok yani?" diye sordu.

"Sevdiğin için değil, oyuncağın elinden alındığı için kıskanıyor olabilirsin. Senin taşlaşmış kalbinde sevgi olduğuna inanmıyorum ben."

Ardından onu ittirdim ve eve doğru yürüyüp kapıya elimi uzattım. Kapı kendiliğinden hızla açıldığında büyü güçlerime minnet ettim. İçeri girdiğimde Jay hala dikilmiş, oradan bana bakıyordu. Kapıyı suratına hızla kapattım. Bir iki saniye nefes nefese bekledim, ardından aklıma gelen şeyle suratım buruştu. Uyuyan kızları unutmuştum. Başımı yavaşça arkaya çevirdiğimde üçü de ayakta dikilmiş bana bakıyordu. Hepsinin gözleri kocaman olmuştu.

"Melez mi?" dedi Sam.

"Dean'i o gün yanıma Jay mi göndermiş?" diye sordu Alexis ağlamaklı bir sesle. Kahretsin.

Sonraki dakikalarda Laura kızlara melez hikayesini anlattı. Melez olduğumu sonradan öğrendiği konusunda yeminler ediyordu. Alexis ve Sam kısmi şoklar geçirirken, ben de bir köşeye geçmiş düşünüyordum. Sonraki dakikalarda ise Alexis, Dean'e akla hayale sığmayacak küfürleri sıraladı. Laura da Kaleb ve Diana meselesini anlatıp Alexis, Dean'e küfür ederken o da Kaleb'a saydırdı.

Sabah kadar onlarla konuşup yalnızlığımı üzerimde attım. Önemli olan Marcus da buradaydı ve ertesi gün ona her şeyi anlatacaktım. Abby'yle de bir konuşma gerçekleştirip buraya gelmeye nasıl karar verdiğini öğrenecektim. Belki de, Marcus'la tekrar Boston'a dönerdik.

Sabah Abby geri döndü. Herkes uyuyordu ama ben hala koltukta, uyanık vaziyette yatıyordum. Onu görünce hemen ayaklandım ve önüne dikildim.

"Bir daha böyle bir şey yaparken Jay'i çağırılmazsan iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Neden ki? Ondan hoşlanmıyor musun?"

Maalesef, çok hoşlanıyorum, Abby. "Hoşlanmıyorum."

Abby kaşlarım daha çok çattı. "Ah, ama o sana karşı çok ilgili. Sen odadan çıkmadığın zamanlar gerçekten endişelendi tatlım. Hatta Marcus'un gelmesini ona borçlusun."

Suratıma tokat atmış gibi ona baktım. "Ne?"

Abby, masadaki yiyecekleri toplarken, "Bir gün ona, ailen öldüğünde zor günleri atlattırken yanında olan biri olduğundan söz etmişsin, o da bana bunu söyledi. Bu kişinin Marcus olduğunu bildiğim için onu çağırmayı akıl edebildim."

Ona bunu ne zaman söylediğimi anımsaya çalışırken elim ayağım titriyordu. Ah, kütüphanedeyken! Söylediğim en ufak bir şeyi bile unutmamış mıydı? Elimi başıma bastırıp düşünmeye çabaladım.

Gerçekten istediğin ne, Jay Sullivan?

BÖLÜM 41

CADILAR BAYRAMI

pu an Abigail, karşımda durmuş bana Marcus'un gelmesinde C/Jay'in katkısı olduğunu söylüyordu. Jay'e ağzıma geleni saydıktan sonra bunu söylemesi gerçekten harikaydı!

Abigail konuşana kadar, onun varlığını unutmuştum. Koltukta uyuyan kızlara baktı, ardmdan sesini alçaltarak konuşmaya başladı. 'Annabelle, bu surat da ne? Jay ile mi tartıştın yoksa?' diye sordu surat ifademi görünce. "Onu evden kovduğunu söyleme sakın."

"Hayır, kovmadım!" diyerek atıldım birden. Sadece ağzıma geleni saydıktan sonra kapıyı suratına kapattım.

"Tatlım, onun Barthram'm oğlu olduğunu (biliyorsun." Koltuktan kolu sarkarak yüz üstü yatan Laura'ya baktı. "Kızıyla anlaştığın gibi oğluyla da

anlaşmanı istiyorum," dediğinde gözlerimi ağır bir şekilde kırıp tekrar açtım. Ne boktan bir durumun içindeydim ben!

"Her neyse, seninle konuşmam gereken önemli şeyler var, Abby," dedim dümdüz bir sesle. Koltukta uyuyan kızları işaret ederek, "Odana çıksak iyi olur," diyerek ekledim. Onaylar gibi başını salladı ve odasma çıktık.

İçeri girdiğimizde Abby üzerindeki ceketini askısına asarken ilk zamanlar kilerde gördüğüm kutu hala orada duruyordu. "Bu kutuda ne var?" diye sorduğumda bana döndü.

"İlk geldiğimizde buradaydı ve içi boştu. Ben de kendi ıvır zıvırımı koydum." Söylediği şeyi kısık gözlerle dinlerken onu sorgulamak için ağzımı açtım ama önce gürültüler duyuldu,

sanki bir şey devriliyordu. Ardından tiz bir çığlık sesi cümlelerimi boğazıma dizdi.

Ani bir refleksle Abby'nin odasmdan çıktım, o sırada odamın açık kapısı gözüme çarptı. Timothy aşağı bakıyordu. Onun olduğu yere koşup ben de aşağı baktığımda... O da neydi öyle?

Marcus üzeri çıplak bir şekilde boylu boyunca yerde uzanırken altmda iki yana açılmış ince kollar görünüyordu. Homurdanmalar, küfürler havada uçuşuyor, Alexis ve Laura da karışmış saçlarıyla gürültünün kaynağına bakıyorlardı. Hemen merdivenlerden üçer beşer atladım ve aşağı indim. Kolların sahibi Samantha'ydı.

"Neler oluyor?" diyerek sorduğumda Marcus debelenerek kalkmaya çalıştı. O sırada Sam, onun erkekliğine diz attı.

"Ah!" diyerek inledi Marcus. "Kıymetlime ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sen de kalk üzerimden, dağ ayısı!"

"Belki önüme atlamaktan vazgeçersen böyle çarpışmalar yaşamayız," diyerek homurdandı Marcus. Sam öldürücü bir şekilde ona baktıktan sonra göğüs kaslarına elini koydu ve ittirmeye çalıştı. Sonra utanmış gibi bir anda

ellerini tekrar iki yanına koydu. Gözlerini kaçırıp başını yana çevirerek boğuk bir şekilde söylendi. "Kalk üzerimden artık!"

Marcus, kendini beğenmiş şekilde sırtıttı ve gerine gerine ayağa kalktı. Göğüs kasları böylece daha çok şişmişti. Bir avcı olmasa da arkadaşımın da iyi bir vücudu vardı.

Soran gözlerle onlara baktım.

"Her şey onun suçu," diyerek parmağıyla Tim'i gösterdi Marcus. Başımı kaldırıp merdivenlerin başındaki Tim'e baktım. Masum masum bize bakıyordu. "Ne yaptı ki?" diye sorduğumda, Marcus gözlerini kısarak ona baktı. "Uyanıp odadan çıktığımda aniden üzerime atladı. Zaten gecedен kalma olduğum için başım dönüyordu, ben de merdivenlerden yuvarlandım," diyerek söylenmeye devam etti.

Tim'e bakıp eliyle tekrar onu gösterdi. "Şuna bak. Bir de şeytan gibi gülümsüyor."

"Marcus, o sadece bir köpek. Nasıl şeytan gibi gülümseyebilir?"

"Yemin ederim Anna, o şey gülümsüyor," dedi ve gözlerini kıstı. "Tıpkı bir sosyopat gibi. Bana birini hatırlattı."

Jay'in lafım etmemesi için hemen, "Marcus," diye uyardım. Marcus bana bakıp omuz silkti. Tim'e yan bir bakış attığımda anında ayağa kalkıp kuyruğunu sallayarak yukarı katta gözden kayboldu. Tanrım, Jay ciddi ciddi bu köpeği eğitmiş olmalıydı.

Sabah sabah oluşan kaosu atlattıktan sonra kızlar okula hazırlanmak için evden çıktı. "Biz ne yapalım?" diye sordum koltuğa yayılmış olan Marcus'a. Gülerek, "Biz de okula gidiyoruz," dedi.

"Ne? Sen ne olacaksın? Okulun canı cehenneme, seninle takılmak istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim. Brandon bana bugün okulunuzda beyzbol maçı olduğunu söyledi."

"Daha geledi bir gün oldu ama hemen kendine arkadaş mı yaptın?"

"Herkes benimle arkadaş olmak için deli oluyor, küçük panda. Kıymetimi bil," diyerek saçım arkaya attığında koltuktan kaptığım bir yastığı suratına fırlattım. O da üzerime saldırınca yine her zamanki boğuşmalarımızdan birini yaşadık. Sonunda hazırlanarak evden çıkıp Hiddenfield Lisesi'nin yolunu tuttuk.

Okula geldiğimizde Marcus, Brandon'ı bulana kadar benimle yürümeye devam etti. Her an Jay'i göreceğim diye kalbim yerinde hopluyordu. Kalabalık koridorda ilerlerken dolabının kapışım kapatan Andrea, siyah kaşları havaya kalkmış bir şekilde bize baktı. O sırada, bu sürtüğü en son soyunma odasında Jay'e, o kızı kullanıyorsun, değil mi konuşmasını yaptığından beri ortalıkta görmediğimi fark ettim.

Kollarımı göğsünde birleştirdi ve dudakları yukarı bükülürken bize doğru yaklaştı. "Annabelle," dedi yapmacık bir samimiyetle. "Seni görmek ne güzel." Sonra büyük yeşil gözlerini Marcus'a çevirdi. "Ah, arkadaşın burada yeni mi?" <

"yle," dedi Marcus yandan gülerek. Gamzesi ortaya çıkınca Andrea'mn gözleri oraya kaydı ve gördüğü şeyden hoşnut olmuş

olacak ki memnun bir şekilde gülümsedi. Jay'den yüz bulamayınca şimdi de arkadaşıma mı saracaktı?

"Gidelim," dedim Marcus'u kolundan çekiştirip. Marcus, aheste adımlarla yanımda ilerlerken, "Ne kadar da kıskansın," dedi yarım ağız gülerek. "Bebeğim, merak etme. Onlar geçici, kalıcı olan sensin."

Gözlerimi devirdim. "Nasıl rahatladım anlatamam." O hala benimle uğraşırken okulun arka kanadındaki bahçeye açılan dış kapıdan ıktım. O sırada ona bir köşede beklemesini söyleyip, karşımızdan gelen Brandon'ı hemen kenara çektim. "Beni iyi dinle. O doğaüstü şeyleri bilmiyor, sakın avcı samalıklarından bahsetme."

"Tamam," dedi Brandon ağzma fermuar çekerek. Marcus yanma geldiğinde şüpheli gözlerle bizi sznce gerilmiştim. "Gidelim, ahbap," dedi Brandon

benim aksime rahat bir şekilde. Marcus bir iki saniye daha bana baktıktan sonra, "Görüşürüz," dedi ve yanağını sıktı. Ardından ikisi de yanımdan ayrıldı. Koç Kendrick'in son sınıfların beden eğitimi dersinde yaptırdığı beyz-bol maçım izleyeceklerdi.

Koridora geri döndüğümde Alexis ve Sam ile karşılaştım. "Ah, hala kendime gelemedim," dedi Alexis baygın baygın bakarak. Ayağımı yerde sürüdü ve dolabına ilerledi. Dolabı açtığında bir kutu yere düşünce hepimiz geriye doğru sıçradık. Üçümüz de şaşkın şaşkın kutuya bakarken Alexis yavaşça eğilip iki eliyle onu kavradı.

"Bu ne ki?" diye sorduğunda, "Açsana," diyerek kolunu dürttü Sam.

Alexis, tedirgin bir şekilde kutuyu açtı ve içine bir süre donuk bir şekilde baktı. "Ne o?" dedim korkuyla. Sam daha fazla dayanamayıp kutudaki şeyi tuttu ve hafifçe havaya kaldırdı. Çiçekli bir elbise elinde sallanınca, Sam ile kaşlarımız çatılmıştı.

Sam, kutudaki notu çıkarıp okudu. "Seni özlüyorum, çiçek bahçesi."

Alexis'in gözleri doldu. "Bana çiçekli elbise almış," dedi kısık bir sesle. "O... ilk karşılaşmamızı hatırlıyor."

Sam ve ben bir şey anlamazken, Alexis donuk bir şekilde kutuyu ve elbiseyi dolaba bıraktı. Ayağını sürüyerek sınıfına doğru yürümeye başladığında, arkadan bakınca tıpkı zombiye benziyordu. Biz de o gözden kaybolunca derse girdik. Dean ile araları bu sayede düzelir miydi bilmiyordum. Dean'in ona yaptığı kolay affedilir bir şey değildi.

Hadi ama, Jay benim bekâretimi alıp ertesi gün beni bıraksa... Siktir, ne düşünüyordum ben! Hemen gökyüzüne sessiz bir dua gönderdim. Tanrım, sen beni ve irademi o pisliğin etkisinden koru.

Sözü edilen o pisliği görmemiş olmanın verdiği rahatlıkla dolaşırken Eden'i görünce yine kasıldım. Arka sıralara geçmek için hareketlendiğimde yolumu kesti. Yana doğru bir adım atıp tekrar geçmeye çalıştım fakat sıraya elini koydu ve engelledi.

"Benimle konuş, Jefferson," dediğinde sesi hırıltılı çıkmıştı. "İstersen ağzına geleni söyle ve öfkeni kus. Fakat benimle konuş!" Bir anda kükreyince, sınıftaki herkes başını bize çevirdi. Tanrım...

Tedirgin bir şekilde kolundan tuttum ve sınıfın arkasına doğru çekiştirdim. "Sakin olur musun?" dedim kısık sesle.

"Olamıyorum," dedi elini saçlarmdan geçirerek. "Bak seni kullanmak gibi bir amacım falan yok. Lanet umurumda falan değil. Avcılar asırlardır böyle nasıl yaşadırlarsa şimdi de yaşayabilirler."

O kadar derin nefesler alıyordu ki bu konuyu içinde tutmaktan bunalmış gibiydi. Eden'm beni kullanmak gibi bir amacının olmadığını hissedebiliyordum. O da tıpkı Laura gibi bana güven veriyordu. "Tamam, burada olmaz. Bu konuyu şimdilik kapatalım, ayrıntılı bir şekilde daha sonra konuşuruz. Ben... artık iyiyim."

"Aramız düzeldi mi?" diye sordu mavi gözleri yoğun bir şekilde bana bakarken.

"Evet," dedim. "Daha sonra konuşalım. Bu kadar insan varken olmaz."

Onaylar gibi başını eğdiğinde, ben de ona belli belirsiz gülümsedim. O sırada ders başladı ve ikimiz de yerlerimize geçtik. Dersler aklımdaki bir ton sorunun cevabım düşünerek bitmişti

ve Marcus ile Brandon bahçede beni bekliyorlardı. Tüm gün okulda onları görememiştim.

"Neredeydiniz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ahbap görüşürüz," dedi Brandon ve ellerini yumruk yaparak tokuşturdular. O gidince Sam de bir şey demeden saçım savurdu ve yammızdan ayrıldı. "Takılıyorduk," dedi Marcus gözlerini kısarak Sam'i izlerken. "Kasabayı sevdim."

Brandon'ın avcılarla ilgili şeyler konusunda saçmalamaması için dualar ettim. Ama Marcus gayet normal görünüyordu. Bir şey görüp duyduğunu

sanmıyordum. Eve giderken ne zaman gideceği konusunda konuşmaya başladık.

"Pazartesi döneceğim. Cadılar bayramını beraber geçirmeden asla gitmem," dedi. Ah, bu hafta sonu cadılar bayramı vardı!

"Benim Pocahontas, seninse Kaptan John Smith olduğun bayramı asla unutamıyorum," diyerek homurdandığımda sııttı.

"İki çizgi gözlerin ve bronz teninle ona benzediğini kabul etmelisin artık. Hem hadi ama ben de senin için bir bayramda Peter Pan olmuştum."

"Gözlerim o kadar çekik değil! Sen de Peter'a benziyorsun. Dalgalı sarı saçlarınız aynı!"

"Saçlarım açık kumral!" diyerek itiraz etti.

"Gün ışığında tıpkı bir güneş gibi parlıyor."

İkimiz de homurdandık, ardından kahkahalara boğulduk. Eve gittiğimizde Abby işten erken gelip bize yemek hazırlamıştı. Masada bir anda cadılar bayramı konusu açılınca, konuşmaya başladı. "Ah, ben de sizinle o konu hakkında konuşacaktım. Rehabilitasyondaki çocuklar için bir aktivitede bulunacağız. Onlarla şeker ya da şaka gezisine çıkmaya ne dersiniz?"

Marcus hemen atladı. "Tabii ki olur."

Ona sen ne yapıyorsun bakışı atsam da artık çok geçti. Ben de kaderime razı gelerek ortama ayak uydurdum. Ardından geç saatlere kadar Boston'da olduğu gibi üçümüz de film izledik. Yataklara dağıldığımızda -Marcus oturma odasında uyuyacaktı-gözlerim demir takılı pencereme kilitlenmişti.

Hayır hayır hayır, onu özlemiyordum. Özlememeliydim. Öz-lemeyecektim!

Pocahontas kıyafetimin içindeyken etrafımda bir tur attım ve aynada kendime baktım. Marcus'un ısrarları sonucu yine aynı kostümü giymiştim. Krem rengi püskülleri olan, açık kahve tonlarındaki deri elbisemin straplez göğüs kısmı kalp şeklindeydi. Pekâlâ, gerçekten bir Kızılderili'ye benziyordum.

İşim bitince odadan çıktım ve merdivenin başma geldiğimde donup kaldım. Bütün arkadaşlarım aşağıya toplanmışlardı!

"Selam," dedim aşağı inerek. Neden geldiniz diye sormam çok mu kaba olurdu acaba? Sam ve Alexis, yüzlerini hafifçe beyazlatmışlar, etekleri kabarık siyah elbiseleri ve kabarık saçlarıyla vampir olmuşlardı. Sam ağzındaki sivri takma dişi çıkardı. "Bu lanet şeyi takmak zorunda mıyım? Her gören zaten lanet olası bir kan emici olduğumu anlayabilir," diyerek Alexis'e homurdandı.

"Biraz gerçekçi olsun dedim," dedi Alexis. O da dişini çıkarmış garip garip dişe bakıyordu. Brandon'a baktığımda... Wolverine mi olmuştu o?

"Güzel seçim, Brandon," dediğimde, beyaz atletinin açığa çıkardığı kol kaslarım şişirdi ve Wolverine pozu verdi. Ona gülümsediğim sırada, Eily gözüme takıldı. Ucu sivrilen siyah şapkalı ve sivri burunlu bir cadı kostümü içinde görünce, kaşlarımı kaldırdım.

"Böyle görünmediğimize eminim," diyerek homurdandı Sam. "Bu bayram bizim bayramımız, ama bize benzeyen kimseyi göremiyorum!"

"Biraz mizah katmak istedim," diyerek kıkırdadı, Eily.

"Dorchalar daha çirkin," dediğimde hepsi sus pus bana baktı. "Pelerinlerinin altındaki yüzleri," diyerek ekledim.

Hepsi bana bakarken, "Haklısın," dedi Brandon. Diğerleri hala bana garip garip bakıyorlardı. Ah, onlar Dorchalann yüzlerini görmemiş miydi?

Ağzılarım açıp bir şey diyecekleri sırada merdivenlerden seslice inen Marcus görüş açımıza girdi. Kollan bol mavi gömleğinin

yakası göğüs kaslarını sergiliyordu. Lacivert pantolonu ve geriye doğru taranmış saçlarıyla, tıpkı Pocahontas'le aşk yaşayan John Smith gibi olmuştu. Kızlar hayran hayran ona bakınca sıırttı. "Hızlanan kalp atışlarınızı duyuyorum, kızlar."

"O atışların sebebi benim dostum," dedi Brandon, tekrar Wolverine pozu vererek. Hepimiz ikisine de aym anda gözlerimizi devirdik. Kapı çalınca Abby yukarıdan uçarcasma aşağı indi. "Ah, geldiler."

Kapıyı açtığında bir grup çocuk içeri doluştu. Hepsi bacak kadardı ve kostümleriyle çok komik görünüyorlardı. Karşımıza dikildiklerinde onlara baktık. "Evet, size bahsettiğim ufaklıklar bunlar. İkili gruplar halinde onları şeker ya da şaka gezisine çıkaracaksınız."

Ah, arkadaşlarımla niye burada olduklarım şimdi anlamıştım. Doğru ya, rehabilitasyondaki çocuklar...

Sonraki dakikalarda Brandon ve Eily aym çocuğu alıp evden çıktılar. Çocuklar ve bizim sayımız arasındaki orantısızlığı hesaplamaya çalışırken, kapı çaldı. Abby kapıyı açtığında "Hoş geldiniz," diyerek kapıyı iyice araladı ve gelenler her kimse onları içeri aldı. İçeri girenler... Jay ve Dean?

Jay, ayaklarımdan başlayıp yavaşça beni süzmeye başladığında üşümeye başlamıştım. Resmen beni gözleriyle soyuyordu! Onu iki gündür görememenin verdiği özlem, üzerine geçirdiği siyah tişört, siyah pantolon ve asker botlarıyla olan inanılmaz seksi görüntüsü ve yukarı doğru şekil alan kumral saçlarıyla yakışıklı suratı birleşince... Ah lanet olsun!

"Pekâlâ, Alexis biz şu tatlı şeyi alalım," dedi Sam, balkabağı kostümlü bir kızı elinden tutmaya çalışarak. Fakat kız elini aniden çekerek Marcus'un bacağına yapıştı. Abigail gülümseyerek, "Pekâlâ, o zaman Sam, madem Janet'ı istiyorsun, onu Marcus'la sana emanet ediyorum," dedi.

Sam hemen ileri atıldı. "Hayır, ben şu tatlı şeyden bahsediyordum," derken başka bir çocuğu gösteriyordu. Bunu gören Janet başını Marcus'un bacağına gömerek ağlamaya başladı.

Sam, Abby'nin ikaz dolu bakışıyla hemen Janet'm yanına gitti. "Şaka yapıyordum, seni küçük... tatlı... balkabağı. Hadi gidelim." Ardından Sam bozuk bir suratla önden çıktı, Marcus da pişkin pişkin gülerek bacağına sarılı Janet'la onu takip etti. Abby giderken onlara şekerleri koymaları için sepet vermişti.

"Pekâlâ, Alexis'le ben küçük korsanı alalım," dedim ve korsan kostümü giymiş bir oğlana yönelmeye çalıştım.

"Ah, onu iki kız birlikte almanız iyi olur," dedi Abby. Küçük korsan bizi dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle süzüyordu. "Erkekleri de çocuklarla tek bırakamayız değil mi? Alexis, sen ve Dean Hilary'yi alır mısınız? Dean'e bu konuda yardımcı olabileceğini umuyorum."

Alexis donmuştu. Suratı önce kızardı, sonra morardı ve bu da beni bir hayli korkuttu. Abby'ye ne yapmaya çalıştığımı sorgular gibi baktım ama beni pek takmadı. Küçük kız put gibi dikilen Dean'in elini tuttuğunda kas yığını şaşırmıştı. Ama bozuntuya vermedi ve kelebek kostümü giymiş Hilary'yle beraber evden dışarı doğru çıkmaya başladı. Alexis bir süre bekledikten sonra Abby'den sepeti aldı ve yavaş adımlarla onları takip etti.

Geriye ise ben ve... Milyon kere lanet olsun.

"Böylece küçük korsan Nigell'ı da siz alıyorsunuz," dedi

Abby. Zafer kazanmış gibi bir yüz ifadesi vardı. Seni sinsi kadm!

Jay, sanki dünyanın en masum kişisiymiş gibi Abby'ye bakıp başım onaylar gibi eğdi. Abby, Nigell'a bir sepet verdi ve çocuk önden Jay arkadan dışarı çıktılar. Hemen Abby'nin yanına koştum. "Sen ne yapıyorsun Abby? Alexis ve Dean ayrılar! Ayrıca sana Jay'den hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Alt tarafı çocuk gezdireceksiniz, ne var bunda, tatlım? Hem bu Dean'le Alexis'in aralarını düzeltmeleri için bir fırsat olabilir, aym şekilde sen ve Jay'in de iyi bir arkadaşlığınızın olmasını istiyorum. Ayrıca Nigell'ı gerçekten iki kıza veremezdim, kızlara çok düşkün ve hiperaktif bir çocuk. Baş edemezsiniz."

"Ah, harika," diyerek homurdanıp evden çıktım ve kapıyı hızla kapattım. Jay, kollarını göğsünde bağlayarak yine lüks bir

arabanın önüne yaslanmış, önünde konuşan Nigell'a bakıyordu. Sanki çocuğu anlamıyor gibi garip bir surat ifadesi vardı.

"Bu kimin arabası?" dediğimde kaşlarım kaldırdı.

"Benim. Kalabalık kullanımlar için daha uygun."

Zenginlik güzel şeydi. "Gidelim," dedim Nigell'm elini tutup onu arabanın arka koltuğuna bindirerek. Ardmdan kendim de ön koltuğa oturup, başımı pencereye çevirdim. Jay, sürücü koltuğuna geçtiğinde şaşırtıcı bir biçimde sessizce arabayı çalıştırdı ve şehir merkezine doğru yola koyulduk.

"Demek benden hoşlanmıyorsun," dediğinde bir anda elim kapı kulpunu kavradı. Ona hiç bakmadan, "Kulaklarım kabartıp bizi mi dinliyordun?" diye imalı bir ses tonuyla konuştum.

"Sorumun cevabı bu değil."

"Evet, senden hoşlanmıyorum," dediğimde ani bir şekilde önümüzdeki virajı dönünce sarsıldım ve onun üzerine doğru devrildim. Başını bana çevirdiğinde, dudaklarımız karşı karşıya geldi. Umarım avcı kulakları, deli gibi atan kalp atışlarımı da duymuyordur diye dualar etmeye başladım. "Demek öyle," dedi yoğun bakışları gözlerime kilitlenmişken.

"Kemerini takmalısın," dedi arkada oturan Nigell.

"Beş yaşındaki çocuk bile senden daha akıllı."

Jay'in söylediği bu söz üzerine bozulmuş surat ifademle kemerimi taktım ve sert bir şekilde arkama yaslanıp yola baktım. Şu an onunla bana aptal mı diyorsun sen kavgası yapamayacaktım.

Merkeze geldiğimizde her yer balkabağı ve süslemelerle doluydu. Kostümlü insanlar sokaklarda dolaşıyorlardı. Jay park edince, arabadan önce inip Nigell'm kemerini çözdüm. Nigell'm gözleri göğüs dekolteme kaydı ve şeytan gibi gülümsemeye başladı. "Portakallar!"

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Tanrım, ne dedi o? Portakal mı? Küçük bir sapık tarafından göz tacizine uğramıştım!

Jay bize doğru gelip kaşlarını çatı. "Ne portakalı?"

Utancımdan suratım yanarken, Nigell'dan uzaklaştım ve kendi kendine arabadan inmesini izledim. "Abby ona portakal verecekti. Unuttuğu için söyleniyor olmalı."

Jay'in kaşları havaya kalksa da anlamamış gibiydi. Yanan suratımla bozuntuya vermeden ev dolu sokak boyunca yürümeye başladım. Nigell belindeki kılıcı çıkarmış, etrafa savurarak önümüzde yürüyordu.

"Seksi bir Kızılderili, ha?" dedi Jay, yanımda yürürken. Seksi deyince zaten alev alev yanan yanaklarım daha da yanmaya başladı. "Ve bir de ona âşık İngiliz Kaptanı." Bir anda duraksadım. Ah, Marcus'un kostümünden bahsediyordu.

"Çizgi film izler miydin sen?" diyerek alaya aldım onu. Konuyu değiştirme çabamı fark etmiş olacak ki yan bir bakış attı. "Laura izlerdi."

I

"Bunlar sadece kostüm," diyerek geçiştirdim. "Hem senin neden kostümün yok?"

"Kostümüm var; cadı avcısı."

Ukala...

Bir evin önünde durduk ve kapıyı çaldık. Orta yaşlarda bir bayan kapıyı açtığında, "Şeker ya da şaka!" diye bağırdı Nigell. Elindeki kılıcı kadına doğru savuruyordu. Bir anda kılıcı kaptım ve kadına sııttım. Kadın sepetlere şeker koyduktan sonra, diğer eve doğru yürümeye başladık. "Abby, Marcus'un gelmesini sana borçlu olduğumu söyledi. Eğer öyleyse, teşekkür ederim."

Evet, bunu yapmasam içim rahat etmeyecekti. Bana bakmadan yürümeye devam etti. "Sadece bu günleri atlatmada sana yardımcı olan biri olduğunu söyledim. Eğer başıma, kollarını senden çekmeyen sarışın bir piç daha çıkacağını bilseydim söylemezdim. O yüzden bana bunun için teşekkür etme."

"Ona öyle deme!" diye tısladım.

Jay onu korumama sinirlenmiş olacak ki ela gözlerinde sanki bir yanardağ patladı. "Onu öldüreceğim."

Ağzımdan dökülen cümleyi duyunca şaşkınlıktan ağzım aralandı. "Sakın ona dokunmaya kalkma."

"Belki de süründürürüm," dedi sonra rahat bir şekilde önüne dönerek. O sırada Nigell elimi bıraktı ve bacağıma dokundu. Havaya sıçrayıp, ufak bir çılgılık attığımda küçük sapık gülüyordu. "Portakallar zıplıyor!" diye bağırdı birden.

Aman Tanrım... Jay kaşları havaya kalkarak bana bakarken, bahsedilen portakalların ne olduğunu sanırım anlamıştı. İki koca adımda yanımda bitti ve Nigell'ın önünde eğildi.

"Demek portakal seviyorsun, ufaldık?" diye sordu onun için sevecen sayılabilecek bir ifadeyle. Daha çok Marcus'un bahsettiği sosyopat gülüşünü atıyordu. Nigell başını salladı. "Bu normal bir durum, portakalları her erkek sever," dediğinde ağzım bir karış açıldı. Çocuğa neler diyordu bu böyle?

"Ama sana bir tavsiye vermemi ister misin?" derken, Nigell öylece ona bakıyordu. "Büyüyünce başkasının kızının portakallarına göz dikersen ve bacaklarına dokunursan, önce ellerini kırarlar, ardından gözlerine gerçek portakal yerleştirir-"

"Jay, kes şunu!"

Nigell'ın kafası karışmış gibiydi. "O çocuk boş yere rehabilitasyona gitmiyor," diye kulağına doğru hiddetle fısıldadım.

"Ben de tedavi etmeye çalışıyordum. Korkarsa bu alışkanlıklardan vazgeçebilir."

"Korku iyi bir şey değildir," dedim homurdanarak. Sonra kafası karışmış Nigell'ı tuttum ve yürütmeye başladım. Neyse ki bu sefer bir yerlerimi

ellemeye çalışmamıştı. Sonraki yarım saat boyunca Jay beni küçük korsandan uzak tuttu. Bu da işime gelmişti doğrusu. Bir ara Nigell anlamını bilmediğim bir dilde Jay'e bir şeyler bile anlatmıştı. Annesi veya babası, Rus falan mıydı acaba?

Sonunda gezimiz bittiğinde eve döndük. Diğerleri de bizimle eş zamanlı dönmüşlerdi. Çocukları Abigail'e bıraktıktan sonra hepimiz evin önündeki açık alana çıktık.

"Ambar'da parti varmış, siz de geliyor musunuz?" dedi Brandon. Eily de onun yanındaydı. Alexis ve Dean yan yana duruyorlardı ama barışıp barışmadıklarını anlamak çok zordu. "Ben gelirim," dediğinde Dean ona dönüp yan bir bakış attı.

"Ben de," dedi Sam. Marcus bana biz de gidelim bakışı atınca, "Biz de geliyoruz," dedim.

Marcus ve Brandon el tokuşturdular ve birlikte Brandon'ın arabasına yöneldiler. Marcus dönüp bana baktı. "Anna, hadi," dediğinde güçlü parmaklar koluma dolandı.

"Onu ben getiririm," dedi Jay katı bir sesle. Marcus duraksayıp sert bakışlarla Jay'e bakınca, ona diklenmemesi için hemen, "Sen git Marcus, biz de arkanızdayız," dedim ve gülümsedim.

Alexis de diğerleriyle gitmeye yeltenince Dean onu yakalamıştı. "Benimle geliyorsun." Dedi Dean, onu çekeştirerek götürürken -samrım kibar davranma kotasını doldurmuştu. Jay de bana, bin arabaya, bakışı attı. Ona dik dik bakarak arabaya bindim. Bu gecenin nereye gideceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ambar neresi?"

"Görürsün," dedi ve arabayı yolda devasa bir hızla kullanmaya başladı. Mekana diğerlerinden önce varmıştık. Ah, ambar mekân ismi değildi. Burası gerçekten bir... ambardı.

Hiç ses olmadığı için yanlış mı geldik acaba diye düşünürken, Jay ağır adımlarla önümdeki demir kapıya yöneldi. Bana son bir bakış atıp, kapıyı açtığında müzik sesi kulağımı delip geçti.

Kostümlü insanlar, yamp sönen ışıkların altında dans ediyorlardı. Bir dj bile vardı. Afallamış bir halde içeriye bakarken Jay, elini belime koyarak beni içeri ittirdi. "Beni kimsenin bir yerlerini koparma mecburiyetinde bırakmaman için yammdan ayrılmamanı öneririm."

Ona gözlerimi devirip içeri doğru ilerledim. Bizimkiler geldi mi acaba diye etrafıma bakınırken, ikimiz de kalabalığın arasında kalmıştık. Daha fazla ileri gidemeyeceğimi anlayınca, geriye dönmeye yeltendim ama burnum Jay'in sert gövdesine çarptı.

"İlerisi daha kalabalık," diye bağırdım kulağına doğru yükselirken. Onun arkasına göz attığımda arkası da tıka basa dolmuştu. Jay, bana üstten bir bakış attı ve elini bel boşluğuma yerleştirdi.

"Hay aksi." Ne dediğini, bariz bir şekilde oynattığı dudaklarından anlamıştım. Şeytan!

Bedenim biraz daha Jay'e yapışmca boğazımdan koca bir yumru mideme doğru yuvarlandı. Şarkı ruhumu beslemeye

ve ister istemez ritim tutmama sebep oluyordu. Jay diğer elini de bel boşluğuma koydu ve bana daha çok sokuldu. Kulağıma eğildiğinde iyice kasıldım. "Gelmiş geçmiş en seksi Kızılderili sen olmalısın."

Kalbimdeki hamster kafesinde takla attı. Anna hamstera onaylamaz bir şekilde başım sallarken, Belle takla atmaktan ağrıyan kafasını okşuyordu.

Bir anda kendi kendimi silkeledim ve o benimle oynuyorsa ben de onunla oynayabilirim diye düşündüm. Kollarımı boynuna doladığımda şüpheyle gözlerini kıstı. "Sen de gelmiş geçmiş en düzenbaz herif olmalısın."

Güldü. Bu gülüş içimin yağlarını eritmiş, ayaklarımı pelte kıvamına getirmişti. Işıklar iyice koyulaşıp, mavi bir ton alırken dudaklarıma

yaklaşmaya başladı. Ah, iradem tükeniyordu. Son bir gayretle kendimi çekmeye çalıştım ama kollan beni sabitledi.

Dudakları dudaklarıma dokunduğu sırada benim kendimi geri çekmeme fırsat bırakmadan... Bir anda bir kol beni ondan çekti ve kalabalıkta sürüklemeye başladı! Ne olduğumu şaşırmıştım, Jay kalabalıkta gözden kaybolmuştu. Beni kimin çektiğini görebilmek için bakmaya çalıştım ama Çılgılık maskesi takan birisi olduğu için yüzünü görememiştim.

O kadar kalabalıktı ki resmen insanların arasmda eziliyordum. Yine de Jay'in beni bulabileceğimi bildiğim için sakın kalmaya çabaladım. Jay'i atlatmayı başaran manyak beni dışarı çıkardı. Ambarm arka tarafına doğru sürüklerken, deli gibi bağıryordum. "Sen de kimsin?"

Maskesini çıkardığında, gördüğüm yüz karşısında kaşlarım çatıldı. Zach? Johnny Lee'nin eğlence salonunda Jay'in yüzünü dağıttığı geri zekalı değil miydi bu?

"Selam güzelim," dedi sırtarak. "Beni özledin mi?"

Ağzım bir karış açık ona bakarken, arkasmdan dört kişi daha ortaya çıktı. Ama bunlar geçen seferki arkadaşları değildi. "Ah, arkadaşlarım eğlence için küçük bir kız arıyorlardı. Ben de onlara seni getirdim."

Gözlerim ardına kadar açılırken kaçmaya çalıştım ama beni yakaladı. "O aptal sevgilin bizi kalabalıkta arayıp duracak ama biz işimizi çoktan halletmiş olacağız."

O sırada Zach'in kafasma isabet eden tekmeyi görünce çılgılık atarak geriye sıçradım. Marcus, görüş açıma girdiğinde ağzım aralanmıştı. Hızım kaybetmeden yumruğunu da Zach'in suratına geçirdi.

Diğer dördü de bize doğru yürümeye başladığında, bir tanesinin gözleri parladı. Dişleri sivrileşirken tüyler yüzünden fışkırdı ve bir anda öne doğru atılarak tüylü bir kurt görünümünü aldı. Ah, Siktir!

"Ah, bu sefer destek almayacağımı mı sandın?" dedi Zach. "Orantısız güce karşıyım. Sevgilinle baş edebilecek arkadaşlar edindim."

Marcus pür dikkat kurda bakıyordu. Tanrım, böyle bir şeye şahit olduğu için ne kadar korktuğunu...

Marcus'un kükremeyi andıran bir ses çıkardığını duyunca havaya hopladım. Elini savurmasıyla kurdun bedeni duvara yapıştı. Bütün erkekler geriye doğru birkaç adım atarken, kurt tekrar doğrulup hırladı. Marcus bu sefer ellerini açıp yana doğru çevirdi ve resmen hepsinin bacakları kırılırken çıkan çatırtıları duydum.

Aman Tanrım, Marcus büyü yapıyordu!

BÖLÜM 42

DEWIN

Dean Walker

Dean'in gerginlikten tüm kasları gerilmiş, nabızı hızlanmıştı. Ben ne ara. bu hale geldim diye düşünürken bir parmağını direksiyonda ritim tutuyordu.

Alexis'le beraber küçük kelebek Hilary'yi, şeker ya da şaka gezisine çıkarmak onun için güzel fırsattı, evet. Ama işin kötü tarafı Hilary sürekli Dean'e neden Alexis'i bıraktığım hatırlatıp durmuştu. Alexis'le bir çocukları olmayacağı gerçeğini yok sayabilir ve onunla bir gelecek kurabilirdi. Tanrı biliyor ya, Alexis de kendisi için bunu yapardı. Fakat ne zamana kadar?

Ya ileride aşkları yeterli gelmezse ve Alexis bir çocuğu olmasını istediği için Dean'den soğursa? Dean bu riski düşününce kalbi göğsüne dar gelmiş ve günlerce, hatta haftalarca düşünmüştü. Alexis'in bekaretini almayı asla planlamamıştı, bu tamamen kontrol altında tutmakta zorlandığı aruzusunun hakimiyeti ele almasından dolayı olmuştu.

Sonrasında ise işler daha da ileriye gitmeden buna bir dur demek istemişti, ama bu hayatta yaptığı en büyük hataydı. Başını hafifçe yana çevirip Alexis'e baktı. Çikolata kahvesi saçları önüne düştüğü için Dean yüzünü daha çok görme ihtiyacıyla bir anda ne yaptığını bilemeyerek sağ eliyle bir tutamı yakaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Tenine sürtünen parmakları alev alev yanıyordu. Alexis şaşkın bir şekilde kendisine bakınca, Dean omuz silkti. Ne demesi gerektiği hakkında bir fikri yoktu.

"Tapmaktaki partide neden yanıma geldin?"

Alexis'in sorusuyla kaşlarını çatıp ona döndü. "Dikkatimi çektiğin için," diyerek konuştu derinden gelen bir sesle.

"Ya da..." dedi Alexis uzatarak. "Annabelle, Jay'in dikkatini çektiği için."

Bir anda dikkati toparladı. "Ne?"

"Seni benim yanıma Jay'in gönderdiğini inkâr mı edeceksin?"

Alexis'in gözlerinde kaynayan öfkeye şahit olunca derin bir iç çekti ve başını koltuğa yasladı. Siktir! Bir de bu mu eklenmişti? Ambar'm önüne geldiklerinde ani bir hızla arabayı durdurdu. Eliyle burun kemerini sıktıktan sonra derin bir nefes alıp delirmesine sebep olan ufak tefek cadıya döndü. "Annabelle ile yalnız kalmak istiyordu," dedi kaçacak yeri olmadığını bildiği için. "Ben de seninle öyle... İki tarafm da kazançlı çıktığı bir anlaşmaydı."

Alexis son söylediklerini beklememiş olacak ki gözleri hafifçe büyümüştü fakat aniden ağzmdan bir hah nidası döküldü. "Buna inanacağımı falan mı samyorsun? Benim farkımda bile değildin sen."

Kapıyı açıp aşağı indiğinde Dean'in bu sefer onu elinden kaçırmaya niyeti yoktu. Ani bir hızla kendisi de inerek onu kolundan yakaladı. "Sana aldığım elbiseyi görmedin mi?"

"Gördüm. Eee, ne olmuş? Beni yatağa attıktan sonra terk eden pisliğin, zamanında çiçek bahçesi diyerek benimle dalga geçtiğini hatırlamış olması neyi değiştiriyor?"

Aptal kız, vermek istediği mesajı bu yönde mi algılamıştı? "Gerçekten anlamadın mı?" diyerek bir daha şansını denedi. Daha önce kendisini kimseye bu kadar bile açmamış biriyken şimdi bir itirafın eşiğindeydi. Alexis kaşlarını yukarı kaldırarak, dudaklarını gereğinden fazla oynattı. "Hayır."

Dean'in dikkati buraya kadardı işte. Parmaklarını sert bir şekilde onun beline yerleştirdiğinde Alexis'in ağzmdan tiz bir çığlık döküldü. Bir anda dudaklarına yapışarak onu kendine bastırduğında, küçük cadı kollarından kurtulmak için çabaladı fakat onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Dean, dudaklarını çekip yanaklarına sayısız öpücük kondurdu. "Aptalın tekisin," diyerek homurdandı, son öpücüğü oyalanarak bırakırken. "İlk günden beri senin farkındayım. Çiçek desenli elbisenle motorumu dikizlerken yakalandığın ve karşıma dikilerek büyük ve parlak gözlerinle bana baktığın andan beri."

Sonuna bunu itiraf ettiğine kendisi bile inanamazken, Alexis şoktan irileşmiş gözlerini kırptırıyor. Evet, Dean onu her zaman izlemişti. Alexis, okul partisi için broşür dağıttığı sırada kendisine de gidip gitmeyeceğini sorduğunda ona birlikte gitmek için teklifte bulunmamak için kendisini zor tutmuştu.

"Ama sen, benimle... hiç ilgilenmedin," diyerek duraksadı Alexis.

"Cadı olduğun için sana yaklaşmayı düşünmüyordum, tek yaptığım izlemektir. Ama tapmak partisinden sonra işler değişti," dedi Dean dürüst bir şekilde.

O sırada birkaç kostümlü insan sürgülü kapıyı açınca içerideki müzik sesi dışarı yayıldı. Kostümlüler yanlarından geçerken, Dean çok iyi tanıdığı kükremeyi duyunca hemen başını o yöne çevirdi.

"O nerede?" Jay, birini boğazından tutup yere fırlatırken deliye dönmüş gibiydi.

Alexis korkuyla iç çektiğinde Dean ona sakın olmasını fısıldadı ve hemen arkadaşının yanına ilerledi. Zombi kostümü giymiş oğlan yerde acıyla debeleniyordu. "Sana bir soru sordum!" diyerek kükredi Jay ve çocuğun kafasını ezmesine yere çarptı. Çıkan sese bakılırsa çocuğun bayılmamış olması mucizeydi.

"Vay canına, sırtındaki bıçak çok gerçekçi," dedi oradaki kavgayı izleyenlerden biri, yanındaki arkadaşına. Dean anlamayarak hala çocuğu yere çarpmakla meşgul Jay'ın sırtına baktığında, kürek kemiğinin altına saplanmış bıçağı gördü. Neyse ki cadılar bayramıydı ve kimse sırtında gerçek bir bıçakla gezen oğlan haberlere taşımaya kalkmazdı.

"Bana sapladığın o bıçakla tüm organlarım dökerim senin. Söyle, o nerede?"

Jay'ın hırlamasıyla, oğlan elini titrek bir şekilde havaya kaldırdı. "Onu... Onu arka taraftan çıkardı," dedi yerde debelenerek. "Çok para verdi. İhtiyacım vardı, lütfen beni bağışla."

Ne diyordu bu piç kurusu? Annabelle'i biri mi kaçırmıştı?

Jay çocuğu bıraktığı gibi kalabalığa dalmca, Dean önce onun peşinden gitmek istedi fakat kafasını çevirdiğinde Alexis'in peşine takıldığını gördü. "Arabaya dön," dedi sert bir şekilde. Fakat küçük cadısı inat edeceğini belli edercesine çenesini yukarı kaldırmıştı. "Hayır, ben de geliyorum. Jay senin arkadaşmsa, Annie de benim arkadaşım."

Dean bir kez ikaz ettiyse de Alexis inatlaşmaya devam etti. Pekâlâ, buraya kadardı. Eline yapışıp onu bir anda arabaya sürükledi ve kapıyı açarak içeri tıktı. "Seni uyarıyorum. Bu arabadan sakın çıkma."

Alexis bağırdı. "Ben de Bay Öküz nerede diye merak ediyordum!"

Dean'in dudakları istemsizce yana kıvrılırken onun dudaklarına son bir kez yapıştı ve kısa öpüşmesinden sonra kapıyı kapayarak Jay'in peşinden gitti.

Kalabalığa girip oğlanın söylediği arka kapıya yöneldi. Kapıdan kendisini dışarı attığında Jay'in bedeniyle yan yana geldi. Durmuş, bir şeye bakıyordu. Dean de bakışlarını o tarafa çevirdiğinde gördüğü şey... Annabelle ve Boston'dan gelen arkadaşı Marcus'un karşısına dikilmiş dört oğlan ve bir kurttu.

Marcus elini savurduğu anda, kendilerine hamle yapmaya kalkan kurt duvara yapıştı. Jay de tıpkı Dean gibi olduğu yerde durmuş oraya bakıyordu. Oğlan bu sefer elini kıvırdı ve çatırdayan kemik sesleri kulaklarına doldu. İçinden şaşkın bir halde küfür savurdu, Dean. Çünkü daha önce karşılaşmadığı fakat ne olduğunu çok iyi bildiği bir türe bakıyordu.

Bir Dewin'e.

Dean'in bu ırk hakkında bildiği şeyler azdı. Cadılık genelde anneden gelen bir özellik olduğu için kız çocuklarında görülürdü. Fakat çok nadir de olsa, erkeklerde de büyü gücü görüldüğünde bu ırka Dewin denildiğini biliyordu. Büyücülerin,

cadılara oranla daha güçlü olduklarının söylendiğini de duymuştu. Bu Bastonlu çocuğun Dewin çıkması işleri daha da ilginç bir hale sokmuştu.

Dewin'i gören avcılar bacaklarındaki kırık kemikleri zaman kaybetmeden düzelttiler ve bir iki adım geriye attılar. Kemik kırılması avcılar için acı verici olsa da düzeltilmesi kolay şeylerden biriydi. Biraz önce duvara yapışan kurt etrafından siyah dumanlar yayarak tıpkı bir gölge gibi karardı ve ayağa doğru doğrulan bir insan formunu aldı. Tamamen dikleştiğinde, siyahlık yok oldu ve ortaya avcılardan biri çıktı.

Dönüşüm geçirmenin en zor kısmı kıyafetleri parçalama olayıydı. Ellerinle dokunmadığın sürece dönüşüm geçersen de kıyafetlerde bir sorun olmuyordu, çünkü işin içinde büyü vardı. Fakat genelde refleks olarak üst kısmı herkes parçalardı ve bu yüzden eğitim sırasında dönüşüm geçirmek zor evrelerden biriydi. Dean birkaç kere tüm kıyafetini parçaladığı için eğitmeninin önünde tamamen çıplak kaldığım hatırlayınca omuzlarım kütürdetti. Jay o zamanlar bu yüzden kendisiyle uzun bir süre dalga geçmişti.

Biraz önce kurt olan avcı kıyafetini parçalamadığına göre kıdemliydi. "Bize bu işte bir büyücünün de olduğunu söylemedin," dedi ayağım tutarak yerde debelenen oğlana. Dean gözünü kısıp oğlana baktı. Johnny'nin yerinde Alexis'e yazan dangalağın yanındaki oğlanlardan biri değil miydi bu?

"Siz cadı avcısı değil misiniz?" diyerek sızlandı oğlan.

Avcı boynunu kütürdetti. "Haklısın, onun büyüleri bize sökmez," dediği sırada Marcus gülümsedi.

"Ah, kışmı duvara yapıştırırken öyle görünmüyordu," dedi ve elini havaya kaldırarak parmaklarını oynattı.

O sırada avcı, ani bir hızla Marcus'a koşunca, Annabelle'in çığlığı tüm geceyi doldurdu. Jay, daha onun çığlığı son bulmadan avcının on katı hızla yerinden fırladı ve tam Marcus'un önünde oğlanın boynunu yakaladı.

"Benim pençelerime ne dersin?"

Gözlerinde san ışıık parlarken, bir anda tırnakları sivrildi ve pençelerini tuttuğı avcının boğazına sapladı. Kanlar oğlanın boynundan süzölürken, Jay onu büyük bir hızla arkadaşlarının üzerine fırlattı. Annabelle bir çığlık daha atınca Jay başını ona çevirdi. "Sırtında bı-bıçak var," dedi dehşet içinde.

Jay, onda bir sorun olmadığını anlayınca bakışları tekrar sertleşti ve diğerlerine döndü. Hepsi geri geri giderken, bir tanesi küfür savurdu. "Lanet olsun, Zach. Kızın sevgilisi, Sullivan mıydı?" Bir arkadaşının kolundan yakaladı ve kaçmak için onu da harekete geçirdi. İkisi de hemen mekânın kapısından girerek kalabalığa karıştılar.

Diğer boşta kalan ise boğazındaki kanaması kesilmiş avcıyı ayağa kaldırdı. "Biz... kızın senin olduğunu bilmiyorduk," dedi ayağa kalkan avcı ve ikisi de aynı yerden mekâna girerek kaçtılar.

Geriye sadece tek ayağının üzerinde doğrulmuş, duvardan tutunan Zach kalmıştı. Jay elini sırtına atıp, bıçağı çekti. Deri ceketini üzerinden çıkardığında kanaması yüzünden siyah tişörtünün belirli bir bölümü daha da koyulaşmıştı. Zehirli bıçaktı bu!

"Ben..." dedi Zach, Jay'e dur der gibi elini uzatarak.

"Biliyorum," derken, Jay çocuğa doğru bir adım attı. "Ölmek istiyorsun."

Zach tek bacağıyla geriye doğru sendelerken, "Hayır istemiyorum!" diye bağırdı. "Dur! Hayır, beni öldüremezsin, sizin kurallarınız var. İnsanları öldüremezsiniz!"

Yazılı bir kural olmasa da bu doğruydı. İnsanlar güç olarak avcılardan aşağıda oldukları için asırlar boyunca onlara zarar vermek etik bulunmamıştı. Barthram'm katı kurallarından biri insanlara zarar verilmemesiydi. Tabii, Jay etik davranışları dikkate alacak son kişiydi.

"Kurallar?" diyerek sordu başım yana yatırarak. "Kurullarla aram pek iyi değildir," dediğinde sesindeki tedirgin edici ton Zach'e sonunun geldiğı mesajım çok güzel vermişti.

Oğlan bir iki adım gerilerken, Annabelle baktı. "Ona izin vermeyeceksin değil mi? Hadi ama cadılar bayramındayız, biraz korku eğlenceli olur dedim." Sırıtıyordu fakat aksine birazdan

ağlayacak gibiydi. Annabelle hiçbir Şey demeden ona bakınca çocuk yalvaran gözlerle ona bakmaya devam etti.

"O siktiğimin gözlerini ondan çek!"

Jay'in yumruğu Zach kafatasını muhtemelen çatlatmıŐtı. Oğlan ölüme kendini hazırlamıŐ olacak ki hasta gibi gülmeye başladı. "Hadi ama eğlenceliydi. Tam onu öperken, sırtımdan bıçaklanman mı, yoksa arkana baktığın o tek saniyede onu kollarından çalmam mı daha eğlenceliydi hesaplayamıyorum."

Jay, devasa bir sesle hırlayarak bu sefer onu çöp konteynı-rına fırlattı. Zach'in bedeni demir kapağa çarptıktan sonra çöpün içine düştü. İniltili sesleri kesilmeden Jay bu sefer çöpe bir tekme atıp onu yan çevirdi.

Oğlan çöplerle birlikte yerde sırtüstü yatıyordu. "Bedenini işte bu çöp kutusunda bulacaklar," dedi Jay ayağını onun boynuna bastırarak. Zach eliyle ayağını çekmeye çalıştı fakat Jay ezercesine basmaya devam ediyordu. Annabelle yanlarına fırladı ve arkadan kollarım gövdesine dolayarak başını sırtına gömdü.

"Dur."

Jay'in bedeninin kasıldığını durduğu yerden görebilmişti Dean. Marcus onların yanma hareketlenince Dean onun yanma gitti ve durmasını ikaz eden gözlerle elini koluna koydu. KarıŐması pek sağlıklı bir hareket olmazdı. Jay kendini kaybedip, bir de kızın en yakın arkadaşını öldürürse muhtemelen işler çok sikik bir hal alırdı.

"Dur," dedi Annabelle tekrar. "Ben... sorun olmaz sandım. Fakat yapamam, benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum. Özellikle bir insanın..."

Jay, yüzü morarmış Zach'e tekrar baktı ve bir iki saniye bekledikten sonra ayağım çekti. Zach öksürük krizine girdiğinde Dean artık devreye girmesi

gerektiğini anlamıştı. "Bunu ben hallederim. Bir daha kasabamın sınırına bile yaklaşamaz," dedi kendinden emin bir sesle.

O sırada Annabelle kollarım Jay'in belinden çözdü ve sırtım duvara yasladı. Bronz teni solgunlaşmıştı. "Onu şerife teslim etmek istiyorum. Şikâyetçi olacağım. Bu işi kanunlar halledebilir."

"Bu kasabanın kanunlarına çok güvenme derim," dedi Dean ama Annabelle kararlı görünüyordu. Marcus endişeli gözlerle onun yanına geldi. "Anna," diyerek yüzüne dokunmaya çalışınca Annabelle bir anda elini ittirdi. "Anna beni dinle," dedi Marcus. "Düşündüğün gibi değil, yemin ederim."

"Sen de mi beni kandırdın?" diye sordu Annabelle kan çanağı gözleriyle.

"Hayır, asla," dedi Marcus. "Her şeyi anlatacağım. Hadi ama benim, Marcus," dedi yüzünü ona doğru eğerek. "Bana güveniyorsun değil mi?"

Annabelle bir süre ona baktıktan sonra, tereddüt ederek başını aşağı yukarı salladı. İşte bu pek iyi olmamıştı. Dean'in beklediği üzere Jay elini yumruk yaptı ve başını sağa yatırdı. Konuştuğunda sesi ölüm gibiydi. "Daha sana açıklama bile yapmadan ona güveniyorsun, öyle mi?"

Annabelle, sorusuna şaşırmış gibi önce ona baktı, biraz bekledikten sonra kuru bir sesle mırıldandı. "O, hep benim yanımdaydı."

Jay, dişlerini öyle bir sıkırmıştı ki Dean bu hareketi her yaptığında sonunda ortalığın kan gölüne döndüğünü bilirdi. Siktir. Zach'i önlerinde parçalayıp, pişman olacağı bir hareket yapmadan önce Dean çocuğu yerden kaldırdı ve önüne geçerek siper aldı. Annabelle onu öldürmemesini söylerken, önünde parçalara ayırması pek güzel bir etki bırakmazdı.

Neyse ki böyle bir şeye yeltenmedi ve bir anda Ambar'ın kapısını açarak müzik sesinin dışarı dolmasına sebep oldu. Ardından içeri girip kapıyı arkasından hızla kapattı. Evet, muhtemelen kontrolünü kaybettiği için hıncım başka bir yerde çıkaracaktı. Bu durum genelde Annabelle söz konusu olduğunda daha sık yaşanmaya başlamıştı.

Dean de onlara son bir bakış attı ve çocuğu da beraberinde sürükleyerek içeri girmeye yeltenince Annabelle'in bakışlarını gördü. "Kaçmaması için tutuyorum, şerife teslim edilecek," dedi Dean. Ve çocuğu da sürükleyerek içeri girdiğinde Brandon karşısına çıktı.

"Dostum, Alexis'i arabada bulduk. Kızlar panik olmuş dürümdalar. Marcus ve Annabelle nerede?"

"Şunu tut. Sakın kaçmasına izin verme, adamları almaları için göndereceğim." Brandon daha soru sormadan Dean, Jay'in arkasından yürüdü ve onu arabasına doğru ilerlerken yakaladı. "Bence biraz sakın olmayı-"

Jay aniden dönüp yumruğunu suratına çaktı. "Pekâlâ, bunu yapmayalı uzun zaman-" dedi Dean, fakat daha lafını tamamlamadan Jay bu sefer diğer yumruğunu çenesine geçirdi. Dean çenesini ovuştururken, küfür savurdu. "Siktir, çeneme dokunmamamı söylemiş-" diyerek hırladığı sırada diğer taraftan da çenesine bir yumruk yedi. Bu yumruktan sonra daha bir şey diyemeden Jay, son hızla arabasına binip gazı kökleyerek mekânı terk etti.

Dean'in ise tek yaptığı, biraz olsun öfkesini atabilmiş olmasını umarak arkasından bakmaktı. Çünkü Jay öfkeli olduğu zamanlarda. .. işler çok sıkık bir hal alıyordu.

BÖLÜM 43

YIKILAN DUVARLAR

Bundan bir saat öncesine kadar, "Bu hayatta daha fazla ne beni şaşırtabilir ki?" diyebilirdim. Fakat şu an benimle konuşan şerif Kemp'i dinlerken şoktan beyni uyuşmuş vaziyette oturuyordum.

"Birisi Anna'yı sürükleyerek kapıdan çıkardı ve onu hırpalamaya çalıştı. Bunu görünce ben de müdahalede bulundum," diyerek kendini savundu Marcus.

Marcus'un kendini savunmasının nedeni; Zach'in bacağını kırdığı için kendisinden şikâyetçi olmasıydı. Kırık bacağını hastanede alçıya aldırırken biz de şerif departmanında ifade veriyorduk. Kendilerine inanmayacaklarım anlamış olacak ki doğaüstü şeylerden bahsetmemişti. Ve sonunda akli başına gelmiş olacak ki Jay'in adını dahi anmamıştı.

Zach, Jay'in kendisini öldürmemesi için bana yalvarırken bir an için ölmesini istediğimi hatırlayınca yine huzursuzlandım. Ben bu olamazdım. Neyse ki sonunda kendime gelmiş ve Jay'i durdurmuştum.

Aklım ona kayınca tüm bedenim tekrar buz kesti. Çekip giderken çok sinirli görünüyordu ve bundan sonra onunla ilgili beni neyin beklediğini bilmiyordum. Belki de yine benden uzaklaşacaktı. Başka bir kıza gitme ihtimali var mıydı?

Tüm bu kasvetli düşüncelerden soma işimiz bittiğinde Brandon bizi eve getirdi. Kızları ise Dean almıştı. Eve girip merdivenleri çıkarken Marcus sessizce beni takip ediyordu. Sonunda odama girdim ve o da girince hızla kapıyı kapattım.

"Bana her şeyi anlat çabuk!" diye birden kükreyince havaya sıçradı.

"Tanrım, kalbime iniyordu," diyerek elini kalbine koyduğunda korkunç bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Yüzümdeki ifadeyi görünce parmağım bana doğrulttu. "Pekâlâ, anlatacağım ama önce yüzündeki şu korkunç ifadeyi sil."

Yanıma gelip beni çekerek yatağa oturttu ve kendi de yanıma kuruldu. "Öncelikle, burada neler döndüğünü tam olarak anlayabilmiş değilim. Sana olayın kendi açımdan olan tarafım anlatacağım ama senin de bana anlatman gereken çok şey var," dedikten sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Huzursuzca kıpırdandım. Ona bas bas bağırırken işin bu tarafım düşünmemiştim tabii. "Önce senin açımdan olan tarafı dinleyelim," dediğimde başını salladı.

"Pekâlâ... Büyü güçlerimin olduğunu tam anlamıyla keşfedeli çok olmadı. Yani bende bir tuhaflık olduğunu biliyordum ama anlam veremiyordum."

Anlatmaya nasıl başlaması gerektiğine karar veremiyormuş gibi duraksadı. "Her şey sen ailenin öldüğünü duyduğunda otobüs camları patlayınca başladı. Camlar üzerine geliyordu ama bunun farkında bile değildin. Düşünebildiğim tek şey sana çarpmasım engellemekti. Keskin parçalar bir anda sana ulaşmadan görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu."

Doğru kelimeleri arıyor gibi biraz bekledi ve nefes aldı. "Daha doğrusu..[etrafımdaki her şey durdu."

"Nasıl yani?"

"Yani benim dışımdaki her şey dondu. Kaçışan insanlar, sesler, Bayan Gwen ve sen."

Aman Tanrım. "Se-sen..." Kekeleyerek konuşmaya çalıştım ama olmadı. Yataktan fırlayıp, "Yüce Tanrım," diye inledim şok içinde. "Zamanı mı durdurabiliyorsun?"

Başını onaylar biçimde aşağı yukarı salladı.

"Öyle bakmayı kes de anlatmaya devam edeyim." Kendime gelip devam etmesini istercesine ona baktım. "Her neyse. Zaman normal akışına döndüğünde parçalar sana çarpmadan yeri

boyladı. Ben de o sırada senin yanına eğildiğim için gözlerini gördüm. Gözlerin alev gibi parlıyordu," dedi ve mavi gözlerini gözlerime dikti.

"Devam et," dedim kısık sesle. "Sıra daha bana gelmedi."

Anlayışla başını salladı ve devam etti. "Sana gözlerini söylemeye çalıştığım da saçmaladığımı söyleyerek beni dalgaya aldın. Ruh halin iyi olmadığı için üzerine gitmedim ve kendi yaptığım şeyle ilgili de bir şey söylemedim. O camları patlatanın ve yeri titretenin sen olduğunu anlamıştım. İkimizde de bir sorun vardı ve nasıl açıklayacağımı bilmiyordum."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonrasında uzun süre bir şey olmadı ve ben de yaşananları düşünmeyi reddettim. Senin de dediğin gibi saçmalıktı! Fakat sonra yine garip bir durumla karşılaştım. Taylor'm en sonki yılbaşı partisinde seni havuz başında öpmeye çalıştığı anı hatırlıyor musun?"

"Bir dakika?" dedim gözlerim büyürken. "Onu sen mi yaptın?"

"O zamanlar buna anlam veremiyordum, tek bildiğim onu havuza fırlatmak istediğimdi. Ve sen onu ittirmeden havuza uçtuğunu görünce sarhoş olduğumu düşünerek bu konuyu da kendi kendime ört bas ettim."

Elini saçlarmdan geçirince, dalgalı tutamlar biraz havaya dikeldi. "Sonra sen Boston'dan taşmana kadar tuhaf bir olay yaşamadım. Fakat sonra lamba patlamaları, cam çatlamaları, eşyaların yerlerinin değişmesi gibi olaylar başladı. Artık kesinlikle delirmedişime veya hayal kurmadığıma emindim. Ne yapacağımı bilemeyerek babamla konuştum. Ama o uyuşturucu kullandığımı düşündü."

Eliyle yüzünü sıvazladı. "Babam, anlattıklarımı anneme söylemiş ve rehabilitasyona yatırılmam konusunda diretmiş. Annem anlattıklarına şaşırsa da neyse ki bana bağımlı muamelesi yapmadı. Sanırım en başta onunla konuşmalıydım. Beni tuhaf bir kadma götürdü, hani şu voodoo bebekleri olan hippie kılıklı tiplerden." Sonra yoğun bakışları gözlerime kilitlenirken

boğazını temizledi. "O kadın bir cadıydı, Anna. Ve bana bir Dewin olduğumu söyledi/

"Bir ne?"

"Dewin. Annesi cadı olup büyü güçlerine sahip olan erkek çocukları. Yani diğer bir deyişle büyücü."

Şimdi bir düşününce gerçekten hiç büyü güçlerine sahip erkek görmemiştim. Ah, bir de Dewinler mi vardı yani? Ve en yakın arkadaşım onlardan biriydi! "O zaman öz annen bir cadıydı," dedim gerçeği dillendirerek. "Peki, Gina, seni bir cadıya götürdüğüne göre o da mı..?"

Ne soracağımı anlamış gibi başım iki yana salladı. "Hayır, Gina insan. Sadece doğaüstü şeylerden haberdar ve büyüye inanıyor. En az, her sabah Türk kahvesi içtikten soma fincamnda gördüğü şekillerin geleceği gösterdiğine inandığı kadar," dediğinde gülmekten kendimi alamadım. Gina ve Hector sürekli ülke ülke dolaşırlardı ve Gina gittiği ülkelerden öğrendikleri şeyleri uygulamayı çok severdi.

"Beni götürdüğü cadı sayesinde bu dünyayı daha çok öğrendim. Güçlerimi, odaklanarak geliştirebileceğimi söyledi. Zamanı durdurabilmem, Spiritus gibi saçma sapan bir isim verilen özel yeteneğimmiş. Kendimi geliştirdim ama çok değil, hala pek iyi sayılmam."

"Şaka mı yapıyorsun? Adamların bacaklarını kırdın. Ve kahrolası zamanı durdurabiliyorsun!"

Böbürleniyor gibi göğsünü gerdi. "Pekâlâ, her konuda doğuştan harika olmak benim suçum değil."

Gözlerimi devirdim ama onun böyle bir durumu bile alaya alması, benim de rahat davranmamı sağlıyordu. "Ve gelelim hikâyenin sonuna. Doğaüstü şeyleri öğrendikten sonra senin de ne olduğunu anlamış oldum. Biliyorum, bir cadısin. Buraya geldiğimden beri bana bunu söylemeye çalıştığının farkındayım ve hiçbir şey anlamıyormuş gibi davrandığım için götün tekiyim. Ama kendini hazır hissetmeni bekliyordum."

Elimle yüzümü sıvazladım ve nefes aldım. "Marcus, ben sadece cadı değilim."

Kafası karışmış gibi bir iki saniye suratıma baktı. "Nasıl yani?" Derin bir nefes alarak, "Babam..." dediğimde kaşları daha da havalandı. "Bugün bacaklarını kırdığın kurtlar gibi bir cadı avcısıymış."

Çenesi resmen yatağıma düştü. "Sen kurda mı dönüşebiliyorsun?"

"Hayır," dedim hızla. "Yani, bilmiyorum. Henüz öyle bir şey olmadı."

Bir iki saniye daha donuk bir yüzle baktıktan sonra boğazım temizleyip sesini boğuklaştırdı. "Pekâlâ, seni düşünebildiğim tek tüylü hayvan türü

pandalar."

Yastığımı alıp suratına çarptım. "Şu durumda bile nasıl espri yapabiliyorsun?"

"Tamam tamam. Devam et," dedi ilgiyle beni dinliyormuş gibi. Sonra ona herkesin bilmediği melez hikâyesini, başımdan geçen saldırıları, laneti benim alevlendirebileceğimi ya da yok edebileceğimi anlattım.

"Tüm bunları yaşarken yanında olmalıydım. Merak etme, kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Bütün sırları artık beraber öğrenebiliriz." Ağlamamak için kendimi zor tutarak başımı salladım ve ona güvendiğimi belli edercesine gülümsedim. "Hem artık fiziksel bir aktivite gerekmeden kış tekmeleyebiliyorum," diyerek böbürlendi.

İkimiz de gülmeye başladık. Onu tanıyordum, ciddi ciddi yaşadıklarımı düşünecek ve bir çıkar yol üretmeye çalışacaktı. Ama bana asla işin dramatik boyutunu yansıtmazdı. Konuşmamız bitince Abby'yi bulmak için odamdan çıktım ama onu evde göremedim. Yine Barthram'm yanında kalıyor olmalıydı, konuşmamız yine ertesi güne kalmıştı anlaşılan. Odaya girdiğimde Marcus elinde bir kâğıt tutuyordu. Kâğıdı kaldırıp bana salladığında, kaşları ilgiyle havaya kalkmıştı. Eden'm benim yüzümü çizdiği kâğıttı bu.

"Hayranlarından çizimler mi alıyorsun?" dediğinde omuz silktim.

"Eden çizmişti."

"Eden?" diyerek sordu merakla.

"Tanışmadın ama ona bir isim taktın bile," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Sarı şeker diye bahsettiğin kişi, ultra güçlü, sevimlilikten oldukça uzak bir kurda dönüşebilen bir başavcı olur kendisi."

Parmağım şaklattı. "Ah, doğru ya. Bizi görünce kaşları çatılan Sarı Şeker! Vay be. Bir başavcı, öyle mi?"

İster istemez gülerken dolabıma yürüdüm ve kapağım açarak duştan sonra giyeceğim şeyleri almaya koyuldum. Marcus o sırada askıda duran Eden'm güz partisinde bana verdiği ceketı gördü. O ceketı geri vermeye bir türlü fırsat bulamamıştım.

"Peki, bu da mı sarı şekerin?"

Omuz silktim. "Evet, bir parti sonrası vermişti."

Yatağa oturup, parmağıyla çenesine vurmaya başladı. "Pekâlâ, bu olay melez meselesinden daha karışık. Ben daha çok sosyo-patla takıldığımı sanıyordum."

Jay'in evinden buraya apar topar gelirken giydiğim mavi kazağını çıkarıp ona salladım. İki kaşı da saçma ulaştı. "Sakın bunun da sosyopatm olduğunu söyleme."

İç çekerek yamna gittim ve yatağa oturdum. "Samrım baştan anlatmam gerekir." Sonra ona Jay'i ve Eden'ı anlattım. Marcus kıskançlık krizlerine girdi ve onlardan daha yakışıldı olduğu konusunda milyonuncu kez belirtti. Yüz ifadesi düşmüş bir şekilde aşırı tepki verince kaşlarımı kaldırdım. Parmağım yüzüme doğrulttu.

"Hey, şu kitapları okumaktan vazgeç. Arkadaşma umutsuzca âşık olan zavallı en yakın arkadaş rolünde olmayacağımı söylemişim!" dediğinde sırtıma başladım. "Ama seni kıskandığım bir gerçek," diyerek homurdandı. "Bu zamana kadar sana en yakın erkek bendim."

"Bana umutsuzca âşıksın," dedim başımı aşağı yukarı oyunbaz bir şekilde oynatıp.

"Deli oluyorum," diyerek elini kalbine koydu. "Özellikle de o uyuşuk popona."

"Pislik!" diye bağırdığımda kahkaha atarak yatağa devrildi. "Neyse. Şimdi şu iki erkek konusunda fikrimi duymak istiyor musun? Sosyopatı seçmekle doğru yapmışsın." Gözlerim irileşti. Eden'ı uygun bulacağım sanmıştım. "Neden?" dediğimde ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Adamın altındaki arabası, ancak oyuncak araba koleksiyonuma ekleyebileceğim türden. Bir Bugatti!" dediğinde gözlerimi ağır ağır kapatıp açtım. "Onunla ben bile evlenebilirim. Gerçi benden pek hoşlanmadı ama belki sen aramızı yapar-"

"Defol şuradan!" Yastığı tam ağzının ortasına vurdum. Yine yatağa devrildi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ben de birden kendimi kamımı tuta tuta gülerken bulmuştum. Marcus böy-leydi işte, zor zamanlarımda bile beni eğlendiriyordu. Sonunda ciddileşti ve biraz daha bu meseleleri konuştuk. Ona göre her şeyi zamana bırakmam gerekiyordu. Ve haklıydı. Beklemeli ve gözlemlemeliydim.

Marcus uyumak için oturma odasına gittiğinde Tim onu uyurken rahat bırakmadığı için onu odama aldım. Köpek resmen Jay'e sadık bir asker gibiydi. Duşa girip çıktıktan sonra yatağın üzerindeki Jay'in kazağına üzerime geçirdim. Gözlerim istemsizce pencereme kaydı. Demir taktırdığımdan beri odama hiç gelmemişti. Gidip pencereyi açtım ve dışarıya baktım. Şu an ne yapıyor acaba diye düşünürken başımı demirlere dayadığım sırada telefonum komodinin üzerinde çalmaya başladı.

Bay Zorba.

Ekranda yazan ismi görünce nefes alamadım. Elim titrerken bir iki saniye soluklanmaya çalıştım ve telefonu açtım. "Jay?" derken sanki miyavlamıştım. Lanet olsun!

"Annabelle, benim," dedi başka bir ses. Dean'ın sesi olduğunu anlayınca gözlerim büyüdü. "Jay, senin yanında mı?"

"Hayır, değil. Ne oldu? Telefonu neden sende?"

Dean telefonu uzaklaştırarak bir küfür savurdu ama ben gayet net duymuştum. "Tamam, sakın ol. Telefonunu Ay Işığındaki adamlardan birine vermiş. Endişelendim, bilirsin, bugün çok sinirliydi," dedi. "Düşündüm ki belki senin yanma-"

"Hayır, benim yanıma gelmedi," dedim aceleyle. Dean onu bulacağını söyleyerek telefonu kapatmaya yeltenince, "Onu bulsan da bulamasan da

beni haberdar et lütfen," diye ekledim/"Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

Kahretsin. Neredeydi bu çocuk?

Yatağa uzanıp elimde telefon, Dean'in arayıp bir haber vermesini beklerken içim ne zaman geçti bilmiyorum fakat bir ses duyunca bilincim yerine geldi. Bu sefer devasa bir gürültü çılınca yataktan fırladım ve bulanık gören gözlerimi kırıştıtararak duvara yapıştım. Timothy havlamaya başladığında neredeyse aklımı kaçıracaktım. Gürültüye küfürler eşlik etti, o sırada pencereden giren karardık silüeti görünce nabzım atmayı kesti.

Gözlerim silüetten pencereme doğru kaydığında çenem parke zemine düştü. Demirlerim... gitmişti! Başımı çevirdim ve ay ışığı yüzüne vuran şahsiyetle göz göze geldim. "Jay?"

Tuhaf bir ifadeyle bana bakarken elini saçından geçirdi. Üzerinde hala aym kıyafetleri vardı. Yakışıklı yüz hatları ay ışığının altında bile net bir şekilde seçiliyordu. Başımı çevirerek demirlere baktı.

"Sikik demirlerine elveda de."

Ses tonu uyku sersemi gibi biraz pusluydu. Şok geçirdiğim için bir iki saniye bir şey diyemedim. Tanrım bu çocuğun gerçekten hiç sınırları yoktu! Titrek adımlarla pencereye yaklaşıp aşağı baktım. Demir yerinden sökülmüş, yeri boylamıştı. "Sen manyağın tekisin," dedim şok içinde aşağıya bakarken.

Dilini damağına değdirerek bir ses çıkardı ve "Dilin fazla uzadı senin," dedi puslu sesiyle. Bana doğru bir adım attığında geriledim. Diğer adımı da attığında ayağı yatağımın köşesine takılıp sendeledi. Yere yapışmadan onu kollarından yakaladım ve ayakta tutmayı başardım.

"Sen sarhoş musun?"

"Hayır," dedi derinden gelen bir sesle.

"Aman Tanrım, sen sarhoşsun," diyerek sırtımaya başladığımda, ters bir bakış attı.

"Komik mi?"

"Ah, hem de nasıl," dedim sırtıma devam ederek. O da benim gülümsememe bakıp çatık kaşlarım düzeltti ve hafif gülümser gibi oldu. Kolu omzuma dolandığı için eli tam yüzümün dibinde sallanıyordu. Parmak boğumlarındaki kam görünce sırtışım yüzümden silindi.

"Bu kan da neyin nesi?" diye sorduğumda kendini benden kurtarıp parmaklarım oynatarak eline baktı. "Biriyle kavga mı ettin sen?"

Bu konudan sıkıldığım belli edercesine elini çekti ve ofladı. "Pardon ama elinde kanla ayakta duramayacak bir halde odamda dikiliyorsun. Sorularımdan sıkılma gibi lüksün yok. Burada ne geziyorsun? Gece gece çıkardığının gürültünün farkında mısın?"

"Bayan Işık Topu, sevgili babamla aşk yuvasında, neden gürültüden endişeleniyorsun?" diye sordu. Sonra parmağını sallayarak bir şey hatırlamış gibi, "Ah, doğru," dedi. "Sarı kafa ikiyi uyandırmış olmalıyım."

"Saçlarım açık kumral."

Bir anda ışık yanımcı Jay gözlerini kısıp bakışlarım odamın kapısında dikilen Marcus'a yöneltti. Hemen ayaklarım hareketlendi ve ikisinin arasına girdim. Marcus'a bakarak, "Marcus. Lütfen. Sorun. Çıkarma," diyerek fısıldadım ama Jay elbette beni duymuştu.

"Marcus. Lütfen. Sorun. Çıkar." Beni taklit ettikten sonra sesi tekrar boğuklaştı. "Ve o boynunu kırmam için bana bir sebep ver."

Marcus ona doğru gitmeye yeltenince gövdesinden tuttum. "O biraz sarhoş. Ben hallederim," demeye kalmadan Timothy bir anda Marcus'un üzerine atladı. Tiz bir çığlık kopararak Tim'i zapt etmeye çalıştım ama imkânsızdı. Bu köpek ne ara bu kadar büyümüştü böyle? Jay duvara dayanmış, kollarım göğsünde birleştirerek karşısındaki manzaraya eğlenen gözlerle bakıyordu. "İşte benim oğlum."

Ona çıkışacak zaman bile bulamadan Tim'i zar zor arkadaşımın üzerinden alıp azarladım. Sonra Marcus'u odadan çıkardım ve aşağı indirerek

sakinleştirmeye çalıştım. Neyse ki ona

Jay'le olan her şeyi anlatmıştım, yoksa şu an onu zapt etmesi çok zor olurdu.

"Eğer ters bir şey yapmaya kalkarsa çığlık at," diyerek beni yüzüncü kez uyardıktan sonra odama çıktım. Bu köpeği ve örnek aldığı şahsiyeti azarlama vakti gelmişti. Fakat odama girdiğim an kelimeler boğazıma dizildi.

Çünkü bay seksiliğin vücut bulmuş hali üzerini çıkarmış, çıplak ve kusursuz gövdesiyle boylu boyunca yatağıma uzanmıştı. İki kolunu da başının altında birleştirmişti ve gözleri kapalıydı. Onun göz doldurucu mükemmelliğiyle kafayı bulunca sakince soluklandım.

"Daha ne kadar orada dikilip beni izleyeceksin?"

Transtan çıkıp ona ters bir bakış attım. "Burada ne işin var? Dean her yerde seni arıyor."

Cevap vermeden olduğu pozisyonu korudu. "Bu köpeğe ne yaptıysan geri düzelt!" dedim diğer bir konuya değinerek.

"Bir şey yapmadım. Sadece bir Sullivan olarak yapması gerekeni yapıyor."

"Sullivan mı?"

"Babası ben olduğuma göre, evet, o bir Sullivan."

Hayret edercesine başımı salladım. "Onun üzerinde bir hakkın olduğunu kim söyledi? Hem kimliğinde Timothy Jefferson yazıyor," diyerek saçımı arkaya attım.

"Beraber bulduk, senin olduğu kadar benim de köpeğim. Sarı kafa ikiye nasıl saldırdığın görmedin mi? O kesinlikle bir Sullivan."

Tim, bir ona bakıyordu, bir bana. Sonunda ikimizden de sıkılmış olacak ki poposunu dönüp bir köşede uyudu. Başımı çevirdiğimde Jay gözlerini

açmış beni izliyordu. Ela gözleri yoğun bir şekilde beni tepeden tırnağa süzünce ayaklarım neredeyse jöle kıvamına gelecekti.

"Buraya gel." Elini uzatarak beni çağırdığında kalbim neremde atıyordu hiçbir fikrim yoktu. Yavaş adımlarla yatağa ilerledim ve tam ayakucuna oturdum.

"Beraber uyuma gibi bir planın varsa unutabilirsin. Madem sarhoşsun burada uyu. Ben Abby'nin odasına-" Daha lafımı ta-mamlayamadan yatakta çevik bir hareketle doğruldu ve kolunu gövdeme dolayıp beni kendine çekti. Çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kalmıştım. Sırtım onun çıplak göğsüne dayanmış vaziyetteyken, çenesini boyun girintime koydu.

"Uyurken benim kazağımı mı giyiyorsun?" Boğuk ses tonundaki şehvetli tınıyı algıladığım an yanaklarım ısınmaya başladı. "Rahat olduğu için," dedim nefes bile almadan konuşarak. Yanağım yanağıma sürtüp boyun girintime daha çok sokuldu. "Çok güzel görünüyorsun."

Sakin ol. Sakin ol. O çok iyi bir aktör sadece. Yelkenleri suya indirme!

"Ah, evet, sen kesinlikle sarhoşsun," dediğimde aniden beni kendine döndürdü ve kısık gözleriyle yüzüme baktı. Kahretsin, bu çocuk her haliyle nasıl bu kadar çekici olabiliyordu?

"Sarhoş olmamın bu söylediğimle ne ilgisi var?" diye sorduğunda umursamaz görünmeye çalışarak dudak büktüm.

"Böyle sözleri ayık kafayla söylemediğin için olabilir."

"Sana güzel olduğunu hep söylüyorum." Gözleri bükülü dudaklarıma takılınca yutkundum.

"Hayır, söylemiyorsun."

"O zaman şimdi söylüyorum. Çok güzelsin," derken yoğun bir şekilde aksanlı konuşmuştu. Kalbim deli gibi atarken neredeyse eriyey- Bir dakika. Aksanlı mı? Jay'in neden bir aksam vardı ki?

"Bu aksan da neyin nesi?"

"Yine mi?" diye homurdanıp başını yastığa yasladı. Kaşlarını ilgiyle havaya kalkmış halde ona bakıyordum. "Fazla içtiğimde hep ortaya çıkıyor."

Kaşlarını daha da havalandı. "Devam et," dedim sebebini merak ederek.

"Annem İrlandalıydı," dediğinde ağzım hiç de hoş olmayacak bir şekilde açılmışken ona bakakaldım. Sarhoşken ortaya çıkan bir İrlanda aksam vardı! Ve kelimeler o kadar güzel geliyordu ki kulağıma, aksan bile ona yakışıyordu. Tamam, daha hakkında bilmediğim ne gibi şeyler vardı acaba?

Annesi hakkında konuşup konuşmamam gerektiğinden emin olamayarak afalladığımda, "Konusunu açma," diyerek düşüncelerimin önüne duvar ördü. Dediğini yaparak sessizliğini korudum, o da gözleri kapalı halde bana doğru dönük yatıyordu. Kusursuz yüz hatları inceleme fırsatı bulduğum için içten içe minnet ediyordum.

"O, ne zamandır senin yanında?" diye sordu birden. Gözleri hala kapalıydı.

Marcus'tan bahsettiğini anlayınca güven meselesini hala kafasına taktığını anladım. "On bir yaşından beri," dediğimde gözlerini yavaşça açıp, yeşil ve kahverenginin mükemmel uyumuna bir kez daha şahit olmamı sağladı.

"Çok şanslı."

"Güven meselesi yüzünden diyorsan-" Devam etmeme izin vermeden doğruldu ve ayaklarını yataktan sarkıttı.

"Ben de senin yerinde olsam, bana güvenmezdim," dedi dirseklerini dizine dayayarak. Şaşkın şaşkın bakakaldım. Şimdi de beni mi haklı buluyordu?

O sırada sırtında, bıçaklandığı yere yapıştırılmış bandajı gördüm. "Sırtın..." dedim doğrulup arkasına yaklaşarak. "Şifacıya mı yaptırdın? Doğru şekilde yapıldı mı?"

"Sorun yok," dedi huzursuz bir ses tonuyla. "Biraz geç iyileşen bir zehir kullanmışlar."

Gözlerim babaminkiyle aym olan dövmesine kaydığında boğazımda kocaman bir yumru belirdi. Zorla yutkunup ayağa kalktım ve önüne

dikildim. "Konuş benimle."

"Ne?" dedi aklı karışmış gibi suratıma bakarak.

"Bana bizimle ilgili her şeyi anlat. Neyin yalan, neyin doğru olduğunu bilmek istiyorum."

Yüzüme bakmaya devam ettikten soma elini bana uzattı ve beni kendine çekti. Dudaklarım dudaklarına değdirdiğinde aklım başımdan tamamen gitmişti. Beni derin bir şekilde öptükten sonra geri çekildi. "İşte bu gerçek."

Tek bir dokunuşu, tüm savunma duvarlarımı yıkıyordu. Elimi tutup çıplak göğsünün üzerine koyduğunda hızla atan kalbini hissettim. "Bu da gerçek," diyerek fısıldadı.

Kalbi hızlı atıyordu. Benim için... Tanrım.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yan onun üzerinde, yarı ayaktayken olağanüstü güzellikteki gözlerine baktım. Ve o anda düşünmeyi bırakıp içimden geleni yaptım. Onu öptüm.

Yakıcı bir özlem hissi içimi kavururken dudaklarım kendi himayem altına alarak onu yatağıma ittirdiğimde, elleri kalçalarımı kavradı. Bir elimi yatağa koyup üzerine eğildim, boğuk bir inilti çıkardı ve parmakları kalçalarımın sırtına doğru yol çizdi. Dili devreye girdiğinde benim de boğazımdan kaçan inilti onu daha da tahrik etmiş olacak ki kazağı sıyırp üzerimden çıkardı.

Her zamanki gibi banyodan çıktıktan sonra sütyen takma-mıştım ve bir an donakaldım. Jay bunu pek umursamadı ve "Devam et," diye fısıldayıp beni tekrar üzerine çekti. Çıplak göğüslerim onunkilere yapıştığında ikimiz de kesik bir nefes aldık.

"Bir daha..." Dudaklarım boynuma bastırdı. "Ellerimden kayıp gitmene izin veremem," dediğinde kalbim bir an gerçekten patlayacak sandım. Zach'in beni onun kollarından çekip kaçırmasının, canım düşündüğümünden daha çok sıkıttığımı anlamıştım. Altımdaki taytı da yok etmek için elleri taytı sıyırmaya başladığında elimle onu durdurdum.

Jay ela gözlerini yüzüme dikti. Bir süre öylece birbirimize baktık. Ardmdan yavaşça elini çekti ve belime yerleştirip gözlerini kapattı. "Pekâlâ. Sakinim."

Güler gibi bir ses çıkarınca kirpiklerini aralayıp kısık duran ela gözleriyle bana baktı. O sırada komodinde telefonum titremeye başlamıştı. Dean ararsa diye sesini sonuna kadar açmışım. Bir anda sıçrayınca Jay başını yastığa bastırdı ve gözlerini kapatarak küfür savurdu. "Siktiğimin aletini sırf bu yüzden yammda getirmedim fakat bu lanet her şekilde peşimizi bırakmıyor."

Yuvarlanarak telefonu almaya çalıştığım sırada artık açık açık gülüyordum. Muhtemelen arayan Dean'di. Jay benden önce

davranıp telefonu kaptı. Ekрана baktığında kaşları havalandı ve bana baktı. Gözlerini benden hiç kaçırmadan telefonu açarak, "Sorun yok, Belle'in evindeyim," deyip telefonu kapattı. Hala bacaklarım iki yana açık şekilde üzerindeyken bir anda beni yana devirerek üzerime çıktı. "Bay Zorba öyle mi?"

Ups. Gözlerimi kırptırdım. "İlk tanıştığımız sıralar kaydetmişim," dediğimde dudaklarıma yaklaştı.

"İlk izlenimin zorba olduğum muydu?"

"Bir çocuğu sıkıştırıyordun, ne düşünebilirdim?" diye sordum.

"O zaman sanırım ben de seni Bayan Meraklı diye kaydetmeliyim."

"Hey! Sizi dinlemiyordum, sadece oradan geçiyordum."

İkimiz de gülmeye başladık. "İskelede üzerine bilerek düştüm," dedi bir anda. Ağzım bir karış açıldı.

"Amacını sorabilir miyim?"

"Yüzünü incelemek istiyordum, sen de beni çekince fırsatı değerlendireyim dedim."

Hayret eder gibi başımı sallayarak, "İnanılmazsın," dediğimde kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Hala sarhoşluğunun izleri vardı. Yanıma uzanıp beni kollarının arasına çektiğinde çıplak vücutlarımız birbirlerine yapıştılar. Ama nedense utanma duygum tamamen yok olmuştu. Onunla bu halde olmak bana doğal geliyordu. "Uzun zamandır uyuyamıyordum," diyerek başımı boynuma gömdü. "Şimdi uyuyabilirim."

Ben de gözlerimi kapattım ve uzun zamandır ilk defa rahat bir uykuya kucak açtım. Hala birikmiş sorular ve cevaplar vardı ama bu gece sıradan bir genç kız olarak, âşık olduğum oğlanın kollarında uyumak istiyordum.

Âşık olduğun mu? Ona âşık olman çok tehlike- diye araya girdi, mantıklı Anna, fakat lafım tamamlamadan onu susturdum.

Kes sesini, Anna!

Arsız Belle, sinsi sinsi Anna'ya gülüyordu. Çünkü bu gece, onun gecesiydi.

Kolumu yanıma uzattığımda hissettiğim boşlukla gözlerimi açtım. Jay, yoktu. Kalacağına zaten düşünmüyordum ama yine de bir kere olsun ben uyanmadan gitmese olmuyor muydu sanki? Yataktan kalkıp yere düşmüş kazağı aldım ve üzerime geçirdim. O sırada masamın üzerindeki yırtık kâğıt dikkatimi çekti. Koşarak masaya gidip kâğıtların bir kısmını birleştirdim.

Tanrım! Jay, Eden'm çizdiği resmi parçalara ayırmıştı!

Öfkeyle solurken hepsini toplayıp, çekmecemden saat kutumu çıkardım ve içine doluşturdum. Yapıştırarak da olsa birleştirecektim. Moralsiz bir suratla aşağı indiğimde... Tanrım, Tanrım, Tanrım...

Jay, mutfak tezgâhının yanındaydı, buna zaten şok olmuştum. Ama beni daha çok şoka sokan şey, elinde metal kısmı parlayan ekmek bıçağı olmuştu. Bıçakla beraber masanın köşesinde dikilen Marcus'a baktığım görünce tiz bir çığlık koparıp aşağı uçtum.

"Durun! Ne yapıyorsunuz?"

Jay, kaşlarını kaldırarak bana baktığında Marcus da tuhaf bir ifadeyle beni süzüyordu. "Onu doğrayacak mıydın?" diyerek dehşet içinde Jay'e çıkıştığında kaşlarım daha çok kaldırdı.

"Evet."

"Sana inanamıyorum!" Hayretle ona bakıyordum.

"Ekmeği doğranmamış mı seviyorsun?"

Sorduğu soruyla beraber ağzım biraz aralandı. Gözlerimi Marcus'a çevirdiğimde parmaklarım dudaklarına bastırmış gül-memeye çalışıyor gibiydi. Bakışlarım bu sefer de Jay'in önünde duran ekmek tahtasına odaklandı. "Ah," dedim benimle dalga geçen Marcus'a kötü bir bakış atarak. "Doğranmış severim. Yani, devam et."

Hem burada kalmıştı hem de Marcus'la beraber kahvaltı mı hazırlıyordu? Afallamış bir halde masaya oturdum. Dolaptan bir şeyler çıkarıp masaya yerleştiren Marcus'u ve ekmek doğrayan Jay'i izlemeye başladım. Hala rüyada mıydım acaba?

"Eden'm çizdiği resmi neden yırttın? Özel eşyalara saygı yok mu senin?"

"Yok," dedi ve bana bakmadan bıçağı ekmek tahtasına sert bir şekilde bastırdı.

"Ama olması gereki-" Lafımı tamamlayamadan kapı çalmca ayağa kalkıp kapıyı açtım. Şerif Kemp ve başka bir polis karşıma çıktı.

"Bayan Jefferson," diyerek selam verdi. "Bay Lawford burada mı?"

O sırada Marcus ve Jay kapıya gelmişti bile. "Evet, buradayım," dedi soran gözlerle.

"Zach O'connor, kayıp. Gece saatlerinde hastaneden ayrılmış ve o saatten beri de haber alınamıyor," dediğinde öylece kalakaldım. "Bayan Jefferson ve Bay Lawford bizimle tekrar şerif departmanına geliyorsunuz."

Şerif gözlerini Jay'e yöneltince ben de ister istemez ona baktım. O da ela gözlerini bana çevirdiğinde aklıma gelen düşünceyle vücudum buz kesti.

Gece geldiğinde eline bulaşan kan, Zach'in kanı mıydı?

BÖLÜM 44

KAYIP

Yedi, sekiz, dokuz... Nabzım geçen saniyelerle eş zamanlı atarken gözlerimi Jay'in gözlerinden çekemiyordum.

"Bay Sullivan? Sizi burada görmeyi beklemiyordum." Şerif Kemp, bir anda Jay ile aramızda süregelen on saniyelik bakışmayı bozdu. Gözlerimi ondan kaçırıp adama çevirdiğimde, Jay'e soran gözlerle baktığını gördüm. Ah, Sullivanların ünü düşündüğümde de fazlaydı.

Gerçi neden şaşıryordum ki? Barthram Sullivan tüm kasabanın sahibi bile olabilirdi.

Tekrar Jay'e döndüğümde benim şüpheli tavrımı fark etmiş olacak ki ela gözleri kararmıştı. Başım hafifçe yana yatırdı ve tüylerimi ürpertecek bir bakış attı. Tamam, yine ona olan güvensiz hallerimden hoşlanmadığı belliydi. Ama ne yapayım? Gece sarhoştı, sinirliydi ve elinde kan vardı!

Şerif onunla konuşunca hiç acele etmeden gözlerini benden çekti ve adama çevirdi.

"Şerif Kemp," dedi başımı hafifçe selam verir gibi eğerek. "Ben de sizi kız arkadaşımın kapısında görmeyi beklemiyordum."

Ses tonu oldukça sakin ve kendinden emin bir tonda- Bir dakika?

Ne? Nee? Neee? Kız arkadaşım mı?

Kendi tükürüğüm boğazıma kaçmca bir anda öksürük krizine girdim. Marcus sırtıma vuruyor, aym zamanda sözde kız arkadaş kendisiymiş gibi şaşkın bakışlar atıyordu. Şerif Kemp, ilgili bir şekilde kaşlarım kaldırdı. "Soruşturma için Bayan Jefferson'm ifadesini tekrar gözden geçirmeliyiz. Belki şok anında verdiği

ifadede atladığı bazı ayrıntıları hatırlamış olabilir. Şu anda edinebileceğimiz her bilgi çok önemli."

"O zaman benim de ifademi alsamz iyi olur. Sonradan dâhil olsam da, olayın bir kısmını görmüş bulunuyorum," dedi Jay.

Şerif kaşlarını kaldırdı. "Sizin varlığınızdaki kimse bahsetmemiştir."

"Şikâyetçi olan biziz, tehlikeli taraf karşısı. Yoksa olay anında orada olmam bizi tehlikeli taraf mı yapıyor?"

Jay'ın söylediği şeyle beraber adam gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Kız arkadaşımın başına gelenlere sinirlendiğinizi anlıyorum, lâkin Zach O'connor'm bu olayın ardından kaybolması sebebiyle mecburen ifadelerinizi tekrar gözden geçirmeliyiz."

Jay, "Anlıyorum," dedi ve keskin gözlerle şerife baktı. "Tekrar aym şeylerin yaşanmasını ben de istemem, bulabildiğiniz en kısa sürede onu bulun." Şerife o kadar tedirgin edici bir gülümseme attı ki adam gerginlikten patlayacak gibiydi.

"O halde ifadelerinizi vermeniz için-"

Jay bir anda, "Gördüğünüz gibi hazırlanması gerekiyor. Yarım saate departmanda oluruz," diyerek şerifin lafını kestiğinde nefesini tutup bekledim. Tanrım, adam kelepçeleri takıp bizi polis arabasına tıkabilirdi!

Bir iki saniye Jay'e baktıktan sonra sıkıntılı bir şekilde başını eğdi ve yanındaki polise takip etmesini işaret ederek arabasına doğru ilerledi. Jay kapıyı kapatınca Marcus ve ben bön bön ona baktık.

"Bu da neydi?" dedi Marcus. "Önce seni kaçırmaya çalışan ibnenin arkadaşları bunu görünce kaçtı. Şimdi de bir şerifi neredeyse gerginlikten patlatıyordu. Tanrım, Anna, kim bu?" Parmağıyla Jay'i gösterirken bana bakıyordu.

Ah, sevgili arkadaşım. O bir Sullivan.

Jay, bana "Hazırlanmayacak mısınız?" diye sordu. Birkaç saniye hareket edemedim. Sonunda Marcus'a, "Biraz bekle," dedim ve Jay ile birlikte merdivenleri tırmanmaya başladım.

Önden odaya girdiğimde Jay'ın nefesini ensemden hissedince neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir parmağıyla omzumdaki

saçımı geriye doğru çekti ve boynumu açığa çıkardı. Dudakları kulağıma değince bacaklarım bir depremin etkisinde gibi sallanmaya başlamıştı.

"Ne kadar gözlerindeki o güvensiz parıltıyı yok etmeye çalışsam da başarılı olamıyorum."

Parmağını boynumdan gerdanıma doğru götürmeye başladığında kesik bir nefes aldım. "Yanıma gelmeden önce neredeydin? Elinde neden kan vardı?" diye sordum sesimi normal tutmaya çalışarak.

"O piçin kam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemeyince parmağım çekti. Arkamdan hareketlenerek önüme geçtiğinde gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. "Eğer kanını akıtacak olsaydım bunu ayağımın altında debelenirken yapardım. Ve inan bana her anımdan çok büyük bir zevk alırdım."

Ben öylece ona bakarken dudaklarına baktı, ardmdan gözleri tekrar gözlerime tırmandı. "Canını almaya yemin etmeme rağmen sırf sen yaşamasım istediğin için onu bıraktım," dediğinde kalbim bir anda tekledi. Bakışlarını yukarı doğru kaldırdığı eline götürdü ve parmak boğumlarını inceledi. "Ve son olarak, kan bana aitti. Önüme gelen her sert cisme vurdum ve hiçbiri de canlı değildi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Jay, birine zarar vermemeni isterken kendine zarar vermeni kastetmiyordum."

"Sinirimi yatıştırmam gerekiyordu," dedi umursamaz bir tavırla.

"Belki de şiddet içermeyen daha başka yöntemler denemelisin," dedikten sonra elimle yüzümü sıvazladım. "Ona ne olmuş olabilir?"

"Umarım leşi bir yerlerde çürüyordun"

"Öyle söyleme." Yüzüm dehşetle sarsılmıştı.

"Sana bir daha yaklaşırsa zaten ölümü benim elimden olur. Bu sefer onu sen bile kurtaramazsın," dediğinde huzursuzca kıpırdandım. Bir daha aynı şeyleri yaşamak istemiyordum, kimsenin benim yüzümden ölmesini hiç istemiyordum!

O sırada birden aklım bambaşka bir yere kaydı.

"Şerife neden benim için kız arkadaşım dedin?" Bunu dillendirmekle hiçbir şey olmamış gibi davranmak arasmda kalsam da sonunda ilk şıkkı seçmiştim. Aramızdaki ilişkinin boyutunu duymaya ihtiyacım vardı.

Ilık nefesi dudaklarıma çarparken, "Ne demeliydim?" diye sordu fısıldar gibi bir sesle. Hipnoz olmuş gibi dudaklarına bakarken kendime görünmez bir tokat attım.

"Senin böyle tabirlerle aranın iyi olmadığını sanıyordum."

"Değildi ama artık sen varsın. Aramı iyi tutabilirim."

Karnımdaki kelebekler ejderha olup içimi yakmaya başladı. "Yani şimdi sen, ilişkimize bir isim mi veriyorsun?"

"Bana ait olduğunu söylemenin bir yolu da buysa eğer, evet." Tanrım, Tanrım, Tanrım... Nefes al! Hadi kızım, nefes al!

Yüzüme salak saçma bir sırıtış eklememeye özen göstererek dudaklarımı büktüm. "Erkek arkadaş olmanın sorumluluklarını biliyor musun?"

Bir anda elini belime koyup bedenimi bedenine bastırınca kesik bir nefes aldım. "En azmdan birkaç tanesini biliyorum," derken sesinde sinsi bir tını vardı. Elimini göğüslerine koyup onu ittirdim fakat sadece başımı geriye doğru çekmekle yetindi. "Seni affettiğimi de kim söyledi?" diye sorarken çok kontrollü ve akıllı başmda görünmüştüm. İçimden kendi kendimi ağır ağır alkışladım.

Jay, yüzüne hınzır bir gülümseme yerleştirdi. "Güne gözlerimi portakallarınla açtım, Belle. Bence affetmiş görünüyorsun."

Eğer şu an birisi fotoğrafımı çekseydi, kızarıp bozardığım için muhtemelen bir pancara benziyor olurdu. "Nigell olsa seninle gurur duyardı," diyerek umursamaz görünmeye çalıştım ama yanaklarım fırın gibi yanıyordu. Jay, bu sefer de dişlerini göstererek sırtımaya başladı. Çok yakınımda olduğu için köpek dişinin diğerlerine oranla biraz daha uzun olduğunu gördüm. Gülerken çok seksi görünüyordu. Lanet olası hormonlar.

"Biraz acele etseniz diyorum!"

Marcus'un kapı ardından bağırdığım duyunca yerimde hopladım. Jay'i kıskandığım biliyordum, dediği gibi bu zamana kadar bana en yakın erkek hep kendisi olmuştu. Ama yine de bu

duruma düşündüğümünden daha çabuk alışmış gibiydi. Jay, kapıya baktı. Ah, acaba o ne zaman Marcus'la olan ilişkiye alışacaktı?

"Biraz daha geç gelseydin ekmeği değil, onu doğrayacak-tım." Dediğini duyunca ağzım bir karış açıldı ve dehşet içinde ona baktım. "Şu yüz ifadene hastayım," derken oldukça eğleniyor görünüyordu. Tanrım, resmen beni dehşete düşürmekten katıksız bir zevk alıyordu!

"Hadi hazırlan," deyip yatağıma uzanıp sırtını başlığa yasladığında kaşlarımı kaldırdım. "Pardon ama dışarı çıkmayacak mısın?"

"Göreceğimi zaten gördüm," diyerek vücudumu süzdüğünde utançtan büzüşmek üzereydim. "Karşımda giyinebilirsin."

"Henüz her şeyi görmüş sayılmazsın."

Söylediğim şeyin farkına varınca midemdeki ejderhalar nefeslerini tutarak intihar etti. Kahretsin söyledığım şeyin anlamı benim boyumu aşıyordu! Göz göze gelince yavaşça yutkundum ve toparlayacak cümleler aramaya başladım. Jay, önce donmuş görünse de sonra şeytani bir şekilde hafifçe gülümsedi.

"Henüz," dedi.

Tanrım, sen aklımı ve irademi koru.

Dolaptan giyeceğim şeyleri alıp banyoya doğru ilerledim. Jay yataktan hafifçe doğrulup bana dik dik baktı ama ona saçımı savurup banyoya girdim. Zaten varlığı aklımı bulandırıyor, en azından üzerimi değiştirirken rahat etmek istiyordum.

Banyodan çıktığımda Jay hala yataktaydı. Telefonumla uğraştığım görünce hızla yanma gidip elinden kaptım. "Sana özele saygı göstermeyi öğretmem gerekiyor!"

Beni pek umursamadı, ağır bir hareketle yataktan kalkarak benden önde ilerleyip odadan çıktı. Hemen telefonu açıp Eden'ı silmiş mi diye rehber baktım. Silmemiştir.

Öyleyse ne yapıyordu bu çocuk?

Bu soruyu düşünürken gereğinden uzun telefona bakmıştım. Ardından Marcus ve Jay'i yalnız bırakmamın pek sağlıklı olmayacağını hatırlayıp koşar adım evden çıktım. Ve aynen düşündüğüm gibi ikisi de karşılıklı durmuş bir konuda diretiyordu.

Konu şuydu; Marcus, arabası Hulk'la gitmeye karar vermişti, Jay de kendi arabasıyla.

Marcus ona meydan okuyan bir bakış attı. "Anna, benimle geliyor."

"Belle, benimle geliyor," dedi Jay.

Kafam pinpon topu gibi bir ona bir diğerine dönerken derin bir nefes aldım. "Kesin şunu."

"Bugatti'yi ben kullanırsam, sorun yok."

Jay, Marcus'un talep ettiği şeyi duyunca sanki kendisine ilam aşk etmiş gibi bir ifadeyle ona baktı. "Hayal âleminde yaşamaya devam et."

"O zaman üçümüz de Hulk'la gideriz," dediğinde Marc, Jay'in bakışları bir anda bana takıldı. Yüzüme yerleştirdiğim rica dolu gülümsememi anlamış olacak ki, "Hayır," derken sesi ikaz doluydu. Dudaklarımı hafifçe kıvrıp gözlerimi ağır ağır kırıp açtım.

Jay yüzüme öldürücü bir bakış attı, ardından Marcus'un arabasına doğru yürümeye başladı. Marcus bana sırtarak öpücük gönderdi. Neyse ki Jay'in arkası dönüktü de bu hareketi görmemişti. Yoksa Bugatti'yle Marcus'un üzerinden geçerdi.

"Seni öldürme planları yapıyor," diye fısıldadım ona doğru.

"Biliyorum," dedi ve bu durumdan eğlendiğini belli edencesine sırtarak arabasının şoför koltuğuna oturdu. Jay de yolcu koltuğunda sinirlerini yatıştırmaya çalışıyor gibi dirseğini cama dayamış, parmaklarını dudaklarında gezindiriyordu.

Arkaya kuruldum ve hayatımdaki en önemli iki erkeğe baktım. Marcus ve Jay... Harika bir manzaraydı.

Yola çıkalı beş dakika olmuşken, "Jay, radyoyu açar mısın?" diyerek ölüm sessizliğini bozmaya çalıştım. Bana doğru hafifçe dönüp sanki ona küfredtiğim gibi ters bir bakış attığında sevimli sevimli gülümsedim. Bu her dediğimi yapan Jay ne zaman kaybolacak bilmediğim için olabildiğince bu halinin tadım çıkarıyordum.

I'm Never Gonna Dance Again şarkısı arabayı doldurunca, Marcus kahkaha attı. Neye güldüğünü anladığım için içimden küfür savurdum.

"On üçüncü doğum günümde bana bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Ah, hayır. Dünden beri anladığım en iyi şey şuydu: Jay, Marcus'u sadece erkek olduğu için değil, çok uzun zamandır yanımda olduğu için daha çok kıskanıyordu. Hemen yan profiline baktığımda, çenesinin kasıldığını gördüm. Karşısında akıp giden yola duygusuzca bakıyordu.

"Evet ve sen de ben söylerken Judith ile dans etmiştin," diyerek gülümsedim. Rahat davranmaya çalışıyordum ama lafı uzatmamamız gerektiğinin de farkındaydım. Marcus, dikiz aynasından bana pis pis sıırttı.

Seni sinsi şeytani Sırf kendisi kızlarla takılırken ben de onunla böyle uğraştığım için benden intikam alıyordu! Hikâyenin devamında Judith'le

dans ettiği için kıskanıp, pastasını bozduğumu söyleyeceğini anlayınca hemen atladım. "Şarkının sesini a da dinleyelim."

O sırada bir anda arabada bir sessizlik oldu. Jay, radyoyu kapatmıştı. "Şuradan sağa dn, ardmdan ilk yol ayrımından sola," dedi düz bir sesle Marcus'a.

Kesinlikle bir daha onun yanında gemiştten konuşmamalıydık. Marcus, onun müziği kapatmasını pek umursamadı ve dediğini yaptı. Oldukça sessiz geçen beş dakikadan sonra şerif departmanına geldik.

"Güzel yolculuktu, ahbap," dedi Marcus ve hepimiz aşağı indik.

Ah, evet, çok güzel bir yolculuktu.

Ah, neden bu işi kanunların çözmesini istemiştim ki sanki. Her şey daha da karışmıştı.

Marcus yine olayı aym şekilde anlattı, ben de ifademe Jay'in geldiği kısmı biraz daha yumuşatarak ekledim. İfademe göre; tek yaptığı Zach'e yardım etmeye çalışan oğlanları korkutup kaırmaktı. Zach'i öldürmeye çalıştığı kısmı hepimiz hafızalarımızın derinliklerine gmmştk.

"Pekâlâ, artık gidebilirsiniz. Bir gelişme olursa size bildiririz," dedi şerif Kemp. Marcus ve ben ayağa kalktığımızda Jay

hala rahat bir şekilde sandalyede oturuyordu. "Bir şeyi merak ediyorum," dediğinde şerif kaşlarını çattı. "Bacağı kırık bir insan, kapısında polisler varken hastaneden nasıl kaçıyor, bunu açıklayabilir misiniz?"

Tanrım, sanki sorguyu yapan şerif değil de Jay gibiydi. Sorduğu soruyla beraber adam eliyle ensesini ovuşturdu. "Kameralar onun hastaneden çıktığı saati kapsamıyor, bir çeşit kesintiye uğramış. Kapıdaki iki polisimiz ise bayıltılmış," dedi ve boğazım temizledi. "ncelikli olarak kaçtı mı, yoksa kaçırıldı mı bunu çözmeye çalışıyoruz."

Huzursuzluğum daha da artmıştı. Zach'in başı dertte miydi? Yoksa benim başıma tekrar dert olur muydu? Bu iki soru birbirlerine çarpıp duruyor ve

tüm t  ylerimi   rpertiyordu.

Jay adamın daha fazla   zerine gitmeden başım ağır ağır salladı ve sandalyeden kalktı. Başım eğerek hafifçe selam verdikten soma beni belimden tutup dışarı doğru ittirdi. Sonunda kendime gelince odadan hızla  ıktım.

"Sence kaçtı mı, kaçırıldı mı?" dedi Marcus, Jay'e.

Jay, bir sonuca hala varamamı  gibi ydi. "Bu i i bunlara bırakırsak çözülmesi zaman alır. Ara tıraca ım."

Ardmdan hepimiz departmandan çıktık ve yola koyulduk. Yol boyunca hepimiz sessizdik, aklımız Zach'in kayıp oluşuyla ilgili sorularla doluydu. Eve geldiğimizde Marcus arabadan indi ve benden önce eve doğru yürümeye ba ladı. O inince, "Kahvaltı yapmadık, istersen bir şeyler yemek için gelebilirsin," -dedim Jay'e. .—

Arka koltukta oturdu um için bedenini biraz yana doğru döndürdü. "Yapmam gereken birkaç i im var."

"Peki," dedim ve kendimi zorla g l msettim. "Sonra g r   r z."

 nmeye yeltenince Jay bir anda bana uzanarak bile imi yakaladı. Kalbim şiddetle gümbürderken ne yapt ım anlayama çalışarak ona baktım. Elini yana ıma koyup yüzümü ona yakla tırdı ve dudaklarımdan öptü. Dudaklarının mükemmel tadım aldı ımda eriyip gidiyordum. Kısa ama derin bir şekilde öptükten sonra geri çekildi. " imdi gidebilirsin," dedi fısıldayarak.

Elim kapı kulpunu kavrarken hafifçe titremi ti. Jay'in bunu fark etmemiş olmasını dileyerek arabadan indim ve bize kısık gözlerle bakan Marcus'un yanına geldim. Jay kendi arabasına geçtiğinde Marc da kapısının kilidine bastı ve bana döndü.

"Gözümün önünde yiyi ti iniz için teşekkürler." Yapmacık bir şekilde gülüyordu. "Ve  u saçma surat ifaden uzun bir süre gözümün önünden gitmeyecek."

Ona gözlerimi devirip kapıyı açtığımda yapmacık gülümsemesini silip somurtarak içeri girdi. Eve girdiğimizde Abigail'in yukarıda olduğunu fark etmiştim, bu da biraz önceki yaşananların izini sildi.

"Onunla konuşacağım şeyler var. Sen burada kal," dedim Marcus'a. Başım onaylar gibi eğdiğinde hemen yukarı kata çıktım ve Abby'nin odasının önüne gelip kapıyı çaldım.

"Abby?"

"Gel, karamelim," diye seslendi kapımın ardından. İçeri girdiğimde eşyalarım çekmeceye katlamakla meşguldü. "Seni bir türlü uygun bir zamanda yakalayamadım ama konuşmamız gereken çok önemli şeyler var," dediğimde gülümsedi.

"Tabii tatlım, nedir o?"

"Babamın bir avcı olduğunu biliyor muydun?" diye sordum aniden. Artık lafı dolandıracak tahammülüm yoktu. Abby'nin kıyafet katlayan elleri durdu. Parlak mavi gözleriyle donuk bir şekilde bana döndüğünde bunun cevabının evet olduğunu anlamıştım. Geriye doğru bir adım atarken kalbim gümbürdüyordu.

"Kahrolası bir melez olduğumu biliyor muydun?" diye kükrediğimde Abby'nin gözleri büyüdü. Ona bağışlamak istemiyordum ama elimde değildi. Cevap vermeyince sinirle solurken söyleyeceklerimi sıraladım. "Bu kasabaya gelme fikrin nereden çıktı? Dorchalarm beni aradığım ve burada avcılar olduğu için geldiğimizi söylemiştin. Bu hikâyede eksik parçalar var."

Abby bir süre daha bana baktıktan sonra yatağa oturdu, sonra eliyle yanma vurarak bana da oturmamı işaret etti. Oturdum ve anlatmasını bekleyen gözlerle yüzüne baktım.

"Sana annenle tanışma hikâyemizi hiç anlatmadım," dediğinde tuhaf bir yüz ifadesiyle onu dinlerken neler anlatacağım

deli gibi merak ediyordum. "Hikâyemiz Worcester'da başladı." Annemin, çocukluğunu Worcester'da geçirdiğini biliyordum.

"Ortaokulda annenle aym okulda okuyorduk. Ortalıkta bir sapığm dolaştığına dair haberler yayılmıştı, fakat ben güçlerim olduğu için kendimi koruyabileceğimi biliyordum, bu yüzden haberden etkilenmemiştim," dedi ve kızıl kestane saçlarım kulağının arkasına sıkıştırdı. Eli hafifçe titreyince kaşlarımı çattım. Tanışmalarına çok güzel bir şeyin sebep olmadığı belliydi. "Tek başıma okuldan çıktığım bir gün sözü edilen o sapık yolumu kesti."

Gözlerim hafifçe büyürken, dehşetle soludum. "Sana bir şey mi yaptı?"

Abby, bir tepki vermeden anlatmaya devam etti. "Daha ne olduğunu anlayamadan beni ara sokağa çektiğinde güçlerimi kullanmak istedim fakat kilitlenmişim. Her ne kadar bir nemf olsam da daha on dört yaşmda bir kızdım," dediğinde kalbim acıdı. Böyle hasta ruhlu insanlar yaşamamalıydı.

"Ve hayır karamelim, bana bir şey yapmadı. Çünkü artık benim için her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, o geldi," dedi yutkunarak. "Annen, Hilda."

Gözlerini tavana dikerken ağlamamak için çabaladığını anlamıştım. İster istemez elini tutup sıktım. Abby elime bakıp burukça gülümsedi ve anlatmaya devam etti. "Adamı büyüyle sayısız kere duvara çarptı ve bayılmasına sebep oldu. Hilda benim hayatımı kurtardı, Annabelle. Benimle yaşıt olmasına rağmen nasıl cesur ve kararlı durduğunu görmem lazımdı."

Annemin bu yönlerini duymak bana iyi mi geliyordu, yoksa acımı mı tazeliyordu bilemiyordum.

"Ondan sonra çok iyi dost olduk. Annesi ölmüştü, babası ile yaşıyordu. Bir gün Hiddenfield'a taşındılar ve Hilda'yla ayrı düştük. Yine de bağımız asla kopmadı. Babasının öldüğünü haber vermek için beni aradı. Ardından bir süre ondan haber alamadım. Ta ki Boston'a taşındığım söyleyerek bana tekrar ulaşana kadar. Ve bir çocuk sahibi olduğunu da söyledi."

"Peki, sonra?" dedim tekrar durgunlaşırken.

"Sonrasında ara ara haberleşmeye devam ettik. Bana senin fotoğraflarını atardı."

"Bana da senin fotoğraflarını göstermişti," dediğimde gözümde biriken yaşlar yüzünden bulanık görüyordum.

Abby'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Sonra iki yıl önce bir gün annen tekrar beni aradı. Sesi çok telaşlı geliyordu. Bana seni Dorchalardan korumam gerektiğini söylediğinde neler olduğunu anlamadım. Daha konuşmasına devam edecekti ama ters giden bir şeyler olmuş olmalı, hat aniden kesildi." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Emin olduğum tek şey, Hilda böyle olacağım planlamamıştı. Bu zamansız bir ölümdü."

Kalbimdeki acı canımı yakıyordu. İçimden belki de milyonuncu kez ailemi öldürenleri bulup onları cehennemin yedi kat dibine göndereceğime yemin ettim. "Seninle beraber yaşamaya başladık ve her şey çok güzel gidiyordu. Fakat haberlerde şehirde gizemli bir şekilde kaybolan genç kızlardan bahsedilmeye başlandı," diyerek devam etti Abby.

Bir anda zihnime o haberler süzüldü. Kızların yaş aralığı hep benimle aynı olduğu için Abby beni okul servisinden almış, her gün okula kendisi götürmüştü.

"Bir gün siyah başlıklı hayaletlerin kendisini kaçırmaya çalıştığını iddia eden on beş yaşlarında bir kız rehabilitasyon merkezine hasta olarak geldiğinde neler döndüğünü anlamıştım. Ailesi anlattıklarını deli saçması bulsa da işin aslı Dorchalar şehirdeydi."

Aman Tanrım. Ben durgun bir ifadeyle ona bakarken Abby bana bir soru yöneltti. "Rehabilitasyon merkezine yeni gelen Doktor Vanessa yı hatırlıyor musun? Bize yemeğe gelmişti."

"Evet," dedim garip bir ifadeyle.

"Onun bir Dorcha avcısı olduğunu öğrendim. Dorchalar seni aradıklarını asla söylemedim fakat kaçırılan kızların yaş aralığı seninle aynı olunca bizim için endişelendiğini söyledi. Ve avcılarının liderinin bize yardımcı olabileceğini... Zaten amacım seni korumaktı ve bu da bana mantıklı geldi.

Liderin Hiddenfield'da yaşadığını öğrendiğimde ise işler bizim için daha kolay oldu. Çünkü burada aileden kalan bir ev vardı."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Jay'ın söylediğine göre buraya gelmemizi Barthram sağlamıştı. O zaman Vanessa, Barthram'a mı çalışıyordu? Siktir! Adamın kolu Boston'a kadar uzanıyordu!

"Melez olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Barthram her şeyi anlattı. Laneti, seni neden aradıklarım... Seni koruyacaklarına dair bana teminat verdi."

"Ona nasıl güvenirsin?" diye soludum sinirle. "Dorchalar beni ne sebeple arıyorlarsa, avcılar da aynı sebeple arıyorlar. Lanet benimle alevlenebileceği gibi yok da olabilirmiş, Abby. Ve bu kahrolası kasabaya gelmemizi senin sevgilin sağladı."

"Hayır, tatlım, avcılar kötü taraf değil. Öyle olsaydı annen bana bunu söylerdi."

"Belki de cümlesinin devamını getirebilseydi bunu söyleyecekti!"

"Dinle, Barthram'da Lupus adı verilen bir kitap var. Onda melezle ilgili bilgiler mevcut ve lanetin bozulması için senin zarar görmene gerektiği yazmıyor. Çünkü artık kendi iradene sahipsin. Güvendesin, karamelim. Kitabı, bizzat kendim de okudum."

"İlk melez ritüel anında ölmüş!"

"Söyledim ya, sen artık kendi iradene sahipsin. İlk melez sadece bir bebektir, sense yakında tamamen yetişkin bir kız olacaksın. Fakat Dorchalar için bu geçerli değil, onlar iblis ve sana her şekilde zarar verirler."

Bunalmış, akli karışmış ve kapana kısılmış vaziyette ona bakakaldım. Barthram onu etkisi altına mı almıştı ya da tüm bunlar doğru muydu bilmiyordum. Yine de eğer ölmem gerekseydi Jay bu işin içinde olmazdı.

Abby'yle daha fazla konuşmadan yerimden kalktım. Bana sarılmak için uzanacağı sırada geri çekildim. "Lütfen, şimdi değil," dediğimde üzgün

gözlerle bana baktı. "Melezle ilgili şeylerin yazdığı kitabı en kısa zamanda görmek istiyorum."

Başım onaylar gibi salladı. "Tamam, tatlım, Barthram'la konuşacağım."

Onaylar gibi başımı eğdim ve kendimi odadan dışarı attım. Şu an hiçbir şey olmamış gibi Abby'ye sarılmak istemiyordum,

o da benden bir şeyler saklayan taraftaydı. Odama geçip ailemin olduğu fotoğrafı çıkarıp onları izlemeye başladım. Bart-hram'daki kitabı bir an önce okumam gerekiyordu. Kanım vücudumdan çekilmiş vaziyette fotoğrafa bakarken kapım tıklatıldı. "Gel," dedim durgun bir şekilde.

Marcus başımı içeri soktu. "Anna, şu tüy yumağı bu sefer de bacağımı ısıtı-" diye Tim'den yakınacağı sırada gözlerimin dolduğunu görünce anmda içeri daldı. "Hey, ne oldu?"

Elimdeki fotoğrafa bakınca ne olduğunu anlamış gibiydi ve tek kelime etmeden yanıma oturarak beni kendine çekti. Başımı göğsüne dayayıp ruhum çekilmiş gibi öylece durdum. Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarını yine saklanmışlardı. "Saçlarınla oynamamı ister misin?" diye sorduğunda dizine yatıp hevesle kafamı salladım. Ailemin ölümünden sonra uyuyamadığım zamanlarda Marcus beni bu şekilde uyuturdu. Bana annemin varlığım hatırlatıyordu.

Marcus'un saçlarımla oynayarak yaptığı terapi sayesinde uyumuş olacağım ki telefonum çalınca yataktan hopladım. Kaç saat uyuduğumu bilmiyordum ama Marcus gitmişti ve pencereden hala gün ışığı içeri vuruyordu. Telefonu alıp ekrana bakınca çenem ayrıldı.

Ekranda Jay ve benim fotoğrafım vardı.

Ben Jay'in boyun girintisine sokulmuş halde uyurken, o kameraya bakıyordu. Ela gözleri pencereden vuran ışıkla daha parlak görünüyordu. Dağınık saçları ve çıplak omuzları ağız sulandırırken, ekrana hipnoz olmuş gibi bakmaya devam ettim. Bu mükemmel bir görüntüydü.

Neyse ki salyalarımı akıtıyor gibi görünmüyordum. O sırada ekranda yazan ismi görünce kaşlarım saç diplerime kadar havaya kalktı. Bay Zorba'yı değiştirmiş, kendisini Bay Mükemmel olarak kaydetmişti.

"Bay Mükemmel?" dedim telefonu açarak. Pişkin bir ses tonuyla, "Evet, benim," dediğinde o görmese de sıırtmaya başladım. "Beni aramanızı neye borçluyum, Bay Mükemmel?"

"Bir saate hazır ol. Seni alacağım."

Nereye gidiyoruz, diye soracağım sırada telefonu kapattı. Bu çocukta erkek arkadaş hamuru kesinlikle yoktu. İlk olarak surata telefon kapatmama kuralım öğretmeliydim. O sırada komodinin üzerindeki notu görünce kaşlarımı çatıp notu aldım.

Minik panda, sen uyurken Brandon'la biraz takılacağım. Boston'a gitmeden önce onunla zaman geçirmek istedim, çok kafa çocuk. Tamam tamam küsme, akşamımı sana ayırdım. -Uyuşuk popona deli olan yakışıklı arkadaşın Marcus.

Notu okurken gülmeye başladım. Daha buraya geleli birkaç gün olmuşken kendisine dost bile edinmişti. Onun Boston'a geri döneceği gerçeğini yok sayarak moralimi bozmamaya çalıştım. Saat 14.00'dı, yani dört saat uyumuştum. Jay ile buluşacağım gerçeğini hatırlayınca ruh halim bir anda değişti.

Hemen harekete geçip saçlarımı düzleştirdim ve gözlerime hafif bir makyajı yaptım. Üzerime kıvrımlarımı daha çok belli eden dar bir siyah bluzla kot pantolon giydim. Deri ceketimi de koluma astıktan sonra hazırdım.

Jay dediği gibi tam bir saat sonra kapıdaydı.

Bugetti'nin kapısını açıp koltuğa oturduğumda beni süzüyordu. Bakışlarım görmezden gelerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum fakat Jay cevap vermedi. Ben de bu odunu konuşturama-yacağımı bildiğim için susup dışarıyı izledim. Bir süre sonra donut satılan bir yerin önünde durunca şaşkm şaşkm ona baktım.

Jay, omuz silkti. "Sarı kafa iki bunları sevdiğini söyledi."

"Marcus'tan hakkımda bilgi mi topladın?"

"Madem öldüremiyorum, bir işe yarasın dedim."

Hala şok içindeydim. Bu çocuğa neler olmuştu böyle? Yüzümdeki aptal sırıtmayı silmeden arabadan indiğimde o da beni takip etti ve dükkana girdik. Jay, aldıklarımızın parasını öderken üzerindeki beğeni dolu bakışlar yüzünden daha fazla kıskançlık krizine girmeden dışarı çıktım. Kutudakilere bakarken ağzım sulanmaya başlamıştı. Birinin varlığım hissedince gözlerimi kutudan çekip yukarı doğru kaldırdım. Ve karşımda duran sarışın kızla göz göze geldim. Donuk gri gözler.

Elinde Starbucks kahvesiyle önümde dikilen kızın Diana olduğunu görünce neredeyse donut kutusu elimden düşüyordu. Yan tarafta Starbucks vardı, ne güzel tesadüf.

"Ah, sen..." dedi Diana sanki düşünüyor gibi gözlerini kısarak. "Adın..."

"Annabelle," dedim sakın bir şekilde.

"Evet, Annabelle, doğru. Tam olarak tanışmamıştık, ben de Diana." Sevecen bir şekilde gülümsediğinde ona karşılık vermedim. Şu an rol yapamayacak kadar rahatsız bir durumdaydım. O sırada Jay dışarı çıkınca Diananın gözleri ona kaydı. "Jay," dedi dişlerini göstererek gülerken. "Sen de mi buradaydın?"

Jay donuk bir ifadeyle Diana'ya baktıktan sonra bana döndü. Ona hafifçe gülümsedim, şu anda sinirimi ve rahatsızlığımı ona yansıtmamanın bir anlamı yoktu. Sonuçta bu -Laura'mın da dediği gibi- biblo suratlıyla artık bir alakası yoktu.

Bana ait, dedim içimden. O, sadece bana ait.

Jay benim gülümsememi görünce omuzlarım gevşetti. "Bir şeyler aldık. Şimdi de gidiyoruz," derken ses tonu ifadesizdi. Ardından elini belime

koyup beni arabaya doğru yönlendirmeye çalışırken Diana'nın sorduğu soruyla parmakları belimde öylece kaldı.

"Dün akşam pek iyi görünmüyordun, şimdi nasılsın?"

Ne?

Söylediği cümle sanki boş bir alanda yankılanmış gibi sayısız defa kulağında çınladı. Olduğu yerde durup Diana'ya baktım. Endişeli gibi bir tavır takınmıştı, eğer rol yapıyorsa bile oldukça başarılıydı. Yüzümü Jay'e çevirdiğimde dişlerini sıkarak Diana'ya baktığını gördüm. Parmakları sanki gitmemi engellemek ister gibi belimi daha çok kavramıştı.

Beynimde sürekli dönerek, tüm düşüncelerimi ve duygularımı gölgeleyen soru şuydu: Dün gece benim yanıma gelmeden önce onunla mıydı?

BÖLÜM 45

BAY ZORBA

Onun kafasını defalarca kaldırıma çarptıktan sonra sarı saç tellerini tek tek yol. Hızını alamazsan Dorcha'yı yaktığın gibi onu da yakmayı deneyebilirsin.

Sol omzumda bacak bacak üzerine atarak oturan arsız Belle, dudaklarını büküp durum analizi yapıyordu. Sağ omzumda oturan mantıklı Anna ona kötü bir bakış attı ve hemen kulağıma fısıldadı.

Böyle bir oyuna gelmeyecek kadar çok kitap okudun ve dizi izledin sen. Bu da o kitap ve dizilerdeki arabozucu sürtüklerden biri işte! Muhtemelen bir yerlerde karşılaşmışlardır ve zavalılık uzaktan Jay'e baktığıyla kalmıştır.

"Her neyse iyi görünüyorsun. Pansumanın işe yaramasına sevindim."

Diana konuşunca iç seslerim bir anda sustu. Söylediği cümleyi algılayabilmem için bir iki saniye geçmesi gerekti. Pansuman mı dedi o?

Jay'in bakışlarım bana indirdiğini fark etsem de ona bakmayı reddettim. Diana, tek kaşım kaldırmış gözlerini bir ona çeviriyordu, bir bana. Jay'in konuşmaya niyetinin olmadığını anlayınca boğazımdaki yumruyu yutkundum. Diana'yı memnun edecek bir davranış yapmayacaktım. En azından önünde değil.

"Ah evet çok daha iyi, en azından gece uyurken çok rahat görünüyordu."

Birlikte uyuduk, mesajı veren cümlemden sonra Diana'mın yüz ifadesindeki değişimi memnuniyetle izledim. Bozulmuştu ama hala o sevimli gülümsemeyi korumaya çalışıyordu. "İyisin değil mi?" diye sordum Jay'e, yüzüne bakmak için başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Yüz ifadesi donmuştu. İşte şimdi tam olarak Yunan heykellerine benziyordu.

Seni, yalancı piç kurusu.

"Evet, iyiyim."

Ses tonu boğuk bir tonda ve sabit çıkmıştı fakat şaşkınlığını yüzünden okuyabiliyordum. Sanırım benden beklediği tepki bu değildi. Benim de, benden beklediğim tepki bu değildi.

Başımı çevirip Diana'ya baktım ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. O da yüz ifadesini sabit tutmaya çalışsa da gözlerindeki memnuniyetsiz parıltıları görebiliyordum. "Buna sevindim," dedi kibar ses tonuyla.

"Her neyse. Biz gitsek iyi olacak, umarım tekrar görüşürüz." "Umarım," dedi Diana ve gözleriyle ah kesinlikle görüşeceğiz anlamına gelen bir mesaj iletti.

Son kez attığım yapmacık gülümsemeden sonra yürümeye başladım. Jay de peşimden geliyordu. Arabanın kapılarım açtığında ondan önce arabaya binip donut kutusunu kucağıma koydum. Sürücü koltuğuna oturdu ve bir iki saniye bana baktı. Fakat ona bakmayı reddederek tam karşıya bakıyordum. Diana hala olduğu yerde durduğu için göz göze geldik. Güldü ve depoda yaptığı gibi parmaklarını oynatarak zarif bir şekilde el salladı.

Sürtük.

Jay sonunda arabayı çalıştırdı ve lanet kız görüş açımdan çıkınca gergin omuzlarımı gevşettim. Tam olarak beş dakikadır arabada ölüm sessizliği vardı. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim olmasa da kasabanın merkezinden uzaklaşıyorduk. Yolun sağ tarafındaki uçurumdan okyanus görünüyordu, sol taraf ise ormanlık alandı.

"Durdur arabayı," dediğimde Jay, anlamamış gibi bana baktı. "Sana. Arabayı. Durdur. Dedim." Her kelimeyi ölüm gibi bir sesle söylemiştim.

Yol tenhaydı ve gelen geçen araba sayısı azdı. Burada inip eve nasıl döneceğimi bilmesem de daha fazla onunla aym havayı soluyamazdım. "Akimdan neler geçiyor biliyorum ama-"

"Durdur şu arabayı!"

Birden ani fren yapınca neredeyse torpidoya yapışıyordum. Kemer takmayı alışkanlık edinmem gerekiyordu artık. Kapı kulpunu kavradım ve hışımla açarak kendimi dışarı attım. Jay de hemen inmişti. Bir anda kolumu kavradı ve beni kendine çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kucağımda hala donut kutusunu tutuyordum. Jay kolumu öyle sıkı kavramıştı ki kurtarmak imkânsız gibiydi. Ters bir bakış attım. "Benimle oyun oynamak hoşuna mı gidiyor senin?"

Boşta kalan eliyle burun kemerini sıktı ve sabır dilenir gibi gözlerini kapattı. "Başa döndük," dediğinde öfkeyle bağırdım. "Ah, evet ve bunun sorumlusu benim, değil mi? Yanma gelmeden önce eski sevgilimle kırıştıran benim!"

"Eski sevgilin mi var?" Kaşlarım çatarak öldürücü bir şekilde bana baktığında, inanamaz gözlerle ona karşılık verdim. şu durumda takıldığı nokta bu muydu yani?

"Diana'mn kollarına geri dn, Sullivan. Ve beni sonsuza kadar rahat bırak." Yüzümü iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi eķřittim ve tepki vermesini beklemeden tekrar yürümeye başladım.

"Kendin yazıp kendin çiziyorsun," dedi Jay arkamdan. O an sinirle ona doğru döndüm ve donut kutusunu üzerine fırlattım.

Ah, kahretsin! Yaptığım anda buna pişman olmuşum, çünkü onlar benim değerlilerimdi. Neyse ki Jay kutu göğsüne çarptıktan sonra yere düşmeden hızlı bir şekilde yakaladı. Fakat kutuyu iki saattir bükmele meşgul olduğum için kapağı hafifçe aralandı ve bir tane donut yere yapışmak için o aralanan kısımdan kaydı.

Anın verdiği dürtüyle bir anda parmaklarımı aralayıp elimi öne uzattım ve donuta keskin bir bakış attım. Ve yere yapışmak üzereyken aniden havada asılı kaldı. A-ov.

Şok içindeydim fakat konsantrasyonumu da bozmak istemediğim için kıpırdamıyordum. Jay'ın bana baktığını bilsem de ona karşılık vermeden gözlerimi yiyecekten kaçırmadım. Sonunda eğilip havadaki donutu aldı ve kutuya geri koydu. Ben de omuzlarımı gevşetip elimi normale döndürerek nefes aldım.

Bu zamana kadar büyü yapmayı beceremezken artık nasıl bu kadar kolay büyü yapabildiğimi anlayamıyordum. Zamanında bir kahve fincanını bile hareket ettirememiştim. Şimdilik bu konuyu düşünemeyecek kadar sinirli, asabi, umutsuz ve mutsuzdum.

Jay kutuyu arabanın kaputuna fırlattı ve üzerime doğru yeri göğü titretecek adımlarla gelmeye başladı. "Yeter artık." Bir anda belimi kavrayınca dudaklarımdan tiz bir çığlık dökülürken başım aşağı sarkacak şekilde beni omzuna attı. Saçlarım yere doğru uzanıyor, ellerim de tıpkı onlar gibi aşağı sarkıyordu. Görüş açıma kot pantolonun altındaki sıkı kalçaları girince gözlerim büyüdü. "Ne yapıyorsun, seni zorba herif!"

Beni sanki bir tüymüşüm gibi rahatça taşıyarak yolcu koltuğuna doğru yürüdü. "Bay mükemmelin ömrü kısa sürdü," diyerek bağırduğımda popoma bir şaplak attı. Aman Tanrım.

"Bu işi bay zorbanın ele alma vakti geldi. Sınırlarımı çok zorladın."

"Beni taciz etmeyi kes!"

Peki, ben bunu söylerken o ne mi yaptı? Bu sefer de kalçamı sıktı. Gözlerim ardına kadar açılırken araba geçiyor mu diye yola bakmaya çalışıyordum. Jay'ın yüzünü göremesem de şeytan gibi güldüğüne adım kadar emindim. Sapık!

Nasıl karşılık verebilirim diye düşünmeye başladım. Acaba Bugatti'sini mi parçalasaydım? Bu soru düşündüğüm gibi aklımdan hızla kayboldu. Beni öldürürdü.

O sırada her hareketinde daha da seksi görünen kalçalarına gözlerim kaydı. Onun beni taciz ettiği gibi ben de onu taciz etmeye karar verdim ve derin bir nefes alarak kalçasını kavrayıp sıktım.

Tanrım, taş gibiydi! Jay, olduğu yerde durunca başım kalçasına çarptı. "Sen..." dedi sırtıttığım açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Kalçamı mı sıktın?"

Dudağımı ısırdım ve yanan yanaklarımı tokatlama isteğiyle doldum. Pekâlâ, hata bendeydi. Bir sapığı taciz etmek çok akıllıca bir hareket değildi. Jay bir anda beni omuzundan indirdi ve arabamın kapışma yasladı. Yüzüme bakınca sırtışı silindi ve birden ciddi bir ifadeye büründü. Ben de öfkeli gözlerle ona bakarken derin derin nefesler alıyordum. "Bırak açıklayayım/" diyerek fısıldadı yüzüme doğru.

"Sana yanıma gelmeden önce nerede olduğunu sordum, söylemedin. O pansumanı kimin yaptığım bile sordum, yine söylemedin. Hatta çok iyi hatırlıyorum, o soruyu sorarken huzur-suzlandım. Şimdi nedenini daha iyi anlıyorum! Bana yine yalan söyledin."

"Sana hiçbir şey söylemedim. Bu yalan sayılmaz."

"Kendini bu şekilde aklayamazsın." Kontrollü ve ifadesiz tavrı sinir sistemimi daha da altüst etmişti. Dümdüz bir duvarla konuşuyormuşum gibi hissediyordum.

"Bana karşı zaten güvensizsin. O paranoyak akımla kuracağın senaryoları bildiğim için söylemedim."

"Ben paranoyak değilim."

"Görüyorum," dedi yüzüme düz düz bakarak. Şu an ona kafa atsam burnum kırılır mıydı acaba?

"Arabaya bin, her şeyi anlatacağım. Burada daha fazla duramayız." Kolumu sıkı sıkı kavrayıp diğer eliyle arabamın kapışım açıp beni resmen içeri tıktı. Sert bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra arabamın kaputundaki kutuyu alarak sürücü koltuğuna oturdu ve kutuyu arka koltuğa fırlattı.

Bu sefer ilk iş olarak kemerimi taktım ve kollarımı göğsümde birleştirerek dışarıyı izlemeye başladım. Jay sanki çok büyük bir yarışm içindeymişiz gibi arabayı çok hızlı kullanıyordu. Yine nereye gittiğimizi anlamam pek mümkün olmadı. Yaklaşık on beş dakika soma tahta kulübeye gelince şaşkınla dönüp ona baktım.

"Neden buraya geldik?" diye sorduğumda bana doğru dönüp deri ceketimin cebine uzandı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak kıpırdandım ve onu itirmeye çalıştım. Kısa süreli kapışmamızın

ardından üzerime iyice eğildi ve sıcak nefesi yüzüme çarptı. Hayır, hayır hayır, konsantrasyonunu bozmal

Fakat çok geçti. Ben transa girmiş gibi onun yüzüne bakarken çoktan cebimden telefonumu kapmıştı. Zafer kazanmış gibi bir bakış attı ve telefonu kapatıp cebine sokuşturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Biri müdahale edip de anı mahvetmeden seninle yalnız kalmak istiyorum."

Kalbim göğüs kafesimde şiddetle gümbürdedi. Boğazımdan mideme doğru yuvarlanan şey neydi bilmiyorum ama kendimi sanki yüksek bir uçurumdan atlamış gibi hissediyordum. Başımı çevirip dışarı baktım, burada en son yaşanan şeyler çok hoş değildi.

Jay inmeyeceğimi fark etmiş olacak ki, kendisi arabadan inip benim kapıma doğru yürümeye başladı. Kolumu yakaladığı gibi beni aşağı indirdi ve eve

doğru çekiştirmeye başladı. Kapıyı tek eliyle açtıktan sonra beni içeri ittirdi. "Buna adam kaçırma denir! Burada olmak istemiyorum!"

Kapıyı kapattıktan sonra bana doğru döndü ve başını yana doğru yatırıp keskin gözlerle yüzüme baktı. "İstemiyor musun?"

"Yalanlarından da senden de bıktım." Kısık sesle konuştuğumda sesim titremişti. Jay bunu fark edince bir anda bakışı yumuşadı ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Sırtıma saplanan bıçakta kullandıkları zehir, çok kolay bulunmaz. Genelde kurtboğan zehirleri seni içten içe etkiler, fakat infectum derinde de çok kötü enfeksiyona sebep oluyor. Sadece bir karışım içerek iyileşmesi mümkün değil."

Bir anda açıklamaya başlayınca sessiz kalıp onu dinlemeye başladım. "Alistırmalarda veya düellolarda yaralananlar için, eğitim alanında sadece öğretmenlerin ve başavcılarım erişebileceği bir ilaç deposu var. İşime yarayacak şeyleri bulmak için oraya gittim."

Bana yaklaşmaya başladı ve aramızda biraz mesafe kalınca durdu. Söyleyeceği şeyi merakla bekleyerek kaşlarımı kaldırdım. "Diana, artık öğretmenlerden biri."

Ne, ne, ne? Aman Tanrım, Jay'in etrafında ne zamandır dolanıyordu bu? Söylediği şeyi hazmedince, "Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Burada geçirdiğimiz son günden beri," dediğinde gözlerim büyüdü. Burada geçirdiğimiz son günden beri adam akıllı ilk defa şimdi konuşuyorduk. Ben bu süre boyunca ondan kaçmışım ve daha sonra o sarhoş bir halde odamda belirmişti. Sanırım o gün savunmasız tarafım bana göstermese hala da bu şekilde konuşuyor olmayacaktık. Ben Jay'den kaçarken Diana ona yakın olmanın bir yolunu bulmuştu. Kahretsın!

Jay, tek kaşını kaldırarak sarsılmış yüz ifademi süzdü. "Onu eğitmen yapan ben değilim, bu liderin işi," dediğinde sinirden morarmadan önce, "Devam et," dedim ruhsuz bir sesle.

"Eğitim alanına gittiğimde Diana oradaydı. Yaralı olduğumu tişörtteki kandan anladı ve pansuman yapmayı teklif etti. Kendi başıma beceremeyeceğimi bildiğim için ona izin verdim." Ardmdan bana iyice sokuldu ve "Bu kadar," diyerek konuyu noktaladı.

"Bu kadar mı?" Kaşlarını kaldırııp ona baktım. "şıfacmız ne işe yarıyor? Neden ona gitmek yerine kendi başma iş yapıyorsun?"

Jay'in gözlerinden garip bir parıldı geçtiğinde ters bir şey mi dedim diye merak ettim. Fakat düşününce hiçbir sonuca ulaşamamıştım. "Barthram'm duymasını istemedim." Pekâlâ, bu makul bir cevaptı. Babasıyla arasındaki ilişkinin boyutunu tam bilemesem de Jay'in onunla her şeyi paylaşmadığı açıktı. Bir anda dikkatimi bir şey dağıtınca gözlerim yere odaklandı ve tiz bir çığlık kopardım. Jay'in üzerine atladığımda neyse ki mükemmel reflekslere sahipti de beni kucağına aldı. "Orada, orada!"

"Ne?"

"Mi-mickey'nin torunu... Orada duruyor!"

"Kimin torunu?"

"Laura'nm faresi Mickey'nin torunu! şu lanet odaya gir ve kapıyı kapat!" Deli gibi bağırırken, aynı zamanda gözlerimi de sıkı sıkı yummuştum. Jay olduğu yerde durmaya devam edince başımı kaldırıp yüzüyle burun buruna geldim.

Dudakları yana kıvrılırken, burnunun ucunu burnuma değdirdi. "Mickey'nin torununa yem olmak istemiyorsan bana inandığım söyle."

Ne?

"Korkumu kendine koz olarak mı kullanıyorsun? şeytan!"

"Evet, benim," dedi dudakları neredeyse dudaklarıma değererek konuşurken. "Kabul ediyor musun?"

"Hayır," dedim katı bir sesle. Bir anda bacaklarımı yere doğru indirince hemen geri havalandırdım. "Tamam tamam. Sana inanıyorum. Lütfen şu

odaya gir artık," diyerek pes ettim. Beni Mickey'in torununun önüne atmasındansa Dorchala-rm önüne atması daha iyiydi.

Jay, halinden memnun bir şekilde odaya doğru yürüdü ve ayağıyla kapıyı arkamızdan kapattı. "Bu odada küçük ayak sesleri duyuyor musun?" derken etrafıma bakındım. Bir an dinliyor gibi bekledi ve ardından kafasım iki yana salladı. "Kurda dönüşen insanlarla takılıyorsun, farkında mısın?"

Başımı çevirip ona baktım ve burunlarımız yine birbirlerine çarptı. "Siz gözümde daha sevimlisiniz."

Birden gözlerinde sarı bir ışık parlayınca nefesimi tuttum. Uzamış köpek dişlerini gösterdi ve korkunç bir ifadeyle bana baktı. Ah, sonrasında ne mi oldu? Tiz bir çığlık kopararak kucağından yere doğru yuvarlandım.

Jay'in kahkahaları tüm odayı doldururken ben de ağrıyan popomu ovuşturmakla ve önüme düşen saçlarımı geriye atmakla meşguldüm. "Komik mi?" Dişlerini göstererek sırttı ve o sarhoşken benim onunla dalga geçtiğim gibi alaycı bir bakış attı. "Ah, hem de nasıl."

Yerden kalkıp ona ters bir bakış attım. Jay benim telefonumu ve kendininkini masaya koydu. Ardından üzerindeki ince siyah kazağı çıkarmca nefesimi bu sefer daha sert bir şekilde tuttum. Ne yapıyordu bu çocuk?

"Ne-ne yapıyorsun?"

Üzerime doğru gelmeye başladığında sırtım dolaba denk gelene kadar geri geri gittim. Önümde durdu ve taş gibi göğüs

kasları gözlerimle hizalandı. Belle ıslık çalarken, Anna ise Belle'e gözlerini deviriyordu. Jay başını bana doğru eğdi ve göğüs kaslarını arsızca süzen gözlerimin odağma girdi. "Akimdan neler geçiyor, Belle?"

Transtan çıkmış gibi başımı silkeledim. "Asıl senin akimdan neler geçiyor?"

Beni yatağa doğru çekti. Tanrım, hayır, şimdi mi? Burada mı? Ne yapacaktık? Hey, hala zihnimin yüzde sekseni rahibe Anna'ydı!

Jay, kendisi yatağa yatarken beni de kendine çekti ve sırtım göğsüne yaslandı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu esrarengiz bir sesle.

"Üzerini çok sık çıkarır olduğunu."

"Dövmemi görmemen için çıkarmıyordum. Genelde çıplak uyurum," dedikten sonra dudağım kulağıma daha çok yaklaştırıp fısıldadı. "Tamamen."

Gözlerim pinpon topu gibi olmuştu. Jay rahat bir şekilde iyice bana sokuldu. "Ve şimdi de uyumak istiyorum."

Hı?

"Yorgunum," dedi boğuk bir sesle. "Günlerdir uyuyamadı-ğımı söylerken ciddiymdim."

"Uyumak için bana neden ihtiyaç-" Devamını getiremeden dudaklarım boynuma bastırdı ve içimde şiddetli bir fırtına koptu. "Senin kokunla uyumak hoşuma gidiyor."

Nefes al, Annabelle. Kendi kendini boğacaksın!

Kıpırdamadan yanında yatmaya devam ettim. İçeri vuran gün ışığı perdeden süzülüyor ve odanın atmosferi harika görünüyordu. "Akşam MarcusTa olmam gerekiyor. Yarm dönecek ve onunla vakit geçirmeliyim."

Derin bir nefes verdi. "Akşama daha çok var. Bir saat uyu-sam yeter."

Ona doğru dönüp elanın en güzel tonunu sahiplenen gözlerine baktım. "Tamam, uyu hadi," dedim ve yanağma dudaklarımı bastırdım. Önce afallasa da kendine geldi ve yüzüme doğru uzanarak dudaklarımdan öptü. Heyecandan pır pır eden

kalbimi zapt ederek arkamı dönüp tekrar eski pozisyonumu aldığımda beklediği şey buymuş gibi nefesi boynuma çarparken uykuya daldı.

Bir süre sadece Jay'in nefes alıp verişini dinledim, kulağa çok güzel gelen bir melodi gibiydi. O an aklıma gelen şeyle gözlerim açıldı. Jay'in kolunu

yavaşça gövdemden çözdüm ve yataktan kalktım. Neyse ki uyanmayıp elini yastığının altına sokarak başımı çevirdi. Beni merak etmemesi için ona bir şekilde not bırakmalıydım. Ama elbette ki bu evde kâğıt falan yoktu.

Masanın üzerindeki onun olan telefonu aldım ve açmaya çalıştım ama şifreliydi. Neden şifre kullanıyordu ki? Yine şüpheli gözlerle ona baktım. Tanrım, artık ya bu çocuktan şüphe etmeyi bırakmalıydım ya da ondan uzak durmak adma dünyanın öbür ucuna gitmeliydim. Karşıma çıktıkça savunma duvarlarımı yıkmaya devam ederdi çünkü.

Kendi telefonumu açarak ekranına not girdim ve telefonu yastığının yanına koydum. Umarım fark ederdi yoksa epey kızacağı kesindi. Ama bunu yapmalıydım. Odadan çıkıp fareyle karşılaşmamak için diğer odayı yine hoplayarak geçtim. Dışarı kendimi attıktan sonra kulübenin arkasına ormana doğru ilerlemeye başladım. Etrafıma ve her ağacın dalma bakmıyordum fakat kıvıllı yaprakların arasmda herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

"Arlow?" Bakınmaya devam ederek tekrar seslendim. "Arlow orada mısın?" diye tekrar bağırdığımda hafif bir rüzgâr esti ve yerdeki kıvıllı yapraklar bana doğru uçmaya başladı. Bir şey görebilmek umuduyla karşıma bakarken arkamda hissettiğim nefesle yerimden hopladım.

Arlow, arkamdaki ağacın dalma oturmuş bana bakıyordu. Fosforlu yeşil gözlerini kıstı ve başım yana yatırarak bana baktı. "Selam," dedim tedirgin bir şekilde elimi havaya kaldırıp parmaklarımı sallayarak. Tamam, ondan korkmam için bir sebep olmadığım biliyordum ama ne kadar tehlikeli olduğunun da farkmdaydım.

"Ssselam?" dedi o ne demek der gibi yüzüme bakıp.

Hımm... "Merhaba?" dediğimde düşünüyör gibi yüzüme bakıp başım aşağı yukarı salladı. Sonra anlamış gibi bir anda yüzü aydınlandı. "Ssseelam." Elini tıpkı benim gibi kaldırarak parmaklarım oynattı ve selam verdi.

Gülümsedim. Yüz hatları çok hoştu. Gri saçları yukarı doğru şekil almış, yeşil gözleri parlıyordu. Aslmda onu modernleştirip insan içine soksak, çoğu kız tarafından görünüşündeki farklılığıyla ilgi göreceğine emindim.

Arlow yanıma ve etrafımıza bakındı. Bir şey arıyor gibi bir hali vardı. "Moss benimle değil," dedim imayla ona gülümserken.

Bakışlarını kaçırdı/"Dryadlardan hoşlanmayıss."

"Yaa," dedim sırtarak. "Tüh, ben de onu çağıracaktım. Eğlenceli vakit geçirebilirdik."

O sırada içimden çoktan Moss'a seslenme çalışmaları yapmıştım bile. Umarım özüm solmamıştır diye dualar ediyordum. Arlow'un o gelince çok mutlu olacağım biliyordum.

Ben Moss'tan bahsedince bir anda bana döndü. Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra ağaçtan atladı. "Onu nasssıl ça-ğırıyorrssun?"

Sanırım onun bu zihinle seslenme olayından haberi yoktu. Eh, başka türlerle karşılaşmadıkları için bunu bilmemesi normaldi. Ya da belki de Hamadryadlar bunu yapamıyordu. "Ona zihnimle sesleniyorum. Bana dokunduğunda özünü bana aktı-rıyormuş. Bu sayede bir süreliğine beni duyabiliyor."

İlgiyle kaşlarım havaya kaldırdı. Bana doğru yaklaşıp eliyle yanağıma dokununca geriye sıçrama dürtümü son anda yok ettim. Ondan korkmuş gibi görünmemi pek hoş algılamazdı. Arlow'un dokunuşuyla bir sıcaklık yanaklarımdan içime doğru süzüldü.

"Konuşş," dedi ilgiyle bana bakarak.

Yapmaya çalıştığı şeyi anlayınca derin bir nefes aldım ve zihnimden ona seslenmeye çalıştım. "Arlow, beni duyuyor musun?" diye ona seslendiğimde bir süre tuhaf bir şekilde bana baktı. "Ssseni duydum."

Zihnimde sesi yankılanınca afalladım çünkü bu gerçekten alışılabilir bir şey değildi. Arlow gözünü açıp sırtmaya

başladı. Ardmdan gözleri ağır bir şekilde kolyeme doğru kayarken kaşları hafifçe çatılmıştı. Başını yana yatırdı ve elini kolyeye doğru uzattı.

Ne yaptığını anlamaya çalışarak ona bakıyordum. Parmaklarım kolyeye dokundurdu ve gözünü kapatarak bir iki saniye çatık kaşlarla durdu. Kapalı gözlerini açınca fosfor yeşili koyu bir renk almıştı, elini bir anda bir şey yakmış gibi çekti.

"Ne-ne oldu?" diye sordum şaşkın bir halde.

"Büyyyüü..." dedi parmağıyla kolyeyi göstererek. "Çok fazzla güçlü."

Dediği şeyi anlamaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Daha fazla nasıl kelimelerle izah edeceğini bilemiyor gibi baktı. O anda dilimizi çok konuşamadığını daha iyi anladım. Kullandığı kelimeler sınırlıydı.

"Annabelle?" diyen Moss'u duyunca Arlow'un gözleri parladı. İkimiz de dönüp Moss'a baktık. Turuncu saçları yere doğru uzanırken, bu sefer üzerinde yeşilin daha açık bir tonunda dizlerinin üzerinde biten bir elbise vardı. Yalın ayak gezmesi onu tam bir orman kızı yapıyordu. Arlow da yine deriden yapılma bir pantolon giymişti ve üzerindeki tişörtü bu sefer bordoydu. Gardıropları falan var mıydı acaba?

"Moss," dedim gülümseyerek. "Biz de seni bekliyorduk. Arlow seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu."

Arlow şok olmuş gözlerle bana bakarken, Moss da şaşkıındı. Ardmdan ikisinin de yanakları kızarmaya başladı. Tanrım, bu ikisine çöpçatanlık yapmak harikaydı!

"Buraya yalnız gelmedim ve birazdan sivri dişli bir kurt beni aramaya gelebilir. O yüzden gitsem iyi olur. Fakat siz, biraz daha beraber vakit geçirebilirsiniz."

Moss itiraz eder gibi ağzım açınca hemen yanma yaklaştım ve onu susturdum. "Lütfen. Benim için. O çok yalnız görünüyor. Ayrıca ben geldiğimde gözleri seni arıyordu."

Moss'un yanakları kızarmaya başladı. "Saçmalama. Onlar bizden hoşlanmazlar."

"Ah, bence o kesinlikle hoşlanıyor," diyerek muzipçe gülümsedim. Moss, Arlow'a kaçamak bir bakış attı ve utanmış gibi gözlerini kaçırdı. "Buraya gel, seni şarj etmeliyim," diyerek eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı.

Ben de güldüm ve elimi ona uzattım. Moss'un parmakları elime dokununca yine sıcak bir dalga parmaklarından vücuduma yayıldı. Ardmdan ona gülümsedim ve "Seni görmeye tekrar geleceğim," dedim Arlow'a doğru yürüyerek. "Bir dahaki sefere beraber büyü yapalım." Gözlerinde hevesli bir parıltı belirdi ve onaylar gibi başını eğdi.

İkisine de son kez baktıktan sonra geldiğim yönden kulübeye doğru yürüdüm. Elimle içinde not yazan kolyemi çevirip duruyordum. Yuvarlak metal kısmı çok inceydi ve iki kapağım açabilmek için çok uğraşmak gerekiyordu. Bu yüzden sadece annem bana aldığı zamanlarda içini bir kere açmıştık ve notu koyduktan sonra kolyeyi takmış, bir daha da dokunmamıştım.

Bunları düşünerek kulübeye geldiğimde Jay kulübenin kapısından hışımla çıktı. Beni görünce olduğu yerde durup derin bir nefes bıraktı ve sinirli gözlerini bana dikti. "Gözlerimi kapattığım an kollarımdan ayrılmak zorunda mısın?" Bir anda kükreyince sıçradım.

"Sana not bırakmıştım. Ben sadece birini görmeye-"

"Ormanda yaşayan vahşi bir ırkla arkadaşlık kurmak da neyin nesi?"

"O vahşi değil. Ayrınca ben onunla arkadaşlık kurmasay-dım, o gün bu ormandan çıkmamıza izin vermeyeceklerdi." Jay'in ağaç dallarını kopardığı sahne aklıma gelince tüylerim ürperdi. Bu çocuğun gücü cidden akıl almaz derecedeydi. Hala sinirle soluduğunu görünce yanma yaklaştım. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Yoksa gitmezdim." Elimle yüzünü kavrayıp kararmış ela gözlerine baktım. "Ve bir daha gözlerini kapattığın an kollarından ayrılmayacağım."

Ardından elimle ona kolyeyi gösterdim. "Bir keresinde bana bu kolye hakkında sorular sormuştun. Neden?" Aniden

sorduğum soruyla bir an öylece yüzüme baktı. "Duymak istiyorum," dedim konuşması için teşvik eder gibi.

Uyku sersemliğini atmak ister gibi elini saçından geçirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Kolyedeki büyüü hissedebiliyorum, fakat ne işe yaradığı hakkında bir fikrim yok. Annenin verdiği söyleyince kötü bir şey olmayacağım düşündüm."

Arlow biraz önce çok büyük bir büyüden bahsetmişti. Annem bu kadar büyük bir büyüye sahip bu kolyeyi bana neden vermişti ki? Koruyucu tılsım falan mıydı?

Yine bir bilinmezliğin ortasına düştüğüm için yıkılmış halde omuzlarımı düşürdüm. Jay yüzümü görünce açıkladı. "Bunu öğrenebileceğimiz birileri vardır. Sadece o kişiyi bulmak gerekiyor."

"En azından bir yolu var," dediğimde başıyla onayladı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Hadi gidelim. Sarı kafa iki gideceği için daha yas tutacağım."

Elimle koluna vurdum ve ister istemez gülmeye başladım. "Eminim ki tutacaksın."

O da ukala bir şekilde güldü ve bana telefonumu verdi. Ardından arabaya doğru ilerlemeye başladığında ben de arkasından yürüdüm ve eve doğru yola çıktık.

Evin önüne geldiğimizde hava kararmıştı. "Çok yorgunum," diye mızımızlandım.

"Seni odana kucağımda mı taşımamı istiyorsun?"

"Hımm, güzel fikir. Ama Abby beni müstakbel sevgilisinin oğlunun kucağımda görse muhtemelen kısmi felç geçirebilir."

"Bu ışık topu konusunu daha sonra konuşacağız, fakat şimdi gitmeliyim," dedi Jay. "Eğitim alanım yoklamam gerekiyor."

"Tamam," dedim ve dudağına bir öpücük kondurup arabadan indim. Jay, ben eve girene kadar bekledikten sonra hızla gaza basıp gitti. O eğitim alanında Diana'nın da olduğu gerçeğini yok saymaya çalışarak, Abigail'e seslendim. Ama evde yoktu. Marc da hala Brandon ile takılıyor olmalıydı.

Timothy anında üzerime atladı. "Ah, birileri beni çok özlemiş!" dediğimde yüzümü yalamaya çalıştı. Abby'nin evde olmamasına kısmen sevinerek odama çıktım. Odamı havalandırmak

için penceremi açıp dışarıdaki havayı kokladım. Hiddenfield'ı sevdiğimi tam da şu an fark etmiştim. Burayı bu kadar seveceğim hiç aklıma gelmezdi.

O sırada gözüm ağaçlık alanın oradaki sokak lambasının altına kaydı. Kapüşonlu birisi lambanın ışığının altında duruyor ve uzaktan gölge gibi görünüyordu. Korkudan nabzım hızlanırken kalbim şiddetle göğüs kafesime çarptı. Gölge yavaşça öne doğru çıktığında gözlerimi kısarak yüzünü seçmeye çalıştım. Yüzünü tanıdığım sırada kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Gördüğüm yüz, tüm polis departmanının ve avcılarının aradığı Zach O'connor'dan başkasına ait değildi.

BÖLÜM 46

LUPUS

Sanki ölümün soğuk esintisi yüzüme çarpmıştı.

Zach, durduğu yerden pencereme bakarken vücut ısımin giderek düştüğünü hissediyordum. Panik, korku ve adrenalin, tüm vücudumda büyük bir kaos oluşturmuştu. Sanki beni koruyabilecekmiş gibi camı kapatıp titrek elimi cama dayadım ve hiçbir hareketini kaçırmamak için gözümü bile kırpmadım. Öne doğru bir adım attığımda kalbim yerinde gümbürdedi. Bir adım daha ve bir adım daha... Eve doğru geliyordu!

Yerimde resmen zıplayarak ne yapacağımı düşünüyor, Zach'in hızlanan adımlarını takip ediyordum. Heyecandan nabzım boğazımda atarken yatağın üzerinde duran deri ceketime uçtum. Cebinden telefonumu çıkarıp tekrar pencereye koşmuştum. Zach yoktu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diyerek titrerken Jay'in telefonu çalışıyordu ama açmıyordu. Tam olarak umudumu keseceğim sırada, "Belle?" dedi telefonun ardmdan. Nefes sesimin kulağım doldurduğuna emindim, o yüzden, "Belle ne oldu?" diye sorarken sesi değişmişti.

"O, burada." Pencereden bakarak nerede olduğunu görmeye çabaladım ama yoktu. "Jay, Zach burada!"

Soluklarımın arasmda Jay'e fısıldarken aşağıda bir gümbürtü koptu. Aman Tanrım, kapıyı kırmıştı! "Kapıyı," derken boğulur gibi oldum. "Jay, kapıyı kırdı."

"Ne?" Bu soruyu duymadığı için değil, o da en az benim kadar şaşırdığı için soruyor olmalıydı. Zira Zach'in omuz atmayla kırabileceği bir kapı değildi. "Kahrolası dış kapıyı kırdı diyorum!"

Jay telefonun ardmdan küfürler savuruyordu. "Saklan! Sakin olup bir yer bul ve ben gelene kadar orada bekle. Oraya dönüyorum, güzelim. Yoldayım, tamam mı?"

Söylediklerini dinleyememiştim bile çünkü beni pencereden görmüştü, üst katta olduğumu biliyordu. Saklanacak bir yerim yoktu! O sırada Timothy nin havlama sesini duydum. Ah, hayır.

"Jay," diyerek inledim dehşet içinde. "Timothy aşağıda, ona zarar verebilir."

"Sakın!" diyerek hırladı Jay. "Ona kafa tutmayı akimdan bile geçirme."

Fakat ben telefonu çoktan kapatmış ve harekete geçmeye başlamıştım. Timothy'nin havlaması kalbimi sıkıştırıyordu. Merdivenlerin başma geldiğimde bacaklarım zangır zangır titriyordu. Elimle tırabzanı kavrayarak ilk basamağı indim. Dış kapı, kırılmakla kalmamış yerinden sökülmüş halde tıpkı bir pas pas gibi yere serilmişti.

Bunu nasıl becerebildiğim düşünürken gözlerim kocaman gibi açıldı. Dışarıdan gelen hava aşağıyı buz gibi yapmıştı. Tim'in havlaması şiddetlenince, korkuyla iki basamağı daha hızlı indim. Ve görüş açıma oturma odasının ortasında havlayan Tim ve onun önünde dikilen Zach girdi.

Kapışonunu indirmişti ve siyah saçlarınm önceki haline göre daha uzun olduğunu gördüm. Gözleri Tim'in üzerindeyken kafasını kaldırarak bana baktı ve göz göze geldik. O an nefesim kesildi.

"Biz de seni bekliyorduk."

Sesi kasvetli ve eski halinden daha değişik bir tona sahipti. Dipsiz bir kuyu gibi görünen gözlerinde öfkeyi ve düşmanlığı gördüğümde buraya barış imzalamaya gelmediğini anlamıştım. Kendimi büyü yapmaya hazırlamaya çalışsam da odaklanamı-yordum, bedenimdeki paniğın haddi hesabı yoktu.

"Ona dokunma sakın," dedim Tim'i kastederek. "Timothy, buraya gel!" Sesim normalden daha tiz çıkınca Zach'in dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Gülümsemesi kesinlikle korkutucuydu. Neyse ki Tim anında sözümü dinleyip merdivenleri tırmanarak

yanıma geldi. Elimi poposuna koyarak onu odama doğru ittirirken nefesimi sakince verdim. Ardından bakışlarım tekrar Zach'e döneceği sırada tam dibimde durduğunu görünce kalbim göğüs kafesimde patladı.

"Benim işim onunla değil."

Yakamdan tuttuğu gibi beni merdivenden aşağı savurduğunda çılgılığım evin içinde yankılandı. Korkuluğun üzerinde ahşap parkeye sırtüstü yapıştım. Zach, ağır ağır merdiveni inerken emekleyerek süründüm ve orta sehpadan tutunarak ayağa kalktım. Zach saçımı arkadan kavrayarak başımı sehpaye geçirince dudaklarımdan acı bir feryat döküldü. "Ah!"

Beni ileri savurduğunda tekrar yere yapıştım. Elimle yüzüme dokunduğumda parmaklarıma bulaşan kan derin bir nefes vermeme neden oldu. "Daha eğlence yeni başlıyor, Annabelle Jefferson."

"Takıntılı piçin tekisin," dedim ona doğru dönerek. Yavaşça doğrulurken ayağım titriyordu.

Zach'in siyah gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "İnan bana bu iş takıntıdan çoktan çıktı."

Bir anda dibimde bitip gövdeme tekme attığında geriye doğru savruldu. Elimle kamıma bastırırken ağzımdan boğuk bir inilti döküldü. Üzerime abandığında yüz yüze geldik.

Pekâlâ, büyü yapma zamanım gelmişti. Hadi, hadi, hadi, diyerek onu geriye savurduğumu hayal ettim, fakat değil geriye savurmak, kıpırdamasına bile neden olamamıştım. Yaktığımı hayal etmek istemiyordum, Dorcha gibi onu da yakarsam bunu kaldıramayabilirdim. Sonuçta o bir insandı.

Yak onu.

Zihnimin derinliklerinde beliren bu sesle bir an afalladım. Anna ve Belle olarak adlandırdığım içsel çatışmamdan çok daha farklıydı. Çok daha derin...

Eğer yapmazsan o seni yok edecek. Yak onu!

Duyduğum ses içimde çok farklı bir tarafı açığa çıkarmaya başlamıştı. Bakışlarım Zach'in gözlerine kilitlendi. Siyah gözleri,

çok daha siyahtı. Siyah saçları alnına dökülüyor, soluk teninin de etkisiyle göz çevresiyle alnındaki damarlar gözle görülüyordu.

Hayır, Annabelle. Sen bu değilsin. Anna ve Belle çığlık çığlığa bağırdılar.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Durgun bir şekilde söylediğim bu cümleyle Zach bir kahkaha attı.

"Bana daha fazla nasıl zarar verebilirsin ki? Hepsi, senin yüzünden," deyip hırsıyla bağırdı ve başımı yan yatırarak yere çarptı. Beynimde patlayan şimşekler zihnimi bulandırmıştı ve yere damlayan kandan kaşımm patladığını anlamıştım. "Ben sana bir şey yapmadım," diyerek soludum hırıltı nefeslerle. Onu kesinlikle yakmalıydım.

Zach, son söylediğim komik bir şeymiş gibi kahkaha attı. Onun zaten hasta olduğunu düşünürken şu an hastalıklıdan çok daha beter bir haldeydi, resmen çıldırmıştı. Başımı çarptığı yerin ağrısından suratımı buruşturarak onun, yüzümü kendine çevirmesine izin verdim.

O sırada üzerimize bir gölge düştü ve üzerime abanan Zach'in ardında birini gördüm. Zihnim bir iki saniye gördüğü şeyi algılamaya çalıştı.

Eden Kingswell, şu an tam olarak Zach O'connor'm arkasına duruyordu. Hem de bu güne kadar görmediğim en sert yüz ifadesiyle.

Burada ne işi olduğunu düşünme fırsatı tammadan kendisine doğru dönen Zach'in yakasından tutarak onu ayağa kaldırdı ve gövdesine öyle bir tekme geçirdi ki, Zach Amerikan tipi mutfağımızın ortasındaki masaya uçtu. Hafifçe belimi doğrultarak onlara baktım.

Normal bir insan bu uçuştan etkilenir, toparlanması biraz sürebilirdi. Fakat Zach anında toparlanıp masanın üzerindeki Abby'nin meyve koyduğu büyük cam kâseyi Eden'a savurdu. Eden bir el hareketiyle kâseyi parçaladıktan sonra Zach'i gövdesinden tuttuğu gibi tezgâha fırlattı.

Tost makinesi ve birkaç bardak yere savruldu. Zach'in başım da tezgâhın üzerindeki dolaplardan birine çarptığına emindim.

Eden'm gücü... Tanrım. Bu muhtemelen gücünün onda biri bile değildi.

"Bahçeye ık!" diye bağırdı Eden.

Zach, son darbeden de sağlam çıkarak kükredi ve Eden'ı gövdesinden ittirdi. Eden, geriye doğru yalpalayıp masaya çarparken sorgulayıcı bir ifadeyle Zach'e bakıyordu. Onun gücünü anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

Bense zar zor ayağa kalmış, dış kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordum. Abigail elinde beyaz bir ışık huzmesi dolaşırken dış kapıda göründüğünde, bana diğer eliyle yanma gelmemi işaret ediyordu. Onu görmenin şaşkınlığı kısa sürede atarak hemen harekete geçtim.

Abby'nin yanma doğru savsak adımlarla giderken, Eden'ın darbesiyle Zach neredeyse üzerime düşüyordu. Neyse ki Eden anında onun yakasmdan tuttu ve hızla kafasını masaya çarptı. Zach bu darbelerden çok etkilenmediği için daha da şok oldum. Bir an önce odadan çıkmak için kapıda bekleyen Abby'ye ulaşmıştım ki, "Annabelle!" diye çığlık attı, Abigail.

Zach ekmecedan aldığı ekmek bıçaklarından birini bana doğru fırlattığında neler olduğunu algılamam biraz zaman almıştı. Bu sefer benim dudaklarımdan bir çığlık döküldü. "Eden!"

Eden'ın bedeni bıçakla arama girmişti!

İçimde biriken öfkenin kavurucu bir sıcaklığı vücuduma yaydı. Gözlerimi Zach'e çevirdiğimde, tam alnımın ortasına nişan aldığına emin olduğum şekilde ikinci bıçağı fırlattığım gördüm.

Saniye, salise olmuştu. Arkamda dışarıdan içeriye doğru esen rüzgârın ensemi okşadığını bile net bir şekilde hissedebiliyordum. Bıçağın havada yavaş yavaş bana doğru szlş de tıpkı onun gibi çok netti. Ve o an gerçekleşeceğini asla tahmin etmediğim bir şey yaptım.

Bir anda elimi havaya kaldırıp bıçağı tam alnıma yapışmadan yakaladım.

Soluğumu hafifçe bırakırken gözlerim bıçaktaydı. Keskin kısmından yakaladığım için avucumdan hafifçe akan kan zemine damladı.

yanımda duran Jay'in ellerini hafifçe yumruk yaptığım gördüm. Ah, hayır hayır, Eden buradaydı. Evimizde. Kısmen annem sayılan kadının yanında. Ve o kısmen annem saydığım kadm, Jay'i çok iyi arkadaşım görürken, Eden'ı damat adayı olarak işaretlemiş gibiydi.

Gözlerim Eden'a kaydığında, ifadesizlikle gölgelenmiş mavi gözlerini Jay'e kilitlediğini gördüm. Abby bilmesede o çok iyi arkadaş olmadığımızı biliyordu. Ve bu durumdan hoşnut olmadığını üçümüz de biliyorduk.

Özellikle sorun, Jay'in bilmesiydi. Eden'a karşı olan kıskançlığı diğerlerine olduğu gibi değildi. İlk zamanlar Eden'dan etkilendiğimi hissetmiş miydi acaba? Muhtemelen. Çünkü o zamanlar Jay'e karşı kendimi savunmakla meşguldüm. Eden'a bir şeyler hissetmek, Jay'e bir şeyler hissetmekten daha güvenli geliyordu ve ben güven arayan bir kızdım. Yine de en başından beri asıl etkilendiğim ve kanıma tıpkı bir zehir gibi karışan kişinin kim olduğu kesindi.

Jay Sullivan, ela gözleri gözlerimle buluştuğu an içime işlemişti.

Abigail bir anda iç çekince ona döndüm. Gözleri Eden'm göğsüne kilitlenmişti. Ben de oraya baktığımda gri tişörtünün kırmızıya boyandığı kısmı gördüm. Ekmek bıçağı tam sağ göğsüne saplanmıştı. Nefesimi hızla içime çekerek ona doğru ilerledim fakat bıçağa uzanacağım sırada elimi tuttu.

"Sorun değil, ben hallederim."

Tereddüt ederek ona bakarken o çoktan bana arkasını dönmüştü bile. Laura'mn bacağından bıçak çıkaracağım zamanki halimi hatırlayınca şu an bu konuda daha soğukkanlı olduğumu fark ettim. Ya değişiyordum ya da bu olanlara fazlasıyla alışmaya başlamıştım.

Bu hareketim arkamda duran Jay'in elbette hoşuna gitmemişti ama durum artık onun kıskançlığından fazlasıydı. Eden'm bugün benim için yaptıkları göz ardı edilemezdi.

Eden'm omuzları gerilirken bıçağı çıkardığını anladım. Göğsüne saplanan kocaman bir bıçakla ölmüyor olabilirdi ama feci

M. RISE 515 derecede acıdığına emindim. "Şimdi iyi misin, tatlım?" diye sordu Abby, hayranlık dolu gözlerle Eden'a bakıyordu. Bizi koruması onu etkilemiş olmalıydı.

Eden bize doğru döndü ve göğsünü ovdu. "Evet, iyiyim. Emin olun, bundan çok daha kötü darbeler aldığım oldu." Sonra bana dönüp, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, ağrımıyor," dedim kendimden emin bir tonda. Jay'in dediği gibi, yaralarım geç iyileşse de içten içe çabuk iyileşiyor olmalıydı, zira o bölgede ağrı kalmamıştı. Abigail'in ikimize baktığını görünce kaşlarımı havaya kaldırdım, karşılığında bana bilmiş bir edayla gülümsedi.

Kahretsin. O sırada gözlerim tekrar Eden'm üzerinde dolaştı. "Sen... burada ne arıyorsun?" Sorduğum sorunun tüm bu olanlardan sonra kaba görünmesinden endişelenmiştim ama merakım daha ağır basmıştı.

Abby, sorgulayıcı bakışımı görünce, "Ah," diyerek giriş yaptı. "Karamelim, Eden tam olarak bu iş için buradaydı. Barthram bizi koruması için Eden'ı görevlendirdi."

Ne, ne, ne? Abby'nin söylediği şeyi kafamda ölçüp biçerken başım zonkladı. Bakışlarım Jay'e döndüğünde, ela gözlerinin karanlık bir ifadeyle Eden'a kilitlendiğini gördüm.

"Zach'in bana saldıracağını biliyor muydunuz?" diye sorduğumda Abby cevap verdi. "Durum tam olarak öyle değil."

"Sanırım bunu ben anlatsam daha iyi olur."

Arkamızdan gelen sesi duyunca Jay'in anında gerginleşen havasım hissetmiştim ki benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Barthram Sullivan, bizi es geçerek Abigail'e doğru yürürken olduğumuz yerde durmaya devam ediyorduk.

Yine takım elbiseliydi ve jilet gibi görüntüsünün yanında adam gerçekten devasaydı. Onu her gördüğümde sadece görüntüsündeki güçle bile lider olabildiğini düşünüyordum.

"İyi misin?" Otoriter bir sesle konuşsa da Abigail'in yanağında parmaklarım dolaştırması ortamı yumuşatıyordu.

"İyiyim," dedi Abigail. "Kesinlikle Eden olmasaydı çok kötü şeyler olabilirdi. O çocuk, benim ışığımdan etkilenmedi."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum hızla. "Nemf ışığının bana odamda saldıran avcıyı pencereden savurduğunu gördüm, Zach ise bir insan. Nasıl etkilenmeden kaçabilir?"

"Barthram'm teorisi doğru sanırım," dedi Abigail. Başımı aşağı yukarı sallayarak Eden'a bakıyordu. Eden da onaylar gibi başımı eğdi.

"Anlat," dedi Barthram delici bakışlarım Eden'a çevirerek. Bakışı o kadar keskindi ki Jay'in de bu adam gibi olabileceği fikrini hemen aklımdan atmak istedim.

"Kokusu yok, bu da avcılarının onları nasıl bulamadığım açıklıyor. Darbelere dayanıklı ve nemf ışığına bile direnç gösterebildi. Ayrıca, normal bir insanın üç katı güce sahip."

"Hızlı da olabiliyor," dedim aniden araya girerek. Barthram tek kaşını kaldırıp bana doğru döndüğünde keşke konuşmasaydım da hiç bana bakmasaydı diye düşündüm. "Ayrıca siz Zach'i nasıl biliyorsunuz?"

"Şerif, vasin olduğum için beni aradı ve ondan olanları öğrendim. Senin için endişeleniyordum, karamelim," dedi Abby.

"Böyle şeylerin benden saklanmamasını tercih ederim." Barthram bu cümleyi Jay'e bakarak söylemişti.

Jay sakın bir şekilde karşılık verdi. "Her zaman senin için önemsiz meseleleri sessizce halletmemi söylersin. Bunun da halledilebilir bir mesele olduğunu düşünmüştüm."

Barthram'm su yeşili gözleri kısalsa da ifadesini bozmadı. "Bugün sen işleri boşlarken, yeni kayıp ilanları ortaya çıktı," dedi imalı bir sesle. "Hepsi de insanlara ait. Ölümcül hastalar, bağımlılar, ailesi olmayanlar ya da suçlular."

Zach, suçlu kategorisine oldukça yakışır şekilde kaybolmuştu. Daha fazla insanın kaybolması haberiyle dehşete düşmüştüm.

"Zach'in değişen insani özelliklerini göz önüne alırsak, Dorc-halarm bu işin içinde olduğu kesinleşti," dedi Eden.

Dorchalar mı? Şaşkm bir şekilde onlara baktım.

Barthram, Abigail'in yanına oturarak parmağım yine koltuğun koluna vurmaya başladı. Bu hareketi yapmasmdan hoşlanmıyordum. "Kendilerine ait yeni ayakçı ordusu kuruyorlar. Ellerindeki ayakçıların bizlerle baş edemeyeceklerini anladılar."

Hepsi senin yüzünden, demişti Zach. Hastaneye kaldırılmasından beni sorumlu tutuyordu. Odasmm kapısındaki polisler bayıltılmıştı ve kameralar onun çıktığı anı çekmemişti. Ah, Tanrım, Dorchalar onu orada ele geçirmiş olmalıydı.

Başımdaki melez, Dorchalar, lanet problemi varken bir de bana oldukça kinli, insan olup insani özellikler taşımayan yeni bir tür çıkmıştı.

"Melez hakkında bilgi edindiğiniz kitabı görmek istiyorum

//

Bir anda söylediğim bu cümleyle Barthram'ın koltuğun kolunda ritim tutan parmağı durdu. Bir süre ikimiz de birbirimize baktık. "Elbette, görebilirsin, Annabelle," dedi en sonunda.

"Tamam, görelim o halde." Bu söylediğimden sonra Barthram ayağa kalktı ve hiç kırıışmayan takım elbisesinin ceketini düzeltir gibi elini silkeledi.

"Kitabı güvensiz bir yerde bulundurmayacağımı tahmin edi-yorsundur. Eden sizi işiniz bittikten sonra evime getirir. Ayrıca kapıyı halletmeleri için binlerini gönderirim." Abby'nin yanağına dokundu ve eğilerek dudaklarına bir öpücük bıraktı. Ah, baygm olsaydım da bu manzarayı görmeseydim! Jay de aym şeyi düşünüyor olmalıydı ki bakışlarını onlardan kaçırıp yere dikti.

"Onları ben getiririm," dedi Jay. "Kingswell'e gerek yok."

"Sen benimle geliyorsun."

Jay, bir süre babasına attığı buz kütlelerini andıran bakışlarla karşılık verdikten sonra bana döndü. Gözleri yüzümde ağır ağır dolaştı. Bana bir şey söylemeden harekete geçerek babasmdan önce kapıdan çıkıp gitti.

İkisi de evimizin önündeki araç yolunda gözden kaybolduğunda, öylece dışarıyı izliyordum. "Git bir duş al karamelim, daha sonra yola çıkarız, olur mu?" diyerek seslendi Abby. Ardmdan merdivenleri çıkıp düşük kulaklarıyla bekleyen Timothy ye doğru gitti. "Korktun mu sen?" diyerek başını okşadı ve büyük olmasına rağmen onu kucağına alarak yukarı katta gözden kayboldu.

Eden'la baş başa kalınca nedense gerilmiştim. "Ben kapıda bekliyorum, rahatça hazırlanabilirsin," dediğinde onaylar gibi başımı salladım. Onunla ne kadar konuşmak istesem de şu an için yeteri kadar gergindim zaten, Eden'la aramızın nasıl olduğuyula ilgili konuşmayı bir gün daha erteleyebilirdim. Ardmdan üst kata çıkıp odama girdim.

Jay'in de zamanında dediğı gibi, ben kesinlikle bela mıknatısıydım. Hem de en büyük belaların mıknatısı.

Sanki bir yazar hayatımı ele almıştı ve başıma sürekli bela açarak benimle dalga geçiyordu!

Aşağı indiğimde öncelikle tamir edilmiş kapıda gözlerim dolaştı. Barthram'm emri yerine fazlasıyla çabuk getirilmişti. Sonra gözlerim koltukta oturan Eden'a kaydı. Üzerindeki kanlı tişörtü değiştirmişti ve Timothy'yle uğraşıyordu. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, "Araba bagajı bu günler için var," diyerek omuz silkti. Fakat benim kaşlarımı

kaldırma sebebim, Tim'in ona resmen sırnaşıyor olmasıydı. Jay, bu manzarayı görse muhtemelen Timothy'yi evlatlıktan reddederdi.

"O adama güveniyor musun?" diye sordum Eden'a birden.

Tim'i severken bir anda eli durdu ve başım kaldırıp bana baktı. Hiçbir şey söylemeyince kalbim sıkıştı. "Bildiğin bir şey olduğu için mi güvenmiyorsun?"

"Hayır, bir şey bilmiyorum. Bana bilmemem gereken bir şeyi belli etmeyecek kadar kurnaz. Ona güvenmiyorum, çünkü Sul-livanların güç için yapmayacağı şey yoktur."

Pekâlâ, burada Barthram'dan bahsetsek de o direkt çoğul konuşmuştu. "Hepsi öyle değil," dedim. "Laura ve Jay-"

"Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Onların nasıl olduklarını kendin yaşayarak öğreneceksin."

Abigail de hazır halde aşağıya indiğinde Eden'm söylediklerinden rahatsız olarak yerime çakılmışım. Sonrasında yola çıktık. Marcus'u aradığımda bir barda olduklarım arkadaki gürültüden anlamışım, onun keyfini kaçırmamak için hiçbir şey anlatmadım. O eve dönene kadar bizim de işimiz biterdi zaten.

Barthram'm ihtişamlı şatosuna geldiğimizde bahçe kapısı direkt açıldı ve içeri girdik. Eve girdiğimizde Barthram ve Jay'i geniş salonda ayakta dikilirken gördüm. "Daha iyi misin?" diye sordu Barthram, Abby'ye. O sırada onlar konuşurken Jay, Eden ve bana bakıyordu.

"Gidelim." Barthram gözlerini bana çevirdi. Sadece ikimiz mi gidecektik?

"Sorun yok," dedi Abigail. Bakışlarım Jay'e kaydıığında o da bana hafifçe başını eğerek onay verdi. Omuzlarımı düşürüp Barthram'm arkasından ilerledim ve üç oda büyüklüğündeki giriş kısmına geldik. Yukarı kata çıkan merdivenlerin altında bir de aşağı inen kısım vardı. Barthram merdivenleri inerken dönüp salonun açık kapısından görünen Jay'e baktım.

İfadesiz gözlerle bana bakıyordu.

Ardından merdivenleri inerek görüş açısından çıktım. Aşağı kattaki kasvetli hava, nefes almamı zorlaştırmıştı. Soluklarım yavaşlarken duvarlardaki oyulmuş taştan kurt figürlerini geçerek ilerlemeye devam ettim. Biz ilerledikçe duvarların kenarlarındaki lambalar meşale gibi yanıyordu.

Sonunda taş bir kapının önüne geldik. Barthram kapının ortasındaki bölmeye elini tuttu ve bölmenin dönerek çıkardığı klik sesini duydum. Ardından kapı yana doğru kayarak açıldı. Nefes almakta zorlanmaya devam ediyordum.

Barthram bunu fark etmiş gibi dönüp bana baktı. "Cadılar bu kata giremez. Büyü yapamazlar, nefes alamazlar. Şu an o az da olsa aldığın nefesleri avcı kanma borçlusun."

Ah, ne güzel. Boğuluyormuş gibiyken o kitaptakileri nasıl okuyacaktım ben?

Barthram bunu pek umursamadan içeri girdi ve ben de ardından odaya adımımı attım. Oda tamamen sıvasız gri taş duvardan oluşuyordu. Meşaleler biz girince yanmaya başladı, odadaki büyüü iliklerime kadar hissetmiştim. "Cadıların bu odaya girmemesi için yine cadılardan mı yardım alıyorsunuz?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Bize yeteneklerimizi veren en başından beri büyüydü, ama işe bak ki lanetlenmemiz de bir büyüyle oldu. Korunma için de büyüye başvurmamız adil diye düşünüyorum. İronileri tartışırsak galip geleceğime eminim."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp odaya göz gezdirdim. Odanın ortasında duvarlardaki taşların aynısından yapılmış masada kaim olmayan fakat oldukça eski görünen bir kitap vardı. Barthram eliyle kitabı işaret edip beni oraya yürümem için teşvik etti. Ona son kez baktıktan sonra ilerleyip kitabın önünde durdum.

Lupus.

Kitabın kapmda altın renkle yazılan Şeye baktığım sırada Barthram'ın sesi kulaklarıma doldu. "Latince kurt demek."

Onun tedirgin edici varlığıyla birlikte çok iyi nefes de alamadığım için grŖm biraz bulanıklaŖıyordu. Yine de bu kitabı okumak için bir fırsat yakalamıŖken bunu ayılıp bayılarak geirmeyecektim. Kapağı açtım ve ilk sayfada yazanları okudum. Eski İngilizce kelimeler çok sık kullanılmıŖ ama her yazılanı fazlasıyla anlamıŖtım.

Ben, Koruyucu Lycan. Ardena'nın sevgilisi, Asteria'nın babası.

Fakat artık yeni bir unvanım daha var, Avcı Lycan.

Hayatımın bundan sonraki döneminde sevgilimi ve kızımı benden alanları avlayarak geçireceğim. Bu yeni unvanı kazanmama sebep olan karanlığın hizmetkârı, Dione. Kanımın zerine yemin ederim ki ölüm bile kurtuluŖun olmayacak. Cehennemin kapılarından, seni kendi ellerimle yakmak için geçeceğim.

Kanımdaki laneti taŖıyanlar, bu kitap olanları öğrendikten sonra yolumu takip ederken sizlere rehber olsun.

Elim titrerken ikinci sayfayı çevirdim ve yazılanı görünce tüm vücudum buz keŖti.

Yüce Ardena ve kızı Asteria anısına...

Bir diğer sayfada, Laura'nın bana ahŖap evde anlattığı hikâyenin uzun versiyonu vardı. Lycan satırlarca Ardena'ya olan aŖkını

anlatmıŖtı ve Dione'un bir gece çocuklarını kaırana kadar ne kadar mutlu olduklarımdan bahsetmiŖti. Dione'un yaptığı laneti anlatırken kullandığı dil sert ve onun için kullandığı kelimeler acımasızdı. Lanetle ilgili kehaneti, o zamanın khinlerinden kendisi de iŖitmiŖti.

Asteria'nın bebekken ritüel yapıldığında hiçbir günahı olmadığı için, Ŗeytanın elçilerine kurban edilemeyecek kadar masum bir ruh taŖıdıđından

bahsediliyordu. Bu sebeple lanette bir açık yakalanmıştı; Asteria'nın saf ruhu bir cadı ve avcının aşkıyla tekrar hayat bulacağı kehaneti işitildi.

Fakat bir diğer sayfaya geçip okuduklarım, kanımı asıl kurutan kısımdı. Asteria'nın ruhuyla doğan bebek, onun saflığını temsil ediyordu. Ama aym zamanda da kusurluydu. Şeytanın elçilerine kurban edildiği için artık karanlığı da taşıyordu.

İradesine kavuşup karanlığı tercih edebileceği yaşa gelene kadar ruh saf kabul edildiği için tekrar isteği dışında kullanılabilir ve kırılan lanet onarılabilir ya da tamamen yok edilebilirdi. Fakat regl olmaya başlayıp yetişkinliğe eriştikten sonra artık kendi iradesine sahip olacaktı. Bu yüzden, kendi iradesi dışında ritüe-lin gerçekleştirilemeyeceği yazıyordu. Bu iyi bir haberd!

Asteria bu ritüeli kaldıramayacak kadar narin olduğu için, gelecek melez iradesine kavuşursa sağ bir şekilde atlabileceği yazıyordu. Bu çok çok iyi bir haberd!

Bir sonraki sayfada Tetrad'ın olacağı tarihi okuyunca nefesim boğazımda tılandı. 15 Nisan mı? Aman Tanrım, Asteria'nın öldüğü gün, benim doğum günüm müydü? Zorlukla ayakta dururken Lycan'm sayfanın sonuna yazdığı kısmı okudum.

Ruhundaki karanlığın şehvetli sesine kulak verme. Dilerim Asteria'nın ışığında ilerlersin, kızım. Dilerim, ışığın karanlığı yakıp kül eder.

Ruhumdaki karanlığın şehvetli sesi...

Asırlar önce karanlığa kurban edilen, kusurlu bir ruh...

Asteria, Asteria, Asteria... Bir anda kulağımda yankılanan bu isimle ellerimi başıma bastırıp yüzümü buruşturdum. Fısıltılar

daha da zihnimde arttığında ellerimi şakaklarıma bastırırken kendimi sıkımdan damarlarım patlayacak gibiydi.

Nefes nefese Barthram'a baktım. Su yeşili gözleri bir atmaca gibi beni izliyordu. Daha fazla nefessizliği kaldıramayıp odanın çıkışına doğru tökezleyerek ilerleliğimde Barthram beni durdurmak için hamlede bulunmadı. Merdivenlere geldiğimde ellerimle duvarlardan tutunarak zorlukla kendimi yukarı attım.

Beni hala aym yerde bekleyen Abby ve Eden, öne doğru atıldıklarında onları itekleyerek yanlarından geçtim. "Lütfen," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Nefes almaya ihtiyacım var." Verandaya çıktıktan sonra hala dengemi sağlayamıyordum. Merdivenlerin aşağısına baktığımda ayaklarım duraksadı.

Jay Sullivan, ay ışığının altında tüm ihtişamıyla dikiliyordu.

Yalpalayarak aşağı inip ona doğru ilerledim. Dudaklarımdan tek bir cümle döküldü. "Götür beni buradan."

Ne Abigail ne de Barthram umurumda değildi. Jay kıpırtısız şekilde öylece dikilirken, bir an için arkamda bir noktaya baktı. Barthram, Abigail ve Eden'm orada olduğunu biliyordum. Fakat eminim ki o gözlerin hedefi kesinlikle Barthram'dı.

Tekrar gözleri bana çevrildiğinde, uzun süre yüzümü izledi. Ardmdan arkasmı dönüp araç yoluna park edilmiş arabasına ilerledi ve ben de hemen adımlarımı hızlandırıp o sürücü koltuğuna binerken yolcu koltuğuna oturdum.

Beni nereye götürmesini istediğimi söylememiştim, hoş nereye gitmek istediğimi de bilmiyordum. Fakat sessiz geçen on beş dakikanın sonunda beni getirdiği yeri görünce durgun bir şekilde camdan dışarı baktım.

Buraya geldiğim ilk gün, üzerime düştüğü iskeleye gelmiştik.

Bir süre ikimiz de sessizce orayı izledik. Sonunda kapıyı açıp indim ve yürümeye başladım. Adımlarım iskeleyi arşmlarken sanki görünmez iplerle hareket ediyor gibiydim. Her şey çok ağırdı, bu yük fazlaydı. Aileme ihtiyacım vardı!

Karanlık okyanus sularında yakamoz, inci gibi parlıyordu. Jay'in varlığını arkamdan hissettiğimde sanki okyanus esintisinden çok onun yaz esintisi beni sarmıştı.

Eli yavaşça göbeğime yerleşti. Ardmdan gövdesi sırtıma yaslandı ve kolu tamamen belime dolandı. Kendimi ona yaslariken gözlerimi kapattım. Dudakları yavaşça saçlarımda dolaştığında ikimiz de hala sessizdik.

Jay'in benimle sadece melez olduğum için ilgilendiğini düşünmek istemiyordum, çünkü eğer öyleyse sonum gelmiş demektir.

O, tüm benliğimi ele geçirmişti ve beni mahvedebilecek tek kişiydi.

Fakat dudakları şakağıma dokunduğunda bir şeyden emindim. Ne olursa olsun, onun hayatımda olması beni tamamlamıştı. Sanki her zaman eksiktim ve o boşluğun dolması için Jay'in karşıma çıkması gerekiyordu.

Jay Sullivan, kusurlu ruhuma ulaşp beni tamamen baştan çıkarmıştı.

"İyi ki seni buldum."

Bu cümlem bir fısıltı halinde dökülmüştü dudaklarımdan. Jay'in sert vücudu arkamda bir dağ gibi dikiliyor, sanki tüm kötülüklerle aramda duruyor gibiydi. Bir süre ikimiz de sessiz bir yolculuğa çıktık. Belki yaşananları düşünüyor, belki gelecek hakkında fikir yürütüyorduk. Bizi daha birçok şeyin beklediği kesindi. Çözülmemiş sırlar dağ gibiydi ve zirveye tırmanmak gittikçe zorlaşıyordu.

Jay'in soluğu yanağımı okşayıp geçti. Yanağı yanağıma dokunacak şekilde eğilip fısıldadığında, belki de geleceğin metnini yazmış ya da geçmişe bir çizgi çekmişti.

"İyi ki beni buldun."

SON SÖZ

Laura Sullivan

i t S""* özlerimiz yollarda kalmıştı, Sullivan!" diyerek ona laf

Kj'attı çaylak avcılardan biri olan Kari. Elena'mn kardeşi ve Junior Jay olarak anılan Jimmy, "Yine yakıyorsun, güzelim," dedi Laura'ya dudaklarını kıvrarak.

Jimmy görünüş olarak Jay'e çok benzerken Laura, Karl'ı da Eden'a benzetiyordu. Hiç anlaşılamazlardı ve sürekli bir rekabet halindelerdi. İlginç bir durumdu doğrusu.

Laura, onlara kibirli bir gülümseme gönderip saçım savurdu ve çalışacağı alana ilerledi. Bugün dövüş sanatları üzerinde çalışacaktı, zira bıçaklarla tenini kestiremeyecek kadar yorgundu.

Gözleri eğitim sahasının en köşesinde, bir kıza eğitim veren biblo suratlı Diana'ya kaydığında saçlarının elektriklenmesine engel olamadı. Ah, belki de onunla antrenman yaparak o sarı, küçük kafasını ezme fırsatım bulabilirdi.

Fakat maalesef bayan biblo oldukça meşguldü, o yüzden boşta hangi eğitmen varsa onu beklemeye başlarken ısınma hareketleri yaptı. Diz kapaklarını hafifçe bükerek pembe spor taytının sardığı poposunu dışarı doğru çıkardı ve çömelip kalkmaya başladı. Bu hareketi tekrar ederken nefes alıp verme egzersizi de yapıyordu. Ardından bacaklarını iyice açtı ve dizlerini bükmeden öne eğildi. İki yana açtığı bacaklarının arasından başı diğer tarafı görüyordu. Ve kesinlikle iki adet bacak tam arkasındaydı.

"Güzel manzara."

Arkasındaki bacakların sahibi konuştuğunda Laura felç geçirmiş gibi olduğu pozisyonda kaldı. Çünkü bu ses... Başını biraz daha eğince bacakların yukarısını görebilmişti. Yüce Olimposlular.

Kaleb Rane, kollarını göğsünde birleştirmiş, başını hafifçe eğerek kendisine bakıyordu. Laura, tersten ona bakıyor olsa bile kahverengi gözleriyle su yeşili gözleri çakıştığında kalbinin duracağını hissetti.

Kahretsin. Poposu tepede tersten ona bakmak, karşılaşma senaryoları arasında yoktu. Havalı havallı topuklusuyla salınmak ilk sıralardaydı. Aniden doğruldu ve arkasına dönmeden önce bir iki saniye heyecanının

geçmesini bekledi. Ardmdan ifadesiz bir yüzle arkasmda duran yakışıklı barmenine, pardon, sadece barmene döndü. Artık aidiyet ekine gerek yoktu.

"Yolunu şaşırdm sanırım, burası bir bar değil." Ses tonunu duygudan yoksun çıkardığı için kendisiyle gurur duydu.

"Tam olarak doğru yolda olduğumu düşünüyorum."

Laura, ister istemez su yeşili gözlerini onun üzerinde dolaştırdı. Siyah bir yarım kollu giymişti ve o Laura'mn yanağım yaslamayı çok istediği kasları tişörtten bile seçiliyordu. Altında da siyah bir eşofman altı vardı. Tam olarak şeye benziyordu... şeye... bir eğitmene.

Laura'mn gözleri büyürken Kaleb dudaklarım belli belirsiz güler gibi kıvırdı. "İsmdiysan başlayalım mı, küçük?"

"Bardaklara içki doldurmakla eğitmenlik arasındaki uçurumu babam nasıl göremedi acaba?" Eğitmenleri, Barthram Sullivan seçtiğine göre Kaleb denilen doğa harikası piçin burada olmasının açıklaması da buydu. "Ah, doğru. Sen bir Rane'din, değil mi? Sana torpil yapması şaşılacak bir şey değil."

"Umarım, o uçuruma yuvarlanmadan antremanı tamamlarsın."

Laura, başını çevirip bir çaylağa ders veren Diana'ya baktığında Kaleb da bakışlarım o yöne çevirmişti. "Ona yakın olma

isteğin gözlerimi yaşartıyor."

Ringden inmek için hareketlendi fakat o an Kaleb'm elinden tutup onu kendine çekmesini ve dizini büküp sırtüstü yere yapıştırmasını beklemiyordu. Kaleb üzerine abanarak boynuna kolunu bastırdı ve Laura'yı yere sabitledi.

"Son sözleri söylemekten hoşlanıyorsun, ha?"

"Karşımda bana cevap veremeyen biri olunca, son sözler bana kalıyor." Laura düşmancıl bakışların ona dikmişti.

"Buraya ona yakın olmak için gelmedim/" diye sert bir sesle konuştu Kaleb.

"Kalk üzerimden."

Kaleb bir süre yeşil gözlerine baktıktan sonra ayağa kalktığında Laura hemen kendini toparladı ve ringden aşağı atladı. Daha fazla onun etkisine kapılıp kalbinin kırılmasına izin vermeyecekti.

Hemen soyunma odasında üzerini değiştirdi ve eğitim alanından çıkarak arabasma bindi. Tabii ki de durağı lanet olası babasının eviydi. Kaleb'm eğitmen olmaması için yapacağı uzun konuşmayı tekrar tekrar zihninde toparladı.

Babasımın görkemli evine geldiğinde hemen bahçeye girdi ve arabadan indi. Jay'in Bugatti'sini bahçede görünce şaşırmişti. Her neyse onun da burada olması iyi bir şeydi, muhtemelen Kaleb'm eğitmenlerinden biri olmasından o da hoşlanmayacaktı. Hemen verandaya çıkıp kapıyı çaldı. Kapıyı açan Olivia, "Bayan Sullivan, babanız geleceğinizi söylememiş-"

"Sürpriz yapamaz mıyım, Olivia?" diyerek sözünü kesip içeri daldı ve etrafa bakındı. "Neredeler?"

"Şey..." dedi Olivia gergin bir şekilde. Parmağıyla aşağı kata giden merdivenleri gösterdi. Laura'nın kaşları havaya kalkmıştı. Orada ne işi vardı bunların? Asıl soru Jay'in oraya inmesine nasıl müsaade etmişti bu adam?

Laura, Olivia'ya susmasını işaret ederek parmağın dudağına bastırdı ve merdivenleri inmeye başladı. Dar koridorda yürürken çocukken kaç kere buraya inip korkuyla geri çıktığını hatırladı. Bu koridoru cehenneme giden yol olarak adlandırmıştı. Ardından açık taş kapının olduğu tarafa dönmeden duraksadı. Yine kamufle yeteneğini kullandığı sırada cümleler kulağına net bir şekilde dolmuştu.

"Eden'ı bu işe karıştırman ne kadar doğru?" diye sordu Jay.

Babasımın güler gibi bir ses çıkardığını işitti. "Bilmesem kızı kıskandığını sanacağım."

Söz konusu kızın Annabelle olduğunu bildiği için bu cümleden sonra Laura'nın boğazında sanki bir düğüm belirdi.

Barthram'ın sert sesi tekrar kulağına dolduğunda ise o düğüm artık çözülemez hale gelmişti.

"Benim üzerinde oynadığım paragrafa kızın inanması gerekiyordu, senin değil. Ölecek olan bir kıza bağlanma gibi bir hataya düşmüyorsundur umarım."

Kalbi şiddetle çarparken eliyle ağzını kapattı. Sonra babasının söylediği son cümleyi duyunca Laura olduğu yere çakıldı. "Aynı şey senin için de geçerli, Laura."

Yakalandığını fark edince saklandığı yerden çıkarak taş kapıya doğru yürüdü ve abisiyle babasına baktı. Kalbi deli gibi atıyor, elleri terliyordu. Barthram, odanın içerisinde dolaşarak taş duvardaki meşalelerden birini indirdi ve gizli bir bölme açıldı. O bölmeden bir kitap çıkararak odanın ortasındaki taş masanın üzerindeki alarak yerine koydu.

Laura, hiç okumasa da Lupus kitabını biliyordu. Babası Annabelle'e üzerinde oynama yapılmış sahte kitabı mı göstermişti?

"Benden sonraki Lider sen olacaksın. Bir liderin yapacağı gibi davran ve türün için her şeyi göze al. Düşmanımızın sadece Dorchalar olmadığını biliyorsun."

Jay her zamanki gibi ona bir şey söylemedi. Sanki babasıyla konuşmayı yıllar önce bırakmış gibiydi. Aklından ne geçtiğini, zihninde nasıl şeyler döndüğünü babasının bilmesine izin vermemek için hep bu ifadesiz maskenin ardına sığınırdı.

Laura, onun neyin peşinde olduğunu asla anlayamayacağını hissetti.

Şu an yapabileceği tek şey, bu işin sonunda Annabelle'in sağ çıkabilmesi için dua etmektir. Aynı zamanda abisinin de... Çünkü babası bir şeyi istiyorsa, o şeye ulaşmak için önüne çıkan tüm engelleri yok ederdi.

Barthram Sullivan, güç söz konusu olduğunda, Dorchalar-dan bile daha karanlık bir ruha sahipti.

Devam Edecek...

TEŞEKKÜRLER

İlk teşekkürüm, bir gün güzel işler başaracağıma inanan anneme. .. Şu an bu cümleyi okurken, o güzel yüzünde oluşan gülümsemeyi hayal edebiliyorum.

Beni her konuda destekleyen babama, Jay ve Laura'mın kardeş ilişkisini yazarken bizden ilham aldığıım abime ve kitap-laşma sürecinde beni her konuda dinleyen eşine teşekkürler. Ve Ada, ileride yazdıklarımı okuman dileğiyle...

En büyük teşekkürüm tüm Av'cılara. Ne zaman tükendiğimi hissetsem, beni asla düşürmeyip elimden tuttunuz. Ben okumanız için değil, yaşamamız için yazdım. Oluşturduğum dünyaya adım atıp benimle ve Av karakterleriyle birlikte her olayı yaşadınız. Yazdığınız her mesaj, her güzel söz, yaptığınız videolar, çizimler ve çalışmalar için sonsuz teşekkür ederim.

Ailemize yeni katılanlar, sizler de hoş geldiniz.

Bir yaz esintisiyle Jay ve Annabelle benim kalbime dokundu, ben de sizin kalbinize dokunabildiysem ne mutlu bana.

Her zaman yanımda olan Lavinya, bu işe ilk başladığıımda bölümleri okuyup beni cesaretlendiren Burak ve Av'ı yazmaya devam edebilmemde bana en büyük katkıyı sağlayan Deniz'e teşekkürler. Ayça, Elif, Sema ve Ecem karakterlerinizle bana ilham oldunuz. Daha yazamadığım çok isim var, fakat onlar kendilerini biliyorlar. Benim için ne anlama geldiklerini de...

Yazdıklarımı keşfeden ve karakterlerimi sayfalar halinde size ulaştırabildiğim bu yolda benden desteğini esirgemeyen Mustafa Güneş'e, düzenleme sürecini en güzel hale getiren Ayşe-nur Nazlı'ya teşekkürler.

AV dünyası henüz yeni başlıyor, bir sonraki kitapta görüşürüz Av'cılar!